

Thần Kiếm Kim Thoa

Contents

Thần Kiếm Kim Thoa	2
1. Chương 1: Quý Phái Công Tử	3
2. Chương 2: Tích Không Kiếm Quyết	12
3. Chương 3: Kẻ Khóc Người Cười	22
4. Chương 4: Hồng Đăng Hương Vũ	29
5. Chương 5: Kiệu Tiên Tứ Sát	37
6. Chương 6: Một Chiếc Đầu Lâu	44
7. Chương 7: Bóng Ma Trong Cổ Miếu	55
8. Chương 8: Sơn Đạo Kinh Hồn	63
9. Chương 9: Ca Lạc Sơn Trang	69
10. Chương 10: Mộc Ngẫu Diễm Trần	79
11. Chương 11: Kim Phụng Thoa	88
12. Chương 12: Văn Hương Giáo Chủ	97
13. Chương 13: Côn Ngô Bảo Kiếm	103
14. Chương 14: Hương Lư Thạch Thất	110
15. Chương 15: Xuyên Thiên Phi Thử	120
16. Chương 16: Danh Môn Chính Phái	125
17. Chương 17: Lang Sói Tranh Ăn	135
18. Chương 18: Võ Lâm Kỳ Bảo	142
19. Chương 19: Vừa Ban Vừa Thù	151
20. Chương 20: Hắc Tiểu Lệnh Kỳ	159
21. Chương 21: Tử Y Thiếu Nữ	167
22. Chương 22: Kim Tuyến Đào Hoa	174
23. Chương 23: Cát Lan Tiên Sinh	180
24. Chương 24: Không Cốc Kỳ Hiểm	186
25. Chương 25: Lương Dược Trợ Trùng	193
26. Chương 26: Tuyệt Cảnh Phùng Sinh	201
27. Chương 27: Hiệp Lộ Cừu Tông	207
28. Chương 28: Tuyệt Mạch Trị Thương	213
29. Chương 29: Cầu Hồn Bút Lệnh	222
30. Chương 30: Miêu Cương Độc Phụ	229
31. Chương 31: Thiên Ngoại Phù Vân	235
32. Chương 32: A Nậu Thần Kiếm	242
33. Chương 33: Cửu U Môn Nhân	251
34. Chương 34: Tượng Nha Viên Đồng	255
35. Chương 35: Kiếm Trảm Quần Ma	263
36. Chương 36: Cửu Thiên Huyền Công	269
37. Chương 37: Hóa Giải Oán Thù	275
38. Chương 38: Thần Ông Tìm Cừu	283
39. Chương 39: Lương Bại Câu Thương	289
40. Chương 40: Mối Duyên Kỳ Ngộ	298
41. Chương 41: Ngoại Gia Cao Thủ	303

42. Chương 42: Ma Nữ Lưu Thư	312
43. Chương 43: Tử Phụng Phiêu Linh	318
44. Chương 44: Công Sai Hành Sự	326
45. Chương 45: Nhân Tâm Mạc Trắc	332
46. Chương 46: Lam Đại Bang	341
47. Chương 47: Sáng Lập Tân Giáo	344
48. Chương 48: Ân Cừu Biến Ảo	352
49. Chương 49: Thương Cù Gặp Nạn	359
50. Chương 50: Thất Tuyệt Truyền Nhân	363
51. Chương 51: Cừu U Địa Phủ	371
52. Chương 52: Tiếng Nói Trong Mồ	379
53. Chương 53: Cừu U Trầm Sa	385
54. Chương 54: Chiêu Hồn Sứ Giả	392
55. Chương 55: Lão Bà Quái Dị	399
56. Chương 56: Cừu Nhân Thách Chiến	406
57. Chương 57: Cẩm La Bảo Hương	413
58. Chương 58: Cừu U Giáo Chủ	424
59. Chương 59: Điệu Hồ Ly Sơn	426
60. Chương 60: Mưu Gian Kế Hiểm	437
61. Chương 61: Thù Bận Khó Phân	444
62. Chương 62: Cao Thủ Dụng Độc	453
63. Chương 63: Lạc Hồn Quái Trận	461
64. Chương 64: Kiếm Trảm Tứ Đàn	470
65. Chương 65: Băng Hỏa Bất Dung	474
66. Chương 66: Đan Tâm Đại Hiệp	485
67. Chương 67: Cẩm Thụ Tuyết Học	490
68. Chương 68: Rừng Sâu Núi Hiểm	499
69. Chương 69: Nguy Cơ Rình Rập	507
70. Chương 70: Mắc Bẫy Gian Nhân	512
71. Chương 71: Lấy Máu Đâm Thuẫn	521
72. Chương 72: Mê Hồn Độc Dược	529
73. Chương 73: Nộ Kiếm Phi Hành	536
74. Chương 74: Thiết Quả Dương Ty	541
75. Chương 75: Âm Sơn Tam Ma	553
76. Chương 76: Mạnh Lan Thắng Hội	562
77. Chương 77: Huỳnh Đệ Tương Tàn	570
78. Chương 78: Song Phụng Kim Thoa	578

Thần Kiếm Kim Thoa

Giới thiệu

Bên Động Đình hồ hùng vĩ, từ một góc cao lâu, chu lan lò xo soi bóng xuống mặt hồ xanh ngắt, đ

1. Chương 1: Quý Phái Công Tử

Bên Động Đình hồ hùng vĩ, từ một góc cao lâu, chu lan lò xo soi bóng xuống mặt hồ xanh ngắt, đó chính là Nhạc Dương lâu với truyền thuyết “Tam Túy Lã Động Tân” đã lừng vang khắp thiên hạ.

Ngôi tửu lâu với cột xà chạm khắc tinh vi, mái cong cao vút, những hàng hiên tao nhã, quả là khí phái ý vị vạn phần!

Nếu bên cạnh có thêm một vài tri kỷ ngồi tựa lan can cùng uống danh trà chiêm ngưỡng cảnh Động Đình hồ trăm dặm khói sương, luận bình thơ phú cổ kim thì thật là một tuyệt thú chốn trần gian, có thể quên hết mọi sự đời!

Lúc ấy chừng quá Ngọ, chợt nghe có tiếng vó ngựa tiếng lại gần.

Khoảnh khắc sau, hai con bạch mã đã dừng vó trước Nhạc Dương lâu dựng hai chân trước hí vang.

Hai con ngựa hoàn toàn giống nhau, cả vóc dáng lẫn hình thức, lông trắng như tuyết không một sợi pha tạp, đều là loại thần câu thiên lý mà bất cứ người sành sỏi nào cũng đều ao ước.

Trên mình ngựa là một đôi nam nữ thiếu niên.

Nam nhân ăn vận theo lối thư sinh, bạch y phơ phất, diện mạo rất anh nhi tuấn tú.

Nữ nhân bận cẩm y màu hồng, dung nhan cực kỳ kiều diễm, trông rực rỡ như một đóa hoa hồng.

Cả hai buông lỏng dây cương, đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật, thần thái trông rất du nhàn.

Đôi nam nữ tuổi chỉ mới mười bảy mười tám, cả dáng người lẫn vẻ mặt đều giống nhau như hai giọt nước, chắc hẳn là một đôi huynh muội song sinh. Giả như không phải một người bạn nam trang thì người ta đều tin rằng đó là đôi tỷ muội, hơn nữa còn không sao phân biệt được đâu là chị, đâu là em.

Đến trước tửu lâu, cả hai cùng xuống ngựa trao dây cương cho một tên tiểu nhị vừa ra đón sai bảo hẳn chăm sóc tử tế rồi rào bước lên thẳng thượng lầu.

Bấy giờ mới nhận ra hai huynh muội đều mang trường kiếm với tua màu trắng và màu hồng giống như y phục của từng người.

Ánh nắng chiếu lên thanh kiếm sáng quắc, chỉ nhìn qua cũng biết không phải loại tầm thường.

Thực ra trong thời buổi này việc các vị công tử, ngay cả những cô nương đeo kiếm chẳng phải là hiếm thấy. Điều đó chưa đủ chứng tỏ họ là người biết võ công mà nhiều khi được dùng như là một vật trang sức mà thôi.

Thông thường ở Nhạc Dương lâu vào thượng Ngọ rất đông khách đủ giới từ tao nhân mặc khách, người trong võ lâm cho đến thương nhân và cả thị dân, ngư tiều canh mục.

Sau giờ huyện náo đó, tới trung Ngọ thì phần lớn đã tản đi, đến hạ Ngọ thì còn lại rất ít.

Hôm nay cũng thế, trên thượng lầu rất yên tĩnh.

Bạch y thư sinh và hồng y thiếu nữ chọn chỗ ngồi ở mái hiên, gọi một bình trà ngon vừa thưởng thức vừa ngắm cảnh hồ.

Động Đình hồ bao la ngút tầm mắt, những cánh buồm xa hút trong sương khói như đang chơi vơi giữa màn mây.

Quân Sơn nhồi lên giữa hồ như một con ốc lớn thấp thoáng trong mây bạc càng làm cảnh sắc tăng phần tú lệ.

Hồng y thiếu nữ không giấu được nỗi thích thú, nhoẻn miệng cười phô hàm răng trắng bóng thốt lên :

- Cảnh sắc ở đây thật kỳ thú, chẳng trách nào đến cả tiên nhân cũng đăng lâu chuốc chén! Mẫn tử...

Tới đó, cô ta đột nhiên ngừng bật.

Bạch y thư sinh nghe hồng y thiếu nữ gọi mình là “Mẫn tử”, mặt chợt đỏ ửng lên tròng mắt nhìn tiểu muội thấp giọng quát :

- Huệ nha đầu! Sao không biết giữ mồm giữ miệng cứ bô bô lên thế chứ? Nếu để người ta nghe thấy chẳng hỏng việc?

Dứt lời đưa mắt liếc nhìn quanh, ý chừng xem có ai để ý đến câu lơ lửng vừa rồi của hồng y thiếu nữ không.

Nguyên cách đó một bàn phía bên tả có hai người ngồi, giống như là hai ông cháu.

Lão đầu chừng ngoài năm mươi tuổi, tay bưng chén trà nhưng mắt thì nhìn ra Động Đình hồ đến xuất thần.

Mái tóc hoa râm và bộ mặt đầy nét phong trần của lão không che giấu được ánh mắt sáng quắc hữu thần, cùng với Thái Dương huyết nhô cao, chứng tỏ lão đầu này là một cao thủ nội gia có hạng.

Ngồi cạnh lão là một tiểu cô nương mới mười lăm mười sáu tuổi, tuy thoa gai áo bố nhưng dung mạo khá xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt đen láy dưới hàng mi thăm thăm tỏ ra đó là một cô nương thông minh lanh lợi.

Trên bàn đặt một chiếc túi dài nhỏ, chắc bên trong đựng thứ binh khí nào đó.

Tiểu cô nương hơi cúi mặt, nhưng đôi mắt đen láy lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt rất tuấn mỹ của vị bạch y thư sinh, chỉ thỉnh thoảng mới liếc sang ngoại công mình như có ý dè chừng.

Nhưng còn may, nàng không bị ngoại công phát hiện, nếu không sẽ vô cùng phiền phức!

Còn hồng y thiếu nữ trong lòng đang cao hứng trước cảnh sắc tuyệt mỹ của Động Đình hồ mà buông lời cảm thán, nào ngờ lỗ miệng để bị “Mẫn tử” mắng cho nên cụt hứng, chau mày lại tỏ ý bất bình.

Từ cầu thang chợt vang lên tiếng bước chân rầm rập, chốc lát thấy hai tên đại hán mày thô mắt lớn bước lên lầu.

Tên tiểu nhị vội vã chạy ra tận cầu thang nghênh đón vẻ khúm núm, một tiếng “đại gia” hai tiếng “đại gia” trông hết sức cung kính.

Hai tên đại hán ngẩng đầu sải bước chẳng thèm để ý đến ai, khi đi ngang qua bàn lão đầu ném cho lão ánh mắt đầy khinh thị rồi đến bàn kê bên cửa sổ ngồi xuống.

Chỉ chốc lát, tửu trà liền được mang tới.

Hai tên đại hán ắt hẳn là khách quen của Nhạc Dương lâu này, hơn nữa bọn tiểu nhị đều tỏ ra rất nể sợ.

Sau khi rượu và thức nhắm đưa tới đầy bàn, hai tên đại hán vừa ăn uống vừa nói chuyện. Thoạt tiên chúng nói rất khẽ, nhưng sau vài chén, tiếng đàm thoại to dần. Đến khi nốc vào năm sáu chén, hai tên đại hán cất tiếng oang oang giống như cả Nhạc Dương lâu này là nhà riêng của chúng vậy!

Sau khi nhập bàn không lâu, một trong hai tên đại hán ngồi đối diện với hồng y thiếu nữ đã để mắt đến cô ta và từ đó ánh mắt hần dán chặt vào khuôn mặt kiều diễm và những đường nét đầy hấp dẫn trên người cô không rời ra nữa.

Hồng y thiếu nữ mặt đỏ bừng, thái độ vừa thẹn vừa tức.

Tên đại hán ngồi đối diện mắt vẫn không rời cô ta, cúi người sang tên đồng bọn thì thăm mấy câu.

Tên này vốn ngồi quay lưng sang hồng y thiếu nữ nghe xong chợt quay hẳn lại, trơ tráo nhìn hồng y thiếu nữ một lúc rồi bỗng nhiên phá lên cười hô hô nói :

- Cô ả này quả là xinh xảo lắm! Thế nhưng Lại Bì Lang người thấy đấy! Người ta đã có ý trung nhân rồi, chẳng đến phần thứ lang ghê người đâu! Hô hô hô...

Nhưng tràng cười của hắn chưa dứt thì chợt “Hực” lên một tiếng rồi ngừng bật, mặt tím lại như bị một vật gì giội vào miệng.

Tên đại hán ngồi đối diện hồng y thiếu nữ được gọi là “Lại Bì Lang” thấy có sự khác thường vội nhìn sang đồng bọn hỏi :

- Thịnh lão nhị! Người sao thế?

Chỉ thấy “Thịnh lão nhị” mặt tái xanh, máu trào ra hai bên mép. Hắn há miệng thò tay vào moi một hồi lâu rồi lấy ra một cọng trà nhỏ xíu thâm đỏ và một chiếc răng cửa.

Tên Lại Bì Lang cho rằng Thịnh lão nhị phát điên làm bậy chứ đâu thể ngờ rằng có người chỉ dùng một cọng trà nhỏ xíu mà có thể đánh rụng của hắn nguyên một chiếc răng cửa được? Cho dù người có võ công tuyệt đỉnh cũng không thể có bản lĩnh thế kia mà!

Nhưng thấy “Thịnh lão nhị” dùng tay áo lau máu hai bên khóe miệng xong đứng bật lên mắt hằm hằm nhìn hồng y thiếu nữ đầy đe dọa.

Thiếu nữ này chỉ “Hừ” một tiếng lạnh lùng nhìn hắn đầy khinh miệt.

Thịnh lão nhị không nhịn nổi thét lên :

- Nha đầu thối tha! Người sao dám vuốt râu hùm?

Dứt lời hai bàn tay cong lại xông tới định chop vào ngực đối phương.

Bạch y thư sinh chợt cười nhạt nói :

- Người thật muốn chết!

Rồi không chờ Thịnh lão nhị bỏ lại gần hồng y thiếu nữ, chàng ta vung tay áo phất nhẹ một cái.

Thân thể to lớn của Thịnh lão nhị chợt bay ngược lại như chiếc lá khô trước gió bắn đi xa tới hai ba trượng!

“Bịch” một tiếng, người hắn va vào quầy hàng rơi xuống, nhưng chừng như chưa nghiêm trọng lắm cố nhịn đau gượng đứng lên, rút từ thắt lưng thanh đơn đao sáng quắc, mắt trừng trừng nhìn bạch y thư sinh đầy thù hận.

Lại Bì Lang thấy đồng bọn bị thiệt thòi cũng rút đao ra.

Cả hai tên đại hán như được cùng một hiệu lệnh nghiêng răng xông tới đối phương, hai thanh đao sáng loáng nhất loạt bổ xuống!

Vị tiểu cô nương ngồi ở bàn bên tả thấy vậy nhú mày nhấp nhúm muốn đứng lên định can thiệp, nhưng ngoại công của nàng khê lắc đầu đưa mắt ra hiệu khiến nàng đành phải ngồi yên.

Thịnh lão nhị và Lại Bì Lang vung đao xông tới, một chém xuống bạch y thư sinh, một nhắm vào hồng y thiếu nữ.

Cả hai tên mất vắn tia máu, nghiêng răng trợn mắt giống như hung thần ác sát, tướng mạo đã dữ dằn nay đang phát nộ nên trông càng hung tợn!

- Bọn chó mù!

Sau ba tiếng quát lạnh lạnh, chỉ thấy bóng hồng lóe lên, chừng như hồng y thiếu nữ vừa có một hành động gì đó nhưng rất nhanh, sau đó mọi cử động đều ngừng lại.

Hồng y thiếu nữ và bạch y thiếu niên vẫn ngồi nguyên như không hề xảy ra chuyện gì.

Và quả thật không có chuyện gì xảy ra, vì hai tên đại hán vung đao chém xuống giữa chừng bỗng nhiên cứng đờ lại như hóa đá, chỉ có đôi mắt đảo quanh và khuôn mặt thô lỗ méo xệch đi trông vẻ hết sức đau đớn và trên trán chúng, từng giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu không ngừng túa ra.

Dám đoán hai tên này vừa bị người điểm vào trọng huyệt đau đớn không sao chịu nổi!

Bạch y thư sinh nhìn hồng y thiếu nữ cười nói :

- Huệ muội! Hà tất phải thừa hơi đi giận bọn nhãi nhép này để làm mất nhã hứng? Hãy thả cho chúng đi!

Hồng y thiếu nữ đưa bàn tay trắng muốt bưng tách trà lên nhấp một ngụm rồi nhìn hai tên đại hán cười lạnh nói :

- Hai tên chó mù kia! Có lẽ thường ngày các người quen thói bạo ngược vô vương vô pháp như thế rồi! Nhưng vì chưa thấy tận mắt lần nào, nên bổn cô nương chưa muốn giết các người cho bẩn tay! Cút đi cho khuất mắt!

Dứt lời khẽ vung ngọc thủ.

Thịnh lão nhị và Lại Bì Lang lập tức được giải huyết đạo. Chúng biết hôm nay gặp phải cao thủ nên đâu dám chần chừ? Liền lồm lét nhìn hồng y thiếu nữ và bạch y thư sinh rồi không dám nói một lời len lén bước về phía cầu thang lùi mất.

Nhưng tên đi trước là Thịnh lão nhị mới bước xuống một bậc thang thì nghe giọng hồng y thiếu nữ thánh thót từ phía sau :

- Nếu không lưu lại một chút ký hiệu nhỏ thì e rằng sau này các người quên mất không biết lấy gì làm điều răn!

Thanh âm của thiếu nữ vốn rất dễ nghe nhưng lúc này, vẫn với ngữ điệu đó làm cho Thịnh lão nhị và Lại Bì Lang phát run!

Câu nói chưa xong, một luồng kinh khí đã ập tới!

Hai tên đại hán chỉ thấy tai trái tê đi vội vã đưa tay sờ thấy nhơm nhớp, đưa nhìn lại thì ra là máu!

Cả hai chẳng còn hồn vía nào, sợ rằng chỉ chậm lại thoáng chốc nữa không chừng mất luôn cả tai phải, liền phóng chân chạy thục mạng xuống lầu!

Bạch y thư sinh cười nói :

- Huệ muội! Hai tên này tất là phỉ đồ của Tam Nghĩa hội. Cứ nhìn vai chúng khắc ba vòng tròn thì biết...

Hồng y thiếu nữ “Xì” một tiếng bĩu môi đáp :

- Mặc chúng! Bất kể là Tam Nghĩa hội hay “Tứ Nghĩa hội”, dù sao thì đều là loại chó ghẻ cả, ai lại sợ chúng chứ?

Ngay lúc ấy lại thấy có tiếng bước chân lên cầu thang.

Người xuất hiện là một thiếu niên chừng mười lăm tuổi bận khinh trang, trang phục khá sang trọng, lưng đeo thanh đoản kiếm, tay phải cầm một chiếc hộp bằng ngà voi khá lớn chạm khắc rất công phu, không biết bên trong đựng vật gì?

Tuy thiếu niên trong khá quý phái nhưng lại có vẻ lộn xộn, vì y trang phục theo lối võ sĩ lại đeo đoản kiếm thì xách theo chiếc hộp sang trọng như một vị công tử con nhà hào phú để làm gì?

Tên điểm tiểu nhị ngay khi vừa thấy hai tên đại hán hung hăng rút đao ra, tin chắc lần này thế nào cũng xảy ra án mạng thì không còn hồn vía nào nữa đã khiếp sợ chạy trốn xuống lầu.

Nhưng sau đó thấy tình hình yên ắng lại quay lên, vừa thấy khinh trang thiếu niên thượng lầu vội chạy đến cười nhã nhặn nói :

- Mời tướng công ngồi! Ngài dùng trà hay rượu?

Khinh trang thiếu niên đưa mắt nhìn khắp tứ lầu rồi chỉ tay vào chiếc bàn hai tên đại hán vừa ngồi nói :

- Ngồi ở bàn này thưởng ngoạn cảnh hồ rất tốt. Người hãy mau thu dọn cho sạch sẽ, lát nữa công tử của ta sẽ tới, hãy phục dịch cho chu đáo, nhất định sẽ có thưởng!

Khinh trang thiếu niên nói ra câu đó, không những làm tên tiểu nhị trở mặt kinh ngạc mà đến cả hai vị bạch y thư sinh, hồng y thiếu nữ và ông cháu tiểu cô nương cũng không khỏi ngạc nhiên.

Thiếu niên bận khinh trang này trông đã quý phái như vậy, công tử của y còn đến mức nào?

Tên tiểu nhị “Dạ” một tiếng rồi vội vã đến thu dọn bàn còn ngổn ngang đồ ăn thức nhấm.

Thiếu niên bèn khinh trang ngồi xuống đặt chiếc hộp lên bàn mở ra, lấy từ trong hộp một đôi đĩa bằng san hô màu ngọc, một chén rượu nhỏ bằng bạch ngọc, một bộ bát đĩa toàn bằng loại thượng phẩm bày lên bàn rồi nhìn tên điếm tiểu nhị nói :

- Người hãy mang rượu trà đến là vừa, nhưng hãy chọn thứ thượng hạng, đừng quan tâm đến chuyện tiền bạc!

Tên tiểu nhị biết hôm nay gặp phải khách sang, tiền thưởng tất không ít, liền vâng dạ luôn miệng rồi rít làm theo.

Khinh trang thiếu niên gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi trở xuống lầu, chỉ chớp mắt đã mất hút bóng, dường như chân không chạm đất.

Thấy thân pháp của thiếu niên cao tuyệt như thế, bạch y thư sinh cũng phải ngạc nhiên bật kêu lên một tiếng.

Hồng y thiếu nữ buột miệng :

- Mẫn tỷ! Không ngờ khinh công tên nhóc con đó cao cường đến thế!

Bạch y thư sinh nhìn tiểu muội đáp :

- Gia gia thường nói rằng “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”. Tốt nhất muội đừng nên xem thường ai cả.

Chàng trầm ngâm nói tiếp :

- Khinh công tên đó quả thật bất tục, thế mà hắn chỉ mới là tên thư đồng, chẳng biết chủ nhân của hắn còn cao cường đến đâu?

Chợt nghe từ dưới lầu có tiếng xôn xao :

- Đến rồi! Đến rồi!

Cả hai cùng ngoảnh lại nhìn, mắt chợt sáng lên, trong lòng cùng rung động đến nỗi tim đập thình thịch.

Nguyên ở cầu thang vừa xuất hiện một trang công tử rất quý phái, dáng cao dong dỏng, dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, mắt sáng như sao, phong thái rất ôn văn nho nhã.

Vị công tử đó tuổi mới độ hai mươi, môi hồng má kiêu, mình vận lam bào, trên ngực thêu một cành mai, tay cầm chiết phiến, thong thả bước lên lầu.

Trông vị công tử đó như ngọc thụ lâm phong, tiêu tửu thoát tục vô cùng!

Theo sau công tử là hai tên thư đồng bèn khinh trang chừng mười lăm mười sáu tuổi, trông cũng rất anh nhi tuấn tú.

Một tên cầm trên tay một thanh trường kiếm chuôi được chạm khắc rất công phu, thoạt trông cũng biết đó là loại bảo kiếm từ thời cổ.

Tên thư đồng thứ hai chính là khinh trang thiếu niên vừa lên lầu, nhưng lúc này trên tay hắn có thêm một chiếc cổ cầm lộ ra màu ngọc bích, ắt là loại thượng phẩm.

Tên tiểu nhị ngẩng mặt nhìn vị công tử quý phái, tin chắc rằng đây là bậc công hầu thế gia, danh đầu không nhỏ.

Ngần ra một lúc, hắn chợt sực tỉnh rồi rít bày biện đủ các loại cao lương mỹ vị, trà ngon rượu quý lên bàn.

Thiếu niên công tử vừa ngồi xuống, tên thư đồng thứ hai vội bỏ đàn xuống bưng bình rót rượu ra chén bạch ngọc mà chính hắn đã mang đến trước đây.

Thiếu niên công tử tay bưng chén rượu không nói gì, đưa mắt mơ màng ngăm nhìn ra Động Đình hồ xa xăm mờ sương khói.

Bốn khách nhân còn lại trong tửu lâu đều đổ dồn ánh mắt vào thiếu niên công tử với vẻ hiếu kỳ, giống như muốn tìm hiểu từ thiếu niên quý phái này một điều bí ẩn nào đó.

Còn thiếu niên thỉnh thoảng lại nhấp một chén rượu, say ngất mặt hồ không để ý gì đến họ.

Hai tên thư đồng đứng sau chủ nhân hầu rượu không nói một lời.

Trên lầu vô cùng tĩnh lặng.

Đột nhiên thiếu niên công tử cất giọng ngâm nga:

Tam tủy Nhạc Dương nhân bất thức

Lãng ngâm phi quá Động Đình hồ.

Thanh âm không lớn, nhưng vang vào tai mọi người rõ như tiếng bạc.

Câu thơ “Tam tủy Nhạc Dương” của Lã Động Tân chừng như gọi lên thi hứng của thiếu niên công tử.

Chàng ngoảnh lại bảo một tên thư đồng :

- Cầm nhi! Hãy lấy nghiên bút lại đây!

Tên thư đồng giữ đàn được gọi tên là “Cầm nhi” liền “Dạ” một tiếng lật đặt lấy từ trong chiếc hộp ngà ra văn phòng tứ bảo, thấp giọng hỏi :

- Công tử muốn làm thơ hay sao?

Thiếu niên công tử cười đáp :

- Trước cảnh sắc đầy thi vị này sao lại không làm thơ chứ? Người hãy giúp ta mài mực đi!

Cầm nhi cúi mình “Dạ” một tiếng nữa rồi thi hành lệnh.

Hồng y thiếu nữ bĩu môi “Xì” một tiếng hướng sang bạch y thư sinh nói :

- Mẫn tỷ xem, tên công tử đó trông thật hợm hĩnh đáng ghét!

Tuy nàng nói vậy nhưng ánh mắt lại không thấy ác cảm chút nào!

Bạch y thư sinh đưa mắt ra hiệu cho tiểu muội, ý chừng bảo đừng nhiều lời.

Trong lúc đó, hồng y thiếu nữ chợt thấy thiếu niên công tử nhìn sang phía mình, trên môi hé lộ nụ cười.

Thiếu nữ thấy tim mình đập rộn lên, mặt đỏ bừng, tự hỏi :

- “Lạ thật? Vì sao chàng ta lại mỉm cười với mình? Chẳng lẽ chàng vừa nghe được câu mình nói với Mẫn tỷ?”

Nhưng nàng lại phủ định ngay :

- Không có lý! Cách xa tới năm bàn, mình lại nói khê như thế, làm sao chàng ta có thể nghe thấy được?

Nàng lại đưa mắt liếc trộm thiếu niên công tử, thấy chàng lại nhìn ra mặt hồ, tay phe phẩy chiết phiến, tay kia tựa vào song cửa, có lẽ đang tìm tứ thơ.

Xem kỹ thiếu niên, thấy chàng quả nhiên là khó hiểu.

Nếu nói rằng chàng ta không biết võ nghệ thì không đúng, vì căn cứ vào nhãn thần sáng quắc, chứng tỏ chàng có nội lực rất thâm hậu.

Nhưng nói rằng chàng không biết võ nghệ cũng không sai, vì trông dáng chàng rất ôn văn mơ mộng như một kẻ hủ nho vậy!

Hồng y thiếu nữ tự nhủ :

- “Mặc hấn! Mình có thú thưởng ngoạn của mình, hơi đâu bận tâm đến chuyện của người khác?”

Tuy quyết định như vậy, và quả thật nàng đã nhìn ra phía hồ nhưng không hiểu sao mặt nàng lại đỏ bừng lên.

Nghe tiếng bạch y thư sinh nói khê :

- Huệ muội! Người xem hán đã làm thơ xong rồi, đang bắt đầu chép vào giấy!

Hồng y thiếu nữ nghe nói nhìn lại, quả thấy thiếu niên công tử đang vung bút viết như múa lên tờ giấy được tên thư đồng để trước mặt.

Hồng y thiếu nữ khẽ “Hừ” một tiếng, nghĩ thầm :

- “Đồ lão toét! Thiếu gì kẻ viết chữ như gà bới, thôi bốc mùi khăm khăm không ai ngửi được nhưng làm ra bộ văn hay chữ tốt, tay cứ múa loạn lên. Tên hủ nho này chắc thuộc hạng rỗng tuếch đó mà thôi!”

Nghĩ thế, nàng tự đứng lại đỏ mặt lên, chừng như thấy rằng mình đánh giá như vậy là không công bằng, quá khắt khe.

Quả thật nàng thiếu công bằng, vì với nhân phẩm như vị công tử này tất không phải hạng khoe mẽ mà phải có thực tài thực học.

Thiếu niên công tử chép xong đặt bút mỉm miệng cười, thái độ ra chiều đắc ý rồi nhìn vào tờ giấy khẽ ngâm bài thơ vừa ứng tác của mình:

Động Đình thu thủy nước pha sương,

Nửa mái cao lâu nhuộm tà dương,

Viễn khách thả lòng trong cõi mộng,

Thần thờ quên chuốc chén tiêu tương!

Đến cả khách tiên còn túy lúy,

Người trần ai cưỡng được tử hương?

Hỡi hỡi Mai lang say thỏa thích,

Bơ công bồn tẩu chốn tha phương.

Thi tứ tử thoát, rất mơ mộng nhưng ẩn chứa sự hào hùng.

Mặt khác, cứ xem ý tứ trong bài thì thiếu niên công tử này tự bạch mình họ Mai, là một khách lãng du.

Hồng y thiếu nữ bắt giác lại liếc nhìn thi nhân, ánh mắt không giấu được sự thán phục.

Đến lúc đó thì nàng chợt nhận ra không thấy Cầm nhi đâu cả. Hắn vừa ở đây mà sao bỗng dưng biến mất vô thanh vô tức như vậy chứ?

Ở cầu thang lại có tiếng chân đi lên, với âm thanh nặng nề đó, quyết không phải là Cầm nhi rồi!

Quả nhiên người lên lầu là một tên đại hán dáng thô kệch.

Hắn đảo mắt nhìn khắp lầu rồi dừng lại ở lão đầu, do dự một lát rồi mới tiến đến gần lão chấp tay thi lễ nói :

- Tiểu nhân kiến quá Võ lão gia!

Lão đầu ngạc nhiên nhìn tên đại hán vẻ dò hỏi.

Tên này mỉm cười nói tiếp :

- Tệ Hội chủ bốn hội nghe tin Võ lão gia đại giá quang lâm tới đây nên tổ chức một cuộc yến sai tiểu nhân đến mời. Tối nay vào canh đầu, tệ Hội chủ sẽ hầu đợi ở Long Vương miếu trong Lăng Cơ thành.

Tới đó, hắn lấy trong túi ra một tấm danh thiếp lớn màu hồng hai tay đưa tới lão đầu nói thêm :

- Tệ Hội chủ sai chuyển kèm một tấm thiệp, xin Võ lão gia quá mục!

Lão đầu nghe tên đại hán mới đến mời đích danh mình hơi sững người ra một lúc mới ôm quyền toàn lễ rồi đưa tay cầm lấy tấm thiệp xem qua xong cười ha ha đáp :

- Động Đình tam nghĩa đã có lòng ưu ái Võ Công Vọng này như thế, lão hủ rất lấy làm vinh hạnh, có lý đâu chối từ? Dám phiền tiểu ca về báo lại với quý Hội chủ rằng Võ mỗ sẽ đến đúng hẹn!

Bạch y thư sinh và hồng y thiếu nữ nghe lão đầu tự xưng danh tính, bất giác đưa mắt nhìn kỹ lại.

Thì ra vị đó là Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng, nhân vật cũng có danh đầu trong võ lâm.

Tên đại hán chấp tay cáo từ Võ Công Vọng xong đi về phía bạch y thư sinh và hồng y thiếu nữ ôm quyền nói :

- Hai vị tôn khách! Mới rồi huynh đệ của tề hội lỡ mạo phạm đến hai vị. Tề Hội chủ sai tại hạ đến đây bồi tội trước hai vị. Nếu hai vị tôn khách coi được Tam Nghĩa hội cũng là bằng hữu đồng đạo thì tối nay vào canh một xin mời quá bộ đến Thành Lăng Cơ cùng dự yến chẳng hay hai vị có nề lời không?

Vừa nghe tới đó, hồng y thiếu nữ chẳng cần biết thái độ của bạch y thư sinh ra sao, liền dẫn mạnh chiếc chén trong tay xuống bàn!

- Bạch!

Chén trà bị lún sâu xuống mặt bàn tới ba thốn nằm kẹt trong đó như được khảm vào.

Hồng y thiếu nữ nhìn tên đại hán cười nhặt đáp :

- Hừ! Cái gì mà Hội chủ với hội tớ? Với phường lục lâm thảo khấu như Tam Nghĩa hội mà cũng cao giọng phách lối! Tên trùm sở của người đã muốn như thế thì bọn cô nương cũng sẽ tới dạy cho một bài học nhớ đời!

Tên đại hán bị mắng như tát nước vào mặt thì nộ khí xung thiên, nhưng chỉ xem hồng y thiếu nữ vừa khê dần chén trà lún sâu xuống mặt bàn ba tấc, đủ biết mình không phải là đối thủ nên đành nuốt giận gượng cười nói :

- Nói như vậy là hai vị tôn khách cũng sẽ đến dự yến. Tại hạ xin cáo từ trước!

Dứt lời chấp tay thi lễ xong quay người bỏ đi ngay.

Vị tiểu cô nương ngồi ở bàn bên tả đưa mắt nhìn Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng nói :

- Ngoại công! Thật tốt, tối nay chúng ta có bạn đồng hành rồi!

Võ Công Vọng không đáp, cũng không tỏ thái độ gì.

Tiểu cô nương nhìn sang hồng y thiếu nữ với ánh mắt thán phục, miệng nở nụ cười thật ngọt ngào dễ mến.

Hồng y thiếu nữ chùng như cũng rất cảm mến vị tiểu cô nương này, nhìn lại cô ta cười dịu dàng nói :

- Không sai! Tối nay chúng ta sẽ đồng hành tới Lăng Cơ thành xem bọn Tam Nghĩa hội bày trò gì. Xin hỏi tiểu muội quý tính là gì?

Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng ho khan một tiếng rồi nhìn tiểu cô nương cười nói :

- Yến nhi! Người ta hỏi người đấy, sao không mau đến kiến lễ đi?

Tiểu cô nương liền “Dạ” một tiếng rồi đứng lên đến trước hồng y thiếu nữ chấp tay cười đáp :

- Tiểu muội tên là Thượng Quan Yến...

Lại nhìn Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng giới thiệu :

- Còn đây là ngoại công của tiểu muội, lão nhân gia đã tự nói tính danh rồi, chắc thư thư còn nhớ...

Hồng y thiếu nữ gật đầu.

Thượng Quan Yến cười hỏi :

- Dám hỏi thư thư quý tính đại danh...

Hồng y thiếu nữ đứng lên thân thiết cầm lấy tay Thượng Quan Yến, thấp giọng trả lời :

- Ta tên là Thôi Huệ, còn huynh này...

Tới đó chỉ tay sang bạch y thư sinh, nói khê vào tai Thượng Quan Yến :

- Chị ấy là Thôi Mẫn, thư thư của ta.

Tuy Thôi Huệ nói rất khê nhưng Thôi Mẫn vì ngồi cạnh nên cũng nghe được, vờ làm mặt giận quát :

- Huệ nha đầu! Người dám phản bội ta sao?

Vừa quát tiểu muội vừa nhìn Thượng Quan Yến gật đầu mỉm cười.

Thượng Quan Yến tuy đã biết bạch y thư sinh là nữ nhân, nhưng vì nàng ăn vận giả trang lại cười gật đầu với mình cũng thẹn đỏ bừng mặt không dám nhìn lại.

Thôi Huệ thấy vậy bật lên cười rúc rích.

Lúc đó tiểu đồng Cầm nhi lại chạy lên lầu đến trước thiếu niên công tử cuối mình cung kính nói :

- Tiểu nhân đã chuẩn bị thuyền, mời công tử xuống lầu!

Thiếu niên công tử gật đầu.

Cầm nhi thanh toán tiền rượu, chỉ cần nhìn vẻ mặt tươi rói của tên tiểu nhị và dáng vẻ khúm núm sượng rơn của hắn cũng biết được thưởng không ít.

Thiếu niên công tử chậm rãi đứng lên, miệng vẫn còn ngâm nga:

Hỡi hỡi Mai lang say thỏa thích,

Bồ công bồn tẩu chốn than phương...

Còn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến thì chuyện trò xem ra tâm đắc, ríu rít không thôi.

Nhưng khi thấy thiếu niên công tử rời gót xuống lầu, Thôi Huệ chợt thấy lòng nao nao như vừa mất đi một vật gì. Bất giác nàng đưa mắt nhìn công tử, thật tình cờ bắt gặp ánh mắt của chàng nhìn lại mình.

Thôi Huệ vội cúi đầu xuống, mặt ửng đỏ, vội nói câu gì đó với Thượng Quan Yến để che giấu sự bối rối của mình, may mà không bị ai phát giác.

Khi nàng ngẩng đầu nhìn lên thì người ta đã đi khuất dưới lầu rồi...

Hoàng hôn bắt đầu hắt bóng xuống Động Đình hồ.

Thiết Bối Thương Cù gọi tiểu nhị đến tính tiền, nhưng Thượng Quan Yến vẫn dửng dăng chưa nỡ rời tay vị Huệ thư mới quen nhưng như đã thân tình từ lâu lắm.

Thôi Huệ cười nói :

- Yến muội! Tối nay chúng ta sẽ lại gặp nhau mà!

Thượng Quan Yến mở to đôi mắt đen láy nhìn Thôi Huệ đầy hy vọng :

- Hãy nhớ hai chị nhất định phải đến đấy!

Dứt lời cùng ngoại công xuống lầu.

Bấy giờ khách nhân bắt đầu lên lầu mỗi lúc một đông.

Thư muội Thôi Mẫn và Thôi Huệ còn uống thêm vài bình trà rồi mới trả tiền trở về khách điếm.

Nghỉ ngơi một lúc, tới khi sang canh một, hai người mới sửa sang lại trang phục chỉnh tề, đeo trường kiếm vào, thối tắt đèn, nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Thôi Mẫn còn cẩn thận đóng cửa lại.

Hai người mới đi được mấy bước thì chợt nghe “Xoảng” một tiếng từ phía sau.

Thanh âm nghe như tiếng binh khí lờ đờ chạm nhau.

Hai thư muội vội dừng bước quay lại nhìn, nhưng không thấy một nhân ảnh nào cả.

Thôi Mẫn lẩm bẩm :

- Đó là tiếng gì vậy? Nếu là người sao biến mất nhanh như bóng ma thế chứ? Nếu vậy thì công phu của người đó quả đã tới mức xuất thần nhập hóa!

Thôi Huệ trầm ngâm một lát rồi bất chợt nhún chân lao vút đi như cánh chim nhằm hướng tiếng động vừa phát ra.

Thôi Mẫn nhìn theo thở dài tự nhủ :

- “Nha đầu này không biết trời cao đất dày là gì, lại làm hỏng chuyện mất thôi!”

Cô ta biết tính khí của tiểu muội mình nên đành phải đuổi theo đề phòng sẽ xảy ra điều gì bất trắc.

2. Chương 2: Tích Không Kiềm Quyết

Thôi Huệ từ nhỏ đã được gia gia cưng chiều truyền thụ cho kinh công thượng thừa. Thế nhưng hôm nay tiếng loảng xoảng của binh khí phát ra từ đâu đó chỉ vài chục trượng, thế mà nàng đuổi riết vẫn không sao theo kịp.

Thôi Huệ cầm đầu chạy ước chừng vài dặm, tiếng loảng xoảng vẫn vang lên phía trước như trên người.

Nàng bực mình rủa :

- Hừ! Đuổi không kịp ta cũng cứ đuổi!

Thế rồi tận lực thi triển hết kinh công, tưởng chừng như càng bị bỏ rơi mỗi lúc một xa.

Đêm rất yên tĩnh, bốn phía không một bóng người.

Tiếng loảng xoảng phía trước nghe càng lúc càng rõ, không xa hơn cũng không gần lại, vẫn giữ khoảng cách vài chục trượng!

Có lúc Thôi Huệ muốn bỏ không truy nữa, nhưng tính nàng vốn bướng bỉnh hiếu thắng nên vẫn chưa chịu cam tâm.

Sau thời gian chừng một tuần trà, Thôi Mẫn cũng đuổi kịp.

Nhận ra người phía trước có ý trên người, cô ta liền gọi tiểu muội :

- Huệ muội! Dừng đuổi nữa! Chúng ta còn phải đến hội ước ở thành Lăng Cơ mà!

Thôi Huệ tức giận giẫm chân nói :

- Tỷ tỷ thấy đấy! Rõ ràng hấn cố ý trên chộc chúng ta, thật tức chết đi được!

Chợt nghe từ phía sau lưng có người cười hô hố nói :

- Thôi lão đầu đào tạo được hai nha đầu các người có kinh công chẳng phải tầm thường!

Tiếng nói mỗi lúc một xa, đến hết câu thì lại nghe tiếng binh khí loảng xoảng cách chừng hai chục trượng như trước!

Thôi Mẫn, Thôi Huệ chú mục nhìn nhưng trong bóng đêm mông lung đâu thấy bóng người nào?

Thôi Huệ nghiêng rằng nhún mình định lao theo nhưng bị Thôi Mẫn giữ lại nói :

- Huệ muội! Chẳng biết đó là vị tiền bối nào mà thích trên chộc như vậy. Có lẽ vị đó chỉ muốn thử chúng ta thôi. Vừa rồi chính muội đã chấp nhận đến Lăng Cơ thành gặp Tam Nghĩa hội, vì thế chúng ta nên đến đúng hẹn. Nếu không chúng sẽ cho rằng chúng ta sợ...

Thôi Huệ bị thư thư giữ lại thì rất bất bình, nhưng khi nghe câu cuối cùng, nàng liền chạm lòng tự ái giẫm chân nói :

- Ai thêm sợ chúng chứ? Tối nay nhất định phải giáo huấn bọn lục lâm thảo khấu đó một trận mới được!

Thế rồi hai thư muội thi triển khinh công lao về hướng Lăng Cơ thành.

Tiếng là “thành” nhưng đó chỉ là một khu hoang dã dưới chân một ngọn núi cây cối um tùm.

Hai người rẽ khỏi quan lộ theo con đường mòn nhỏ len lỏi giữa các lùm cây chùng hơn dặm thì thấy một khúc tường màu vàng, dám chắc đó chính là Long Vương miếu.

Trong rừng, hai người để ý thấy rất nhiều trạm canh với những người bận khinh trang màu đen mai phục, tay cầm binh khí, dáng vẻ khẩn trương, chùng như Tam Nghĩa hội đã huy động toàn bộ lực lượng để bảo vệ cho cuộc hội kiến này.

Nhưng Thôi Mẫn, Thôi Huệ có coi bọn lâu la của Tam Nghĩa hội vào đâu?

Hai thư muội lướt qua đầu bọn chúng không phát ra một tiếng động, thậm chí có tên phát hiện thấy cũng chỉ ngỡ rằng đó là những bóng ma không ai dám lên tiếng.

Long Vương miếu chẳng phải là ngôi miếu đồ sộ gì, chỉ có một tòa chính điện rộng chừng ba trượng vuông với mấy gian chái phòng. Sân trước miếu điện trông khá thoáng đãng, lúc đó treo mấy ngọn phong đăng trên mấy cây tùng cổ thụ, giữa sân đã xếp sẵn hai bộ bàn ghế, cử tọa đang ngồi uống trà.

Chỉ thấy ông cháu Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng và Thượng Quan Yến ngồi ở ngôi khách tọa đưa mắt nhìn xung quanh, xem chừng vừa đến chưa lâu.

Ở ngôi chủ tọa là một trung niên hán tử tuổi mới độ tứ tuần, sắc mặt vàng vọt, thái độ nghiêm trang, chắc đó là Hội chủ Tam Nghĩa hội Trác Đại Cương.

Trác Đại Cương đứng lên giới thiệu hai vị khách nhân xong chỉ tay sang người ngồi bên tả mình là một trung niên nhân ăn vận theo lối văn sĩ nói :

- Vô lão anh hùng, vị này là Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn, Huyền Vũ đàn Đàn chủ của Thiên Lý giáo.

Hắn lại chỉ tiếp sang hán tử gầy nhom ngồi bên cạnh Lý Thu Sơn nói tiếp :

- Còn đây là vị Hương chủ Huyền Vũ đàn Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi.

Tiếp đó, lão giới thiệu hai người ngồi bên hữu mình là lão nhị và lão tam của Động Đình tam nghĩa Cung Trường Thắng và Tẩn Trí.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng nghe giới thiệu xong cười hô hô nói :

- Thật là hạnh ngộ!

Rồi đứng lên ôm quyền hỏi :

- Lão hủ có việc đi qua quý địa, được Trác hội chủ mời đến đây, không biết có gì chỉ giáo?

Trác Đại Cương vội vẫy tay cười đáp :

- Xin Vô lão anh hùng cứ ngồi nói chuyện cũng được!

Chờ mọi người tọa định xong, Trác Đại Cương vẻ mặt đầy đắc ý cười nói :

- Huynh đệ tại hạ vốn từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh Vô lão anh hùng, chỉ tiếc là chưa được thấy tôn nhan. Hôm nay may có hai vị Lý đàn chủ và Thiệu hương chủ của Thiên Lý giáo quá bước giá lâm tề hội, nói rằng có Vô lão anh hùng quá bước tới Nhạc Dương. Vì có việc muốn thương lượng, đồng thời để bày tỏ lòng tôn kính nên tại hạ sai người mời lão anh hùng hiệp giá quang lâm, xin Vô lão anh hùng đừng trách!

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng chợt phóng ánh mắt sáng quắc nhìn Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn và Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi lạnh giọng nói :

- Hai vị vốn từ lâu đã ngầm theo dõi lão hủ, tất có ý thăm dò. Bây giờ gặp mặt ở đây, hai vị muốn gì xin cứ nói rõ!

Lý Thu Sơn tay phe phẩy chiếc Bạch Cốt chiết phiến với vẻ ung dung tự tại như một vị tú tài cười đáp :

- Lời Võ lão anh hùng thật hào sảng! Vậy thì huynh đệ cũng xin nói thẳng! Nhưng trước hết xin dám hỏi Võ lão anh hùng một câu: “Lệnh tể Thượng Quan hương chủ bị mất tích, chẳng hay Võ lão anh hùng có thể nói ra tung tích của vị đó không?”

Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng mặt hơi biến sắc nhưng trấn tĩnh lại rất nhanh, cười nhạt đáp :

- Tiểu tể của lão phu là đệ tử chân truyền của lão Giáo chủ quý giáo Tri Cơ Tử may được trọng nhiệm làm Hương chủ của Tổng đàn trong quý giáo. Mặc dù nó là con rể của lão phu nhưng vì bận sự vụ trong giáo nên rất ít khi về nhà. Từ khi tiểu nữ lìa trần lưu lại một nữ nhi, suốt năm năm qua nó chưa trở về lấy một lần, vì thế việc nuôi dưỡng diệt nữ chỉ một mình lão phu đảm nhiệm. Lần này tiểu tể thất tích, lão phu cũng chỉ nghe quý giáo truyền báo lại, sao người lại cho rằng lão phu biết được hành tích của tiểu tể?

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn chăm chú quan sát vẻ mặt đối phương, lúc ấy cười hô hô nói :

- Lời của Võ lão anh hùng chỉ có thể lừa được trẻ lên ba chứ lừa sao được tại hạ? Ngay đêm Thượng Quan hương chủ mất tích, Võ lão anh hùng cũng thâm đêm đi về phương nam.

Chẳng lẽ trong thiên hạ có chuyện trùng hợp như thế?

Thiết Bối Thương Cù “Hừ” một tiếng nói :

- Nói như vậy tức là kể từ lúc đó Lý đàn chủ đã lén lút theo dõi mọi hành động của lão phu rồi?

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn mặt không đổi sắc, thản nhiên đáp :

- Không dám! Nếu bây giờ Võ lão anh hùng có thể nói ra hành tích của Thượng Quan hương chủ thì điều đó có lợi cho cả hai chúng ta.

Thiết Bối Thương Cù phát lộ hỏi :

- Nếu ta không nói thì sao?

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi ngồi bên cạnh Lý Thu Sơn không nhịn được cao giọng nói :

- Võ lão anh hùng không chịu nói ra hành tích của lệnh tể Thượng Quan hương chủ cũng không hại gì, chỉ cần để vị cô nương này ở lại đây cũng được!

Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng vung tay đấm mạnh xuống mặt bàn nghe “Rầm” một tiếng làm sạt hẳn đi một góc như bị đao chém.

Lão hằm hằm đứng lên quát :

- Thiệu Nhất Phi! Người đừng cuồng ngạo! Chỉ cần hai người thắng được ngọn Cù Long tiên trong tay lão phu, đừng nói tiểu hài tử này mà đến ngay cả lão phu cũng tùy các người xử trí!

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn đưa mắt ra hiệu cho Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi rồi hướng sang Thiết Bối Thương Cù cười nhả nhạt nói :

- Xin Võ lão anh hùng bớt giận! Thượng Quan hương chủ là truyền nhân duy nhất của lão Giáo chủ bốn Giáo. Hiện tại Từ Giáo chủ vẫn còn hoài vọng Thượng Quan hương chủ trở về, hơn nữa đã có chức vụ thích đáng để bổ nhiệm, Võ lão anh hùng đâu phải là người ngoài? Xin chớ hiểu lầm!

Thiết Bối Thương Cù lạnh lùng đáp :

- Lý đàn chủ! Đó là sự vụ của quý Giáo, lão phu không tiện và cũng không muốn nghe. Còn hành tích của tiểu tể thì quả tình lão phu không thể phụng báo được. Còn mục đích hai vị tới đây làm gì, mới rồi Thiệu hương chủ đã nói rõ rồi, chúng ta chẳng cần phải nhiều lời vô ích. Trên giang hồ mạnh được yếu thua. Chỉ cần hai vị thắng được lão phu thì cả hai ông cháu xin làm theo bất cứ điều gì hai vị sai bảo!

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn trầm ngâm một lúc rồi cười nham hiểm nói :

- Võ lão anh hùng đã nhất quyết muốn như vậy, huynh đệ chúng tôi cung kính bất như tòng mệnh vậy! Tuy nhiên chúng ta nên ước định từ trước, nếu Võ lão anh hùng thắng, huynh đệ chúng tôi lập tức trở về Tổng đàn không bao giờ hỏi han đến chuyện Thương Quan hương chủ nữa. Còn nhược bằng huynh đệ chúng tôi may mà thắng được bán chiều nửa thức thì cũng xin Võ lão anh hùng chịu khó về Tổng đàn một chuyến, chẳng hay ý Võ lão anh hùng thế nào?

Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng cười hô hô đáp :

- Rất tốt! Chúng ta cứ thế thực hiện!

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn liền đứng lên khỏi bàn phát cây Bạch Cốt chiết phiến cười nhắc nhó nói :

- Xin mời Võ lão anh hùng phát chiêu trước!

Lúc đó Hội chủ Tam Nghĩa hội Trác Đại Cương vội đứng lên nói :

- Lý đàn chủ xin hãy chậm! Võ lão anh hùng còn có hai vị quý hữu, không biết sao còn chưa tới?

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn chau mày nhìn về phía sau Thiết Bối Thương Cù một lúc nhưng không thấy ai, ngờ vực nói :

- Thì ra Võ lão anh hùng có hẹn hai vị bằng hữu đến trợ lực. Chắc rằng họ phải là những tay hảo thủ!

Thiết Bối Thương Cù Võ Công Hạng cười nhạt đáp :

- Hai vị bằng hữu đó không phải do lão phu thỉnh đến trợ lực mà chính Trác hội chủ mời đến.

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn nghi hoặc nhìn Trác Đại Cương tỏ vẻ bất bình, trầm giọng hỏi :

- Trác lão ca mời ai đến thế?

Trác Đại Cương phân trần :

- Đó chỉ là hai nhà đầu nhãi nhép, hạng chuột mà thôi! Trưa nay lúc ở Nhạc Dương lâu chúng đã thương hai tên thuộc hạ của bốn hội, sau khi nghe nói chúng cùng đi với Võ lão anh hùng nên mới tiện thể mời cùng tới đây.

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn nhăn mũi “Hừ” một tiếng.

Ngay lúc ấy, từ trên không bỗng vang lên tiếng thét lạnh lạnh :

- Bọn chuột Tam Nghĩa hội thật có mắt không trông! Chẳng phải chúng ta đã tới đây từ lâu rồi sao?

Chứng nhân kinh hãi ngược mắt nhìn, chỉ thấy trên một cành cây cổ thụ cuối sân có một đôi thiếu niên nam nữ đứng sánh vai nhau.

Nam nhân bận bạch y phơ phất, còn nữ nhân bận hồng y đỏ rực như một bông hoa thắm.

Hai người đứng cuối một cành cây nhỏ mảnh mai, không hiểu sao cành cây chỉ lớn bằng ngón chân mà chịu đựng được sức nặng của cả hai người như vậy?

Cành cây theo gió đung đưa mà cả hai vẫn đứng vững như sơn. Người có khinh công như thế, trên võ lâm thật hiếm thấy!

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn thất kinh, trừng mắt nhìn Trác Đại Cương.

Tên Hội chủ Tam Nghĩa hội mặt xám như tro, trong lòng bối rối bất an, không biết nên hành xử thế nào.

Đôi thiếu niên nam nữ, chính là thư muội Thôi Mẫn và Thôi Huệ phiêu nhiên đáp xuống trước mặt chứng nhân.

Thôi Huệ hướng sang Trác Đại Cương lên tiếng trước :

- Tên chuột họ Trác! Người buông lời thô bỉ sau lưng người khác, bây giờ chúng ta đã đến đây, người có điều gì thì cứ thẳng thắn nói ra xem!

Trác Đại Cương dù sao cũng là một Hội chủ, sao chịu nổi bị người khác nhục mạ ngay trước mặt thuộc hạ và khách nhân?

Hắn giận tím mặt gào lên :

- Lũ chuột...

Vừa thốt ra được hai tiếng thì nghe đánh “Bốp”, Trác Đại Cương loạn choạng lù lại suýt nữa thì ngã nhào xuống, tay bưng má trái bị một tát còn in rõ vết năm ngón tay đỏ lựng.

Thôi Huệ vừa giáng một tát vẫn còn chưa hả giận quát lên :

- Tên họ Trác! Nếu ngươi còn dám nói thêm một tiếng nào bất kính nữa, cô nương sẽ thịt ngươi trước!

Còn Thôi Mẫn thì điềm đạm hơn nhiều, cất lời khuyên :

- Huệ muội! Thủ hạ của hắn đúng là hoành hành vô đạo. Nhưng hắn đã mời chúng ta đến đây, để chờ xem thái độ của hắn thế nào đã...

Lão nhị và lão tam trong Tam Nghĩa hội là Cung Trường Thắng và Tồn Trí thấy đại ca bị nhục vội vàng rút đơn đao chực xông vào.

Thôi Huệ trừng mắt nhìn chúng, lạnh giọng nói :

- Có vẻ như các ngươi đều đã chán sống cả?

Còn Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn vì nhận lệnh của Giáo chủ phải truy bắt bằng được ông cháu Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng đưa về xử lý, đó là việc tối trọng yếu.

Nhưng bây giờ xem lại đôi thiếu niên nam nữ vừa xuất hiện thân hoài tuyệt học, trước mắt còn chưa biết lai lịch môn phái, nhưng chỉ cần không phải đồng bọn của Vô Công Vọng thì hắn đương nhiên không muốn dây vào để thêm rắc rối.

Xác định như thế rồi, hắn liền bước lên trước Động Đình tam nghĩa hướng sang Thôi Mẫn và Thôi Huệ chấp tay nói :

- Đường như giữa hai vị và Trác lão có sự hiểu lầm. Nếu huynh đệ của Tam Nghĩa hội có chỗ nào mạo phạm đến hai vị thì Trác lão ca sẽ thay mặt nhận lỗi. Vậy hai vị xin nén lòng ngồi lại phân trần, tại hạ tin rằng mọi việc sẽ được giải quyết êm thấm. Còn tối nay tại hạ cùng Vô lão anh hùng đã có ước định từ trước, xin để chúng tôi phân xử việc này trước, được chứ?

Dứt lời không chờ hai người phản ứng liền quay sao Trác Đại Cương lạnh lùng nói tiếp :

- Trác lão ca xin để cho huynh đệ dàn xếp việc này. Giữa Tam Nghĩa hội và hai vị đây chẳng qua chỉ là sự hiểu lầm nhỏ mà thôi, tin rằng sớm muộn sẽ hiểu ra. Bây giờ xin cho huynh đệ thỉnh giáo vài chiêu tuyệt học của Vô lão anh hùng xong rồi sẽ nói!

Nên biết Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn có địa vị rất cao trong Thiên Lý giáo. Tam Nghĩa hội vốn nhờ vào thế lực của Thiên Lý giáo, cũng giống như là một tổ chức bên ngoài của giáo phái này mà thôi.

Bởi thế lời của Lý Thu Sơn, Trác Đại Cương đâu dám không nghe?

Mặc dù vừa chịu một tát không nhẹ, hắn đành chịu ngậm bồ hòn làm ngọt, gật đầu đáp :

- Vâng, vâng! Lý đàn chủ nói không sai! Tại hạ và hai vị đây chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm nhỏ. Hắc hắc! Chẳng đáng gì đâu!

Nói xong lùi lại.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi bước lên trước Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn chấp tay nói :

- Xin Đàn chủ nhường Thiệu Nhất Phi lãnh giáo cao chiêu của vị Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng lừng danh giang hồ trước!

Lời vừa dứt, hần liền rút từ thắt lưng ra một thứ binh khí giống như cây thập ác mỗi cạnh vuông vức to bằng cổ tay dài chừng ba thước bằng thép tinh luyện gọi là Thập Ác Đoạt, chuyên dùng để đoạt binh khí đối phương.

Xuất binh khí xong, Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi chấp tay nói :

- Thiệu Nhất Phi thuộc hàng mặt lưu trong giang hồ, xin thọ giáo cao chiêu của Võ lão anh hùng!

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng nhếch môi cười, cũng lấy ra chiếc Cù Long tiên đen bóng đưa chếch lên vận công làm nó thẳng ra như ngọn thương, gật đầu đáp :

- Các hạ xuất chiêu đi!

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi thấy đối phương để hở các môn hộ, rõ ràng có ý coi thường mình, liền nổi giận quát :

- Xem chiêu!

Đồng thời chân đạp trung cung, thân ảnh nhào tới trước mặt Thập Ác Đoạt xuất chiêu “Nam Kỳ Bắc Đẩu” đánh tới ngực đối phương.

Thiết Bối Thương Cù lấy tĩnh chế động, chờ khi Thiệu Nhất Phi bổ tới gần, người hơi chùng thấp xuống, tay phải cầm Cù Long tiên chỉ thẳng tới dùng một chiêu “Thiết Tỏa Hoàn Giang” điểm vào cây thập ác của Phốc Thiên Điều.

Hai thứ binh khí tiếp nhau, Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi chợt thấy rằng toàn thân chấn động, lập tức hiểu ngay rằng Vô Công Vọng là người không dễ đối phó, vị Thiết Bối Thương Cù này quả nhiên danh bất hư truyền.

Hần liền lùi về một bước, Thập Ác Đoạt biến chiêu thành “Nghênh Phong Phá Lãng” một lần nữa đánh sang.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng đưa chếch ngọn tiên về phía trước, đầu roi hoạch một vòng với chiêu “Tắc Triển Xuân Vân” đẩy lùi công thế đối phương, thừa thế điểm roi vào đầu vai tả địch nhân.

Mới ra hai chiêu, Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi đều mất tiên cơ, trong lòng rất tức giận nhưng đành lùi lại tránh ngọn roi rồi chợt gầm lên một tiếng tung mình nhảy lên cao, thân ảnh từ trên không đã thi triển tuyệt học công liền ba chiêu!

Ba chiêu này khí thế cực kỳ hung mãnh, kinh phong nổi lên vù vù, quả không hổ danh Phốc Thiên Điều!

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng với công lực mấy chục năm tu tập cũng bị bức lùi mấy bước mới tránh được rồi không chờ đối phương kịp xuất chiêu thứ tư đã vung roi quét sang, tiếp tục giành lại công thế.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi quát lên :

- Đến vừa khéo!

Thập Ác Đoạt đổi chiêu biến thức, khí thế càng uy mãnh vạn phần, lấy công hoàn công không nhường nhịn một bước!

Hai cao thủ ra sức tấn công, ngọn tiên như thần long hí thủy, cây thập ác tựa mãnh hổ xuất sơn, ác liệt vô cùng!

Chỉ phút chốc, song phương đã đấu qua bốn năm mươi chiêu.

Thượng Quan Yến từ sau khi ngoại công xuất thường đối địch, tuy vẫn ngồi yên trên ghế nhưng trong lòng thắc thỏm không yên.

Đôi mắt đen láy của nàng không rời trường đấu, chăm chú theo dõi mọi biến cố gay cấn của ngoại công.

Cuộc đấu càng kịch liệt, trái tim nàng chàng đánh đập dồn.

Thôi Mẫn, Thôi Huệ nhân vì Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn đã cướp lời từ trước nên đành lùi lại bên Thượng Quan Yến ngồi xuống.

Thôi Mẫn vẫn giả trang nam nhân trong trang phục của một vị bạch y thư sinh. Thượng Quan Yến là một nữ hài mới lớn, tuy biết rõ Mẫn tỷ cùng là nữ nhân như mình, nhưng vẫn thấy ngưỡng chừng xấu hổ. Nhưng đối với Thôi Huệ thì lập tức cảm thấy thân tình.

Thấy hai người đến ngồi bên, nàng thấy vui và yên lòng hẳn lại.

Thôi Huệ nắm lấy bàn tay của Yến muội, cảm thấy lòng bàn tay mềm mại của nàng ướt đầm mồ hôi liền hiểu rằng trong lòng Thượng Quan Yến đang rất căng thẳng liền nhẹ giọng trấn an :

- Yến muội xem kia! Vô lão anh hùng sắp thắng đến nơi rồi, muội không cần phải lo nữa đâu!

Thượng Quan Yến nghe lời nhìn ra trường đấu, quả nhiên thấy ngoại công đã chiếm trọn tiên cơ, ngọn Cù Long tiên công kích mỗi lúc một gấp giống như muôn ngàn con rồng nhỏ múa lượn dồn Thiệu Nhất Phi vào thế hạ phong không còn cơ hội hoàn thủ.

Lại thêm mười mấy chiêu nữa, Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng chợt quát lên :

- Buông tay!

Tiếp đó nghe “Xoảng” một tiếng, cây Thập Ác Đoạt bị ngọn roi đánh bật đi bay vút ra xa ba bốn trượng rơi bịch xuống đất.

Nguyên lai, sau khi hai cao thủ đấu qua năm sáu mươi chiêu, Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi càng đánh càng núng thế, trong lúc đó thì ngọn roi của đối phương tung hoành như thần long quá hải, uy mãnh vô cùng.

Trong lúc nguy cấp, hắn định lấy công hoàn công để xoay chuyển tình thế, liền xuất một chiêu “Thạch Phá Thiên Kinh”.

Nhưng chờ cho chiêu thức của hắn vừa tận, Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng liền dùng ngọn tiên áp chặt lấy cây thập ác, vừa lợi dụng dư lực của đối phương vừa vận công vào đẩy bật ra, miệng quát :

- Buông tay!

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi vừa cảm thấy cổ thay phải chấn động, đành buông lỏng năm ngón tay để cây Thập Ác Đoạt bay đi.

Chẳng những thế, hắn còn để hở các môn hộ, thất kinh nghĩ thầm :

- “Lúc này nếu đối phương thừa cơ xuất thủ thì mình đâu còn mạng?”

Ý nghĩ đó nảy ra như một ánh chớp, Thiệu Nhất Phi vội nhún chân nhảy lùi tới cả trượng mới thoát hiểm.

Khi định thần nhìn lại, chỉ thấy Thiết Bối Thương Cù đã thu ngọn tiên lại đứng nhìn mình, miệng nhoẻn cười không chút ác ý.

Hiển nhiên lão ta đã hạ thủ lưu tình, không thừa cơ truy sát.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi vừa kinh vừa thẹn, mặt xám đi như gan lợn, đứng chết lặng đương trường không nói tiếng nào.

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn tay phơ phát chiết phiến bước ra nói :

- Thiệu hương chủ hãy lùi lại đi!

Dứt lời tiến hai bước về phía Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, biểu thị rằng chuẩn bị xuất thủ tiếp.

Ngay lúc ấy chợt một bóng hồng lao ra cùng tiếng quát lạnh lạnh :

- Khoan đã! Trận thứ nhất ta đã nhường cho các ngươi rồi. Bây giờ sẽ đến lượt bốn cô nương vẫn tội Tam Nghĩa hội!

Thôi Huệ nhảy ra khỏi chỗ ngồi, mắt nhìn Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn nói xong câu đó liền quay sang Trác Đại Cương hỏi :

- Tên họ Trác! Người mời chúng ta đến đây bảo rằng để thay thuộc hạ bồi tội, vậy sẽ bồi tội thế nào đây?

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn đành lùi sang một bên.

Trác Đại Cương cười ngượng ngừng đáp :

- Giữa chúng ta vốn không có hiềm khích gì đáng kể. Mới rồi Lý đàn chủ đã từng nói qua, đó chỉ là sự hiểu lầm thôi. Thủ hạ của tề hội nếu quả thật có mạo phạm đến hai vị thì xin để tại hạ sẽ nghiêm khắc trừng trị chúng là được...

Thôi Huệ “Hừ” một tiếng, ngắt lời :

- Chỉ đơn giản thế thôi ư? Người ước chúng ta đến đây chẳng lẽ chỉ để nói suông câu đó? Tên họ Trác kia! Người hãy nghe cho rõ đây, bốn cô nương đâu phải thứ chỉ tùy tiện vẫy tay là đến, xua tay là đi?

Trác Đại Cương cố nén giận hỏi :

- Vậy cô nương muốn thế nào?

Thôi Huệ chậm rãi đáp :

- Bốn cô nương có hai con đường cho người lựa chọn.

Trác Đại Cương hỏi :

- Cô nương cứ nói xem?

Thôi Huệ chìa một ngón tay ra :

- Thứ nhất, thủ hạ của Tam Nghĩa hội xưa nay quen thói hung đồ, khi hiếp lương dân. Người là Hội chủ, đương nhiên phải chịu trách nhiệm lớn nhất. Bây giờ thế này. Chỉ cần người quỳ xuống giập đầu một trăm lần, lập thệ rằng sẽ thay đổi tác phong, cải tà quy chính, giải tán Tam Nghĩa hội, cô nương có thể lượng tình tha cho.

Nàng lại chìa một ngón tay nữa nói tiếp :

- Nếu các người không phục thì còn con đường thứ hai nữa. Như Võ lão anh hùng đây đã nói, trên giang hồ mạnh được yếu thua. Các người nếu muốn dùng vũ lực để giải quyết thì cả ba huynh đệ cứ đồng loạt xuất thủ, nhưng nếu thua thì phải giập đầu ba trăm cái chứ không phải chỉ một trăm!

Trác Đại Cương giận đến nổi mặt tái xanh gằm lên :

- Nha đầu! Họ Trác ta sống hơn bốn mươi tuổi nhưng chưa thấy kẻ nào ngông cuồng như người. Người đã muốn thế, huynh đệ chúng ta chỉ đành hầu tiếp!

Cung Trường Thăng và Tần Trí hai người tay đã nắm chắc đơn đao nhảy ra, chẳng cần theo quy củ võ lâm gì cả, không nói một lời nghiêng rằng vung đao chém ngay. Thôi Huệ chém ngay.

Hai tên này chỉ hận không thể băm nát thầy nha đầu hỗn láo này cho hả giận.

Trác Đại Cương dù sao vẫn là Hội chủ một phái, không thể không giữ lễ nghĩa trong giang hồ.

Thấy hai lão đệ chẳng nói chẳng rằng vung đao chém ngay, hấn đỏ bừng mặt vội nói :

- Cô nương hãy lượng binh khí đi!

Thôi Huệ hơi lánh mình đã thoát khỏi hai thanh đơn đao cùng chém xuống, “Hừ” một tiếng đáp :

- Hừ! Đừng làm ra vẻ chính nhân quân tử nữa! Người có bản lĩnh gì thì cứ việc làm theo hai tên kia giở hết ra đi! Bốn cô nương chưa cần dùng tới binh khí đâu!

Trác Đại Cương cười nhạt nói :

- Được lắm!

Dứt lời cũng rút đơn đao hoa lên nửa vòng mới dùng một chiêu “Quái Mãng Thổ Tín” đâm vào giữa ngực thiếu nữ.

Thôi Huệ có coi Động Đình tam nghĩa vào đâu?

Nàng xòe bàn tay phải mảnh mai trắng muốt, ngón trỏ và ngón giữa chập lại duỗi thẳng, ba ngón còn lại cũng tạo thành những tư thế khác nhau theo hai kiếm quyết, thân ảnh vẫn đứng nguyên vị, dùng ngón tay thay kiếm đâm tới người Trác Đại Cương!

Tên Hội chủ thấy vậy rửa rủa thầm :

- “Nha đầu thật không biết sống chết!”

Nghĩ đoạn, đơn đao biến chiêu chém xuống bàn tay trắng ngần của thiếu nữ.

Thôi Huệ chừng như chẳng thèm để ý đến thế đao ác hiểm của địch nhân, bàn tay vẫn dùng kiếm quyết như cũ.

Trác Đại Cương không ngờ đối phương liều lĩnh tới mức dùng tay không đấu với cương đao, vận thêm hai thành công lực chém xuống.

Nào ngờ khi thanh đao chém vào luồng kiếm phong, hần chột cảm thấy có một luồng kinh lực vô hình áp mạnh lưỡi đao xuống, đồng thời cánh tay phải hần đường như không sao điều khiển được đành để lưỡi đao trượt xuống.

Diễn biến đó chỉ trong chớp mắt.

Trác Đại Cương trong lòng chấn động vội lùi lại hai bước.

Cùng lúc đó hai lão đệ của hắn cũng phát động công kích, hai thanh đao một trên một dưới công tới sau lưng Thôi Huệ.

Lão nhị Cung Trường Thắng dùng chiêu “Thu Nguyệt Hàn Tâm” đâm vào hậu tâm thiếu nữ, còn lão tam Tần Trí lại xuất chiêu “Phát Thảo Tầm Xà” quét ngang hai ống chân nàng.

Thân pháp của Thôi Huệ quả là tinh diệu tuyệt luân.

Chỉ thấy bóng hồng của nàng thấp thoáng trong đao ảnh như hồ điệp xuyên hoa, mặc cho ba thanh đao đâm chém như cuồng phong bão lộc vẫn không chút suy yếu!

Trác Đại Cương vừa lùi đã tiến, cùng hai lão đệ phối hợp Tam Nghĩa đao tới độ lâm li, ba người chiếm giữ ba góc trận thành hình chữ “Phẩm” tưởng chừng chim bay không thoát, thế mà Thôi Huệ vẫn chờn vờn trong màn đao ảnh như không, thật tức không sao chịu được!

Với tay không dùng Tích Không Kiếm Quyết, chẳng những Thôi Huệ an nhiên vô sự tránh mọi công thế của đối phương mà thỉnh thoảng còn hoàn thủ vài chiêu rất lợi hại, đáng vẽ rất ung dung tự tại!

Thực ra Thôi Huệ cốt ý kiểm tra xem Động Đình tam nghĩa có được bao nhiêu bản lĩnh?

Qua chừng mười chiêu, thiếu nữ tỏ ra sốt ruột, chột quát lên một tiếng gia tăng thân pháp, thi triển “Tích Không Kiếm Quyết” tăng cường tấn công.

“Keng keng keng!”..

Chột vang lên một chuỗi âm thanh nhức cả màng tai.

Những người đứng ngoài quan chiến nhìn lại, thấy đầu tiên là lão tam Tần Trí bị đánh bật đơn đao khỏi tay bay vút lên trời tới mười mấy trượng không để lại chút tăm tích nào.

Không những thế, thân hình cao lớn của hắn bị tả chưởng mảnh mai của Thôi Huệ đánh dưng lên hơn trượng rơi bịch xuống như một bị hàng!

Tiếp đó lại nghe “Veo” một tiếng, cả thanh đơn đao của Hội chủ Trác Đại Cương cũng bị đánh bật vào khoảng không.

Lão nhị Cung Trường Thắng thấy hai vị huynh đệ bị nhục nghiêng răng xông tới vung đao chém liền ba nhát nhưng Thôi Huệ nhẹ nhàng thi triển thân pháp dễ dàng né tránh, thừa cơ phản thủ dùng Tích Không Kiếm Quyết điểm thẳng vào vai trái đối phương làm Cung Trường Thắng “Hự” lên một tiếng ôm lấy vai lùi lại mấy bước.

Đủ biết Thôi Huệ đã hạ thủ lưu tình, nếu rằng nàng điểm vào yếu huyệt thì Cung Trường Thắng đã vong mạng rồi.

Ngay lúc ấy bỗng vang lên một tiếng quát :

- Dừng tay!

Đồng thời một nhân ảnh lao vào như ánh chớp.

Thôi Huệ kêu lên một tiếng lùi lại.

Tần Trí đã lùi khỏi đấu trường, chỉ còn lại Trác Đại Cương tay không tác sát và Cung Trường Thắng tuy vẫn cầm đao nhưng tay phải giữ lấy vai trái bị thương, cả hai đứng ngẩn ra như pho tượng kinh hoàng nhìn đối thủ.

Trong trường đấu xuất hiện thêm một người, đó chính là Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn, Đàn chủ Thiên Lý giáo.

Hắn thấy Động Đình tam nghĩa đều bị thiệt thòi liền xông vào công kích một chiêu, nhờ bất ngờ nên đắc thủ.

Giá như không có Thôi Mẫn ở hiện trường chắc hẳn đã ra chiêu sát thủ vừa diệt khẩu vừa trừ hậu họa, nhưng vốn là một tên ma đầu dày dạn kinh nghiệm, Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn biết rằng tại trường còn có hai đại cao thủ là Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng và bạch y thư sinh mà hắn tin chắc võ công còn cao cường hơn cả Thôi Huệ nên chỉ ra chiêu giải cứu cho Động Đình tam nghĩa rồi sẽ tính sau.

Thôi Huệ bị tập kích bất ngờ phải lùi lại, liền rút phát trường kiếm ra sẵn sàng nghinh địch.

Trong lúc đó cả Thôi Mẫn lẫn Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng và Thượng Quan Yến vẫn ở yên vị không phản ứng.

Thôi Huệ bị Đoạt Hồn Phiến bất ngờ xuất một chiêu đột kích phải lùi lại hai bước, mặt ửng đỏ rút kiếm quát lên :

- Tên mặt dày! Bỏ cô nương chấp cả người ám toán! Người cũng định thử xem võ não mềm cứng thế nào ư?

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn xứng là “Lạc đệ tú tài”, bị nhục mạ vẫn không đổi sắc.

Hắn bình thản phe phẩy chiết phiến, cười thâm độc nói :

- Huynh đệ Lý Thu Sơn, được người trong giang hồ xưng là Đoạt Hồn Phiến. Cô nương vừa mới ra chiêu “Tích Không Kiếm Quyết” quả thật cao minh. Không biết Nhạc Sơn lão nhân đối với cô nương có quan hệ thế nào?

Thôi Huệ “Hừ” một tiếng đáp :

- Loại người như ngươi không xứng hỏi câu đó. Người đã dám liều mạng vì Động Đình tam nghĩa thì bốn cô nương sẽ linh giáo cái gọi là Đoạt Hồn phiến của ngươi là được!

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn trong Thiên Lý giáo có địa vị rất cao, ngày thường dương dương tự đắc không thèm chấp hạ nhân, vả chăng trên giang hồ không ai dám dây với hắn.

Chỉ vì lần này Giáo chủ Thiên Lý giáo ra cấp lệnh nên vị Đàn chủ Huyền Vũ đàn phải thân tự xuất mã để truy bắt Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng.

Cũng vì nhiệm vụ trọng yếu này mà hắn đã hết sức nhún nhường không muốn chuốc thêm phiền phức.

Nhưng sau khi thấy thái độ của Thôi Huệ rất quyết liệt, nhất là khi nhận ra nàng thi triển Tích Không Kiếm Quyết là một tuyệt học của võ lâm mà hắn đã từng thấy Nhạc Sơn lão nhân thi triển một lần, Lý Thu Sơn động hiếu kỳ liền xuất thủ với hai mục đích, thứ nhất là hy vọng được khai nhãn giới, thứ hai là rút lui trong danh dự.

Nhưng tính toán của hắn có chỗ sơ suất.

Thôi Huệ bị Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn tập kích bức lùi mình thì rất tức giận. Những cô nương trẻ tuổi ai không hiếu thắng? Huống chi mình đang giành tiên cơ, bất thần bị người ám toán phải lùi lại?

Mặt khác nàng vừa kết thân với Thượng Quan Yến, ước cùng tiểu cô nương này tới đây cốt giúp hai ông cháu một tay, lẽ nào chịu kém thế?

Thế là lửa giận nổi lên, Thôi Huệ nghiêng răng quát :

- Tên họ Lý! Ta vốn cho rằng Thiên Lý giáo các người cầu kết với Tam Nghĩa hội để thiết lập cạm bẫy hại Võ lão anh hùng, quả nhiên việc đó không sai. Nay người đã công khai bảo vệ bọn chuột Tam Nghĩa hội xuất chiến với ta, hãy lượng binh khí đi.

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn bị câu nói khích liền đỏ mặt tía tai, chỉ Bạch Cốt chiết phiến vào Thôi Huệ nói :

- Cô nương! Đó là người tự mình tìm chết, đừng trách Đoạt Hồn Phiến này tâm địa ác độc!

Thôi Huệ không nén được giận, cũng quát lên :

- Chớ nhiều lời! Xem chiêu!

Lời chưa dứt đã vung kiếm, một chiêu “Trường Hồng Thổ Diệt” đâm thẳng tới Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn.

3. Chương 3: Kẻ Khóc Người Cười

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn không chút rối loạn giương Bạch Cốt chiết phiến lên quay người chuyển bộ tránh qua một kiếm của Thôi Huệ, đồng thời xuất chiêu phản công.

Chỉ thấy chiết phiến điểm, đánh, quét như cuồng phong bạo vũ trùn lấy người Thôi Huệ như trăm điểm hàn tinh nhằm vào các yếu huyệt trên mình thiếu nữ, công thế thần tốc, lợi hại vô cùng!

Khi bắt đầu xuất thủ đấu với Lý Thu Sơn, Thôi Huệ vẫn cho rằng với thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn của gia gia tặng, chỉ cần năm ba chiêu là có thể chém đứt cây chiết phiến trong tay đối phương.

Nào ngờ Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn nội lực thâm hậu, xuất chiêu thần tốc nên đã qua hai ba chục chiêu, chẳng những không hủy được binh khí người ta mà chính mình lại chiết phiến tấn công mãnh liệt.

Bản tính các vị cô nương thường hay hiếu thắng, đâu dễ chịu bị người bức hiếp mãi được?

Thôi Huệ cảm chắc trường kiếm, biến chiêu đổi thức, nghiêng răng đánh ra ba chiêu liên hoàn.

“Veo veo veo”.

Kiểm ảnh lóe lên đâm vào cổ tay phải và ngực Lý Thu Sơn nhanh như điện chớp?

Đồng thời tay trái Thôi Huệ bắt theo hình kiếm quyết, chỉ phong bắn vào giữa màn phiến ảnh.

Nhưng Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn đâu phải là đối thủ dễ chơi?

Vốn thân phận rất cao trong Thiên Lý giáo nên công lực chẳng tầm thường, lại là tay lão luyện giang hồ nên hẳn rất biết đạo lý “công thủ tùy cơ”. Vừa thấy Thôi Huệ xuất kiếm pháp thặng thừa Đại La kiếm pháp, tay trái đồng thời thi triển Tích Không Kiếm Quyết, Lý Thu Sơn biết ngay lợi hại không dám coi thường đành lùi lại giữ thủ thế.

Từ đây hai người đánh thành bình thủ, không ai dám coi thường đối phương nữa, chiêu phát ra thận trọng hơn nhưng cũng kỳ ảo hiểm ác hơn.

Lại qua bốn mươi chiêu.

Thôi Huệ càng đánh càng trở nên nôn nóng, nghĩ thầm :

- “Nếu tới nay không thắng nổi tiểu tặc này, há chẳng phải làm mất hết uy danh của gia gia hay sao?”

Nghĩ đoạn quát lên một tiếng lạnh lạnh tiến hai bước, tay trái dùng “Tích Không Kiếm Quyết” phóng vào chiết phiến, tay phải cầm chắc trường kiếm xuất kỳ chiêu!

Đột nhiên...

Giữa lúc ấy chợt nghe có tiếng khóc theo gió từ xa vẳng đến!

Tiếng khóc thật náo nùng ai oán, đầy oán hờn và thương cảm nhưng cũng hàm chứa nỗi thê lương rùng rợn khiến người ta nghe phải run thắt con tim.

Bỗng vang lên tiếng quát :

- Huệ muội mau lùi lại!

Lời chưa dứt, một bạch ảnh đã lao ra trường đấu.

Người đó chính là Thôi Mẫn.

Vừa nhập đấu trường, nàng liền phát tay áo tạo ra một luồng kinh phong ập tới Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn!

Tên Đàn chủ Huyền Vũ đàn Thiên Lý giáo không kịp đề phòng, bị kinh lực bức lùi ba bốn bước.

Thôi Mẫn kéo tay tiểu muội lùi lại.

Thôi Huệ thấy mình không thắng được Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn trong lòng rất bức tức.

Người ta đang xuất tuyệt chiêu sắp thắng đến nơi, vô duyên vô cớ bị kéo lùi ai mà chịu được?

Liền trừng mắt nhìn Thôi Mẫn hậm hực nói :

- Mẫn... ngươi sao thế?

Nàng định bật ra “Mẫn tử” nhưng nén lại được.

Tiếng khóc than náo nức vọng tới, nghe càng lúc càng rõ hơn, càng u oán hơn, nghe thê lương như cô hồn đòi mạng.

Thôi Mẫn gấp giọng :

- Nha đầu đừng bướng bỉnh nữa! Mau đến tập trung lại với ông cháu Bối lão anh hùng, cường địch sắp đến rồi!

Bấy giờ Thôi Huệ mới chịu lùi về.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng nắm chặt tay Thượng Quan Yến, tay kia cầm ngọn Cù Long tiên, mắt nhìn hướng phát ra tiếng khóc, thần tình tỏ ra rất ngưng trọng.

Thôi Mẫn và Thôi Huệ đứng hai bên tả hữu Thiết Bối Thương Cù ngẫm vận công lực sẵn sàng đối địch.

Tiếng khóc thê thảm vẫn vẳng tới không dứt, khi cao khi thấp, có lúc nghe như tiếng gào rú, vừa rùng rợn, thương tâm nhưng tiềm ẩn một lực lượng gì đó có vẻ siêu nhiên rất đáng sợ!

Tiếng khóc dội vào lòng khiến người ta muốn quên đi thực trạng của mình, quên cả bản thân, mất đi khí lực.

Người trong giang hồ truyền ngôn rằng có một thứ công phu gọi là “Cửu U Âm Khấp” vô cùng đáng sợ.

Không biết có phải chính là tiếng khóc này không?

Ánh trăng chợt tối hẳn đi, nhìn xung quanh đều u ám làm tăng thêm sự rùng rợn khiến người ta không khỏi phát run.

Tiếng khóc mỗi lúc một gần.

Thượng Quan Yến võ công kém nhất, sắc mặt đã tái nhợt đi, người run lên bần bật, cơ thể khi nóng khi lạnh giống như vừa mắc phải bệnh cấp chứng vậy!

Võ Công Vọng, Thôi Mẫn và Thôi Huệ công lực có cao hơn, nhưng dần dần cũng cảm thấy không đủ sức chống chế được tâm thần, phải nghiêng rằng vận hết thần lực để kháng cự lại tác động của ngoại cảnh.

Vì phải vận công quá độ, cả ba người đều ướt đầm mồ hôi.

Mặc dù vậy, nội lực cũng tiêu thất không ít, chỉ cần chịu đựng thêm vài khắc nữa tất đều chịu thúc thủ bỏ tay trước kẻ thù mà thôi!

Đột nhiên...

- Hô hô hô hô...

Trong rừng chợt vang lên một tràng cười sảng sặc làm chấn động cả không trung, nhưng phát ra theo hướng khác.

Tiếng cười dường như tạo thành lực lượng đối cực với tiếng khóc và lấn át nó, khiến tiếng khóc đang thê lương nào nuốt biến thành tiếng hú chói tai.

Thật là một cảnh tượng lạ lùng quái gở hiếm có!

Hai thứ âm thanh giống như hai lực lượng siêu nhiên huyền bí đang đối địch nhau, như cuộc chiến giữa âm binh và thiên tướng!

Người ta có cảm giác như ở giữa hai thứ âm thanh khác nhau đó có tiếng hô xung sát, tiếng thét của kẻ sát nhân và tiếng rú của người bị giết.

Tiếng cười dần dần thắng thế, làm cho tiếng khóc nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Sau đó tiếng cười cũng dứt.

Bọn Võ Công Vọng bốn người trấn tĩnh lại dần, nét mặt tươi giãn ra, tinh thần cũng trở nên phấn chấn.

Chợt nghe vang lên một giọng nói âm trầm như từ cõi u linh vọng tới :

- Lão thọt! Lại là người nhàn hơi đi nhúng mũi vào chuyện người khác... Hãy coi chừng đấy!

Thanh âm mỗi lúc một xa, đến khi tiếng cuối cùng vừa dứt thì nghe như đã cách tới hai dặm.

Tiếng trả lời vang lên từ phía khác :

- Lạ thật! Người khóc được, sao ta không cười được? Hô hô...

Nghe ra thanh âm già nua của một lão nhân.

Tiếp đó, nghe mấy tiếng “Chịch!” “Chịch!” như người ta gõ vật gì xuống đất nhưng nghe đều đặn như tiếng bước chân xa dần...

Lát sau, không gian trở lại tĩnh mịch.

Chờ một lúc, Thôi Huệ lại nhảy ra đầu trường chỉ kiếm vào mặt Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn quát :

- Tên họ Lý. Vừa rồi chúng ta còn chưa phân thắng phụ. Ngươi lại tiếp cô nương mấy chiêu nữa!

Lý Thu Sơn nổi giận quát :

- Được lắm!

Hắn vừa vùng chiết phiến lên thì chợt thấy từ trên nóc Long Vương miếu vang lên một tiếng hú!

Thôi Huệ đưa mắt nhìn, thấy một hắc ảnh từ nóc miếu nhảy xuống đầu trường.

Đó là một lão nhân rất cao lớn, môi mỏng mũi khoằm, hai mắt phát ra tinh quang sáng quắc như mắt cú vọ.

Lão nhân hướng sang Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn nói :

- Lý đàn chủ, Thiệu hương chủ! Phó giáo chủ vừa mới có lệnh rằng không được để bất cứ ai trong bốn tên này tẩu thoát!

Lão nhân vừa xuất hiện là Đàn chủ Thanh Long đàn Phiến Thiên Ấn Đặng Hạo, đứng đầu trong Tứ đàn của Thiên Lý giáo.

Lão nói xong bước tới trước mặt Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, nhếch mép cười hiểm độc nói :

- Vô lão ca! Chúng ta thử vài chiêu!

Dứt lời tung chưởng đánh ngay!

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng cười “hắc hắc” hai tiếng, chờ Phiến Thiên Ấn Đặng Hạo là nhân vật đứng đầu trong Tứ đàn Thiên Lý giáo, đương nhiên võ công cũng chẳng phải tầm thường nên không dám khinh suất.

Bởi thế sau khi xuất chưởng hóa giải công thể đối phương xong, Vô Công Vọng liền rút Cù Long tiên ra phản công.

Tiên pháp của Vô Công Vọng từng nổi danh trên giang hồ mấy chục năm, vừa xuất chiêu đã tỏ ngay uy lực.

Chỉ thấy tiên ảnh trùng trùng như vô số con độc xà uốn lượn, rít lên vun vút tới tấp đánh sang đối thủ.

Phiến Thiên Ấn Đặng Hạo vốn ít khi gặp được kỳ phùng địch thủ nên thấy thương pháp của Thiết Bối Thương Cù uy mạnh như thế thì trong lòng rất phần chấn liền đưa song chưởng đánh trả lại, lấy công hoàn công!

Lập tức song phương hình thành một cuộc kịch chiến, tiên ảnh chưởng phong rợp trời, kinh khí rít lên ghê rợn nghe mà kinh hồn táng đờm!

Bên kia Thôi Huệ và Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn cũng đang động thủ.

Hai người vốn đã từng giao chiến nên không cần thăm dò hay khách khí gì nữa, lập tức dốc hết bản lĩnh sở học, quần lấy nhau công kích vô cùng ác liệt.

Một bên quyết thắng để bảo vệ uy danh của gia gia, bên kia vì chấp hành nghiêm lệnh của Phó giáo chủ, nên chỉ sau vài chiêu, cuộc đấu đã trở nên nan phân nan giải.

Kiểm quang, phiến ảnh trùng trùng vây kín cả hai người.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi thấy Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng và Phiến Thiên Ấn Đặng Hạo đang kịch chiến, liền chớp lấy thời cơ lao bổ tới Thượng Quan Yến.

Thiếu nữ tay cầm trường kiếm, mắt chăm chú nhìn vào đấu trường, bỗng thấy Thiệu Nhất Phi lao tới mình, “Hừ” một tiếng nói :

- Người là bại tướng dưới tay ngoại công ta, nay định làm gì?

Nhưng nàng chưa kịp xuất chiêu thì Thôi Mẫn đã lao ra chặn lại.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi vì không biết Thôi Mẫn là nữ giả nam, liền trừng mắt quát lên.

- Tiểu tử! Đó là người tự mình tìm chết!

Lời chưa dứt đã vung cây Thập Ác Đoạt bổ xuống!

Thôi Mẫn không cần xuất kiếm vung tay áo phát lên ngênh tiếp.

Nàng vừa phát ra một chiêu Phất Vân Tụ được gia gia chân truyền nên uy lực chẳng phải tầm thường.

Nhạc Sơn lão nhân ngày xưa danh chấn võ lâm với hai môn tụ công tuyệt học là Phất Vân Tụ và Tích Không Kiếm Quyết, trên giang hồ có ai không biết?

Nhưng mấy chục năm gần đây Nhạc Sơn lão nhân ẩn tích giang hồ không vãn đến thế sự nữa đem tuyệt chi truyền cho hai tôn nữ.

Hai tôn nữ của vị cao nhân đó chính là Thôi Mẫn và Thôi Huệ.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi cũng được tính là nhân vật nhất lưu trong giang hồ, nhưng đâu thể địch nổi Thôi Mẫn?

Chỉ qua bảy tám chiêu, Thiệu Nhất Phi gần như đã bị tay áo của đối phương khóa chặt, Thập Ác Đoạt không sao thì triển nổi.

Thôi Mẫn “Hừ” một tiếng, tay phải đánh giạt binh khí của Thiệu Nhất Phi, tay áo phải phát thẳng vào diện môn hãn.

Tên Hương chủ cảm thấy cánh tay phải tê đi, cây Thập Ác Đoạt đã bay vút lên trời!

Hắn thất kinh định nhảy lui thì chợt thấy bạch ảnh hoa lên trước mắt, đồng thời một cổ kinh lực vô cùng uy mãnh ập tới không sao đương nổi bị đánh lùi về bốn năm bước, loạng choạng hồi lâu mới đứng vững.

Thôi Mẫn vừa bức Triệu Nhất Phi, quay lại thấy Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng bị Phiên Thiên Ẩn Đặng Hạo dồn vào hạ phong, phải đối phó một cách vất vả, nhưng xem tình thế không duy trì được lâu.

Ngoài ra Thượng Quan Yến cũng đang bị ba tên trong Động Đình tam nghĩa vây lại tấn công.

Một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi làm sao đấu nổi với ba tên hán tử to lớn dữ dằn?

Còn may Thượng Quan Yến nhờ thân pháp ảo diệu tuyệt luân nên mới chưa bị đả thương.

Thôi Mẫn tính nhanh trong đầu rồi lao sang Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng nói :

- Vô lão anh hùng! Hãy nhanh sang giúp Yến muội, để vãn bối đối phó với tên này cho!

Lời vừa dứt đã phát tay áo đánh sang Phiên Thiên Ẩn Đặng Hạo.

Tên này là đầu lĩnh trong bốn tên Đàn chủ của Thiên Lý giáo, vì thế xét về võ công ngoài Giáo chủ ra, hắn được coi là đệ nhất cao thủ.

Trong cuộc đấu vừa rồi, lúc đầu Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng với lợi thế về binh khí nên giữ được bình thủ.

Nhưng qua hai ba mươi chiêu, song chưởng của Đặng Hạo càng lúc càng trở nên lợi hại, bức cho Vô Công Vọng hoàn toàn dồn vào thế hạ phong, Cù Long tiên không sao khai triển được.

Đặng Hạo cười “hắc hắc”, sắp sửa thi triển tuyệt chưởng Phiên Thiên Ẩn để kết liễu đối phương.

Nên biết Đặng Hạo đã từng có thời đầu nhập sang làm môn hạ cho một vị Lạt ma ở Tây Trúc nên có học qua công phu “Đại Thủ Ẩn”.

Sau này Đặng Hạo lăn lộn nhiều trên giang hồ, võ công được trau dồi ngày càng tinh diệu, lão chú tâm nghiên cứu phát triển thêm về Đại Thủ Ẩn sáng chế thành thủ pháp riêng của mình đặt tên là Phiên Thiên Ẩn, không những chiêu thức quái dị mà thi triển khác với lẽ thường, uy lực rất đáng sợ ít người đương nổi.

Nhờ đó mà Phiên Thiên Ẩn nổi danh khắp võ lâm từ hai ba chục năm nay.

Lại nói Đặng Hạo đang bức Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng phải bị động đối phó, đang chuẩn bị xuất chiêu sát thủ thì chợt thấy một bạch ảnh lao tới, đồng thời một cổ kinh lực không nhẹ đánh tới mình.

Lão kinh dị nhảy lùi lại, nghĩ thầm :

- “Không biết cao nhân nào tới vậy?”

Nhưng nào ngờ khi nhìn lại thì thấy “cao nhân” vừa đánh lui mình chỉ là một bạch y thiếu niên mới mười tám mười chín tuổi!

Phiên Thiên Ẩn Đặng Hạo cười “hắc hắc” nói :

- Tiểu tử ngươi gan mật không nhỏ! Hãy tiếp lão phu một chưởng nữa xem!

Dứt lời xuất hữu chưởng đánh thẳng tới ngực bạch y thiếu niên, nội lực hùng hậu, chiêu phát thần tốc không thể tả.

Thôi Mẫn đỏ ửng mặt, vội vàng tránh đi, đồng thời hai tay áo cùng phát, một đánh bật chưởng lực Phiên Thiên Ấn, một phát tới diện môn lão.

Phiên Thiên Ấn Đặng Hạo thành danh trong giang hồ đã nhiều năm, vừa rồi do chú tâm đối địch với Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, một mặt Thôi Mẫn xuất thủ quá bất ngờ và thần tốc nên lão vội vàng lùi lại để tránh mà không nhận ra đó là công phu gì.

Lúc này lão thấy rõ đối phương thi triển chiêu thức, hai ống tay áo xòe ra như hai đóa phù vân, làm sao còn không nhận ra đó là tuyệt học Phát Vân Tụ của Nhạc Sơn lão nhân danh chấn giang hồ được?

Phiên Thiên Ấn Đặng Hạo ngơ ngác lùi lại quát lên :

- Dừng tay!

Thôi Mẫn thu chiêu về cười hỏi :

- Sao thế?

Đặng Hạo giương mắt nhìn bạch y thiếu niên đứng trước mình hồi lâu rồi hỏi :

- Người có quan hệ thế nào với Nhạc Sơn lão nhân, hãy nói thật ra! Lão phu sẽ không làm khó người đâu!

Nên biết Phiên Thiên Ấn Đặng Hạo cậy mình có võ công cao cường nên bản tính rất cuồng ngạo.

Tuy thường ngày nhìn đời bằng nửa con mắt, nhưng đối với nhân vật như Nhạc Sơn lão nhân, lão cũng nể trọng ba phần.

Đối với Thôi Mẫn, Đặng Hạo nói câu đó cũng là khách khí lắm rồi, tuy nghe hơi cuồng một chút!

Nàng cười khẩy nói :

- Người định làm khó thế nào? Có được bao nhiêu bản lĩnh thì cứ thi thố hết ra cho bổn công tử xem nào!

Hiển nhiên câu đó khiến Đặng Hạo bị chạm nọc tự ái.

Lão cười “hắc hắc” nói :

- Tiểu tử không biết xấu tốt kia! Người không chịu nói rõ lai lịch, lát nữa có chết cũng đừng trách lão phu tâm địa ác độc!

Dứt lời thân thể cao lớn chồm lên, hữu chưởng xuất “Thạch Phá Tiên Kinh”, tả chưởng phát chiêu “Hoành Bích Cộng Thủy” đánh ra như triều cường bão lốc tạo ra hai luồng kinh lực khác nhau về phương hướng và lực đạo.

Thôi Mẫn thấy vậy rất kinh hãi bụng bảo dạ :

- “Lão tặc này không dễ đối phó!”

Nàng lướt sang trái một bước, tay trái phát ra đẩy lùi kinh phong từ chiêu “Thạch Phá Tiên Kinh” dịch, tay phải hóa giải chiêu “Hoành Bích Cộng Thủy”.

Phiên Thiên Ấn Đặng Hạo không ngờ thiếu niên này có nội lực thâm hậu như thế, tức giận quát to một tiếng xuất chiêu đánh ra như bão táp, chưởng chỉ quyền cước cùng thi triển, thế vô cùng hung hãn.

Thôi Mẫn không hề hoang mang bối rối, hai ống tay áo phát ra nhất nhất hóa giải chiêu thức đối phương.

Hai người càng đấu càng ác liệt, trong phạm vi ba bốn trượng kinh phong nổi lên vù vù, cỏ cây tươi tắn, lá rụng xào xạc, cảnh tượng thật bi tráng!

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng được Thôi Mẫn đỡ cho gánh nặng, quay lại thấy tôn nữ bị ba tên đại hán trong Động Đình tam nghĩa với ba thanh đao loang loáng trong tay vây đánh ráo riết.

Lão nổi giận thét to một tiếng lao tới, Cù Long tiên rút lên như thần long quá hải quát xuống.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi sau khi bị Thôi Mẫn đánh lui nhưng vẫn chưa bị thương, sau khi điều tức phục hồi lại công lực, thấy Thiết Bối Thương Cù bỏ Đặng Hạo lao tới Động Đình tam nghĩa, hấn liền nhặt cây Thập Ác Đoạt rồi lao theo.

Ba tên trong Động Đình tam nghĩa là Trác Đại Cương, Cung Trường Thắng và Tần Trí khi vừa xuất thủ vốn tin rằng cả ba tên vây bắt một tên nha đầu mười lăm mười sáu tuổi chỉ là việc trở bàn tay, chỉ lật ra là bắt được.

Thế mà ngờ đâu Thượng Quan Yển kiếm pháp được ngoại công thân truyền nên có chỗ độc đáo, một mình một kiếm tuy không địch nổi ba tên đại hán hung mãnh với đơn đao trong tay, nhưng với thân pháp tinh diệu vẫn chưa sa vào hiểm thế.

Động Đình tam nghĩa thấy ba người liên thủ mà không bắt được một tiểu nha đầu yếu nhược, trong lòng vừa bức vừa gấp.

Hơn nữa chúng mới được sát nhập vào Thiên Lý giáo chưa lập nên được chút công danh gì, lần này được Giáo chủ giao nhiệm vụ truy bắt hai ông cháu Võ Công Vọng, còn nhấn mạnh rằng việc rất quan trọng, lại đích thân Đàn chủ Thanh Long dẫn tới chỉ huy, thậm chí cả Phó giáo chủ cũng sẽ giá lâm nữa!

Nếu ba người mà không bắt nổi một tiểu nữ hài thì chẳng những không lập được đại công mà còn mất cả thể diện!

Nhưng có một điều khó là phải bắt sống, vì thế ba tên không dám dả thương, điều đó tạo nhiều thuận lợi cho Thượng Quan Yển.

Cho dầu thế, nếu thời gian kéo dài, cô ta cũng sẽ kiệt sức và bị bắt.

Còn may là Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng đã tới kịp, cây Cù Long tiên quét xuống đầu Trác Đại Cương và Cung Trường Thắng, đồng thời nắm tay to như chiếc búa khai sơn đánh tới hậu tâm Tần Trí.

Vị Thiết Bối Thương Cù đang dùng dùng nổi giận vì ba tên đại hán vây công một tiểu cô nương, vì thế đánh ra với uy lực thế nào không nói cũng biết!

Trác Đại Cương phát hiện được trước tiên, vì biết uy danh của Thiết Bối Thương Cù nên không dám tiếp chiêu vội vàng tránh đi.

Cung Trường Thắng đang đối phó với kiếm chiêu của Thượng Quan Yển nên nhận ra nguy cơ chậm hơn một chút.

Chỉ nghe “Choang” một tiếng, thanh đao bị đánh bật khỏi tay bay đi, ngọn roi còn theo đà quét xuống vai.

Cung Trường Thắng bị ngọn roi quét vào vai như dao chém, máu thịt bắn ra rú lên một tiếng ngã lăn xuống đất.

Nhờ một chiêu liều mạng của Cung Trường Thắng mà cứu được Tần Trí khỏi bỏ mạng dưới chưởng.

Tên lão tam trong Động Đình tam nghĩa nghe tiếng binh khí chạm nhau vội tung mình nhảy sang trái hơn một trượng vừa tránh được một chưởng thôi sơn của Thiết Bối Thương Cù.

Vừa lúc đó Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi đến kịp xuất Thập Ác Đoạt giao chiến với Võ Công Vọng.

Trác Đại Cương và Tần Trí thấy vậy liền vây lấy Thiết Bối Thương Cù liên thủ với Thiệu Nhất Phi tấn công.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi vốn không phải là đối thủ của Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng, nhưng nhờ có Trác Đại Cương và Tần Trí trợ chiến mới giữ được bình thủ.

Cung Trường Thắng bị thương không nhẹ, đã được người của Tam Nghĩa hội dìu vào trong miếu chữa thương.

Trước miếu viện vang tiếng xung sát, đao quang kiếm khí tiên ảnh rợp mắt, kinh phong nổi lên từng trận như bão lốc, những đối thủ quần lấy nhau đấu đến nan phân nan giải...

Thấp thoáng trong rừng xung quanh miếu viện có không ít cao thủ của Tam Nghĩa hội.

Bọn này thường ngày cậy vào thanh thế của Tam Nghĩa hội và Thiên Lý giáo ức hiếp lương dân, nhưng trong tình thế này thập thò không dám lộ mặt ra.

Hơn nữa Hội chủ chưa cho lệnh xuất thủ, ai dại gì hiện thân tìm chết?

Trong lúc trận chiến đang vô cùng khốc liệt thì chợt thấy từ chân núi bên kia xuất hiện những ngọn hồng đăng mỗi lúc một nhiều, ngọn này tiếp ngọn khác giống như con rồng uốn khúc tiến sang phía Long Vương miếu.

Vào lúc đêm khuya rừng vắng, việc xuất hiện hàng chục ngọn đèn như vậy, đương nhiên thu hút sự chú ý của mọi người.

Hàng hồng đăng tiến rất nhanh, không lâu đã tới khu rừng trước miếu.

4. Chương 4: Hồng Đăng Hương Vũ

Hàng phía trước là mười sáu thiếu nữ xinh đẹp mỹ miều bận hồng y bó sát người, đầu trùm khăn đỏ, tay giương cao mười sáu ngọn hồng đăng hình lục lăng tiến vào miếu viện.

Hàng tiếp theo là bốn hắc y phụ nhân mặt mũi xấu vô tỉ khiêng một chiếc kiệu hoa phủ rèm kín mít.

Bọn cao thủ Tam Nghĩa hội thấy nhiều thiếu nữ xinh đẹp đến như vậy giương mắt nhìn phát ngơ, chưa kịp ngăn cản thì cả đoàn đã lướt nhanh vào giữa sân miếu!

Cuộc đấu lập tức đình chỉ.

Thôi Mẫn, Thôi Huệ và ông cháu Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng biết đang xảy ra biến cố nghiêm trọng, liền đứng dồn lại với nhau chuẩn bị đối phó.

Bốn hắc y phụ nhân mặt mũi xấu xí đặt chiếc kiệu xuống đứng ngay bốn góc kiệu.

Mười sáu tên hồng y thiếu nữ xách đèn thành hai hàng hai bên.

Một câu hỏi nảy sinh trong đầu mọi người: Trong kiệu là nhân vật nào mà sang trọng quý phái đến như vậy?

Phiên Thiên Ấn Đặng Hạo, Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn và Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi mặt lộ vẻ sợ hãi, vội vàng đưa tay phủ bụi đất trên áo rồi bước tới trước kiệu cúi mình cung kính nói :

- Thanh Long đàn Đàn chủ Đặng Hạo, Huyền Vũ đàn Đàn chủ Lý Thu Sơn và Hương chủ Thiệu Nhất Phi của Thiên Lý giáo tham kiến phu nhân.

Nói xong quỳ xuống!

Rèm kiệu được vén lên, trong kiệu lộ ra khuôn mặt một trung niên thiếu phụ chừng ba mươi tuổi mi thanh mục tú.

Thiếu phụ à một tiếng, nói :

- Hai vị Đàn chủ không cần đa lễ!

Rồi đánh mắt nhìn sang bọn Võ Công Vọng bốn người hỏi :

- Các người động thủ với ai thế?

Giọng bà ta thanh thoát thật dễ nghe.

Thôi Mẫn, Thôi Huệ đưa mắt nhìn Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng ra ý muốn hỏi :

- Trung niên phụ nhân mỹ miều đó là ai thế?

Võ Công Vọng hiểu ý lắc nhẹ đầu.

Mấy chục năm tung hoành giang hồ, lão chưa từng gặp phụ nhân quý phái này, nhưng chỉ cần thấy thái độ cung kính của bọn Đoàn chủ, Hương chủ Thiên Lý giáo cũng biết đây là địch chứ không phải bạn.

Bốn người biết tình thế càng bất lợi, vận công đề phòng.

Phiên Thiên Ấn Đặng Hạo đến gần kiệu thấp giọng nói với trung niên phụ nhân mấy câu gì không nghe rõ.

Chỉ nghe phụ nhân lẩm bẩm :

- Sử đạo trưởng cũng tới đây ư? Hóa ra món nợ giữa vị đó với lão thọt vẫn chưa tính xong.

Thôi Mẫn thấp giọng nói :

- Huệ muội! Trong kiệu đó tất là Hồng Đăng phu nhân...

Thôi Huệ kinh ngạc hỏi :

- Hồng Đăng phu nhân?

Thôi Mẫn không trả lời, gấp giọng nói :

- Bọn hồng y nữ kia tất là đang bố trí Hồng Đăng Hương Phấn Vũ trận pháp vô cùng lợi hại. Thừa cơ chúng chưa bố trận xong, chúng ta hãy mau thoát ra thôi!

Thôi Huệ nghe thư thư nói cũng tỏ ra lo lắng.

Nàng cũng đã nghe gia gia nói về ma nữ này.

Ba mươi năm trước, uy danh của Hồng Đăng phu nhân đã làm chấn động giang hồ, ít có địch thủ.

Mọi người chỉ gọi nữ ma đáng sợ này là Hồng Đăng phu nhân chứ không ai biết thân thế lai lịch của mẹ.

Thôi Huệ nhìn thư thư, ngờ vực nói rằng :

- Muội không tin! Hồng Đăng phu nhân ít ra cũng đã sáu bảy mươi tuổi, nhưng trong kiệu là một trung niên phụ nhân mới ba mươi tuổi thôi...

Thôi Mẫn không đáp, vẻ mặt càng trở nên ngưng trọng.

Thôi Huệ thấy vậy nhú mày tự nhủ :

- “Bất kể có phải là Hồng Đăng phu nhân hay không, lát nữa ta sẽ đấu với mẹ một xem ma đầu đó có lợi hại tới đâu!”

Nghĩ đoạn hướng sang Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng và Thượng Quan Yến đưa tay làm hiệu.

Thôi Mẫn cũng nói nhanh với ông cháu Võ Công Vọng mấy câu rồi tay cầm chắc trường kiếm quát to một tiếng nhảy qua đầu bọn hồng y tỳ nữ!

Thôi Huệ, Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng và Thượng Quan Yến cùng tung người nhảy theo.

Có lẽ quyết định của Thôi Mẫn là đúng đắn nhưng tiếc rằng đã muộn.

Khi nàng vừa nhảy lên thì chợt thấy hồng đăng bắt đầu di động, biến thành hàng chục hàng trăm chiếc xoay chuyển như chiếc đèn cù vậy lấy mình.

Thôi Mẫn quát lên, tay vung kiếm phát một chiêu “Cuồng Phong Tảo Diệp” quét vào những ngọn hồng đăng.

Thế nhưng đó chỉ là ảo ảnh, trường kiếm chém vào khoảng không.

Tuy không đánh trúng mục tiêu nhưng cũng tạo thành một khoảng không phía trước, Thôi Mẫn liền lao ra...

Ngay lúc đó lại có mấy ngọn hồng đăng lướt tới cản đường.

Thôi Mẫn nổi giận, một tay vung kiếm, tay kia thi triển Phất Vân Tụ đánh như bão táp vào những ngọn đèn chặn đường, nhưng cho dù thân pháp nàng mau lẹ đến đâu, những ngọn đèn phía trước đều kịp lánh đi thay vào những ngọn khác.

Thôi Mẫn là người vẻ ngoài trầm tĩnh ôn hòa nhưng bên trong lại cao ngạo. Từ nhỏ, nàng được gia gia là Nhạc Sơn lão nhân truyền thụ võ công thượng thừa, thân thủ không phải hạng tầm thường.

Thế mà nay thi triển hết tuyệt học, tay phải kiếm, tay trái Phất Vân Tụ vẫn không đánh trúng đối phương, làm sao không tức giận?

Nàng từng trải giang hồ không ít, cho dù năm bảy cao thủ nhất lưu cũng khó mà vây khốn được, đâu ngờ chỉ mười sáu tên nha hoàn mà lợi hại đến thế?

Khi quay lại nhìn, Thôi Mẫn càng thất kinh.

Nguyên nhìn quanh không thấy ba người Thôi Huệ, Võ Công Vọng và Thượng Quan Yến đâu cả.

Bốn phía chỉ thấy vô số ngọn hồng đăng nhấp nháy phi vũ nhìn hoa cả mắt!

Thôi Mẫn ân hận nghĩ thầm :

- “Biết vậy mình đừng rời xa họ thì hơn!”

Trong lòng càng giận, nàng lập tức thi triển kiếm pháp thượng thừa như thần long hí thủy, tay trái Phất Vân Tụ vận hết bản lĩnh gia truyền như mãnh hổ xuất sơn, kết hợp với độ lâm li, công thể vô cùng dũng mãnh.

Thế nhưng những ngọn hồng đăng chỉ giạt ra rồi lại vây vào, giống như vật vô hình không sao chạm tới được.

Chẳng những thế mười sáu ngọn hồng đăng như sinh sôi nảy nở, biến thành trăm ngàn ngọn vây khắp xung quanh.

Tuy đối phương không hề xuất thủ, chỉ dùng ma thuật biến hóa, nhưng chỉ dùng ảo ảnh để mê hoặc cũng khiến cho đối phương tâm thần biến loạn cho đến lúc sức cùng lực kiệt đưa tay chịu trời.

Thôi Mẫn vừa xuất kiếm chặn hồng đăng tràn tới vừa kinh hãi nghĩ thầm :

- “Tình hình này cứ tiếp tục, mình không đủ sức duy trì trước sau gì cũng bị bắt thôi!”

Giữa lúc ấy, nàng chợt ngửi thấy mùi hương thoang thoảng khiến thần trí lâng lâng, vô cùng dễ chịu...

Thiếu nữ ai chẳng thích hương thơm?

Nhưng mùi hương ở đây đặc biệt, không chỉ làm người ta ngây ngất mà thấm vào tận tâm phế làm cơ thể rã rời, đầu óc bấn loạn.

May rằng Thôi Mẫn đã có dự liệu trước, chỉ ngửi thấy mùi hương khác thường lập tức cảnh giác phong bế huyết đạo, thân ảnh lao vút lên.

Nào ngờ trận thức bố trí theo Bát Quái môn nhưng bao hàm cả Lục hợp trận, cả một khoảng không gian dày đặc hồng đăng đến chim bay không lọt.

Tuy Thôi Mẫn biết rõ nguy cơ nhưng do ngưỡng hô hấp nên đâu thể đổi khí biến công?

Thấy trên đầu tầng tầng hồng đăng ập tới, nàng đành đáp xuống đất.

Không lâu sau, quảng trường dụi lặng lại.

Nhìn vào thấy mười sáu tên hồng y nữ vẫn đứng thành phương vị Bát quái như cũ, tay giương cao hồng đăng như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng giữa trận là bốn người nằm thiêm thiếp.

Bốn người đó chính là Thôi Mẫn, Thôi Huệ, Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng và Thượng Quan Yến.

Mười sáu tên tì nữ bỏ mặc đối phương nằm giữa quảng trường theo thứ tự quay lại đứng thành hai hàng hai bên kiệu như cũ.

Hai tên Đàn chủ Đặng Hạo, Lý Thu Sơn thấy đại công đã thành, trong lòng mừng khôn xiết đến trước kiệu cúi đầu bái tạ rồi nhìn sang Trác Đại Cương ra lệnh :

- Các người đến trối chúng lại mang đi!

Trác Đại Cương cúi mình “Dạ” một tiếng, khoát tay ra hiệu cho Tần Trí và hai tên thủ hạ bước về phía bốn người đang nằm bất động.

Nhưng mới bước được mấy bước, nhìn lên chợt thấy bên cạnh bốn người đã xuất hiện một thiếu niên không biết đến từ lúc nào...

Thiếu niên mới mười lăm mười sáu tuổi, mày kiếm mắt sao, mình bận thanh y, lưng đeo đoản kiếm, tay cầm một chiếc đàn tỳ bà, dáng vẻ có phần kiêu ngạo.

Thiếu niên nhìn Trác Đại Cương hất hàm hỏi :

- Các người là lũ cường đạo tự xưng là Động Đình tam nghĩa chứ gì?

Trác Đại Cương dừng lại, đưa mắt kinh ngạc nhìn đối phương không đáp.

Thiếu niên nói tiếp :

- Nửa đêm các người lừa người khác tới đây để ám toán hại người. Nay công tử của ta đã sắp tới, xét rằng các người mới vi phạm lần đầu nên tha mạng. Nhanh rút hết khỏi đây đi!

Nói xong phất tay dáng vẻ rất trịch thượng.

Chỉ một tên thư đồng mà khẩu khí lớn như vậy sao?

Phiên Thiên Ẩn Đặng Hạo, Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn được coi là những nhân vật có đầu có mặt trong giang hồ, có lý đầu lại câu chấp với một tên thư đồng để làm mất đi thân phận?

Nhưng Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi chúc vị chỉ là Hương chủ, không chịu nổi quát lên :

- Tiểu tử! Sao người không chịu giương mắt mà xem mình đang ở chỗ nào và đứng trước mặt ai mà la lối hỗn láo như vậy?

Thanh y thiếu niên trừng mắt quát lại :

- Cẩu tặc kia! Người gọi ai là tiểu tử? Thiếu gia cần phải giáo huấn người một trận mới được.

Lời vừa dứt đã lao tới đánh liền.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi chỉ thấy mắt hoa lên thì đã nghe “Bốp! Bốp” hai tiếng, đưa tay ôm lấy mặt rú lên đau đớn.

Nhìn lại, thấy trên mặt tên Hương chủ sưng vù, hai má hằn rõ mười vết ngón tay đỏ lựng.

Thật là chuyện bất khả tư nghị!

Tên thư đồng hành động cực nhanh, đừng nói Thiệu Nhất Phi mà đến cả Phiên Thiên Ẩn Đặng Hạo và Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn đứng ngay sờ sờ bên cạnh mà vẫn không thấy rõ đối phương xuất thủ như thế nào.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi cũng được coi là cao thủ nhất lưu trong giang hồ, trước bàn dân thiên hạ mà bị một tên thư đồng lăng nhục thì chịu sao nổi?

Hắn vung cây Thập ác đoạt bổ xuống, miệng quát :

- Tiểu tử nộp mạng...

Nhưng tiếng “Nộp mạng” chưa dứt thì lại rú lên :

- Ui chao!

Mọi người nhìn lại, hóa ra Thiệu Nhất Phi chẳng lấy được mạng đối phương đâu, chỉ thấy trên má lại nhận thêm hai cái tát nữa!

Hai cái tát này còn đích đáng hơn trước.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi bị bật lại ba bước lão đảo hồi lâu mới đứng vững được!

Động Đình tam nghĩa đứng gần đó, thấy Thiệu Nhất Phi bị thiết thòi liên vung đao xông tới.

Tên thư đồng cười nói :

- Hô hô! Bọn cậu tặc lại muốn ném khổ đầu nữa!

Hắn chưa nói xong thì đao đã bỏ xuống rồi, đành ôm chặt cây đàn nhảy tránh sang bên.

Trác Đại Cương vừa chém một đao không trúng chưa kịp thu chiêu chợt thấy trước mặt bóng người lóe lên, còn chưa biết sự thể ra sao thì lại bị một cái tát như trời giáng ngã xuống lăn đi mấy vòng, miệng phun ra một bãi máu lẫn mấy chiếc răng.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi tuy má vẫn đỏ bừng nhưng thử vận công thấy chưa bị thương, gầm lên một tiếng như thú dữ vung Thập Ác Đoạt xông vào.

Động Đình tam nghĩa ba tên thì Cung Trường Thắng đã bị trúng roi của Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng còn chữa thương, lão đại Trác Đại Cương còn nằm lăn ra chưa dậy nổi, còn một mình Tần Trí liệu sắc khó địch lại còn đứng ngây ra nhìn Thiệu Nhất Phi đã nhảy vào.

Thế là hai tên vây lấy thư đồng tấn công kịch liệt.

Lát sau Trác Đại Cương cũng bò dậy tham gia vào cuộc chiến.

Giữa lúc trận chiến đang sôi nổi thì một nhân ảnh từ trong rừng lướt tới hiện trường.

Đó cũng là một tên thư đồng khác, trang phục, tuổi tác, vóc dáng hoàn toàn giống như tên đang đánh với Động Đình tam nghĩa và Thiệu Nhất Phi, nhưng trên tay không phải cây đàn tì bà mà là một thanh cổ kiếm!

Tên này lướt mắt nhìn khắp đấu trường rồi hướng về phía tên thư đồng đang bị vây hãm :

- Cầm Nhi! Người đánh lộn với ai thế?

Thư đồng được gọi là Cầm Nhi một tay ôm đàn, chỉ còn lại một tay nhưng đánh với ba cao thủ vẫn ung dung không chút sợ hãi.

Nghe hỏi, hắn chợt nhắm Tần Trí đánh một chưởng bức lùi lại rồi lướt mình nhảy ra khỏi vòng chiến, cười rúc rích nói :

- Kiếm Nhi! Người đến vừa hay! Bọn cường đạo này định hại người. Người nhìn xem, bốn người nằm ở đây có phải chúng ta vừa gặp lúc chiều ở Nhạc Dương lâu không?

Kiếm Nhi cúi xuống nhìn, quả nhiên nhận ra đó chính là bốn người lúc chiều mình đã trông thấy ở Nhạc Dương lâu.

Hắn nhú mày nghĩ ngợi chốc lát rồi bước đến gần.

Bấy giờ Trác Đại Cương, Tần Trí và Triệu Nhất Phi lại vây lấy Cầm Nhi tiếp tục tấn công.

Lát sau Cung Trường Thắng điều trị xong vết thương nhẹ ở vai cũng bước ra gia nhập vào cuộc chiến.

Thấy Kiếm Nhi bước đến gần bọn Vô Công Vọng, bốn người đang nằm bất tỉnh, Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn định nhảy ra chặn lại nhưng Phiến Thiên Ẩn Đặng Hạo xua tay ngăn lại nói :

- Không cần đâu!

Kiếm Nhi cúi xuống điểm vào mấy chỗ huyệt đạo trên người Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng.

Nên biết bốn người này bị thương không phải do bị điểm huyệt mà chính vì nhiễm phải một thứ mê hương tẩm trong khăn của bọn hồng tỷ nữ có tên là Nhiếp Hồn Bạc, muốn cứu được thì chỉ có cách uống giải được đặc chế của Hồng Đăng phu nhân mà thôi.

Kiểm Nhi loay hoay giải huyết đạo cho Thiết Bối Thương Cù một lúc mà vẫn không tỉnh, ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Làm sao thủ pháp giải huyết độc môn của công tử mà vẫn vô hiệu? Hay những người này trúng phải loại tà môn gì?”

Bấy giờ Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn mới bước ra chỉ chiết phiến vào mặt Kiểm Nhi nói :

- Tiểu tử! Người là thứ gì mà dám tới đây nghênh ngang như thế?

Kiểm Nhi trả lời tỉnh queo :

- Thứ nhất, thiếu gia đến cứu những người bị lũ cường đạo các người làm hại. Thứ hai, không được gọi thiếu gia là tiểu tử, nghe rõ chưa?

Đường đường là một vị Đàn chủ Thiên Lý giáo lại bị một tên thư đồng giỡn mặt như thế, chịu làm sao nổi?

Lý Thu Sơn liền gầm lên :

- Tiểu tử ngươi muốn chết?

Dứt lời chiết phiến điểm tới.

Kiểm Nhi nhướn mày hỏi :

- Ngươi muốn đánh lộn với thiếu gia sao?

Rồi lách mình tránh đi.

Lý Thu Sơn thấy một chiêu không trúng càng tức lại xông vào, chiết phiến xuất liền hai chiêu “Thiên Phong Tảo Vân” và “Phi Đao Lưu Trường” quét tới như bão táp.

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn thủ pháp không chậm, lại đang cơn nộ khí xung thiên muốn đánh chết ngay đối phương cho hả giận, vì thế chiêu phát ra mang đầy uy lực.

Chỉ thấy cây Bạch Cốt chiết phiến điểm tới ngàn vết như sao nhằm vào các yếu huyệt trên khắp người Kiểm Nhi.

Tên thư đồng một tay vẫn ôm cây cổ kiếm, chỉ dùng tay phải kháng cự lại, nhưng chỉ chưởng cùng xuất, đâm, điểm, chém, chặn chẳng thua gì có thần binh lợi khí trong tay, linh hoạt vô cùng.

Chẳng những hắn không bị bức vào thế hạ phong mà trái lại, thần thái rất du nhàn, công nhiều thủ ít.

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn tính tình cao ngạo, trong giang hồ quen thói hung hăng không coi ai ra gì, bởi thân phận là Đàn chủ Thiên Lý giáo ai không nghe danh đã mất vía?

Thế mà nay đối phó với một tên thư đồng vặt mũi chưa sạch còn không thắng được thì còn đâu là danh dự nữa?

Đột nhiên lão vận đủ công lực lướt vào, chiết phiến hoa lên một vòng rồi điểm vào năm điểm nhằm vào các yếu huyệt đối phương.

Trong lúc Kiểm Nhi đang bận hóa giải thì Lý Thu Sơn nhảy vút lên cao quay gập người bỏ xuống, Đoạt Hồn Phiến nhằm giữa đỉnh đầu tên thư đồng điểm tới.

Kiểm Nhi một tay đối địch, chỉ nhờ vào thân pháp huyền diệu còn tự biết công lực kém đối phương.

Nay thấy thế bỏ đáng sợ như thế hắn đâu dám trực diện nghênh chiêu? Liền vội vàng nhảy tránh sang bên.

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn đã đoán trước rằng đối phương đương nhiên không dám tiếp chưởng vì công lực kém mình.

Hơn nữa lão còn tính kỹ, bởi vì tay trái bận ôm kiếm chỉ còn tay phải đối địch, vì thế muốn tránh tất phải tránh sang trái.

Vốn là tay lão luyện giang hồ, chiết phiến vừa điểm ra nửa chừng đã biến chiêu thành “Mãn Thiên Phong Vũ”.

Quả nhiên Lý Thu Sơn đoán không sai, Kiếm Nhi tránh về bên trái!

Hắn vừa nhảy qua hai bước thân thể chưa kịp đứng vững thì thấy cây Bạch Cốt chiết phiến quét sang!

Kiếm Nhi hốt hoảng kêu lên :

- Ui chao!

Đồng thời bỏ người xuống lăn đi mấy vòng.

Tuy hắn phản ứng nhanh nhưng vẫn bị cây chiết phiến đánh sượt qua đầu làm băng đi một mảnh khăn và một mớ tóc.

Kiếm Nhi từ khi theo công tử đã bao giờ chịu thiệt thòi như thế?

Vừa bật người đứng lên đưa tay sờ lên đầu thấy tóc xo tung, hắn tức giận mặt đỏ bừng.

Đưa mắt nhìn sang Cẩm Nhi, thấy tên này chờn vờn giữa bốn cao thủ như hồ điệp xuyên hoa, đông một chưởng, tây một chưởng, dáng hết sức du nhân chẳng khác gì đang chơi trò đuổi bắt.

Kiếm Nhi thấy thế càng tức giận kêu lên :

- Cẩm Nhi! Đừng giỡn với chúng nữa! Hãy sang đây giúp ta đánh chết tên cẩu tặc này!

Vừa nói vừa rút phất thanh đoản kiếm đeo ở sau lưng ra.

Cẩm Nhi nghe gọi tung một chưởng đánh lùi Cung Trường Thắng rồi nhảy ra khỏi vòng đấu nhìn sang hỏi :

- Kiếm Nhi! Người vừa bị ném khổ đầu sao?

Bấy giờ hắn mới nhận ra chiếc khăn trùm đầu Kiếm Nhi bị rách một mảng lớn tóc xo tung, cười khanh khách hỏi :

- Đó là kiệt tác của ai thế?

Kiếm Nhi trừng mắt quát :

- Người còn cười được sao?

Rồi chỉ sang Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn nói :

- Tên cẩu tặc đó chứ còn ai nữa?

Cẩm Nhi thôi cười, gật đầu nói :

- Được, ta sẽ giúp người thật hẳn!

Dứt lời rút đoản kiếm ra hướng sang Lý Thu Sơn nói :

- Bây giờ thì người thử ném thử thiếu gia một kiếm!

Lời vừa dứt, tay trái ôm đàn, tay phải giương kiếm đâm tới Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn.

Kiếm Nhi cũng lập tức lao vào hợp công.

Tên Đàn chủ Huyền Vũ đàn không dám khinh suất vội xuất Bạch Cốt chiết phiến tiếp chiêu.

Vừa rồi lão đấu với Kiếm Nhi chỉ có một tay không đã khó khăn mới thắng được một chiêu nửa thức, huống chi bây giờ trong tay hắn có đoản kiếm lại thêm Cẩm Nhi nữa?

Lão mới giương chiết phiến ra đỡ thì hai thanh đoản kiếm đã rít lên đâm tới, một nhắm vào yết hầu, một đâm tới tâm phúc, thể kiếm vô cùng thần tốc.

Lý Thu Sơn kinh hãi không dám tiếp chiêu vội vàng nhảy lui tránh.

Hai tên thư đồng kiếm thuật tinh diệu, thân pháp kỳ ảo, phối hợp nhịp nhàng khiến Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn cho dù đã ra sức bình sinh cũng không sao giành được công thế phải bị động phòng thủ để giữ mình.

Chỉ sau vài chục chiêu, tên Đàn chủ từng nhiều năm làm mưa làm gió cả một vùng nay chân rối tay loạn, bị bức lùi liên tiếp.

Bộ y phục tú tài quý phái như thế nay ướt đầm mồ hôi, bị kiếm đâm thủng bảy tám lỗ rách bươm trông thật thảm hại!

Hình như hai tên thư đồng không muốn lấy mạng đối phương mà chỉ trả thù cho tấm khăn trên đầu Kiếm Nhi bị rách, bởi vì chừng đó vết kiếm trên người Lý Thu Sơn, chỉ cần một vài mũi đâm sâu thêm chút nữa thì hẳn đã phải ngã xuống rồi!

Trong giang hồ vốn trọng danh tiếng.

Một vị Đoàn Hồn Phiến chẳng phải là hạng không tầm không tiếng trong giang hồ, nay bị hai tên thư đồng quần cho không còn một manh giáp, nếu tiếng truyền ra giang hồ thì còn đâu là uy danh của Đoàn Hồn Phiến nữa?

Nhưng trong tình thế này, dù khí uất đầy ruột nhưng không đủ khả năng phản thủ được một chiêu thì làm thế nào?

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi và Động Đình tam nghĩa vừa rồi bị Cầm Nhi chơi trò mèo vờn chuột đã giận sôi lên.

Sau đó Cầm Nhi bỏ chúng chạy sang liên thủ với Kiếm Nhi để hạ nhục Đoàn Hồn Phiến Lý Thu Sơn, cứ làm như đây chẳng phải là chuyện đánh nhau nghiêm túc có thể mất mạng mà chỉ là trò chơi trẻ nít!

Bốn tên nô khí xung thiên nghiêng rằng trọn mắt muốn xông sang băm nát hai tên thư đồng vô lễ kia đi.

Thế nhưng chúng đều biết tính khí khó chịu của Lý Thu Sơn, nếu chưa được lệnh của lão mà hành động thì không tránh khỏi bị trừng phạt.

Hướng chi bây giờ lão đang bị đối phương lăng nhục đang tức như thùng thuốc nổ muốn bùng ra, lại có cả vị Đàn chủ đầu tọa Phiến Thiên Ấn Đặng Hạo ở đó, chúng đâu dám tự tiện xuất thủ?

Còn Đặng Hạo, lúc đầu thấy Lý Thu Sơn xuất thủ, nghĩ rằng một vị Đàn chủ mà đích thân đối phó với một tên thư đồng chưa ráo máu đầu chỉ sợ mất thân phận đi, nói gì đến chuyện không thắng?

Vì thế lão cho rằng để bắt Kiếm Nhi, Đoàn Hồn Phiến Lý Thu Sơn chỉ cần bắt quá vài chiêu là cùng!

Thế mà ngờ đâu tình hình lại hoàn toàn trái ngược!

Với kẻ dạn dày kinh nghiệm như Phiến Thiên Ấn Đặng Hạo thì đã nhận ra rằng nếu hai tên thư đồng muốn sát thương Lý Thu Sơn thì lão đã ngã xuống từ lâu.

Đặng Hạo tung hoành giang hồ đã mấy chục năm, kiến thức không phải là ít, thế mà quan sát hồi lâu vẫn không sao nhận ra được hai tên thư đồng dùng kiếm pháp gì, võ công thuộc sư thừa môn phái nào.

Càng nhìn, lão càng thấy kinh tâm!

Cuối cùng không nén được, lão xông vào đấu trường quát lên :

- Tiểu tử! Tiếp lão phu một chiêu!

Dứt lời xuất cả hai chiêu đánh tới Cầm Nhi.

Tên này quay lại nói :

- Người già rồi mà cũng khoái đánh lộn nữa ư?

Dứt lời lách mình sang bên, đồng thời đâm lại một kiếm.

Phiến Thiên Ấn Đặng Hạo vốn đã biết thân thủ đối phương nên không ngạc nhiên khi thấy Cầm Nhi tránh chiêu và phản kích thần tốc như vậy.

Lão “Hừ” một tiếng hai nắm tay to lớn vung lên thi triển tuyệt học lừng danh giang hồ Phiến Thiên Ấn!

Lập tức chiêu thế như sơn, chiêu phong như bão ào ạt cuốn tới Cầm Nhi.

Nhưng Cẩm Nhi dung chiến thuật tránh nặng tìm nhẹ, biết chưởng pháp đối phương lợi hại nên không nghênh chiêu mà thi triển thân pháp tuyệt luân tránh đi, cứ tránh được một chưởng thì hoàn trả lại một kiếm.

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn giảm bớt một đối thủ nên áp lực không còn như trước, dần dần lấy lại được bình thủ.

Bốn người tạo thành hai cặp đấu quần đảo nhau ngay giữa miếu viện, chốc lát đã ba bốn mươi chiêu.

Xét về công lực, hai thư đồng mới mười lăm mười sáu tuổi, cho dù có thần đồng thì thời gian khổ luyện bất quá bảy tám năm là cùng, đâu thể sánh nổi với Đặng Hạo và Lý Thu Sơn đã qua bốn chục năm tu tập?

Về kinh nghiệm và chiến thuật, đương nhiên càng không thể sánh nổi với hai cao thủ lão luyện giang hồ.

Chẳng qua chúng nhờ vào thân pháp linh diệu, kiếm pháp tinh thâm mà kết hợp vừa công vừa thủ nên mới cầm cự được lâu như thế.

Trước sau qua gần trăm chiêu đấu, Đặng Hạo và Lý Thu Sơn đâu không biết sở trường sở đoản của đối phương?

Hai tên Đàn chủ chừng như rất hiểu ý nhau, không xuất chiêu quyết định nữa mà gia tăng công thế quyết liệt hơn trước, khiến đối phương không tìm ra được cơ hội phản công nữa, thân pháp cũng mất đi sự linh diệu trước đây.

Thế là Cẩm Nhi và Kiếm Nhi mất đi thế chủ động để đối phương chiếm được thượng phong, dù thân pháp thần tốc đến đâu cũng không còn tác dụng áp đảo địch nhân được nữa.

Qua bảy tám mươi chiêu, hai tên thư đồng đã bắt đầu kiệt sức.

Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi và Động Đình tam nghĩa thấy vậy trong lòng rất cao hứng cười nói :

- Xem ra hai tiểu tử đó sắp tới số rồi!

5. Chương 5: Kiêu Tiền Tứ Sát

Trong lúc trận chiến đang kịch liệt thì có một nhân ảnh từ trong rừng chậm rãi bước ra.

Trừ bốn người trúng độc nằm bất tỉnh, các cao thủ của Tam Nghĩa hội và thuộc hạ của Hồng Đăng phu nhân đều chăm chú nhìn vào đấu trường nên không ai để ý đến.

Đó là một bạch y thư sinh tay phe phẩy chiết phiến, cất bước ung dung, miệng khẽ giọng ngâm:

Đến cả khách tiên còn túy lúy

Người trần ai cưỡng được tử hương?

Hỡi hỡi Mai lang say thỏa thích

Bỏ công bôn tẩu chốn tha phương!

Thì ra đó là trang công tử quý phái hồi chiều xuất hiện ở Nhạc Dương lâu, chủ nhân của hai tên thư đồng Cẩm Nhi và Kiếm Nhi.

Bạch y thư sinh ra khỏi rừng đứng lại bên một phiến đá khoanh tay đứng nhìn giống như đang thưởng ngoạn cảnh sắc.

Đương nhiên chàng đã sớm nhận ra hai tên thư đồng của mình đang bị hai cao thủ của Thiên Lý giáo đánh cho chân tay rối loạn, phải hết sức chống đỡ mới khỏi bị thương, nhưng khóe môi vẫn thấp thoáng nụ cười.

Hình như trong lòng chàng đang thầm nghĩ :

- “Cầm Nhi, Kiếm Nhi thường ngày cao ngạo, chẳng phục ai, hôm nay để cho hai tên cường đạo đó trị cho một trận cho bớt kiêu căng cũng tốt”.

Tình thế hai tên thư đồng càng lúc càng trở nên nguy hiểm.

Thật ra, với thân pháp của chúng, việc thoát ra khỏi cuộc chiến để bảo toàn tính mạng chẳng có gì là khó.

Nhưng thiếu niên khí thịnh, thà chịu chết mấy ai chịu để mất thể diện, nhất là điều đó ảnh hưởng đến sự uy danh của chủ nhân?

Bạch y thiếu niên tuy nghĩ vậy, nhưng khi thấy Cầm Nhi và Kiếm Nhi sắp lâm vào cảnh bại vong thì nổi giận nghĩ thầm :

- “Hừ! Kẻ nào dám bức hiếp thư đồng của ta? Hai tên cường đạo này thật đáng bị trừng trị!”

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn vừa tăng cường công kích làm đối phương hoàn toàn không còn cơ hội hoàn thủ, vừa cười “hắc hắc” nói :

- Hôm nay ta không đánh chết tiểu tử ngươi, thề không làm người!

Dứt lời Bạch Cốt chiết phiến xuất chiêu sát thủ.

Đột nhiên Kiếm Nhi quát to một tiếng, thanh đoản kiếm bị áp chặt giữa trùng trùng phiến ảnh bỗng thoát được ra đâm vào Kiên Tĩnh huyết của Lý Thu Sơn.

Tên Đàn chủ trong lòng đang cao hứng, tin chắc mình sắp lấy mạng địch nhân thấy thế bỗng thất kinh.

Tại sao lại xảy ra chuyện quái dị như kỳ tích như vậy chứ? Đang thúc thủ chịu chết, đột nhiên phát kỳ chiêu, hơn nữa rất lợi hại...

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn là tay giang hồ lão luyện nên chợt tỉnh ngộ ra rằng vừa rồi mình xuất thủ, do quá tham công để lấy mạng đối phương nên đã lộ ra một chỗ sơ hở, không ngờ tên tiểu tử này nhìn ra và lợi dụng.

Lão vội lùi lại tránh kiếm rồi tiếp tục tấn công một cách quyết liệt hơn, chớp mắt điểm tới mười mấy phiến!

Thế nhưng...

- Vút! Vút!

Lại hai kiếm nữa đâm xuyên qua chỗ sơ hở nhằm vào các yếu huyết của Lý Thu Sơn phản kích.

Tên Đàn chủ thấy thế rúng động cả tâm thần.

Rõ ràng đối phương đã gần như sức cùng lực tận, chỉ chờ thần chết mang đi nữa mà thôi...

Hơn nữa, Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn đan dày kinh nghiệm, từng vào sinh ra tử không ít, trải qua hàng trăm trận chiến, dù gặp phải những cao thủ lão luyện cũng khó mà có người lợi dụng được những sơ hở như thế.

Thư đồng này mới mười lăm mười sáu tuổi, chưa thể có nhiều kinh nghiệm như vậy, hơn nữa bị dồn vào thế hiểm, tay loạn mắt hoa, có lý đầu thấy được một chút sơ hở rất nhỏ của một cao thủ dày dạn trận mạc như lão?

Thực tình bất cứ ai, dù võ học uyên thâm trác tuyệt đến đâu, khi đã công kích quyết liệt tất không tránh được có sơ hở.

Thật là điều bất khả tư nghị!

Tất cả những ý nghĩ đó diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Mất thấy hai chiêu kiếm đâm ra quá kỳ ảo và thần tốc, Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn không kịp đối phó đành thu chiêu nhảy lùi lại.

Kiếm Nhi lập tức giành lại được tiên cơ.

Nguyên vừa rồi đang sa vào hiểm thế, Kiếm Nhi chợt nghe công tử dùng thật Truyền Âm Nhập Mật chỉ điểm cho mấy chiêu, lợi dụng sơ hở của đối phương mà xuất kiếm, quả nhiên thu được hiệu quả.

Nhờ ba chiêu đó mà bức lùi địch nhân giành lại thế thượng phong, Kiếm Nhi hào khí tăng lên.

Vừa bị đối phương bức hiếp đến thảm hại, có lý đâu bây giờ Kiếm Nhi không biết lợi dụng cơ hội để phục thù?

Thế là kiếm pháp phát huy uy thế đến độ lâm li, tấn công như vũ bão.

Tuổi trẻ mau xuống sức, nhưng khi tinh thần phấn chấn thì cũng lại sức rất nhanh.

Nhờ thân pháp kỳ ảo, kiếm thế thần tốc, lại có người đứng sau chỉ điểm, nên chỉ sau mấy chiêu, Kiếm Nhi hoàn toàn chiếm tận tiên cơ, bức đối phương liên tiếp lui lại, bị động đối phó.

So với trước đây bị hai người liên thủ vây công, tình thế lúc này của Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn chỉ e còn bị bị đất hơn.

Lão nằm mộng cũng thể ngờ được rằng chỉ trước sau mấy chiêu mà Kiếm Nhi giống như biến thành người khác.

Đang lùi, lão bất giác quay lại xem, thấy Phiến Thiên Ân Đặng Hạo tình cảnh cũng giống như mình: đang phát huy ưu thế tấn công thì không hiểu tại sao lại sa vào bị động vất vả chống đỡ chiêu thức lợi hại và công thế áp đảo của Cẩm Nhi.

Hai cao thủ bậc nhất của Thiên Lý giáo, thành danh mấy chục năm trong giang hồ mà thất thủ trước hai tên thư đồng công lực kém xa mình, nói ra điều này khiến chồng ta khó mà tin được.

- Phập!

Trong chớp lát phân thân, Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn bị một kiếm đâm trúng vào cánh tay phải làm máu xối ra!

Tên Đàn chủ Huyền Vũ đàn suýt nữa đánh rơi Bạch Cốt chiết phiến, kinh hoảng lùi lại.

Chợt nghe “Ko... ong” một tiếng, đó là Hồng Đăng phu nhân phát ra ngọc khí từ trong kiệu.

Tiếp đó nhân ảnh tiến tới đấu trường, chính là bốn hắc y phụ nhân mặt mũi cực kỳ xấu xí khiêng kiệu.

Phụ nhân đi đầu cất tiếng ồm ồm nói :

- Phu nhân có lệnh mời hai vị Đàn chủ tạm thời nghỉ ngơi.

Lại vang tới một mệnh lệnh khác :

- Cẩm Nhi, Kiếm Nhi các người mau lùi lại.

Chính là thanh âm của bạch y thư sinh.

Giọng chàng không cao nhưng vang ra đấu trường nghe rất rõ.

Hai tên thư đồng lập tức bỏ Phiến Thiên Ân Đặng Hạo và Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn lùi lại.

Đến lúc đó Đặng Hạo và Lý Thu Sơn mới có thời gian nhìn kỹ xem người gọi mình là ai.

Nguyên đó là bốn vị khiêng kiệu cho Hồng Đăng phu nhân, được gọi là Kiệu Tiền tứ sát.

Nói đến Kiệu Tiền tứ sát thì trên giang hồ chẳng ai không biết.

Từ hai ba mươi năm trước, danh hiệu đó đã làm chấn động võ lâm, cao thủ hắc bạch lưỡng đạo nghe tiếng đều kinh hồn táng đờm.

Nguyên bốn người này là thư muội song sinh, nhưng tạo hòa trở trêu cho họ có cùng khuôn mặt xấu vô tỷ không sao diễn tả được.

Sau khi bắt đầu có ý thức, họ dần dần mặc cảm với đời, từ tự sinh ra yếm thế.

Lớn dần thứ tình cảm đó càng phát triển biến thành lòng căm ghét thế nhân, tâm địa trở nên độc ác.

Tai họa oở chỗ cả bốn thư muội luyện thành võ công thượng thượng, do lòng căm ghét thể nhân mà chỉ cần thấy người nào không thuận nhân, hành động của ai không vừa ý là giết không tha, bất luận người đó là thường nhân hay là người trong giang hồ.

Bởi thế các cao thủ cả hắc bạch lưỡng đạo nghe tiếng Kiêu Tiền tứ sát là siêu hồn lạc phách, tránh xa không ai dám đến gần.

Thực ra mấy chục năm trước bốn nhân vật này còn chưa có danh hiệu là Kiêu Tiền tứ sát mà người ta gọi sau lưng là Hà Đông tứ quái.

Trác hiệu này không phải vì bốn thư muội có quê quán hay phạm vi hoạt động ở Hà Đông mà chỉ mượn tích “Sư Tử Hà Đông” để ám chỉ sự hung dữ độc ác của họ.

Về nguồn gốc võ công, người ta đồn rằng Hà Đông tứ quái từ nhỏ được một dị nhân truyền thụ nên rất cao cường và độc đáo quái dị nhưng không ai biết rõ lai lịch của họ.

Thậm chí sợ rằng chính ngay Hà Đông tứ quái cũng chưa chắc đã biết rõ thân thế lai lịch của mình.

Trước đây Hà Đông tứ quái vốn hoạt động độc lập, nhưng có lần giết chết Tứ đại kiếm thủ của phái Nga Mi nên bị phái này truy lùng ráo riết không còn nơi lập túc mới phải đến nương nhờ Hồng Đăng giáo.

Lúc này Hồng Đăng giáo thế lực đã khá mạnh, Hồng Đăng phu nhân là người có nhiều dã tâm, tìm cách mở rộng thanh thế.

Hà Đông tứ quái đầu nhập vào lập túc được trọng dụng, trở thành trợ thủ đắc lực nhất cho ma nữ này.

Hà Đông tứ quái từ đó cậy thế Hồng Đăng giáo mà tác oai tác quái còn hơn trước, gây nên không biết bao nhiêu tai họa cho giang hồ.

Cũng từ đó, trác hiệu Hà Đông tứ quái vẫn còn lưu truyền mãi trên giang hồ, kết hợp với biệt hiệu thứ hai tuy có mỹ miều nhưng không kém phần đáng sợ. Kiêu Tiền tứ sát càng mang âm hưởng của sự chết chóc nghe còn đáng sợ hơn.

Sau này trưởng lão của các môn phái liên thủ đại phá Hồng Đăng giáo, nhưng Hồng Đăng phu nhân lọt lưới, từ đó mục ta tiêu danh bật tích, Kiêu Tiền tứ sát cũng không thấy xuất hiện trên giang hồ nữa.

Lần này Hồng Đăng phu nhân đột ngột xuất hiện, hơn nữa còn đảm nhiệm chức vụ Phó giáo chủ trong Huyền Nữ giáo, Kiêu Tiền tứ sát cũng theo mục ta xuất thế.

Vì thời gian gần đây Thiên Lý giáo và Huyền Nữ giáo có quan hệ rất mật thiết nên Phiến Thiên Ấn Đặng Hạo và Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn thân là Đàn chủ Thiên Lý giáo nên biết rõ điều này.

Thấy Kiêu Tiền tứ sát xuất thủ, hai người đành nói mấy câu chữa thẹn rồi đứng lùi lại.

Lúc đó Cầm Nhi và Kiếm Nhi nghe lệnh bạch y thư sinh cũng lui về, nhưng mới được vài bước đã thấy hắc ảnh lóe lên trước mặt rồi một giọng ồm ồm quát :

- Các người định đi đâu?

Đồng thời một cỗ kinh lực rất mạnh đánh ập lờ làm cả hai không trụ nổi bật lùi lại ba bước.

Hai tên thư đồng định thần nhìn lại, thấy vây quanh là bốn hắc y phụ nhân mặt mũi xấu xí vô tỉ, đang nhìn mình với nụ cười đánh ác.

Cầm Nhi tức giận quát lên :

- Bốn tên quỷ dạ xoa kia muốn làm gì?

Ba tiếng “quỷ dạ xoa” đã phạm vào điều đại kỵ của Kiêu Tiền tứ sát.

Một phụ nhân đang trước cười “hắc hắc” nói :

- Tiểu tử! Chắc người còn chưa nghe nói đến bốn vị lão lão chúng ta là người nhuu thể nào chứ gì?

Kiếm Nhi cất giọng khinh khỉnh :

- Thiếu gia chẳng cần biết các người là người thế nào. Muốn động thủ thì cò bốn cứ xông vào cả đi!

Phụ nhân phía trước quát lên :

- Tiểu tử! Người dám hỗn láo với ta sao. Mau quỳ xuống mà chịu trừng trị!

Kiểm Nhi “hừ” một tiếng nói :

- Thiếu gia không tin các người có bản lĩnh thần thông gì ghê gớm mà bắt thiếu gia quỳ gối!

Nói xong đưa tay định rút đoản kiếm...

Lão phụ nhân lạnh giọng :

- Tiểu tử! Chỉ cần người rút binh khí là mất mạng ngay!

Lời vừa dứt, Kiểm Nhi đã cảm thấy một luồng kinh phong đẩy bật lên rồi cuốn lùi lại phía sau.

Kiểm Nhi vốn luyện thành kinh công thặng thừa nên dù bị cuốn lên không cũng không chút hoảng sợ, liền vận công đổi khí dựa theo kinh phong lướt đi chừng ba trượng thì nhẹ nhàng đáp xuống đất bình yên vô sự.

Nhưng hần vừa đáp xuống thì hai bên tai vang lên giọng nói ồm ồm :

- Tiểu tử! Quả thật người còn có một chút bản lĩnh...

Vừa lúc đó Kiểm Nhi chợt cảm thấy bị người chớp trảo trúng vai đau buốt, hần cổ giãy giụa để thoát ra.

Giọng ồm ồm lại cất lên :

- Người còn giãy giụa ư? Cút đi!

Liền đó Kiểm Nhi bị một lão phụ nhân nhắc bổng lên, ném cao như một quả cầu!

Nhưng mới bay đi hai trượng thì bị một luồng kinh lực khác đánh bật ra, cứ thế tiếp diễn mãi...

Cầm Nhi thấy bằng hữu bị nhục, trừng mắt nhìn lão phụ nhân vừa xuất thủ tức giận quát lên :

- Quỷ dạ xoa...

Đồng thời nhún mình lao lên định cứu Kiểm Nhi. Nhưng chân vừa rời khỏi mặt đất thì lại bị kinh lực đẩy đi...

Hai tên thư đồng bị bốn lão phụ nhân đứng bốn góc dùng lực chuyển cho nhau như hai trái cầu!

Cầm Nhi và Kiểm Nhi không sao phản kháng được, bị chuyển qua chuyển lại trên không cho đến khi đầu văng mắt hoa, chỉ biết ôm chặt cây đàn và bao kiếm của công tử để lỡ rơi xuống không bị gãy mất.

Đột nhiên vang lên tiếng quát :

- Dừng lại!

Tiếng quát như sấm rền chấn động cả không gian, Kiệu Tiên tứ sát cảm thấy tai ong ong muốn vỡ.

Chúng đều nhận ra đó là công phu Sư Tử Hồng tối thượng của Phật môn, giật mình dừng tay lại.

Cầm Nhi và Kiểm Nhi bị chuyển qua chuyển lại như quả cầu đã ù tai chóng mặt không sao chịu nổi, lợi dụng đối phương dừng lại vội vàng đề một hơi chân khí xoay người vận công Thiên Cân Trụ đáp xuống đất.

Chớp mắt nhìn lại, thấy một vị thiếu niên thư sinh bận áo bạch y, chừng hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sao, tay phe phẩy chiết phiến, diện mạo anh nhi tuấn tú, dáng phong dật tiêu tửu, xứng là một bậc anh tài.

Đó không phải là công tử của chúng thì còn ai?

Bạch y thư sinh quét ánh mắt sáng quắc nhìn Kiệu Tiên tứ sát, cất giọng sang sảng nói :

- Kẻ nào dám cản trở thư đồng của ta?

Thanh âm tuy không lớn nhưng chứa đầy uy lực.

Kiệu Tiên tứ sát đâu phải những nhân vật tầm thường?

Chúng đã tung hoành trên giang hồ mấy chục năm, cao thủ võ lâm bỏ mình dưới tay chúng có tới hàng trăm, đâu coi thiếu niên trước mặt vào đâu?

Thế nhưng người này từ đâu đến, xuất hiện như thế nào, chúng không thấy rõ. Hơn nữa, với công phu “Sư Tử Hồng” chứng tỏ thiếu niên này trông vẻ ngoài yếu nhược như thế nhưng tất có nội công thâm hậu, hẳn là một bậc hậu bối anh tài của một môn phái danh gia nào đó...

Tên đầu tọa trong bốn lão phụ nhân cười hắc hắc hai tiếng, đôi môi dày thâm xị cong lại lộ vẻ coi thường, cổ mở đôi mắt tam giác, cất giọng ồm ồm nói :

- Thiếu niên nhân! Ngươi là môn hạ của ai? Đối với Kiêu Tiền tứ sát chúng ta sao dám ăn nói thiếu lễ độ như vậy?

Thiếu niên thư sinh nhướn mày đáp :

- Cái đó ngươi không xứng hỏi! Đã dám bức hiếp thư đồng của ta, chứng tỏ các ngươi còn có chút bản lĩnh. Nhưng bốn công tử đây không chấp, hãy gọi chủ nhân các ngươi ra đây lý luận.

Chàng nói với giọng trầm tĩnh, dáng vẻ ung dung, tay phát chiết phiến, không thèm người đối thoại với mình.

Kiêu Tiền tứ sát tung hoành giang hồ mấy chục năm, ai trông thấy mà chẳng cúi đầu, nhất nhất xưng là “lão tiền bối”?

Chúng chưa bao giờ gặp phải một kẻ ương ngạnh như thế này?

Bạch y thư sinh thân hoài tuyệt nghệ, nhưng bất quá chỉ là một tiểu tử chưa ráo máu đầu mà dám ngông nghênh như vậy, sao không làm chúng tức nổ ruột?

Hắn là kẻ mất trí?

Hay vừa ăn phải gan hùm mật gấu gì?

Lão phụ nhân đầu tọa trong Kiêu Tiền tứ sát quát lên :

- Tiểu tử muốn chết!

Dứt lời chồm tới, hay tay xòe mười vuốt sắc như vuốt hổ chộp tới mặt và ngực của bạch y thiếu niên.

Ba phụ nhân khác cũng vây lại.

Chợt nghe “bịch” một tiếng, một nhân ảnh bay lên không bắn ra tới ba trượng, rơi xuống đất.

Mọi người ngơ ngác nhìn lại mới nhận ra người bị cuốn đi chính là phụ nhân đầu tọa trong Kiêu Tiền tứ sát.

Ba lão phụ xấu xí kia ngậy mặt nhìn thiếu niên, không thấy chàng xuất thủ gì cả thế mà đại thư lại chịu thiệt thòi như thế.

Ba người đứng ngây ra một lúc rồi cùng hét to một tiếng, từ ba hướng khác nhau lao bổ vào bạch y thiếu niên.

Chàng nhếch môi cười nhạt nói :

- Thì ra các cũng chỉ là loại lục lâm thảo khấu mà thôi.

Vừa nói, chân vẫn đứng nguyên vị, tay trái đưa lên ngang ngực, tay phải đưa chiết phiến lên phát một vòng.

Kinh khí lập tức nổi lên.

Ba lão phụ nhân thấy đại thư bị đánh bay xa hơn tới ba trượng, trong lòng tức giận nhưng cũng cảnh giác nên vận nội bầy tám thành công lực liên thủ tấn công.

Hợp lực của ba đại nữ ma lại công kích từ ba phía, uy lực như thế nào không nói cũng biết.

Lại nghe “Bịch! Bịch! Bịch!”, ba hắc y phụ nhân bị kinh phong đánh bật lại, thế bổ tới đã nähkö, nhưng bị đẩy bật lại còn nhanh hơn gấp bội.

Phu nhân đầu tọa bần đi xa ba trượng nhưng nhờ thân thủ cao cường nên không ngã, thấy ba lão nuội cũng bị bức lùi liền nghiêng răng gặm lênmt tiếng.

Vẻ mặt của mụ vốn đã xấu xí đến phát tởm...

(thiếu 2 trang)

... trong nhân gian!

Bạch y thư sinh không đáp.

Hồng Đăng phu nhân quay sang Phiên Thiên Ấn Đặng Hạo và Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn nói :

- Hai vị Đàn chủ hành sự, nhưng hôm nay đã gặp vi Mai Tam công tử thì thôi vậy.

Chuyện đó sẽ tính sau.

Đặng Hạo và Lý Thu Sơn vừa tậ mắt chứng kiến vi Mai Tam công tử chỉ một chiêu đã đánh bay Kiệu Tiền tứ sát tới mấy trượng.

Công phu thần kỳ như thế, chúng làm sao mà đương nổi?

Ngay cả Hồng Đăng giáo chủ danh lừng thiên hạ, thiện là Hồng Đăng phu nhân, Phó giáo chủ Huyền Nữ giáo mà còn muốn rút êm, thì chúng còn nói gì nữa?

Cả hai tên bước đến trước kiệu cúi mình nói :

- Phu nhân đã sai bảo thế, chúng tôi đâu dám không tuân lệnh?

Hồng Đăng phu nhân “Ừm” một tiếng, hướng sang bọn hồng y thiếu nữ xách hồng đăng đứng hai bên kiệu nói :

- Các người hãy đem giải dược đưa cho hai vị tiểu ca đó rồi chúng ta đi!

Một tên hồng y thiếu nữ đứng đầu rút từ thắt lưng một túi gấm dóc ra một gói nhỏ ném cho Cầm Nhi nói :

- Cầm lấy! Bỏ vào mũi ngửi rồi tự khắc sẽ khỏi.

Cầm Nhi không ngờ sự việc lại kết thúc một cách ổn thỏa và ching1 vánh đến như thế, gơ tay tiếp lấy gói thuốc giải, mà mặt vẫn còn ngơ ngác.

Một tiếng lệnh phát ra, đoàn hồng y thiếu nữ tay xách hồng đăng quay lại, hướng ra cửa miếu.

Bấy giờ rém kiệu mới từ từ rủ xuống, Kiệu Tiền tứ sát nhắc kiệu lên vai, bước hành vân lưu thủy, đuổi theo đoàn hồng đăng.

Phút chốc đoàn người xa khuất vô tích vô ảnh.

Đến khi đó nhìn lại thì Phiên Thiên Ấn Đặng Hạo, Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn và Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi đã đi mất từ lúc nào rồi, cả Động Đình tam nghĩa cùng bọn thủ hạ cũng chuồn hết, không còn một tên.

Trong miếu viện chỉ còn lại ba chủ tở Mai Tam công tử và bốn người trúng độc vẫn nằm hôn mê bất tỉnh.

Kiểm Nhi vẻ mặt đầy đắc ý nhìn Cầm Nhi cười nói :

- Hắc hắc! Công tử chúng ta vừa mới xuất thủ một chiêu đã làm chúng nó hoảng sợ chạy són cả ra... chúng trao cho người giải dược đó không biết là thật hay giả?

Cầm Nhi đáp :

- Thế nào? Người cho rằng chúng dám lừa chúng ta, cho thuốc giả ư? Chuyện này chưa biết chừng... thậm chí có khi chúng còn lừa, cho thêm độc dược cũng nên.

Kiểm Nhi nhú mày hỏi :

- Thế nào?

Cầm Nhi làm ra vẻ kể cả :

- Chứ sao? Loại ma đầu khi bí thế, không thắng nổi người khác, thường dùng nguy kén đó. chỉ nhìn dáng vẻ lẳng lơ dâm đảng của yêu phụ cũng biết ngay đó là hạng người chẳng ra gì.

Mai Tam công tử xưa nay chưa từng đạp nhập vào giang hồ, hôm nay mới phá lệ đi viễn du một lần nên làm sao biết được Hồng Đăng phụ nhân?

Nhưng là người thân hoài tuyệt học nên nhìn qua ánh mắt như điện, chàng cũng biết người này là nội gia cao thủ không dễ đối phó.

Nghe hai tên thư đồng đàm luận, chàng cười nói :

- Trong giang hồ nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Các ngươi không được coi thường người ta như thế. Hôm nay động thủ, chưa nói đến phụ nhân trong kiệu, chỉ riêng bọn lão phụ nhân đó thân thủ cũng không phải bình thường đâu.

Hai tên thư đồng nín lặng, nhưng trong lòng còn chưa phục.

Mai Tam công tử nói tiếp :

- Này Cầm Nhi! Người ta đã cho người giải được tất không có giả đâu. người cứ giải độc cho một người thử xem.

Cầm Nhi vâng lời mở gói thuốc bột bôi vào mũi Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng một ít, rồi chờ xem kết quả.

Chỉ lát sau, Vô Công Vọng chớp chớp mắt ngồi nhồm dậy.

Thấy đúng là giải được thật, Cầm Nhi phấn khởi nói :

- Tốt quá! Đúng là yêu nữ đó không lừa chúng ta.

Nói xong ngồi xổm xuống, bôi lên mũi ba vị cô nương còn lại.

Không lâu, tất cả đều tỉnh lại.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng đưa mắt nhìn quanh, thấy trong miếu điện chỉ có hai tên thư đồng mà mình gặp lúc chiều trên Nhạc Dương lâu, ngoài ra không còn ai ở đó nữa.

Lão hiểu ngay rằng chính bạch y thư sinh đã xuất thủ cứu mình, liền bước tới ôm quyền nói :

- Bọn lão hủ may được công tử cứu giúp thoát khỏi tay bọn phỉ đồ. Đại ân đại đức lão hủ xin ghi khắc không quên. Không biết công tử quý danh đại tánh là gì? quý quán ở đâu?

Thôi Huệ kéo Thượng Quan Yến lên, mắt đăm đăm nhìn Mai Tam công tử, trong lòng vừa mừng vừa xấu hổ.

6. Chương 6: Một Chiếc Đầu Lâu

Thôi Mẫn đứng bên cạnh Vô Công Vọng, mắt không nhìn Mai Tam công tử nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt chàng chiếu vào mình.

Có lẽ vì nàng đóng giả nam nhân nên vị công tử đó mới bạo dạn nhìn mình như thế chẳng?

Trong bộ y phục nam nhân. Thôi Mẫn thường ngày tỏ ra rất ung dung tự tại, bây giờ bỗng trở nên bối rối.

Mai Tam công tử hướng sang Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, ôm quyền hoàn lễ nói :

- Lão anh hùng xin chớ nặng lời! Chút việc nhỏ đó có gì đáng phải nói tới?

Dừng một lúc lại tiếp :

- Tiểu sinh họ Mai, tên Quân Bích, tổ hương tại Thiên Đài ở Triết Giang, vì đi thăm người thân mà ghé qua đây.

Chàng trả lời xong nhã nhặn hỏi lại danh tính từng người.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng giới thiệu tên họ cả bốn người rồi bảo diệt nữ Thượng Quan Yến ra tham kiến công tử.

Mọi người chào hỏi xong, Mai Quân Bích cười nói :

- Nếu Vô lão anh hùng và Thôi huynh không chê tiện thể tiểu sinh có chiếc thuyền đỗ gần đây, mời các vị lên thuyền du ngoạn một chuyến!

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng thấy vị công tử chân tình hào sảng nên có ý kết thân liền cười đáp :

- Sợ bây giờ đã khuya có phiền gì công tử không?

Đương nhiên đó là lời đồng ý.

Thôi Mẫn, Thôi Huệ chỉ cười không đáp, như vậy là đồng ý.

Thế là mọi người rời khỏi Long Vương miếu đi theo Mai Quân Bích ra bến sông đã thấy một chiếc du thuyền rất tao nhã đậu ở đó.

Cả bọn leo lên thuyền an tọa xong, Mai Quân Bích ra lệnh nhổ neo.

Cầm Nhi, Kiếm Nhi bỏ cầm kiếm xuống đi pha trà đãi khách rồi tới đứng phái sau chủ nhân hầu trà.

Trà quá tam tuần, Mai Quân Bích hỏi :

- Vô lão anh hùng có ân oán gì với Động Đình tam nghĩa mà xảy ra xung đột như vậy?

Vô Công Vọng thở dài đáp :

- Việc nảy sinh từ con rể lão hủ mà ra. Nó tên là Thượng Quan Nghĩa, nguyên là truyền nhân duy nhất của lão Giáo chủ Thiên Lý giáo Tri Cơ Tử. Một tháng trước, Tri Cơ tử đột nhiên tạ thế sau đó có tin đồn rằng tiểu tể Thượng Quan Nghĩa thất tích. Lão hủ nghĩ rằng bên trong tất có nguyên nhân khác.

Mặc dù năm năm trước sau khi tiểu nữ qua đời để lại Yến Nhi, tiểu tể rất ít khi về nhà thăm nhạc phụ và nhi nữ, nhưng Thượng Quan Yến là cốt nhục của nó, nếu xảy ra chuyện bất trắc với tiểu tể, khó tránh khỏi việc nhổ cỏ tận gốc, vì thế lão hủ lập tức bỏ nhà đi về phía nam.

Lão hủ đã tính không sai.

Quả nhiên Giáo chủ tân nhiệm của Thiên Lý giáo Từ Bạch Thạch không chịu buông tha phái người truy theo sát gót.

Tam Nghĩa hội chẳng qua chỉ là con tốt trong bàn cờ đó, làm theo chỉ thị của Từ Bạch thạch mà thôi.

Tiếp đó lão còn kể tường tận sự việc từ lúc Động Đình tam nghĩa sai thủ hạ đến Nhạc Dương lâu mời đến Long Vương miếu cho đến khi mình bị vây hãm trong Hồng Đăng Hương Vũ trận ngắt đi...

Mai Quân Bích vừa nghe vừa gật đầu, sau đó kể lại cho bốn người nghe sự việc diễn ra từ sau khi họ ngắt đi.

Xong câu chuyện, năm người cảm thấy đã gần gũi nhau hơn, chuyện trò càng lúc càng sôi nổi thân mật.

Đặc biệt là Thôi Mẫn không cảm thấy hổ thẹn khó xử nữa, thái độ dần dần trở nên tự nhiên thoải mái.

Tuổi trẻ thường dễ cởi mở với nhau. Mai Quân Bích làm sao biết được Thôi Mẫn là thiếu nữ?

Vì thế chàng thường bắt chuyện với Thôi Mẫn, một tiếng “Thôi huynh” hai tiếng “Thôi huynh” khiến nàng thắc thỏm không yên.

Ai bảo nàng sinh sự đóng giả nam nhân làm chi để sinh phiền phức?

Ban đầu nói ít, sau đề tài mở rộng thêm khiến nàng bối rối, chỉ sợ giấu đầu hở đuôi thì bẽ mặt quá!

Thôi Huệ ngồi cạnh Mẫn Tỷ thấy vậy bầm bụng cười thầm.

Thuyền về tới Nhạ Dương thì đã canh tư.

Mọi người không tiện nán lại nữa từ biệt nhau trở về phòng trọ.

Mai Quân Bích trú ở Thông Thương khách điểm, còn ông cháu Võ Công Vọng và tỷ muội Thôi Mẫn trú ở Nghênh Tân khách điểm cách đó không xa.

Sáng hôm sau.

Vì tối qua thức đến canh tư nên mãi đến lúc mặt trời lên ba con sào Mai Quân Bích mới thức dậy.

Chàng chưa kịp rửa mặt, chợt thấy điểm gia dẫn theo một người đứng thập thò ngoài cửa phòng.

Chừng như điểm tiểu nhị muốn tìm Cẩm Nhi hoặc Kiếm Nhi nhưng không thấy nên mới dẫn khách tới đây.

Người sau lưng tiểu nhị vừa trông thấy Mai Quân Bích liền chạy qua mặt tên tiểu nhị đâm bổ vào phòng quỳ trước mặt Mai Quân Bích nghẹn ngào nói :

- Công tử gia! Xin hãy mau đi cứu giúp ngoại công!

Mai Quân Bích mắt nhắm mắt mở, nghe tiếng kêu khẩn thiết mới định thần nhìn lại, nhận ra người đó chính là Thượng Quan Yến, tôn nữ của Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng.

Khuôn mặt kiều diễm của nàng đầm lệ, đôi mắt long lanh nhìn đắm đắm vào mặt Mai Quân Bích với ánh mắt cầu khẩn và hy vọng.

Cuối cùng không nén được nàng khóc nức lên.

Trông nàng thật đáng thương!

Mai Quân Bích vội nói :

- Yến Muội! Mau đứng lên đi! Vô lão anh hùng xảy ra chuyện gì mau nói cho tiểu huynh nghe xem nào!

Nói xong kéo nàng đứng dậy.

Thượng Quan Yến đưa tay áo quạt nước mắt nhưng vẫn còn khóc tấc tức chưa trả lời.

Mai Quân Bích đỡ nàng đến ngồi xuống ghế nhẹ giọng :

- Yến muội đừng khóc nữa, nói xem đã xảy ra chuyện gì?

Bấy giờ Cẩm Nhi và Kiếm Nhi cũng bước vào phòng.

Mai Quân Bích bảo :

- Cẩm Nhi! Mau lấy cho Thượng Quan cô nương một chiếc khăn nóng!

Cẩm Nhi dạ một tiếng rồi chạy tới cửa sổ.

Trong phòng đã có sẵn một chậu nước nóng, Cẩm Nhi giặt khăn xong chỉ chốc lát đã mang tới.

Thượng Quan Yến đành cầm lấy khăn lau qua mặt mũi rồi vắt lên lưng ghế.

Mai Quân Bích lại hỏi :

- Yến muội nói đi! Vô lão anh hùng gặp chuyện gì vậy?

Thượng Quan Yến hít sâu vào một hơi cho bình tĩnh lại rồi mới bắt đầu kể :

- Tối qua về đến phòng trọ thì đã khuya, tiểu muội và ngoại công chia tay nhau về phòng nghỉ. Sáng nay muội dậy rất sớm đi sang phòng ngoại công thì thấy cửa chốt kín bên trong. Thường ngày, dù thức khuya đến bao nhiêu, trời vừa mờ sáng lão nhân gia đã dậy rồi. Nhưng lúc đó tiểu muội vẫn chưa nghĩ ngờ gì, cho rằng vì hôm qua động thủ quá nhiều với bọn tặc nhân nên bị nhức nhối mà nằm rón thêm một lúc. Tiểu muội chờ hồi lâu mà vẫn không nghe động tĩnh gì mới sinh nghi, vì ngoại công chưa bao giờ như thế cả. Muội gõ cửa nhưng bên trong vẫn im lặng điều đó càng khó hiểu. Bởi vì ngoại công tại rất thính, cho dù

ngủ say, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng thức dậy rồi, huống chi tiếng gõ cửa? Tiểu muội liền đẩy cửa bước vào nhưng trên giường trống không...

Mai Quân Bích chăm chú nghe, tới đó mới ngắt lời hỏi :

- Võ lão anh hùng có lưu lại giấy hay để lại dấu vết gì không?

Thượng Quan Yến lắc đầu đáp :

- Không có gì cả! Muội tìm xem có dấu vết của một trận đấu hay không nhưng không có. Hơn nữa nếu có đánh nhau thì tiểu muội ở phòng bên đã nghe được. Cửa lớn và cửa sổ phía trước đóng chặt, chỉ có cửa sau là hở ra một cánh chỉ khép lại...

Mai Quân Bích chợt hỏi :

- Yến muội có để ý trên giường có người ngủ qua hay không?

Thượng Quan Yến đáp :

- Muội đã xem kỹ, ngoại công đang ngủ thì thức dậy bỏ đi, chăn nệm dồn sang một bên nhưng chưa kịp gấp lại.

Mai Quân Bích lại hỏi :

- Còn y phục dạ hành và binh khí? Lệnh tổ có cầm theo không?

- Bình thường cây Cù Long tiên ngoại công cuốn ở dải thắt lưng ít khi tháo ra, còn bộ dạ hành y thì vẫn để trong túi, nhưng lão nhân gia ít khi mặc đến nó, cả khi có việc phải đi ban đêm cũng không mặc.

Nàng dừng một lúc lại kể tiếp :

- Tiểu muội tìm hồi lâu trong phòng nhưng không có vết tích gì liền đến phòng của Thôi tỷ tỷ...

Mai Quân Bích liền hỏi :

- Ý của Thôi huynh thế nào?

Thượng Quan Yến ngơ ngác nhìn Mai Quân Bích một lúc, chợt hiểu ra chàng vẫn cứ tưởng lầm Thôi Mẫn là nam!

Nhưng người ta đã không tiết lộ, nàng thấy mình cũng không tiện nói ra, chỉ mỉm cười kể tiếp :

- Theo ý của Thôi tỷ tỷ thì ngoại công có nhiều khả năng bị Hồng Đăng phu nhân bắt đi.

Mai Quân Bích ngạc nhiên hỏi :

- Hồng Đăng phu nhân ư? Đó là ai vậy?

Thượng Quan Yến đáp :

- Hồng Đăng phu nhân chính là người tối qua ngồi trong kiệu đó! Theo lời Thôi tỷ tỷ thì muội ta là một nữ ma đầu cực kỳ lợi hại trong giang hồ.

Mai Quân Bích “À” một tiếng lại hỏi :

- Không biết Hồng Đăng phu nhân ở đâu Yến muội biết không?

Thượng Quan Yến trả lời :

- Thôi tỷ tỷ nói rằng cứu người như cứu hỏa. Sào huyết của Hồng Đăng phu nhân khả năng ở Tương Tây, còn cụ thể ở đâu thì chị ấy cũng không biết. Nhưng vừa rồi họ cũng đã truy về hướng đó rồi. Tiểu muội khẩn cầu công tử vì nghĩa mà cứu giúp...

Mai Quân Bích ngắt lời :

- Yến muội đừng nói câu khách khí như thế nữa. Võ lão anh hùng đã bị bọn tặc nhân bắt đi, đương nhiên Mai Quân Bích này vì nghĩa quyết không dám từ nan, đâu thể khoanh tay đứng nhìn?

Chàng dừng lại một lát lại nói :

- Bây giờ thế này. Thôi gia huynh muội đã đi rồi, Yế muội hãy cùng đi với ta một đường để khỏi xảy ra chuyện bất trắc.

Lời chàng như là một mệnh lệnh khiến Thượng Quan Yến không dám từ chối và cũng không có lý do gì phản đối.

Mai Quân Bích sai Cầm nhi, Kiếm nhi thanh toán tiền trọ và chuẩn bị ngựa sẵn sàng lên đường.

Lát sau một đoàn người ngựa đã phi ra khỏi khách điểm.

Mai Quân Bích mình bận bạch y, cưỡi trên lưng con bạch mã đi đầu. Kế đến là Thượng Quan Yến cưỡi con ngựa Tứ Xuyên thuần chủng loại thần câu thiên lý mã, sau cùng là Cầm Nhi, Kiếm Nhi ôm đàn ôm kiểng cưỡi chung một con tuần mã.

Ra khỏi thành môn, bốn người lập tức ra roi phi nước đại.

Trưa hôm đó họ dừng lại ở Tương Âm lót dạ rồi tiếp tục hành trình, tới hoàng hôn thì đến Ninh Hương.

Dọc đường họ không phát hiện được điều gì khả nghi, cũng không thấy Thôi Mẫn, Thôi Huệ đâu, trong lòng ai cũng đều thắc thỏm không yên.

Có thể họ đi sai đường rồi chăng?

Mai Quân Bích cho tìm một ngôi khách điểm lớn trọ lại.

Hai tên điểm tiểu nhị ra tận cửa nghênh đón, một tên dắt ngựa vào tàu chăm sóc, tên kia dẫn đường bốn người vào một biệt viện phía sau nghỉ ngơi.

Khách điểm này vào loại lớn và sang trọng nhất nhì trong trấn nên khách nhân ra vào tấp nập.

Bây giờ trời vừa tối nên quang cảnh lại càng tấp nập.

Nhưng biệt viện ở hậu tấn thì rất yên tĩnh, trước hiên để mấy chậu hoa tỏa hương dịu dịu càng tăng phần u nhã.

Biệt viện có tới năm phòng với hai chái đông tây, có hành lang thông với nhau.

Mai Quân Bích nói với điểm gia thuê bao toàn bộ biệt viện.

Điểm gia gặp được trang công tử hào phóng thì mừng rơn, vội sai bọn tiểu nhị lăng xăng bưng trà mời khách.

Sau một ngày hành trình vất vả, mọi người tắm rửa nghỉ ngơi, tinh thần sảng khoái thêm rất nhiều.

Duy Thượng Quan Yến lo lắng cho ngoại công nên vẻ mặt rầu rầu không vui.

Khi mọi người tắm rửa xong thì Cầm Nhi đã kịp đặt một mâm đồ nhắm thịnh soạn và một bình rượu Hàng Châu để sẵn trên bàn.

Mới vừa ngồi xuống chưa kịp nhấp chén nào thì chợt nghe trước viện, tiếng tên điểm tiểu nhị nói to :

- Tướng công! Biệt viện này đã có người bao hết rồi! Xin theo tiểu nhân sang phòng khác cũng được! Sẽ có thượng phòng đẳng hoàng chu tất!

Tiếng khách nhân hỏi :

- Vị nào bao vậy?

Tên tiểu nhị đáp :

- Một vị công tử gia.

Khách nhân nói :

- À... ở đây tịch tịch u nhã, thật là nên thơ. Vậy thì vị công tử gia kia tất cũng là văn nhân. Tao nhân mặc khách gặp nhau quả là thú vị.

Tiểu nhị kêu lên :

- Tướng công sao thế? Tiểu nhân đã nói rằng vị công tử gia thuê bao hết biệt viện này rồi, sao tướng công còn vào làm chi? Nếu vị công tử gia trách mắng thì tội vạ tiểu nhân đảm đương thế nào được? Hơn nữa các vị đâu có quen biết gì nhau chứ?

Khách nhân cười hô hô đáp :

- Nhân sinh hà xứ bất tương phùng? Đã thế thì cần gì phải quen biết nhau từ trước? Mà thôi! Nói gì người cũng không hiểu đâu!

Nghe khẩu khí, vị khách đó ắt hẳn là một bậc phong lưu.

Kiểm Nhi đã biết có người muốn vào đây gây sự, đời nào cam tâm ngồi yên trong phòng?

Hắn liền nhảy ra cửa tới trước mặt người kia bậm môi hỏi :

- Người là ai?

Thân pháp hắn rất nhanh vừa loáng cái đã tới khiến vị khách bất ngờ “A” lên một tiếng lùi lại hai bước nói :

- Tiểu ca chạy thật nhanh, suýt nữa va vào người học trò ta thì hỏng!

Y ho khan một tiếng, cười nói tiếp :

- Học trò ta vừa nói quý thượng vào đây trọ lại, vì mộ danh mà tới bái phỏng. Phiền tiểu ca vào báo giúp một tiếng.

Mai Quân Bích đặt chén trà xuống quay nhìn ra cửa.

Chỉ thấy giữa viện đứng một vị công tử chừng hai mươi tuổi, mình bận lam y, tay phát chiết phiến, mày cong mắt sáng, dung mạo tuấn mỹ, dáng vẻ phong nhã thanh thoát.

Mai Quân Bích thấy vị công tử hào sảng dễ gần như vậy liền gật đầu xin lỗi Thượng Quan Yến rồi bước ra đến trước lam y thiếu niên chấp tay nói :

- Huynh đài muốn gặp tại hạ, không biết có gì chỉ giáo?

Vị công tử mới đến, thấy Mai Quân Bích, mặt tươi lên, ôm quyền hoàn lễ cười đáp :

- Huynh đài quả là trang anh văn phong nhã, một bậc kỳ tài! Lời đồn của thiên hạ không sai, tiểu sinh vô cùng hân hạnh được làm quen.

Mai Quân Bích khiêm tốn nói :

- Huynh đệ quá khen! Xin mời vào phòng đàm đạo!

Nói xong chỉ tay mời khách.

Lam y công tử vừa đi vừa nói :

- Hôm nay hạnh ngộ, coi là hữu duyên. Nếu huynh đài không chê, chúng ta hãy uống rượu bình thơ một bữa, thế nào?

Rồi không chờ Mai Quân Bích trả lời, quay lại bảo tên tiểu nhị :

- Ta và vị công tử này bình thơ luận văn, người hãy ra ngoài chăm sóc con ngựa ta cho tử tế, sẽ có trọng thưởng!

Tên tiểu nhị thấy hai người có vẻ như bằng hữu trùng phùng, không nói gì nữa “Dạ” một tiếng rồi lui ra.

Tuy nhiên hắn cảm thấy có điều kỳ quái, vừa đi vừa nghĩ bụng :

- Vị công tử này ăn mặc sang trọng, hào sảng khí phái, hiển nhiên xuất thân từ nhà hào phú, tại sao ngoài con ngựa ra chỉ đơn độc một mình không có thư đồng theo hầu như những người khác?

Bấy giờ Mai Quân Bích đã dẫn khách vào khách sảnh đàm đạo.

Lam y công tử tự giới thiệu mình là Chu Thiên Hiền, đi du học ngang qua Ninh Hương này.

Hai người càng chuyện trò càng trở nên tâm đắc, từ kinh sử, văn chương đến cầm kỳ thi họa, cả hai đều thông thạo, chuyện ran như pháo nổ, thao thao bất tuyệt.

Mai Quân Bích không những khâm phục đối phương học vấn uyên thâm, trong lòng còn thầm mến mộ vẻ phong lưu thoát tục của vị công tử mới quen này.

Đang đàm đạo đột nhiên Chu Thiên Hiền dừng lại nhìn Mai Quân Bích cười nói :

- Chúng ta mới gặp mà như đã thân thiết từ lâu. Người xưa nói “Tứ hải giao huynh đệ”, tiểu huynh lớn hơn mấy tuổi, xin mạo muội gọi một tiếng “lão đệ” được không?

Mai Quân Bích tuy cũng cảm mến Chu Thiên Hiền nhưng mới gặp nhau lần đầu mà đã xưng huynh gọi đệ, nghĩ trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

- Minh hành khứ giang hồ, tự coi là hiệp nghĩa, thế mà chưa được hào sảng như vị thư sinh này, há chẳng đáng thẹn?

Nghĩ đoạn cười đáp :

- Đại ca đã bảo thế, tiểu đệ đâu dám không tuân lệnh?

Chu Thiên Hiền tỏ ra rất cao hứng, cười gật đầu :

- Thế mới là hiền đệ...

Như sực nghĩ ra điều gì, chợt hỏi :

- Hiền đệ đi cùng vị nào tới đây thế?

Mai Quân Bích đáp :

- Một vị cô nương tên là Thượng Quan Yển.

Chu Thiên Hiền nói :

- Hiền đệ, gần đây có một ngôi tửu lâu rượu ngon nổi tiếng cả vùng phương nam này, tiểu huynh muốn khoản đãi ngươi một bữa, mời luôn cả vị tiểu cô nương kia nữa!

Mai Quân Bích gật đầu quay lại bảo Cẩm Nhi :

- Ngươi vào mời Thượng Quan cô nương tới đây.

Cẩm Nhi cúi mình “Dạ” một tiếng rồi bước ra.

Lát sau Thượng Quan Yển uyển chuyển bước vào khách sảnh.

Mai Quân Bích cười giới thiệu :

- Yển muội! Đây là vị Chu đại ca mà ta mới quen...

Thượng Quan Yển cúi đầu chào.

Chu Thiên Hiền thốt lên :

- Ui chao! Vị cô nương này dễ thương quá! Hai vị là an em ruột ư?

Mai Quân Bích không tiện giải thích chỉ đáp ậm ừ cho qua chuyện.

Chào hỏi xong ba người rời khỏi khách điểm đi theo Chu Thiên Hiền.

Ngôi tửu lâu nằm ở cuối phố rộng tới bảy gian, vừa sang trọng nhưng cũng vừa rất thanh nhã.

Thấy Chu Thiên Hiền, Mai Quân Bích, Thượng Quan Yển và hai tên thư đồng tay ôm đàn ôm kiếm bước vào, đã có ngay ba bốn tên tửu bảo lăng xăng chạy ra đón, miệng chào hỏi rối rít.

Chu Thiên Hiền chẳng để ý gì đến chúng, cứ cầm tay Mai Quân Bích đi thẳng lên lầu.

Mai Quân Bích lấy làm lạ, nghĩ thầm :

- “Tay của Chu đại ca sao lại mềm và mát rượi giống như tay nữ nhân thế này? Một nam nhân, cho dù là thư sinh không làm bất cứ việc gì ngoài đọc sách chẳng nữa thì bàn tay phải rắn rỏi hơn chứ...”

Đương nhiên chàng chỉ nghĩ thầm mà không nói.

Trên lầu đèn đuốc sang trưng nhưng không có một khách nhân nào, chỉ bên cạnh bàn cửa sổ đặt ba bộ bát đĩa mà không có người ngồi, giống như điểm gia để sẵn chờ họ vậy!

Mai Quân Bích ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Chu đại ca mới cùng mình tới đây mà sao mọi thứ giống như đã chuẩn bị sẵn sàng để tiếp đón mình vậy? Hay vị công tử hào hoa này bao luôn cả tửu lầu?”

Chu Thiên Hiền không để ý đến mối bận tâm của Mai Quân Bích, chỉ tay vào bàn đã có sẵn đĩa bát nói :

- Mời hiền đệ và tiểu muội ngồi!

Ba người ngồi xuống bàn.

Cầm Nhi lấy trong hộp mang theo ra ba đôi đĩa bằng san hô và ba cái chén bằng bạch ngọc đổi bát đĩa của tửu điểm.

Mọi người bắt đầu cất chén.

Chu Thiên Hiền và Mai Quân Bích gặp được bạn hiền, lại có cảnh đẹp nên mặc sức say sưa, vừa uống vừa nói chuyện râm ran.

Thượng Quan Yến là một tiểu cô nương nên chỉ nhấp môi vài ngụm, ăn cũng rất ít chỉ đụng đĩa gọi là.

Trong lòng nàng lại lo lắng không biết tình cảnh của ngoại công lành dữ ra sao nên chẳng có lòng nào mà tham gia vào câu chuyện.

Chợt có tiếng bước chân lên lầu.

Nhưng bước chân ở đây nghe rất lạ, nghe “Chịch!” “Chịch” từng tiếng nặng nề, giống như là người đi cụt chân đi nặng vậy!

Tiếp đó là tên một tiếng tửu bảo nói to :

- Trên lầu đã được một vị công tử bao hết rồi, người đừng lên đó gây sự.

Tiếng một lão nhân trả lời :

- Công tử thì sao chứ? Chỉ sợ hấn mời ta cũng không thêm tới nữa ấy!

Tiếng bước chân đó lại tiếp tục đi lên.

Mai Quân Bích quay lại, thấy người đang bước lên lầu là một lão hóa tử đầu bù tóc rối, mặt mũi cáu bẩn, râu ria xồm xoàm, mặc áo kết trăm mảnh và chẳng còn nhận ra màu gì nữa.

Lão hóa tử bị cụt mất chân phải lên tới gối nên phải chống một cây thiết trượng, do vậy mà có âm thanh “Chịch!” “Chịch!” quái lạ vừa nghe.

Trên vai phải lão ta ngồi chồm hổm một con khỉ nhỏ long vàng, mắt đỏ như lửa, chân tay múa gãi loạn lên.

Hai tên tửu bảo đuổi theo để chặn lại nhưng lão vẫn làm như không cứ bước thẳng lên lầu, quét mắt nhìn ba người ngồi ở bàn rượu, cười hô hố nói :

- Số của lão hóa tử ta thật hên quá! Gặp phải hai vị công tử hào phóng này, lo gì thiếu rượu ngon thịt béo?

Nói xong một chân một nạng bước tới gần.

Mai Quân Bích thấy lão hóa tử đầu thần quang sang quắc, trong lòng chấn động nghĩ thầm :

- “Lão này tất phải có nội công hết sức thâm hậu!”

Hai tên tửu bảo vội đuổi theo nói :

- Lão ăn mày kia đừng lộn xộn! Hai vị công tử đó đã tới trước bao cả tửu lâu rồi, người hãy đi đi!

Lão hóa tử trừng mắt nói :

- Các người sẽ thấy hai vị công tử đó mời ta cùng uống cho mà xem, đâu có như loại chó mù các người không biết nhìn người?

Chu Thiên Hiền đã uống nhiều rượu nên mắt đã lơ lơ, hai má đỏ bừng lên như hai đóa hoa hồng.

Nhưng vừa trông thấy lão hóa tử, mặt y chợt biến sắc, đôi mắt phát ra tia sáng rất khác thường.

Sau khi nghe lão hóa tử nói câu đó, Chu Thiên Hiền trấn tĩnh lại rất nhanh, đứng lên cười nói :

- Lão trượng quả là người rất thú vị! Nhân sinh hà xứ bất tương phùng? Nếu lão trượng không chê thì xin ngồi nhập tiệc, tiểu sinh sẽ uống cùng lão trượng ba bát to!

Lão hóa tử nhìn hai tên tửu bảo với ánh mắt đặc ý như muốn nói rằng :

- Các người thấy chưa? Công tử đó mời ta thật đấy thôi!

Nhưng miệng chỉ cười khì khịt đáp :

- Vị công tử này quả là có đôi mắt tinh đời!

Nói xong ung dung ngồi xuống.

Hai tên tiểu bảo thấy vị công tử quả nhiên mời lão ăn mày lôi thôi bần thủ kia, trong lòng rất kinh dị nhưng vẫn phải đi lấy thêm một bộ bát đĩa mang tới.

Lão hóa tử chẳng cần đợi mời, tự động bưng chén rót rượu rồi chẳng nói năng gì bắt đầu ăn uống.

Hai tên tửu bảo đứng ngây ra nhìn.

Chỉ thấy tay lão hoạt động liên tục, rượu vừa rót đã khô, đôi đĩa múa lên như bay, chỉ loáng một cái đã hết hơn nửa bàn thịt!

Mai Quân Bích tự nhủ :

- “Lão hóa tử này đương nhiên là một dị nhân phong trần, tính rất ưa vui nhộn! Mặt khác Chu đại ca tuy là một cường sĩ nhưng có nhân quan tinh tế như vậy, thật là hiếm có!”

Chàng định nói mấy câu nhưng thấy lão hóa tử chỉ chăm chăm vào mâm rượu thịt chẳng chú ý gì đến mình, và nhất là cái miệng không rảnh để tiếp chuyện nên đành thôi, chỉ bầm bụng cười thầm!

Một lúc, dường như nhu cầu ăn uống đã tương đối thỏa mãn, lão hóa tử vỗ bụng đứng lên cười hô hô nói :

- Khoái quá! Thích quá! Cảm ơn hai vị công tử!

Không chờ ai trả lời, lão liếc mắt nhìn sang Thượng Quan Yến, nhú mày, tay vớ lấy cây thiết trượng bước xuống lầu.

Mai Quân Bích nhìn theo lão hóa tử đến thất thần.

Chừng như hiểu ra tâm ý chàng, Chu Thiên Hiền cười nói :

- Hiền đệ! Trong thiên hạ chẳng thiếu gì điều kỳ quái. Loại người như vậy nên ít tiếp xúc thì hơn!

Mai Quân Bích đáp :

- Đại ca đương nhiên nói không sai. Nhưng theo tiểu đệ thấy thì lão hóa tử này là một dị nhân phong trần và hài hước, hơn nữa còn có nhất thân võ học chẳng tầm thường đâu!

Chu Thiên Hiền chớp chớp mắt, làm ra vẻ ngạc nhiên nói :

- Thế ư? Hiền đệ cho rằng lão ta còn biết võ công nữa ư?

Y chợt thấp giọng tiếp :

- Thế mà ta cứ nghĩ hần là một tên lưu manh có hạng! Tiểu huynh trong người không có vật gì đáng giá, nhưng hiền đệ thì nên cẩn thận mới được!

Mai Quân Bích chỉ cười không đáp.

Cuộc rượu tới đó cũng kết thúc.

Bọn tửu bảo đến dọn bàn và bưng trà tới.

Lát sau cả bọn xuống lầu.

Vừa ra tới cửa, bên ngoài có một nhân ảnh nấp trong xó tối lén lút nhìn họ, dáng rất khả nghi.

Thấy năm người ra cửa, hần ẩn sâu vào trong con hẻm.

Nhưng hành động đó làm sao thoát khỏi thần mục của Mai Quân Bích? Hơn nữa chàng còn nhận ra kẻ khả nghi đó là một tên hán tử bị cắt mất lỗ tai bên trái.

Tiếc rằng Thượng Quan Yến không thấy, nếu không có lẽ nàng đã nhận ra hần là ai.

Chu Thiên Hiền hình như cũng phát hiện ra được tên hán tử, chỉ thấy y nhú mày vẻ khó chịu.

Đi một quãng, Mai Quân Bích bất ngờ quay lại, quả nhiên trông thấy tên hán tử khuyết tai bám theo.

Về tới khách điểm, Chu Thiên Hiền chùng như đã quá say, bước đi chệnh choáng không vững.

Mai Quân Bích sai Cầm Nhi dìu Chu đại ca sang phòng phía đông nghỉ ngơi, mình cũng về phòng nghỉ.

Cầm Nhi dìu Chu Thiên Hiền nằm lên giường xong lui ra đóng cửa lại, nhưng vừa quay người chợt có cảm giác rằng hình như trên bức tường đối diện có một bóng người.

Hần dụi mắt nhìn lại thì không thấy gì nữa cả.

Ánh trăng chiếu xuống cả biệt viện sáng ngời, nhưng không có bóng người nào. Xung quanh tĩnh lặng như tờ không có gì khác lạ.

Cầm Nhi tự cười thầm :

- Chắc là mình hoa mắt mất rồi! Đêm nay trăng sáng thế này, kẻ trộm nào lại đi hoạt động chứ?

Thế là hần liền quên ngay chuyện đó.

Nào ngờ mới đi được hai bước, Cầm Nhi chợt nghe tiếng gió, giống như ám khí bắn tới mình.

Hần phản ứng rất nhanh, lập tức xoay người đưa tay chộp lấy nhìn xem, nguyên đó là một viên đá nhỏ.

Một ý nghĩ lóe lên :

- Quả nhiên có ác tặc!

Đồng thời nhún chân, chỉ ba bước đã nhảy lên bờ tường mà trước đây nghi ngờ có bóng người.

Thế nhưng đưa mắt nhìn quanh lại chẳng thấy một nhân ảnh nào!

Đứng ngẩn ra một lúc, Cầm Nhi chợt phát hiện có một bóng người tầm vóc nhỏ bé lao ra phố.

Không nghĩ ngợi gì thêm, hần lập tức đuổi theo.

Thân pháp người đó tỏ ra rất tinh diệu, Cầm Nhi cố hết sức nhưng không sao rút ngắn được cự ly.

Không lâu đã ra khỏi trấn, bóng người phía trước lao vào một khu rừng rồi mất hút!

Cầm Nhi đời nào chịu bỏ? Liền thi triển hết khinh công đuổi theo.

Mới vào rừng độ chừng mười trượng, chợt phía sau vang lên tiếng nói :

- Ta tưởng ngươi thân pháp tuyệt luân gì lắm, thì ra cũng chẳng cao cường gì!

Cầm Nhi kinh hãi quay lại, đưa tay lên ngực vận công phòng bị, đồng thời đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm.

Rừng ở đó rất thưa thớt chỉ lác đác vài cây, ánh trăng sáng ngời chiếu rõ mồn một, vậy người kia trốn ở đâu?

Nhưng rõ ràng hắn nghe tiếng người nói sau lưng rất gần, giống như chỉ cách năm bảy bước mà thôi, sai bây giờ không thấy?

Chẳng lẽ có ma thật?

Đứng ngơ ngác một hồi, Cầm Nhi chợt thấy trên một cành cây bên tả không xa hình như có vật gì lay động!

Hắn tự nhủ :

- “Để xem lần này người chạy đi đâu?”

Nghĩ đoạn mắt không rời vật đó, chân bước nhanh tới.

Quả nhiên có một vật màu trắng đang chao động!

Nhưng khi phát hiện rõ vật, Cầm Nhi chợt mở to mắt đầy vẻ kinh hoàng!

Thì ra đó là mộ chiếc đầu lâu được treo lên cành cây!

Bên cạnh đó có một tấm vải trắng rộng gấp đôi bàn tay ghim lên cành, chắc là được xé ra từ y phục kẻ xấu số.

Rõ ràng người kia mới bị giết chết chưa lâu, vì máu vẫn tiếp tục nhỏ xuống đất từng giọt từng giọt...

Khắp người nổi gai, Cầm Nhi đứng chôn chân xuống đất hồi lâu mới dần dần trấn tĩnh lại, ngược lên nhìn.

Hình như trên tấm vải có viết chữ.

Cầm Nhi đến gần hơn, vận mục lực nhìn kỹ thấy trên tấm vải có mấy chữ viết bằng máu :

“Kẻ phạm tiên giá phải bị bêu đầu thị uy”.

Hắn ngạc nhiên tự hỏi :

- “Tiên giá là gì mà kẻ nào phạm tới thì bị xử trí thảm khốc đến thế?”

Cầm Nhi chợt cúi nhìn xuống, thấy ngay bên dưới chiếc đầu lâu, ngoài vũng máu ra còn một bãi nước màu vàng nhầy nhụa, mùi hôi thối bốc lên lộn mửa.

Cầm Nhi sợ hãi nghĩ thầm :

- “Thì ra sát nhân còn dùng “Hóa Cốt đạn” hủy luôn cả xác, tàn bạo đến thế là cùng!”

Tuy biết rằng kẻ bí ẩn kia cố tình lôi kéo mình tới đây để chứng kiến cảnh tượng rừng rợn này, nhưng Cầm Nhi chẳng còn can đảm đâu mà truy tìm nữa quay lại chạy thục mạng về trấn.

Về tới khách điếm, thấy phòng công tử còn sáng đèn, tuy biết rằng chủ nhân chưa ngủ nhưng vì không phát ra động tĩnh gì nên Cầm Nhi đứng tần ngần một lúc rồi quay đi.

Nhưng mới được vài bước, chợt nghe công tử gọi :

- Cầm Nhi! Vào đi!

Hắn quay lại đẩy cửa bước vào.

Mai Quân Bích tay cầm cuốn sách, thấy Cầm Nhi bước vào liền đặt sách xuống bàn hỏi :

- Người vừa đi đâu về?

Cầm Nhi kể lại những gì vừa diễn ra khỏi phòng Chu Thiên Hiền phát hiện được nhân ảnh đuổi theo vào rừng và trông thấy chiếc đầu lâu...

Mai Quân Bích nghe xong trầm ngâm một lúc rồi chợt hỏi :

- Trên đầu lâu có gì khác thường không?

Cầm Nhi nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu đáp :

- Có có! Trên đầu lâu đã bị cắt mất lỗ tai bên trái từ trước.

Mai Quân Bích gật đầu lại nói :

- Người hãy đến xem Chu công tử đã tỉnh rượu chưa?

Cầm Nhi y lệnh lật đật chạy sang gian chái phòng phía đông, thấy cửa vẫn khép, giống y như vừa rồi ra khỏi phòng.

7. Chương 7: Bóng Ma Trong Cổ Miếu

Cầm Nhi đến phòng Chu Thiên Hiền thấy cửa vẫn đóng, bên trong tĩnh lặng không muốn tiếng động, tin rằng vị Chu công tử còn say chưa tỉnh, bụng cười thầm :

- “Ai bảo tửu lượng ít mà uống vào cho lắm?”

Nghĩ thế, hắn không muốn làm kinh động đến vị công tử đang say rượu, lẳng lặng quay lại báo với chủ nhân.

Mai Quân Bích cười nói :

- Bây giờ đã khuya, ngày mai còn phải hành trình. Người hãy về ngủ đi, nhưng nhớ rằng không được nói với ai về chuyện vừa xảy ra.

Cầm Nhi cúi mình “Dạ” một tiếng rồi trở về phòng.

Sáng hôm sau, Mai Quân Bích vừa thức dậy nhảy xuống giường đã thấy Cầm Nhi vội vã chạy vào nói :

- Chủ nhân! Vị Chu công tử đã bỏ đi mất rồi, còn thanh toán hết tiền phòng cho chúng ta nữa! Vì thấy chủ nhân còn ngủ nên bảo đừng đánh thức.

Mai Quân Bích hỏi :

- Chu đại ca có dặn lại gì không?

Cầm Nhi đáp :

- Chu công tử bảo rằng vì có việc gấp nên đi trước một bước, dọc đường sẽ gặp lại chúng ta sau.

Mai Quân Bích nhíu mày nghĩ bụng :

- Vị Chu đại ca này bất chợt đến rồi bất chợt đi, giống như thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi... xem ra đây là nhân vật rất huyền bí, chẳng phải là một vị thư sinh bình thường đâu!

Rửa mặt điểm tâm xong, bốn người lại tiếp tục hành trình.

Ra khỏi Ninh Hương, đoàn kỵ mã tiến theo hướng tây.

Cách trấn mới năm bảy dặm đã thấy bắt đầu hoang vu, thỉnh thoảng mới gặp một vài xóm nhỏ.

Qua khỏi An Bắc thì hầu như không còn dân cư nữa, dọc đường chỉ thấy núi non trùng điệp, sơn đạo ngược lên núi cao.

Mới giờ thân mà đã mờ tối, sơn đạo chìm trong sương không còn phân biệt được phương hướng nữa.

Bốn người kể cả Mai Quân Bích chưa ai từng đi xa, thấy trời đã tối mà chẳng có thôn hương quán xá gì, trong lòng đều thắc thỏm không yên.

Mây đen chợt ùn ùn kéo đến, chùng chùng như sắp đổ mưa!

Mai Quân Bích rất lo lắng, vừa ra roi giục ngựa vừa đưa mắt nhìn quanh mong tìm được mái nhà nào đó trú tạm.

Nhưng giữa chốn hoang sơn núi thẳm này, đến một túp lều của người đi săn cũng không có, biết lấy nơi nào để trú thân?

Chợt Thượng Quan Yến phóng ngựa đuổi kịp chàng, trở roi lên sườn núi trước mặt nói :

- Bích ca! Có nhà kia kìa!

Mai Quân Bích nhìn lên, “À” một tiếng nói :

- Chắc đó là một tòa miếu!

Rồi quay lại gọi :

- Chúng ta đi nhanh thôi! Sắp có chỗ trú mưa rồi!

Cầm Nhi và Kiếm Nhi nghe nói, phấn khởi giục ngựa phóng nhanh.

Không lâu, quả nhiên thấy một tòa miếu viện thấp thoáng trong rừng.

Bốn người mừng rỡ tể ngựa phi thẳng tới.

Đến gần nhìn lại mới nhận ra ngôi miếu đã hoang tàn, tường thành tróc lở từng mảnh lớn, chánh điện cũng hoang tàn gần như đổ nát, cảnh tượng trông thật tiêu điều.

Hiển nhiên ngôi miếu đã bỏ phế từ lâu không người hương khói.

Bốn người xuống ngựa buộc ngoài tường miếu vượt qua miếu viện cỏ ngập đến thất lưng vào thẳng đại điện.

Lúc ấy mưa cũng vừa trút xuống.

Bên trong miếu còn hoang tàn hơn. Đại điện tuy cột xà vẫn còn nhưng mái đã đổ nát cả, Phật tượng lớn nhỏ chất thành đống, cái nào cũng sứt đầu gãy tay mất hết vẻ trang nghiêm vốn có, trông thật thảm hại!

Mưa rơi xuống mỗi lúc một dày.

Mai Quân Bích căng mắt nhìn trong bóng tối, thấy bên góc trái đại điện vẫn còn một mảng mái có thể tránh mưa liền kéo mọi người tới đó.

Chẳng quản gì từng đống ngói gạch đổ nát, bụi bặm ngập cả bàn chân, bốn người ùn sang góc trái điện.

Cầm Nhi dọn dẹp một chỗ tương đối bằng phẳng trên đài cúng, quét sơ bụi bặm làm chỗ cho công tử và Thượng Quan Yến ngồi tạm.

Vì tường điện đã sụp đổ hết nên mưa tạt vào từ bốn phía, khoảng khô ráo bị thu hẹp lại dần.

Bốn người phải tụm lại với nhau cho đỡ mưa, tuy vậy Cầm Nhi và Kiếm Nhi cũng ướt gần hết.

Trời tối om giữa bàn tay không thấy.

Sau chừng nửa canh giờ thì ngớt mưa, hai tên thư đồng mò tìm trong đống đổ nát được một ít cửa ngõ mục nát còn khô ráo nhóm lên một bếp lửa đun cho công tử ấm trà, xong lấy lương khô ra ăn tạm.

Ăn xong thì trăng vừa lên, có thể thấy được cảnh vật.

Ngôi miếu dưới ánh trăng trông càng thê lương.

Vì chỗ khô ráo trên bệ cũng quá nhỏ nên Cầm Nhi và Kiếm Nhi đi sâu vào mong tìm một nơi nào đó ngả lưng.

Hậu điện còn hoang tàn hơn cả tiền điện, đã hoàn toàn đổ nát không có lấy một thước đất nào khô ráo.

Cuối cùng họ cũng tìm được một nơi khô ráo ở bên dưới gác chuông.

Kiếm Nhi thích thú nói :

- Cầm Nhi! Trong tình cảnh này mà có được nơi đặt lưng khô ráo thế này thì còn mong gì hơn nữa? Chỉ sợ cả công tử và Thượng Quan cô nương cũng không bằng!

Tuy tường xung quanh gác chuông đã xiêu vẹo vỡ lở từng mảng, chuông không còn nữa, nhưng giữa trần còn một đám khô ráo, đủ chỗ cho hai người nằm.

Cầm Nhi gật đầu đáp :

- Phật thần còn giữ được cho chúng ta một nơi thế này nghỉ đêm đã là diễm phúc lắm rồi!

Kiểm Nhi nhìn lên, thấy cầu thang tuy đã gần như mục nát mất hết cả tay vịn, nhiều bậc đã rơi rụng mất nhưng trên lầu vẫn còn giữ được hình thù liên nối :

- Cầm Nhi! Chúng ta lên lầu xem, có thể tốt hơn ở đây nữa!

Cầm Nhi đã dọn được một chỗ khá sạch sẽ, nghe nói đưa mắt nhìn lên lầu với dáng e ngại, lắc đầu đáp :

- Ta thấy trên đó mục nát cả rồi, chỉ sợ ngủ đến nửa đêm sập một cái thì đến gãy cổ mất!

Nói xong ngồi dựa vào tường nhắm mắt lại.

Ánh trăng chiếu xuống sáng ngời. Ngôi miếu hoang tàn chìm trong thức tỉnh, chỉ thỉnh thoảng phát ra tiếng chuột ăn đêm chạy rúc rích.

Cầm Nhi và Kiểm Nhi nằm xuống, vì cả ngày đi đường mệt nên chẳng bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Đột nhiên Kiểm Nhi mơ màng cảm thấy có âm thanh gì đó trên lầu chuông, sự tĩnh lặng nghe, nhưng một lúc vẫn không có gì khác thường.

Hắn tự cười thầm :

- Mình nửa mơ nửa tỉnh nên trông gà hóa cuốc, chẳng qua chỉ là tiếng gió thổi vào vòm lá xào xạc mà thôi, nào có gì đâu?

Nghĩ đoạn nhắm mắt ngủ tiếp.

Nhưng một lúc sau lại có tiếng động, lần này nghe rõ phát ra từ trên lầu.

Hơn nữa, Kiểm Nhi còn đoán định được rằng vật gì đó đập vào sàn gỗ, tuy không lớn nhưng nghe rất rõ.

Tiếp đó giống như có tiếng bước chân rất khẽ.

Hắn liền dùng khuỷu tay thúc vào người Cầm Nhi.

Tên này dụi mắt, cất giọng ngái ngủ hỏi :

- Cái gì thế?

Kiểm Nhi nói khẽ vào tai hắn :

- Trên lầu có tiếng động!

Cầm Nhi bực bội càu nhàu :

- Thôi đừng giở trò huyền hoặc người ta nữa!

Rồi nhắm mắt nằm xoay lưng lại.

Hình như vật gì đó trên lầu nghe có tiếng người nên lặng đi.

Kiểm Nhi tính vẫn còn trẻ con, tin rằng đó là quỷ hiện để ám mình nên sợ run lên, cơn buồn ngủ bay mất.

Khi người ta càng sợ lại càng cố nhìn vào điều đáng sợ đó.

Kiểm Nhi căng mắt nhìn quanh, thấy những đồng hoang tàn đổ nát giống như vô số bóng ma thấp thoáng dưới ánh trăng.

Quả là cảnh tượng rùng rợn đáng sợ!

Trên lầu, vì không nghe tiếng người nói bên dưới nữa lại vang lên mỗi lúc một nhiều!

Hình như tiếng chân bước về phía cầu thang.

Kiểm Nhi khắp người nổi gai không dám thở, tuy không muốn nhìn nhưng lại đưa mắt liếc về phía có tiếng động phát ra.

Một bóng đen hiện ra ở đầu cầu thang nhưng lại rụt vào ngay.

Lát sau lại thò ra hai bóng đen khác thập thò lâu hơn.

Rốt cuộc là vật gì vậy chứ?

Kiểm Nhi chú mục nhìn kỹ, bỗng sợ run lên, dùng khuỷu tay hích mạnh vào sườn Cẩm Nhi hai cái.

Cẩm Nhi đang ngủ ngon bị đánh thức định la toáng lên nhưng bị Kiểm Nhi dùng bàn tay lạnh ngắt bịt lấy miệng, nói nhỏ vào tai :

- Cẩm Nhi! Có ma! Xem kìa!

Cẩm Nhi vừa tức vừa thấy buồn cười, nhưng cũng nhìn theo hướng tay chỉ của Kiểm Nhi.

Nhưng vừa trông thấy bóng ma, hấn cũng sợ run lên, cơn buồn ngủ lập tức biến đi mất!

Nguyên là ở trên đầu cầu thang thông xuống hai chân nhỏ nhắn mang giày hoa của nữ nhân, chao qua chao lại như trẻ con giỡn nước!

Đúng là quỷ hiện thật rồi!

Cẩm Nhi thấy toàn thân lạnh toát, không dám thở trở mắt nhìn.

Nhưng một lúc sau, hấn trấn tĩnh lại tự nhủ :

- “Chúng ta ở đây có hai người, còn người chỉ là một nữ nhân. Dù là người hay quỷ cũng phải đánh một trận!”

Nghĩ thế, dũng khí tăng thêm một chút, tay sờ vào chuôi đoản kiếm, mắt không rời bóng ma.

Đôi chân tụt xuống theo cầu thang rất chậm, lộ ra một nửa người bên dưới...

Thế nhưng điều khác thường là bóng ma đó không đi mà chờn vờn như cánh bướm, thoát lên thoát xuống, tuy muốn loạn lên nhưng rất lâu mới tụt xuống được vài tấc.

Cẩm Nhi kéo áo Kiểm Nhi ra hiệu.

Cả hai bất thần quát to một tiếng rút phắt kiếm ra phi thân lên đỉnh cầu thang đồng thời chém phạt vào đôi chân ma quái đó!

- Bịch! Bịch!

Hai thanh đoản kiếm rõ ràng chém trúng đôi chân nhưng chỉ nghe phát ra tiếng bình bịch như chém vào bì bong.

Không có máu chảy, đôi chân không bị đứt mà chỉ chao đi, từ đó tỏa ra một luồng khói ngũ sắc!

Làn khói lan tỏa rất nhanh, phủ khắp phòng.

Cẩm Nhi và Kiểm Nhi công một chiêu không thành, đành đáp mình xuống đất.

Cùng lúc đó, chúng người thấy một mùi hương dịu dịu, trong lòng bỗng chấn động, biết là có dị vật phong bế hô hấp và huyết đạo nhưng đã thấy đầu óc quay cuồng, mắt tối sầm lại.

- Keng! Keng!

Hai thanh kiếm tiếp nhau rơi xuống, hai tên thư đồng cũng ngất đi đổ nhào xuống chân cầu thang.

Mai Quân Bích trong đại diện võ công thâm hậu, vì thế các giác quan đều rất thính nhạy.

Chàng nghe rõ tiếng quát của hai tên thư đồng, sau đó là tiếng hai thanh kiếm rơi xuống đất, trong lòng rung động nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ chúng gặp địch nhân?”

Nhưng lắng tai nghe tiếp thì không còn âm thanh nào nữa.

Với thân thủ của Cầm Nhi và Kiếm Nhi thì địch nhân dù võ công cao cường đến đâu muốn khống chế được chúng không phải là chuyện dễ, huống chi chỉ trong thoáng chốc mà đã mất đi khả năng kháng cự?

Rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Trong lòng đầy nghi hoặc, chàng đứng lên cất tiếng gọi :

- Kiếm Nhi!

- Cầm Nhi!

...

Nhưng gọi liên mấy tiếng vẫn không nghe tiếng trả lời.

Hồng rồi! Nhất định hai tên thư đồng đã gặp chuyện bất trắc...

Chàng quay lại, thấy Thượng Quan Yến vẫn ngồi ôm đầu gối ngủ ngon nên không nỡ đánh thức, bặng mình lao ra phía sau miếu.

Đến cửa tháp chuông, mới thoát nhìn vào đã thấy hai tên thư đồng nằm bất tỉnh dưới chân cầu thang, hai thanh đoản kiếm nằm cách đó vài bước.

Mai Quân Bích tức giận nghĩ thầm :

- “Hừ! Không biết lại có tặc nhân nào dám khiêu chiến với mình rồi!”

Chàng quan sát trong phòng một lúc mới bước vào đến bên hai tên thư đồng dùng chiết phiến điểm mấy cái.

Nhưng hai tên vẫn không hề nhúc nhích.

Như vậy là Cầm Nhi và Kiếm Nhi không phải bị điểm huyết đạo.

Mai Quân Bích cúi xuống xem xét, chợt ngửi thấy có mùi khác thường từ y phục hai người tỏa ra.

Vừa ngửi thấy mùi hương, Mai Quân Bích đã thấy đầu óc quay cuồng, kinh hãi nhảy lùi lại phong bế hô hấp và huyết đạo, vận nội lực mức hương khí vừa hít vào thở hết ra.

Thấy trong người đã bình thường lại, chàng ra sân dùng bàn tay vục một ít nước mưa phà lên mặt hai tên thư đồng nhưng chúng vẫn không tỉnh.

Không còn cách nào khác, Mai Quân Bích nhặt hai thanh kiếm giắt vào lưng rồi mỗi tay cắp một tên quay về đại điện.

Vừa trở về chỗ cũ, chàng bỗng dừng đứng ngay ra!

Nguyên là không còn Thượng Quan Yến ở đó nữa!

Vừa rồi nàng ngủ ngon như thế, mới sau chốc lát đã đi đâu được chứ?

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu :

- Nguy rồi! Mình đã trúng kế diệu hồ ly sơn của tặc nhân mất rồi! Nếu Yến muội xảy ra chuyện gì thì tội của mình để đâu cho hết?

Bất chợt ánh mắt chàng bắt gặp một mảnh giấy đặt ngay gần chỗ Thượng Quan Yến vừa ngồi ngủ gật.

Trên mảnh giấy còn đề một viên đá, chứng tỏ người để lại đã cẩn thận đề phòng sợ gió cuốn bay mất.

Mai Quân Bích liền đặt Cầm Nhi và Kiếm Nhi nằm xuống cầm mảnh giấy lên xem, thấy viết rằng :

“Thiếu nữ này tư chất căn cơ rất tốt, bổn trang xin thu dụng”.

Bên dưới còn có hàng chữ nhỏ :

“Ca Lạc sơn trang kính báo”.

Mai Quân Bích nhìn thấy mảnh giấy đến xuất thần, miệng lẩm bẩm :

- “Ca Lạc sơn trang”...

Ca Lạc sơn trang ở đâu? Họ nhận ra tư chất căn cơ rất tốt từ lúc nào? Thu dụng cô ấy làm gì?

Rõ ràng là hành động bắt cóc còn mượn danh “thu dụng”!

Tại sao trước đây không đến trực diện thương lượng với Võ lão anh hùng mà bây giờ đến bắt cóc thế này?

Mai Quân Bích miệng thầm kêu khổ!

Chàng thật mang trọng tội với Yến muội, và sau này biết ăn nói với Võ lão anh hùng thế nào đây?

Đột nhiên một ý nghĩ nảy sinh trong đầu chàng :

- Hồng sự! Ca Lạc sơn trang nhất định có liên quan đến việc Võ lão anh hùng mất tích!

Không ngờ chàng khổ công truy tìm chúng, chúng lại lên đến đây bắt người, thật là họa vô đơn chí!

Đột nhiên chàng tung mình nhảy lên nóc điện quét ánh mắt sáng quắc nhìn khắp xung quanh.

Quanh miếu đều là rừng bạt ngàn, từng bách chen nhau san sát, đâu có thấy nhân ảnh nào?

Đừng nói một vài người mà cho dù cả trăm người mai phục xung quanh cũng khó mà phát hiện được!

Mai Quân Bích nhú chặt đôi mày kiếm, uất ức hú lên một tiếng như long gầm hổ rống chấn động cả sơn khu!

Chưa chịu cam tâm, chàng băng mình phi thân vào rừng, lướt trên các ngọn cây tìm quanh một lúc.

Ngoài tiếng chim muông sợ hãi chạy trốn, trong rừng tuyệt nhiên không một bóng người.

Cuối cùng chàng thất vọng quay về miếu điện.

Trong lòng vô cùng buồn bã, chàng ngồi bó gối trầm ngâm suy nghĩ.

Đây là lần đầu tiên đạp nhập vào giang hồ, thế mà chỉ mới vài ngày đã phát sinh bao nhiêu chuyện phiền phức!

Chàng nhớ lại trước khi hạ sơn, sư phụ Linh Chi Thượng Nhân đã dặn chàng thay mình hành đạo mười năm để tu tích ngoại công.

Lão nhân gia còn căn dặn võ học mà chàng học được là Hàng Ma Pháp Tạng của Phật môn, trong đó có các chi Hàng Long Phục Hổ uy lực vô thượng.

Tuy biết rằng thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân nhưng đối với bọn ma đầu, võ học đó có thể đối phó được.

Thế mà bây giờ chưa giao thủ đã để mất người...

Việc Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng mất tích còn có thể biện bạch rằng lúc đó mình không có mặt tại hiện trường, nhưng đến chuyện Yến muội thì ở ngay bên cạnh mà vẫn bị bắt đi, ngay cả hình dáng của đối phương thế nào cũng không biết!

Chẳng những thế mà bây giờ còn hai tên thư đồng còn bị hôn mê, đối phương còn ngông cuồng tới mức để lại mảnh giấy...

Thế mới biết trong giang hồ thật lắm phong ba, mỗi bước đều có thể gặp tai họa khó lường!

Mai Quân Bích nghiêng răng tự nhủ :

- “Nếu mình không đạp bằng cả Ca Lạc sơn trang thì chỉ uống công mười năm khổ luyện ở tuyệt đỉnh Thiên Thai mà thôi! Sau này còn nói gì tới chuyện hành đạo giang hồ nữa?”

Càng nghĩ càng tức, mặt đỏ bừng, đăm đăm nhìn vào góc điện.

Hai tên thư đồng vẫn nằm bất tỉnh.

Mai Quân Bích nhấp một ngụm trà đã nguội ngắt, trong lòng có phần bình tĩnh lại.
Chàng nghĩ rằng địch nhân đã lưu lại địa chỉ, dù sao cũng hơn phải đi tìm kiếm hù dọa bịt mắt dê.
Bây giờ có vội cũng chẳng ích gì, cứ chờ cho hai tên thư đồng tỉnh lại sẽ định liệu kế sách.
Quyết định xong, chàng gạt bỏ mọi ý nghĩ ngời nhắm mắt dưỡng thần.
Không biết qua bao lâu, chợt nghe Kiếm Nhi tỉnh dậy la lên :

- Có ma!

Mai Quân Bích mở mắt ra thấy Kiếm Nhi đã ngồi dậy đang đưa tay dụi mắt, thần tình rất sợ hãi.
Cầm Nhi cũng cựa mình :

Mai Quân Bích nhẹ giọng hỏi :

- Kiếm Nhi! Người tỉnh rồi ư?

Cầm Nhi nghe tiếng chủ nhân liền mở mắt ra ngồi nhòm dậy.

Khi tỉnh hẳn, thấy mình ngồi trong đại điện bên cạnh công tử, chúng đều ngạc nhiên “Á” lên một tiếng.

Cầm Nhi trân trân nhìn Mai Tam công tử, ngờ vực hỏi :

- Công tử! Có phải chúng ta vừa gặp ma không?

Mai Quân Bích liền hiểu ngay chúng đã gặp phải chuyện gì, trầm ngâm nói :

- Chúng ta đều bị kẻ địch đánh lừa. Hắn giả thần mạo quỷ để đánh lừa hướng chú ý của chúng ta, dùng mê hương làm các người mê đi thu hút ta tới đó để hắn có cơ hội đến bắt Thượng Quan cô nương...

Hai tên thạch động trở mắt kêu lên :

- Thế nào? Thượng Quan cô nương bị bắt đi rồi sao?

Bấy giờ chúng mới nhận ra không còn Thượng Quan Yến ở đó nữa.

Mai Quân Bích gật đầu, kể lại biến cố vừa xảy ra.

Kiếm Nhi nói :

- Bọn tặc đó thật to gan, dám để lại cả địa chỉ...

Cầm Nhi tiếp lời :

- Đã biết Thượng Quan cô nương ở đâu thì còn lo gì không tìm được? Chắc rằng Ca Lạc sơn trang đó cách đây không xa lắm đâu.

Mai Quân Bích gật đầu nói :

- Bây giờ đã sắp sáng rồi. Các người vừa trúng phải mê dược, nguyên khí tất bị hao tổn.

Hãy vận công điều tức một hồi, chờ trời sáng chúng ta sẽ tìm xung quanh xem có phát hiện được gì không?

Hai tên thư đồng quả thật thấy đầu óc vẫn còn choáng váng liền theo lời ngồi bàn tọa hành công.

Phương đông đã bắt đầu ửng hồng.

Chờ trời sáng hẳn, Mai Quân Bích bảo hai tên thư đồng thu công ra suối rửa mặt, ăn tạm lương khô rồi thu xếp hành lý lên ngựa rời khỏi hoang miếu.

Ba người chia nhau tìm trong khu vực lân cận chừng hai canh giờ nhưng không phát hiện được gì, cuối cùng tụ tập nhau lại đi xuống núi.

Ở dưới núi có một xóm nhỏ chừng mười hộ dân cư, có vẻ như là một xóm của người thợ săn.

Mai Quân Bích phóng ngựa đi trước, tới căn nhà mái tranh vách đất đầu xóm thì ghìm cương nhảy xuống ngựa.

Cầm Nhi cũng nhảy xuống buộc ngựa bên cổng rồi tiến đến gõ mấy tiếng vào cánh cửa chèn bằng mấy tấm gỗ sồi sài.

“Kẹt” một tiếng, cửa mở ra, trong cửa xuất hiện một lão nhân chừng năm mươi tuổi, tóc hoa râm, áo gai quần bố.

Lão nhân thấy ba người ánh mắt tỏ ra hoang mang hỏi :

- Có phải khách quan bị lạc đường không?

Mai Quân Bích buộc ngựa tiến vào sân chấp tay cười đáp :

- Lão trưởng xin thứ lỗi vì đã làm phiền. Bọn tiểu sinh không phải lạc đường, chỉ là đi đường lâu quá nên muốn xin vào quý phủ nghỉ chân một lúc.

Lão nhân liền gật đầu đáp :

- Mời vào đi!

Rồi đứng tránh sang bên cửa nhường đường cho khách.

Ba người được mời ngồi xuống một bộ bàn ghế mộc kê giữa nhà.

Lão nhân sai con dâu pha trà, còn mình ngồi xuống đối diện với Mai Quân Bích.

Lát sau trà được mang lên.

Mai Quân Bích nhấp một ngụm xong, bắt đầu hỏi chuyện sinh hoạt làm ăn rồi mới hỏi tới chính đề là Ca Lạc sơn trang ở đâu?

Lão nhân suy nghĩ một lúc, lắc đầu đáp :

- Lão phu rất ít khi ra khỏi xóm này nên chưa từng nghe nói đến Ca Lạc sơn trang.

Công tử hãy đi về hướng nam chừng bốn năm mươi dặm có một trấn lớn gọi là Ngũ Phong trại. Ở đó nhiều khách thương, dân cư đông đúc, tất sẽ có người biết.

Mai Quân Bích không biết làm gì hơn, chỉ đành chuyện văn một lúc rồi chuẩn bị hành trình.

Cầm Nhi lấy ra một đỉnh bạc nói rằng gởi lại tiền trà nhưng lão nhân nhất định từ chối không chịu nhận.

Mai Quân Bích đành cảm tạ rồi cùng hai thư đồng từ biệt lên đường, theo lời lão nhân phi ngựa về hướng nam.

Sơn lộ rất khó đi, mất hơn một canh giờ mới tới được Ngũ Phong trại.

Thực ra đó chỉ là một tiểu trấn vùng sơn cước với chưa đầy một trăm hộ dân cư mà thôi, không thể gọi là một trấn lớn.

Tuy vậy trên các phố bày bán khá nhiều vật phẩm đặc biệt là lâm sản, vì thế khách thương cũng khá tấp nập.

Ba chủ tớ Mai Quân Bích vừa vào trấn đã làm mọi người chú ý ngay.

Trong những tiểu trấn vùng hẻo lánh này ít khi gặp những trang công tử hào hoa khí phái như vậy.

Hơn nữa Mai Quân Bích quá tao nhã tuấn tú, lại có thêm hai lữ đồng ôm đàn ôm kiếm đi theo, đương nhiên phải là bậc cự phú tài hoa khác thường, vì thế mọi ánh mắt đều đổ dồn vào chàng.

Mai Quân Bích đứng lại ghé vào một quán trà nhỏ bên đường giải khát, với ý định dò hỏi xem Ca Lạc sơn trang ở đâu.

Chủ quán là một trung niên hán tử lẩm lờ, luôn miệng ba hoa thiên địa nhưng rốt cuộc cũng chẳng biết Ca Lạc sơn trang ở đâu cả.

Mai Quân Bích ngán ngẩm đứng lên.

Chàng ghé hỏi thăm mấy nơi nữa nhưng người lạ đều trả lời không biết.

Cuối cùng tới một nhà bán tạp phẩm.

Mai Quân Bích đã trở nên thất vọng không tin là sẽ có kết quả gì khả quan hơn, nhưng vừa nghe hỏi đến Ca Lạc sơn trang, tên tiểu ky đã tỏ ra sốt sắng :

- Có! Tiểu nhân có biết! Ca Lạc sơn trang cách đây không xa lắm đâu!

Mai Quân Bích cả mừng, liền chấp tay hỏi :

- Xin lão ca chỉ giúp đi tới đó thế nào?

Tên tiểu ky thấy vị công tử quý phái như vậy mà chấp tay chào mừng thì cuống lên chấp tay vái liền mấy vái mới trả lời :

- Tiểu nhân xin chỉ ngay! Xin chỉ ngay!

Nói thì “chỉ ngay” nhưng miệng vẫn còn thao thao bất tuyệt :

- Công tử gia chắc là người thân thích gì đó với chủ nhân Ca Lạc sơn trang chứ gì? Nghe nói Lão trang chủ trước đây đã có thời làm quan nữa kia đấy! Sau này mới cáo lão về quê, tìm nơi thanh sơn thủy tú kiến lập sơn trang mỹ lệ đó để vui hưởng tuổi già...

Hắn dừng một lúc rồi tiếp tục tuôn ra :

- Vị đại cô nương của Trang chủ trưởng thành ở phương Bắc, rất thích ăn bún miến, cứ mỗi lần gia nhân đi mua thực phẩm đều tới tiểu quán này, vừa ngon vừa thuận tiện, lâu dần thành quen. Tiểu nhân hỏi chuyện, họ mới cho biết là người của Ca Lạc sơn trang...

Mai Quân Bích thấy tên tiểu ky nói liền thoáng hồi lâu mà còn chưa trả lời vào vấn đề, chờ hắn hơi ngớt miệng mới chen hỏi :

- Lão ca! Hãy nói xem Ca Lạc sơn trang ở đâu?

Tên tiểu ky “Dạ” một tiếng, đưa tay lau bọt bấn ra hai bên mép, trả lời :

- Thực ra tiểu nhân còn chưa tới đó bao giờ. Nhưng cứ theo lời những người hay đến mua thực phẩm thì chừng như ở phía Tây nam dãy núi này.

Kiểm Nhi muốn hỏi nữa nhưng Mai Quân Bích biết rằng đối phương đã nói hết, có hỏi cũng không thêm được điều gì.

Nhưng dù sao thì đã biết hướng tây nam thì lo gì tìm không được?

Chàng cảm ơn tên tiểu ky rồi suất lãnh hai tên thư đồng rời khỏi Ngũ Phong trại nhằm hướng Tây nam tiến phát.

8. Chương 8: Sơn Đạo Kinh Hồn

Mai Quân Bích cùng hai kỵ mã Cầm Nhi và Kiểm Nhi ra khỏi Ngũ Phong trại theo sơn đạo đi về hướng Tây nam.

Cách trần mây dậm đã lọt vào rừng sau hoang vu, núi non trùng điệp.

Tuy sơn đạo không hiểm trở lắm nhưng xuyên giữa rừng bạt ngàn tối om không có vết chân người.

Bạch mã của Mai Quân Bích mỗi ngày có thể đi ngàn dặm, đôi ngựa của Cầm Nhi và Kiểm Nhi cũng đều là tuấn mã nên dù khe sau đường dốc vẫn chạy bằng băng.

Đi chừng một canh giờ thì đến sơn đạo cũng hết, trước mặt là dốc cao núi hiểm, biết Ca Lạc sơn trang ở đâu?

Mai Quân Bích dừng ngựa lại, bối rối đưa mắt nhìn quanh.

Đột nhiên chàng phát hiện thấy hình như có vết chân giẫm lên cỏ còn mới.

Chàng xuống ngựa lần theo, quả nhiên thấy đó là vết chân người, bước đi không được đều đặn chỉnh tề cho lắm, có lẽ do mang hàng hóa hay vật gì khá nặng.

Dấu chân đi về hướng Tây nam.

Mai Quân Bích trầm nghĩ :

- “Có thể đây là người của Ca Lạc sơn trang mua vật phẩm về. Cứ đuổi the hỏi kỹ xem sao!”

Nghĩ thế liền vẫy hai tên thư đồng tể ngựa theo dấu chân tiếp tục hành tiến.

Đi mới chừng nửa dặm thì tới một con khe cạn và rất hẹp, lọt giữa hai ngọn núi, ngựa không sao đi được.

Vết chân chính đi qua con khe này.

Thực ra đó chẳng phải là con khe nữa mà chỉ là chỗ nứt của ngọn núi mà thôi, chỉ đủ cho một người qua lọt.

Không còn cách nào khác, họ đành bỏ ngựa lại tiếp tục đi bộ.

Con khe cạn dốc ngược lên, quanh co khúc khuỷu rất khó đi.

Chừng hai dặm thì khe hẹp lại tối om giống như một thông đạo, hai bên là vách đá dựng đứng cao thăm tối om, hàn khí toát ra lạnh ngắt.

Vốn là người nghệ cao đảm đại, Mai Quân Bích quả quyết đi thẳng vào.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi cũng lấy hết can đảm bước theo.

Đi mới được vài trượng, chợt nghe tiếng bước chân rầm rắc như giẫm phải vật gì rất giòn.

Mai Quân Bích chú mục nhìn xuống, bỗng la lên một tiếng kinh hãi.

Nguyên dọc thông đạo có vô số sọ người và xương trắng, trong bóng tối phát ra ngàn điểm lân tinh lấp lánh.

Tiếng rầm rắc chính là bước chân ba người giẫm vỡ xương sọ phát ra!

Mai Quân Bích bất giác cảm thấy người nổi gai, kinh dị nghĩ thầm :

- “Trong thông đạo này làm sao nhiều xương người đến thế? Chẳng lẽ gần đây có quái vật mãnh thú gì phục ăn thịt người?”

Nghĩ thế, bất giác chàng đưa mắt nhìn lên.

Chỉ thấy hai bên tả hữu có hai hàng người, tay cầm khí đứng thành hàng tề chỉnh, lưng dựa vào vách đá.

Vì đoạn khe ở đây rất tối, Mai Quân Bích lại mãi nhìn đường không chú ý đến hai bên nên mãi đến giờ mới nhận thấy.

Chàng “Hừ” một tiếng, nghĩ thầm :

- “Tất cả Ca Lạc sơn trang cho thủ hạ ra bố trí ở đây mai phục mình. Như vậy có nghĩa là chúng theo dõi nhất cử nhất động của ta rồi! Thật là bọn chuột đáng chết!”

Tới đó lại nghĩ :

- “Đường đất ở đây vô cùng hiểm trở. Nếu đối phương bố trí cạm bẫy gì, chỉ e phải gior lưng ra mà chịu thôi! Phải hết sức cẩn thận mới được!”

Chàng cầm chắc chiết phiến, tuy làm ra vẻ ung dung nhưng trong lòng không khỏi lo lắng.

Bản thân chàng thì không đáng ngại, nhưng hai tên thư đồng võ công còn kém, không dễ ứng phó với mọi bất trắc.

Hai hàng người đứng cách nhau chừng ba thước, tay cầm binh khí, còn chưa có phản ứng gì, thậm chí không động đậy.

Mai Quân Bích chợt thấy hoài nghi quét mắt nhìn kỹ một lần nữa.

Những người kia đứng dựa lưng vào tường cứng đờ như tượng, thậm chí nhìn không chút sinh khí!

Mai Quân Bích nhíu mày, chợt loáng qua một ý nghĩ, cúi xuống nhặt một mảnh xương khô nhằm một người bắn tới.

“Phập” một tiếng, mảnh xương cắm vào vai người kia.

Thế nhưng hắn không có chút phản ứng gì, đến cả giật nhẹ cũng không!

Hiển nhiên không phải là người sống!

Chàng quay lại nói :

- Cầm Nhi! Đánh lửa lên xem!

Cầm Nhi “Dạ” một tiếng móc ống hỏa cụ trong túi đánh lên.

Mai Quân Bích bước lên mấy bước nhìn kỹ, thấy đó là những tử thi chết đã lâu khô nhưng không mục nát, thậm chí tay vẫn cầm chặt binh khí.

Những tử thi này chắc được bôi một thứ dược phẩm đặc biệt nào đó để không phân hủy, giữ nguyên hình dạng lúc mới chết, nhưng mặt không quá, mắt hõm sâu vào, nước da đen óng ánh trong rất đáng sợ!

Mai Quân Bích nhìn kỹ lại, thấy bên cạnh những người này có đựng một tấm mộc bài vừa giữ cho khỏi ngã, đồng thời trên đó được khắc chữ giống như mộ chí.

Mai Quân Bích bảo Cầm Nhi đem ống hỏa cụ tới gần, đọc thấy trên những tấm mộc bài khắc cẩn thận cả tên họ và trác hiệu cũng như thân phận trên giang hồ của người chết, thậm chí cả binh khí và ám khí sở trường khi còn sống.

Hàng chữ dưới cùng còn ghi thêm: Thâm nhập vào bốn sơn trang ngày... tháng... năm...

Mai Quân Bích xem thêm mấy tấm mộc bài thấy ngày tháng không giống nhau, có cái cách đây chín mười năm, nhưng có cái chỉ mới một hai năm trước.

Tuy mới nhập vào giang hồ nên Mai Quân Bích chưa biết gì về những nơi này, nhưng căn cứ vào danh hiệu và thân phận địa vị thì hầu hết đều là những cao thủ có ít nhiều danh tiếng trong võ lâm.

Nhưng vì sao họ lần lượt xông vào nơi hoang vu hẻo lánh này để chết một cách bất minh bất bạch như vậy?

Đã là những nhân vật hữu danh trong giang hồ, kẻ giết được họ tất phải là một tên ma đầu hết sức hung tàn và đáng sợ.

Mai Quân Bích nhìn xuống vô số đầu lâu xương trắng giữa lòng khe, nghĩ rằng họ cũng bị tên ma đầu đó giết hại, chẳng qua những người này ít danh tiếng hơn nên không được lưu giữ cẩn thận như những người kia mà thôi.

Chuyện có thể một số người trong đó chỉ là lương dân bất hạnh lạc đường tới đây chứ không phải khách giang hồ.

Mai Quân Bích cảm hận nghĩ thầm :

- “Hừ! Hôm nay đã gặp phải một tên đại ma đầu ở đây, họ Mai ta nhất định phải vì giang hồ trừ hại!”

Vừa nghĩ tới đó, chợt nghe Cầm Nhi kinh hãi kêu lên một tiếng, tiếp đó ánh lửa tắt ngấm.

Mai Quân Bích quay lại định quát lên nhưng ống hỏa cụ lại bật sáng, chỉ nhẹ giọng hỏi :

- Chuyện gì thế?

Cầm Nhi hồn hển trả lời :

- Công tử gia! Vừa rồi tiểu nô đang cầm ống lửa soi, chợt thấy từ một thi thể phát ra hai luồng mực quang xanh lè, lại còn hú miệng thổi ra một luồng gió lạnh ngắt làm tắt ngọn đèn... Thật là đáng sợ quá...

Mai Quân Bích biết rằng Cầm Nhi không dám bịa đặt, nhưng nhìn lại thì không thấy có gì khác thường cả.

Dù sao trong khe hẹp này đang xảy ra hiện tượng không bình thường đáng được đề phòng, Mai Quân Bích liền cầm lấy thanh bảo kiếm từ tay Kiếm Nhi, cao giọng nói :

- Các người cứ theo ta! Hôm nay xem trong động này có quái vật ba đầu sáu tay nào đáng sợ đến đâu!

Nói xong, một tay cầm chiết phiến, tay kia cầm bảo kiếm quả quyết tiến lên.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi thấy chủ nhân đã xuất kiếm, biết tình hình nghiêm trọng liền rút đoản kiếm cầm tay bước theo.

Ba người vừa ngẫm vận công phòng bị, vừa thận trọng tiến lên.

Chứng mười mấy trượng, chợt thấy phía trước sáng lên, không bao lâu thì khe núi mở rộng, bên trên thoáng đăng ra nhiều, đã có thể phóng tầm mắt ra xa nhìn núi non trùng điệp trải ra tới chân trời...

Mai Quân Bích thở phào một hơi, ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Chiếu theo tình cảnh thì trong khe núi tối om như thạch động kia phải rất hung hiểm, tên ma đầu bí ẩn kia không để cho bất cứ ai vượt qua mới đúng, vì sao chúng a đi qua mà không gặp trở ngại gì?”

Theo chàng suy đoán thì tên ma đầu đó ắt là chủ nhân của Ca Lạc sơn trang, hoặc ít ra là một nhân vật rất lợi hại trong đó.

Nhưng càng đi, chàng thấy có chỗ không đúng.

Bởi vì theo ý niệm của chàng thì Ca Lạc sơn trang phải là nơi rất hiểm trở, thậm chí là một hệ thống sơn động nào đó.

Chỉ cần ra khỏi sơn cốc, tất sẽ có hàng chục hàng trăm tên đại hán hung ác lẫn xả vào vùng đao múa kiếm tàn sát.

Đương nhiên tên đại ma đầu kia trước sau cũng sẽ xuất trận, và một cuộc ác chiến sẽ diễn ra.

Nhưng sự thực lại không phải vậy.

Nhưng qua khỏi sơn cốc thì quang cảnh mở ra trước mắt lại vô cùng tú lệ, chẳng khác gì chốn thế ngoại đào viên!

Giữa bốn bề núi non trùng điệp là một khu bình nguyên bằng phẳng có cây xanh mơn mẫm.

Theo lý thì đây phải là một nơi lý tưởng để kiến trúc một trang viện hùng vĩ và rất ngoạn mục.

Nhưng trái lại, chẳng thấy có trang viện gì mà đến nhà cửa không thấy, thậm chí không có một nhân ảnh, một dấu chân!

Mai Quân Bích ngơ ngác đứng ngẩn ra.

Thật là điều biết hết sức khó hiểu!

Theo những gì vừa được chứng kiến thì trong khu vực này nhất định có người, nếu không sao có hàng chữ: “Thâm nhập vào bốn sơn trang ngày... tháng... năm...”?

Đó là sơn trang gì? Và nằm ở đâu?

Mai Quân Bích đi ra giữa bình nguyên phóng mắt nhìn bốn bên vách núi, nhưng không nhận ra điều gì khác lạ.

Chàng dặn hai tên thư đồng :

- Các người hãy xem xét ở chân núi và những thạch động trên vách đá phía Tây và Bắc nhưng phải thật cẩn thận, có gì bất trắc hãy hú lên báo tin, để ta tìm kiếm hai phía Đông nam xem!

Dứt lời hú vang lên một tiếng, thân ảnh lao vút lên cao bảy tám trượng đáp xuống một ngọn cây.

Tiếng hú dội vào các vách đá âm vang bất tuyệt, khiến cho chim chóc hoảng hốt bay tá loạn.

Từ trên ngọn cây, Mai Quân Bích đánh dấu tất cả những nơi đáng nghi ngờ trên những vách đá xung quanh rồi thi triển khinh công lao tới những sơn động bắt đầu tìm kiếm.

Suốt hơn một canh giờ, việc tìm kiếm không mang lại hiệu quả gì. Ngoài những vách đá nhẵn như kính cao ngất và niêm thạch động trống không, chẳng tìm thấy và niêm thạch động trống không, chẳng tìm thấy người hoặc nhà cửa gì, tóm lại không có gì biểu hiện nơi đây có người sinh sống cả.

Vàng dương hạ xuống thấp dần, tỏa ra rán chiều rực rỡ muôn hồng ngàn tía chiếu xuống sơn khu và thung lũng ngoạn mục vô cùng!

Hàng ngàn vạn cánh chim từ muôn phương bay về tổ trên các vách núi và giữa thung lũng càng tăng thêm vẻ hấp dẫn của một nơi thế ngoại đào viên.

Còn Cẩm Nhi và Kiếm Nhi theo lệnh công tử vòng theo hướng tây và bắc thung lũng vượt qua một đồi thấp lại tới một khu bình địa không lớn lắm, xung quanh cây cối xanh um, ở giữa là một cái đầm nhỏ chỉ chừng một mẫu, nước sâu trong vắt.

Bờ đầm phía nam có một cây cổ tùng cánh lá rườm rà soi bóng xuống mặt nước, dưới gốc là một tảng đá lớn bằng phẳng như tấm phản nhẵn bóng, quả là một nơi lý tưởng cho người ta ngồi thưởng ngoạn cảnh hồ!

Kiếm Nhi đứng nhìn một lúc rồi ngoảnh sang Cẩm Nhi cười nói :

- Cẩm Nhi! Cảnh sắc ở đây thật u nhã nên thơ. Công tử tất là thích nơi này lắm! Chúng ta nên chờ ở đây!

Cẩm Nhi gật đầu tán thành :

- Người nói phải đấy! Vậy hãy tìm củi nhóm lửa lên đi! Trời sắp tối rồi, công tử thấy ánh lửa tới đây là vừa.

Kiếm Nhi gật đầu lẳng xăng đi kiếm củi.

Không lâu sau bếp lửa đã cháy bùng lên.

Cẩm Nhi lấy ấm nhỏ mang theo nấu một ấm trà, còn lấy tảng thịt săn nướng mua được lúc trưa nướng lại.

Lát sau mùi thịt nướng và mùi trà bốc lên thơm phức.

Mặt trời từ từ lặn xuống vách núi phía tây, ánh hời quang nhạt dần, chẳng bao lâu thì tối hẳn.

Cẩm Nhi vừa bắc ấm trà xuống thì chợt thấy một nhân ảnh đáp xuống bên bếp lửa không một tiếng động.

Hắn mừng rỡ kêu lên :

- Công tử đến rồi!

Dứt lời nhảy căng lên đón.

Không sai, chính là Mai Quân Bích.

Chàng khẽ gật đầu nhưng không đáp, từ từ ngồi xuống tảng đá đưa mắt nhìn xuống mặt hồ đến xuất thần.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt ảm đạm đó cũng đủ đoán ra vừa chạy mất công toi trong suốt hai canh giờ mà chẳng tìm được manh mối gì về Ca Lạc sơn trang cả.

Cẩm Nhi không dám nói nhiều, sửa soạn bữa ăn tối gồm một ít lương khô và tảng thịt rừng vừa nướng lại.

Kiếm Nhi cũng bưng bình trà đặt lên phiến đá.

Ba người quây quần ăn bữa cơm đạm bạc, không ai nói gì.

Vàng trắng đã bắt đầu nhú lên cao dần treo lơ lửng trên ngọn cây phong non mé bên kia hồ, tỏa ánh bạc xuống mặt hồ lấp loáng trông thật đẹp mắt.

Mai Quân Bích nhìn một lúc rồi cười nói :

- Cầm Nhi! Nơi này thật nên thơ, người biết chọn chỗ đây!

Cầm Nhi được khen mừng rỡ liền đáp :

- Đó là cả hai đứa tiểu nô cùng chọn đây! Biết rằng phong cảnh ở đây u tịch, nhất định công tử sẽ thích.

Mai Quân Bích cười bảo :

- Lấy cho ta cây đàn!

Cầm Nhi thấy công tử vui lên càng mừng, vội mang đàn tới Mai Quân Bích không những thích đàn mà còn chơi rất thiện nghệ, nên dù hành đạo giang hồ vẫn cho mang theo đàn.

Cây đàn chính là vật bất ly thân của Cầm Nhi, bởi thế lần trước chúng ta còn nhớ hần giao chiến với tên Đàn chủ Thiên Lý giáo Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn mà một tay vẫn ôm chặt cây đàn.

Mai Quân Bích so dây rồi tấu lên một khúc.

Quả nhiên tiếng đàn cất lên dịu dặt trầm bổng nghe đến say người.

Những ngón tay chàng lướt trên phím đàn thoăn thoắt, thanh âm cao vút tầng mây, lan xa vào vách đá ngân dài bất tuyệt...

Hai tên thư đồng há hốc mồm miệng lắng nghe, quên cả chén trà trên tay đang nguội lạnh...

Tấu xong một khúc, Mai Quân Bích dừng lại.

Kiểm Nhi thích thú thốt lên :

- Ô! Công tử đàn nghe tuyệt quá! Giống như phát ra từ các vách đá, cả từ giữa hồ nữa!

Cầm Nhi tiếp lời :

- Đúng thế! Giống như có thêm một cây đàn nữa vang lên từ giữa hồ, thật là tuyệt diệu!

Mai Quân Bích nghe chúng tán dương, bụng cười thầm, bất giác cũng ngưng thần lắng nghe.

Tiếng đàn dội vào vách đá tạo thành hồi âm thì còn nghe được, chứ sao mặt hồ cũng phản thanh?

Nhưng mà thật!

Quả nhiên có tiếng hồi âm vang từ giữa hồ.

Lúc ấy tiếng đàn đã tắt từ lâu, dư âm từ các vách đá cũng đã lắng, vì thế tiếng đàn từ giữa hồ phát ra nghe rất rõ!

Mai Quân Bích ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Làm sao lại có chuyện kỳ quặc như thế được? Mặt nước bằng phẳng và trải theo bề nằm ngang, nhất định không thể giữ được âm thành để phản hồi lại... điều này chỉ có thể giải thích là tiếng đàn từ một vách đá nào đó phản thanh xuống giữa hồ như một tấm gương soi rồi từ đó lại vang lên dư âm lần nữa...

Thế nhưng cho dù có giải thích cách nào đi chăng nữa thì dư âm phải có lúc dứt, nhưng ở đây...

Tiếng đàn giữa hồ vang lên rất rõ, mà không phải dư âm, chính là tiếng đàn thực sự!

Càng lạ lùng hơn là không chỉ có tiếng đàn tì bà mà còn nghe cả tiếng của nhiều thứ nhạc cụ khác!

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Mai Quân Bích đứng phắt lên đến sát bên bờ hồ lắng nghe.

Hoàn toàn không phải là ảo giác mà đúng là có tiếng nhạc, tuy không rõ ràng phát ra từ đâu nhưng nghe càng lúc càng rõ.

Không riêng gì Mai Quân Bích mà cả hai tên thư đồng cũng đứng lên ngẩng mặt nhìn ra giữa hồ, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Bây giờ thì chúng không còn nghĩ rằng đó là dư âm tiếng đàn của Mai Tam công tử nữa.

Lát sau, quái sự phát sinh.

Trên mặt nước ngay giữa lòng hồ chợt hiện ra rất nhiều nhân ảnh, nổi rõ dưới ánh trăng!

Những nhân ảnh này tay cầm nhạc cụ đi thành hàng vừa gõ nhạc vừa múa lượn trông rất vui nhân!

Trò quái quỷ gì thế này?

Tiên nữ giáng trần xuống vui cùng nhân thế hay đó là yêu ma hiện hình quấy nhiễu trần gian?

Mặt hồ phẳng lặng như kính, sáng ngời dưới ánh trăng, thêm nữa cả ba chủ tớ đều có công lực thâm hậu nên nhìn rất rõ.

Đoàn người nam nữ đều có, cả thầy xếp thành bốn hàng mỗi hàng chín người công thành ba mươi sáu người.

Bọn nam nhân mặt mũi bôi xanh đỏ trông rất đáng sợ, mình để trần, chỉ bận một chiếc khố da.

Trong tay chúng cầm những loại nhạc cụ hình dáng rất cổ quái.

Bước ra giữa hồ, chúng tách khỏi hàng tản khai thành vòng tròn, vừa gõ nhạc vừa uốn éo, điệu bộ trông rất buồn cười.

9. Chương 9: Ca Lạc Sơn Trang

Hai hàng nữ nhân thân thể cũng gần như trần truồng, chỉ mặc độc một chiếc quần lót nhỏ xíu để lộ tấm thân trắng nõn, cặp vú tròn căng, chiếc lưng thon và bộ đùi rắn chắc trông rất khêu gợi.

Những thiếu nữ này cũng tản ra uốn lượn theo tiếng nhạc đập dồn như đàn bướm, sau đó từng nàng đến ôm lấy một nam nhân bắt đầu song vũ với những động tác quái dị nhìn rất nghịch mắt.

Mai Quân Bích nhìn một lúc, dần dần hiểu ra chúng đang tập luyện một loại nghi thức nào đó, nhưng không biết là thứ tà môn gì?

Đột nhiên chàng nhớ ngay đến Thượng Quan Yến.

Trong mảnh giấy để lại, viết rằng Ca Lạc sơn trang “thu dụng” vì đã nhìn ra nàng có tư chất.

Xét về ý nghĩa thì bọn này tất là người của Ca Lạc sơn trang không sai, như vậy chắc Yến muội cũng được mang về để tập thành những nữ nhân lơ lửng yêu quái như vậy?

Nghĩ thế, chàng nhìn kỹ lại mặt mười tám nữ nhân nhưng không nhận ra có Thượng Quan Yến trong đó.

Chàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, nghĩ thầm :

- “Hiển nhiên. Thượng Quan Yến mới bị bắt về, chúng chưa thể ép cô làm chuyện vô luân đó được, và nàng quyết không chịu nên đang bị giam cầm ở một nơi nào đó...”

Nhưng nàng bị giam ở đâu?

Trước hết cứ tìm đến cho được Ca Lạc sơn trang rồi sẽ tùy cơ hành sự!”

Chàng chăm chú nhìn ra mặt hồ một hồi lâu, cuối cùng xác định rằng những bóng người kia tất là do một nơi nào đó nhờ ánh trăng mà phản chiếu xuống mặt nước.

Nếu không tìm được nơi xuất xứ của ảo ảnh, lát nữa mặt trăng di động, những ảo ảnh kia sẽ biến mất, lúc đó sẽ rất khó tìm.

Nghĩ tới đó, chàng ngược lên nhìn trời.

Vàng trắng vừa lên khỏi ngọn núi cao ở hướng Đông nam, tỏa ánh sáng vàng vạc xuống khắp núi rừng.

Ánh trăng có đặc tính là phản quang, như vậy xuất xứ ảo ảnh tất phải từ hướng Tây bắc.

Mai Quân Bích liền quay lại nhìn lên hướng Tây bắc, chỉ thấy một ngọn núi cao vút nhưng không dốc ngược như những nơi khác, trên đỉnh cây cối ngút ngàn, đâu thấy nhân ảnh gì?

Nhưng nhân ảnh trên mặt đầm hiển nhiên được ánh trăng phản chiếu xuống mà có, đương nhiên là không giả.

Mai Quân Bích tìm tòi một lúc nhưng vẫn không có kết quả gì, chàng liền đứng quay lưng về phía mặt trăng chọn địa thế cho bóng mình có thể được mặt trăng phản chiếu xuống nước đúng vào giữa hồ rồi quay lại xem.

Nhưng cho dù chàng quay đi quay lại, cử động bao nhiêu vẫn không thấy bóng mình phản chiếu xuống hồ!

Lúc đó hai tên thư đồng là Cầm Nhi và Kiếm Nhi đang mải mê quan sát cảnh tượng náo nhiệt giữa mặt hồ nên không để ý gì đến hành động khác thường của chủ nhân.

Mai Quân Bích nghĩ thầm :

- “Làm sao lại không nhìn thấy bóng mình phản chiếu? À phải... có lẽ do mình chưa đủ độ cao...”

Chàng đang băn khoăn suy tính thì đột nhiên trông thấy một ánh bạc loáng qua trước mặt!

Định thần nhìn lại, thấy ánh bạc phát ra ở lưng chừng ngọn tuyết phong mà chàng vừa suy đoán là nơi phát ra ảo ảnh.

Đó chính là một thác nước!

Xác định lại phương hướng thì thác nước vừa đúng đối xứng với mặt trăng qua mặt hồ nước.!

Một giả thuyết lập tức phát sinh :

- Có thể những ảo ảnh kia xuất phát từ phía trước ngọn thác hay không?

Mai Quân Bích quan sát thêm một lúc nữa rồi vẫy hai tên thư đồng gọi :

- Kiếm Nhi! Cầm Nhi! Hãy mau theo ta!

Hai tên này đang sững sờ nhìn ra giữa mặt hồ, nghe gọi vội đứng lên chạy lại gần chủ nhân hỏi :

- Công tử gia có gì sai bảo?

Mai Quân Bích nhìn thần tình hai tên thư đồng biết chúng chưa nghe rõ mình nói gì liền ra lệnh :

- Các người để hết các thứ đồ dùng lại đây, Cầm Nhi hãy mang theo cây Bích Lang Can rồi theo ta đến Ca Lạc sơn trang!

Hai tên thư đồng nghe chủ nhân nói đến “Ca Lạc sơn trang” thì rất kinh ngạc, đồng thanh hỏi :

- Công tử đã biết Ca Lạc sơn trang ở đâu rồi ư?

Mai Quân Bích gật đầu, tiếp lấy thanh Côn Ngô kiếm từ Kiếm Nhi mang vào lưng, tay cầm Ngọc Cốt Chiết Phiến chuẩn bị lên đường.

Cầm Nhi cất gọn các thứ đồ dùng gói lại treo lên cây tùng cổ thụ, buộc cây đàn Bích Lang Can vào lưng.

Chờ Cầm Nhi chuẩn bị xong, Mai Quân Bích gật đầu nói :

- Chúng ta đi thôi!

Dứt lời dẫn hai tên bằng lên ngọn cao phong.

Chừng một khắc sau, ba người đã tới chân ngọn cao phong.

Giữa lưng chừng ngọn núi cao ngất tầng mây này có một thác nước rất lớn từ cao trăm trượng đổ xuống, trông hùng tráng vô cùng!

Ba người tiếp tục tiến lên.

Phía trước ngọn cao phong còn có một quả đồi thấp cách ngọn thác chừng bốn năm chục trượng.

Theo suy luận của chàng thì đoàn ca vũ được ánh trăng phản chiếu xuống mặt hồ tất phải xuất phát từ trước ngọn thác, có nghĩa là ở vào khoảng khu vực ngọn đồi này.

Nhưng tìm kiếm hồi lâu, ngoài trăm ngàn phiến quái thạch nhấp nhô, chẳng thấy một nhân ảnh nào!

Phía sau ngọn đồi là vách đá dựng đứng thẳng xuống vực sâu thăm thẳm, không có khả năng có người ở phía bên này.

Mai Quân Bích đứng trên đỉnh núi trầm ngâm không nói.

Đột nhiên chàng cảm thấy một luồng hàn khí ập tới sau lưng, đồng thời vang lên một chuỗi cười lạnh lẽo âm trầm rất đáng sợ!

Hiển nhiên là có người tập kích.

Luồng hàn khí ập tới bất ngờ, rất hữu lực và thần tốc. Mai Quân Bích nhận rõ đó là chưởng lực đánh tới huyết Phụng Vĩ sau lưng mình.

Chàng vội vàng lướt sang trái tránh chiêu, đồng thời vung tay phát chiết phiến phản công lại, gõ vào uyển mạch đối phương.

Kẻ tập kích thân thủ chẳng tầm thường, tay phải rút về tránh chiết phiến nhưng vẫn không lùi lại, hữu chưởng biến chiêu đánh sang huyết Kiên Tinh, tả thủ chộp vào Uyển mạch tay phải chàng.

Cả hai chiêu đều hiểm ác và rất nhanh, phát ra khí âm hàn lạnh ngắt.

Mai Quân Bích lùi lại nửa bước quay người lại, bấy giờ mới thấy rõ hình thù dung mạo kẻ ám toán mình.

Đó là một lão nhân gù lưng, chột một mắt, má trái đầy sẹo chằng chịt, chỉ còn mắt phải phát ra hung quang.

Cả hình hài, mặt mũi và ánh mắt lão gù trông như ác quỷ.

Đặc biệt hai tay lão màu xanh đen óng ánh, bộ vuốt dài sắc như vuốt hổ, hiển nhiên đã luyện một thứ âm công nào đó rất độc.

Mặc dù võ công lão rất cao nhưng Mai Quân Bích còn chưa đặt mắt, tay phải vung chiết phiến giương lên tiếp cả một chưởng một trảo đối phương.

Lão gù chột mắt cảm thấy một luồng kinh khí cực mạnh đẩy sang, trong lòng rất kinh hãi không ngờ một thiếu niên còn trẻ mà đã có công lực thượng thừa đến thế, vội vàng lùi lại hai ba bước.

Mai Quân Bích bức lùi đối phương nhưng không thừa cơ đuổi theo vẫn đứng nguyên chỗ, chỉ chiết phiến vào mặt lão gù quát :

- Chỉ cần nhìn bộ mặt hung ác của ngươi cũng biết chẳng phải là người lương thiện. Nói mau, có phải là người của Ca Lạc sơn trang không?

Vì thấy đối phương lén lút tập kích một cách ti tiện nên chàng nổi giận mà nói năng bất kính như vậy.

Lão gù giương con mắt độc nhất thỉnh thoảng lóe lên độc địa nhìn Mai Quân Bích một lúc rồi cười khùng khục nói :

- Tiểu tử! Ngươi biết vậy thì tốt! Trong phạm vi xung quanh Ca Lạc sơn trang mười dặm, kẻ nào tự tiện xông vào tất chết. Bấy giờ ngươi đã lọt vào cấm địa, chẳng lẽ còn trách lão phu ám toán nữa hay sao?

Mai Quân Bích nghe đối phương thừa nhận mình là người của Ca Lạc sơn trang, trong lòng chợt phần chấn, cười nói :

- “Giày nát trăm đôi tìm khắp chốn, Tình cờ gặp được chẳng uống công”.

Tiểu sinh đến tìm Ca Lạc sơn trang tưởng đã vô vọng, thì ra phúc phần vẫn còn chưa đến nỗi!

Lão gù cười “hắc hắc” nói :

- Tiểu tử muốn tìm Ca Lạc sơn trang ư? Ngươi bị điên hay đã chán sống rồi? “Hắc hắc!” Trước hết nói cho lão phu biết ngươi tên gì?

Mai Quân Bích chưa kịp đáp thì Kiếm Nhi đã bước tới, cướp lời :

- Danh hiệu công tử ta, ngươi là gì mà xứng hỏi? Trong giang hồ ai không biết Mai Tam công tử...

Lão gù cười khùng khục nói :

- Có thể trên giang hồ ai cũng đều biết cả, chỉ tiếc rằng lão phu mới nghe lần đầu... Hắc hắc!

Lão dừng một lúc, chợt hỏi :

- Các người đến từ địa này có việc gì?

Mai Quân Bích nhú mày quát :

- Các người bắt cóc tiểu muội của thiếu gia, còn lưu lại giấy viết rõ là Ca Lạc sơn trang, có nghĩa là các người ra mặt khiêu chiến Mai Quân Bích này. Lúc đầu ta dự định tới đây, chỉ cần các người đem trả tiểu muội ta, coi như việc cũ cho qua. Thế nhưng bây giờ tới đây, ta mới biết Ca Lạc sơn trang là sào huyệt của bọn ác ma, vì thế ta quyết đập bằng sào huyệt này, trừ một mối đại họa cho giang hồ!

Lão gù ngửa mặt cười sằng sặc nói :

- Tiểu tử! Giọng lưỡi ngươi quả là cuồng ngạo! Nào, lão phu sẽ thành toàn cho chí lớn của ngươi!

Lời chưa dứt đã sấn tới, tay phải phát chiêu với chiêu “Lực Tích Ngũ Nhạc”, tả thủ phát chiêu “Kim Long Thám Trảo” nhất tề đánh ra.

Hai chiêu phát ra không những mang uy lực kinh nhân mà kéo theo hàn phong lạnh buốt.

Mai Quân Bích muốn thử xem võ công Ca Lạc sơn trang thế nào nên vẫn phát chiết phiến với năm thành công lực nghênh chiêu.

Không biết chàng thi triển công phu gì, chỉ thấy luồng khí âm hàn bị hóa giải vô tích vô ảnh.

Mai Quân Bích thừa cơ điểm phiến tới.

Lão gù vô cùng kinh hãi không dám tiếp chiêu vội tung mình nhảy lui hơn một trượng tránh đi.

Nhưng mặc dù tạt nguyên đã gù lại chợt, nhưng thân pháp lão ta tỏ ra rất linh hoạt, vừa lùi đã lại xông vào ngay, đưa hai bàn tay đen xỉn công xuất liền ba chiêu.

Lần này lão xuất chiêu sát thủ, cuồng phong nổi lên cuộn cuộn, trong gió bốc lên mùi tanh lợm giọng.

Mai Quân Bích đã lường trước đối phương luyện loại tà công âm độc nên vừa có ý đề phòng, vừa rập tâm diệt trừ địch.

Chờ khi chiêu phong đánh tới gần, chàng đưa tay trái lên hộ ngực, tay phải phát chiết phiến thi triển tuyệt chiêu Ban Nhược thần công phản kích.

Lão gù bị bốc lên không như quả cầu bật lui tới bảy tám trượng rơi xuống đất lập tức ngất đi.

Cùng lúc đó vang lên một tiếng hú kinh hoàng, lát sau một nhân ảnh sà xuống cách Mai Quân Bích chừng ba trượng.

Căn cứ vào tiếng hú, Mai Quân Bích nhận ra người này công lực còn cao hơn lão gù nhiều.

Đưa mắt nhìn lại, thấy người vừa xuất hiện là một lão nhân cao lớn, cằm chừa một bộ râu dê, mình mặc thanh bào, ống tay áo trái phơ phất giống như bị cụt tay, vẻ mặt lạnh lùng hoàn toàn không có một chút biểu cảm nào.

Mai Quân Bích đang quan sát đối phương thì xung quanh bỗng nổi lên nhiều tiếng hú vang dậy.

Hiển nhiên người của Ca Lạc sơn trang đang kéo đến, và căn cứ vào âm thanh thì không phải là ít.

Lát sau tiếng gió nổi lên rào rào, mười mấy nhân ảnh từ trên không đáp xuống đến bên lão râu dê, thái độ tỏ ra rất cung kính.

Lão râu dê chỉ tay tới lão gù chợt mắt vẫn nhắm bất động cách đó mấy trượng ra lệnh cho mấy tên vừa tới :

- Mang Nhị trang chủ về đi, xem còn cứu được nữa không?

Mai Quân Bích nghe nói nghĩ thầm :

- “Thì ra lão quái vật đó là Nhị trang chủ! Xem thế cũng đủ biết Ca Lạc sơn trang là thứ chẳng tốt lành gì. Ngoài ra võ công chắc chẳng ghê gớm gì cho lắm...”

Hai tên đại hán “Dạ” một tiếng chạy tới lão gù xóc lên rồi phóng chạy như bay xuống núi.

Mai Quân Bích thấy thái độ của lão râu dê tỏ ra không trọng thị gì lắm đối với lão gù được xưng là “Nhị trang chủ” nên đoán rằng lão ta là Đại trang chủ nên đưa mắt nhìn kỹ, bắt gặp ngay ánh mắt lão cũng đang dò xét mình.

Bốn mắt giao nhau, cả hai người đều thấy trong lòng chấn động.

Lát sau lão râu dê “Hừ” một tiếng nói :

- Quả nhiên có cao nhân đại giá quang lâm Ca Lạc sơn trang! Kim lão nhị không biết lượng sức nên chuốc lấy nổi nhục không oan!

Lão dừng một lúc lại tiếp :

- Tôn giá có việc gì mà đêm khuya xông vào bồn trang, lại xuất thủ thương nhân? Ca Lạc sơn trang cũng có chút danh khí trên giang hồ, đối với đồng đạo võ lâm trên nguyên tắc người không động đến ta, ta không động đến người. Xin tôn giá nói cho lão phu biết rõ tới đây với mục đích gì?

Mai Quân Bích “Hừ” một tiếng đáp :

- Thôi đừng ngụy quân tử! Nói rằng Ca Lạc sơn trang đối với đồng đạo võ lâm trên nguyên tắc người không động đến ta, ta không động đến người, chẳng lẽ hàng trăm cao thủ võ lâm trần thây ngoài sơn địa kia đều phạm đến các ngươi cả hay sao? Họ đã đối với Ca Lạc sơn trang có tội ác tày trời gì mà xương trắng chất cao như núi? Các ngươi bắt cóc phụ nữ, tàn sát lương dân, hành động đó trời không dung, đất không tha, thần nhân cùng giận! Lại nói Mai Quân Bích ta đến đây là vì người của Ca Lạc sơn trang các ngươi đến một ngôi cổ miếu cách đây vài trăm dặm đầu độc hai tên thư đồng rồi cướp tiểu muội của ta đi, còn lưu lại giấy viết rõ chính là người của Ca Lạc sơn trang bắt cóc, đó là sự khiêu chiến, sao dám trách ta tự tiện vào đây? Còn lão gù mà ngươi kêu là Nhị trang chủ chưa thấy mặt ta đã xuất thủ ám toán, hành động ti tiện đó chứng tỏ rằng hắn là kẻ bại hoại của võ lâm đáng giết, còn trách ta xuất thủ thương nhân nổi gì?

Chàng dừng một lúc, nhìn thẳng mặt lão râu dê nói tiếp :

- Ngươi là chủ nhân của Ca Lạc sơn trang, ta cứ việc nói rõ ra mục đích cho biết cũng được. Nguyên lúc đầu ta tới đây chỉ có ý định rằng chỉ cần ngươi giao trả tiểu muội cho ta là được, chuyện cũ coi như không tính nữa. Nhưng bây giờ vào tới đây mới biết Ca Lạc sơn trang là nơi tụ tập của bọn võ lâm bại hoại, hung đồ ma đảng, vì thế thiếu gia thay đổi dự định lúc đầu, san phẳng sào huyệt này, giúp võ lâm trừ đi một mối đại họa!

Chàng nói với giọng danh thép đỉnh đặc, có phần ngang tàng ngạo nghễ nhưng lão râu dê mặt vẫn lạnh như băng chẳng có chút biến đổi gì.

Chờ Mai Quân Bích nói hết, lão mới cất giọng thâm trầm đáp :

- Tôn giá tuổi trẻ khí thịnh, vì thế nói năng hơi cuồng một chút cũng không có gì lạ. Cổ nhân nói không sai: kẻ đến bất thiện, kẻ thiện không đến. Nếu ngươi không có thân hoài tuyệt học tất không dám tới tận Ca Lạc sơn trang để vuốt râu hùm! Còn lão phu nếu chỉ là loại vô danh thì cũng không dám tới đây làm chủ Ca Lạc sơn trang.

Mắt lão chợt ánh lên tia hàn quang đáng sợ, nói tiếp :

- Bây giờ ngươi đã nói rõ mục đích, như vậy chẳng cần lý luận nhiều vô ích. Trong giang hồ mạnh được yếu thua. Chỉ cần ngươi thắng được lão phu thì muốn làm gì Ca Lạc sơn trang mặc ý. Còn nếu lão phu may mà thắng được ngươi thì đừng mong rời khỏi sơn trang này nữa!

Dứt lời quay đầu lại quát bảo thủ hạ :

- Nào! Đưa cây Thanh Trúc trượng cho ta!

Tên hắc y đại hán đứng sau lưng lão “Dạ” một tiếng hai tay đưa ta một cây trúc trượng màu xanh lục ngằn ngoằn như con rắn.

Mai Quân Bích nghe khẩu khí đối phương, hiểu rằng sau lưng Ca Lạc sơn trang còn có thể lực lợi hại nào khác, nhưng vẫn không để tâm nhiều.

Thấy vẻ mặt lạnh lùng hiểm độc của lão nhân, chàng tin rằng đây tất cũng chẳng phải hạng lương thiện gì nên không cần khách khí, quyết dùng toàn lực tấn công.

Đang lúc định cất chưởng đi rút kiếm ra thì chợt nghe trên một tán cây cách đó mấy trượng vang lên một tràng cười chấn động cả sơn cốc.

Nghe tiếng cười đủ biết nhân vật đó chẳng tầm thường.

Tràng cười chưa dứt, một nhân ảnh sà xuống, chỉ nghe “Cạch” một tiếng đã đứng giữa Mai Quân Bích và lão râu dê thành thế chân vạc.

Mai Quân Bích chấn động trong lòng.

Nghe tiếng cười, chàng nhận ra người này công lực không kém gì lão râu dê, có khi còn hơn nữa.

Xem ra Ca Lạc sơn trang không ít cao thủ, địa thế lại bí hiểm, muốn thắng không phải là chuyện dễ.

Nếu chỉ riêng lão râu dê thì chàng tự lượng sức có thể thắng không khó gì, nhưng nay lại thêm một tên nữa, thắng hay bại còn chưa thể xác định.

Người vừa xuất hiện lên tiếng :

- Lão độc vật! Mười năm không gặp, ngươi vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng đầy âm khí như xưa chẳng hề thay đổi!

Mai Quân Bích thoáng giật mình.

Giọng nói nghe rất quen!

Bấy giờ chàng mới quay sang nhìn, chỉ thấy đó là một lão hóa tử đầu bù tóc rối, mặc áo kết trăm mảnh.

Lão bị cụt mất chân phải, vì thế vai phải buộc một cây thiết trượng để làm nạng chống, trên vai trái ngồi chồm hổm một con khỉ nhỏ lông vàng, hai mắt đỏ như lửa, phát ra hai đốm sáng trong bóng tối.

Mai Quân Bích lúc đó mới nhận ra đó chính là lão hóa tử đã từng uống rượu với mình và Chu Thiên Hiền trong tửu lâu ở Ninh Hương hôm trước.

Thì ra lão có mối giao tình từ mười năm trước với lão râu dê chủ nhân Ca Lạc sơn trang này.

Như thế đủ thấy lão hóa tử cũng không phải là người tốt lành gì.

Chàng chợt nhớ tới lời Chu Thiên Hiền Chu đại ca :

- Hiền đệ! Thiên hạ bao la, lòng người hiểm ác. Loại quái nhân giống như lão hóa tử này không nên tiếp xúc là hơn. Khi nào gặp lão, cần phải cẩn thận mới được!

Mai Quân Bích đang trầm ngâm thì chợt nghe lão Trang chủ Ca Lạc sơn trang lạnh lùng đáp :

- Ta tưởng rằng ai, nguyên là lão thọt người! Lâu nay người bật tích chẳng thấy đâu, hôm nay tới đây định làm nhiều sự phải không?

Mai Quân Bích còn chưa hiểu hai chữ “nhiều sự” lão chủ nhân Ca Lạc sơn trang dùng với ý nghĩa nào.

Lão hóa tử cười hô hô đáp :

- Lão độc vật người nói chính hợp ý lão ăn mày ta! Còn không phải sao? Người định dùng cây Thanh Trúc xà trượng đó đối phó với công tử gia này... Người ta phong độ như thế, đương nhiên không thèm đấu với một lão đầu cụt tay như ngươi, bởi vì có thắng cũng chẳng về vang gì? Vừa khéo lão ăn mày ta cũng khuyết một chân. Một tên què cẳng đấu với kẻ cụt tay là vừa khéo! Hơn nữa cây trượng của ngươi có độc, thì đã có chiếc nạng ta chịu, ngươi nói có phải không?

Đến lúc này Mai Quân Bích mới vỡ lẽ rằng lão hóa tử không phải đồng bọn với tên Trang chủ mà trái lại.

Nhưng nghe câu nói hoạt kê của lão, chàng cố bấm bụng nhịn cười.

Đột nhiên lão đột tử quay sang phía chàng, đôi mắt phát thần quang sáng quắc, đôi môi mấp máy như đang nói gì. Tiếp đó chàng nghe âm thanh vang vào tai như tiếng muỗi nhưng nghe rất rõ :

- Muốn cứu người thì đi nhanh chứ còn chờ gì nữa? Cứ để lão độc vật này cho lão ăn mày ta đối phó được rồi!

Hiển nhiên Mai Quân Bích hiểu ngay lão hóa tử vừa dùng Truyền Âm Nhập Mật nói với mình.

Thế nhưng đi đâu?

Muốn cứu người tất phải vào Ca Lạc sơn trang, nhưng hiện chàng vẫn chưa biết chút manh mối nào để tìm đến đó...

Lại nghe lão Trang chủ lạnh lùng nói :

- Lão thọt! Lão đừng ầm ố trước mặt ta nữa! Lão phu đang cố tìm hiểu xem tiểu tử này ăn phải gan hùm mật báo gì mà dám tới Ca Lạc sơn trang buông lời cuồng ngạo như thế, hóa ra được lão thọt người phù trợ!

Lão “Hừ” một tiếng nói tiếp :

- Đừng cậy chiếc nạng sắt của người ít gặp địch thủ, hôm nay sẽ cho người biết cây Thanh Trúc xà trượng của lão phu lợi hại thế nào, sau đó sẽ thu thập tiểu tử kia cũng không muộn!

Lão hóa tử cười hô hô đáp :

- Khéo nói! Khéo nói! Lão ăn mày ta xưa nay đã bao giờ nói cây nạng chống của ta lợi hại gì đâu? Nhưng cho lão độc vật người biết điều này. Mấy ngày trước Giáo chủ của các người còn mời ta ăn uống một bữa ra trò! Nếu không có nha đầu đại tiểu thư của các người dẫn đường, chỉ sợ lão ăn mày ta cũng không tìm vào được Ca Lạc sơn trang đâu!

Lão Trang chủ rít lên :

- Lão thọt người đừng nhảm nhí nữa! Đã tới đây sao chưa chịu động thủ còn chờ gì nữa?

Lão hóa tử gật đầu ngay :

- Được! Được lắm! Lão độc vật! Nếu hôm nay chưa tới kết cục sinh tử thì quyết chưa dừng tay, người đồng ý không?

Lão nói đến chuyện sống chết mà như trò đùa giỡn vậy!

Lão râu dê lạnh lùng đáp :

- Cố nhiên! Lão thọt! Dù sao người cũng là khách nên động thủ trước đi!

Lão hóa tử chẳng cần khách khí gì nói ngay :

- Hơ hơ! Lão ăn mày ta được có chút tiện nghi thì còn gì hơn nữa? Đa tạ người! Tiếp chiêu!

Dứt lời nhắc cây thiết trượng lên, một chân nhảy như con chơi chơi, tay phải bỏ trượng xuống.

Lão Trang chủ “Hừ” một tiếng nói :

- Đến vừa khéo!

Đồng thời đưa trúc trượng ra đỡ.

Mới chiêu đầu tiên, hai đối tượng đã trực diện nghênh chiêu chẳng cần thăm dò gì, chứng tỏ đã biết rõ thân thủ của nhau. Điều đó còn tỏ ra rằng cuộc chiến sắp tới sẽ vô cùng quyết liệt.

Lão hóa tử cười hô hô nói :

- Ta biết người nội lực không kém mà! Hãy tiếp lão ăn mày ta thêm một chiêu nữa!

Dứt lời thiết trượng đánh ra hai chiêu “Trực Khải Thiên Môn” và “Hoành Tảo Thiên Quân”.

Trượng vừa phát, cuồng phong đã nổi lên, thế uy mãnh như bão táp.

Lão Trang chủ đã lâu chưa từng gặp phải cường địch, nay thấy lão hóa tử võ công cao cường như thế, vừa kinh hãi vừa phấn chấn, dốc tận sở học đối phó.

Cây Thanh Trúc xà trượng trong tay lão cũng tỏ ra rất lợi hại, khi trực diện nghênh chiêu, khi phát chiêu hóa giải, khi thừa cơ phản kích, trượng thế như mưa tuôn gió táp, trượng ảnh hoa lên loang loáng, trông ngoạn mục vô cùng.

Ba chủ nô Mai Quân Bích và mười mấy tên hắc y hán tử đứng gần mặt nín thở nhìn cuộc ác đấu.

Mai Quân Bích thấy song phương sức bình lực địch, trong vòng một trăm chiêu khó phân thắng thua, nghĩ rằng chờ xem cũng vô ích, nên theo lời lão hóa tử đi cứu người là khẩn thiết hơn.

Nghĩ thế, chàng vừa quay người thì nghe lão hóa tử dùng thuật Truyền Âm Nhập Mật nói nhỏ vào tai :

- Tiểu công tử! Người còn chưa chịu đi sao? À phải rồi! Người còn chưa biết cách vào Ca Lạc sơn trang, để ta cho Tiểu Lục Tử dẫn đi!

Ngay sau đó, Mai Quân Bích cảm thấy có người kéo áo mình liền quay lại nhìn nhưng không thấy ai cả.

Chàng đang ngơ ngác thì lại thấy có người giạt tà áo phía trước liền nhìn lại mới nhận ra đó là con khỉ nhỏ lông vàng của lão hóa tử.

Nó vừa giạt tà áo chàng, vừa múa chân múa tay có vẻ như muốn chàng đi tới một nơi nào đó.

Mai Quân Bích nhíu mày trầm nghĩ :

- “Chẳng lẽ đây là Tiểu Lục Tử mà lão hóa tử vừa nói? Xem ra con khỉ này rất khôn ngoan nhanh nhẹn!”

Nghĩ thế chàng khẽ gật đầu.

Con khỉ chừng như hiểu ý, liền nhảy tới trước rồi quay lại ngoắt tay ra ý muốn dẫn đường.

Mai Quân Bích quay lại ra hiệu cho Cầm Nhi và Kiếm Nhi đi theo mình.

Nhưng mới được vài bước thì có tiếng quát vang, mười mấy tên hắc y đại hán tử xông tới chặn đường.

Bọn này không nói một lời, phát đao vung kiếm nhất tề công tới.

Mai Quân Bích nhếch môi cười nhạt, Ngọc Cốt chiết phiến vung lên phát ra một bức thành kinh khí chặn đứng binh khí của đối phương.

Tiếp đó chàng xuất thủ như chớp điểm liền mười mấy chỉ.

Bọn hắc y hán tử chỉ cảm thấy người tê đi, lập tức huyết đạo bị khổng chế đứng đờ ra tại chỗ.

Con khỉ nhảy tới chạy lăng xăng nhìn những tên hán tử bị khổng chế lại nhìn Mai Quân Bích, tỏ ý rất thích thú và thán phục.

Lát sau nó kêu lít nhít rồi rẽ sang bên phải chạy vào đám quái thạch.

Mai Quân Bích dẫn hai tên thư đồng chạy theo.

Họ len lỏi trong vô số tảng đá nhấp nhô, lúc sau thì tới một sơn cốc.

Đi dọc sơn cốc chừng mười mấy trượng thì tới tuyệt địa, trước mặt là vách đá dựng đứng không còn lối đi nữa.

Con vượn đã biến mất không biết đi đâu.

Mai Quân Bích đưa mắt quan sát một hồi nhưng không thấy, chợt nghe tiếng kêu lít nhít phát ra từ một vòm cây cách đây cốc chừng ba trượng.

Chàng tiến đến gần mới phát hiện ra một động khẩu dưới một phiến đá to bị mây song che kín nhưng có một lối vào rất kín đáo, ở đây cốc thì không tài nào phát hiện ra được.

Con khỉ chạy ra ve vẩy đuôi, tay chỉ loạn vào thạch động, dáng vẻ trông hết sức khôi hài.

Mai Quân Bích vẫy Cầm Nhi và Kiếm Nhi tiến đến bên động khẩu.

Nhìn vào trong thấy tối om, Mai Quân Bích rất hoài nghi không biết đây có phải là lối vào Ca Lạc sơn trang không.

Nhưng chàng tin tưởng vào lão hóa tử và con khỉ, dù sao đây cũng là manh mối duy nhất nên không thể bỏ lỡ.

Còn chưa biết rõ thực hư bên trong như thế nào, Mai Quân Bích dặn hai tên thư đồng đứng cảnh giới bên ngoài, cấm tuyệt đối không được bỏ đi, sau đó một mình đi vào động.

Con khỉ vẫn đứng chờ, thấy Mai Quân Bích vào liền lon ton chạy sâu vào thạch động dẫn đường.

Một người một vật cứ men theo thạch động tối om tiến sâu vào.

Đi chừng một khắc, chợt nghe tiếng nhạc vang lên từ trong thạch động!

Mai Quân Bích càng trở nên cảnh giác, vận hết thần mục nhìn kỹ xung quanh, nhất là dưới chân rồi thận trọng tiến vào từng thước một.

Vào nơi hung hiểm thế này, việc thận trọng là không bao giờ thừa cả!

Tiếng nhạc phát ra mỗi lúc một gần.

Mai Quân Bích biết rằng mình sắp vào tới sào huyết của tặc đảng, liền đề cao cảnh giác, ngấm vận công phòng bị.

Tiểu Lục Tử vẫn đi phía trước, coi vẻ cũng rất thận trọng.

Vượt qua một chỗ ngoặt, trước mặt chợt sáng ra.

Mai Quân Bích ngẩng lên và nhận thấy mình đang đứng trước một thạch môn hình bán nguyệt.

Thạch môn mở rộng, nhìn ra thấy bên ngoài sương giăng trắng ngần, gió ngàn phơ phất làm người ta cảm thấy lâng lâng khoan khoái.

Mai Quân Bích đến bên cửa nhìn ra, thấy trước mặt là một sơn cốc phủ kín trong màn sương.

Thạch môn chính nằm ngay ở cốc khẩu.

Mai Quân Bích bước ra khỏi thạch môn đưa mắt nhìn quanh, nhưng không thấy Tiểu Lục Tử đâu cả.

Chàng đang tìm kiếm thì chợt nghe tiếng con vượn kêu lít nhít ở trên cao mé bên tả liền quay lại nhìn nhưng vẫn không thấy nó đâu liền rẽ sang mấy bước tới sau một khối quái thạch rất lớn, phát hiện thấy một lối mòn rất khó thấy dẫn lên một thạch động khác.

Nếu không có con khỉ kêu lên báo hiệu thì không sao phát hiện được thạch động vô cùng kín đáo này.

Mai Quân Bích thi triển khinh công theo lối mòn leo lên động khẩu.

Tiểu Lục Tử đưa tay múa may ra hiệu cho chàng tiếp tục tiến lên.

Mai Quân Bích theo nó tiến theo thạch động quanh co được chừng mười mấy trượng thì tới tận đầu.

Tiểu Lục Tử ra hiệu cho chàng dừng lại.

Chàng đứng ở động khẩu nhìn ra, thấy trước mặt lại thêm một sơn cốc khác mở rộng ra xa hút tầm mắt.

Mai Quân Bích định thần nhìn lại, ngẩng lên nhìn thấy trước mặt được dựng một tấm bia đá rất lớn khắc bốn chữ “Ca Lạc sơn trang”.

Từ đây nhìn lên thấy ngọn cao phong vút lên tầng mây, giữa lưng chừng chính là thác nước hùng vĩ mà chàng đã nhìn thấy từ hồ nước dưới thung lũng.

Phát hiện đó khiến Mai Quân Bích rất phấn chấn, vì chàng đã nhận định không lầm, chính những ảo ảnh phát xuất từ đây, ngay trước thác nước hùng vĩ đó.

Sau tấm bia là một quảng trường bằng phẳng được ghép toàn đá phiến nhẵn như kính.

Ba mươi sáu tên nam nữ gần như trần truồng chính đang múa như điên loạn trên quảng trường này!

Bên kia quảng trường có một chiếc lư đồng lớn, hương trầm tỏa ra thơm ngát.

Tiếp đến là một hoa viên rộng đầy kỳ hoa dị thảo chạy dài tới vách đá đối diện, có thể thấy rất nhiều thạch thất được kiến dựng dưới chân vách đá đó.

Hiển nhiên đó là sào huyệt của Ca Lạc sơn trang.

Mai Quân Bích đang quan sát đến xuất thần thì con khỉ kéo áo chàng chỉ tay về phía bên phải động khẩu.

Nguyên phía bên phải sơn cốc có một con khe sâu xuống một chút mọc toàn cây lúp xúp cao hơn đầu người, xem tình cảnh có thể dẫn tới những thạch thất dưới chân vách đá bên kia, nếu theo con khe đó thì sẽ không bị bọn nam nữ trần truồng kia phát hiện.

Mai Quân Bích liền đi theo Tiểu Lục Tử.

Chưa đầy một khắc sau, một người một khỉ đã bí mật tiếp cận tới sào huyệt Ca Lạc sơn trang.

Mấy chục gian thạch thất đèn đuốc sáng trưng, bên trong phát ra tiếng cầm ca réo rắt.

Quả là cái tên Ca Lạc sơn trang không ngoa chút nào!

Mai Quân Bích theo Tiểu Lục Tử tiến đến gian thạch thất đầu tiên, nhưng còn cách hơn một trượng, nó bỗng nằm dãn xuống đất.

Mai Quân Bích cũng dừng lại nép mình sau một vòm lá, nhưng trong lòng ngạc nhiên tự hỏi :

- “Chắc rằng con khỉ phát hiện được địch nhân, nhưng làm sao mình không nghe động tĩnh gì cả?”

Mặc dù thế, chàng vẫn ngậm vận công phòng bị.

Con khỉ tỏ ra thính nhạy hơn người, cho dù là Mai Tam công tử võ công cái thế đi nữa!

Trong phòng khách có tiếng người thán thốt vọng ra nghe vô cùng êm ái khiến người ta mê mẩn tâm thần!

Mai Quân Bích không biết đó là thứ tà công gì, thâm nghĩ :

- “Võ công của Ca Lạc sơn trang không cao minh gì cho lắm, căn cứ vào tên Kim nhị trang chủ thì biết, ngay cả Lão trang chủ râu dê cũng thế. Nhưng lúc ở Cổ miếu Cẩm Nhi và Kiếm Nhi từng trúng phải mê dược của chúng, còn mình thì trúng kế Diệu Hồ Ly Sơn, chứng tỏ bọn này rất cơ trí và sở trường dụng độc, có thể cả tà công nữa...”

Nghĩ thế, chàng phong bế huyệt đạo, ngưng thở nhìn vào bên trong.

Nhưng không có nhân ảnh nào xuất hiện.

Lúc sau cả tiếng nói cũng lặng đi.

Mai Quân Bích đưa mắt nhìn Tiểu Lục Tử, thấy nó nằm cuộn tròn lại không nhúc nhích, hai tay bịt chặt lấy mắt.

Chàng thất kinh cho rằng nó vừa bị ám toán liền bước đến gần sờ vào đầu nó kiểm tra xem.

Nhưng con khỉ rụt đầu lại chớp chớp mắt nhìn chàng, đưa tay chỉ vào phòng rồi đưa tay bịt mắt lại như trước!

Mai Quân Bích chẳng hiểu tí gì tự hỏi :

- “Trong phòng có nhân vật nào rất lợi hại chăng? Nếu không thì sao Tiểu Lục Tử tỏ ra sợ hãi đến thế?”

Lòng hiếu kỳ nổi lên, chàng tiến đến gian thạch thất.

Vừa nhìn qua cửa sổ, chàng vội vàng lùi lại, mặt đỏ bừng.

Nguyên đó là gian phòng rất lớn, bên trong đèn đuốc sáng trưng, có mười sáu thiếu nữ vừa tấu nhạc vừa nhảy múa.

Nhưng điều làm cho Mai Quân Bích hết hoảng lùi lại là mười sáu thiếu nữ đó đều trần truồng trên người không một mụn vải...

10. Chương 10: Mộc Ngẫu Diễm Trộn

Thấy mười sáu thiếu nữ trần truồng vừa tấu nhạc vừa nhảy múa với những tư thế rất lạ, Mai Quân Bích kinh hãi nhảy lùi lại đứng sau vòm cây không biết nên xử trí ra sao.

Căn cứ vào tình hình này thì chỉ e rằng tất cả những phòng còn lại đều như thế cả!

Nói rằng đến đây để tiêu diệt sào huyệt của bọn ma giáo, nhưng trong tình cảnh đó thì làm sao mà xuất thủ được?

Ngay cả việc đi tìm Thượng Quan Yến trong những căn phòng ô uế như vậy, chàng cũng không làm được.

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu.

- Xem tư thế thì chúng không phải nhảy múa bình thường, mà nhất định đang luyện một thủ pháp nhiếp hồn cầu phách gì đó, ngay cả tiếng nhạc cũng khiến người ta mê mẩn tâm thần, phân tán công lực...

Chàng chợt hiểu ra vì sao trong mảnh giấy để lại, đối phương viết rằng Yến muội có “tư chất thiên bẩm”.

Như vậy tức là Ca Lạc sơn trang bắt những nữ nhân có tư chất thiên bẩm võ học tới đây để luyện tà công và trận pháp nhằm chuẩn bị lực lượng hồng độc bá giang hồ!

Nếu vậy thì tà giáo này vô cùng lợi hại. Nếu để chúng tự do hành động, một khi luyện thành tà công thì ai đối phó nổi?

Chàng lo lắng nghĩ thầm :

- “Yến muội bị bắt, tất sớm muộn gì cũng sẽ bị cưỡng bách luyện thứ tà công đáng sợ này, nhất định phải tìm mọi cách tìm cô ấy ra trước, mọi việc khác tính sau!”

Theo nhận định của chàng thì mười sáu thiếu nữ ở phòng đầu tiên này động tác đã thành thực, đương nhiên Thượng Quan Yến không có trong số này.

Chàng lợi dụng địa hình men theo hoa viên phía trước tiếp cận quan sát liền mười mấy phòng, đều gặp cảnh tương tự.

Nhưng không phòng nào có Thượng Quan Yến.

Cuối dãy phòng có một sơn động ăn sâu vào núi, nhìn vào xa hút.

Mai Quân Bích nhìn vào suy tính :

- Đương nhiên ngoài này chưa phải là toàn bộ Ca Lạc sơn trang, chắc rằng trọng địa phải ở trong thạch động này!

Nghĩ đoạn không chút do dự bước vào.

Mới qua khỏi động khẩu, chợt nghe tiếng lộc cộc như bánh xe lăn vang rền cả thạch động.

Tiếng bánh xe lộc cộc tiến sâu vào trong động, nghe càng lúc càng nhỏ.

Mai Quân Bích tiếp tục tiến vào.

Thình thoảng, nghe tiếng nhạc ca réo rắt, khi bên này, khi bên khác, âm vang bất tuyệt!

Mai Quân Bích nghĩ thầm :

- “Tiếng bánh xe cũng được, tiếng nhạc cũng tốt! Dầu sao chẳng nữa, có vào hang hổ mới bắt được hổ con!”

Xác định như thế, chàng yên tâm đi tiếp.

Qua khỏi hơn trăm thạch cấp dẫn sâu xuống thì thạch động trở nên bằng phẳng biến thành một thông đạo dẫn tới hai cánh cửa lớn sơn đen chắn đường.

Tiếng nhạc chính từ trong cửa này truyền ra.

Mai Quân Bích thử lay cánh cửa thấy đóng chặt, tự nhủ :

- “Chỉ còn cách phá cửa xông vào thôi!”

Chàng lùi lại hai bước vừa vung chưởng định đánh vào cửa thì chợt nghe sau lưng có tiếng ầm ầm, khói bụi bốc lên mù mịt.

Sau chốc lát, nghe sầm một tiếng chấn động cả sơn cốc.

Mai Quân Bích kinh hãi quay lại, thấy một cánh cửa sắt vừa từ trên trần động đóng sập xuống!

Chàng “Hừ” một tiếng thì thầm :

- Nếu sợ thì ta sao dám vào đây? Chỉ cánh cửa sắt chùng này mà tưởng giam hãm được Mai Quân Bích ta sao?

Chợt lúc ấy tiếng nhạc vang lên to hơn trước nhiều, đồng thời sau lưng cũng sáng bừng lên!

Mai Quân Bích kinh hãi quay lại, thấy cánh cửa rộng sơn đen không biết đã được mở ra từ lúc nào!

Mới đưa mắt nhìn vào, chàng đã phát ngơ!

Nguyên bên trong cánh cửa lớn sơn đen cũng là một gian thạch thất rất lớn mỗi bề tới mười trượng, ngoài cửa vào trước mặt Mai Quân Bích, không còn cửa sổ hay cửa thông nào khác, chỉ thấy tường đá rất kiên cố.

Trong thạch thất đèn sáng trưng, chiếu rõ những bức tranh mỹ nữ khỏa thân treo sát tường, sinh động như thật!

Giữa phòng là mười tám thiếu nữ thân thể lồ lộ, trên mình không một mảnh vải, theo tiếng nhạc múa loạn lên.

Mai Quân Bích liền trấn tĩnh lại.

Từ khi đến nơi quỷ quái này, đây không phải là lần đầu tiên gặp cảnh tượng này nên chàng không lấy làm ngạc nhiên nữa.

Mười tám thiếu nữ thấy ngoài cửa xuất hiện một trang công tử vô cùng anh nhi tuấn tú đều thẹn đỏ bừng mặt.

Nhưng có điều lạ lùng là chúng không theo phản xạ bản năng che bớt tấm thân lồ lộ của mình mà vẫn tiếp tục múa không ngừng.

Thế nhưng nhìn kỹ hành động của chúng không được mềm mại mà có phần cứng nhắc, giống như miễn cưỡng, nét mặt lộ vẻ chán chường đau khổ.

Hơn nữa, một số cô còn khóc, nước mắt chảy xuống làm hoen đôi má phấn. Nhưng không ai dám lau, tay vẫn múa theo điệu nhạc.

Đột nhiên Mai Quân Bích phát nhận ra trong số đám vũ nữ có Thôi Huệ!

Đúng là không sai!

Nhưng sao nàng cũng ở đây?

Thượng Quan Yển nói rằng Thôi gia huynh đệ đã đuổi theo ngoại công mình đi trước rồi kia mà?

Mai Quân Bích “À” một tiếng, nghĩ thầm :

- “Đúng rồi: Hai người truy tích Võ lão anh hùng tới đây, sa vào bẫy của bọn tặc nhân này. Nhưng nếu vậy thì Thôi huỳnh ở đâu? Chẳng lẽ anh ấy đã gặp phải độc thủ?”

Lúc này chàng còn chưa biết Thôi Mẫn là nữ đóng giả nam.

Chàng nổi giận lao vào phòng kêu lên :

- Thôi cô nương!

Nhưng Thôi Huệ không để ý gì đến chàng, vừa múa vừa di chuyển khuất sau các vũ nữ khác.

Chính lúc ấy Mai Quân Bích cảm thấy mình như rơi vào vùng nước xoáy, đầu óc quay cuồng như chong chóng...

Chàng kinh hãi quay lại nhìn, bấy giờ mới nhận ra cả sàn giống như một cái mâm quay tít, những vũ nữ kia cũng vậy!

Mai Quân Bích ngơ ngác cúi xuống xem, chợt thấy mùi hương sực nức, bị mười sáu vũ nữ vây quanh.

Đột nhiên chàng lại phát hiện trong số họ có cả Thượng Quan Yến.

Sau khi nhìn kỹ lại xác định đúng là nàng liền gọi to :

- Yến muội!

Nhưng cũng như Thôi Huệ, Thượng Quan Yến chẳng hề dừng lại, cũng không chú ý đến Mai Quân Bích, vẫn tiếp tục múa, chỉ là trên đôi mắt nàng ứa ra hai dòng lệ.

Vòng quay mỗi lúc một nhanh, tiếng nhạc càng trở nên dồn dập.

Nhưng lúc này Mai Quân Bích chợt phát hiện ra điệu múa của những thiếu nữ này không phải bình thường mà chính là thủ pháp điểm huyết độc môn “Lan Hoa Phát Huyết”!

Hơn nữa động tác của mỗi người đều rất chuẩn xác, thần tốc, chẳng kém gì những cao thủ thượng thặng!

Nhưng có một điều lạ là không có chỉ lực nào chạm tới người chàng!

Vì sao vậy chứ?

Mai Quân Bích nhìn kỹ lại, chợt nhận ra mỗi thiếu nữ đều bị trói áp nửa mình trên vào một pho tượng cổ định bằng những sợi dây da bò rất chắc, những động tác múa may đều dập khuôn theo động tác của pho tượng đó!

Chẳng trách nào mà trông những vũ nữ này lại cứng đờ thiếu tự nhiên như thế!

Mai Quân Bích nghiêng rằng tự nhủ :

- “Bọn người của Ca Lạc sơn trang quả là ác độc đến tận cùng! Ta thề sẽ tiêu diệt tận gốc lũ ác bá này!”

Nhưng lúc này cứu người là khẩn thiết.

Mai Quân Bích không nghĩ ngợi nhiều, liền lách đến gần Thôi Huệ gấp giọng nói :

- Thôi cô nương xin hãy chịu nhẫn nhục một chút, thoát khỏi đây là việc khẩn yếu, vì tình cảnh bức bách, xin đừng bận tâm đến những việc khác!

Mặc dù nói vậy nhưng khi đưa mắt tìm cách tháo gỡ nàng thoát khỏi sợi dây, ánh mắt bắt gặp những đường nét tuyệt diệu trên tấm thân lồ lộ của thiếu nữ, chàng cũng thấy người nóng ran, mặt đỏ bừng đến tận mang tai!

Chàng cũng có máu có thịt như những nam nhân bình thường khác chứ đâu phải thánh thần gì?

Ai có thể cưỡng nổi sức cám dỗ của một kiệt tác do thượng đế tạo ra?

Thôi Huệ sau khi trông thấy Mai Quân Bích lọt vào động phủ, trong lòng vừa kinh, vừa mừng, vừa hổ thẹn lại vừa hy vọng...

Hồ thẹn là chuyện đương nhiên, vì một trinh nữ phơi tẩm thân trần truồng ra trước mắt một nam nhân sau này còn mặt mũi nào mà sống ở đời nữa?

Nhưng sau khi bị bắt, nàng biết rằng đối với bọn ác quỷ trong Ca Lạc sơn trang này, chỉ những người có võ công cao cường như Mai Quân Bích mới cứu được mà thôi.

Bây giờ thì chàng đã đến, và đó là nguồn hy vọng duy nhất.

Nàng không nói gì, cúi gầm mặt không dám nhìn chàng, không chỉ đỏ mặt mà còn đỏ lựng cả người.

Mai Quân Bích nghiêng chặt răng, cố gạt bỏ mọi tạp niệm ra khỏi đầu, rút bảo kiếm khỏi vỏ, tay lần theo sợi dây để tìm chỗ cắt cho chuẩn xác khỏi làm thiếu nữ bị thương.

Nhưng cả hai người đều quay tít, hên hành động không dễ tí nào!

Thôi Huệ bỗng rên lên ư ư.

Đến lúc này Mai Quân Bích mới nhận ra sợi da bò thít chặt sâu vào da thịt thiếu nữ đến tóe máu!

Chàng buông lời an ủi :

- Cô nương chịu khó, tôi động thủ đây!

Thôi Huệ chỉ “Ừm” một tiếng mà không nói.

Mai Quân Bích nhìn vào miệng Thôi Huệ kinh ngạc hỏi :

- Thôi cô nương! Trong miệng cô có bị chúng nhét vật gì vào phải không?

Thôi Huệ gật đầu.

Mai Quân Bích cố đứng dậy thật vững, đưa tay móc trong miệng Thôi Huệ ra một chiếc khăn tay!

Sau đó, chàng thận trọng cắt những sợi dây trói.

Với thanh bảo kiếm Côn Ngô kiếm thì việc đó không khó khăn gì.

Nhưng vừa mới thoát khỏi sợi dây trói, Thôi Huệ chợt đổ nhào xuống!

Mai Quân Bích thất kinh vội lao theo đỡ lấy nàng, sức nhớ rằng vì bị trói quá lâu nên bị choáng và sung huyết.

Tắm thân trinh nữ nằm gọn trong lòng chàng với những đường hằn dọc ngang, vết đỏ lựng nhoe nhoét máu, vết tím bầm trông vô cùng khủng khiếp!

Cũng là thiếu nữ với mọi đường nét khêu gợi phô ra trước mắt Mai Quân Bích nhưng lúc này chàng không cảm thấy chút dục vọng nào, chỉ là một niềm thương cảm vô bờ bến.

Thôi Huệ ghen ngào nói :

- Mai... đại ca! Xin hãy giúp muội thôi cung quá huyết, rồi hoạt huyết một chút là khỏi thôi... Còn có Yến muội nữa... huynh hãy nhanh vào cứu cô ấy.

Mai Quân Bích gật đầu tung mình nhảy ra khỏi đám vũ nữ ra ngoài cửa đặt Thôi Huệ nằm lên nền đá.

Chàng vận thần công, hít vào một hơi chân khí, trước hết đánh vào mấy yếu huyết trên người Thôi Huệ rồi bắt đầu thôi cung quá nguyệt cho nàng.

Thôi Huệ cảm thấy huyết mạch toàn thân lưu chuyển điều hòa dần, lát sau đã ngồi dậy được, cười thẹn thùng nói :

- Mai đại ca... muội xin đa tạ...

Lúc đó mới nhận ra cảnh trạng của mình, nàng vội khép chân ôm ngực quay đi nói :

- Muội phải... đi mặc y phục... Mai đại ca hãy nhanh vào cứu Yến muội đi!

Nói xong đứng dậy lao nhanh tới đóng y phục để góc nhà.

Mai Quân Bích cũng nhảy vào phòng đến giữa đám vũ nữ.

Lần này do đã có kinh nghiệm nên việc cứu Thượng Quan Yến dễ hơn trước đây nhiều, không lâu đã ôm được nàng ra.

Khi chàng giúp Thượng Quan cô nương giải huyết và điều hòa kinh mạch vừa xong thì Thôi Huệ đã mặc y phục chỉnh tề, còn mang theo quần áo Thượng Quan Yến đến nữa.

Mai Quân Bích quay đi để Thôi Huệ đỡ Thượng Quan Yến vào góc tối mặc y phục.

Lát sau Thôi Huệ bước đến gần Mai Quân Bích nói :

- Mai đại ca! Trong phòng còn có mười sáu người nữa, họ đều là thực nữ bất hạnh bị bọn ác đảng bắt về đây, chúng ta hãy cứu giúp họ!

Mai Quân Bích định nhảy vào phòng thì Thôi Huệ ngăn lại nói :

- Mai đại ca! Không cần phải cứu từng người đâu. Bộ phận xoay động của Mộc Ngẫu trận đó gắn một sợi dây thông ra tận thác nước có một chiếc ròng rọc truyền động dọc theo thông đạo này, nhờ lực thác nước mà làm quay trục, chỉ cần chặt đứt sợi dây là sàn sẽ ngừng quay.

Mai Quân Bích hiểu ra gật đầu nói :

- Chẳng trách nào khi ta vào đây nghe tiếng ròng rọc chuyển động giống như bánh xe lăn, thì ra là thế...

Hai người đang nói chuyện thì hai cánh cửa lớn sơn đen dẫn vào phòng không biết đã đóng lại từ lúc nào.

Mai Quân Bích định xuất chiêu đánh tung cánh cửa thì Thôi Huệ ngăn lại nói :

- Việc đó để sau sẽ làm, bây giờ cần phải ra ngoài chặt đứt sợi dây ròng rọc khẩn thiết hơn...

Nhưng vừa nói tới đó, ngẩng lên nhìn thì thấy thông đạo đã bị thiết môn đóng chặt lại, ngạc nhiên nhìn Mai Quân Bích hỏi :

- Lối ra bị chặn mất rồi... Mai đại ca vào đây bằng cách nào?

Mai Quân Bích đáp :

- Khi ngu huynh vào tới đây thì cánh cửa này mới sập xuống...

Thôi Huệ lo lắng nói :

- Lối ra bị khóa, chẳng những không cứu được mười sáu vị tỷ muội kia mà ngay cả chúng ta cũng bị hãm ở đây đến chết mất thôi!

Mai Quân Bích cười nói :

- Cánh cửa sắt đó không giam nổi chúng ta đâu!

Dứt lời rút Côn Ngô kiếm ra vung lên chém vào cửa!

Chỉ thấy ánh thép lóe lên xanh biếc, tiếp đó nghe “phập” một tiếng, cánh cửa sắt dày tới ba bốn tấc bị chém đứt một đường dài tới ba thước!

Thượng Quan Yến trở mắt nói :

- Mai đại ca! Thanh bảo kiếm của đại ca thật là thần kiếm!

Mai Quân Bích gật đầu cười đáp :

- Thanh kiếm này gọi là Côn Ngô kiếm, trong thư Thập Châu Ký có viết rằng “Ở Lưu Châu thuộc Tây Hải có một mỏ sắt gọi là Côn Ngô, đem sắt này luyện kiếm lại tôi bằng một khe nước sở tại thì vô cùng sắc bén chém sắt như bùn”.

Thượng Quan Yến thán phục nói :

- Lúc nào tiểu muội cũng phải đi luyện một thanh kiếm như thế mới được!

Thôi Huệ cười nói :

- Muội có biết Lưu Châu ở đâu không đã chứ? Thập Châu Ký là pho sách cổ, chỉ sợ đó là cổ sợ mấy nghìn năm trước, bây giờ làm gì có địa danh đó nữa mà tìm?

Mai Quân Bích chỉ cười không nói gì, lại vung kiếm lên.

Thêm hai nhát kiếm nữa, tấm sắt bị chém thành ba đường hình thước thợ, mỗi đường dài ba thước.

Mai Quân Bích chỉ cần vận công đẩy nhẹ đã tạo ra một cánh cửa vừa đủ cho một người chui qua lọt.

Thôi Huệ kéo tay Thượng Quan Yến nói :

- Yến muội! Chúng ta đi thôi!

Hai thiếu nữ chui qua trước, sau đó Mai Quân Bích cũng chui ra.

Chàng mới qua khỏi cửa thì chợt nghe Thôi Huệ quát to một tiếng xuất chỉ dùng Tích Không Kiếm Quyết điểm tới một hắc ảnh!

Nhưng hắc ảnh tỏ ra rất linh hoạt, chao mình thoát khỏi ngọn chỉ phong bắn tới mình, hoảng sợ kêu lên “Chít! Chít”.

- Bình!

Chỉ lực làm bức tường vỡ ra một mảng.

Thôi Huệ đuổi theo hắc ảnh định xuất thủ tiếp.

Mai Quân Bích kinh hãi nhảy ra chặn lại kêu lên :

- Huệ muội dừng tay!

Thôi Huệ ngơ ngác nhìn chàng.

Mai Quân Bích cười giải thích :

- Đó là con khỉ của một vị tiền bối nuôi có tên là Tiểu Lục Tử. Hôm nay nhờ có nó dẫn đường mà ngu huynh mới tìm được tới Ca Lạc sơn trang này, nếu không chỉ e tìm cả năm cũng không được!

Bấy giờ con khỉ đã chạy tới đứng bên chàng, gương đôi mắt đỏ như lửa nhìn Thôi Huệ ra vẻ dọa dẫm!

Thôi Huệ liền hỏi :

- Mai đại ca! Vị tiền bối chủ nhân của con tiểu hầu này là ai vậy? Có phải là “Thiết Quả Tiên” không?

Mai Quân Bích lần đầu hành khất giang hồ nên chẳng biết ai là “Thiết Quả Tiên”, “Đồng Quả Tiên” cả.

Chàng cười đáp :

- Cũng có thể vị đó là Thiết Quả Tiên cũng nên, chỉ tiếc là ngu huynh chưa biết. Đó là một vị hóa tử cụt mất chân phải, đeo một chiếc nạng bằng sắt đen sì, trên vai luôn luôn mang theo con Tiểu Lục Tử này.

Thôi Huệ cười nói :

- Không sai! Chính là vị đó! Tiểu muội thường nghe gia gia kể về vị cao nhân tiền bối này không ít, và trong giang hồ cũng lưu truyền rất nhiều giai thoại về lão.

Mai Quân Bích đang định kể lại câu chuyện hai lần gặp Thiết Quả Tiên thì chợt thấy Tiểu Lục Tử kéo áo mình.

Chàng nhíu mày trầm nghĩ :

- “Con tiểu súc sinh này phát hiện được gì chăng?”

Cúi xuống nhìn, thấy con khỉ xù lông lên, dáng vẻ rất sợ hãi, tay chân múa loạn lên chỉ ra phía động khẩu.

Mai Quân Bích ngẫm nghĩ một lúc rồi cười hỏi :

- Tiểu Lục Tử! Có phải người định nói là ngoài kia đang đánh nhau không?

Tiểu Lục Tử gật đầu rồi lại lắc đầu, co một chân lên nhảy lò cò mấy bước giống như chủ nhân của nó, hai tay lại múa loạn lên.

Sau đó nó lại nhảy lung tung một lúc, tay chỉ ra bốn năm hướng lại kéo áo Mai Quân Bích chỉ ra ngoài cửa động, miệng kêu lên lút nhút.

Mai Quân Bích chăm chú quan sát hành động của nó, gật đầu hỏi :

- Người nói rằng bên ngoài có tới bốn năm cường địch phải không?

Tiểu Lục Tử gật đầu.

Mai Quân Bích hỏi tiếp :

- Chúng đang động thủ với chủ nhân người?

Con khỉ lại gật đầu.

Mai Quân Bích lại hỏi :

- Người muốn ta ra đó giúp chủ nhân?

Tiểu Lục Tử gật đầu rồi chạy nhanh ra phía động khẩu.

Mai Quân Bích đã biết rõ con khỉ rất thông minh nhanh nhẹn, nếu chỉ có Lão trang chủ râu dê hoặc thêm vài tên thủ hạ của lão thì Tiểu Lục Tử đã không sợ cuống lên như thế.

Như vậy tất ngoài động khẩu còn có thêm những cao thủ khác.

Chàng vội nói với hai thiếu nữ :

- Chúng ta đi nhanh thôi! Việc cứu mười mấy cô nương để đến sau cũng được, có lẽ cường địch đã tới ngoài kia...

Dứt lời chạy băng ra động khẩu.

Tiếng lộc cộc lại nổi lên như lúc chàng mới tiem nhập vào thạch động.

Mai Quân Bích đang chạy thì chợt cảm thấy hai luồng kinh phong đánh tới, tiếp đó hai nhân ảnh loáng qua trước mặt.

Chàng đang nóng lòng giải cứu cho Thiết Quả Tiên tiên bối nên không cần dừng lại vận Ban Nhược thần công đánh ra.

Hai tiếng rú thảm vang lên, sau đó là tiếng hai thanh kiếm rơi xuống đất.

Mai Quân Bích nhảy qua hai nhân ảnh đang đổ xuống.

Thôi Huệ chạy ngay sau lưng chàng cúi xuống nhặt hai thanh trường kiếm trao cho Thượng Quan Yến một thanh, miệng kêu lên :

- Mai đại ca! Dừng lại chút đã! Sợi thép làm xoay dàn vũ phòng ở ngay cạnh đây rồi này!

Dứt lời lao vào một góc động tối om.

Mai Quân Bích nghe Thôi Huệ gọi liền quay lại nhìn, quả nhiên nhận ra từ góc động u tối gần động khẩu có một sợi dây sắt to bằng bắp tay, bên trên sát trần động có một chiếc ròng rọc đang chuyển động rít lên ken két.

Thì ra đây là sợi dây truyền sức đẩy từ tháp nước thông qua ròng rọc làm quay cả bộ sà nhà để phát động Mộc Ngẫu Diễm Trận.

Xem ra bọn người Ca Lạc sơn trang cũng rất có đầu óc kiến trúc.

Mai Quân Bích rút Côn Ngô kiếm nhằm chuẩn sợi dây chém xuống.

- Choang!

Sau tiếng nổ vang rền như sét cùng một đốm lửa bùng lên, lại tiếp theo một chuỗi tiếng rắc rắc nữa làm mọi người muốn điếc cả tai, sợi dây sắt to bằng bắp tay đứt phăng rơi ầm ầm xuống đất.

Ngay lúc ấy con Tiểu Lục Tử lại chạy đến kéo áo Mai Quân Bích miệng kêu lít nhít tỏ ra rất sốt ruột.

Mai Quân Bích nói nhanh :

- Hai vị tiểu muội hãy ở đây cứu người, nhưng hãy cẩn thận, ngu huynh ra ngoài này xem tình hình thế nào rồi sẽ quay vào.

Đứt lời tung mình lao ra động khẩu.

Thôi Huệ ngơ ngẩn nhìn theo chàng cho đến khi mất hút mới quay lại nhìn Thượng Quan Yến nói :

- Yến muội! Bên ngoài có cường địch, chi bằng chúng ta ra đó thử xem. Bây giờ dây chuyền động đã đứt, Mộc Ngẫu trận bị phá rồi, các vị tỷ muội không còn nguy hiểm nữa. Chúng ta ra ngoài tàn sát một trận cho hả rồi sẽ vào cứu họ sau cũng không muộn!

Thượng Quan Yến nghe nói chính hợp ý mình liền tán thành ngay :

- Thư thư nói rất đúng! Chúng ta đi giết sạch chúng báo thù cho nỗi uất ức và hổ thẹn mấy ngày qua!

Hai người ra khỏi động khẩu thì không thấy bóng Mai Quân Bích đâu nữa.

Đột nhiên thấy trước mặt có nhân ảnh thấp thoáng, đồng thời mấy đạo kinh phong đánh thẳng tới mình.

Mai Quân Bích thất kinh vội chộp lấy tay Thượng Quan Yến kéo nàng tránh sang một bên, tay phải vung trường kiếm quét trả một đường.

- Keng! Keng! Keng!

Tiếng thép chạm nhau chói lòa nổ vang như sét, hai người nhìn lại, thấy trước mặt có ba thiếu nữ bị chấn lùi mấy bước.

Thượng Quan Yến thấy Huệ thư thư đối địch liền giăng ra, tay cầm trường kiếm định xuất thủ phối hợp.

Chợt ngay lúc ấy có một nhân ảnh màu hồng lao tới như một vệt sao băng, chớp mắt đã đáp xuống trước hai người.

Cả hai thiếu nữ trở mắt nhìn người mới đến, trong lòng chấn động trước thân pháp siêu phàm của người đó.

Vì chưa biết rõ địch ta nên Thôi Huệ cảnh giác kéo Thượng Quan Yến lùi mấy bước tới gần động khẩu đưa mắt nhìn kỹ lại, thấy người vừa xuất hiện là một nữ lang chừng hăm ba hăm bốn tuổi, mình bận hồng y, dáng người yếu điệu, dung mạo thanh tú nhưng lạnh lùng, đứng nhìn hai người bằng ánh mắt không chút biểu cảm.

Hồng y nữ lang nhìn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến một lúc rồi chợt “Hừ” một tiếng nói :

- Lũ tiện tỳ các ngươi từ đâu dám đến Ca Lạc sơn trang làm loạn? Còn chưa chịu buông binh khí xuống mà chịu tội hay sao?

Khẩu khí của hồng y nữ lang thật ngạo mạn!

Nguyên thị chính là Đại tiểu thư của Ca Lạc Sơn Tang danh hiệu là Hồng Y La Sát Hạ Long Châu và cũng là chủ nhân đích thực của Ca Lạc sơn trang.

Thôi Huệ cũng có coi đối phương vào đâu?

Thấy nữ lang kia cuồng ngạo như thế, nàng nổi giận quát :

- Thì ra nữ tặc ngươi là lũ ác đồ Ca Lạc sơn trang! Rất tốt! Hãy thử một kiếm của bản cô nương rồi sẽ nói!

Đứt lời thi triển ngay một chiêu “Chỉ Thiên Hoạch Địa” đâm thẳng tới ngực Hồng Y La Sát.

Thị “Hừ” một tiếng nói :

- Tiện tỳ, ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám vô lễ?

Dứt lời né mình tránh mũi kiếm, thuận thế xuất chiêu “Thốn Tâm Thiên Lý” đâm trả lại một kiếm!

Thôi Huệ không ngờ nữ lang kia có thân thủ cao cường như vậy không dám khinh thường nữa liền ngưng thần dốc lực vào cuộc đấu.

Hai người này vừa động thủ, ba thiếu nữ vừa bỏ Thôi Huệ đành lùi cùng sáu bảy tên khác liền xông vào vây lấy Thượng Quan Yến.

Từ nhỏ được ngoại công là Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng truyền thụ võ học thặng thừa nên Thượng Quan Yến thân thủ không tầm thường.

Khi thấy Hồng Y La Sát Hạ Long Châu vừa xuất hiện đã tỏ địch ý, nàng đã động kiếm muốn thử.

Sau thấy hai người đã động thủ, lại thấy chín mười thiếu nữ vào tấn công mình, nàng nổi giận quát lên :

- Tốt lắm! Vào mà chịu chết!

Dứt lời, vung trường kiếm múa lên như vũ bão.

Mười thiếu nữ thấy thế kiếm của địch quá lợi hại hốt hoảng dạt lại, nhưng cây người đồng thế mạnh lại tiếp tục tràn vào như trước!

Mười thanh kiếm liên thủ tấn công đâu phải chuyện đơn giản?

Chỉ thấy trước động khẩu bong người lay động, ánh kiếm sáng rực, tiếng la hét vang động cả sơn trang!

Thượng Quan Yến chỉ mới là một tiểu hài mười bốn mười lăm tuổi, tuy kiếm thuật có tinh thông nhưng hỏa hầu chưa đủ, nếu đối phó với một vài thiếu nữ thì dư sức nhưng đâu dễ gì thắng nổi mười tay kiếm liên thủ tấn công?

Vì thế qua vài chục kiếm, kiếm thế của nàng chậm lại dần, mồ hôi toát ra ướt đầm trán.

Lúc này nàng biết rõ chẳng những không thắng được địch mà ngay cả việc cầm cự thêm vài chục chiêu cũng đã khó.

Còn may mười thiếu nữ vây công nàng vốn hỗn tạp, xuất thủ chẳng theo quy củ phép tắc gì, khi lùi thì đều lùi lại, lúc công thì cứ ủa vào tranh nhau tấn công làm vướng tay nhau, thậm chí còn đối địch với nhau nữa.

Nhờ đó mà Thượng Quan Yến mới thừa cơ duy trì được thêm vài chục chiêu nữa chưa bại.

Thôi Huệ và Hồng Y La Sát Hạ Long Châu đấu qua bốn năm chiêu nhưng vẫn thấy chưa hạ được địch nhân, trong lòng rất tức giận.

Cả hai nhân vật này tính tình đều cao ngạo hiếu thắng nên ai cũng dốc toàn lực xuất hết bản lĩnh sở học, lấy công hoàn công.

Cuộc đấu diễn ra vô cùng kịch liệt, chỉ thấy ánh ngân quang loang loáng, tiếng hai thanh kiếm chạm nhau chan chất, bên nào cũng công nhiều thủ ít, không sợ trực diện nghênh chiêu, không tiếc hạ sát thủ...

Qua ba bốn mươi chiêu nhưng vẫn chưa phân định ai cường ai nhược.

Thôi Huệ trẻ tuổi hiếu thắng hơn, thấy thời gian lâu như thế mà vẫn chưa hạ được địch nhân giận đến mặt mũi đỏ bừng, chiêu sát thủ được phát ra hết chiêu này tới chiêu khác.

Nhưng song phương vẫn giữ thành bình thủ không có gì khác trước.

Trong lúc ấy, Thượng Quan Yến bị mười thiếu nữ tấn công ráo riết, chân tay rối loạn, tình thế rất nguy cấp.

Thôi Huệ nhìn sang thấy Yến muội lâm vào thế hiểm, trong lòng rất lo lắng.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu lập tức lợi dụng thời cơ đối phương bị phân tâm, sẵn tới vùng kiếm chém xuống Uyển mạch phải.

Thôi Huệ cả kinh lùi lại nửa bước, vận khí Đan Điền tay trái vận “Tích Không Kiếm Quyết” điểm tới mũi kiếm địch, đồng thời tay phải thi triển một chiêu “Trí Phúc Thôi Tâm” đâm thẳng vào ngực đối phương.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu vừa chiếm được tiên cơ đầu chịu để mất?

Huống chi Thôi Huệ dùng ngón tay định chống lại mũi kiếm thép, há chẳng phải tự mình tìm lấy khổ đau?

Hạ Long Châu vận thêm hai thành công lực vào kiếm đâm tới.

Hai ngón trở và giữa nhỏ nhắn của Thôi Huệ vẫn sẵn kiếm quyết vẫn tiếp tục đâm tới, không lùi, không tránh!

Hạ Long Châu nghĩ thầm :

- “Nha đầu này xuất quái chiêu gì vậy chứ? Nói gì thì tay không cũng không sao đương nổi mũi kiếm thép, cứ phể mất bàn tay trái của nó trước rồi sẽ tính sau!”

Ngón tay và mũi kiếm cách nhau càng gần, Hồng Y La Sát Hạ Long Châu nghiêng răng chọc nhanh mũi kiếm tới!

Thôi Huệ cũng vận “Tích Không Kiếm Quyết” tới tám thành đẩy ra.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu cảm thấy một luồng kinh lực vô hình rất mạnh đẩy sang làm bàn tay phải mình tê đi, mũi kiếm tự nhiên trầm thấp xuống.

Giữa lúc đó thì mũi kiếm đối phương đã đâm tới ngực!

Hai chiêu “Tích Không Kiếm Quyết” và “Trí Phúc Thôi Tâm” này được Thôi Huệ phát ra gần như cùng một lúc, Hạ Long Châu vừa thấy mũi kiếm mình trầm xuống thì ánh kiếm đã lóe lên ngay trước mắt rồi, hốt hoảng nhảy lùi cả trượng mới thoát được hiểm chiêu.

Tuy thị phản ứng kịp thời nên thoát khỏi một chiêu trí mạng nhưng ngực áo cũng bị khoan thủng một lỗ nhỏ!

Thôi Huệ một chiêu đắc thủ, miệng “hừ” một tiếng, thân ảnh nhẹ như cánh én lao sang phía Thượng Quan Yến.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu thấy vậy vừa thẹn vừa tức, nghiêng răng đuổi theo người trước kiếm sau bổ thẳng tới địch nhân.

Thôi Huệ đang ở thế chủ động, lại xuất phát trước nên đã xông vào giữa vòng vây của mười thiếu nữ. Ca Lạc sơn trang, tay trái thì triển “Tích Không Kiếm Quyết”, tay phải trường kiếm xuất tuyệt chiêu, mặc sức tàn sát!

Tiếng rú thảm vang lên, chỉ chớp mắt đã có ba thiếu nữ ngã lăn xuống chết ngay tại chỗ.

Thượng Quan Yến được chỉ viện, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Thừa lúc đối phương rối loạn, nàng vùng kiếm đã thương thêm một tên khác.

Bấy giờ Hồng Y La Sát Hạ Long Châu mới lao tới, một chiêu “Túc Điều Đầu Lâm” đâm tới hậu tâm Thôi Huệ, đồng thời miệng hét lên :

- Phát lệnh báo động!

11. Chương 11: Kim Phụng Thoa

Một tên thiếu nữ vội nhảy ra khỏi vòng đấu rút ra một ống tiêu trúc thổi lên một khúc nhạc.

Tiếng tiêu nổi lên cao vút tầng không lan xa bất tuyệt.

Thôi Huệ đành phải quay lại đối phó với Hồng Y La Sát Hạ Long Châu, tuy vậy đã gỡ được thế hiểm cho Thượng Quan Yến.

Hiện chỉ còn năm sáu tên đối địch với Thượng Quan Yến, tâm thần lại hoảng loạn, nên áp lực giảm đi rất nhiều, nàng có thể ung dung ứng phó, có công có thủ.

Chốc lát lại có thêm một thiếu nữ trúng kiếm rú lên nhảy ra khỏi đấu trường.

Nhưng tình hình khả quan đó không kéo dài được lâu.

Từ những gian thạch thất quanh đó, bọn thuộc hạ của Ca Lạc sơn trang nghe tín hiệu báo động ủa ra.

Có bảy tám chục cao thủ cả nam lẫn nữ, mình bận khinh trang, tay cầm đao kiếm quay tròn lấy Thôi Huệ và Thượng Quan Yến vào giữa.

Hai thiếu nữ ở giữa trùng vây vẫn không hề nao núng, phối hợp với nhau múa kiếm thành một bức tường không để địch nhân vào gần.

Thế nhưng bảy tám chục tên nam nữ võ công đều không nhược, dùng chiến thuật xa luân chiến, cứ từng tốp lần lượt xông vào, bọn này lùi lại bọn kia tiến lên.

Hai thiếu nữ, đặc biệt là Thôi Huệ tuy võ công cao cường nhưng trong tình thế này thì có thể duy trì được bao lâu?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu đứng ngoài vòng đấu cười đắc ý nói :

- Hai tên tiện tỳ kia! Theo ta thì các ngươi nên biết điều một chút, nên thúc thủ chịu trói là hơn! Nếu không tất sẽ bị loạn kiếm phân thân đấy!

Thôi Huệ tức giận quát lên :

- Đừng nằm mộng!

Dứt lời xông vào giữa quần ma, tay phải vung trường kiếm loang loáng thi triển tuyệt chiêu, tay trái phát “Tích Không Kiếm Quyết”...

“Tích Không Kiếm Quyết” một khi thi triển là hao tổn rất nhiều chân lực, trong trường hợp này lẽ ra nàng phải giữ sức không nên mạo hiểm dùng đến nó.

Thế nhưng Hồng Y La Sát Hạ Long Châu buông lời khiêu khích nên nàng không chịu nổi mà xuất chiêu tuyệt học.

Quần ma rú lên thất thanh, trong chốc lát đã có sáu bảy tên ngã xuống, bị đồng bọn giẫm lên biến thành đồng thịt vụn!

Quần ma thấy Thôi Huệ xuất thần công hốt hoảng giật lùi lại.

Hồng Y La Sát hạ Long Châu thấy đối phương tung hoành giữa đám thủ hạ mình như con sói giữa bầy dê liền tung mình nhảy qua đầu quần ma quát lên :

- Lùi lại!

Dứt lời phát kiếm công xuất ba chiêu.

Thôi Huệ đành lùi lại đối phó.

Người của Ca Lạc sơn trang thấy đại tiểu thư xuất thủ đối địch với nữ sát tinh liền dồn lại vây bọc lấy Thượng Quan Yến.

Tình hình của vị tiểu cô nương này lập tức trở nên nguy ngập.

Giữa lúc đó, từ trên không chợt phát ra một tràng cười, sau đó một nhân ảnh sà xuống hiện trường.

Người này thân pháp rất nhanh, chỉ chớp mắt đã đáp xuống bên ngoài vòng vây của quần ma.

Mọi người đưa mắt nhìn, nhận thấy đó là một tử y thiếu nữ.

Thôi Huệ thấy vậy rất lo lắng.

Chỉ riêng Hồng Y La Sát Hạ Long Châu cùng bảy tám chục cao thủ Ca Lạc sơn trang, hai người đã khó lòng đối phó nổi, nhưng vẫn còn cơ hội tẩu thoát, nay lại thêm một tử y thiếu nữ thân thủ bất phàm này nữa, xem ra tình cảnh hôm nay lành ít dữ nhiều mất rồi!

Tử y thiếu nữ nhún đôi mày liễu nhìn vào đấu trường quát lên :

- Dừng tay!

Ba tên hán tử đứng gần đó sùng sộ :

- Nha đầu ngươi muốn gì?

Tử y thiếu nữ không cần để ý đến bọn này, chừng như đoán ra Hồng Y La Sát Hạ Long Châu thân phận không thấp, liền nhìn thị quát :

- Trong các người ai là chủ nhân Ca Lạc sơn trang hãy ra đây cho bổn cô nương nói chuyện!

Ba tên hán tử thấy đối phương tỏ ra khinh thị mình liền vung đao chém tới!

Tử y thiếu nữ “Hừ” một tiếng nhảy tránh sang bên, cất giọng lạnh lùng nói :

- Xem ra bổn cô nương hôm nay phải đại khai sát giới rồi!

Bấy giờ ba tên hán tử lại xông vào lần nữa!

Lần này tử y thiếu nữ không tránh, tay phải rút nhanh trường kiếm vung lên phát ra một luồng sáng xanh quét vào giữa ba tên hán tử.

Ba tên này rú lên thất thanh, nguyên cả cánh tay cầm binh khí bị tiện đứt rơi bình bịch xuống đất, kinh hồn bạt vía nhảy lùi lại.

Thủ pháp cực nhanh đến nỗi không ai nhìn ra chiêu thức gì.

Tất cả gương mặt kinh hoàng nhìn tử y thiếu nữ.

Bây giờ Thôi Huệ mới bớt lo, tự nhủ :

- “Thì ra cô ta không phải thù mà là bạn. Dù sao chúng ta cũng tạm thời qua được tình thế khó khăn!”

Bọn cao thủ Ca Lạc sơn trang thấy cường địch xuất hiện liền bỏ Thôi Huệ và Thượng Quan Yến chuyển sang vây lấy tử y thiếu nữ.

Bọn này cậy người đông thế mạnh không nói một lời từ bốn phương tám hướng xuất thủ tấn công ngay.

Tử y thiếu nữ “Hừ” một tiếng nói :

- Thật là tìm lấy tử lộ!

Ánh kiếm lại lóe lên...

Mặt tử y thiếu nữ hiện sát cơ, trường kiếm phát ra ánh sáng xanh quét ra liên tiếp hết đợt này đến đợt khác!

Trong tiếng rú kinh hoàng, tiếng thây người đổ bình bịch, tiếng binh khí rơi loảng xoảng, quần ma như gặp phải hung thần ác sát đập nhau lùi lại, tên nào tên nấy mặt mày tái nhợt không còn một chút huyết sắc!

Tử y thiếu nữ không thừa thắng truy kích, nhưng xung quanh đã có không dưới hai mươi tên thủ hạ Ca Lạc sơn trang nằm la liệt, hầu hết đã tuyệt khí, chỉ còn mấy tên bị trọng thương vừa rên rỉ vừa lăn lộn.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu thấy thế giật mình chấn động, tự hỏi :

- “Nha đầu này là ai mà lợi hại đến như vậy? Có phải là đồng bọn của hai tên kia không? Nếu thế thì Ca Lạc sơn trang hôm nay nguy mất...”

Thị nhìn ra hướng cốc khẩu, lo lắng nghĩ thầm :

- “Đã phát tín hiệu cấp báo, tại sao Lý đại thúc và Kim nhị thúc vẫn chưa trở về đối địch?”

Dám đoán Lý đại thúc là Lão trang chủ Độc Tý Thiên Vương Lý Tần, là chủ nhân trên danh nghĩa của Ca Lạc sơn trang hiện đang gặp phải cường địch còn đáng sợ hơn tử y thiếu nữ?

Thị cũng chưa biết Kim nhị thúc là Nhị trang chủ Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị đã bị Mai Quân Bích đánh bị thương vẫn còn bất tỉnh.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu vung tay quát bảo bọn thủ hạ :

- Các người bao vây hai tên này đừng để chúng chạy thoát, ta sẽ thu thập tiện tỳ vô lễ đó!

Dứt lời nhún mình nhảy tới trước tử y thiếu nữ.

Bọn cao thủ Ca Lạc sơn trang chỉ còn độ bốn chục tên theo lệnh tràn sang vây lấy Thôi Huệ và Thượng Quan Yến.

Thôi Huệ đã dưỡng thần được một lúc, nay cường địch đã bỏ đi, tinh thần phấn chấn hẳn lên liền bỏ vào giữa đám quần ma, chỉ kiếm cùng xuất không nghĩ gì đến việc hao tổn chân khí nữa, mặc sức ra chiêu sát thủ.

Người của Ca Lạc sơn trang tuy thân thủ không nhược nhưng làm so sánh nổi với nữ sát tinh này?

Hơn nữa chúng còn đang hoang mang rối loạn, bên ngoài không thấy viện binh, chỉ sau vài chiêu đã tan vỡ.

Thượng Quan Yến cũng phấn chấn lên rất nhiều, mồ hôi đầy trán nhưng chẳng cần lau, trường kiếm như thần long quá hải, mãnh hổ xuất sơn, cứ một nhất kiếm vung lên là một cây người đổ xuống!

Chỉ sau thời gian chừng một tuần trà, lại thêm mười mấy tên nữa đã bỏ mạng dưới kiếm của hai nữ sát tinh!

Tiếng gào thét thê thảm vang động cả sơn trang!

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu đến chỉ kiếm vào mặt tử y thiếu nữ quát :

- Tiện tỳ! Người dám đến Ca Lạc sơn trang tác oai tác quái, gan mật quả là không nhỏ! Hãy khai ra danh tánh và nói mục đích tới đây làm gì?

Tử y thiếu nữ chuyển trường kiếm sang tay trái, “Hừ” một tiếng đáp :

- Đó là bọn thuộc hạ của người tự xông vào tử lộ, sao lại bảo bổn cô nương tác oai tác quái?

Nói xong lấy trong túi ra một lá cờ nhỏ màu đen chỉ chừng ba tấc giương lên trước mặt Hạ Long Châu hỏi :

- Ta hỏi người, lá cờ này có phải là tín vật của Ca Lạc sơn trang không?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu mặt chợt biến sắc hỏi :

- Người lấy được lá cờ này ở đâu?

Tử y thiếu nữ nổi giận quát :

- Ta chỉ hỏi người đây có phải tín vật của Ca Lạc sơn trang không thì cứ thế mà trả lời, cần gì biết ta lấy ở đâu?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu thấy đối phương hỗn lá với mình như vậy, tức giận “Hừ” một tiếng nói :

- Tuy lá cờ đó không phải là tín vật của Ca Lạc sơn trang nhưng ta biết xuất xứ của nó!

Tử y thiếu nữ vội hỏi :

- Vật nó là tín vật của ai?

Hạ Long Châu cười nhạt đáp :

- Chỉ cần người thắng được thanh kiếm này trong tay ta thì sẽ biết. Nếu không hãy xuống Diêm Vương Điện mà hỏi!

Tử y thiếu nữ bỗng nhẹ giọng :

- Chỉ cần ngươi nói ra lai lịch của lá cờ này, ta sẽ đi khỏi đây.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu mặt đành lại nói :

- Ca Lạc sơn trang đâu phải là nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi? Chỉ sợ ngươi đừng mong sống mà ra khỏi đây được!

Tử y thiếu nữ tức giận vùng kiếm quát :

- Để xem Ca Lạc sơn trang là long đầm hổ huyết gì? Tiếp chiêu!

Ánh kiếm lóe lên chém xuống vai đối thủ.

Hạ Long Châu đã có chuẩn bị từ trước, thấy đối phương xuất thủ cũng vùng kiếm phản công.

Hai người cùng xuất thủ rất nhanh, chỉ thấy kiếm quang loang loáng, chỉ một lúc đã giao chiến hai ba chục chiêu.

Lúc này Thôi Huệ cùng Thượng Quan Yến đang mặc sức tàn sát quần ma, tiếng rú náo động cả một vùng.

Hạ Long Châu lướt nhìn sang thấy tình cảnh thâm hiểm của thuộc hạ, trong lòng chợt rung động!

Tử y thiếu nữ thừa cơ đối phương phân thần liền chém sang một kiếm.

- Choang!

Hạ Long Châu bỗng thấy cánh tay tê đi cúi nhìn xuống thấy thanh trường kiếm của mình bị chém đứt làm hai đoạn, kinh hãi nhảy lùi mấy bước.

Tử y thiếu nữ không truy kích, chỉ quát :

- Bây giờ thì ngươi mau nói lai lịch ngọn hắc tiểu kỳ ra!

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu đã bao giờ chịu nhục như thế?

Thị vốn xưa nay quen thói cuồng ngông liền vút kiếm đi, nghiêng răng nói :

- Nhờ vào bảo kiếm sắc bén chém đứt kiếm người khác thì đâu phải thắng? Nếu ngươi có bản lĩnh thì chúng ta hãy dùng quyền cước chỉ chưởng một một trận thắng phụ!

Tử y thiếu nữ liền tra kiếm vào bao gật đầu đáp :

- Quyền cước thì quyền cước, ngươi tưởng bốn cô nương sợ ngươi sao?

Hạ Long Châu lập tức phái chiêu, đồng thời đánh ra hai chưởng và một cước!

Tử y thiếu nữ xem ra thân thủ cũng rất linh diệu, lách mình tránh đi rồi cũng đánh trả hai quyền và tung liền ba cước!

Hai người vừa xuất thủ đã đưa hết sở học, kịch liệt không kém gì lúc dùng kiếm, thậm chí còn ác liệt hơn.

Chỉ thấy hai thân ảnh một hồng một tím quần bám lấy nhau, vừa hợp lại phân, vừa phân lại hợp.

Xung quanh hai đối thủ trong phạm vi hai trượng, kinh khí nổi lên ào ào như bão lốc, cây cỏ tươi bời, khói bụi bốc lên mù mịt.

Bên này Thượng Quan Yến và Thôi Huệ tả xung hữu đột làm quần ma tan tác, chỉ còn mười mấy tên kinh hoàng bỏ chạy thoát thân.

Hai thiếu nữ thấy vậy cũng không truy sát nữa.

Khắp quảng trường tử thi nằm chất đống, máu loang đỏ cả một vùng.

Thôi Huệ nhìn Thượng Quan Yến đầu tóc tán loạn, y phục loang máu liền đến gần cười nói :

- Yến muội! Định nhân chạy hết rồi, chúng ta nghỉ một lúc đi!

Rồi giúp nàng sửa lại tóc tai y phục.

Thượng Quan Yển nhìn hai đối thủ vẫn đang kịch chiến hỏi :

- Huệ thư có cho rằng tử y thiếu nữ sẽ thắng được yêu nữ đó không?

Thôi Huệ lắc đầu đáp :

- Cái đó rất khó xác định. Cả hai công lực không hơn kém nhau bao nhiêu, lại đấu tay không, chỉ e nhất thời không thể phân định thắng thua.

Thượng Quan Yển lại hỏi :

- Chị ấy là ai vậy?

Thôi Huệ nhìn một lúc mới trả lời :

- Khinh công mà cô ta thi triển là Tam Tài thân pháp, không biết có quan hệ gì với Vô Ngại đại sư ở Cửu Hoa sơn hay không?

Thượng Quan Yển tỏ vẻ băn khoăn :

- Huệ thư thư! Nếu chị ấy bại, chúng ta có nên giúp một tay không?

Thôi Huệ cười đáp :

- Muội đừng vội! Màn diễn còn nhiều trò lắm, chưa hết đâu! Chúng ta còn xem tình hình thế nào đã!

Lúc này tử y thiếu nữ và Hồng Y La Sát Hạ Long Châu đã giao thủ hơn trăm chiêu, song phương đều tỏ ra sốt ruột.

Cả hai tập trung hết thần chí vừa tăng cường tấn công vừa để ý vận dụng sơ hở của đối phương để xuất kỳ chiêu giành chiến thắng.

Thế nhưng mấy chục chiêu nữa qua đi mà vẫn chưa ai giành được tiện nghi.

Hạ Long Châu không giữ được kiên nhẫn, bỗng quát to một tiếng nhằm tiểu phúc đối phương tung ra một cước, tay phải vận mười thành công lực đánh thẳng vào diện môn, đồng thời tay trái chập hai chỉ điểm vào mi tâm huyết dịch thủ!

Tử y thiếu nữ “Hừ” một tiếng lùi lại nửa bước tránh cú đá, tay trái đánh ngược lên hóa giải chỉ lực của Hạ Long Châu, tay phải cũng vận mười thành công lực đánh ra tiếp chưởng!

Nào ngờ Hồng Y La Sát điểm vào mi tâm chỉ là hư chiêu vừa phát đã thu về ngay, vận thêm hai thành lực đạo vào hữu chưởng đánh ra.

- Bình!

Sau cú tiếp chưởng, tử y thiếu nữ bị chấn lùi một bước.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu lợi dụng lực phản chấn nhảy lui ra ngoài một trượng!

Thượng Quan Yển thấy vậy thích thú cười to nói :

- Xem ra yêu nữ đó sắp bại đến nơi rồi!

Nào ngờ Hồng Y La Sát giơ gương trái lên, lập tức ba vệt hàn tinh phát ra thành hình chữ “Phẩm” bay tới ngực tử y thiếu nữ như ba tia chớp!

Nguyên yêu nữ đã chuẩn bị từ trước, lợi dụng thế nhảy lui để phát ám khí.

Tử y thiếu nữ vừa bị chấn lui, thân ảnh chưa kịp đứng vững, xem ra khó tránh nổi độc chiêu!

Không ngờ thân pháp cô ta nhanh đến xuất kỳ, dường như chẳng cần dụng lực lướt đi như bóng ma làm ba mũi ám khí bắn vào khoảng không.

Tử y thiếu nữ thét lên một tiếng nhằm địch nhân bỏ tới.

Hồng Y La Sát lại phát tay trái lên, phát ra năm mũi ám khí nữa.

Có lẽ tử y thiếu nữ chủ quan rằng đối phương đã phóng xong ám khí nên mới mạo hiểm lao tới như vậy.

Bởi vì hai người chỉ cách nhau hơn một trượng, nay chồm tới nên khoảng cách rút ngắn rất nhanh chỉ còn vài thước, tốc độ lao lại thật nhanh, làm sao tránh nổi ám khí?

Thượng Quan Yến không nén nổi kinh hãi kêu lên một tiếng.

Nào ngờ tử y thiếu nữ đang lơ lửng trên không chợt trầm thấp xuống gặp người lại làm năm mũi ám khí bay lướt qua đầu.

Người cô ta vẫn theo đà lao đâm tới trước.

Đó chính là khinh công “Tử Yến Kinh Ba” mỹ diệu tuyệt luân!

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu lùi lại hai bước nhếch môi cười nhạt, hai tay đồng thời giương lên.

Lần này thì có đến mấy chục mũi ám khí phát ra loang loáng cả một vòng dày đặc như một cơn mưa tuyết!

Thôi Huệ cùng Thượng Quan Yến cùng kinh hãi thốt lên :

- Ui chao!

Chỉ thấy tử y thiếu nữ cất tràng cười khanh khách làm như vô kỳ sự, hai tay áo phất ra như múa cuốn hết mấy chục mũi ám khí vào!

Không những thân pháp huyền diệu mà thủ pháp thu ám khí cũng vô cùng kỳ ảo, thật là một cảnh tượng ngoạn mục!

Thượng Quan Yến vỗ tay hoan hô ầm lên.

Thôi Huệ kinh ngạc nghĩ thầm :

- “Không biết nha đầu này lai lịch thế nào? Vừa rồi thi triển Tam Tài thân pháp thì giống như truyền nhân của Vô Ngại đại sư ở Cửu Hoa sơn, nhưng nay thấy thủ pháp thu ám khí lại giống như Thiên Thủ Nhiếp Không Thủ, một tuyệt chiêu của Thiên Thủ Quan Âm ở Hải Tâm sơn... Cô ta còn trẻ thế mà kiêm luôn tuyệt học của hai phái chính tà như vậy sao?”

Tử y thiếu nữ đáp xuống đất nhìn sang Thượng Quan Yến gật đầu khẽ mỉm cười, chắc tỏ ý cảm ơn nàng đã hoan hô mình.

Ngay sau đó, cô ta nhướng cong đôi mày liễu nhìn Hồng Y La Sát Hạ Long Châu lạnh giọng nói :

- Chút thủ pháp “Phá Động Lan Thiết” của ngươi chỉ đáng làm trò cười cho thiên hạ thôi! Bây giờ thì hãy xem đây!

Dứt lời ném cả nắm ám khí vừa thu được xuống đất, tay trái duỗi thẳng, bàn tay ngửa ra...

Chỉ thấy giữa lòng bàn tay trắng ngần như tuyết nằm gọn một chiếc Kim Phụng thoa tỏa tỏa sắc vàng lóng lánh...

Mọi người còn chưa biết tử y thiếu nữ định làm gì thì chợt thấy cô ta lắc khẽ bàn tay, chiếc Kim Phụng thoa từ từ bay sang Hồng Y La Sát...

Yêu nữ trông thấy chiếc thoa bay sang mình, mặc dù rất chậm nhưng không mang chút nguy cơ nào nhưng không hiểu sao mặt bỗng biến sắc, vội cúi người xuống như hành lễ rồi đưa hai tay ra tiếp lấy với vẻ cung kính.

Thị cẩn thận nhìn kỹ chiếc thoa một lúc rồi giao trả lại cho tử y thiếu nữ, giọng trở nên tức giận :

- Ngươi đã có Kim Thoa lệnh phù rồi thì cứ tự tìm đến Lục Thiệu sơn sẽ có người trả lại công đạo cho ngươi!

Dứt lời quay mình lao đi.

Tử y thiếu nữ nổi giận quát lên :

- Lục Thiệu sơn chẳng phải là long đàm hổ huyệt, ta sợ gì mà không dám tới?

Dứt lời nhún mình lao về phía cốc khẩu.

Thượng Quan Yến kêu lên :

- Tử y thư thư xin dừng bước...

Nàng chợt có hảo cảm với thiếu nữ này nên mới gọi lại nói vài câu, nhưng lúc đó cô ta đã đi xa tới mấy chục trượng còn đâu nữa?

Thượng Quan Yến ngơ ngẩn nhìn theo một lúc rồi chợt hỏi :

- Huệ thư thư! Cây thoa đó là loại tín vật gì mà làm cho yêu nữ Ca Lạc sơn trang trọng thị như thế?

Thôi Huệ trầm ngâm đáp :

- Vật đó gọi là Kim Phụng thoa, là tín vật của vị lãnh tụ quần ma danh chấn giang hồ ngày xưa là Thiên Thủ Quan Âm ở Hải Tâm sơn. Chẳng phải riêng gì yêu nữ đó mà tất cả bọn tà ma hắc đạo thấy Kim Phụng thoa đều trọng thị mười phần...

Thượng Quan Yến ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ tử y thiếu nữ cũng là người trong hắc đạo?

Thôi Huệ gật đầu đáp :

- Chẳng những cô ta là người trong hắc đạo mà ta còn ngờ rằng đó chính là truyền nhân của đại nữ ma đầu Thiên Thủ Quan Âm.

Tốt nhất là đừng nghĩ đến chuyện giao hảo với hạng người đó...

Thấy Thượng Quan Yến còn đứng tần ngần, Thôi Huệ nhẹ giọng nói :

- Yến muội! Bọn Ca Lạc sơn trang chạy cả rồi, chúng ta hãy mau mau ra ngoài xem tình hình thế nào, chỉ e Mai đại ca chờ lâu rồi...

Thượng Quan Yến nhìn quanh, thấy ngoài mấy chục xác chết nằm la liệt, số còn lại đã chạy mất đầu cả.

Nàng gật đầu đáp :

- Huệ thư! Chúng ta đi thôi.

* * * * *

Đây nói Mai Quân Bích và con khỉ nhỏ lông vàng Tiểu Lục Tử rời khỏi Ca Lạc sơn trang đi trợ giúp Thiết Quả Tiên.

Ra tới động khẩu, Mai Quân Bích chợt thấy hai tên thư đồng Cẩm Nhi và Kiếm Nhi nằm bất tỉnh dưới một lùm cây.

Chàng cúi xuống quan sát và nhận ra chúng đều bị điểm huyết đạo liên xuất thủ giải huyết cho chúng.

Hai tên thư đồng tỉnh dậy đứng lên.

Chúng vừa định mở miệng thì Mai Quân Bích đã chặn lời :

- không còn thời gian nói nhiều đâu, các ngươi hãy nhanh theo ta.

Dứt lời theo Tiểu Lục Tử chạy nhanh lên ngọn đồi mà mấy canh giờ trước đã gặp Thiết Quả Tiên.

Hai tên thư đồng cầm cổ đuổi theo.

Trên đồi sáng rực, nhân ảnh trùng trùng.

Tiểu Lục Tử đã nói không sai, quả là có không ít địch nhân.

Ở một góc đỉnh đồi đặt một chiếc kiệu Mai Quân Bích đã từng thấy: nguyên cả Hồng Đăng phu nhân cũng tới đây.

Hai bên kiệu vẫn là mười sáu tên hồng y tỳ nữ đứng thành hai hàng, tay giơ cao hồng đăng làm cả ngọn đồi sáng trưng như ban ngày.

Thiết Quải Tiên không giao chiến với lão nhân râu dê cụt tay Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn như trước nữa mà đáng đánh với bốn tên hắc y phụ nhân mặt mũi xấu xí, chính là Kiệu Tiên tứ sát.

Cả năm người đều ra sức cự địch, Thiết Quải Tiên đấu với bốn ma nữ này đúng là kỳ phùng địch thủ.

Chỉ thấy hai ba trượng xung quanh mịt mù khói bụi, đá chạy cát bay, kinh phong vù vù, thật là một cuộc hỗn chiến kịch liệt.

Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn ngồi cách đó một quãng, hai mắt nhắm lại vận công điều tức, hiển nhiên lão đã bị nội thương.

Phía sau lão là mười tên hắc y hán tử trước đây đã chặn Mai Quân Bích và bị chàng điểm huyết đạo.

Chỉ riêng Kim lão nhị là không thấy đâu, có lẽ bị nội thương còn chưa bình phục.

Cách Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn không xa có một đạo nhân còn trẻ, hai tay khoanh trước ngực, không vẻ du nhân đứng quan sát trận đấu, đôi mắt thỉnh thoảng ánh lên tia giảo hoạt.

Bên cạnh y còn có một tên đạo đồng chừng mười sáu tuổi cũng đưa mắt nhìn vào đấu trường không chớp.

Thiết Quải Tiên sử cây thiết trượng tỏ ra uy mãnh phi phàm, chỉ thấy trượng ảnh phát ra loang loáng thành muôn vằn ánh chớp đen. Cứ mỗi trượng đánh ra là kinh phong ào ạt nổi lên như sóng triều lao lốc!

Kiệu Tiên tứ sát tuy đứng vây quanh Thiết Quải Tiên chiếm phương vị tứ tượng nhưng không dám tới gần, trái lại còn bị trượng thế hung mãnh của đối phương bức phải thoái lùi liên tục.

Mặc dù thế, nhưng Kiệu Tiên tứ sát công lực thâm hậu, phối hợp nhịp nhàng nên Thiết Quải Tiên khó thắng được ngay.

Mai Quân Bích quan sát hồi lâu, gật đầu vừa ý.

Hiện còn chưa biết đạo nhân trẻ tuổi võ học ra sao, nhưng theo chàng suy đoán thì cũng là đồng bọn với Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn hoặc Hồng Đăng phụ nhân, cũng là phường ma đạo mà thôi.

Mặc dù vậy, tình thế của Thiết Quải Tiên trước mắt cũng còn chưa nguy cấp.

Nhìn Kiệu Tiên tứ sát đánh vào lão hóa tử, chàng nhớ lại lần trước giao thủ với chúng, nếu không dùng ngay Ban Nhược thần công đánh phủ đầu thủ thắng ngay mà để chúng liên kết như hôm nay thì trong mấy chục chiêu chưa dễ gì thắng nổi.

Mai Quân Bích đang trầm ngâm suy nghĩ thì Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn đang ngồi đội nhiên mở mắt ra, vớ lấy cây Thanh Trúc xà trượng nhảy vút lên quát :

- Lão thọt! Nộp mạng đây!

Lời chưa dứt đã vung trượng lao tới đấu trường.

Chợt có tiếng cất lên :

- Hô hô! Các người định lấy đông thắng ít sao?

Đồng thời một nhân ảnh lao ra chắn đường Đại trang chủ Ca Lạc sơn trang.

Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn vừa rồi chính dùng chiêu “Hiệp Sơn Siêu Hải”, cây Thanh Trúc xà trượng với uy lực ngàn cân cùng với thế bổ thần tốc muốn chỉ trong một chiêu đâm chết Thiết Quải Tiên ngay, trả món nợ vừa rồi đánh gã trọng thương.

Thế mà ngờ đâu giữa đường lại có kẻ cả gan chặn lại?

Quả là tự tìm tử lộ rồi!

Với thể trạng trước người sau, Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn dùng cánh tay độc nhất với thập thành công lực bỏ trượt xuống.

Kẻ phà đâm ra chặn đường, tránh sao không bị tan thân nát cốt?

Thế lao quá nhanh nên thậm chí Lý Tàn không kịp thấy rõ mặt kẻ chặn mình là ai, cho dù trên đỉnh đồi sáng như ban ngày.

Đến khi phang tới nhân ảnh kia, lão chợt cảm thấy giống như đánh vào một thể khí vô hình không sinh ra một chút lực đạo nào.

Còn tệ hơn thế nữa!

Bởi vì Lý Tàn chợt cảm thấy có một lực phản chấn bức về phía mình.

Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn trong lòng chấn động, sức hiểu ra đó là một loại công phu cương khí nội gia tối thượng thừa.

Thế nhưng có muốn tránh cũng đã muộn.

Lão Đại trang chủ chỉ kịp “Ồi!” một tiếng, thân thể bị chấn lùi hơn một trượng, ngã phệt đất xuống đất.

Tuy vậy lão chưa đến nỗi bị thương giương mắt nhìn tới, kuc1 đó mới nhận ra mình vừa bị khổ đầu chính do bạch y thiếu niên lúc chập tối đã đánh bị thương Kim lão nhị và điểm huyết đạo mười tên hắc y hán tử!

Bạch y thiếu niên đứng khoanh tay, miệng mỉm cười làm như vô kỳ sự.

Cơn giận bùng lên choáng cả đầu, Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn hét to một tiếng, chồm dậy, giương cây Thanh Trúc xà trượt lao tới...

12. Chương 12: Văn Hương Giáo Chủ

Đại trang chủ Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn nộ khí xung thiên cầm trúc trượt lao tới Mai Quân Bích thì bị đạo nhân trẻ tuổi ngăn lại nói :

- Lý lão ca xin bớt giận! Để tiểu đệ lĩnh giáo vị công tử đó vài chiêu!

Độc Tý Thiên Vương vốn sau khi bị thương nhắm mắt dưỡng thần không biết có vị này, đến lúc trị thương xong lao ngay vào đánh Thiết Quả Tiên, lúc này mới nhận ra đạo nhân trẻ tuổi liền “A” lên một tiếng tỏ ra rất kinh ngạc.

Nguyên người này là một nhân vật rất thần bí tự xưng là Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong, đã mấy năm nay không thấy xuất hiện trong giang hồ.

Không một ai biết xuất thân lai lịch của đạo nhân kỳ bí này, chỉ biết võ công của y cao thâm mịt mịt.

Theo truyền ngôn trong giang hồ thì thời còn trẻ, y đoạt được một pho kỳ thư trong thạch động ở Chiết Sơn.

Trong pho kỳ thư đó không những chép lại võ học kỳ ảo mà còn có nhiều ma thuật khác nữa!

Ngay cả tuổi tác của Ôn Như Phong nhiều ít thế nào cũng không ai biết cụ thể, nhưng mười mấy năm trước nhìn y giống như chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi, đến mãi bây giờ trông vẫn thế, không già hơn chút nào!

Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn còn đứng ngây ra chưa kịp trả lời thì Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đã bước đến trước Mai Quân Bích ôm quyền nói :

- Huynh đệ là Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong. Xin dám hỏi huynh đài xưng hô thế nào? Có thể cho biết quý tính đại danh không?

Cầm Nhi thấy đạo nhân này mặt mũi không có vẻ gì là chính khí, trang thúc theo kiểu đạo gia mà danh hiệu, cách xưng hô lại chẳng ra vẻ người tu hành gì cả nên nảy sinh ác ý, “Hừ” một tiếng nói :

- Công tử của ta là Mai Tam công tử, trong giang hồ ai không biết?

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong cười hô hô nói :

- Thì ra thế! Đại danh của Mai huynh, huynh đệ đã ngưỡng mộ từ lâu. Hôm nay được gặp quả là thỏa chí nguyện bình sinh. Mong Mai huynh chỉ giáo cao chiêu thì Ôn Như Phong này may lắm!

Mai Như Quân thấy đạo nhân trẻ tuổi này ánh mắt giảo hoạt, dáng người phì nộn không giống người chính khí cũng không có thiện cảm.

Nhưng đối phương đã lễ mạo như thế, chàng không muốn tỏ ra khiếm lễ liền ôm quyền cười đáp :

- Ôn huynh quá khiêm! Đã nói thẳng ra như thế, tại hạ cung kính bất như tông mệnh vậy! Xin lượng binh khí đi!

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong cười hô hô đáp :

- Rất tốt! Mai huynh hào sảng như vậy, huynh đệ lại càng khâm phục! Xin tuân lệnh!

Nói xong lấy thanh cương kiếm đeo trên lưng xuống.

Nhưng hồi lâu vẫn không thấy Mai Quân Bích rút kiếm ra, cũng không tỏ ra sẵn sàng xuất thủ, y ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ Mai huynh không muốn chỉ giáo nữa? Vì sao chưa rút kiếm ra?

Mai Quân Bích phất nhẹ Ngọc cốt chiết phiến cười ngạo đáp :

- Tại hạ dùng cây chiết phiến này lãnh giáo Ôn huynh cũng được!

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong thấy đối phương cuồng ngạo thế mặt thoáng biến sắc.

Nhưng vốn là người giảo hoạt, lại từng trải nên y trấn tĩnh rất nhanh, vẫn giữ nguyên nụ cười nói :

- Nếu vậy mời Mai Huynh phát chiêu đi!

Mai Quân Bích lắc đầu đáp :

- Mời Ôn huynh xuất thủ trước!

Ôn Như Phong không khách khí nữa, nói ngay :

- Huynh đệ đành thất lễ!

Dứt lời giương kiếm xuất một chiêu “Tiểu Chỉ Thiên Nam” phát ra ba điểm hàn tinh đâm tới.

Mai Quân Bích lùi bước nghiêng người tránh chiêu.

Nhưng Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đâu để cho đối phương có cơ hội hoàn thủ?

Lập tức xuất chiêu thứ hai “Thiên Lâm Lạc Diệp”, trường kiếm tạo thành một màn dày đặc trùm lên địch thủ.

Mai Quân Bích tuy vẻ mặt vẫn điềm nhiên tươi tỉnh nhưng trong lòng lại kinh dị nghĩ thầm :

- “Đừng thấy đạo nhân này trẻ tuổi mà coi thường, công lực võ học của y không kém gì Độc Tỷ Thiên Vương đâu!”

Nghĩ đoạn phát phiết chiến chặn lấy bức màn kiếm.

Lần đầu xuất đạo giang hồ, Mai Quân Bích chỉ một chiêu đánh bại Kiệu Tiên tứ sát, tuy việc đó mới chỉ xảy ra mấy ngày trước nhưng cũng đã làm chấn động võ lâm.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong là tay giang hồ lão luyện, kiến đa thức quảng, bản tính lại rất hiếu thắng.

Vì thế nghe tin đó, y quyết tâm tìm cách đấu với chàng một trận, đó chính là lý do tại sao hôm nay có mặt tại đây.

Nhưng còn một lý do khác nữa.

So với Huyền Nữ giáo và Thiên Lý giáo, y chỉ là một Giáo chủ vô danh mà thôi, về võ công và thể lực sao bằng được người ta?

Nhưng nếu thắng được Mai Quân Bích, há chẳng làm chấn động giang hồ, các phái há lại không nhìn Văn Hương giáo chủ bằng con mắt khác?

Ngoài ra còn một ý đồ khác còn thâm thúy kỳ diệu hơn, nếu có thể lôi kéo được Mai Quân Bích, lo gì không đủ sức tranh hùng đoạt bá với Huyền Nữ giáo hoặc Thiên Lý giáo?

Mai Quân Bích không phải là người của môn phái nào, có thể coi là một tài năng kiệt xuất nhưng vô môn vô phái, sao lại không hy vọng vào điều đó?

Vì thế mấy ngày qua y đã truy theo dấu vết Mai Quân Bích tới đây, nay gặp cơ hội ngàn vàng sao không xuất thủ?

Mới gặp lần đầu đã thấy Mai Quân Bích dùng một chiêu đánh Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn bay xa cả trượng, quả nhiên danh bất hư truyền, Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong bụng đã thầm mừng.

Thế nhưng mặt khác, y không khỏi lo lắng.

Công lực của Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn trong Huyền Nữ giáo chỉ kém sau Chánh và Phó giáo chủ mà thôi.

Như vậy đủ thấy rằng muốn thắng được Mai Quân Bích không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng đã quyết ý lôi kéo cho được vị công tử tài hoa xuất chúng này, ngay khi Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn lại vung Thanh Trúc xà trượng xông vào, y liền ngăn lại, trước tiên tỏ ra lễ mạo để chiếm cảm tình, sau đó là thử xem đối phương có phải là thân hoài tuyệt nghệ kinh nhân động tục như lời đồn thật hay không?

Xuất thủ hai chiêu đầu tiên, Ôn Như Phong chỉ dùng chiêu thức phổ thông với mục đích thăm dò.

Thấy Mai Quân Bích dùng chiết phiến hóa giải được hai chiêu đầu, y liền thu kiếm quát lên :

- Mai huynh cẩn thận!

Lời chưa dứt đã biến chiêu công liền bảy kiếm!

Bảy kiếm đó là Thất Tuyệt kiếm pháp, một trong những võ học kỳ ảo nhất của Ôn Như Phong.

Vừa xuất tuyệt chiêu đã thấy kiếm ảnh tung hoành, kiếm khí ào ào như bão táp, uy lực quả thật kinh nhân!

Mai Quân Bích tuy thân hoài tuyệt học nhưng mắt thấy kiếm ảnh rợp trời như vậy cũng rất kinh dị tự hỏi :

- “Không biết đây là kiếm pháp gì mà kỳ ảo đến thế?”

Tuy kinh hãi nhưng không hoảng loạn, chàng lùi lại nửa bước, chiết phiến quét ra một vòng trước mặt rồi nhắm chuẩn mũi kiếm điểm ra.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đã liệu trước chiêu này, không chờ chiết phiến điểm tới liền xuất chiêu “Thất Tuyệt Quy Nhất”, từ hàng chục kiếm ảnh quy tụ lại làm một điểm tới ngực đối phương.

Chiêu kiếm vừa kỳ ảo, vừa thần tốc lại rất chuẩn xác!

Mai Quân Bích không ngờ Ôn Như Phong biến chiêu nhanh đến thế, chiết phiến chưa kịp thu về thì mũi kiếm đối phương đã điểm tới rồi!

Lúc này muốn tránh cũng không kịp.

Thực ra chàng chẳng thèm tránh, nhếch môi cười nhạt, tay trái đưa lên xòe ra hai ngón trỏ và giữa kẹp lấy mũi kiếm!

Nói thì chậm nhưng diễn biến lúc ấy rất nhanh, mọi hành động chỉ xảy ra trong chớp mắt!

Chiêu “Thất Tuyệt Quy Nhất” vừa rồi của Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong là chiêu lợi hại nhất trong Thất Tuyệt kiếm pháp, chỉ e trong thạch thất khó tìm được người nào đủ khả năng hóa giải nổi!

Thi triển tuyệt chiêu đó, nói thực lòng không phải là Ôn Như Phong muốn đả thương Mai Quân Bích mà chỉ có ý thử chàng mà thôi, đồng thời cũng nhân đó mà biểu diễn tuyệt học của mình trước chúng nhân.

Y tin chắc rằng chiêu đó không những làm Mai Quân Bích khâm phục mà đến cả Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn và Hồng Đăng phu nhân cũng dè chừng rằng Văn Hương giáo chủ không phải là nhân vật dễ đụng vào!

Nếu Mai Quân Bích không thể hóa giải, đương nhiên Ôn Như Phong đã có dự định chỉ điểm đến thì dừng.

Nào ngờ chiêu kiếm phóng đến như tia chớp mà thấy đối phương không tránh không lùi, miệng lại mỉm cười, Văn Hương giáo chủ thầm rửa :

- Người thật là vô tri muốn chết!

Nghĩ thế vội vã thu chiêu lùi lại.

Y mới lóe lên ý nghĩ đó nhưng chưa kịp hành động thì chợt cảm thấy thanh trường kiếm giống như bị vật gì đó giữ chặt không thể tiến tới một phân, cũng không sao rút về được!

Trong lòng đầy kinh hãi, y giương mắt nhìn lại mới nhận ra mũi kiếm của mình bị Mai Quân kẹp giữa hai ngón tay.

Ôn Như Phong bất giác đỏ bừng mặt vận đủ thập thành công lực vào tay phải rút kiếm về nhưng dù gắng sức đến bao nhiêu, thanh kiếm cũng không hề suy chuyển!

Chính lúc ấy y chợt nghe “Rắc!” một tiếng và một đốm lửa lóe lên.

Tiếp đó Ôn Như Phong thấy bàn tay mình lỏng ra, người bị mất đà lùi lại ba bốn bước, phải cố lắm mới khỏi bị ngã!

Sau khi đứng vững lại đưa mắt nhìn lên, Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong chợt bần rần cả người!

Nguyên thanh bảo kiếm được luyện hết sức công phu đã bị Mai Quân Bích vận lực vào hai ngón tay kẹp gãy một đầu mũi chừng ba thốn!

Mắt Ôn Như Phong đỏ bừng rồi lại tái đi, trố mắt nhìn đối phương hồi lâu, trong lòng diễn ra những tình cảm rất khó tả.

Cuối cùng y trấn tĩnh lại vút thanh kiếm đi cười hô hô nói :

- Mai huynh võ học thần kỳ, huynh thật được khai nhãn giới! Thua như thế mới tâm phục khẩu phục! Huynh đệ tạm thời cáo từ, mong sau này còn có dịp gặp lại!

Dứt lời ôm quyền thi lễ rồi dắt tên tiểu đạo đồng bỏ đi.

Mai Quân Bích vừa vận “Kim Cương chỉ” kẹp gãy kiếm Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong, nhưng thấy đối phương chẳng những không tức giận như phần lớn những trường hợp khác, trái lại còn có ý muốn kết giao với mình, trong lòng chàng chợt thấy hối hận nghĩ thầm :

- “Lẽ ra mình không nên quá tay với người ta như thế!”

Trong lúc chàng đang ngơ ngác nhìn theo chủ tử Ôn Như Phong đến xuất thân thì chợt cảm thấy một luồng kinh lực đánh tới hậu tâm.

Đồng thời nghe tiếng quát :

- Lão thất phu! Người dám ám toán công tử gia của chúng ra sao?

Cầm Nhi, Kiếm Nhi vừa quát vừa rút đoản kiếm ra, một tả một hữu công tới Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn!

Tên Đại trang chủ Ca Lạc sơn trang ám toán không thành công đành phải thu Thanh Trúc xà trượng về tự vệ, miệng cười “hắc hắc” nói :

- Đó là các người tự mình tìm chết, đừng trách lão phu tâm địa ác độc!

Lời vừa dứt trúc tượng đã quét sang hai tên thư đồng.

Lượn về võ công Cầm Nhi và Kiếm Nhi đâu phải là đối thủ của Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn?

Thế nhưng nhờ vào sự nhanh nhẹn và thân pháp ảo diệu, chúng luồn qua luồn lại trong màn tượng ảnh như hồ điệp xuyên hoa, hai thanh đoản kiếm phối hợp với nhau rất nhịp nhàng thỉnh thoảng đâm trái chém phải, nhìn rất vui mắt!

Độc Tỷ Thiên Vương nổi giận, càng xuất thủ nhanh bao nhiêu, hai tên thư đồng càng tỏ ra linh hoạt bấy nhiêu.

Phút chốc đã qua mười bốn mười lăm chiêu, nhưng Độc Tỷ Thiên Vương vẫn chưa làm gì được.

Lão diên tiết gầm lên một tiếng, tượng đánh ra như triều như thác, bao trùm lấy thân ảnh nhỏ nhắn của hai địch thủ.

Độc Tỷ Thiên Vương đã xuất tuyệt chiêu, hai tên thư đồng dù thân pháp linh diệu bao nhiêu cũng không sao hơn được tượng thể thần tốc của đối phương.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi nhìn quanh chỉ thấy tượng ảnh trùng trùng, đầu đuôi không ứng cứu được cho nhau, lập tức sa vào hiểm thế.

Hai tên theo Mai Tam công tử thường ngày cao ngạo vì hiếm khi gặp địch thủ, nay bị bức hiếp thế này tức sao chịu nổi!

Giữa màn tượng ảnh nghe tiếng Cầm Nhi quát lên :

- Kiếm Nhi! Chúng ra liều mạng với tên tàn phế này!

Lời chưa dứt đã liều xông tới gần, đoản kiếm đâm vào sườn trái lão ma.

Độc Tỷ Thiên Vương đã vây được hai tên thư đồng trong vùng tượng ảnh đang định xuất chiêu sát thủ, chợt thấy Cầm Nhi liều mạng xông vào, tay phải vẫn quét tượng ra, chân lùi lại nửa bước, ống tay áo bên trái trống rỗng nhằm thanh đoản kiếm đang đâm tới phát mạnh.

Cầm Nhi cảm thấy một luồng kinh lực rất mạnh cuốn tới làm nguyên cả cánh tay phải tê đi.

“Vút” một tiếng, thanh kiếm thoát khỏi tay bay mất.

Độc Tỷ Thiên Vương vừa đánh bật binh khí của Cầm Nhi xong, Thanh Trúc xà tượng nhằm quét tới hạ bàn Kiếm Nhi, đồng thời ống tay áo trái quét thẳng tới Cầm Nhi vẫn còn chưa hoàn hồn.

Cả hai chiêu đều hiểm độc, quyết lấy mạng hai tên thư đồng.

Mai Quân Bích cất tiếng hú vang, tung mình nhảy vào giữa vùng tượng ảnh, chuyển chiết phiến sang tay trái đánh tạt xuống chặn cây trúc tượng của Độc Tỷ Thiên Vương, tay phải phát ra một luồng kinh cương khí đẩy Cầm Nhi ra xa hai tượng.

Tất cả những động tác đó chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Cây Thanh Trúc xà tượng sắp đánh tới sườn Kiếm Nhi liền bị Ngọc cốt chiết phiến đẩy lùi lại.

Kiếm Nhi thoát khỏi cái chết trong gang tấc vội nhảy ra ngoài hai tượng đứng bên cạnh Cầm Nhi.

Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn không ngờ Mai Quân Bích xuất thủ cứu người thần tốc như thế, bị chắn lực đẩy lùi hai bước.

Vì nóng lòng cứu người nên Mai Quân Bích mạo hiểm dùng Ngọc cốt chiết phiến trực diện tiếp cây trúc tượng, lực đạo bị phân tán nên chàng cũng bị chắn lùi hai bước, cây chiết phiến rất quý bị gãy làm đôi!

Điều đó làm chàng nổi giận.

Chỉ nghe “Soạt” một tiếng, thanh Côn Ngô kiếm lập tức được rút ra vạch một đường sáng lóa đâm vào ngực Độc Tỷ Thiên Vương!

Lão Đại trang chủ đã từng chứng kiến thân thủ tuyệt hảo và võ công cao cường của Mai Quân Bích. Nay thấy chàng xuất bảo kiếm nên đầu dám xem thường?

Ánh kiếm vừa lóe lên điểm tới, lão đã vội vàng nhảy lùi tránh chiêu rồi tìm cơ hội phản công.

Hai cao thủ lập tức hình thành một cuộc ác chiến.

Qua chừng mười chiêu, Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn hiểu rằng đã phải gặp đối thủ lợi hại nhất trong suốt mấy chục năm qua, kiếm pháp lại tinh kỳ ảo diệu càng đánh càng uy mãnh không sao hóa giải nổi.

Mặt hiện sát cơ, Độc Tỷ Thiên Vương công liền ba trượng hết sức uy mãnh đánh lùi Mai Quân Bích nhưng chính lão cũng nhảy lùi ba bước, nhìn chàng bằng ánh mắt hiểm độc, đưa tay ấn vào một nút nhỏ trên chiếc Thanh Trúc xà trượng...

Nên biết rằng cây trúc trượng này của Độc Tỷ Thiên Vương được chế tạo rất đặc biệt, tuy trông giống như làm bằng trúc nhưng thực chất nó là một ống thép rỗng tinh luyện rất cứng dùng sơn kẻ rất khéo nên ai cũng tưởng lầm là ống trúc.

Lão bí mật nuôi một con độc xà Thanh Lân Đại trong cây trượng đó.

Thanh Lân Đại là một loại rắn độc nổi tiếng trong thiên hạ và rất hiếm, chỉ tìm thấy trong những hang động hẻo lánh nhất của vùng Vân Quý. Con lớn nhất chỉ bằng ngón tay cái, mình dẹt như cái đai, đầu nhỏ hình tam giác, màu xanh nhạt, vẩy óng ánh phát ra những đốm sáng như lân tinh, bởi vậy mà có tên là Thanh Lân Đại.

Loại rắn này không những kịch độc mà còn có thể bật lên rất cao, đao kiếm chém trúng phải vẩy lân tinh của nó đều trượt đi mà không thể làm tổn thương được nó.

Những người sử dụng độc trên giang hồ đều coi Thanh Lân Đại như một loại bảo vật cực quý.

Bởi vì tìm loại rắn này không dễ dàng mà muốn bắt nó lại càng khó khăn hơn. Chỉ cần một chút bất cẩn để bất cứ nơi nào trên con rắn chạm vào da thịt là bị trúng độc chết rất nhanh.

Do nguy hiểm như vậy nên phương pháp an toàn nhất mà các cao thủ dụng độc thường dùng là tìm trứng của Thanh Lân Đại mang về nhà rồi tìm cách ấp cho nở thành con, sau đó nuôi từ nhỏ cho đến lúc trưởng thành.

Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn vốn là một chuyên gia nuôi dưỡng độc vật.

Người ta nói “sinh tử nghề nghiệp” không sai bởi vì chính việc đó đã biến lão ta trở thành kẻ tàn phế.

Một lần Độc Tỷ Thiên Vương phải chặt cánh tay mình vì bị một giống độc vật cắn mà không thuốc nào cứu nổi.

Con Thanh Lân Đại trong Thanh Trúc xà trượng của Độc Tỷ Thiên Vương được lão nuôi dưỡng huấn luyện đã gần ba chục năm, có thể chỉ huy nó làm mọi việc theo ý mình.

Nay chỉ cần ấn vào một nút điều khiển trên cây trúc trượng là nó sẽ lao ra bay tới đối thủ, không bao giờ trật đích!

Hàng chục năm qua, chưa có cao thủ nào thoát chết bởi độc chiêu này của Độc Tỷ Thiên Vương!

Chính vì thế mà Thiết Quả Tiên gọi là “lão độc vật” cũng không oan chút nào!

Tuy nhiên Độc Tỷ Thiên Vương võ công cao cường lại có tính tự thị rất cao nên hiếm khi lão dùng đến độc chiêu đó.

Nhưng tối nay lại khác.

Thấy Mai Quân Bích võ công, kiếm pháp đều tinh thâm ảo diệu tuyệt luân, xét thấy mình khó duy trì được trong năm mươi chiêu nữa, lão mới buộc lòng phải dùng đến Thanh Lân Đại.

Mai Quân Bích tuy chiếm được thế thượng phong nhưng cũng tự biết rằng muốn thắng Độc Tỷ Thiên Vương cũng phải sau năm bảy chiêu.

Vừa rồi chàng không khỏi nghi ngờ khi thấy lão công liền ba trượng đánh lui chàng, lẽ ra phải chớp thời cơ truy kích, lão lại nhảy lui và ánh mắt nhìn chàng rất khác thường, độc địa, nham hiểm, đầy sát khí...

Tuy mới lần đầu tiên đập nhập giang hồ nhưng là người rất thông minh, trong mấy ngày vừa qua có được một số kinh nghiệm, chàng liền tự hỏi :

- “Vì sao Thiết Quả Tiên gọi Độc Tỷ Thiên Vương là “lão độc vật” lại nhấn mạnh đến cây Thanh Trúc xà trượng này, giống như cố ý nhấn mạnh để cảnh báo cho mình? Hay vào vừa lùi lại chỉ cốt tìm cách thi triển một loại độc khí nào đó?”

Nghĩ thế, chàng lập tức áp sát vào, tăng cường tấn công không để cho đối phương có cơ hội xuất thủ dụng độc.

13. Chương 13: Côn Ngô Bảo Kiếm

Mai Quân Bích quyết không để đối phương có thời gian thi triển khí độc liên quát to một tiếng vung Côn Ngô kiếm lao vào tấn công dồn dập.

Lúc đó Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn vừa mới bấm cơ quan điều khiển nghe “Tách” một tiếng nhưng con Thanh Lân Đại còn chưa kịp lao ra thì ánh thép xanh biếc đã lóe lên...

Chợt vang lên ba tiếng Choang! Choang! Choang! Độc Tỷ Thiên Vương chợt thấy cánh tay nhẹ bỗng, kinh hãi nhảy lùi lại.

Nguyên cây Thanh Trúc xà trượng bằng thép tinh luyện rất cứng bị thanh Côn Ngô kiếm của Mai Quân Bích chém đứt liền ba đoạn, chỉ còn lại trong tay Độc Tỷ Thiên Vương chưa tới hai thước!

Lão Đại trang chủ phát ngơ, hết nhìn Mai Quân Bích lại nhìn xuống ba khúc trượng bị chém rơi xuống đất...

Ngay cả Thanh Trúc xà trượng trông vẻ ngoài giống cây trúc nhưng thực chất là loại thép được đặc chế to bằng bắp tay còn bị chém đứt phẳng, nói gì con rắn nằm trong đó?

Độc Tỷ Thiên Vương tiết đứt ruột đứt gan, nhìn con Thanh Lân Đại mà lão mất rất nhiều tâm huyết suốt ba mươi năm mới nuôi dưỡng và huấn luyện thành, nay chưa kịp xuất sư đã bị chém nát đầy máu me nằm quằn quại trên mặt đất...

Từng tung hoành giang hồ suốt mấy chục năm, đã bao giờ Độc Tỷ Thiên Vương thảm bại đến thế?

Đột nhiên lão gầm lên một tiếng rồi vung tay ném đoạn thiết trượng còn lại thẳng tới ngực Mai Quân Bích...

Sau đó lão thu tay về rất nhanh để trước ngực, năm ngón tay xòe rộng đẩy ra...

Mai Quân Bích vừa vung kiếm đánh bật đoạn thiết trượng xong thì lập tức cảm thấy một luồng khí âm hàn kèm theo mùi tanh tươi vô cùng khó chịu ập tới!

Chàng nghĩ nhanh :

- “Nhất định đây là một loại độc chưởng bá đạo nào đó, mình phải hết sức cẩn thận mới được!”

Nghĩ thế liền vận Càng Khí Phật môn vào tả chưởng ngưng tụ vào chưởng tâm, chờ luồng khí âm hàn của đối phương đánh tới mới đẩy mạnh ra.

Đó chính là tuyệt học Phật môn Tiểu Lôi Âm chưởng được ký tải trong pho Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng. Uyển!

Một tiếng nổ vang rền như sét...

Tiếp đó lại nghe Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn rú lên, thân thể bị chấn bay xa hai trượng ngã xuống đất, cả cánh tay phải bị đứt ngang đến tận vai máu phun ra như suối.

Chỉ trong chốc lát, Độc Tỷ Thiên Vương đã biến thành Vô Tỷ Thiên Vương!

Nhưng bản tính vốn kiên cường lại có nội công thâm hậu, lão gượng lên hít vào một hơi chân khí, phong bế huyết đạo cầm máu, sau đó nhún chân bật lên cao ba trượng, từ trên không chao người rơi chéch xuống sườn núi...

Chân vừa chạm đất, lão lại nhảy lên lần nữa, khi rơi xuống thân hình chỉ còn lại một chấm nhỏ xa tít dưới chân núi, chẳng bao lâu thì mất hút.

Đây là lần đầu tiên từ khi xuất đạo tiến nhập vào giang hồ Mai Quân Bích thi triển Tiểu Lô Âm chưởng, không ngờ đại pháp đó có uy lực kinh khủng đến thế.

Chàng hết nhìn cánh tay hết máu của Độc Tỷ Thiên Vương lại nhìn theo hướng lão vừa đi khuất đến xuất thần.

Chợt có hai nhân ảnh từ dưới núi lao lên, vừa tới đỉnh đã quát lên :

- Thì ra lại là bọn yêu nhân các ngươi!

Tiếng quát chưa dứt, cả hai đã lao tới mười sáu tên hồng y thiếu nữ tay xách đèn lồng đứng hai bên chiếc kiệu.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi thấy Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn bị cụt luôn cả cánh tay còn lại bỏ chạy xuống núi, trong lòng vô cùng cao hứng nhìn theo.

Cho đến khi nghe tiếng quát nhìn lại thì hai người vừa tới đã lao về phía bọn tỳ nữ của Hồng Đăng phu nhân rồi.

Kiếm Nhi tinh mắt hơn, liền kéo tay Cầm Nhi nói :

- Người đi sau chính là Thượng Quan Cô Nương đấy! Chúng ta chạy theo giúp họ một tay!

Thế là hai tên thư đồng rút đoản kiếm cầm tay lao tới chiếc kiệu.

Nguyên hai người trước chính là Thôi Huệ và Thượng Quan Yến.

Sau khi bị Hồng Y La Sát Hạ Long Châu chặn lại cùng mấy chục thủ hạ vây công, được tử y thiếu nữ giúp một tay thoát hiểm.

Thấy Mai Quân Bích đã đi xa, hai người bàn nhau quay lại giải thoát cho mười sáu thiếu nữ trong Mộc Ngẫu trận xong, tìm khắp trong Ca Lạc sơn trang không còn ai nữa, Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đưa mười sáu người từng chung hoạn nạn với mình ra khỏi nơi địa ngục đó.

Mới ra khỏi động khẩu thấy trên đồi đèn đuốc sáng trưng, tiếng la hét và tiếng binh khí tiếp nhau vang rền, Thôi Huệ và Thượng Quan Yến dẫn mọi người đứng chờ dưới núi, còn hai người vội vàng chạy lên.

Trên đồi, mười sáu tên hồng y thiếu nữ xách hồng đăng cùng chiếc kiệu của Hồng Đăng phu nhân là nổi bật nhất.

Vừa lên tới đỉnh đồi, chưa kịp nhận ra ai khác, Thôi Huệ và Thượng Quan Yến chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra được cừ nhân.

Mấy hôm trước cả hai bị khốn bởi Hồng Đăng Phấn Vũ Trận bên ngoài thành Nhạc Dương nên vẫn còn hận, nay gặp lại cừ nhân đầu chịu bỏ qua?

Thế là cả hai hét vang lên vung kiếm xông tới.

Bọn hồng y thiếu nữ thấy địch nhân tấn công, không chờ Hồng Đăng phu nhân sai bảo, tám tên liền nhảy ra chặn lại hét to :

- Các người muốn chết hay sao mà dám đến gần kiệu của phu nhân?

Thôi Huệ không thèm tranh chấp với chúng, quát lên :

- Xem kiếm!

Dứt lời vung kiếm quét sang, Thượng Quan Yến cũng không chậm trễ xuất kiếm công vào.

Tám tên hồng y thiếu nữ “Hừ” một tiếng nói :

- Thật là không biết sống chết!

Chúng ủa ra vậy lấy hai người.

Bây giờ Cẩm Nhi và Kiếm Nhi cũng vừa xông tới, hai thanh đoản kiếm múa lên như bão táp hăm hở tấn công.

Thế là bốn người hai nam hai nữ đấu với tám tên hồng y tỳ nữ của Hồng Đăng phu nhân.

Bọn này không thi triển Hồng Đăng Vũ Trận vì chưa được lệnh của phu nhân nên dựa vào võ công của từng tên mà đối địch.

Mặc dù mười sáu tên tỳ nữ công lực đều không kém, nhưng cũng chỉ vào hàng nhì, tam lưu trong giang hồ, chỉ nhờ vào Hồng Đăng Vũ Trận mà phối hợp với nhau cùng với mê hương nên mới phát huy được uy lực.

Còn nếu dùng võ công mà đơn đả độc đấu thì tất phải thiết thời.

Thôi Huệ võ công kiếm pháp từ nhỏ đã được gia gia chân truyền, đâu phải hạng tầm thường?

Lại thêm Cẩm Nhi và Kiếm Nhi cả thân pháp và kiếm pháp đều vô cùng linh hoạt đã tạo ra thanh thế không nhỏ.

Thượng Quan Yến võ công yếu nhất nhưng cùng ba người tiền hô hậu ứng, càng đánh càng hăng.

Chỉ sau mấy chiêu, bốn người hoàn toàn giành được ưu thế, làm cho tám tên hồng y thiếu nữ chân rối tay loạn, liên tục lùi lại.

Chính lúc ấy, giữa đỉnh đồi vang lên tiếng quát, tiếng binh khí đánh vào nhau loảng xoảng vang động cả một vùng.

Nghe rõ giọng Thiết Quả Tiên cười hô hô nói :

- Thì ra Sư Tử Hà Đông cũng chỉ đến thế là cùng!

Trong tiếng cười khoái trá, thiết trượng hoa lên như đông như bão.

Kiệu Tiên tứ sát đã có một tên trúng thương ngồi phệt xuống ôm lấy tay phải bị đánh nát như.

Tiếp đó lại một tiếng rú thảm cất lên, thêm một lão phụ nhân khác bị thiết trượng đánh bay lên cao hai trượng rơi xuống nằm bất động.

Hai tên còn lại nghiêng răng rít lên :

- Lão thọt! Chúng ta liều mạng với người!

Giữa lúc đó vang lên hai tiếng ngọc khí leng keng từ trong kiệu của Hồng Đăng phu nhân phát ra.

Tiếp đó là tiếng quát :

- Tất cả dừng tay!

Âm thanh đó tuy không lớn nhưng cao vút và rất âm vang xoáy vào tai mọi người, làm tất cả chúng nhân trong trường đấu đều dừng tay lại.

Bọn hồng y thiếu nữ và Thôi Huệ cũng tạm thôi ngưng đấu.

Tiếng quát vừa dứt, một nhân ảnh màu hồng từ trong kiệu lướt ra, nhẹ như cánh chim đáp xuống gần Thiết Quả Tiên và Kiệu Tiên tứ sát.

Đó là một hồng y phu nhân còn trẻ và rất xinh đẹp, vóc người và phong thái đều thanh tú mỹ miều.

Nếu khi căn cứ vào dung mạo và vẻ ngoài thì không ai nghĩ rằng nhân vật chính là Hồng Đăng phu nhân, đại ma nữ danh chấn võ lâm mấy chục năm nay khiến mọi cao thủ trong hắc bạch lưỡng đạo nghe danh kinh hồn bạt vía!

Hồng Đăng phu nhân quét mắt nhìn.

Trong Kiệu Tiền tứ sát thì một người bị giết một bị trọng thương, còn hai người khác mặt vốn đã xấu xí bây giờ trông càng đáng sợ chẳng khác gì ác quỷ.

Hai lão phụ nhân đến trước Hồng Đăng phu nhân cúi mình đồng thanh nói :

- Bọn tỳ nữ từ khi được phu nhân thu nạp cho đi theo bên mình, công ơn đó chẳng khác gì tái tạo. Bốn tỳ muội từ khi đã nguyện theo hầu hạ phu nhân suốt đời, không ngờ hôm nay nhị muội và tứ muội một chết một trọng thương. Bọn tỳ nữ thề cùng lão tặc này không đội chung trời, quyết chí báo thù. Hiện tại chỉ đành tạm thời cáo biệt, xin phu nhân tha tội!

Hồng Đăng phu nhân trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đáp :

- Thôi được! Các người đã muốn đi, ta cũng không gượng ép. Nhưng hãy nhanh chóng trở về!

Chợt quay sang Thiết Quả Tiên nghiêng rằng nói :

- Thiết Quả lão tặc nghe đây: Kiệu Tiền tứ sát sớm muộn gì cũng sẽ lấy được đầu mạng của ngươi!

Thiết Quả Tiên cười hô hô đáp :

- Lão ăn mày ta cừu nhân khắp thiên hạ. Nếu các người muốn lấy mạng ta thì hãy nhanh nhanh lên một chút, nếu chậm là bị người khác tranh mất đấy!

Hai tên còn lại trong Kiệu Tiền tứ sát cúi xuống bế nhị muội và tứ muội lên, trừng mắt đầy căm hận nhìn Thiết Quả Tiên lần nữa rồi phi thân lướt xuống đồi.

Hồng Đăng phu nhân nhìn theo bóng Kiệu Tiền tứ sát từng nhiều năm theo hầu mình cho đến khi bóng chúng khuất hẳn.

Cuối cùng thị quay lại, trên khuôn mặt kiều diễm chợt thoáng hiện sát khí, cười lạnh lùng nói :

- Lão thọt! Hai mươi năm không gặp, ngươi vẫn cứ thích nhúng mũi vào những chuyện không phải của mình như xưa. Chúng ta trước nay không phạm đến nhau, hôm nay ngươi đến Tương Tây xông vào Ca Lạc sơn trang, không những đã thương Lý Tàn mà còn hạ sát thủ với Kiệu Tiền tứ sát, rõ ràng là ngươi ra mặt chống đối lại ta. Nếu hôm nay mà bốn phu nhân không xuất thủ thì thiên hạ sẽ cho rằng ta sợ ngươi. Lão thọt! Chúng ta nên giải quyết việc này thế nào?

Thiết Quả Tiên cười hô hô đáp :

- Phó giáo chủ! Ngươi đứng là La Sát Tiểu Diện! Rõ ràng thách chiến với lão ăn mày ta còn giả vờ giả vịt hỏi nên làm thế nào? Tính lão ăn mày thô lỗ, ưa chuyện gì cũng nói dứt khoát, ngay cả tính mạng cũng chẳng cần biết sống chết. Chúng ta cứ dựa vào bản lĩnh sở học mà phân thắng bại sinh tử là được chứ gì? Giá như lão ăn mày ta có chết thì chẳng còn ai mà nhúng mũi vào chuyện của người khác nữa! Nhưng nhờ phúc chưa chết được thì sao? Có lẽ lúc đó ta sẽ khuyên quý phu nhân ngươi một câu dựa vào nội công của ngươi hãy tìm nơi ẩn nấp mà tu để sau này thành tiên thành Phật! Lúc đó việc cải lão hoàn đồng, giữ mãi nhan sắc của tuổi thanh xuân chẳng phải là việc khó!

Hồng Đăng phu nhân cười khanh khách nói :

- Ui chao! Thật không ngờ lão thọt ngươi còn là nhà tư tưởng lớn đến vậy! Ngươi khuyên ta từ bỏ Huyền Nữ giáo, thoái ẩn giang hồ chứ gì, Được lắm! Chỉ cần ngươi thắng thanh trường kiếm trong tay ta, nhất định ta sẽ y lời!

Nói xong phất nhẹ tay.

Một tên hồng y thiếu nữ liền mang tới một thanh cổ kiếm hay tay cung kính dâng lên.

Thiết Quả Tiên cười to nói :

- Hô Hô! Phó giáo chủ thật là nhanh mồm nhanh miệng! Xem ra trường đánh cược vừa rồi giữa chúng ta cũng có ý nghĩa lắm!

Lai quay sang Mai Quân Bích tiếp lời :

- Công tử lão đệ! Ngươi hãy giúp chúng ta làm người công chứng!

Mai Quân Bích đáp :

- Xin lão tiên bối hãy chậm, xin nhường cho tiểu sinh thỉnh giáo vị phu nhân này mấy chiêu trước có được không?

Nói xong bước lên mấy bước.

Thiết Quải Tiên nhú mày thâm nghĩ :

- “Vị công tử này quả là không biết trời cao đất dày là thế nào cả! Hồng Đăng phu nhân đâu phải như hạng Lý Tàn hay Kim lão gù?”

Nên biết rằng Hồng Đăng phu nhân là nhân vật số một số hai trong hắc đạo, võ công cao thâm mặc trặc, trong giang hồ tìm ra người đối địch nổi mụ ta chỉ e lơ thơ đếm được trên đầu ngón tay.

Ngay cả Thiết Quải Tiên cũng chưa chắc đã thắng nổi.

Huống chi tiểu tử người cho dù tài hoa xuất chúng thì cũng chỉ mới là một thiếu niên thư sinh thôi, làm sao đối địch nổi với một đại ma nữ như Hồng Đăng phu nhân được?

Thật là bê mới sinh không sợ hổ!

Trong lòng đầy băn khoăn như thế, lão không biết nên trả lời ra sao.

Hồng Đăng phu nhân thấy vị công tử tuấn tú lướt tới gần, khuôn mặt diễm lệ tươi rói lên, mỉm cười khả ái nói :

- Ô! Mai công tử! Thật là hay quá! Nhân sinh hà xứ bất tương phùng? Từ lúc chia tay ở Nhạc Dương vẫn mong có ngày tái ngộ, không ngờ hôm nay lại được gặp công tử ở đây...

Giọng mụ ta như châu như ngọc, nghe thật ngọt ngào!

Mai Quân Bích bị vẻ quyến rũ của nữ nhân lão luyện này làm cho bối rối, nhưng cố trấn tĩnh chấp tay nói :

- Xin phu nhân thứ lỗi, lẽ ra tiểu sinh không nên chen vào cuộc ước đấu của hai vị, nhưng chỉ muốn thỉnh giáo phu nhân vài chiêu tuyệt học.

Hồng Đăng phu nhân trầm ngâm một lúc rồi cắn môi nói :

- Mai công tử thân hoài tuyệt học thặng thừa của Phật môn, đại thư ta rất khâm phục, nhưng không biết công tử có thể cho biết sư thừa môn phái không?

Mai Quân Bích đáp :

- Phu nhân quá khen. Tiểu sinh là môn hạ ở Thiên Thai.

Hồng Đăng phu nhân ngẩn ra một lúc rồi chợt cười khanh khách nói :

- Mai công tử đã không chịu tiết lộ sư thừa môn phái thì thôi, hà cớ phải nói thế? Đại thư ta tuy không phải là người năm đi khắp giang hồ đã từng nghe nói đến Thiên Thai phái bao giờ đâu?

Mai Quân Bích lần đầu bước chân vào chốn giang hồ nên đâu biết Cửu đại môn phái, Tam đại giáo tông?

Chàng theo ân sư ở trên tuyết đỉnh Thiên Thai đêm ngày tu luyện. Sư phụ Linh Chi Thượng Nhân vốn là một vị cao tăng thế ngoại chưa từng bước chân ra chốn giang hồ, vì thế cũng không thể nói cho chàng biết tình cảnh trong võ lâm.

Bởi thế khi được hỏi về sư thừa môn phái, chàng chỉ biết trả lời mình thuộc phái Thiên Thai ma thôi.

Nghe Hồng Đăng phu nhân cười mình như thế, chàng đỏ mặt xẵng giọng nói :

- Tiểu sinh nói mình là môn hạ ở Thiên Thai là thật sao phương giá còn cười? Nếu không tin thì cứ hỏi xem thanh trường kiếm này!

Hồng Đăng phu nhân giả vờ sợ sệt nói :

- Ui chao! Mai công tử sao dễ nóng giận thế? Thôi được, cứ cho là có phái Thiên Thai đi cũng được!

Mai Quân Bích vẫn tin rằng mình là người của phái Thiên Thai, nghe giọng lưỡi châm biếm của đối phương càng tức, xua tay nói :

- Không phải tranh luận nhiều nữa! Phu nhân phát chiêu đi!

Dứt lời rút kiếm ra chờ đối phương phát chiêu.

Hồng Đăng phu nhân cười đáp :

- Nếu công tử đã nóng vội thế, đại thư đành phải phụng bồi thôi! Thế nhưng xin cảnh báo trước với công tử rằng đao kiếm chẳng phải là chuyện có thể đùa được đâu!

Hồng Đăng phu nhân tính ra thì ít nhất phải tới sáu mươi tuổi, Mai Quân Bích có thể xưng là bá mẫu được rồi!

Thế mà mặt cứ ngọt ngào xưng là “đại thư” ánh mắt lúng liếng trông vô cùng quyến rũ!

Thế nhưng với vẻ ngoài của mặt thì điệu bộ đó, xưng hô như vậy cũng không phải là quá đáng!

Mai Quân Bích nói :

- Xin phương giá cứ việc xuất thủ hết bản lĩnh của mình, tiểu sinh tự tin có thể tiếp được mấy chiêu. Thế nhưng...

Chàng nói tới đó bỗng dừng lại.

Hồng Đăng phu nhân không rời mắt khỏi khuôn mặt tuấn tú của chàng, nhướn miệng cười hỏi :

- Công tử có điều gì sao không nói tiếp đi?

Mai Quân Bích trầm ngâm một lúc mới nói :

- Nếu tiểu sinh may mà thắng được thì xin được hỏi phu nhân một câu.

Hồng Đăng phu nhân trả lời ngay :

- Rất sẵn lòng! Thực ra công tử cứ hỏi ngay bây giờ cũng được! Chỉ cần đại thư biết gì, dù thắng hay bại cũng sẵn sàng trả lời ngay!

Mai Quân Bích lắc đầu :

- Nếu bại, đương nhiên tiểu sinh không dám đặt câu hỏi!

Rồi cầm kiếm đứng ở tư thế chuẩn bị nói :

- Mời phu nhân!

Hồng Đăng phu nhân từ từ rút kiếm ra cười đáp :

- Đại thư đã hai mươi năm không dùng đến kiếm rồi. Công tử hãy cứ xuất chiêu trước đi!

Thôi Huệ thấy thái độ nhót nhả của Hồng Đăng phu nhân thì lộ vẻ khó chịu, lúc đó liền chen lời :

- Mai đại ca! Xuất thủ trước thì cứ việc xuất thủ! Loại yêu phụ đó cần gì phải khách khí cho lắm?

Thực ra chính Mai Quân Bích cũng đã sốt ruột rồi, liền nói :

- Vậy thì tiểu sinh xin đắc tội!

Lời vừa dứt, cánh tay liền vung lên.

Côn Ngô kiếm lóe lên thành năm đạo cầu vồng nhanh như chớp đâm tới năm yếu huyệt trên người đối phương.

Hồng Đăng phu nhân thấy Mai Quân Bích mới xuất chiêu đầu tiên đã kỳ ào đến thế, nhìn không ra trong năm đạo cầu vồng đó đâu là kiếm thật, đâu là ảo ảnh.

Trong lòng đầy kinh dị, mặt nháy lùi một bước thốt lên :

- Tuyệt kiếm!

Hai chân triển khai bộ pháp thay phương đổi vị tránh được chiêu kiếm của đối phương, đồng thời tay phải xuất kiếm công lại một chiêu.

Ba đạo kiếm quang đâm sang vai và ngực Mai Quân Bích, đó chính là chiêu “Mai Hoa Tam Lộ”.

Danh gia xuất thủ quả thật bất phàm.

Ba đạo kiếm quang đâm tới gần Mai Quân Bích chợt biến thành muôn kiếm ảnh khổng chế mười mấy huyết đạo phía trước.

Thượng Quan Yên kinh hãi ồ lên một tiếng, còn Thôi Huệ thì hay tay nắm chặt lại, tim đập dội lên.

Cả hai đều rất lo lắng, mắt nhìn vào đấu trường không chớp.

Chợt thấy ánh hào quang lờ lờ giữa màn kiếm công tới Mai Quân Bích, tiếng đó là một chuỗi âm thanh loảng xoảng như sấm rền của hai thanh kiếm tiếp nhau, một lúc đồng thời vang lên mười mấy tiếng!

Hiển nhiên Mai Quân Bích đã phản kích, trực diện tiếp chiêu.

Sau chốc lát, màn kiếm ảnh vụt mất.

Mai Quân Bích không những hóa giải được kiếm chiêu đối phương mà còn thừa thế công sang bảy tám kiếm.

Hồng Đăng phu nhân vừa thu kiếm về lại lập tức biến chiêu xuất kiếm phản công, không chịu để đối phương chiếm được tiên cơ.

Từ đây, hai đối thủ dốc hết bình sinh sở học.

Cả hai đều là danh gia kiếm thuật bậc nhất trong giang hồ, chiêu phát ra đều tinh kỳ ảo diệu nhìn hoa cả mắt.

Kiếm khí nổi lên như bão táp, kiếm ảnh rợp trời bao trùm lấy hai người không sao phân định được địch ra, chỉ thỉnh thoảng thấy hồng y và bạch y loảng thoảng mới biết ai là Hồng Đăng phu nhân, ai là Mai Quân Bích.

Hai người vừa tiến lại lùi, vừa lùi lại tiến, chung thì vẫn giữ khoảng cách năm thước không chịu rời nhau.

Mấy chục người vây quanh quan chiến đều trở mắt nhìn, ngay cả Thiết Quả Tiên cũng không ngoại lệ.

Cả vị kỳ nhân tiền bối từng tung hoành giang hồ suốt mấy chục năm mà chưa từng được chứng kiến một cuộc tỷ kiếm kịch liệt và hoành tráng đến như thế, còn nói gì đến những kẻ hậu sinh văn bối?

Hai người đều công nhiều thủ ít, lấy công hoàn công, không ai chịu nhường nhịn đối phương một phần nào!

Qua bốn mươi chiêu, hai đối thủ tỏ ra sức bình lực địch, ai cũng cố giành tiên cơ nhưng rốt cuộc vẫn chưa người nào chiếm được ưu thế.

Thiết Quả Tiên mất mớ to đầy vẻ ngạc nhiên, lẩm bẩm :

- Lão ăn mày ta thật có mắt mà không nhìn núi Thái Sơn! Vị tiểu ca này là đệ tử Phật môn đây mà! Kiếm pháp như thế mới là tinh thâm kỳ ảo! Chỉ tiếc rằng kinh nghiệm lâm địch hơi thiếu đi một chút. Nhưng quyết không chịu thua nữ ma đầu kia đâu!

Lão chợt cười to.

- Hô Hô! Lão ăn mày ta quá lo hão mất rồi!

Hồng Đăng phu nhân đương nhiên càng kinh dị hơn, vừa đánh vừa nghĩ thầm :

- “Công lực kiếm pháp của mình, phóng mắt vào thiên hạ võ lâm, cho dù là cả mấy tên Chưởng môn nhân của những phái được tôn xưng Tứ đại kiếm phái Nga Mi, Côn Luân, Võ Đang, Thanh Thành liên thủ lại hợp công cũng không thắng nổi!

Vị thiếu niên công tử này, lần trước xuất hiện ở Nhạc Dương chỉ một chiêu đánh bại Kiêu Tiên tứ sát, mình đã nhìn ra đó chính là Ban Nhược thần công.

Trong thiên hạ, người luyện được loại thần công chí thượng này chỉ có một mình vị thần tăng ở Đông Hải là Thiên Mộng thiền sư mà thôi.

Vì thế mình tin rằng thiếu niên này tất có quan hệ gì với vị Thiền sư đó không nên dây vào, vì thế mới vội vàng bỏ đi.

Thế mà nay xem lại, thiếu niên này không những thần hoài Ban Nhược thần công mà kiếm pháp cũng tinh thâm dường ấy. Giả như mười năm trước thì chỉ e mình đã sớm bại thủ dưới tay hắn rồi.

Suốt hai mươi năm tiềm tu khổ luyện, lần này xuất sơn mong trả mối hận bị trưởng lão các danh môn chánh phái vây đánh năm xưa.

Ngờ đâu mới chưa qua khỏi Tương Tây đã gặp một vị cao thủ thiếu niên lần đầu xuất đạo có thân thủ đáng sợ thế này?

Đừng nói đến chuyện bại dưới tay hắn, khi đó danh vọng mấy trăm năm bị hủy trong một ngày, mà cho dù có đánh thành bình thủ đã là điều ê chề rồi, còn nói gì đến chuyện báo thù rửa hận, mong chi tranh hùng võ lâm, trùng hưng Hồng Đăng giáo nữa?”

Nghĩ tới đó, sự coi thường cười cợt trước đây đối với Mai Quân Bích hoàn toàn biến mất, mục nghiến răng dốc hết bình sinh sở học ra đấu.

Thực ra thì không phải bây giờ Hồng Đăng phu nhân mới dốc tận tâm lực mà chỉ sau mười chiêu đầu, cả song phương đều đã dự liệu rằng cuộc đấu này trong vòng trăm chiêu không thể phân định thắng thua được.

Mai Quân Bích tuy mấy ngày vừa qua liên tiếp gặp phải cường địch, nhưng từ xưa nay chàng chưa từng dùng kiếm cùng người khác động thủ quá chiêu, hôm nay mới là lần đầu tiên dùng tới Côn Ngô kiếm.

Khi còn ở tuyệt đỉnh Thiên Thai chàng chỉ miệt mài luyện kiếm một mình, thậm chí huynh đệ đồng môn giao đấu cũng không có.

Bởi thế tuy đã luyện thành kiếm thuật thượng thừa đến trình độ điều luyện nhưng lại thiếu mất kinh nghiệm lâm địch, bởi thế vừa rồi phát kiếm có lúc còn phải nghỉ ngơi nên dùng chiêu nào cho phù hợp.

Còn may là trước đó Mai Quân Bích có đấu với Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn một trận, qua đó lĩnh ngộ được cách vận dụng kiếm pháp.

Nay đấu với Hồng Đăng phu nhân chàng thi triển tuyệt học Chuẩn Đề kiếm pháp của Phật môn, uy lực càng lúc càng được tăng cường.

Kiểm pháp của hai người đều là tuyệt đỉnh võ lâm, vô cùng tinh thâm kỳ ảo, thiên biến vạn hóa.

Từ ngoài nhìn vào chỉ thấy hai thanh trường kiếm tung hoành phi vũ như muôn ngàn con tiểu long uốn lượn, hết sức ngoạn mục!

Qua trăm chiêu, Mai Quân Bích sử dụng thanh Côn Ngô kiếm đã tới độ thuần thực, phát huy được hầu hết những biến ảo thần kỳ của Chuẩn Đề kiếm pháp đến độ lâm li huyền diệu.

14. Chương 14: Hương Lư Thạch Thất

Đối với Hồng Đăng phu nhân, đây là lần đầu tiên mục gặp phải kinh địch, càng đấu càng thấy kinh tâm!

Đưa mặt liếc trộm Mai Quân Bích thấy chàng khí định thần nhàn, trên khuôn mặt tuấn tú hiện đầy anh khí, bàn tay trái nắm lại để lên ngang ngực.

Đó là chàng đã ngầm vận dụng Ban Nhược thần công phối hợp với Chuẩn Đề kiếm pháp.

Chẳng trách nào cứ mỗi chiêu mỗi kiếm đều sinh ra áp lực rất lớn, đồng thời nội lực của chàng tiết ra liên miên bất tận.

Hồng Đăng phu nhân chỉ phân thần trong thoáng chốc, Mai Quân Bích liền hú dài một tiếng, kiếm hóa cầu vồng, tinh quang phát xạ tám hướng phát ra một lúc tám kiếm đánh giạt thanh trường kiếm của đối phương, thừa cơ đâm kiếm vào không môn.

Hồng Đăng phu nhân thất kinh vội nhảy lùi lại một bước.

Trong lúc này mục chỉ có hai con đường lựa chọn: một là tiếp tục lùi để đối phương chiếm được tiên cơ.

Tình thế đã rõ, hai người sức lực bình lực địch, một khi mất tiên cơ tức chẳng bao giờ chiếm lại được nữa, việc bại thủ chỉ là sớm muộn mà thôi!

Con đường thứ hai là lấy công hoàn công.

Quyết định rất nhanh, Hồng Đăng phu nhân vừa lùi lại một bước, trường kiếm đã biến chiêu thành “Tiên Nhân Chỉ Lộ” đâm vào mũi kiếm địch nhân vừa đâm tới.

Võ công của đại ma nữ này đã tới mức xuất thần nhập hóa.

Ngay lúc thất thủ phải lùi về, mục cũng kịp đề tụ công lực toàn thân vào mũi kiếm phát đối địch.

- Choang.

Vang lên âm thanh chất chứa diệc cả màng tai cùng một đóm lửa bùng lên chói lòa rợp mắt.

Sau đó tất cả đều đình chỉ, kiếm quang biến mất, kiếm khí lặng đi.

Hai nhân ảnh tách nhau ra.

Đấu trường lập tức tĩnh lặng.

Hơn hai chục người vây quanh quan chiến cảm thấy tim mình như chực vỡ ra, ngưng mục nhìn hai đối thủ.

Cả Mai Quân Bích lẫn Hồng Đăng phu nhân đều đứng thế chữ “Đinh” cách nhau bảy thước, mắt dán vào nhau, tay cầm chắc trường kiếm, hai mũi kiếm dính chặt lại với nhau.

Hiển nhiên hai người đang đấu nội lực thông qua thanh kiếm.

Ai cũng biết rằng đây là giai đoạn quyết liệt nhất, hung hiểm nhất của cuộc chiến, và kết quả là trả giá bằng một hoặc cả hai sinh mạng...

Bởi thế hơn hai chục người đứng bên ngoài chỉ chú mục nhìn vào, không ai dám thở mạnh.

Trên đỉnh núi gió đêm phơ phất.

Ngoài tiếng gió thổi qua kẽ lá, không còn một âm thanh nào khác, có chăng là mỗi người nghe được tiếng đập của chính quả tim mình.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Hai đối thủ trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Những người đứng ngoài quan chiến cũng lấm tấm mồ hôi.

Cuối cùng Hồng Đăng phu nhân thở hắt ra một hơi, tả chưởng đưa lên nhằm thẳng ngực đối phương đánh sang!

Mai Quân Bích cũng đưa tả chưởng để sẵn trước ngực đánh ra nghênh chiêu!

Chưởng kinh tiếp nhau nổ bình một tiếng, hai đối thủ cả người lẫn kiếm đều bị bức lùi.

Hồng Đăng phu nhân lùi về hai bước, sắc mặt tái xanh nhưng môi nở nụ cười, mặc dù không được tự nhiên lắm.

Mục lên tiếng :

- Tiểu huynh đệ! Kiếm pháp và công lực của ngươi quả thật siêu phàm! Đại thư khâm phục tự đáy lòng!

Dứt lời tra kiếm vào bao, quay người ra lệnh cho thuộc hạ :

- Chúng ta đi!

Mười sáu tên hồng y thiếu nữ vẫn giương cao đèn lồng cúi người đồng thanh dạ ran một tiếng.

Mai Quân Bích chợt quát lên :

- Khoan đã!

Hồng Đăng phu nhân mới đi được hai bước hơi sững người dừng bước, quay lại nhìn Mai Quân Bích nhử mày nói :

- Này! Tiểu huynh đệ! Người thấy rằng vì chưa phân thắng phụ nên muốn cùng đại thư tiếp tục thi đấu nữa chăng? Ta chẳng đã nói khâm phục tiểu huynh đệ người rồi là gì?

Mai Quân Bích thấy Hồng Đăng phu nhân hiểu sai ý mình, liền tra kiếm vào vỏ, mắt vẫn nhìn đối phương nghiêm giọng đáp :

- Không phải thế đâu. Tiểu sinh chỉ muốn hỏi một câu...

Hồng Đăng phu nhân à một tiếng nói :

- Thì ra là vấn đề mà tiểu huynh đệ người đề xuất trước trận đấu...

Mụ trầm ngâm một lúc, nói tiếp :

- Thôi được! Đại thư ta đã chấp nhận dù thắng hay bại cũng sẽ trả lời, bây giờ không thắng không bại, người cứ hỏi đi!

Mai Quân Bích hỏi :

- Xin thỉnh phu nhân một câu. Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng lão tiên bối hiện ở đâu?

Thượng Quan Yến nghe hỏi đến ngoại công mình, trong lòng hết sức căng thẳng, mở to đôi mắt đen láy chăm chăm nhìn Hồng Đăng phu nhân.

Hồng Đăng phu nhân lại à một tiếng nói :

- Thì ra tiểu huynh đệ người hỏi về Vô lão anh hùng! Ngày hôm đó ta chỉ nhận lời phó thác của Giáo chủ Thiên Lý giáo Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong giúp mấy tên Đoàn chủ bắt lão anh hùng, nhưng sau đó đã thả ra rồi kia mà? Ai còn rỗi hơi mà dính vào việc đó làm gì nữa chứ?

Thôi Huệ chợt quát lên :

- Mai đại ca! Đừng nghe mụ ta nói dối! Ngày hôm đó, sau khi Vô lão anh hùng thất tích, tiểu muội và Mẫn thư thư chia nhau đuổi theo, chính yêu nữ này đã sai mấy nha đầu cố tình đánh lạc hướng lừa đến Ca Lạc sơn trang này, sau đó còn mai phục dùng mê hương ám toán rồi bắt đi, cả Yến muội cũng bị bắt tới đây. Ca Lạc sơn trang chẳng phải là sào huyệt của mụ, vậy làm sao lại đến đúng lúc như vậy? Còn dám chối nữa sao? Mai đại ca đừng thả yêu phụ đó đi!

Thôi Huệ vừa nói vừa đưa mắt nhìn Hồng Đăng phu nhân đầy thách thức, bởi vì nàng tin rằng có Mai đại ca ở hiện trường tất yêu nữ đó chẳng làm gì được.

Giá như lúc khác thì một ma nữ giết người không nháy mắt như Hồng Đăng phu nhân đã đánh nát thầy Thôi Huệ mà chẳng cần suy tính gì. Nhưng hôm nay mụ ôn hòa hơn, vẫn giữ nguyên nụ cười quyến rũ nói :

- Vị muội muội này nói sai rồi! Chủ nhân Ca Lạc sơn trang là người khác, còn đại thư là Phó giáo chủ Huyền Nữ giáo chỉ tiện đường ghé qua đây mà thôi, không dính dáng gì đến Vô lão anh hùng đâu!

Thôi Huệ định nói nữa nhưng Mai Quân Bích lên tiếng trước :

- Nếu như câu đó do người khác nói ra thì tiểu sinh có thể không tin. Nhưng đây lại là lời của Phó giáo chủ, đương nhiên phải có trọng lượng khác hẳn! Nhưng tiểu sinh còn có một câu nữa cần thỉnh giáo, không biết Phó giáo chủ có chịu trả lời cho không?

Với cách hỏi như vậy, Hồng Đăng phu nhân không có cách gì hơn đành hỏi lại :

- Tiểu huynh đệ còn có vấn đề gì hãy nói ra xem?

Mai Quân Bích hỏi :

- Phó giáo chủ có thể cho biết quý Tổng đàn ở nơi nào không?

Thôi Huệ thấy Mai Quân Bích không chịu nghe lời mình, trong lòng vừa ghen tức vừa bất mãn, xì lên một tiếng.

Hồng Đăng phu nhân nghe câu hỏi của Mai Quân Bích chợt biến sắc, nhưng trấn tĩnh lại rất nhanh, cười đáp :

- Tiểu huynh đệ người đã hỏi như thế, đại thư cũng không cần giấu diếm nữa. Tổng đàn Huyền Nữ giáo trên núi Lục Thiệu sơn. Nhưng đại thư nhắc lại rằng việc Võ lão anh hùng mất tích chẳng liên quan gì đến Huyền Nữ giáo chúng ta...

Mụ đứng một lát lại nói :

- Tiểu huynh đệ! Tuy rằng người thân hoài tuyệt học, nhưng người và Huyền Nữ giáo không oán không cừ, tại sao phải tự chuốc lấy phiền phức?

Mai Quân Bích cười to đáp :

- Trên giang hồ trọng nhất là hai chữ nghĩa khí. Tiểu sinh đã quyết can thiệp vào việc của Võ lão anh hùng cho đến tận ngọn ngành. Nếu đúng như lời phu nhân nói, việc đó chẳng liên quan gì đến Huyền Nữ giáo thì rất tốt. Nếu không, cho dù Lục Thiệu sơn có là long đàm hổ huyết, tiểu sinh cũng nhất quyết phải vào đó một phen!

Hồng Đăng phu nhân nghe nói bụng thâm run, vội lắc đầu đáp :

- Tiểu huynh đệ có tin hay không là tùy người. Đại thư nói đến đây là tận ý. Cáo biệt!

Nói xong chậm rãi bước đến bên kiệu.

Kiệu Tiền tứ sát đã bỏ đi, bốn tên hồng y thiếu nữ khác làm nhiệm vụ khiêng kiệu.

Còn lại mười hai tên khác tay giương cao hồng đăng tiền hô hậu ủng theo chiếc kiệu ruổi như bay rời khỏi hiện trường lao xuống núi.

Thôi Huệ nhìn theo Hồng Đăng phu nhân đi xa dần, cười nhạt nói :

- Yêu phụ đó quả là có ma lực! Nhất định sẽ có ngày cô nương sẽ đấu với nó một trận!

Sau khi người của Huyền Nữ giáo đi khỏi, trên núi chợt lặng đi.

Ngay cả Thiết Quả Tiên cùng con khỉ Tiểu Lục Tử cũng đã lẳng lặng bỏ đi từ lúc nào không thấy nữa.

Chờ hồi lâu không thấy có ai nói gì, Thượng Quan Yến mới lên tiếng :

- Mai đại ca! Tiểu muội và Huệ thư thư đã cứu mười sáu vị thư muội ra khỏi địa thất hiện còn ở dưới núi. Chúng ta xuống đó xem!

Vừa lúc đó chợt nghe Mai Quân Bích quát lên :

- Kẻ nào lén lút ở đằng kia mà không chịu bước ra?

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến nghe quát mới quay lại nhìn, đã thấy Cẩm Nhi và Kiếm Nhi lao đến sau một tảng quái thạch.

Tiếng Cẩm Nhi quát lên :

- Hừ! Còn một tiểu tặc trốn ở đây nữa!

Lại nghe có người rên lên một tiếng, sau đó hai tên thư đồng kéo một tên hắc y hán tử đến.

Tên này vừa thấy Mai Quân Bích mặt đã xanh mét như tàu lá, vội vàng quỳ xuống dập đầu nói :

- Tiểu nhân nguyên là thợ săn trong núi bị Ca Lạc sơn trang bắt làm nô bộc. Bởi thấy bọn chúng làm những chuyện thương thiên hại lý như vậy, nhiều lần định trốn đi nhưng chưa có cơ hội. Mới rồi thấy Đại trang chủ chạy trốn, tiểu nhân thừa cơ không ai chú ý trốn sau một tảng quái thạch định trốn khỏi Ca Lạc sơn trang, nhưng không qua được nhân thần của công tử gia. Nói thật không dám giấu, xin công tử gia tha mạng!

Thôi Huệ bước lên nói :

- Cô nương có việc muốn hỏi người. Chỉ cần trả lời cho thật, đương nhiên người sẽ được tha mạng muốn đi đâu thì đi.

Tên hắc y hán tử vừa lạy vừa đáp :

- Xin cô nương cứ hỏi. Tiểu nhân biết gì xin nói hết.

Thôi Huệ nghiêm khắc nhìn hắc y hán tử hỏi :

- Người ở Ca Lạc sơn trang, vậy có biết chúng vừa bắt một lão nhân giam giữ ở đâu không?

Hắc y hán tử gật đầu rồi rít :

- Có! Tiểu nhân có biết! Có phải một lão anh hùng ngoài năm mươi tuổi râu tóc bạc không? Tiểu nhân còn có hân hạnh đưa cơm cho lão nhân gia một ngày nữa!

Thượng Quan Yến vội chạy đến gần gấp giọng hỏi :

- Ngoại công của ta ở đâu? Nói nhanh lên!

Thôi Huệ đưa mắt lườm Mai Quân Bích một cái nói :

- Thế nào? Đại ca nghe ra rồi chứ? Thế mà Hồng Đăng phu nhân vừa rồi cứ mồm năm miệng mười phỉ nhận huynh cũng cứ tin!

Tới đó, nàng quay sang tên hắc y hán tử hỏi :

- Nói đi! Võ lão anh hùng bị giam giữ ở đâu?

Tên hán tử trả lời :

- Vị đó bị giam ở trong một thạch thất bên dưới hoa viên hình bát giác.

Thôi Huệ hỏi tiếp :

- Đi tới thạch thất đó thế nào?

Tên hán tử lắc đầu bối rối đáp :

- Tiểu nhân... thật không biết đi vào đó thế nào cả!

Thôi Huệ quát lên :

- Vì sao? Chính người vừa nói đã từng mang cơm cho Võ lão anh hùng trong một ngày rồi kia mà?

Tên hán tử sợ hãi nói :

- Tiểu nhân không dám nói dối nữa lời đâu! Ra vào lối đó đều do một tên tỳ nữ thân tín của đại tiểu thư quản lý, tiểu nhân không... không tự đi được. Nghe nói trong đó còn chứa nhiều của cải vàng bạc nên được coi là cấm địa. Bình thường...

Thôi Huệ sốt ruột ngắt lời :

- Người cứ chỉ đường đến cửa là được!

Tên hán tử vội gật đầu :

- Dạ dạ! Cửa vào thạch thất trong hoa viên hình bát giác bên dưới chiếc lư hương lớn, chỉ cần ấn nút phát động cơ quan làm cho lư hương dịch đi là cửa bí mật sẽ lộ ra. Nhưng tiểu nhân không biết nút phát động nằm ở đâu, vì trước khi vào hoa sảnh đã bị bịt mắt.

Thôi Huệ gật đầu nói :

- Thôi được! Người hãy đi trước dẫn đường!

Tên hán tử có vẻ miễn cưỡng đứng lên.

Mọi người theo hần xuống núi quay vào Ca Lạc sơn trang.

Xuống tới chân núi, Mai Quân Bích bảo Cẩm Nhi và Kiếm Nhi ở lại bảo vệ cho mười sáu thiếu nữ vừa được Thôi Huệ và Thượng Quan Yến cứu ra vì sợ chúng lại bị thủ hạ của Ca Lạc sơn trang ám hại, còn mình và Thôi Huệ, Thượng Quan Yến một lần nữa rồi theo tên hán tử chui vào thạch động.

Ca Lạc sơn trang vắng tanh không một bóng người.

Không lâu, họ vào tới hoa viên.

Mai Quân Bích định bước vào nhưng bị Thôi Huệ giữ lại :

- Mai đại ca đừng vội! Hoa viên này không bình thường đâu...

Thấy Mai Quân Bích nhìn mình có vẻ ngạc nhiên, nàng nói tiếp :

- Hôm trước muội đuổi theo một tên nha đầu vào trong hoa viên hình bát giác này, trong đó giống như mê cung vậy, đi mãi mà cứ thấy mình quẩn quanh một chỗ không sao thoát ra được. Bấy giờ mới biết trong này bố trí kỳ môn trận, rất hối hận vì trước đây không học trận pháp của gia gia! Sau đó mùi hương từ lư hương bốc lên càng lúc càng nồng, chẳng bao lâu thì mê đi không biết gì nữa, tỉnh lại thì nhận thấy mình đã bị bắt.

Mai Quân Bích nghe nói nhớ ra rằng lần đầu vào Ca Lạc sơn trang mình cũng có đi qua hoa viên này, nhưng con khỉ Tiểu Lục Tử vòng ra xa không dám vào gần, bây giờ mới biết nó đã đánh hơi ra được mối nguy hiểm.

Nhìn kỹ lại thấy bên trong có rất nhiều loại hoa và cây cảnh bố trí theo Bát Quái môn là Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn và tám cửa Bát Đồ trận là Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai.

Hoa viên thoát nhìn thì không có gì đặc biệt, nhưng một khi đã lạc vào trong đó thì trời đất xoay chuyển không sao nhận ra phương hướng gì nữa.

Mai Quân Bích đã từng nghiên cứu các loại trận đồ không ít, vừa nhìn đã nhận ra đây chỉ là loại Bát Trận Đồ thông thường.

Chàng quan sát một lúc rồi quay lại nói :

- Trận này chỉ án theo bát quái sinh khắc mà thôi, hai vị tiểu muội cứ theo ngu huynh là được!

Rồi nhìn tên hán tử nói :

- Bây giờ nếu người không muốn đi cùng chúng ta thì có thể đi được rồi!

Tên hán tử ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu đáp :

- Tiểu nhân xin theo ba vị cho đến khi cứu được lão anh hùng ra!

Chẳng biết hần có ý đồ tốt đó thật hay vì những thứ vàng bạc châu báu cất trong mật thất mà hần nghe nói đến?

Nhưng ít nhất hần nhận lời đi theo vì thấy vị công tử và hai thiếu nữ kiêu diễm này không có vẻ gì là đe dọa mình, trái lại còn rất có thiện ý.

Mai Quân Bích dẫn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến theo cửa Sinh đi vào hoa viên, quay phải rẽ trái len lỏi giữa các luống hoa mà đi, quả nhiên không gặp trở ngại gì.

Giữa hoa viên lát bằng đá phiến trơn như mỡ, chính giữa đặt một chiếc lư hương lớn cao tới năm thước bằng cổ đồng.

Nếu cửa bí mật nằm ngay dưới chiếc lư đồng này mà không tìm được nút mở cửa cơ quan thì ai có thần lực đánh bại được chiếc lư đồng nặng mấy ngàn cân này cho nói đổ nghiêng đi để phá nổi động khẩu?

Mai Quân Bích quan sát chiếc lư hương, đoán rằng nút bấm phát động cơ quan tất phải trên những chỗ chạm hoa văn.

Thôi Huệ cũng bước tới ngồi xổm xuống quan sát.

Trên lư đồng chạm khắc rất nhiều hình thù cổ quái.

Nàng còn chưa kịp chạm tay vào thì chợt thấy từ chín cái miệng của con thú kỳ dị chín đầu chạm trên chiếc lư đồng thời phun ra chín luồng khói màu vàng!

Lập tức bốc ra một thứ mùi thơm nồng lan tỏa ra không gian.

Thôi Huệ vội vàng nhảy lùi lại cả trượng, hốt hoảng kêu lên :

- Mai đại ca và Yến muội nhanh lùi ra! Đó là mê hương đấy!

Thực ra Mai Quân Bích cũng đã phát hiện được kéo Thượng Quan Yến lùi lại đứng chắn trước hai thiếu nữ, hai tay áo liên tục phát ra.

Những đám khói vàng bị quạt ngược lại tản đi, thế nhưng Mai Quân Bích ngừng lại là con thú chín đầu đó lại tiếp tục phun ra không dứt!

May rằng sau thời gian chừng một tuần trà, con quái thú dừng lại không phun khói ra nữa.

Mai Quân Bích thở phào một hơi nói :

- Thật đáng sợ!

Thượng Quan Yến chỉ lo nghĩ đến ngoại công hiện đang bị giam cầm ngay dưới địa thất nên rất sốt ruột.

Vừa thấy khói không phun ra nữa, nàng vội vàng đâm bổ đến gần chiếc lư hương ra sức đẩy.

Nhưng sức của Thượng Quan Yến so với chiếc lư hương nặng mấy ngàn cân thì có khác gì chuồn chuồn lay trụ đá?

Chẳng những chiếc lư không dịch chuyển một phân nào mà nàng còn bị đẩy lùi lại một bước.

Thôi Huệ thấy vậy liền nói :

- Yến muội đừng động vào nó. Có thể chiếc lư đó còn có cơ quan nào khác cũng nên.

Chúng ta cần phải xem xét cho cẩn thận.

Nói xong bước đến gần lấy ra một ống hỏa cụ đánh lửa lên vừa soi vừa nhìn thật kỹ khắp chiếc lư.

Qua một hồi lâu, nàng không sao xác định được đâu là nơi điều khiển cơ quan làm mở cửa mật đạo.

Thượng Quan Yến lo lắng nói :

- Huệ thư! Không mở được cửa thì làm thế nào? Chúng ta hợp lực lật chiếc lư này đi có được không?

Thôi Huệ cười đáp :

- Yến muội. Việc đó không dễ đâu! Chiếc lư đồng này nặng đến mấy nghìn cân, ai có thần lực di chuyển được nó?

Mai Quân Bích chợt bước tới gần lên tiếng :

- Hai muội hãy tránh ra để ngu huynh thử xem!

Thôi Huệ tuy không tin chàng có khả năng dụng lực hoặc chưởng làm chuyển dịch được chiếc lư, nhưng ngoài cách đó ra chỉ e không còn phương pháp nào khác, vừa kéo Thượng Quan Yến lùi lại vừa dặn thêm một câu :

- Mai đại ca hãy cẩn thận!

Giọng nàng rất quan thiết.

Mai Quân Bích cười đáp :

- Huệ muội yên tâm đi, sẽ không việc gì đâu!

Dứt lời đứng thành thế chữ “Đinh”, tả chưởng đưa lên ngực, lòng bàn tay hướng ra ngoài, vận khí Đan Điền tụ công vào tay phải.

Chàng thi triển tuyệt học Phật môn Ban Nhược thần công đẩy nội lực sang chiếc lư to lớn.

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và tên hắc y hán tử nhìn chàng không chớp mắt, giống như cả ba đang tiếp thêm sức lực cho chàng vậy!

Thời gian chậm rãi qua đi, chiếc lư vẫn đứng sừng sững bất động.

Tấm áo bạch bào của Mai Quân Bích căng phồng lên, mặt đỏ bừng, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Hiển nhiên chàng đã vận nội lực lên tới đỉnh điểm.

Đột nhiên chàng quát to một tiếng, hữu chưởng đánh mạnh ra!

“Rầm!”

Chiếc lư đồng to lớn bị đẩy nghiêng đi tiếp đó là hàng loạt tiếng ầm ầm vang dội, mặt đất rung chuyển...

Thượng Quan Yến và tên hắc y hán tử bất giác nhảy lùi lại mấy bước, chỉ riêng Thôi Huệ là vẫn đứng nguyên, há hốc mồm miệng nhìn Mai Quân Bích.

Cuối cùng chiếc lư đổ sầm xuống, đất đá bắn lên tung tóe, những chuỗi tiếng nổ vẫn phát ra làm chấn động cả sơn cốc.

Khi khói bụi lắng dần, mọi người kinh hoàng nhìn lại mới thấy chiếc lư đồng cao năm thước to đến ba người ôm bằng đồng khối nặng mấy ngàn cân đổ kênh ra cách chỗ đứng lúc đầu tới một trượng làm cây cối đổ ngổn ngang, tạo thành một cái hố rộng!

Ngay dưới chân lư lúc trước xuất hiện một động khẩu vuông vắn rộng chừng bốn thước, nhìn xuống tối om.

Thượng Quan Yến mở to đôi mắt đen láy đầy kinh hoàng nhìn Mai Quân Bích như nhìn vật lạ, cuối cùng nhảy cẫng lên nói :

- Ui chao! Quả thật Mai đại ca đánh đổ cả chiếc lư vĩ đại như thế! Khiếp thật!

Rồi kéo tay Thôi Huệ rồi rít nói :

- Nhất định ngoại công bị giam trong này rồi! Huệ thư! Mau cùng tiểu muội xuống cứu lão nhân gia đi!

Thôi Huệ cũng đang nóng lòng cứu người, liền đưa ống hỏa cụ cho tên hắc y hán tử nói :

- Người đã từng vào đây đưa cơm cho Võ lão anh hùng tắt thông thuộc đường, hãy đi trước đi!

Tên hán tử dạ một tiếng, cầm lấy ống hỏa tập chui ngay xuống hầm.

Nhưng hắn vừa bước xuống chợt nghe phát ra những tiếng vút vút tiếp liền và mười mấy vệt hàn tinh từ dưới mặt đạo bắn lên!

Tên hán tử không đề phòng, mà trong trường hợp đó có đề phòng chẳng nữa cũng không tránh kịp!

Hắn rú lên một tiếng thê thảm, buông rơi ống hỏa tập ngã ngửa ra phía sau đập đầu vào miệng hố.

Mai Quân Bích vội cầm lấy ống hỏa cụ cúi xuống nhìn thấy trên ngực tên hắc y hán tử bị cắm mấy mũi tên, mặt tím đen lại.

Hiển nhiên hắn bị trúng tên độc và đã tuyệt khí!

Chàng đứng thẳng lên nổi giận nói :

- Cơ quan trong mật đạo này bố trí thật hiểm độc!

Rồi quay lại bảo Thôi Huệ :

- Huệ muội theo ta xuống dưới đó xem!

Thôi Huệ do dự nói :

- Mai đại ca... từ từ hãy xuống!

Mai Quân Bích cười nói :

- Thứ đồ chơi đó mà làm gì được ta chứ?

Nói xong nhảy xuống miệng hang.

Trong mật đạo tối om nhờ có ánh lửa mà sáng lên.

Thôi Huệ kéo tay Thượng Quan Yến nói :

- Mai đại ca đi trước rồi, chúng ta cũng xuống thôi!

Hai người rút trường kiếm cầm tay thận trọng tiến xuống.

Từ động khẩu dẫn xuống có tới gần năm mươi bậc đá, tiếp đến là thông đạo cũng được xây bằng thanh thạch rất kiên cố.

Xuống hết thạch cấp, ba người đi chưa được bao xa thì tới một ngã tư.

Họ không rẽ mà cứ đi thẳng.

Đi thêm vài trượng nữa, thấy bên trái có một thạch thất khá lớn, còn bên phải có tới hai thạch thất nhưng nhỏ hơn.

Tất cả cửa đều đóng kín.

Mai Quân Bích đưa ống hỏa cụ lên soi, trầm ngâm suy tính một lúc rồi hướng sang gian thạch thất bên trái.

Cánh cửa sắt khá kiên cố nhưng không khóa mà chỉ khép lại.

Mai Quân Bích đánh bung cánh cửa sắt bước vào bên trong.

Lập tức mùi uế khí bốc lên nồng nặc giống như mùi của xác chết đang thối rữa khiến người ta phải buồn nôn.

Mai Quân Bích cố giữ cho khỏi nôn ọc ra, soi đèn nhìn.

Gian thạch thất rất rộng rãi chất đầy các thứ binh khí đủ loại, sát bức tường xếp hàng chục chiếc lu lớn nhỏ cao thấp khác nhau, nhiều chiếc đủ chỗ cho một hai người ngồi lọt vào trong.

Mùi thối bốc ra từ những chiếc lu đó.

Mai Quân Bích nghĩ thầm :

- “Chắc trong này chứa loại dược mà cho người ta không thối rữa, nhờ thế mà có những xác chết cứng đờ ngoài địa đạo kia!”

Chợt nghe rắc một tiếng!

Thượng Quan Yến sợ hãi thét lên rồi kéo Thôi Huệ lùi lại!

Mai Quân Bích quay lại hỏi :

- Cái gì thế?

Thôi Huệ cúi xuống nhìn kỹ rồi cười đáp :

- Không có gì! Chẳng qua Yến muội giẫm phải một cái đầu lâu làm nó vỡ đi nên sợ quá đó thôi!

Thượng Quan Yến run giọng nói :

- Mai đại ca! Trong đây không có người, đi nơi khác tìm ngoại công đi!

Hai thiếu nữ lùi ra thông đạo.

Mai Quân Bích lẩm bẩm :

- Thứ tàn hại này để làm gì?

Nói xong vung chưởng đánh vỡ tan mười mấy chiếc hũ rồi mới quay ra.

Hai gian thạch thất bên phải cũng có thiết môn chắc chắn nhưng cũng không khóa, một phòng cửa chỉ khép lại, còn phòng kia mở toang.

Ba người ghé vào thạch thất mở cửa nhưng bên trong vắng hoe chẳng có vật gì, bốc lên mùi ẩm thấp, chắc từ lâu không ai ghé vào.

Mai Quân Bích đẩy cửa vào phòng thứ hai, thấy trong phòng có một mâm thức ăn còn ăn dở đặt ngay giữa nền đất bên cạnh một ổ nằm lót bằng cỏ.

Trong phòng không có người, cũng chẳng có giường tủ bàn ghế gì.

Mai Quân Bích soi đèn nhìn kỹ, nhận ra mâm thức ăn chưa được ăn hết bỏ lại chưa lâu, thậm chí bình trà còn nóng!

Thôi Huệ nhíu mày hỏi :

- Mai đại ca! Có khả năng đây là phòng giam Võ lão anh hùng không?

Mai Quân Bích trầm ngâm đáp :

- Ngu huynh sợ rằng...

Không chờ chàng nói hết, Thượng Quan Yến lo lắng hỏi, giọng gần như khóc :

- Mai đại ca! Ngoại công gặp phải chuyện bất trắc gì rồi sao?

Mai Quân Bích lắc đầu đáp :

- Bất trắc thì không... nhưng có lẽ người của Ca Lạc sơn trang đã mang theo ngoại công trốn đi theo một lối đi bí mật nào đó...

Thôi Huệ tiếp lời :

- Mai đại ca nói rất đúng! Chẳng trách nào bọn chúng đi không còn một tên mà phía ngoài động khẩu không gặp tên nào cả.

Thượng Quan Yến bỗng khóc òa lên.

Mai Quân Bích buông lời an ủi :

- Yến muội đừng khóc nữa. Chắc rằng chúng chưa chạy xa đâu! Chúng ta tìm đường truy theo!

Thượng Quan Yến liền ra khỏi phòng trở lại theo lối vừa vào.

Thôi Huệ chạy tới giữ lại nói :

- Yến muội đừng vội! Mai đại ca đã nói chúng bỏ đi cả mà bên ngoài không gặp một tên nào, muội không nghe sao? Như vậy tất chúng phải theo một mật lộ nào khác thông được ra ngoài. Chúng ta phải tìm cho được lối đi bí mật đó mới đuổi kịp được chúng!

Nhưng thông đạo phía trước đã tận cùng, họ quay lại nhưng không theo đường cũ mà đến ngã tư thì rẽ sang bên tay trái đi tiếp.

Mai Quân Bích cầm ống hỏa cựa đi trước, hai thiếu nữ theo sau.

Thông đạo tương đối hẹp và rất xa, tuy tối om nhưng không thấy ngột ngạt quá.

Đi chừng hai mươi trượng thì ngoặt sang trái, thêm một đoạn xa nữa lại ngoặt sang tay phải.

Mặc dù cả ba người đều rất thận trọng, mắt đắm đắm nhìn phía trước, vận sức công lực sẵn sàng đối phó với mọi bất trắc nhưng đi rất lâu vẫn không gặp trở ngại gì, cũng không thấy có cơ quan mai phục.

Hơn nữa từ ngã tư trở đi không có bất kỳ lối rẽ nào khác nên họ không sợ bị lạc đường.

Qua khác nhiều khúc ngoặt quanh co, thông đạo chợt thẳng lại và rộng ra, cuối cùng tới một bức tường đá chắn ngang.

Thông đạo tới đây là hết.

Trên bức vách đá có hai cánh cửa sắt đen sì đóng chặt, trên cửa treo một tấm biển bằng gỗ lớn chừng hai thước.

Mai Quân Bích soi đèn lên xem, thấy trên tấm biển viết mấy chữ :

“Đệ tử bốn giáo không được vượt qua cửa này”.

Chàng giao ống hỏa cụ cho Thôi Huệ rồi vận lực đẩy mạnh vào cánh cửa nhưng không nhúc nhích.

Mai Quân Bích thử đẩy mạnh hai cánh cửa sắt nhưng không chút nhúc nhích, liền lấy Côn Ngô kiếm ra, nhắm chính xác khe cửa chính giữa chém bổ xuống.

Côn Ngô kiếm chém sắt như bùn, lại có thêm thần lực của Mai Quân Bích thì lo gì không đứt?

Chỉ nghe choang một tiếng, khe cửa bị chẻ dọc một đường, chốt sắt bên ngoài đứt tung, hai cánh cửa mở bật ra.

15. Chương 15: Xuyên Thiên Phi Thử

Ba người liền thấy trước mặt sáng lên, bên kia cửa là một gian thạch thất rộng tới bốn năm trượng, các bức tường nhẵn như kính.

Giữa trần phòng treo một ngọn tử phong đăng chiếu căn phòng sáng trưng như ban ngày.

Gian phòng tuy rộng nhưng ngoài một chiếc hương án bằng đá kê ở bàn đối diện với cửa vào, không còn một vật gì khác.

Hai bức tường tả hữu mỗi bên có một cánh cửa bằng đá nhỏ hình tròn đóng chặt, chắc thông qua gian thạch thất khác.

Mai Quân Bích suy nghĩ một lát rồi hướng sang thạch môn bên tả vận công đánh ra một chưởng.

- Bình!

Thạch môn lập tức bị đánh bật ra. Từ trong thạch thất phát ra ánh sáng chói lòa.

Mai Quân Bích ngăn người nhìn vào, kinh ngạc “Ồ” lên một tiếng.

Nguyên trong thạch thất chứa đầy bạc nén!

Chẳng trách ngoài cửa có treo biển cấm môn nhân đệ tử không được thâm nhập vào đây.

Chàng định quay sang bên kia thì Thôi Tuệ giữ lại nói :

- Mai đại ca! Trong phòng có một môn đạo, chúng ta vào tiếp xem sao.

Mai Quân Bích nhìn lại, quả nhiên nhận ra cuối thạch thất còn một thạch môn tròn nhưng không đóng.

Chàng theo lời bước vào kho báu đi sâu qua cửa.

Sau cửa cũng là một gian thạch thất nhưng hẹp và dài, trên nền xếp mười mấy hòm lớn sơn đen.

Mai Quân Bích tò mò cúi xuống định mở một hòm ra xem nhưng không ngờ vừa sờ vào thì chợt rất nhiều ngân châm bay ra bốn phía.

Chàng kinh hãi lùi lại, phát tay áo lên lia lịa đánh rơi những mũi châm.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đứng xa nên không hề gì.

Thôi Huệ lướt tới vùng chướng đánh vào một chiếc hòm.

- Rầm!

Chiếc hòm vỡ tung đồng thời ánh sáng lóe lên rợp cả mắt. Nguyên trong hòm chứa đầy vàng bị chướng đánh đổ ra ngổn ngang.

Hẳn là vì thế bên trong bố trí ngân châm để đề phòng kẻ trộm.

Nhưng ba người nóng lòng cứu Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng nên không còn lòng dạ đâu để ý vàng bạc Thôi Huệ nói :

- Mai đại ca! Ở đây tận cùng rồi, chắc thạch môn đối diện thông ra được bên ngoài.

Nàng chưa nói xong chợt nghe Mai Quân Bích “A” lên một tiếng, tay cầm ống hỏa cụ đi tới cuối phòng.

Hai thiếu nữ ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Chẳng lẽ Mai đại ca phát hiện được gì chăng?”

Nghĩ đoạn dắt tay nhau bước theo.

Thế nhưng căn phòng không có lối thông đi nơi khác, ở bức tường đối diện phẳng lì, không phát hiện được có gì đáng khả nghi.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đưa mắt nghi hoặc nhìn Mai Quân Bích, thấy chàng đang áp tai vào tường lắng nghe gì đấy.

Hai người không dám làm chàng phân tâm, cũng áp tai vào tường đá lắng nghe.

Quả nhiên bên kia tường phát ra những tiếng “Phù... phù...” rất nhẹ, nếu không thật chú ý thì không sao nghe được.

Thôi Huệ khâm phục nghĩ thầm :

- “Mình phải áp sát tai vào tường mới nghe được, thế mà Mai đại ca từ giữa phòng cách ba trượng đã phát hiện được rồi, chứng tỏ công lực thâm hậu hơn mình rất nhiều”.

Nàng chăm chú nhìn khuôn mặt tuần tú của Mai Quân Bích, trong lòng chợt trào dâng tình cảm thương mến ngọt ngào.

- Phù... phù...!

Thanh âm quái dị vẫn truyền ra đều đều nhưng rất khẽ.

Không biết đó là gì vậy?

Thôi Huệ trong lòng đầy nghi hoặc định hỏi thì Mai Quân Bích đã quay lại nhìn hai người nói :

- Hai vị muội muội đã nghe thấy rồi chứ? Hình như đó là tiếng người thở. Nhưng bức tường đá này rất dày, truyền qua được bên này không phải dễ, chứng tỏ người kia đang ngáy rất to... Chắc bên kia bức tường còn người nào đó đang bị giam giữ.

Thượng Quan Yến liền kêu lên :

- Mai đại ca! Đúng là ngoại công rồi! Thường ngày lão nhân gia ngáy rất to, tiểu muội tin là không sai đâu. Mai đại ca hãy sang cứu ngoại công.

Mai Quân Bích gật đầu nói :

- Yến muội đừng vội! Nếu đúng là Võ lão anh hùng bên đó, chúng ta nhất định sẽ có cách cứu được.

Chàng nhìn bức tường đá trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp :

- Bức tường này xem ra khó phá nổi, nhưng chắc có cơ quan mở được. Trước hết chúng ta thử tìm cơ quan mở cửa xem sao.

Thượng Quan Yến thấp giọng nói :

- Mai đại ca! Vậy thì chúng ta mau tìm đi.

Thế là ba người chia nhau, mỗi người phụ trách một bức tường để tìm cơ quan mở cửa.

Trong phòng không lấy gì làm rộng, nhưng ba người tìm hồi lâu vẫn không phát hiện được dấu vết khả nghi. Trừ mười mấy chiếc hòm ra, nền phòng cùng tường đều được lót bằng lớp đá xanh rắn như thép và phẳng lì không một vết tích.

Thôi Huệ bản tính nóng nảy, thấy tìm lâu mà không thu được kết quả gì phát bực nói :

- Mai đại ca! Không cần phải tìm nữa!

Thượng Quan Yến ngạc nhiên hỏi :

- Nếu không tìm thì biết làm thế nào?

Thôi Huệ xẵng giọng đáp :

- Mai đại ca của người chẳng phải có một thanh bảo kiếm hay sao? Chúng ta chỉ việc khoét một lỗ rộng ra một chút chui vào là được thôi mà! Tìm mãi phát chán mà có thu được gì đâu?

Nàng giận dữ nói thêm :

- Thật tức chết đi được! Gia gia tặng cho ta một thanh Hàn Anh Kiếm, chỉ tiếc rằng bị bọn tặc nhân kia cướp mất, nếu không lo gì mà không phá được bức tường này.

Mai Quân Bích đương nhiên nghe ra được câu nói khích của Thôi Huệ nhưng chưa kịp phản ứng gì thì Thượng Quan Yến đã chạy lại nói :

- Mai đại ca! Huệ thư nói rất có lý! Chúng ta hãy phá ra một mảng tường đi.

Mắt nàng mở to nhìn chàng đầy hy vọng.

Mai Quân Bích gật đầu nói :

- Có lẽ chỉ còn cách đó nữa thôi!

Nói xong rút Côn Ngô kiếm ra.

Nhưng bức tường đá vừa nhẵn vừa dày nên không những rắn như thép mà rất khó dụng lực. Côn Ngô kiếm của Mai Quân Bích vốn là thần binh lợi khí nhưng phải mất gần nửa canh giờ mới phá được một lỗ nhỏ.

Cả ba người hợp lực đào khoét mất không ít công phu mới mở ra được một cánh cửa chừng hai thước đủ cho một người chui qua.

Thanh âm quái dị vẫn vang lên đều đều, quả nhiên đó là tiếng người ngáy rất to.

Mai Quân Bích tra kiếm vào bao cùng Thôi Huệ và Thượng Quan Yến chui vào thạch thất.

Thôi Huệ đánh lửa lên.

Ba người chột nhìn qua, thấy căn phòng hẹp và cong sang phải giống như một hành lang. Mai Quân Bích đi trước, theo lối cong đi chừng năm sáu trượng thì chột thấy trước mắt sáng lên.

Thì ra bức tường cuối phòng dính đầy hạt minh châu đều to như mắt rồng tỏa sáng rợp mắt.

Dưới sàn nhà chất hàng chục hòm lớn nhỏ, theo Mai Quân Bích suy đoán thì bên trong chứa đầy ngọc ngà châu báu. Chỉ riêng hàng chục hạt minh châu này đã có giá trị bằng cả một vương quốc nhỏ, chưa nói đến những hòm bảo vật bên dưới.

Mai Quân Bích tự hỏi :

- “Không biết bọn tặc nhân của Ca Lạc sơn trang cướp ở đâu ra lắm vàng ngọc châu báu đến thế?”

Chợt Thôi Huệ chỉ tay vào góc phòng nói :

- Mai đại ca! Xem kia! Cái gì ở kia vậy?

Mai Quân Bích nhìn lại, thấy trên một đồng châu báu có vật gì đen đen nằm khoanh tròn lại.

- Phì... phào... phì... phào!

Tiếng ngáy chính từ vật đó phát ra.

Thì ra đó là người.

Chắc hẳn ta là người giữ kho báu của Ca Lạc sơn trang. Nhưng với dáng nằm cuộn tròn quay lưng ra ngoài và tiếng ngáy như sấm, đừng nói kẻ trộm đột nhập lấy hết mọi thứ mà dù có khiêng luôn cả hẳn đi cũng được.

Thôi Huệ không chờ Mai Quân Bích trả lời, tay nắm chắc trường kiếm tiến lên hai bước hỏi :

- Này! Người là ai? Bỏn cô nương muốn hỏi người!

- Phì... phào... phì... phào!

Chỉ có tiếng ngáy trả lời, người kia vẫn ngủ say như chết.

Theo lý thì người được phái đến giữ kho báu có giá trị trăm vạn lượng như thế này chẳng những phải biết võ công mà còn phải thính nhạy nữa mới phải.

Nếu đã là người luyện võ thì chỉ cần người đến, cho dù đang ngủ vẫn phát hiện được rồi...

Thế mà ba người vừa phá tường vào đây, âm thanh đương nhiên không nhỏ, nay Thôi Huệ lại quát hỏi to như thế mà vẫn nằm ngủ như không là có làm sao?

Họa chẳng hẳn là kẻ điếc!

Thôi Huệ thấy hẳn không tỉnh dậy bực mình cúi xuống nhặt một viên ngọc nhỏ nhằm vào vai hẳn bắn tới.

Nói cũng kỳ quái, viên ngọc được Thôi Huệ bắn đi mang nội lực không phải là nhỏ, đương nhiên cũng rất chính xác. Nhưng chỉ thấy người kia khẽ trở mình, miệng ú ớ mấy tiếng rồi tiếp tục ngủ như không có chuyện gì xảy ra!

Có một điều kinh ngạc là viên ngọc không trúng người hẳn, trượt đi rơi đánh chát vào đồng châu báu!

Với công lực của Thôi Huệ cho dù dùng viên đá nhỏ làm ám khí phóng đi, cho dù là người đứng đối diện có đề phòng cũng khó mà tránh được, nói gì người ngủ say và chỉ cách có vài bước chân.

Thế mà người kia vẫn ngủ, chỉ hơi trở mình đã tránh được, há chẳng phải quái sự?

Chẳng lẽ sau lưng hẳn có mắt?

Hay đó là do hẳn trở mình một cách tình cờ, vừa may đúng lúc tránh được viên ngọc?

Chẳng những Thôi Huệ không hiểu cơ sự ra sao mà Mai Quân Bích đứng gần đó cũng không lý giải nổi!

Thôi Huệ lại càng tức khí, cúi xuống nhặt thêm hai viên ngọc thạch nữa nhằm hai huyệt Tinh túc và Tiểu yêu ở sườn người đang ngủ bắn tới.

- Bịch! Bịch!

Lần này thì hai viên ngọc thạch bắn trúng mục tiêu.

Người kia lại trở mình cầu nhàu :

- Này! Đừng đùa thế.

Nhưng hẳn thậm chí không quay lại, cũng không mở mắt ra, vẫn nằm ngáy khò khò.

Hai huyết Tinh tức và Tiểu yêu một liên quan đến thận, một liên quan tới gan là hai trong số ba mươi sáu đại huyết trên người. Nếu ai không biết võ công, chỉ cần điểm trúng một trong hai huyết này thì đã có thể bỏ mạng.

Nội lực Thôi Huệ không phải tầm thường, với hai viên ngọc trong khoảng cách gần như thế có thể xuyên thủng đá, nói gì đến da thịt con người?

Huống chi đây lại bắn trúng yếu huyết nữa?

Người kia nếu không có võ công tuyệt thế thì đâu thể vẫn ngủ yên như không có chuyện gì xảy ra thế được?

Thôi Huệ nổi giận quát lên :

- Lão trộm! Đừng giả ngây giả điên trước mặt bản cô nương nữa!

Quát xong cúi xuống bốc cả nắm châu ngọc nhắm người quái nhân ném đến. Nắm châu ngọc ném đi rất mạnh phát ra tiếng rào rào, quyết phải làm quái nhân kia thức dậy mới nghe.

Quả nhiên người kia lăn đi một vòng rồi đứng dậy lùi hai bước.

Bây giờ mới thấy lư sơn chân diện người kia.

Đó là một lão nhân tuổi giữa năm mươi và sáu mươi, thấp bé và gầy khô như que củi, mặt dơi tai chuột, chừa bộ râu cũng lơ thơ mấy sợi như râu chuột, quần áo bẩn thỉu tóc tai rối bời, thụt đầu rút cổ trông rất tếu!

Lão cúi gập bụng, hai tay ôm khư khư một vật gì đó giống như sợ bị người ta nhìn thấy, hấp háy đôi mắt ti hí nhìn ba người một lúc mới hỏi :

- Các người là ai? Sao đánh thức Thử gia dậy làm chi?

Thôi Huệ vốn rất ghét hạng người ăn nói quanh co như thế, trừng mắt quát :

- Trước hết ngươi hãy nói xem mình là ai? Đến làm gì ở đây?

Lão nhân vẫn ôm khư khư vật gì trong tay, bước lên một bước nhìn Thôi Huệ cười rình rích đáp :

- Ta hiểu ra rồi! Thì ra các người cũng lòng vả dạ sung như nhau thôi. Nói thật, Thử gia gia rất thích kết giao bằng hữu, xưa nay lấy được vật gì đều không thích độc chiếm một mình. Hôm nay đến đây vừa khéo thấy bọn chúng ôm đầu chạy trốn cả. Thử gia gia rất thích thừa cơ đột nhập, như thế sẽ chẳng cần dùng đến xảo thuật làm gì! Bởi thế mà thâm nhập vào đây!

Lão lại cười rình rích nói tiếp :

- Ngờ đâu bên ngoài loan tin là mất bảo vật. Nói thật ra những thứ rác rưởi trong kho này, có cho lão nhân gia cũng không thèm! Nhưng được cái trong này yên tĩnh, ngủ rất đã! Thế là Thử gia gia làm một giấc tới mấy ngày, ai ngờ các người cũng theo vào đây? Hích Hích! Thật khéo hợp ý nhau...

Thôi Huệ nghe đối phương nói một thôi một hồi không đầu không cuối, chẳng hiểu đầu của tai neho gì liền quát lên :

- Người nói nhăng cuội gì thế? Bỏn cô nương hỏi người tới đây làm gì? Vì sao nằm trong đây mà ngủ?

Lão nhân bị quát cũng không nổi giận, vuốt bộ râu chuột lơ thơ cười rình rích đáp :

- Cô nương! Xem ra cô cũng khá đấy! Với lại trong nghề này các vị cô nương mỹ miều cũng không thiếu! Hô hô! Trong giang hồ ai thấy được đều có phần, như Thử gia gia từng nói, mình không đến nổi tham lam để độc chiếm đâu! Ta có phần đương nhiên các người cũng có...

Đến bây giờ thù Thôi Huệ đã hiểu ra.

Nguyên lão đầu này là một tên trộm!

Chẳng những thế lão còn cho rằng ba người tới đây cũng cùng mục đích với lão, chẳng thế mà lúc trước nói câu “lòng vả dạ sung”!

Thôi Huệ vừa tức vừa buồn cười quát lên :

- Người nói bậy bạ gì thế? Mau rút khỏi đây ngay!

Dứt lời vung chưởng đánh ngay.

Lão trộm trở mặt kêu lên :

- Các người làm gì thế?

Chờ chưởng lực Thôi Huệ đánh tới gần, lão lách nhẹ sang trái tránh được dễ dàng. Vật lão ôm trong lòng dường như là thứ gì đó rất quý, bởi trong tình huống cấp bách như thế mà lão vẫn gò lưng ôm chặt như không để người khác nhìn thấy.

Thế nhưng do có lẽ sơ suất mà hé lộ ra mấy chiếc tua màu hồng. Lão hốt hoảng dùng tay chụp lấy, đồng thời quay lưng lại che đi.

Đó là vật gì chứ?

Thôi Huệ chợt có cảm giác những tua màu hồng đó rất quen.

Nàng nghĩ ngay đến thanh Hàn Anh Kiếm, liền lao nhanh tới chỉ tay vào mặt lão trộm quát :

- Vật gì kia đưa ra xem?

Thế nhưng lão trộm tỏ ra rất linh hoạt, cho dù Thôi Huệ có nhanh bao nhiêu thì lão vẫn tránh đi được, trước sau vẫn đứng cách nàng chừng hơn một trượng, hai tay ôm khư khư vật bí ẩn đó, miệng chối đầy đầy :

- Không... có gì! Không có gì!

Thôi Huệ đâu chịu bỏ qua?

Nàng vừa tìm cách áp sát đối phương vừa quát :

- Rõ ràng là người ăn trộm thanh bảo kiếm của ta còn dám chối không có gì hay sao? Mau đưa ra xem!

Lão trộm thân pháp tỏ ra vô cùng linh hoạt, Thôi Huệ dù nhanh bao nhiêu thì lão vẫn giữ nguyên khoảng cách, đôi mắt chuột ti hí lóe lên, miệng cười hô hô nói :

- Lòng người quả là tham lam vô đáy! Nha đầu! Người cũng tinh ranh lắm! Tất cả châu báu vàng ngọc ở đây ta đã nhường cho người cả, thế mà còn chê ít sao? Các người cậy người đông bức hiếp lão đầu ta chứ gì? Nói thật cho người biết, Thử gia gia chưa từng giấu đến vật gì mà không được đâu! Thanh kiếm này ta lấy được từ tay một thiếu nữ, nếu không ta tới Ca Lạc sơn trang này làm gì cho mệt sức? Thế mà người định trấn lột của Thử gia gia này sao? Ta khuyên nha đầu người bỏ ngay ý định đó đi.

Dứt lời giang tay phô ra cả bao kiếm bằng vàng nạm ngọc với chiếc chuỗi được chạm khắc hết sức tinh vi và chùm tua màu hồng bay phơ phất!

Đó không phải là Hàn Anh Kiếm thì là gì nữa?

Lão trộm đưa mắt đắc ý nhìn mọi người rồi thu kiếm lại ôm chặt như trước.

16. Chương 16: Danh Môn Chính Phái

Thôi Huệ thấy thanh Hàn Anh kiếm nằm trong tay lão trộm thì nổi giận, mặt đỏ bừng quát :

- Lão tặc! Mau trả kiếm cho bản cô nương, nếu không đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!

Nói xong rút kiếm ra.

Lão trộm cười hô hô nói :

- Nha đầu ngươi thật là vô lý! Ngươi cũng như ta thôi, ai rờ tới vật trước là được chứ sao lại tranh cướp thế?

Thôi Huệ nghiêng răng múa kiếm đâm vào, đồng thời lướt tới, tay trái vươn trảo chụp lấy Hàn Anh kiếm!

Lão trộm nhảy tránh đi nói :

- Nha đầu! Ngươi muốn động thủ cùng Thử gia gia ư? Chưa đủ bản lĩnh đâu! Thế nhưng xưa nay lão đầu ta không muốn động thủ với hàng tiểu bối!

Thôi Huệ càng tức giận lẫn xả vào lão quái nhân công ra một lúc bảy tám kiếm.

Lão trộm hai tay vẫn ôm chặt thanh bảo kiếm, lách đông né tây, dáng vẻ rất ung dung nhưng kiếm của Thôi Huệ vẫn không sao chạm được tới người lão.

Mai Quân Bích đứng ngoài quan sát, đã nhận ra lão trộm này là một dị nhân thân hoài tuyệt nghệ.

Mặc dù biết Thôi Huệ không phải là đối thủ của lão ta nhưng vì thấy lão trộm không có hoàn chiêu nên chàng không xuất thủ.

Thượng Quan Yển thì không như thế.

Nàng mấy lần định ra tay tương trợ Huệ thư cướp lại thanh Hàn Anh kiếm nhưng đều bị Mai Quân Bích giữ lại.

Lão trộm vừa tránh chiêu vừa cười nói :

- Hô hô! Nữ oa nhi! Ta nói không sai chứ? Bản lĩnh của ngươi đối với người khác còn được chứ làm gì nổi Thử gia gia? Đừng giận dữ như thế mà mất đẹp đi! Ngươi có biết chủ nhân của thanh kiếm này là ai không? Hãy nói lai lịch ra cho lão đầu ta nghe xem nào?

Thôi Huệ thấy quả tình mình không làm gì được đối phương, nghe vậy liền dừng tay đáp :

- Thanh kiếm đó là của gia gia tặng lại cho ta, đương nhiên nó thuộc quyền sở hữu của ta!

Lão trộm chợt ngênh mặt cười to một tràng!

Thôi Huệ tức giận hỏi :

- Ngươi cười gì?

Lão trộm vẫn chưa thôi cười, lúc lắc cái đầu nhỏ xúu đáp :

- Nữ oa nhi! Thì ra ngươi còn giỏi cả nghề nói dối nữa! Ngay cả lão tổ tông nghề trộm như ta mà vẫn không bằng! Thanh kiếm này rõ ràng là của Thôi lão đầu, thế mà ngươi lại nhận bừa là của gia gia mình! Thôi lão đầu đã bao giờ cho cháu mình làm nghề đục tường khoét vách?

Thôi Huệ cố nén giận nói :

- Ta không phải kẻ trộm! Đó chính là ông nội của ta!

Lão trộm nhú mày hỏi :

- Thôi lão đầu là ông nội của ngươi ư? Vậy hẳn dạy cho ngươi võ công gì diễn thử vài chiêu cho ta xem nào?

Thôi Huệ nghe “Hừ” một tiếng nói :

- Ngươi hãy mở to mắt mà xem đây!

Nói đoạn thi triển Tích Không Kiếm Quyết chập hai ngón trở và giữa điểm sang đối phương.

Lão trộm liền thôi cười nhảy sang tránh nói :

- Nha đầu ngươi xuất thêm chiêu nữa đi!

Thôi Huệ không cần nói cũng đã lướt người đến, lão trộm chưa kịp đứng yên thì “Tích Không Kiếm Quyết” lại tiếp tục điểm ra, tay phải lại thi triển một chiêu “Ngọc Trụ Hồi Hoàn” trong Đại La kiếm pháp công tới.

Hai chiêu này được phát đồng thời, thế lại rất phàm tốc trong khi đối phương chưa kịp đứng vững khiến lão bị bao trùm trong màn kiếm.

Thôi Huệ vừa phát chiêu vừa nói :

- Để xem lần này ngươi còn tránh đi đâu được nữa!

Lão trộm cười hô hô nói :

- Quả nhiên không sai! Bao nhiêu tuyệt nghệ bảo bối của Thôi lão đầu ngươi đều thi thố ra đây cả.

Dứt lời nhún mình một cái, chẳng biết dùng thân pháp gì lao vọt ra khỏi màn kiếm xuất hiện cách đó hơn một trượng.

Lão hấp háy đôi mắt ti hí nói :

- Nữ oa nhi! Ngươi là tôn nữ của Thôi lão đầu thật sao? Hích hích! Vừa rồi thấy các ngươi đào tường khoét vách chui vào, ta cứ tưởng là đồng nghiệp cả! Hô hô! Nếu có lần ông nội ngươi nói đến có một lão trộm vào hàng tổ tông tên là Xuyên Thiên Phi Thử thì chính là ta đấy!

Thôi Huệ ngơ ngác thốt lên :

- Xuyên Thiên Phi Thử?

Lão trộm gật đầu chỉ tay vào mũi mình nói :

- Trả cho ngươi đây! Sau này đừng có mà đem nó vứt đi như thế nữa làm cho Thử gia gia ta phí bao nhiêu công sức. Cầm lấy!

Dứt lời ném thanh Hàn Anh kiếm sang.

Thôi Huệ tiếp lấy thanh kiếm, mặt đỏ bừng vì ngượng.

Nàng không ngờ trước mặt mình chính là vị thần trộm danh chấn giang hồ Xuyên Thiên Phi Thử, một trong hai đại kỳ nhân du hí phong trần bậc nhất trong võ lâm cùng Thiết Quả Tiên tề danh là “Nam Cái Bắc Thâu” chẳng ai không biết.

Một điều đặc biệt là hôm nay nàng may gặp được cả hai vị nhất đại kỳ nhân đó ngay ở Ca Lạc sơn trang này.

Chả trách gì lão luôn miệng tự xưng là “Thử gia gia”, làm sao nàng lại không đoán ra chứ?

Chính nhờ vị này lấy được thanh Hàn Anh kiếm từ tay bọn Ca Lạc sơn trang, nếu không thì nàng biết tìm ở đâu?

Thế mà không biết ơn thì chớ, lại tỏ ra hỗn xược lại còn động thủ với lão ta nữa!

Nếu tính lại thì Xuyên Thiên Phi Thử chẳng những là cùng bối phận với gia gia của nàng mà hai người còn là bằng hữu nữa!

Nàng vừa đắc tội với vị kỳ nhân đó, nếu để ông nội biết thì làm thế nào?

Thấy Thôi Huệ đỏ mặt bối rối hồi lâu không nói năng gì, Xuyên Thiên Phi Thử cười nói :

- Nữ oa nhi! Đừng buồn nữa! Với bản lĩnh của ngươi thì hành khứ giang hồ không ai dám bức hiếp đâu. Có thua Thử gia gia đôi chút thì có sao chứ?

Lão hiểu sai ý, cho rằng vì Thôi Huệ hiếu thắng, vừa rồi đánh không thắng nổi mình nên mới thất vọng, bởi vậy mà buông lời an ủi.

Xuyên Thiên Phi Thử nhượng đôi chân mày lơ thơ nói tiếp :

- Thật tình Thử gia gia chẳng phải vì thanh Hàn Anh kiếm của ngươi mà tới đây đâu.

Chỉ là gặp phải, ta thấy đó là vật của Thôi lão đầu, không hiểu sao nó lại rơi vào tay của một tên nha đầu của Ca Lạc sơn trang? Vì thế nên mới tiện tay lấy đi...

Thôi Huệ buột miệng hỏi :

- Vậy mục đích lão tiên bối tới đây làm gì?

Xuyên Thiên Phi Thử dường như không để ý cách xưng hô của đối phương đã thay đổi, cười đáp :

- Lão nhân gia từ phương bắc cách xa ngàn dặm tới đây là nhận lời ủy thác của một người nhờ lấy hai đồ vật quan trọng...

Xuyên Thiên Phi Thử tỏ ra rất cao hứng, vừa nói vừa moi trong túi lấy ra một vật đặt trong lòng bàn tay hé ra cho Thôi Huệ xem.

Đó là một vật nhỏ tỏa ánh vàng lóng lánh, nguyên là chiếc Kim Phụng thoa mà nàng đã trông thấy trong tay tử y thiếu nữ.

Nhìn thấy chiếc Kim Phụng thoa, Thượng Quan Yến buột miệng kêu lên :

- Đây chính là vật của tử y thư thư đây mà!

Xuyên Thiên Phi Thử rút tay lại rất nhanh như thể sợ ai cướp mất, cẩn thận cất vào túi, trừng mắt nhìn Thượng Quan Yến nói :

- Thế nào! Nha đầu ngươi cũng định lừa ta nữa sao? Không được! Đồ vật này đối với Thử gia còn có ích!

Dứt lời chao mình, chỉ thấy thân ảnh loáng một cái xuyên qua giữa ba người chui vào lỗ tường vừa được họ khoét thoát ra ngoài.

Hành động của lão thần trộm nhanh không sao tưởng được, quả không hổ danh là Xuyên Thiên Phi Thử!

Nhưng lát sau lão thò đầu qua lỗ nói :

- Người của Ca Lạc sơn trang đã theo địa đạo đi hết rồi. Lối ra ở bên ngoài bệ thờ, nhưng các người tuyệt đối đừng có động vào, và cũng không cần đuổi theo chúng nữa!

Nói xong câu đó, bóng lão lại biến mất.

Thôi Huệ gấp giọng kêu lên :

- Lão tiên bối! Xin hãy chậm một chút!

Thế nhưng không có tiếng trả lời, có lẽ lão đã đi xa không nghe thấy nữa.

Mai Quân Bích cười nói :

- Ông ta đã đi xa rồi! Vị tiên bối đó thật là vui nhộn thú vị thật đấy!

Thôi Huệ lườm mắt nhìn chàng nói :

- Còn chờ huynh phải nói! Biết rõ võ công người ta không đánh lại vị thần trộm đó, thế mà khoanh tay đứng nhìn... Nếu gặp phải địch nhân thì chỉ e người ta bỏ mạng rồi còn đâu nữa.

Tới đó, đột nhiên vẻ giận dữ biến đâu mất. Nàng cười phì lên nói tiếp :

- Thực ra vị thần trộm đó cùng bối phận với gia gia, hai người còn là bằng hữu nữa. Vị Xuyên Thiên Phi Thử đó trong “Nam Cái Bắc Thâu” vốn ở phương bắc, hôm nay tiến mãi về tận đây tất xảy ra chuyện gì hết sức quan trọng.

Mai Quân Bích gật đầu tiếp lời :

- Theo lời vị tiên bối đó thì có vẻ như đang xảy ra việc gì rất trọng đại thật! Mấy hôm trước, dọc đường đi ngu huynh gặp rất nhiều nhân vật thuộc các môn phái đều bàn tán về hai vật đặc biệt nào đó. Chỉ là lúc đó ngu huynh không chú ý. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì có thể chính là hai vật mà vị tiên bối kia vừa nói.

Tới đó, chàng chợt buông tiếng thở dài :

- Ài... Trong giang hồ kẻ nào cũng muốn tranh quyền đoạt lợi, chuyện ân oán không bao giờ dứt... Huệ muội! Chúng ta không nên dính vào những chuyện đó thì hơn!

Thôi Huệ nhăn mũi “Xì” một tiếng đáp :

- Ai thích dính dáng vào những chuyện đó? Thế nhưng khi chuyện đã đổ vào đầu thì có muốn thoái thác hay tránh đi cũng không được!

Nàng dừng một lúc, lại tiếp :

- Mai đại ca! Vừa rồi Xuyên Thiên Phi Thử tiên bối có nói rằng người của Ca Lạc sơn trang đều bỏ chạy hết qua lối địa đạo, còn cảnh báo chúng ta không nên đuổi theo nữa. Bây giờ nên quyết định thế nào?

Thượng Quan Yến vốn đang sốt ruột nghe thế vội chen lời :

- Mai đại ca! Tặc nhân đã chạy cả rồi, không biết tìm ngoại công ở đâu?

Mai Quân Bích cắt lời an ủi :

- Yến muội đừng lo!

Lại quay sang Thôi Huệ nói :

- Huệ muội! Ta thấy lời của Xuyên Thiên Phi Thử lão tiên bối nói không sai đâu. Như vậy là bọn phỉ đề đã chạy ra ngoài hết theo lối địa đạo. Vị tiên bối đó lại cảnh cáo chúng ta là không được động vào bệ thờ, tất ở đó có nhiều cạm bẫy. Nhưng dù có mạo hiểm tới đâu, chúng ta cũng phải đuổi theo mới cứu được Võ lão anh hùng, thậm chí có vào tới Tổng đàn Huyền Nữ giáo cũng phải đi!

Thôi Huệ nghe Mai Quân Bích nói cần đến Tổng đàn của Huyền Nữ giáo ở Lục Thiệu sơn để cứu Thiết Bối Cương Cù Võ Công Vọng không khỏi lo lắng nói :

- Muội thường nghe gia gia nói rằng Giáo chủ Huyền Nữ giáo là Cửu Thiên Ma Nữ võ công đã tới mức xuất thần nhập hóa. Nếu Võ lão anh hùng quả thực bị đưa tới Lục Thiệu sơn thì sự việc trở nên phức tạp rồi đấy!

Mai Quân Bích nghiêm nghị nói :

- Việc trừ ma hộ đạo là nghĩa vụ của mỗi người trong võ lâm, huống chi chúng ta cũng đã quyết ý tận tâm tận lực giải quyết việc của Võ lão anh hùng cho đến cùng? Cho dù là Cửu Thiên Ma Nữ có lợi hại bao nhiêu cũng không thể giữa đường rút lui được!

Thôi Huệ hơi đỏ mặt nói :

- Không phải muội sợ Cửu Thiên Ma Nữ đâu, chẳng qua nói thế để bàn kế sách nào cho thích hợp mà đối phó.

Nàng dừng một lúc rồi chợt nói thêm :

- Mai đại ca! Muội và Mẫn tỷ đã hẹn gặp nhau ở Kiếm Dương thuộc Tương Tây, chúng ta nên tới đó hội kiến với chị ấy bàn định phương sách. Thế nào?

Mai Quân Bích ngạc nhiên hỏi :

- Huệ muội! Mẫn tỷ là ai thế?

Thôi Huệ “À” một tiếng, cười đáp :

- Chúng ta đi nhanh lên thôi. Ngoài núi còn có mười sáu tiểu muội chúng ta cứu ra và Cẩm Nhi, Kiếm Nhi, chắc họ đang sốt ruột chờ chúng ta lắm.

Thượng Quan Yến vốn đã nóng lòng như lửa, nghe tới đó liền quay lại chui ra chỗ mảng tường vừa bị phá.

Thôi Huệ chỉ tay xuống những đồng vàng bạc châu báu ngổn ngang đầy địa thất, cười nói :

- Mai đại ca! Những thứ này nằm đây thật ố ỉ, không chừng rơi vào tay bọn bất lương nào đó! Nên cầm lấy một ít ra ngoài kia chia cho mọi người!

Mai Quân Bích tuy không muốn lắm nhưng cũng gật đầu tỏ ý đồng tình rồi cầm lấy mấy đĩnh vàng cất vào người.

Thôi Huệ xách một hòm vàng phải đến ba bốn chục cân, sau đó hai người chui qua lỗ tường đuổi theo Yến muội.

Trên đường đi không có bất kỳ một trở ngại, không bao lâu, ba người đã ra khỏi thạch động.

Cầm Nhi, Kiếm Nhi mừng rỡ vội chạy ra đón.

Mai Quân Bích giao vàng cho Thôi Huệ bảo đem phân phát cho chúng nhân sau đó cùng hạ sơn.

Ngang qua hồ nhỏ giữa thung lũng, Cầm Nhi và Kiếm Nhi rẽ vào thu lấy hành lý rồi đuổi theo mọi người.

Vì mười sáu thiếu nữ không biết võ công nên đoàn người tiến rất chậm, mất hơn hai canh giờ mới đi được một nửa địa đạo, tới giữa bãi xương người và những thi thể ngâm được khô quắt đứng dựa vào vách đá hai bên.

Thấy không có gì nguy hiểm nữa lại nóng lòng cứu người nên Mai Quân Bích sai bọn Cầm Nhi và Kiếm Nhi ở lại giúp bọn thiếu nữ đi sau, còn mình cùng Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đi trước.

Sau khi hẹn gặp tại một địa điểm ở Kiếm Dương và dặn kỹ hai tên thư đồng, Mai Quân Bích cùng hai thiếu nữ tiến lên trước tìm đến chỗ buộc ngựa trước đây cùng phi xuống núi.

Ba kỵ mã nhằm hướng tây ra roi giục ngựa phóng như bay.

Nhưng đi hết một ngày đường vẫn chưa ra khỏi dãy Tuyết Phong sơn hùng vĩ, mọi người đều lo hôm nay phải ngủ lại giữa hoang sơn.

Bóng chiều đổ xuống.

Phía trước vẫn thấy núi non chập chùng, chẳng những không thấy thôn xóm dân cư mà ngay cả hoang miếu cũng không!

Thôi Huệ chợt ghìm ngựa lại nói :

- Bích ca...

Chợt thấy Mai Quân Bích quay lại xua tay nói khẽ :

- Huệ muội đừng lên tiếng! Phía trước có mười mấy người, xem dáng vẻ chúng vội vàng như vậy, rất có thể là người của Ca Lạc sơn trang!

Thôi Huệ đưa mắt nhìn tới.

Trong ánh hoàng hôn, con đường rừng tối om không thấy nhân ảnh nào.

Tuy vậy nàng tin rằng Bích ca công lực cao hơn mình nên đã phát hiện được gì đó, liền thấp giọng hỏi :

- Chúng ta có nên xuống ngựa không?

Mai Quân Bích gật đầu :

- Cần phải theo dõi xem chúng định làm gì, vì thế nên phải xuống ngựa mới tiếp cận được.

Ba người liền xuống ngựa dắt vào buộc trong rừng, sau đó Mai Quân Bích dẫn đầu thi triển khinh công đi nhanh tới.

Đi chừng nửa dặm, quả nhiên trông thấy một đoàn người đang ngược lên đồi, dáng đi rất vội vã.

Bọn chúng đi thêm mấy chục trượng nữa thì rời quan lộ rẽ vào rừng.

Ba người vẫn nhẹ nhàng bám theo.

Cách đường cái vài chục trượng thấp thoáng một ngôi cổ miếu, nhưng vì tối quá nên không thấy rõ lắm.

Khi đoàn người vào tới sân miếu thì chợt thấy từ trong miếu điện một hắc y nhân bước ra nghênh đón.

Song phương trao đổi ám hiệu gì đó rồi đoàn người theo hắc y nhân tiến vào miếu điện.

Mai Quân Bích vẫy tay ra hiệu rồi tung mình lướt vào bên trong, thân ảnh như làn khói khuất vào miếu điện.

Thôi Huệ đưa mắt quan sát địa hình, sau đó dẫn Thượng Quan Yến vượt qua tường miếu nhảy lên một cây thông rườm rà mọc ngay trước hành lang bên phải đại điện ẩn trong vòm là đưa mắt nhìn vào.

Chọn vị trí này rất kín đáo thuận lợi, nhìn vào có thể trông thấy rõ mọi việc xảy ra trong miếu điện.

Tuy đã khá hoang tàn, tường hư mái dột không còn hoành phi bằng hiệu gì nhưng đây có vẻ như là một ngôi Sơn thần miếu.

Chỉ cần nhìn bụi bặm và mạng nhện bám đầy khắp nơi cũng biết ngôi miếu này từ lâu không có người lai vãng.

Lúc đó trên chiếc hương án xiêu vẹo được thắp hai ngọn đèn cháy leo lét làm cho quang cảnh trong miếu càng tăng thêm vẻ thê lương.

Phía sau thần án không có thần tượng mà lại có hai người ngồi trên những chiếc ghế cũ kỹ.

Ngồi bên tả là một thiếu nữ mới mười bảy mười tám tuổi, tóc tết thành hai bím, má phấn môi son, dung nhan kiều diễm.

Bên phải là một trung niên văn sĩ chừng bốn mươi tuổi mình vận thanh bào, vẻ mặt thâm trầm.

Hai bên thần án còn có mười mấy tên hắc y hán tử tướng mạo dữ dằn, lưng đeo Quỷ đầu đao đứng thành hai hàng đáng rất trang nghiêm.

Nhìn qua trang phục và binh khí thì có thể nhận ra chúng là người của Huyền Nữ giáo.

Trước thần án có hai vật gì đen đen nằm khoanh dưới đất giống như là người bị trói nhưng không thấy nhúc nhích, có lẽ đã bị điểm huyết đạo.

Thượng Quan Yến đưa mắt quan sát hai bóng đen một lúc, chợt lấy khuỷu tay huých nhẹ vào Thôi Huệ thấp giọng hỏi :

- Huệ thư nhìn xem, có ngoại công trong đó không?

Thôi Huệ đáp :

- Tối quá không thấy rõ, nhưng nhìn dáng người thì có vẻ như không phải...

Chợt nghe trung niên văn sĩ ra lệnh :

- Cởi trói cho chúng!

Hai tên hắc y hán tử tuân lệnh bước đến cởi trói cho hai người.

Tên trung niên văn sĩ đứng lên bước lại gần hai người vừa được cởi trói nhướn mắt nhìn một lúc rồi đưa tay lên...

Thượng Quan Yến thất kinh định lao vào miếu thì bị Thôi Huệ giữ lấy, thấp giọng nói :

- Yến muội cứ bình tĩnh ngồi yên đi!

Chỉ thấy tên trung niên văn sĩ vung tay đánh vào hậu tâm hai người kia rồi quay về.

Hai người kia được giải khai huyết đạo tỉnh dậy nặng nề đứng lên.

Bây giờ mới nhìn rõ mặt.

Hai người đó một nam một nữ, cùng bận khinh trang màu đen như mười tên hán tử đứng hai bên thần án.

Có lẽ chúng cũng là người của Huyền Nữ giáo.

Nam nhân chừng ba mươi tuổi, còn nữ nhân chỉ mới hai mươi là cùng.

Hắc y thiếu nữ vừa đứng dậy đưa mắt nhìn lên hai người ngồi sau thần án đã vội vàng quỳ sụp xuống nói :

- Tam tiểu thư! Công Tôn tiên sinh! Xin rủ lòng thương mà tha chết cho! Tỳ nữ nhất thời hồ đồ nên đắc tội.

Cô ta vừa nói vừa dập đầu, chưa xong câu đã nghẹn ngào nấc lên.

Trung niên văn sĩ được xưng là “Công Tôn tiên sinh” không nhìn cô ta, cất giọng thâm trầm nói :

- Các người cũng biết rõ tội thông gian phản bội bốn giáo sẽ bị xử trí thế nào rồi. Sao bây giờ còn van xin gì nữa?

Hắc y thiếu nữ ngừng dập đầu, mặt tái mét, nước mắt ướt đầm đôi má, môi run run không nói nên lời.

Bên ngoài rất yên tĩnh, vài hạt mưa lất phất và cơn gió nhẹ thổi qua vòm lá, vì thế mọi âm thanh trong miếu phát ra đều nghe rất rõ.

Thượng Quan Yến thấy trong số hai người không có ngoại công mình, nổi căng thẳng trong lòng dịu xuống.

Hắc y thiếu nữ nhìn sang nam nhân đứng bên cạnh mình nói :

- Thân Phúc! Sao còn chưa quỳ xuống xin Tam tiểu thư và Công Tôn tiên sinh khai ân tha mạng cho?

Thân Phúc chỉ “Hừ” một tiếng không trả lời cũng không quỳ xuống, giống như đang vận công điều tức.

Thiếu nữ thấy Thân Phúc không chịu nghe lời mình, đưa mắt tuyệt vọng nhìn lục y thiếu nữ ngồi sau thần án, cất giọng khản thiết :

- Xin tam tiểu thư mở lượng Bồ Tát từ bi tha cho chúng tôi! Thân Phúc là người được Đại tiểu thư ban cho tỳ nữ, mới đến Ca Lạc sơn trang ba tháng trước đây. Anh ta xưa nay tính tình cẩn thận, chưa bao giờ có hành vi phản nghịch bốn giáo...

Tam tiểu thư nghe thiếu nữ nói chùng chùng như có động lòng trắc ẩn, nét mặt lộ vẻ thương cảm gật đầu nhẹ hỏi :

- Người nói Thân Phúc là được Đại tiểu thư tặng cho người tháng trước, điều đó có thật không?

Hắc y thiếu nữ vội đáp :

- Bẩm, tỳ nữ không dám nói dối!

Tam tiểu thư lộ vẻ nghi ngờ hỏi :

- Chị ấy tặng nó cho người để làm gì?

Hắc y thiếu nữ không biết đối đáp ra sao.

Công Tôn tiên sinh liền chen lời :

- Cứ để nó kể lại tình hình tối qua xem thế nào?

Tam tiểu thư tiếp lời :

- Huệ nhi! Người kể lại việc vừa xảy ra ở Ca Lạc sơn trang xem!

Hắc y thiếu nữ nói :

- Tối qua có cường địch xuất hiện trong bốn trang, Nhị trang chủ bị trọng thương. Sau đó cả Đại trang chủ cũng bị chặt đứt luôn cánh tay duy nhất còn lại, không biết chạy đi đâu...

Tam tiểu thư to mắt ngạc nhiên hỏi :

- Cường địch đó gồm những ai mà ngay cả Kim thúc thúc và Lý thúc thúc cũng không phải là địch thủ?

Huệ nhi đáp :

- Người đánh bị thương cả Đại trang chủ và Nhị trang chủ là một vị công tử họ Mai gì đó. Nghe nói cả Phó giáo chủ cũng bại dưới tay vị đó. Đại tiểu thư thấy thế địch mạnh quá không đương nổi nên đã lệnh cho chúng nhân đệ tử trong trang tạm rút về Lục Thiệu sơn. Nhưng vì người quá đông nên sợ lộ, vì thế chia thành từng nhóm...

Công Tôn tiên sinh cười nhạt hỏi :

- Thế các người định lợi dụng thời cơ trốn đi?

Huệ nhi cúi đầu nín lặng.

Công Tôn tiên sinh quát lên :

- Sao không chịu trả lời?

Huệ nhi ngẩng lên sợ hãi nói :

- Dạ... Thân Phúc thấy đệ tử Ca Lạc sơn trang bị thương vong quá nhiều nên hoảng sợ bàn với tỳ nữ trốn đi tìm một nơi hẻo lánh nào đó chung sống...

Hắc y hán tử Thân Phúc chợt phá lên cười to nói :

- Tiện tỳ người mà cũng xứng tìm nơi yên tĩnh để trở thành phu thê chung sống với ta ư? Nói cho mà biết, đại gia Thân Phúc Thông đây là môn hạ của Thái Bạch Thần Ông của phái Hoa Sơn, đến Ca Lạc sơn trang này là vì hai vật kỳ bảo của võ lâm. Đại gia đã dùng ba viên tiên dược của phái Không Động làm cho tiện tỳ của Hồng Y La Sát Hạ Long Châu mê mẩn tâm thần tự hiến thân cho ta, giả vờ đem tặng cho tỳ nữ người đó thôi!

Tất cả những người trong cổ miếu nghe nói trong lòng đều chấn động nhìn tên hắc y hán tử tự xưng “Thân Phúc Thông”.

Huệ nhi mặt tái nhợt, lắp bắp nói :

- Người... người là...

Thân Phúc Thông không thèm để ý đến cô ta, cất giọng đắc ý nói tiếp :

- Hạ Long Châu đã nói hết cho đại gia biết các người cường chiếm tử Ca Lạc sơn trang làm cấm khu của mình, biến hai tên Trang chủ họ Lý và họ Kim làm kẻ bù nhìn chẳng qua chỉ là nhắm vào hai vật chí bảo làm chấn động võ lâm. Thế nhưng tốn mất hai mươi năm tâm huyết, giết không ít đồng đạo võ lâm mà vẫn không lấy được hai vật đó. Đại gia biết tất cả những gì muốn biết nên chẳng thích thú gấn bó với tiện tỳ Hạ Long Châu nữa! Hôm nay bị bắt trời tới đây, các người muốn mổ muốn giết gì thì cứ mặc sức!

Tam tiểu thư quay sang trung niên văn sĩ hỏi :

- Công tôn thúc thúc! Hắc y vừa nói gì vậy?

Công Tôn tiên sinh không đáp, nhìn Thân Phúc Thông nói :

- Thái Bạch Thần Ông của phái Hoa Sơn vẫn tự cho mình là danh môn chính phái, thì ra chỉ là một tên ngụy quân tử dùng thủ đoạn ti tiện để chiếm đoạt vật kỳ bảo mà thôi! Có kẻ danh môn chánh phái nào lại sai môn hạ đệ tử giở trò dâm ác hạ lưu như thế? Việc này truyền ra giang hồ, đến cả những kẻ đốn mạt nhất trong hắc đạo cũng phải cúi đầu bái phục!

Hắn dừng một lúc, lại tiếp :

- Tên họ Thân kia! Nói cho người biết Huyền Nữ giáo bọn ta có bằng hữu hầu khắp các môn phái trong giang hồ. Khi đã nhập vào bốn giáo, bất luận người thực tâm hay giả mạo với mục đích đến ẩn phục, chỉ cần có hành vi phản giáo là chiếu theo giáo quy mà xử trí. Người đã phạm vào mức độ phản nghịch như vậy, tất phải bị xử bằng ngũ mã phân thân để làm gương cho huynh đệ trong giáo!

Huệ nhi lúc đó mới trấn tĩnh lại, căm hận nhìn Thân Phúc Thông nghiêng răng quát :

- Ác đồ! Thì ra người là một kẻ tiểu nhân ti tiện lừa dối ta để làm hại thân ta! Ta quyết liều mạng với người!

Dứt lời lao vào Thân Phúc Thông.

Công Tôn tiên sinh cười “hắc hắc” nói:.

- Tên họ Thân đó sẽ được xử lý theo giáo quy. Còn người ăn trong đái ngoài, thông gian với kẻ phản nghịch tất cũng bị trừng trị. Ta cho người được chết toàn thân!

Dứt lời cách không đánh ra một chưởng.

Tam tiểu thư kêu lên :

- Công tôn thúc thúc! Khoan đã!

Chưa dứt lời vội đứng lên ngăn lại nhưng không kịp.

Chỉ nghe “Bịch” một tiếng, Huệ nhi rú lên, thân ảnh bị bắn xa tới ba trượng đập vào tường miếu vỡ đầu gục xuống chết tươi.

Tam tiểu thư giơ tay bưng mặt không dám nhìn.

Chính lúc này Thân Phúc Thông tung người lao ra cửa miếu!

Công Tôn tiên sinh cười “hắc hắc” nói :

- Hành động của phản đồ người đã nằm trong sự tiên liệu của bốn tiên sinh rồi! Quay lại!

Thân Phúc Thông đã lao ra tới cửa miếu, chân chưa chạm đất chợt thấy một nhân ảnh lướt tới trước mặt.

Tên này vốn cũng đã có đề phòng từ trước, vừa thấy bóng người lao ra chặn đường, song chưởng đã vận sẵn công lực đánh ra.

Tất cả những diễn biến đó chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Thân Phúc Thông tuy cảnh giác nhưng xuất thủ chậm mất một bước!

Hắn vừa phát chưởng thì đã bị một luồng kinh lực vô cùng uy mãnh đánh vào ngực bật lui bảy tám bước, há miệng phun ra một vòi máu, mắt hoa đi ngã nhào xuống đất.

Người vừa xuất thủ là Công Tôn tiên sinh, vừa đả thương Thân Phúc Thông liền lướt tới ngồi vào chỗ cũ.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến thấy Công Tôn tiên sinh thân pháp thần tốc, hành động mau lẹ như vậy nghĩ thầm :

- “Tên này thân thủ không phải tầm thường, hôm nay phải cẩn thận mới được!”

Công Tôn tiên sinh ngoảnh sang bọn hắc y hán tử đứng bên tả thần án phát tay ra lệnh :

- Các người đến lôi hắn dậy, dùng gia pháp mà trừng trị!

Năm tên hán tử “Dạ” một tiếng xông tới Thân Phúc Thông Đột nhiên...

Từ cửa sổ có hai vệt hàn quang xé gió bắn vào.

Hai tên hán tử đi đầu còn chưa biết nguyên do gì bỗng ôm ngực rú lên ngã ngửa ra giập đầu xuống đất.

Ba tên còn lại đứng chết trân ngay giữa miếu điện giương mắt nhìn, không dám tiến lên nữa!

Một tràng cười cất lên :

- Hô hô! Âm Thế Tứ Tài! Đệ tử của phái Hoa Sơn chúng ta, sao lại phải dùng đến gia pháp của người khác?

Lời chưa dứt, một nhân ảnh đã lao qua cửa sổ lướt vào miếu điện đứng chặn trước Thân Phúc Thông.

Đó là một trung niên đạo nhân chừng bốn mươi tuổi, mặt như trăng rằm, lưng đeo bảo kiếm, khí độ rất hiên ngang.

Công Tôn tiên sinh nhú mày nói :

- Thì ra là Truy Phong kiếm khách đại giá quang lâm, xin thứ lỗi vì huynh đệ không biết trước để trọng thể đón tiếp!

Dứt lời đứng lên khỏi ghế bình thản bước ra đón khách, làm như không xảy ra chuyện gì cả vậy!

Hắn bước tới trước mặt Truy Phong kiếm khách còn lướt mắt nhìn ra ngoài cửa sổ mới chấp tay nói :

- Làm sao mà Nhậm huynh không quản mưa gió đứng ngoài trời thế? Xin vào trong này đi chứ!

Từ bên ngoài cửa sổ có tiếng người cất giọng oang oang đáp :

- Âm Thế Tú Tài thật là lợi hại! Huynh đệ chỉ phát có hai mũi Kim Tiền tiêu thế mà nhận ra ngay được!
Lời chưa dứt, thêm một nhân ảnh từ cửa sổ lướt vào.

Người này tuổi dưới tứ tuần, tầm vóc nhỏ bé, so với giọng nói thì không tương xứng chút nào!

Công Tôn tiên sinh ho khan một tiếng đáp :

- Quá khen! Quá khen! Nhậm huynh với mười hai mũi Kim Tiền tiêu đủ làm chấn động giang hồ, có ai mà không nhận ra?

Tam tiểu thư thấy địch nhân tiếp nhau xuất hiện trong lòng không khỏi lo lắng, liền bước đến bên Công Tôn tiên sinh vận công đề phòng.

Âm Thế Tú Tài chỉ tay sang Tam tiểu thư cười nói :

- Nào, huynh đệ xin giới thiệu... Vị này là tam đồ đệ của Giáo chủ tệ giáo gọi là Tam tiểu thư Vu Thục Nhân.

Lại chỉ sang hai vị khách không mời giới thiệu tiếp :

- Vị đạo trưởng đây là Truy Phong kiếm khách của Hoa Sơn phái, còn vị kia là người của Bàn Thạch bảo ở Thái Sơn, danh hiệu Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long đại hiệp.

Vu Thục Nhân bèn lên gật đầu chấp tay hành lễ.

Truy Phong kiếm khách và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long thấy Vu Thục Nhân, trong lòng đều thâm sững sốt.

17. Chương 17: Lang Sói Tranh Ăn

Truy Phong kiếm khách và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long thấy thiếu nữ trước mặt được giới thiệu là Tam tiểu thư Huyền Nữ giáo, trong lòng rất ngạc nhiên.

Lục Thiệu tam kiêu danh mãn giang hồ, võ công được Cửu Thiên Ma Nữ chân truyền nổi danh là cao thâm mật trắc.

Thế mà nhìn thấy thiếu nữ này là một trang quốc sắc thiên hương chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, đáng vẻ lại e lệ như thế, há chẳng làm cho người ta bất ngờ.

Âm Thế Tú Tài lại nhìn Truy Phong kiếm khách và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long nói :

- Hai vị cùng đại giá quang lâm Tương Tây này thật là hiếm có. Tiếc rằng trong miếu này không phải là nơi đãi khách, huynh đệ này á náy vô cùng.

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long cười khà khà đáp :

- Âm Sát huynh khéo nói. Thực ra đệ và Truy Phong kiếm khách đạo trưởng chỉ tình cờ gặp nhau mà thôi. Huynh đệ đi đường thấy có người đi vào miếu, dáng vẻ vội vã khác thường nên hiếu kỳ mà đến xem, vừa tới thì thấy xảy ra án mạng, lại thấy có mấy người đến định hành hung một kẻ bị thương liền phát ra hai mũi Kim Tiền tiêu không ngờ ngộ thương huynh đệ của quý giáo trong lòng áy náy vô cùng.

Ý của Nhậm Long là không chủ tâm đối địch với Huyền Nữ giáo.

Đương nhiên Âm Thế Tú Tài nhận ngay ra ngầm ý này.

Tình thế hôm nay, chỉ riêng một mình Truy Phong kiếm khách đã không dễ dàng đối phó.

Nếu lại thêm vị Thập Nhị Kim Tiền Nhâm Long này nữa, bọn hắc y hán tử thì không kể làm gì, tuy hắc và Tam tiểu thư Vu Thực Nhân không sợ, nhưng Bàn Thạch bảo ở Thái Sơn rất có thể lực, ai muốn dây vào làm gì.

Nghĩ thế liền cười nói :

- Nhậm huynh vốn hiệp danh vang lừng thiên hạ. Việc vừa rồi chỉ là việc hiểu lầm nhỏ mà thôi, hai vị đâu có gì đáng trách.

Đương nhiên hắc không thể tách một mình Nhậm Long ra được, nhưng nói thế cũng làm Truy Phong kiếm khách khó xử.

Truy Phong kiếm khách cũng hiểu ra ý tứ của Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long nhú mày thăm nghĩ :

- “Bàn Thạch bảo ở Thái Sơn cũng được liệt danh trong Cửu đại môn phái trong giang hồ, làm sao tên này đón hèn đến mức muốn hòa giải với Huyền Nữ giáo”.

Còn Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh là kẻ thâm độc xảo quyệt, chỉ vì muốn bớt đi một địch nhân mà coi việc Thập Nhị Kim Tiền Nhâm Long giết hai tên giáo đồ của bốn Giáo là sự hiểu lầm chuyện nhỏ không đáng trách.

Nhưng Truy Phong kiếm khách thì khác, không thể bỏ qua chuyện này được.

Bởi vì sư diệt của y là Thân Phúc Thông đã bị bại lộ chân tướng, ngoài việc hắc bị đem về Lục Thiệu sơn xử tội theo giáo quy tất sẽ chết thảm mà những lời hắc vừa tiết lộ một cách ngu ngốc truyền ra giang hồ thì còn gì là thể diện của phái Hoa Sơn và Thái Bạch Thân ông sư huynh nữa.

Nghĩ thế liền cười nói :

- Công Tôn huynh đã không trách, thế là quý rồi. Nhưng huynh đệ còn băn khoăn điều này...

Âm Thế Tú Tài nhú mày hỏi :

- Không biết đạo huynh còn băn khoăn điều gì?

Truy Phong kiếm khách đáp :

- Xưa nay quý giáo cùng Cửu đại môn phái chúng ta chưa xảy ra xung đột gì. Tệ sư diệt Thân Phúc Thông trước đây từng phạm môn quy nên bị Hoa Sơn phái trục xuất khỏi môn đàn, không ngờ hắc tới đầu nhập làm môn hạ cho quý giáo. Huynh đệ muốn bắt hắc trở về Hoa Sơn xử trị theo môn quy, không biết Công Tôn huynh có phản đối gì không?

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh nghe đối phương nói tới Cửu đại môn phái nhằm mục đích thị uy, cười nhạt đáp :

- Lệnh sư diệt Thân Phúc Thông đến đầu nhập vào bốn Giáo lấy tên Thân Phúc. Ngày đó nếu biết hắc là phản đồ của quý phái bị trục xuất khỏi môn đàn thì bốn Giáo đã không giám thu nhận. Hắc đã tiềm phục ở Ca Lạc sơn trang suốt ba tháng, quyến rũ tỷ nữ của bốn phái phản nghịch bỏ trốn, bị huynh đệ phát hiện được nên mới truy bắt đem về trừng trị theo giáo quy, thế nhưng...

Hắc dừng lại một lúc lại nói tiếp :

- Huynh đệ xin đạo huynh thứ lỗi, mới rồi hắc định tẩu thoát bị huynh đệ dùng Ngũ Âm Thủ đánh trúng, chỉ e không sống được...

Truy Phong kiếm khách nghe nói cả kinh.

Nên biết Ngũ Âm Thủ là một loại âm công tà môn. Người bị trúng loại âm công này sẽ bị bế khí ngưng mạch, mất hết tri giác, chưa qua một canh giờ thì bị vỡ tâm mạch mà chết.

Chẳng trách nào vừa rồi Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh bước ra với dáng điệu bình thản như thế.

Nguyên hắc sợ Thân Phúc Thông tiết lộ những bí mật của Huyền Nữ giáo nên mới dùng độc thủ để giết người diệt khẩu.

Truy Phong kiểm khách vội vàng bước đến lật Thân Phúc Thông nằm ngửa lên xem, thấy thất khướu tên này chảy ra máu đen, hiển nhiên đã tuyệt khí từ lâu.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh cũng bước tới gần nói :

- Huynh đệ vì chấp hành giáo quy trừng trị phản đồ mà hơi nóng vội dùng Ngũ Âm Thủ, xin Truy Phong đạo huynh thứ lỗi cho.

Truy Phong kiểm khách nghiêng rằng nói :

- Hung đồ người thủ đoạn thật độc ác.

Dứt lời nhảy tới hữu chưởng vung lên xuất một chiêu “Xích Thủ Phục Long” tấn công ngay.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lách người tránh được, nhếch mép cười nhạt hỏi :

- Truy Phong đạo huynh làm sao lại muốn động thủ với huynh đệ.

Truy Phong kiểm khách rít lên :

- Tên hủ nho gian ác kia. Hôm nay người sẽ biết người của phái Hoa Sơn lợi hại thế nào.

Truy Phong kiểm khách đỏ mặt tía tai vì tức giận, lại gầm lên một tiếng, tay trái vừa thu về, tay phải đã đánh ra ngay, thi triển một chiêu “Cuồng Phong Tấn Vân” đánh vào vai tả đối phương.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lại nhường thêm một chiêu nữa rồi sầm mặt lại xẵng giọng nói :

- Truy Phong đạo huynh định đánh nhau với huynh đệ thật sao?

Truy Phong kiểm khách vừa đánh ra hai chiêu đều bị đối phương tránh được lại càng tức giận. Hừ một tiếng không trả lời vung cả song chưởng tấn công như bão táp.

Lần này Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh không tránh cũng dùng cả song chưởng cự địch.

Bốn chưởng tiếp nhau nổ ầm một tiếng. Truy Phong kiểm khách lùi lại hai bước rồi bắt thần lao tới vung một cước vào tiểu phúc địch.

Một chiêu này uy mãnh tuyệt luân vô cùng thần tốc.

Âm Thế Tú Tài thất kinh, song chưởng cùng chệch xuống đánh chặn một cước lợi hại của đối phương, đồng thời nhảy lùi lại ba bước.

Truy Phong kiểm khách lại thêm một chiêu không trúng, nổi giận rút Phạt trường kiếm ra quát :

- Ác đồ. Mau rút binh khí ra.

Bộ mặt lạnh lùng của Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh hiện nên một nụ cười thâm hiểm, hần cười nhạt nói :

- Truy Phong đạo huynh đã bức bách như vậy thì huynh đệ đành phải bồi tiếp vậy.

Dứt lời rút ra một thanh đao cong như chiếc câu liêm giương lên chờ đợi.

Truy Phong kiểm khách vốn đã rất sốt ruột vừa thấy đối phương rút binh khí ra liền quát :

- Ác ma xem kiếm.

Dứt lời tay phải hoa lên nửa vòng, trường kiếm xuất một chiêu “Thạch Phá Thiên Kính” chém chệch xuống vai tả đối phương.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh vốn đã nghe danh Truy Phong kiểm khách của phái Hoa Sơn kiếm pháp đã tới mức xuất thần nhập hóa, trong gang hồ rất khó tìm được người tiếp nổi vị đạo nhân này trăm chiêu.

Thấy đối phương đã xuất thủ, hần không dám coi thường vội lùi lại hai bước định xuất đao đối phó.

Thế nhưng Truy Phong kiểm khách quả nhiên danh bất hư truyền, vừa bức lui được đối phương đau chịu để mất công thế.

Y liền tiếp tục xuất chiêu thứ hai, thứ ba...

Vút vút vút.

Kiểm chiêu phát ra liên hoàn, kiếm ảnh liên lu bất tận trùn lầy Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh.

Tên này thấy thế phát run, vừa lúng túng chống đỡ vừa lui tới gần hương án, phải xuất hết bản lĩnh sở học mới tạm thoát khỏi tình thế nguy hiểm.

Nhưng Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh không phải là nhân vật bình thường, bị dồn vào thế hiểm, hỏa khí bốc cao trăm trượng quát to một tiếng liễu mạng vung đao phản kích.

Choang! Choang! Choang!

Đao kiếm tiếp nhau nổ vang phát ra ánh lửa chói lòa, tiếp đó là cả chuỗi âm thanh vang rền như sấm.

Hai đối thủ bám chặt lấy nhau không ai chịu lui, giống như hai con gà chọi đã say máu ra sức đâm chém.

Sau mười chiêu, trong đại điện trùng trùng kiếm ảnh, không còn phân biệt được đâu là địch, đâu là ta nữa...

Thôi Mẫn và Thượng Quan Yến ẩn trên cây ngưng mục thăm quan sát, trong lòng thầm phục đao pháp kiếm thuật của hai cao thủ.

Giữa lúc cuộc đấu đang diễn ra vô cùng quyết liệt thì chợt bên ngoài miếu điện vang lên tiếng niệm Phật :

- A di đà Phật.

Ngay sau đó một nhân ảnh màu xám lướt vào.

Truy Phong kiếm khách và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đang liễu mạng lẫn xả vào nhau thì chợt có một luồng kinh phong rất mãnh liệt nổi lên đánh thẳng vào cả hai người.

Hai đối thủ kinh hãi cùng rời nhau ra lùi lại hai bước.

Dưới ánh đèn nhòa nhạt, thấy người vừa xuất hiện là một trung niên hòa thượng to béo mới ngoài bốn mươi tuổi, mình bận áo nâu, chân đi giày cỏ, mình ướm đầm mồ hôi.

Trung niên hòa thượng xuất thủ đánh lui hai người xong quát lên :

- Hai vị dừng tay nghe bản tăng nói một lời.

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long khoanh tay đứng bên ngoài đã nhận ra người vừa mới xuất hiện là Đăng Tâm hòa thượng ở Thanh Lương tự thuộc Ngũ Đài sơn, trong lòng không khỏi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Chẳng lẽ lão đạo này từ Ngũ Đài sơn ngàn dặm tới tận đây cũng chỉ vì tham lam hai báu vật mà đến?”

Nghĩ thế liền bước lên một bước nói :

- Hô, hô. Đại sư phụ cũng tới đây tham gia vào cuộc náo nhiệt hay sao?

Đăng Tâm hòa thượng nhìn bốn người, đưa tay áo quạt mồ hôi xong cười đáp :

- Thật là khéo lắm. Truy Phong kiếm khách của phái Hoa Sơn và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long thí chủ cũng ở đây cả. Hòa thượng lãng tử này tới đây thật chẳng đến nỗi phí công.

Cửu đại môn phái chúng ta hôm nay đã có đại diện bốn phái ở đây rồi. Hô, hô. Các vị có biết hai báu vật mà võ lâm đang không tiếc xảy ra tranh đoạt đều đã rơi vào tay người khác cả rồi không?

- Cái gì?

Cả Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh, Truy Phong kiếm khách và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long vừa nghe Đăng Tâm hòa thượng nói rằng hai báu vật đã bị người khác lấy mất thì vô cùng kinh ngạc nhìn lão hòa thượng đồng thanh hỏi.

Tam tiểu thư Vu thực Nhân im lặng nghe mọi người nói chuyện, đưa cặp mắt đen lay lay nhìn trung niên hòa thượng to béo, lòng thầm nghĩ :

- “Đăng Tâm hòa thượng cũng có chút danh khí trong giang hồ, hóa ra cũng chỉ là kẻ tham lam chưa dứt bỏ được tục niệm mà thôi. Trông lão béo mập như thế tất là loại bất giới không chê rượu thịt”.

Đăng Tâm hòa thượng chợt nhìn Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh cười hô hô nói :

- Giáo chủ của quý giáo phí mất hơn hai mươi năm tâm huyết cho người đi do thám khắp tam sơn ngũ nhạc, tứ hải ngũ hồ mới phát hiện được một chỗ sơn động kín đáo nhất thiên hạ là Ca Lạc sơn trang là nơi lý tưởng để cất giấu bảo vật, thế mà không ngờ...

Y giả bộ thở dài một tiếng tỏ ra tiếc rẻ chợt quét mắt nhìn mọi người hỏi :

- Các vị có biết ai lấy mất bảo vật đi không?

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh nhanh miệng hỏi :

- Ai vậy?

Đăng Tâm hòa thượng không trả lời mà hỏi lại :

- Công Tôn thí chủ có biết rằng lão tổ tông nghề ăn trộm cũng đã xuất hiện ở vùng Tương Tây này không?

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh hiểu ra ý của đối phương định ám chỉ điều gì liền hỏi :

- Đại hòa thượng muốn ám chỉ rằng hai vật chí bảo võ lâm đó đã bị Xuyên Thiên Phi Thử lão quái vật lấy trộm mất chứ gì?

Thập Nhị Kim Tiền Nhâm Long chợt trầm ngâm nói :

- Không sai. Lão thần trộm đó xưa nay chưa từng ra tay muốn lấy gì mà không thực hiện được. Nhất định hẳn đã trộm lấy bảo vật mất rồi.

Đăng Tâm hòa thượng lắc đầu cười nói :

- Không phải thế đâu. Lần này Xuyên Thiên Phi Thử chỉ mất công toi. Cái đó là chính miệng lão nói với Kim Tú Ngân Đạn Phạm lão tam mới trưa nay. Phạm lão tam đã nói lại với bản tăng rằng...

Trụ Phong kiểm khách ngắt lời :

- Đại sư nói rằng Phạm lão tam cũng tới đây ư?

Đăng Tâm hòa thượng thở dài chấp tay đáp :

- A di đà Phật. Chỉ vì trong giang hồ đồn đại về hai vật chí bảo mà đã có không biết bao nhiêu người phải bỏ mạng, bao nhiêu môn phái bị tàn sát. Bản tăng là người xuất gia chẳng dám có lòng tham mọi vật ở thế tục. Nhưng vì Phật tổ đã dạy lấy việc cứu khổ cứu nạn làm gốc nên quyết đoạt cho bằng được hai bảo vật đó để cứu lấy thương sinh...

Trụ Phong kiểm khách nghe lão hòa thượng lấy việc cứu khổ cứu nạn để bào biện cho sự tham lam của mình thì cười hắc hắc mấy tiếng.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh hỏi :

- Đại sư vừa bảo Phạm lão tam nói gì vậy?

Đăng Tâm hòa thượng à một tiếng, đáp :

- Phạm lão tam nói rằng hai vật chí bảo võ lâm đó đã bị một vị công tử họ Mai của Thiên Thai phái đoạt mất. Chắc hẳn chưa đi khỏi Tương Tây này đâu. Bản tăng có hẹn với vị công tử đó...

Y nói tới đó chợt cười vang một tràng ra vẻ rất đắc ý.

Lát sau y thôi cười, quét mắt nhìn lên ngọn cây tùng ngoài cửa miếu nói to :

- Còn hai vị bằng hữu cũng xin xuống đây nói chuyện đi.

Mọi người nghe Đăng Tâm hòa thượng nói thế đều rất kinh ngạc.

Bởi vì họ đều là những nhân vật đã thành danh trong giang hồ nhiều năm, thế mà sao có người ẩn trên cây chỉ cách có vài trượng mà không phát hiện ra.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến nấp trong vòm lá nghe chuyện, thấy mấy nhân vật nửa chính nửa tà này, kể cả những tên tự cho mình là danh danh môn chính phái cũng vì hai vật chí bảo của võ lâm mà đến đây.

Thế nhưng vì sao Đổng Tâm hòa thượng vừa nói rằng Mai đại ca đoạt được hai bảo vật đó chứ. Thật là một sự ngậm máu phun người trắng trợn.

Trong giang hồ Cửu đại môn phái vốn đại diện cho chính nghĩa nay xem ra đã thoái hóa biến chất dần.

Những người này bị cuốn vào vòng nước đục của những cuộc tranh đoạt, có khác chi những nhân vật hắc đạo?

Chẳng trách gì gia gia đã than rằng :

- Hiện đã tới lúc đạo tiêu ma trường, kiếp nạn của võ lâm đang cận kề.

Thôi Huệ đang suy nghĩ thì chợt nghe Đổng Tâm hòa thượng gọi một tiếng trong lòng thất kinh, bụng bảo dạ :

- “Tên trọc này thật lợi hại. Việc mình trốn đã không qua được mắt người ta thì đành phải”.

Nghĩ thế liền kéo tay Thượng Quan Yến thấp giọng nói :

- Chúng ta xuống đi.

Dứt lời tung mình nhảy xuống hành lang lướt vào đại điện.

Bọn năm người kia chỉ thấy mắt hoa lên, trước mắt đã xuất hiện hai thiếu nữ đẹp như thiên tiên.

Với khinh công thần diệu như thế, hai thiếu nữ kiều diễm này nhất định là người rất có lai lịch.

Trong năm người thì chỉ có riêng Tam tiểu thư Vu Thục Nhân là ánh mắt đối với hai thiếu nữ còn có thiện cảm.

Thấy Thôi Huệ và Thượng Quan Yến xuất hiện, một trong số mười tên hắc y hán tử đến gần Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh thấp giọng nói khẽ với hán câu gì.

Chỉ thấy Công Tôn Khánh mặt biến sắc, nhưng thấy hán trấn tĩnh lại rất nhanh, nhìn hai thiếu nữ cười nham hiểm nói :

- Chắc rằng hai vị nữ hiệp là người của phái Thiên Thai, thật là hạnh ngộ.

Đổng Tâm hòa thượng kinh dị thốt lên :

- Thiên Thái phái?

Ánh mắt y từ kinh dị chợt sáng lên, cười hì hì nói :

- Đạp nát trăm đôi giày không thấy, đến nay gặp được chẳng uống công. Hai vị là môn hạ của phái Thiên Thai, nhất định đồng hành với vị công tử họ Mai, không sai chứ?

Thôi Huệ vốn nhìn vị cao tăng của Ngũ Đài sơn này không được thuận mắt, nghe vậy liền cười nhạt đáp :

- Chúng ta không phải là môn hạ của phái Thiên Thai nào cả, biết chưa?

Đổng Tâm hòa thượng bị chặn một câu như vậy nhưng vẫn không giận, trái lại còn cười vang nói :

- Hô, hô. Nếu vậy thì hai vị là môn hạ của phái nào? Đến Tương Tây này có việc gì thế?

Thôi Huệ lạnh lùng đáp :

- Chúng ta không có nghĩa vụ phải báo cho người biết tên môn phái. Còn việc đến Tương Tây là vì bốn cô nương thích thế, cần gì phải có việc hay không.

Tới đó kéo tay Thượng Quan Yến thản nhiên nói :

- Yến muội. Chúng ta đi thôi.

Nhưng hai người mới quay đi được vài bước bỗng thấy nhân ảnh lao ra chặn ngay trước mặt.

Đó chính là Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh.

Tên này cất một tràng cười hiểm độc nói :

- Hai người muốn đi khỏi đây đâu phải dễ dàng.

Thôi Huệ trừng mắt nói :

- Là thật. Trong thiên hạ ai muốn đi đâu thì đi. Tuyết Phong sơn này chẳng phải là vườn riêng của người, cô nương muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, kẻ nào cấm được?

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh cười nhạt hỏi :

- Rõ ràng các người từ Ca Lạc sơn trang vừa tới đây, nếu không chịu nói rõ sự tình thì đừng mong rời khỏi miếu.

Bấy giờ chợt nghe Thượng Quan Yến chen lời :

- Chúng ta từ Ca Lạc sơn trang tới thì sao chứ?

Đặng Tâm hòa thượng chấp tay nói :

- A di đà Phật. Hai vị người Bồ Tát quả nhiên từ Ca Lạc sơn trang tới đây. Thực ra chuyện không có gì. Chỉ cần hai vị nói ra vị Mai công tử của phái Thiên Thai hiện ở đâu bần tăng sẽ thân hành đưa hai vị ra khỏi Tuyết Phong sơn ngay. Bảo đảm vị Âm Thế Tú Tài sẽ không làm tổn thương của hai vị một cọng lông chân đâu.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh nghe Đặng Tâm hòa thượng tách mình ra chỉ cười hăng hắc hai tiếng mà không nói gì.

Tuy nhiên hắn đã tính sẵn trong đầu.

Hắn biết Đặng Tâm hòa thượng võ công cao cường, nếu ra mặt chống lại thì sẽ lâm vào cô thế, một mình hắn và tam tiểu thư không thể thắng được ba bốn cao thủ, chi bằng cứ dùng kế quyền nghi để chờ cơ hội.

Lại nghe Truy Phong kiếm khách tiếp lời :

- Tuy hai vị cô nương không chịu nói ra sự thừa môn phái, nhưng nhất định thế nào cũng đã nghe lệnh sư nói tới Cửu đại môn phái...

Tới đó lần lượt chỉ vào từng người giới thiệu :

- Vị này là Đặng Tâm hòa thượng của Ngũ Đài sơn, còn đây là Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long đại hiệp của Bàn Thạch bảo ở Thái Sơn.

Cuối cùng chỉ tay vào mũi mình nói :

- Bần đạo là Truy Phong kiếm khách của phái Hoa Sơn, xin hai vị thí chủ tin rằng đó là sự thật...

Thôi Huệ sốt ruột ngắt lời :

- Cửu đại môn phái thì có gì ghê gớm chứ. Còn các người muốn tìm Mai đại ca thì cứ đi mà tìm.

Lại kéo tay Thượng Quan Yến nói :

- Yến muội. Đi thôi.

Rồi cứ điềm nhiên đi ra cửa miếu.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lại lao ra chặn đường rít lên :

- Các người nếu tiếp được Công Tôn tiên sinh ta một chiêu rồi sau đó muốn đi đâu thì đi.

Dứt lời xuất chiêu Cầm Nã thủ chộp lấy vai phải Thôi Huệ.

Từ lúc Thôi Huệ và Thượng Quan Yến xuất hiện, Tam tiểu thư Vu Thục Nhân chỉ im lặng không nói gì.

Bây giờ thấy Âm Thế Tú Tài xuất thủ ngăn cản, nàng liền bước ra gọi :

- Công Tôn thúc thúc. Hãy để cho bọn họ đi.

Thế nhưng đã muộn.

Vu Thục Nhân chưa nói xong câu thì chợt nghe binh một tiếng, hai nhân ảnh bị chấn lui mấy bước.

Nguyên Thôi Huệ đứng trước năm cường địch nên không dám khinh xuất nên đã ngấm ngầm vận sẵn công lực đề phòng.

Khi thấy Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh xuất cầm nã thủ chớp tới, nàng lập tức dùng Tích Không Kiếm Quyết phản kích lại một chiêu.

Thế nhưng giữa lúc đó thì một nhân ảnh lao vào xuất một chưởng đánh lui cả hai đối thủ.

Sau hai tiếng nổ vang, cả Thôi Huệ và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh mỗi người bị chấn lui hai bước.

Âm Thế Tú Tài định thận nhìn lại nhận ra người vừa phát chưởng đánh lui mình là Đẳng Tâm hòa thượng, liền cười nhạt đáp :

- Vừa rồi người ta không thèm nhận thịnh tình của Đại sư, hơn nữa hai con nha đầu này vừa từ Ca Lạc sơn trang tới đây, vì thế huynh đệ nhất định phải bắt chúng về Tổng đàn bốn Giáo tra xét. Huyền Nữ giáo và Ngũ Đài sơn chúng ta xưa nay chưa từng xảy ra xung khắc gì, sao Đại sư lại muốn chen tay vào việc của bốn Giáo?

Đẳng Tâm hòa thượng cười hô hô đáp :

- Công Tôn thí chủ nói thế sai rồi. Hai vị nữ Bồ Tát này bất luận có nói ra vị Mai công tử ở đâu hay không, bản tăng cũng có việc dùng đến họ, tuyệt đối không để họ rơi vào tay bất kỳ ai được. Công Tôn thí chủ đã biết rằng Ngũ Đài sơn và Huyền Nữ giáo hai phái chúng ta xưa nay không xâm phạm gì đến nhau thì hãy nhường cho bản tăng mang hai vị thí chủ này đi.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lộ vẻ bức mình nói :

- Nếu vậy là Đại sư quyết làm khó cho huynh đệ rồi. Công Tôn Khánh này buộc lòng phải lĩnh giáo cao chiêu của Đại sư vậy.

Đẳng Tâm hòa thượng gật đầu ngay :

- Có lẽ nên như vậy thật.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh hừ một tiếng nói :

- Nếu vậy Đại sư muốn dùng binh khí hay quyền chưởng?

Đẳng Tâm hòa thượng xua tay cười hô hô đáp :

- Người xuất gia xưa nay không dùng hung khí. Chúng ta trước hết hãy dùng quyền chưởng, nếu không phân định được thắng thua thì bản tăng còn có một trò chơi nhỏ...

18. Chương 18: Võ Lâm Kỳ Bảo

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh nghe Đẳng Tâm hòa thượng nói cách thức giao thủ liền gật đầu đáp :

- Rất tốt!

Lời vừa dứt thân ảnh đã lướt tới xuất một chiêu “Kính Sơn Thái Ngọc”, chớp ngay vào ngực lão hòa thượng.

Chiêu vừa xuất chính là tuyệt học Ngũ Âm Thủ của Âm Thế Tú Tài, vừa hiểm độc vừa cực kỳ thần tốc.

Đăng Tâm hòa thượng lùi lại một bước tránh, tay phải đánh ra một chiêu “Đường Tí Dương Xa” phản kích lại.

Một cỗ kinh lực lập tức ập tới, Âm Thế Tú Tài.

Bốn chương tiếp nhau nghe “Bình” một tiếng, hai đối thủ đều bị chấn lùi ba bốn bước mới dừng lại.

Thôi Huệ thấy Đăng Tâm hòa thượng và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh động thủ nhưng vẫn không dám chạy khỏi miếu mà kéo Thượng Quan Yến lùi lại.

Nàng biết rằng bốn người hiện tại ở đây đều cho rằng mình là người của phái Thiên Thai nào đó, vì nghi ngờ Mai đại ca đoạt mất hai vật chí bảo võ lâm mà quyết tâm bắt cho bằng được mình và Yến muội để tra vấn.

Hiện cả bốn tên trong điện là Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh, Đăng Tâm hòa thượng, Truy Phong kiếm khách và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long đều là những nhân vật không phải tầm thường, chẳng dễ thoát được tay chúng.

Xem ra tình thế hôm nay không dễ đối phó.

Với bọn này, đấu tay đôi đã khó thắng nổi chúng, huống hồ cả bọn chúng cùng chung một mục đích bắt mình?

Thế nhưng nay hai tên đã động thủ, bất luận ai thắng ai thua nhưng chí ít cũng giảm bớt lực lượng của đối phương.

Trong lúc nàng đang suy tính thì hai đối thủ lại xáp vào nhau, ai nấy cùng thi triển tuyệt học, quyền cước chưởng chỉ cùng xuất, một người phát liên bốn năm chiêu.

Chỉ thấy hai nhân ảnh phân rồi hợp, hợp lại phân, chưởng ảnh tung hoành không sao nhận ra đâu là thư sinh, đâu là hòa thượng.

Song phương thế bình lực địch, qua mười mấy chiêu mà vẫn chưa ai chiếm được thế thượng phong.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân bước tới gần Thôi Huệ cất giọng nhẹ nhàng nói :

- Hai vị thư thư...

Nàng liếc mắt nhìn sang Truy Phong kiếm khách và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long đứng gần đó, thấp giọng nói tiếp :

- Chúng đều không phải là người tốt đâu, chỉ vì tranh đoạt bảo vật mà tới đây. Hai vị hãy đi đi, nếu xảy chuyện gì để tiểu muội đối phó cho!

Thôi Huệ cười đáp :

- Không sao đâu! Tôi chẳng sợ gì chúng!

Thượng Quan Yến cất tiếng :

- Huệ thư! Mai đại ca không biết đi đâu, chúng ta tìm huynh ấy đi.

Thôi Huệ gật đầu :

- Thế cũng được.

Rồi quay sang Vu Thục Nhân cười nói :

- Thư Thư! Chúng tôi xin phép đi đây!

Vu Thục Nhân chợt hỏi :

- Hai vị thư thư có thể cho biết quý tính đại danh không?

Thôi Huệ gật đầu rồi tự giới thiệu tên họ mình và Thượng Quan Yến.

Vu Thục Nhân vội nói :

- Vậy là tốt rồi! Xin hai vị thư thư đi nhanh đi! Chúng ta hy vọng sẽ còn gặp lại.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến cùng chấp tay từ biệt rồi hướng ra cửa miếu.

Truy Phong kiểm khách và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long định truy theo nhưng Vu Thục Nhân liền rút kiếm cầm tay đứng chắn trước mặt chúng, thái độ rất quyết liệt khiến cả hai không dám tiến lên nữa.

Đặng Tâm hòa thượng chợt dừng tay cười hô hô :

- Bần tăng đã tuyên bố, không ai được giành hai vị nữ Bồ Tát đó khỏi tay bần tăng rồi mà!

Dứt lời bỏ Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh bằng mình đuổi theo hai thiếu nữ.

Thôi Huệ đã ra tới hành lang, thấy Đặng Tâm hòa thượng đuổi theo ra tới liền quát lên :

- Tên lừa trọc ngươi thật là muốn chết!

Dứt lời tay phải thi triển Tích Không Kiếm Quyết nhằm chuẩn xác giữa ngực Đặng Tâm hòa thượng đánh tới.

Đặng Tâm hòa thượng vốn là cao thủ thượng thặng của phái Ngũ Đài sơn, đương nhiên công lực không phải tầm thường.

Chỉ thấy tám thân to béo của y lướt sang hai bước tránh được ngọn chỉ phong rồi cũng lao ra hành lang.

Y ngơ ngác nhìn Thôi Huệ nghĩ thầm :

- “Nha đầu này là ai mà luyện được Tích Không Kiếm Quyết? Công phu này là tuyệt học của Nhạc Sơn lão nhân, lão ta xưa nay lại không thu nhận môn hạ đệ tử, chẳng lẽ nó là diệt nữ của lão ta?”

Nhạc Sơn lão nhân bối phận cực cao, võ công tự thành một gia phái, ngay cả Thái Bạch Thần Ông phái Hoa Sơn cũng phải nhường nhịn lão mấy phần. Đặng Tâm hòa thượng dù thế nào cũng không dám dây vào nhân vật như thế!

Y nghĩ tới đó liền chấp tay lấy giọng nữ nhân nói :

- A di đà Phật! Người thí chủ xin thứ tội cho bần tăng thiếu sáng suốt lỡ mạo phạm... Cứu đại môn phái xưa nay tình thân hữu cũng như một nhà. Xin hỏi thí chủ là người thế nào với Nhạc Sơn lão nhân?

Bấy giờ Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh, Thái Bạch Thần Ông và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long cũng đã dồn ra cửa.

Nghe Đặng Tâm hòa thượng nói thế, chúng đều ngơ ngác nhìn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến với ánh mắt vừa kinh dị vừa hoài nghi.

Giữa lúc ấy chợt từ trong đại điện vang lên tiếng nói :

- Hô hô! Vừa rồi chư vị nói rằng muốn tìm tiểu sinh làm gì vậy? Làm sao tiểu sinh tới đây lâu rồi mà không ai chất vấn gì cả?

Thanh âm nghe sang sảng như tiếng chuông.

Cả mấy người đều ngơ ngác quay nhìn vào đại điện, bất giác cùng sửng sốt đứng ngây ra như tượng!

Chỉ thấy trước thần án không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thiếu niên công tử chừng hai mươi tuổi, diện mạo vô cùng tuấn tú, miệng mỉm cười, hai tay khoanh trước ngực, dáng điệu rất thanh thoát tao nhã.

Người đó hiển nhiên là Mai Quân Bích.

Những người trong miếu lúc đó đều danh tiếng hiển hách trong giang hồ, thế mà thiếu niên công tử kia đến lúc nào không một ai hay biết, há chẳng là điều bất khả tư nghị?

Thôi Huệ mừng rỡ kêu lên :

- Mai Đại Ca!

Dứt lời chẳng để ý gì đến bọn Đăng Tâm hòa thượng kéo Thượng Quan Yến lướt vào miếu đến đứng bên cạnh Mai Quân Bích.

Trước hết là Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh vội chạy vào miếu đầu tiên, kế đó là Truy Phong kiếm khách, Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long và Đăng Tâm hòa thượng cùng lục tục kéo vào đại điện.

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long lên tiếng đầu tiên :

- Các hạ có phải là Mai Tam công tử, nhân vật chỉ trong một thời gian ngắn vừa qua rất lừng danh trong giang hồ không?

Lời hần đầy khinh thị và ngạo mạn, chứng tỏ không coi thiếu niên công tử trước mặt mình vào đâu.

Đó cũng là lẽ thường, vì người của Bàn Thạch bảo ở Thái Sơn xưa nay đã bao giờ để mắt đến loại hậu sinh tiểu bối?

Mai Quân Bích gật đầu rần rỏi đáp :

- Tiểu Sinh chính là Mai Quân Bích, môn hạ của phái Thiên Thai. Không biết các hạ có gì chỉ giáo?

Thập Nhị Kim Tiền cười “hắc hắc” nói :

- Huynh đệ từ khi xuất đạo tới nay chưa từng nghe nói trong giang hồ có phái Thiên Thai, chẳng biết đó là môn phái gì vậy?

Giọng hần lộ rõ sự khinh thị, bộ mặt vênh váo ra điều mình là một nhân vật hiển hách trong danh môn chánh phái!

Mai Quân Bích sau khi nghe Hồng Đăng phu nhân hỏi về sư thừa môn phái đã trả lời rằng mình là môn hạ của phái Thiên Thai.

Thực tình chàng chẳng có khái niệm gì nhiều về môn phái, chẳng qua vì từ nhỏ đã một mình luyện võ trên tuyệt đỉnh Thiên Thai nên mới nhận như thế mà thôi, tưởng cũng không có gì sai.

Nay nghe Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long nói với ý khinh thị không giấu giếm như vậy, chàng liền nổi giận quát lên :

- Nếu vậy hôm nay tại hạ sẽ cho các hạ mở mang thêm kiến thức!

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh là kẻ xảo hoạt, thấy hai người căng thẳng với nhau như thế trong bụng rất mừng.

Hần từng nghe nói rằng thiếu niên họ Mai này võ công rất cao, không chỉ Độc Tý Thiên Vương Lý Tân và Kim lão nhị đều bị bại dưới tay hắn mà ngay cả Phó giáo chủ cũng không làm gì được mà phải bỏ đi.

Nghĩ tới đó, Công Tôn Khánh đắc ý tự nhủ :

- “Hôm nay cứ để cho người của Cửu đại môn phái giao thủ với thiếu niên này trước, mình đứng ngoài “tọa sơn quan hổ đấu” thủ vai “ngư ông đắc lợi” há chẳng phải là tuyệt diệu lắm sao?”

Thế là hắn đứng lùi lại một bên lẳng lặng chờ xem.

Đăng Tâm hòa thượng cũng có ý đồ đó.

Y gần đây có nghe giang hồ truyền ngôn rằng tại Nhạc Dương Mai Quân Bích chỉ một chiêu đánh bại Kiêu Tiên tứ sát, người trong võ lâm tâng bốc thiếu niên công tử đó tới tận mây xanh.

Vừa rồi y đã quan sát kỹ, thấy thiếu niên này ngoài nhân thân sáng quắc và khí độ phi phàm ra, còn chưa thấy biểu hiện gì của một người có thân hoài tuyệt nghệ cả.

Điều đó làm y hoài nghi tự hỏi :

- “Hay người ta đã phóng đại lên quá về tên này?”

Thế nên khi thấy Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long đã ra mặt đối địch, y cũng đắc ý nghĩ thầm :

- “Cứ chờ cho hai tên đấu nhau một trận là sẽ biết lư sơn chân diện ngay thôi!”

Bấy giờ Thập Nhị Kim Tiền nghe Mai Quân Bích tỏ ý coi thường mình thì tức giận quát lên :

- Người chỉ là một tên vắt mũi chưa sạch sao dám cuồng ngạo? Chẳng lẽ còn chưa nghe nói tới uy danh của Bàn Thạch bảo?

Mai Quân Bích cười to đáp :

- Tiểu sinh từ khi xuất đạo tới nay chưa từng nghe nói đến môn phái Bàn Thạch bảo, chẳng biết có gì ghê gớm?

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long càng tức, gào lên :

- Tiểu tử hỗn láo kia! Ngay bây giờ ngươi sẽ biết Bàn Thạch bảo của Thái Sơn lợi hại thế nào!

Lời chưa dứt đã vung quyền đánh qua.

Mai Quân Bích dường như không thấy vãn khoanh tay đứng nguyên, thậm chí mắt cũng không chớp!

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long xuất thủ như chớp, thấy đối phương không kịp tránh, trong bụng thầm mừng.

“Bình!”

Quả nhiên Mai Quân Bích bị một chưởng đánh trúng vào vai.

Thế nhưng Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long mặt bỗng biến sắc!

Bởi vì hắn cảm thấy như mình vừa đánh vào một bức tường thép làm bàn tay đau buốt kinh hãi rút về!

Thật là quái lạ!

Một chưởng như vừa rồi Nhậm Long đánh ra có thể làm gãy cây nát đá, chẳng lẽ vai của tiểu tử này còn rắn hơn cả đá?

Xem chừng hắn luyện thành Đồng Tử Công cũng nên!

Nhưng một nhân vật như Thập Nhị Kim Tiền đâu dễ dàng chịu khuất phục trước một tên hậu sinh tiểu bối?

Thế là hắn lại quát to một tiếng vận tới thập thành công lực vung chưởng đánh sang lần nữa!

Lần này Nhậm Long nhằm chuẩn vào ngực trái Mai Quân Bích, tin rằng nếu đối phương không kịp tránh nhất định sẽ vỡ tim phế mà chết!

Thực ra vừa rồi Mai Quân Bích không muốn tiếp chiêu nên bị một chưởng đánh trúng vai tuy không bị thương nhưng cũng thấy đau nhói, trong lòng thầm kinh hãi trước chưởng lực thâm hậu của đối phương.

Giữa lúc đó thì Nhậm Long lại đánh ra một chưởng nữa, chàng nhú mày thầm nghĩ nhanh trong đầu :

- “Tên này chưởng lực không kém, nhưng cũng nên cho hắn một lần ném khổ đau mới được...”

Nghĩ thế liền vận Ban Nhược thần công ngưng tụ vào trước ngực chờ đợi, người vẫn đứng nguyên, hai tay khoanh trước ngực như cũ!

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long thấy đối phương không tránh bụng thầm mừng, chờ khi chưởng sắp trúng mục tiêu liền vận toàn lực đánh tới!

Thế nhưng khi chưởng đánh trúng ngực tiểu tử đó chẳng khác nào đánh phải một bị bông không sao phát huy được lực đạo!

Vốn là người nổi danh trên giang hồ nhiều năm nên Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long chẳng đến nỗi hồ đồ, bụng bảo dạ :

- “Rõ ràng tên họ Mai có công lực thặng thừa, mình không phải là địch thủ của hắn! Còn may mà tiểu tử này đã không phản kích, chỉ cần thừa cơ đánh lại một chiêu tất mình đã bị thương dưới chưởng của hắn chứ chẳng nghi!”

Nghĩ thế liền vội vàng thu chiêu nhảy lùi lại.

Trong giang hồ đều biết rằng chiêu pháp “Cách Sơn Đả Hổ” của Bàn Thạch bảo Thái Sơn uy lực vô song.

Thế mà nay Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long đánh trúng liền hai chiêu làm sao Mai Quân Bích vẫn không có biểu hiện đau đớn gì?

Điều đó không những làm Thập Nhị Kim Tiền không sao hiểu được phải hốt hoảng lùi về mà tất cả những người có mặt tại hiện trường cũng đều thất kinh biến sắc!

Đặng Tâm hòa thượng thấy Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long đã nhảy lui, sau một lúc trấn tĩnh lại kêu to :

- Nhậm thí chủ xin hãy dừng tay!

Đồng thời hướng sang Mai Quân Bích cười nói :

- Phật tổ ở Thiên Thai tuy không liệt danh và Cửu đại môn phái nhưng cũng có chung cội nguồn trong võ lâm, tiểu thí chủ không nên hiểu lầm...

Y dừng một lúc rồi ngập ngừng nói tiếp :

- Bần tăng muốn hỏi thí chủ một việc...

Mai Quân Bích nhìn y nhú mày hỏi :

- Đại hòa thượng hỏi gì?

Đặng Tâm hòa thượng cười đáp :

- A! Vừa rồi có nghe phong thanh rằng Mai thí chủ đã lấy được hai bảo vật ở Ca Lạc sơn trang, không biết tin đó có xác thực không?

Mới rồi Mai Quân Bích đã nghe rõ hầu hết câu chuyện bọn này luận bàn trong điện, chàng tin rằng tất cả những người hiện trong miếu đều vì hai bảo vật mà tới đây.

Hôm qua trong mật thất ở Ca Lạc sơn trang, chính Xuyên Thiên Phi Thủ cũng đã nói ra điều đó.

Nhưng bấy giờ Mai Quân Bích không để ý gì nhiều đến chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Nay xem lại thì hóa ra việc không đơn thuần như chàng nghĩ, vì hai nhân vật kia có uy lực rất lớn cuốn hút hầu hết cao thủ trên giang hồ tới đây, kể cả những nhân vật tự xưng là danh môn chánh phái cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng vì sao vô duyên vô cớ việc đó lại đổ lên đầu mình?

Vì hai vật đó mà nhiều nhân vật lừng danh võ lâm hao tâm tổn trí lừa gạt lẫn nhau, mình tranh ám đấu để mong cướp cho bằng được.

Thế mà ngay cả vật đó hình thù ra sao, có công dụng gì chàng vẫn không hay biết chút gì, sao lại loang ra tin đồn là chàng đắc thủ?

Vấn đề đó tạm thời chưa tìm được cách giải đáp, nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt tham lam của Đặng Tâm hòa thượng nhìn mình, Mai Quân Bích đã thấy căm ghét nghĩ thầm :

- “Không ngờ Cửu đại môn phái có uy danh rất lớn trong giang hồ chỉ toàn nhân vật nhỏ nhen tham lam như vậy!”

Nghĩ thế, chàng lạnh lùng hỏi :

- Đại sư hỏi thế có ý gì?

Đặng Tâm hòa thượng thấy đối phương không thừa nhận cũng không phủ nhận lại càng tin rằng hai bảo vật đó tất ở trong tay thiếu niên này rồi, bụng cả mừng vội hỏi :

- Tiểu thí chủ phúc duyên không ít mới lấy được hai vật võ lâm kỳ bảo đó, nhưng có biết lai lịch và công dụng của nó thế nào mà cuốn hút toàn võ lâm không?

Mai Quân Bích thấy đối phương tin mình đã lấy được bảo vật chỉ cười thầm mà không muốn phủ định cười nói :

- Xin lắng nghe cao kiến của Đại sư!

Đặng Tâm hòa thượng đọc một câu Phật chú mới trả lời :

- “Hai bảo vật đó ngày xưa do một vị cao tăng đắc đạo phát hiện ra. Vị đó không muốn để báu vật vĩnh viễn bị chôn vùi trong lòng đất, mặt khác càng không muốn rơi vào tay ma đạo sợ gây ra họa kiếp cho vô lâm, vì thế đã cất kỹ và lưu lại bốn câu sấm ngữ để lưu tặng người hữu duyên.

Ngày đó không nhiều người biết đến bốn câu sấm ngữ này, và người ta có biết cũng không hiểu gì.

Về sau bốn câu sấm ngữ đó lại đến tai của một vị đệ nhân tiền bối của vô lâm là Thanh Liên Chân Nhân.

Vị tiền bối này kiến văn quảng bác, tuyệt đỉnh thông minh và bụng làu kinh sử nên nghe được bốn câu sấm ngữ thì hiểu ra sự huyền diệu của nó.

Tuy nhiên với thân phận của Thanh Liên Chân Nhân lúc bấy giờ thì đâu thể ra tay đoạt bảo vật?

Nhưng vị chân nhân cũng đem ý nghĩa bốn câu sấm ngữ của vị cao tăng đắc đạo ngày xưa chép vào trang cuối hai pho sách của mình có tên Thanh Liên chân kinh, bên dưới còn tiện tay vẽ thêm một bức tranh thủy mặc, có lẽ đó là nơi cất giấu bảo vật.

Hơn một trăm năm sau, trên giang hồ đồn đại về hai nhân vật vô lâm kỳ bảo nhưng bốn câu sấm ngữ thì không nghe ai nhắc đến nữa, bởi thế không có cách gì để lấy được bảo vật của vị cao tăng đắc đạo ngày xưa...”

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh chợt chen lời hỏi :

- Vậy pho Thanh Liên chân kinh ở đâu?

Đặng Tâm hòa thượng đáp :

- Pho Thanh Liên chân kinh bấy giờ thất lạc tới tay một vị kỳ nhân ở quan ngoại. Vị này có hai tên đệ tử, đem truyền hai quyển kinh cho đại đệ tử của mình.

Vị đại đệ tử khổ luyện trong suốt ba năm đã thu được nhiều thành tựu sau đó lại truyền cho sư đệ.

Bấy giờ gặp lúc thời thế đại loạn, nạn giặc cướp hoành hành khắp nơi, quan quân không đủ sức đánh dẹp.

Vị đại đệ tử vốn là nhân vật chí khí nghĩa hiệp nên đã tình nguyện tòng quân giúp đời dẹp loạn.

Với tài học của mình, đương nhiên vai đại đệ tử lập được nhiều kỳ công, sau khi được thăng tới chức Tham tướng.

Còn quyển hạ của bộ Thanh Liên chân kinh lưu ở vị sư đệ.

Lại nói vị đại sư huynh sau khi quân Mãn Thanh xâm nhập Trung Nguyên, đại cục đã mất nên đành bỏ quan, tuy vậy chí khí vẫn còn, khoác đạo y đi khắp trung thổ tập hợp các bậc chí sĩ mong xoay chuyển cục thế.

Trong thời gian này, vị đó đã thành lập được một giáo tông có ảnh hưởng rất lớn suốt cả vùng Hà Bắc và Sơn Đông”.

Nghe kể tới đó, Tam tiểu thư Vu Thục Nhân chợt chen lời :

- Có phải vị đại sư huynh và Đại sư vừa kể chính là lão Giáo chủ Thiên Lý giáo Trí Cơ Tử không?

Đặng Tâm hòa thượng không trả lời, kể tiếp :

- “Vị sư đệ khi luyện thượng tập Thanh Liên chân kinh thì đang ít tuổi nên không hiểu được hai câu sấm ngữ có ý nghĩa thế nào, và cũng không chú ý lắm. Về sau chẳng hiểu sao để thất lạc mất.

Về sau nghe truyền ngôn trên giang hồ về hai vật vô lâm kỳ bảo, vị đó mới suy luận ra liên quan đến pho kinh đã mất nhưng không còn nhớ rõ hai câu sấm ngữ, biết tìm lại ở đâu?

Nghe tin Đại sư huynh đang ở vùng Hà Bắc, Sơn Đông, lại còn bí mật thành lập giáo nuôi chí phản Thanh, vị sư đệ liền tìm đến.

Thế nhưng vị sư đệ một đi không trở lại, từ đó bất tích trong giang hồ. Có người đoán rằng đã bị Đại sư huynh sát hại...”

Vu Thục Nhàn lại hỏi :

- Sao lại có chuyện như thế? Vị Đại sư huynh là người chính nhân quân tử kia mà?

Đặng Tâm hòa thượng lắc đầu đáp :

- “Chuyện đó chỉ là lời đồn mà không ai biết được đích xác. Thời gian đã qua mười mấy năm rồi...”

Về sau bỗng dưng trên giang hồ lại truyền hai câu sấm ngữ ngày xưa là “động trung chi động, thiên ngoại phù vân” chính là nơi cất giấu hai thứ bảo vật. Thế là người trong võ lâm nhao nhao đổ xô đi tìm kiếm.

Từ đó quái sự lại phát sinh, không ít nhân vật thành danh trong giang hồ liên tiếp bị mất tích, hằng trăm hằng ngàn cao thủ các môn phái bỏ xác chốn hoang sơn, nhưng bất chấp điều đó, người ta vẫn không nhụt chí...”

Thôi Huệ buột miệng hỏi :

- Như vậy là các nhân vật giang hồ đều biết chỗ giấu bảo vật rồi chứ?

Đặng Tâm hòa thượng đáp :

- Sau này thì hầu hết như người ta đã xác định cụ thể Ca Lạc sơn trang chính là ứng với hai câu sấm “động trung chi động, thiên ngoại phù vân”.

Mai Quân Bích nghe tới đó mới nghiệm ra rằng xương người chất đồng trong địa đạo dẫn vào Ca Lạc sơn trang chính là di hài của những nhân vật võ lâm đi tìm bảo vật, chủ nhân của Ca Lạc sơn trang đã giết họ để bí mật khỏi bị tiết lộ.

Chỉ vì bốn câu sấm ngữ mà khiến cho võ lâm xương chất thành núi như thế, tai họa bắt nguồn từ đâu?

Hai vị cao tăng đắc đạo và Thanh Liên Chân Nhân có lương trước hậu quả mà mình gây ra cho võ lâm không?

Chàng trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng hỏi :

- Như vậy là Đại sư tới đây cũng với mục đích tranh đoạt bảo vật?

Đặng Tâm hòa thượng chấp tay hợp thập, khẽ đọc một câu Phật chú rồi nghiêm giọng trả lời :

- Bần tăng là người xuất gia nên nghiêm cấm lòng tham. Thế nhưng vì hai bảo vật đó mà gây nên họa kiếp vô cùng nên trước mặt Phật Tổ Như Lai, bần tăng đã thề rằng quyết tìm hai bảo vật đó đưa về Phật môn mới vĩnh viễn chấm dứt những cuộc tranh đoạt triền miên, cứu võ lâm thoát khỏi một trường huyết kiếp! Nay tiểu thí chủ lấy được hai vật đó, bần tăng xin thí chủ hóa duyên cho vật về cõi Phật, công đức sẽ vô cùng...”

Mai Quân Bích trong bụng cười thầm, tự nhủ :

- “Bây giờ biết từ chối thế nào đây? Tuy rằng Đặng Tâm hòa thượng cũng là kẻ gian tham dùng lời lẽ đường mật chỉ nhằm mục đích tranh cướp nhưng thực tế mình không có trong tay vật đó, tất nói ra chẳng ai tin...”

Chàng biết rằng bây giờ càng chối không, người ta càng tin rằng có.

Nhưng ai đã dựng đứng lên chuyện tày đình như vậy?

Ngẫm nghĩ một lúc, chàng sực hiểu ra, suýt nữa thì kêu lên :

- Đây hẳn là trò đùa tiểu của Xuyên Thiên Phi Thử chứ chẳng nghi!

Thấy Mai Quân Bích trầm ngâm, Đặng Tâm hòa thượng cười hô hô nói :

- Mấy ngày nay quần hùng tập trung tới đây hàng mấy trăm người. Nếu thí chủ không nghe lời bản tăng mà hóa duyên hai bảo vật tới Phật gia, chẳng lẽ tự cho rằng sức có thể địch nổi mấy trăm cao thủ trong khắp giang hồ?

Mai Quân Bích cười nhạt đáp :

- Việc đó khỏi cần đại sư lo giúp. Nếu có bất cứ ai định tìm tiểu sinh gây sự, tiểu sinh ắt có cách đánh lui, cho dù là hàng ngàn hàng vạn người cũng thể!

Thái Bạch Thần Ông chợt “Hừ” một tiếng nói :

- Thật là một kẻ ngông cuồng hết mức!

Đặng Tâm hòa thượng cười hô hô nói :

- Nếu vậy tiểu thí chủ trước hết đánh lui bốn chúng ta xem có được không đã rồi muốn nói gì hãy nói!

Y đã bộc lộ ý đồ liên kết với Thái Bạch Thần Ông, Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đánh bại Mai Quân Bích cướp cho được bảo vật, sau khi diệt trừ cường địch sẽ đối phó với bọn kia...

Với tính toán của y thì việc đối phó với ba tên còn lại không khó, thậm chí chấp nhận đánh với cả ba liên thủ vẫn tin rằng mình sẽ thắng trận.

Chủ yếu phải giải quyết cường địch trước mắt là thiếu niên họ Mai có võ công cao thâm mạc trắc này đã.

Mai Quân Bích ít từng trải giang hồ nên bị trúng kế tên hòa thượng gian manh quỷ quyết đó ngay.

Chàng quét mắt nhìn một lượt khắp miếu điện rồi xẵng giọng đáp :

- Cái đó là đương nhiên!

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long vốn là nhân vật rất có danh vọng trong võ lâm, bản tính quen thói kiêu ngạo.

Vừa rồi đánh liền hai chương mà đối phương chẳng coi ra mùi mề gì, trong lòng vẫn nuôi mối căm hận.

Mặc dù thế, vốn là tay lão luyện giang hồ, hắn rất biết xác định tình thế nên cố nén giận chờ cơ hội trả thù.

Hắn biết rõ bọn Truy Phong kiếm khách, Đặng Tâm hòa thượng và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đêm nay quyết không bỏ qua cho Mai Quân Bích, bởi “thất phu vô tội, chỉ vật trong túi hắn mới là có tội” nên thâm tính :

- “Nay tiểu tử đã trở thành mục tiêu tấn công, chỉ cần mình xuất thủ, ba người kia cũng lập tức ra tay, sao không đi trước một bước vừa trả được mối hận, vừa lập công đầu để việc tranh cướp bảo vật sau này dễ dàng hơn?”

Nghe Mai Quân Bích nói câu đó, Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long liền chớp lấy thời cơ xông vào quát :

- Tiểu cầu! Nộp mạng!

Lời vừa dứt, cả song chương lập tức đánh ra.

Ngay chiều đầu, Thập Nhị Kim Tiền đã thi triển Bàn Thạch chương, một chiêu tuyệt sát của Bàn Thạch bảo.

Chương vừa phát, một cỗ kinh lực vô cùng hung mãnh đã cuốn sang đối phương, cuồng phong nổi lên chấn động cả gian miếu điện.

Mai Quân Bích thấy đôi mắt Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long lộ hung quang nên đã có đề phòng.

Khi hắn vừa quát vừa lao phát chương, chàng cũng quát lên :

- Lùi lại!

Dứt lời phản kích lại một chương.

19. Chương 19: Vừa Bạn Vừa Thù

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long xuất Bàn Thạch chưởng là chiêu tuyệt sát của Bàn Thạch bảo đánh thẳng tới ngực Mai Quân Bích.

Hắn xuất thủ bất ngờ, chiêu thức chuẩn xác và thần tốc với uy lực vạn cân tỏ rõ quyết tâm trong chiêu đầu tiên đã thương đối thủ.

Mai Quân Bích thấy ánh mắt đối phương đầy sát cơ đã đọc ra dã tâm của hắn nên lần này không tránh mà đánh trả lại một chưởng.

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long thấy địch nhân phản kích liền gia thêm hai thành công lực.

Bởi vì hắn thấy khi Mai Quân Bích xuất thủ hình như chỉ mới đề tụ ba bốn thành công lực nên bụng thâm mừng.

Nào ngờ chưởng còn chưa đánh tới thì đã cảm thấy một cỗ kinh lực vô cùng uy mãnh phản kích lại.

Lúc này Nhậm Long đã hiểu ra mình vừa phạm phải sai lầm rất lớn, hiện lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, đánh tiếp không được mà lui về cũng không xong.

Hắn đành đứng tại chỗ dốc toàn lực vào song chưởng cự địch nhưng mặt đã tái mét, mồ hôi toát ra đầm trán.

Vốn là người đã qua hàng trăm lần đối địch nên Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long biết rõ lúc này mà mình thu chưởng về tất sẽ bị chưởng lực đối phương chấn vỡ nội tạng mà lập tức tuyệt mệnh đương trường.

Nhưng nếu cầm cự thì thử hỏi được bao lâu?

Với công lực của đối phương hùng hậu như thế thì trước sau gì hắn cũng sẽ sức cùng lực tận mà chết.

Chỉ còn một chút hy vọng là ba người đứng ngoài kịp thời xuất thủ giải cứu.

Đặng Tâm hòa thượng hiểu rằng nếu lúc này mình không xuất thủ thì nhất định Nhậm Long sẽ mất mạng và từ việc đó mà Bàn Thạch bảo sẽ nuôi mối cừu địch với mình.

Xưa nay Đặng Tâm hòa thượng vốn coi thường mọi quy củ của võ lâm, huống chi lúc này tình thế bức bách?

Trước hết y đưa mắt ra hiệu cho Truy Phong kiếm khách cũng rút kiếm từ phía đối diện đâm sang cánh tay phải Mai Quân Bích.

Cả hai đều là nhất lưu cao thủ của võ lâm, một khi đã bắt chấp quy luật giang hồ, đương nhiên xuất thủ càng hiểm ác.

Mai Quân Bích thấy đối phương liên thủ hợp kích, tay phải liền thu về một chút rồi đẩy mạnh ra.

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long mắt đã chồm tới nửa bước sau đó bị chưởng lực bảy tám bước.

Mai Quân Bích giải quyết xong được một địch thủ, lùi lại một bước tránh chiêu kiếm đột kích của Truy Phong kiếm khách, tay phải phát ra chặn mũi kiếm, đồng thời tay trái đánh ra tiếp chưởng Đặng Tâm hòa thượng.

Truy Phong kiếm khách không ngờ đối phương cuồng ngông tới mức dám dùng tay không đấu lại trường kiếm liền “Hừ” một tiếng vận thêm hai thành công lực đâm mạnh kiếm sang.

Thế nhưng khi mũi kiếm chưa kịp chạm tới tay áo đối thủ thì lão chợt cảm thấy một luồng lực đạo truyền qua thanh kiếm làm bàn tay run lên suýt nữa buông rơi thanh kiếm!

Truy Phong kiếm khách là sư đệ của Thái Bạch Thần Ông phái Hoa Sơn, tuy rằng công lực kém xa sư huynh nhưng vẫn là cao thủ của một danh môn, không những kiến thức đa quảng mà võ công cũng không phải hạng tầm thường.

Cầm thấy luồng kinh khí theo thanh kiếm đẩy sang, lão biết ngay đó là loại cang khí thượng thừa của Phật môn nên vội vàng nhảy lui lại ba bước!

Giữa lúc đó thì nghe “Bình” một tiếng, đó là hai chuông của Đăng Tâm hòa thượng và Mai Quân Bích tiếp nhau.

Sau cú tiếp chuông, Mai Quân Bích bị đẩy lùi sang trái hai bước, còn Đăng Tâm hòa thượng bị đẩy lùi ba bước.

Nói thì chậm, nhưng thực ra tất cả những diễn biến đó xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Thôi Huệ đứng ngoài quan sát, thấy Truy Phong kiếm khách và Đăng Tâm hòa thượng cùng liên thủ nhảy vào đánh Mai đại ca liền rút kiếm xông vào.

Nhưng lúc đó Truy Phong kiếm khách đã bị đánh lui, thế là nàng giao chiến tay đôi với lão.

Truy Phong kiếm khách từ trước đã coi thường Thôi Huệ, nhưng sau vài ba chiêu kiếm lão liền hiểu rằng mình đã lầm.

Thôi Huệ xuất liền một lúc hai chiêu “Tích Không Kiếm Quyết” và “Chỉ Thiên Hoạch Địa”, miệng quát :

- Xem ngươi hiên ngang đạo mạo như thế nhưng thực ra cũng là hạng ti tiện lấy đông hiếp ít mà thôi!

Đương nhiên Truy Phong kiếm khách chẳng khó gì mà không nhận ra thanh Hàn Anh kiếm và Tích Không Kiếm Quyết, trong lòng ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Vừa rồi Đăng Tâm hòa thượng nói nha đầu này có quan hệ với Nhạc Sơn lão nhân quả không sai. Nhưng nó với tên họ Mai kia lại có quan hệ thế nào?”

Lão lùi lại hai bước tránh chiêu hồi :

- Cô nương là người thế nào với Nhạc Sơn lão nhân? Bần đạo là Truy Phong kiếm khách của phái Hoa Sơn, chúng ta đều là người của Cửu đại môn phái cả, không nên vì hiểu lầm mà xung khắc với nhau...

Thôi Huệ lạnh lùng đáp :

- Cô nương chẳng cần biết người là Truy Phong kiếm khách hay Truy Phong đạo khách làm gì. Nay đã đối địch thì còn nói chi đến chuyện giao tình?

Truy Phong kiếm khách vốn cậy thế sư huynh Thái Bạch Thần Ông mà đi đâu cũng được nể sợ, nay bị một thiếu nữ buông lời xúc phạm như thế thì sao chịu nổi?

Lão nổi giận gào lên :

- Đạo gia thương tình người ít tuổi vô tri mới hỏi lai lịch, người đã muốn chết thì chớ trách đạo gia ác độc!

Thôi Huệ mắng lại :

- Người tưởng ta sợ người lắm sao? Nếu có bản lĩnh thì cứ thi thố hết ra xem?

Truy Phong kiếm khách giận cực điểm hét lên :

- Nha đầu xuất thủ đi!

Thôi Huệ thản nhiên đáp :

- Được thôi!

Thực ra Thôi Huệ có đâu không biết đại danh Truy Phong kiếm khách phái Hoa Sơn? Chỉ vì nàng thấy lão và Đăng Tâm hòa thượng liên thủ tập kích Mai đại ca nên mới khinh ghét mà chọc giận vậy thôi.

Nay nghe đối phương giục xuất thủ, nàng chẳng cần khách khí gì liền vung kiếm quát :

- Tiếp chiêu!

Lời chưa dứt, Hàn Anh kiếm đã lóe lên phát một chiêu “Ngọc Long Xuất Vân” đâm tới ngực Truy Phong kiếm khách.

Lão đạo nhận ra đó là Đại La kiếm pháp tuyệt học của Nhạc Sơn lão nhân nên không dám tiếp chiêu vội vàng lùi lại, nghĩ thầm :

- “Lẽ ra mình không nên đắc tội với Nhạc Sơn lão nhân, nhưng hỏi mà nha đầu này không chịu nói thì cứ làm như không biết giết nó đi là xong!”

Kiểm pháp của phái Hoa Sơn không phải tầm thường, sau chiêu đầu, lão liền xuất chiêu phản kích.

Trong chớp lát, hai tay kiếm hình thành một cuộc kịch đấu.

Đây nói Đăng Tâm hòa thượng sau khi tiếp chiêu bị chấn lùi lại xông vào ngay, cười hô hô hỏi :

- Tiểu thí chủ công lực thâm hậu, lại tiếp bản tăng một chiêu nữa!

Dứt lời xuất chiêu đánh ra.

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long trước đó bị đánh bay đi xa bảy tám bước, huyết khí đảo lộn, nhưng sau khi vận công lại thấy mình chưa bị thương.

Lẽ ra hẳn phải biết rằng vừa rồi Mai Quân Bích đã hạ thủ lưu tình, nhưng vì nổi tức giận đã làm mất lý trí nên vừa vận công điều tức xong hẳn lại vung chưởng lao vào lần nữa.

Tuy rằng võ công của Đăng Tâm hòa thượng và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long không phải tầm thường, nhưng hai người này đâu thể bằng Kiệu Tiền tứ sát?

Chỉ là Mai Quân Bích nghĩ rằng trong giang hồ, Cửu đại môn phái vẫn được coi là danh môn chánh phái, tuy đối với cả ba tên này chàng chẳng có chút thiện cảm nào, trái lại còn căm ghét nhưng không muốn kết oán cừu với các môn phái đó.

Bởi thế chàng không xuất tuyệt học đối địch mà chủ yếu nhằm mục đích phòng thủ mà thôi.

Ba người đấu một lúc, Đăng Tâm hòa thượng thấy Mai Quân Bích khí định thần nhàn, xuất thủ rất ung dung, trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm :

- “Tiểu tử này chỉ mới hai mươi tuổi là cùng, làm sao lại luyện thành thân thủ cao cường đến thế? Cho dù luyện võ khi còn ở trong bụng mẹ cũng mới bằng nửa thời gian khổ luyện của mình, thế mà chỉ dùng một tay đối địch với hai chúng ta một cách ung dung, chỉ e cả bốn người vây công hẳn còn chưa thắng nổi...”

Nghĩ tới đó, y bất giác đưa mắt nhìn quanh, chợt trông thấy Thượng Quan Yến đang đứng theo dõi cuộc đấu giữa Truy Phong kiếm khách và Thôi Huệ với vẻ rất lo lắng.

Biết rằng hai nữ nhân kia có quan hệ rất mật thiết với Mai Quân Bích, lập tức trong đầu Đăng Tâm hòa thượng nảy ra một ý :

- Bắt lấy nha đầu đó để uy hiếp tiểu tử họ Mai giao bảo vật ra, há chẳng hơn liều mạng đấu với hắn một cách vô vọng như thế?

Nghĩ là làm ngay, y liền xuất thủ nhằm Mai Quân Bích đánh ra một hư chiêu rồi bắt thân lao tới Thượng Quan Yến.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh khoanh tay đứng ngoài quan chiến, nhưng trong lòng cũng đã sắp sẵn âm mưu của mình.

Thấy Đăng Tâm hòa thượng lao tới Thượng Quan Yến, hẳn làm gì không hiểu ra ý đồ của tên hòa thượng?

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh “Hừ” một tiếng rồi cũng lao về phía nàng.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân tay cầm trường kiếm quan sát cuộc đấu, thấy Mai Quân Bích và Thôi Huệ đều không thua kém địch nhân, nổi lo lắng giảm dần.

Không hiểu sao từ khi thấy Thôi Huệ và Thượng Quan Yến, nàng rất có cảm tình với hai thiếu nữ xinh đẹp này.

Về sau Mai Quân Bích xuất hiện, nét anh nhi tuấn tú và phong độ trác tuyệt của chàng lập tức làm nàng xao xuyến.

Thế là Vu Thục Nhân đứng ngậy người nhìn chàng đấu với Đẳng Tâm hòa thượng và Nhậm Long mà quên cả việc tra kiếm vào bao!

Nhưng tới khi thấy Đẳng Tâm hòa thượng và Công Tôn Khánh trước sau cùng lao về phía Thượng Quan Yến, nàng cũng đoán ra ý đồ của hai tên này, kinh hãi nghĩ thầm :

- “Vị tiểu cô nương đó có lẽ võ công không được cao cường cho lắm, tất không phải địch thủ của hai người kia...”

Ý nghĩ chưa dứt, nàng cũng tung mình lao tới Thượng Quan Yến.

Như vậy là cả ba người đều có cùng hành động nhưng mục đích khác nhau.

Đẳng Tâm hòa thượng tuy xuất phát sớm hơn một chiêu nhưng khoảng cách có phần xa hơn, vì thế lao tới mục tiêu cùng một lúc với Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh.

Tên hòa thượng vừa cách Thượng Quan Yến hai bước đang vươn trảo định chop ra thì bị Âm Thế Tú Tài đuổi kịp đánh sang một chưởng.

Y vốn dốc hết tâm trí vào việc bắt giữ Thượng Quan Yến nên đâu đề phòng biến cố bất ngờ này?

Vừa cảm thấy chưởng phong đánh tới sườn, Đẳng Tâm hòa thượng không kịp tránh đành xuất chưởng tiếp chiêu.

- Bình!

Song chưởng tiếp nhau nổ vang một tiếng, cả hai đối thủ đều bị đánh bật sang hai bên cách hai bước.

Đẳng Tâm hòa thượng định thần nhìn lại mới nhận ra kẻ vừa tập kích mình liền cười hô hô nói :

- Thì ra là Công Tôn thí chủ, thật không hổ danh là Âm Thế Tú Tài!

Công Tôn Khánh cười nham hiểm đáp :

- Không ngờ Đại sư mà cũng dùng tới hạ sách này!

Đẳng Tâm hòa thượng cười đáp :

- Sao lại bảo rằng hạ sách? Âm Thế Tú Tài đã làm điều gì, tất đó là thượng sách mới phải chứ.

Công Tôn Khánh chỉ “Hừ” một tiếng không đáp, lại tiếp tục xuất chiêu công tới.

Đẳng Tâm hòa thượng cũng không nói nữa vùng chưởng phản kích.

Thế là hai người diễn ra một cuộc ác đấu.

Nhờ vậy mà Vu Thục Nhân đến kịp, kêu lên :

- Yến muội! Mau chạy sang đây!

Thượng Quan Yến thấy hai tên lao tới đã rút kiếm ra sẵn sàng xuất thủ, mặc dù biết rằng khó cự nổi hai cường địch.

Nay nghe Vu Thục Nhân gọi, nàng liền chạy sang ngay.

Lại nói Thôi Huệ và Truy Phong kiếm khách liêu đấu ba bốn mươi chiêu mà vẫn chưa ai chiếm được thượng phong.

Truy Phong kiếm khách đã thi triển hết tuyệt kiếm của bốn môn rắp tâm dồn đối phương vào tử địa, nhưng Thôi Huệ tay phải xuất Đại La kiếm pháp, tay trái thi triển Tích Không Kiếm Quyết đến độ lâm li, thậm chí bức được địch nhân phải sa vào thế bị động đối phó.

Còn Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long được Đẳng Tâm hòa thượng trợ lực còn có thể cầm cự nổi với Mai Quân Bích.

Nào ngờ mới được mấy chiêu, Đẳng Tâm hòa thượng bỏ mặc hẳn một mình lao sang Thượng Quan Yến, thế thua là không tránh khỏi.

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long biết rõ điều đó nên trong lòng vừa lo vừa giận. Chỉ là cường địch ở ngay trước mắt nên chỉ đành liều mạng dốc tận lực để mong bảo toàn mạng sống mà thôi.

Giữa lúc tình thế của hắn đang hết sức nguy ngập thì bỗng đâu vang lên những tiếng xé gió vun vút cùng vô số ánh ngân quang nhằm bắn vào người Mai Quân Bích!

Chàng vội lùi lại một bước tay rút thanh Côn Ngô kiếm khỏi bao múa lên loang loáng tạo thành một bức màn che kín toàn thân.

Chỉ nghe một chuỗi tiếng loảng xoảng của sắt thép va vào nhau, tất cả những ám khí bắn vào đều bị Côn Ngô kiếm chém đứt đôi rơi xuống nền điện.

Cùng lúc đó bên ngoài cửa miếu điện có tiếng hú vang, rồi một nhân ảnh lao vào như ánh chớp tay cầm binh khí đâm tới ngực Mai Quân Bích!

Hành động này của người kia thần tốc đến nỗi không ai kịp trông thấy rõ lư sơn chân diện của hắn!

Mai Quân Bích cả kinh vội đưa kiếm chống đỡ.

Tiếng binh khí tiếp nhau vang lên chát chúa, chỉ sau chớp mắt hai người đã giao thủ ba bốn chiêu.

Đặng Tâm hòa thượng cười hô hô nói :

- Thì ra Phạm lão tam cũng tới đây nữa!

Lời chưa dứt đã bỏ Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lao sang phía Mai Quân Bích, tay trái giương lên.

Chuỗi niệm châu thoát khỏi tay bay thẳng tới Mai Quân Bích, được nửa đường thì tách ra bắn cả vào lưng chàng.

Ngay sau đó y còn quay lại, tay giữ một hạt niệm châu cuối cùng bắn vào ngực Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đang đuổi theo mình.

Tên này chỉ nhếch mép cười nhạt, chờ cho hạt niệm châu bắn tới gần mới đưa tay trái ra bắt lấy.

Nào ngờ Âm Thế Tú Tài vừa bắt được viên châu thì cảm thấy lòng bàn tay đau nhói như bị dao cứa phải.

Nguyên là viên châu có hình lục lăng rất sắc, Đặng Tâm hòa thượng lại bắn đi theo đường xoắn.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh không phòng trước điều này đưa tay bắt bị cửa đứt đến chảy cả máu!

Tức giận quát lên :

- Tên lừa trọc! Loại hòa thượng gì mà ngay đến chuỗi tràng hạt cũng được chế tạo để ám toán hại người?

Đặng Tâm hòa thượng cười đáp :

- A di đà Phật! Nói thật cho thí chủ hay rằng trên chuỗi hạt của bản tăng có bôi chất kịch độc, người nào nắm phải bị chảy máu, chỉ trong vòng hai canh giờ là bị độc chất phát tác mà chết! Thông thường bản tăng dùng thứ đó để đối phó với độc xà mãnh thú mà thôi, không ngờ Công Tôn thí chủ dám đùa với sinh mệnh dùng tay bắt thứ chết người đó làm gì?

Hắn cười đắc ý tiếp :

- Đó quả thật là thiên ý! Bản tăng được đưa Công Tôn thí chủ đến cõi cực lạc cũng là điều tốt thôi! Hô hô hô...

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh nghe nói mặt biến sắc, nghiêng răng gào lên :

- Lừa trọc! Ta sẽ liều mạng với ngươi!

Dứt lời rút cương đao lao tới...

Vừa lúc ấy Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long được người khác trợ giúp đấu với Mai Quân Bích liền nhảy ra khỏi vòng đấu, hướng sang bọn hắc y hán tử của Huyền Nữ giáo đứng bên thân án, tay vung lên.

Lập tức một chùm ngân quang bắn thẳng vào cổ họng mười mấy tên hắc y hán tử!

Đó chính là mười hai mũi Kim Tiền tiêu thành danh của Thập Nhị Kim Tiền đã làm không ít cao thủ võ lâm bỏ mạng.

Tiếng la thảm vang lên khắp miếu điện, cả mười mấy tên đệ tử của Huyền Nữ giáo bị Kim Tiền tiêu bắn trúng cổ họng đổ nhào xuống!

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long không dừng lại ở đó, tay lại không ngừng vung lên nhắm vào những người khác...

Chỉ thấy Kim Tiền tiêu bay ra mỗi lúc một nhiều loang loáng khắp miếu điện nhằm vào tất cả mọi người còn sống sót ở trong đó!

Dám đoán Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long đã phát điên muốn giết hết cho hả giận bất chấp bạn thù...

Nhưng trên thực tế, những người trong miếu điện này, kể cả Truy Phong kiếm khách và Đăng Tâm hòa thượng cùng thuộc Cửu đại môn phái, có ai là bằng hữu của hắn?

Nói rằng Thập Nhị Kim Tiền nhưng từ trong tay ác Nhậm Long có không biết bao nhiêu mũi Kim Tiền tiêu bay ra như đàn ong loang loáng khắp miếu điện!

Chúng nhân thấy vậy đều thất kinh biến sắc!

Bây giờ không ai phân biệt địch ta nữa, cùng xuất thủ đối phó với hiểm họa chung.

Mai Quân Bích thi triển Ban Nhược thần công, những người còn lại cũng vung đao xuất kiếm đánh rơi ám khí.

Không bao lâu, hiểm họa Kim Tiền Tiêu bị diệt trừ, nhưng Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long cũng biến đi đâu mất tích.

Chắc rằng hắn nhân thấy tuyệt chiêu của mình không thu được hiệu quả nên thừa lúc mọi người hỗn loạn đã trốn đi.

Đăng Tâm hòa thượng rất cảm giận Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long bất chấp đạo nghĩa hạ độc thủ đối với cả đồng đạo trong Cửu đại môn phái, nhưng hắn đã đi xa còn biết làm gì được nữa?

Y nghĩ thầm :

- “Món nợ này đành gác lại để sau sẽ tính!”

Việc quan trọng trước mắt là hai bảo vật hiện đang ở trong tay Mai Quân Bích, nếu bây giờ không nhân cơ hội mà đoạt lấy thì còn chờ đến lúc nào?

Huống chi bây giờ Nhậm Long có bỏ đi thì đã có một trợ thủ rất đắc lực giúp một tay, hỏi sao hắn không phản chấn?

Thấy người vừa đến chưa tiếp tục động thủ với Mai Quân Bích, Đăng Tâm hòa thượng cười hi hi nói :

- Phạm lão tam! Vị thiếu niên anh tài này là Mai Quân Bích của phái Thiên Thai. Vị Mai thí chủ đã lấy được hai vật võ lâm kỳ bảo ở Ca Lạc sơn trang mất rồi, xem ra chuyện này chúng ta đến đây chỉ uống công thôi!

Hắn tự biết mình tuyệt không phải là đối thủ của Mai Quân Bích nhưng lại không muốn giương mắt nhìn bảo vật mất vào tay người khác nên nói khích Phạm lão tam một câu để thử dò xem tâm ý đối phương ra sao. Nếu tên này chịu liên thủ đối phó với Mai Quân Bích thì còn gì bằng nữa?

Mai Quân Bích nhìn lại, thấy người được gọi Phạm lão tam là một lão nhân gầy đét, đầu trọc, chừng năm mươi tuổi.

Bình khí của lão là một vật gần giống thanh kiếm nhưng dày hơn nhiều và hơi cong dài chừng ba thước, mũi rất sắc.

Lão này chính là nhân vật uy danh hiển hách của phái Chung Nam, danh hiệu Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam.

Vừa rồi do bắn ngân đạn vào đều bị Mai Quân Bích chém đứt cả nên mới nổi giận lao vào chàng tấn công. Nhưng ngay sau đó, cuộc đấu tạm ngưng vì mọi người lo đối phó với Kim Tiền tiêu của Nhậm Long.

Chỉ đấu vài chiêu, Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam đã nhận ngay Mai Quân Bích không phải là nhân vật bình thường dễ dàng thắng được.

Nghe Đăng Tâm hòa thượng buông lời nói khích, lão nghĩ thầm :

- “Rõ ràng tên lừa trọc này địch không lại tiểu tử kia nên khích tướng muốn mình đỡ cho hắn một tay đây mà!”

Nghĩ thế liền nhếch mép cười nhạt đáp :

- Quân tử không nói quanh co. Ai cũng đã vượt đường xa ngàn dặm tới đây, nếu để người khác chiếm mất tiện nghi thì Cửu đại môn phái đâu còn chỗ lập túc trong giang hồ nữa? Không biết Truy Phong đạo hữu và đại sư nghĩ sao?

Truy Phong kiếm khách cười đáp :

- Bần đạo cũng có ý như hai vị thôi! Vì hai bảo vật đó mà đã có hàng trăm ngàn đồng đạo vô lâm phải hy sinh tính mạng, tàn sát lẫn nhau để tranh đoạt. Chỉ có Cửu đại môn phái chúng ta mới có tư cách bảo quản hai bảo vật đó mà không thể để lọt vào tay bất cứ người nào khác!

Chúng làm như thiên hạ vô lâm là của riêng Cửu đại môn phái không bằng!

Mặc dù nói thì nghe hùng hồn đánh thép như vậy nhưng không tên nào dám xuất thủ trước.

Mai Quân Bích quét mắt nhìn chúng, cười khinh khỉnh nói :

- Nếu ba vị có nhã hứng thì cứ liên thủ mà tấn công vào một lúc cũng được!

Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam sầm mặt lại quát lên :

- Tiểu tử! Người coi lão phu là hạng người thế nào?

Đăng Tâm hòa thượng vội chấp tay hợp thập nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Phạm lão tam! Vị Mai thí chủ đó nói không sai đâu! Chỉ sợ rằng cả ba người chúng ta liên thủ cũng khó mà...

Tuy Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam biết rằng Đăng Tâm hòa thượng nói khích nhưng đường đường là một cao thủ của danh môn đại phái lừng tiếng trên giang hồ nhiều năm nay, đâu chịu để người khác xem thường?

Không để Đăng Tâm hòa thượng nói xong, lão sấn vào hai bước đưa chiếc Kim Thấu lên quát :

- Tiểu tử tiếp chiêu!

Mai Quân Bích tra Côn Ngô kiếm vào vỏ ôm quyền nói :

- Nếu các hạ xuất thủ một mình thì tiểu sinh chỉ dùng tay không bồi tiếp vậy!

Phạm lão tam trừng mắt nói :

- Tiểu tử! Người cho rằng lão phu chỉ dùng quyền cước mà không thắng được người sao?

Đứt lời cũng tra ngọn Kim Thấu vào bao, đồng thời xuất thủ như chớp, hữu chưởng nhằm đánh vào ngực Mai Quân Bích, còn tay trái xuất hai chỉ điểm vào huyệt Thiên Đột ngay bên dưới yết hầu chàng.

Mai Quân Bích lách sang trái nửa bước tránh chiêu rồi nhắm vào vai Phạm lão tam đánh trả lại một chưởng.

Phạm lão tam vừa phát hai chiêu không trúng thì chưởng lực đối phương đã đánh ập sang, kinh hãi nghĩ thầm :

- “Xem ra chưởng lực của tên này hùng hậu chẳng kém gì mình! Làm sao hắn còn ít tuổi mà có nội lực thâm hậu đến thế? Nghe Đăng Tâm hòa thượng tán dương hắn đến tận mây xanh, xem chừng chúng đã từng giao thủ và tên lừa trọc đó bị tiểu tử này cho ném khổ đau rồi chứ chẳng sai!”

Ý nghĩ đó thoáng qua rất nhanh, khi chưởng lực Mai Quân Bích đánh tới, lão vung hữu chưởng tiếp chiêu còn tay trái vươn trảo chụp vào sườn phải chàng.

Thấy đối phương biến chiêu, Mai Quân Bích cũng thu chiêu chưởng biến thành trảo chụp tới Uyển mạch Phạm lão tam.

Lão trọc “Hừ” một tiếng, tay trái thu về, còn tay phải dùng một chiêu “Họa Long Điểm Tinh” xòe hai chỉ chọc vào mắt địch.

Cả hai đều xuất thủ rất nhanh.

Mai Quân Bích thấy Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam ngay từ chiêu đầu tiên đã hạ độc thủ thì rất tức giận tăng cường công thế.

Sau mười chiêu, Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam càng đánh càng sốt ruột, không ngờ tiểu tử này còn ít tuổi mà võ công cao thâm hơn cả mình.

Lão chẳng cần nghĩ đến thân phận nữa rút ngay binh khí ra đối địch.

Mai Quân Bích cười hô hô nói :

- Lẽ ra các hạ nên làm thế từ trước thì hơn!

Phạm lão tam chẳng nói lời nào nghiêng rằng đâm Kim Thấu vào.

Giữa lúc đó thì Thôi Huệ và Truy Phong kiếm khách lại tiếp tục cuộc ác đấu vừa bị gián đoạn giữa chừng.

Thôi Huệ tận lực thi triển Đại La kiếm pháp và Tích Không Kiếm Quyết đấu với một cao thủ của Kiếm phái Hoa Sơn đến nan phân nan giải.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy kiếm quang loang loáng, kiếm khí ràn rạt và nhân ảnh chập chờn mà không phân rõ được người.

Luận về võ công thì Thôi Huệ không bằng đối phương nhưng kiếm pháp lại tinh diệu kỳ ảo hơn nên Truy Phong kiếm khách không dám bức lại gần.

Xét về cục thế thì song phương đánh thành bình thủ.

Tích Không Kiếm Quyết là võ công chí thượng chủ yếu dùng khí công để khắc chế địch nhân.

Thôi Huệ được gia gia là Nhạc Sơn lão nhân chân truyền nên xuất chiêu hết sức kỳ ảo, chỉ tiếc rằng công lực hỏa hầu chưa đủ nên phát huy chưa hết uy lực.

Cuộc đấu càng kéo dài, nội lực của nàng hao tổn càng nhiều vì thế kiếm chiêu đánh ra không còn tinh diệu nữa.

Truy Phong kiếm khách là tay lão luyện giang hồ đâu không nhận ra sự thay đổi có lợi cho mình đó?

Hắn liền quát to một tiếng nhảy lên cao ba trượng, từ trên không lao đầu chúc xuống, trường kiếm đánh ra như bão táp.

Chỉ thấy hàng chục hàng trăm tia kiếm ảnh chụp xuống đầu Thôi Huệ.

Đó chính là chiêu tuyệt học “Thái Hồng Hoàn Không” của phái Hoa Sơn.

Thôi Huệ bị vây giữa màn kiếm dày đặc, tình thế trở nên vô cùng nguy ngập.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân đứng ngoài quan chiến đã mấy lần định xuất kiếm tương trợ cho Thôi Huệ nhưng thấy song phương chưa ai chiếm được tiên cơ nên không tiện xuất thủ.

Nhưng nay thấy Thôi Huệ lâm vào thế hiểm thì rất lo lắng, không kịp suy nghĩ gì thêm liền xuất kiếm lao vào vòng chiến.

Thượng Quan Yến thấy vậy cũng kêu lên :

- Huệ thư! Tiểu muội đến giúp thư thư đây!

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh không ngờ Tam tiểu thư can thiệp vào cuộc chiến không phải của mình.

Hơn nữa lao vào màn kiếm lợi hại “Thái Hồng Hoành Không” lừng danh thiên hạ của phái Hoa Sơn đâu phải chuyện bình thường?

Lúc này Công Tôn Khánh vẫn cầm trong tay hạt niệm châu tẩm độc của Đặng Tâm hòa thượng, liền kẹp vào giữa ngón giữa và ngón cái nhắm chính xác giữa hậu tâm Truy Phong kiếm khách bắn ra.

Thôi Huệ thấy đối phương lao lên không dám kiếm xuống đầu mình với thế “Thái Sơn Áp Đỉnh” lợi hại như thế, tuy trong bụng thầm run nhưng vẫn điềm tĩnh ứng phó, đề vào một khẩu chân khí rồi vận công vào tay phải vung Hàn Anh kiếm thi triển một chiêu “Hoành Giá Kim Lương” chém vào giữa màn kiếm ảnh của đối phương, đồng thời tay trái cũng xuất “Tích Không Kiếm Quyết” đánh ngược lên.

Diễn tả thì chậm, nhưng hành động của cả năm người chỉ trong vài nháy mắt, gần như rất khó phân biệt trước sau.

Thôi Huệ phát kiếm chém vào màn kiếm khí nhưng chưa kịp chạm tới kiếm đối phương thì chợt nghe “Keng” một tiếng làm bùng lên một đốm lửa...

Nguyên trước đó Truy Phong kiếm khách nghe tiếng ám khí bắn tới lưng mình liền quay phắt lại vừa lúc hạt niệm châu do Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh bắn tới, vội vàng vung kiếm ra đỡ.

Hạt niệm châu bắn trúng thanh kiếm làm bùng lên một quầng lửa và một tiếng nổ vang rền, lúc đó Truy Phong kiếm khách còn lơ lửng trên không cả người lẫn kiếm bay dạt đi mấy thước...

20. Chương 20: Hắc Tiểu Lệnh Kỳ

Truy Phong kiếm khách thấy hạt niệm châu bắn tới vội đưa kiếm ra đỡ bị bức lùi mấy bước.

Trong khi thân ảnh còn lơ lửng trên không thì Vu Thục Nhân lại lao đến tấn công, đành xuất chiêu chống đỡ.

Truy Phong kiếm khách đáp xuống đất, cả cánh tay phải tê rần.

Giữa lúc đó thì Thôi Huệ lại dùng “Tích Không Kiếm Quyết” điểm vào vai, đồng thời Vu Thục Nhân cũng chém sang một kiếm.

Truy Phong kiếm khách chân còn chưa đứng vững đành dùng tay trái đánh ra một chưởng đối phó với kiếm quyết điểm vào tay, tay phải xuất kiếm ra đỡ kiếm chiêu của Vu Thục Nhân.

Nghe “Keng” một tiếng, lão đạo không giữ nổi, thanh trường kiếm rời khỏi tay bay lên nóc điện, người lão cũng bị bức lùi ba bước.

Nhưng Thôi Huệ vì dốc tận lực thi triển một chiêu “Tích Không Kiếm Quyết” gặp phải chưởng lực hùng hậu của Truy Phong kiếm khách nên bị bật lui bốn năm bước, mặt tái mét, há miệng phun ra một vòi máu!

Thượng Quan Yến vội lao tới đỡ lấy Thôi Huệ, run giọng hỏi :

- Huệ thư bị thương có nặng lắm không?

Nàng lo lắng đến nỗi khóc òa lên.

Thôi Huệ dịu dàng nói :

- Yến muội đừng khóc! Thư thư chỉ vì nội lực không tiếp thêm được nên mới thế... chỉ cần nghỉ một lúc là đỡ thôi!

Truy Phong kiếm khách vừa kịp đứng vững thì Tam tiểu thư Vu Thục Nhân đã lao đến quát to :

- Truy Phong lão mũi trâu! Thường cho người một kiếm nữa.

Truy Phong kiếm khách đang định cúi nhặt thanh kiếm của mình vừa từ nóc điện rơi xuống đành phải từ bỏ ý định lùi lại.

Bị bức bách quá, lão tức giận đến cực điểm rít lên :

- Nha đầu muốn chết!

Chờ cho chiêu kiếm của Vu Thục Nhân hết đà, Truy Phong kiếm khách vận hết thập thành công lực nhằm giữa ngực đối phương đánh liền hai chưởng.

Vu Thục Nhân một kiếm một chưởng cùng đánh ra tiếp chiêu.

Bấy giờ Đẳng Tâm hòa thượng không có đối thủ đứng ngoài trận khoanh tay quan sát chiến cuộc.

Mai Quân Bích và Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam đang đánh nhau quyết liệt, Vu Thục Nhân và Truy Phong kiếm khách cũng không kém.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh phần thì lo độc chất đã thâm nhập vào người, phần thì lo lắng cho sự an toàn của Tam tiểu thư nên không để tâm gì đến xung quanh nữa.

Thôi Huệ đang ngồi nhắm mắt vận công điều tức, còn Thượng Quan Yến quỳ bên cạnh đầy vẻ quan hoài.

Đẳng Tâm hòa thượng xác định tình thế xong mừng rỡ tự nhủ :

- “Lúc này mà không xuất thủ thì chờ đến bao giờ?”

Nghĩ đoạn triển khai thân pháp Bách Bộ Hân Thiển lao nhanh về phía Thôi Huệ và Thượng Quan Yến.

Nào ngờ thân ảnh mới tung lên không thì bất thần có một bóng đen lao băng qua ngay trước mặt.

Tin rằng lại là Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lại giở trò chọc gậy bánh xe, hấn nổi giận vận hết nội lực vào song chưởng đánh ra.

Người kia nhìn thấy Đẳng Tâm hòa thượng xuất thủ đánh mình chừng như bị bất ngờ nhưng không kịp tránh đành phải đưa chưởng ra tiếp.

Bình một tiếng, hai nhân ảnh cùng bị chấn lui, nhưng vì Đẳng Tâm hòa thượng dụng lực quá mạnh nên người kia kêu lên một tiếng bị đánh bật vào tận góc điện.

Đẳng Tâm hòa thượng cũng bị đánh lui về vị trí xuất phát lúc đầu, loạng choạng suýt ngã.

Định thần nhìn lại, hấn nhận ra người vừa chọc gậy bánh xe chính là trợ thủ đắc lực của mình Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam!

Vừa vận công điều tức, Đẳng Tâm hòa thượng vừa nghĩ lại biến cố vừa diễn ra, trong lòng rất đỗi hoài nghi tự hỏi :

- “Làm sao Phạm lão tam đang giao chiến với tiểu tử Mai Quân Bích bỗng nhảy sang chặn mình? Chẳng lẽ do bị bức bách?”

Quả nhiên Đẳng Tâm hòa thượng suy đoán không sai!

Nguyên Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam tuy trong tay có binh khí nhưng vẫn không chiếm được thượng phong.

Mai Quân Bích phần vì không muốn dùng tuyệt chiêu đối phó với người của Cửu đại môn phái, mặt khác muốn thử xem võ công của bọn người này thế nào mà được võ lâm trọng vọng.

Nhưng Phạm lão tam xuất thủ ngày càng hiểm độc giống như giữa hai bên có thâm cừu đại hận gì, không tiếc hạ sát thủ.

Điều đó khiến Mai Quân Bích không còn kiên nhẫn được nữa quyết cho đối phương một bài học.

Phạm lão tam tuy không chiếm được tiện nghi nhưng cây Kim Thấu trong tay cũng rất có uy lực làm Mai Quân Bích không dám vào gần.

Phạm lão tam thừa cơ xuất chiêu sát thủ.

Mai Quân Bích Hừ một tiếng quát lên :

- Lùi lại!

Dứt lời tay phải vận Ban Nhược thần công đánh ra.

Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam cho rằng thiếu niên này cùng lắm là giữ được bình thủ với mình là giỏi lắm, đâu ngờ đối phương lại có thần công cái thế?

Lão vừa tấn công tới tấp, chợt một luồng kinh lực vô cùng uy mãnh cuốn tung lên bật ngược về phía sau, cây Kim Thấu rời khỏi tay bay mất.

Sự thế cũng khéo tình cờ!

Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam khi hết đà sắp rơi xuống thì đúng chẵn ngay giữa đường Đăng Tâm hòa thượng lao tới Thôi Huệ và Thượng Quan Yến, vì thế mà hai người mới xảy ra cuộc đấu chưởng bất đắc dĩ nói trên.

Còn Truy Phong kiếm khách bị Vu Thục Nhân tay chưởng tay kiếm công kích mãnh liệt không có điều kiện nhặt thanh trường kiếm của mình, trong lòng bực tức giận xuất hết công lực sở học đối phó.

Trước sức phản công điên cuồng đó, Vu Thục Nhân đành để mất công thế phải lùi lại mấy bước.

Nhưng nàng tuy công lực không bằng đối phương nhưng được lợi là có binh khí trong tay, lại là một trong Lục Thiệu tam kiều lừng danh thiên hạ, đâu dễ dàng để đối phương chiếm được thượng phong?

Nàng nhún chặt đôi mày liễu, môi hồng mím chặt, kiếm xuất tuyệt chiêu hóa giải được kinh lực mãnh liệt của Truy Phong kiếm khách.

Lão đạo không ngờ kiếm thuật của thiếu nữ này thần kỳ đến như vậy, công thế đã không thu được hiệu quả, đương nhiên phải lùi về.

Vu Thục Nhân thừa cơ lao vào công kích, quát lên :

- Lão mũi trâu tiếp bốn cô nương mấy chiêu nữa!

Đồng thời trường kiếm múa lên loang loáng, thi triển tuyệt học sư truyền Huyền Nữ kiếm pháp.

Kiếm khí rít lên như triều dâng bão lốc tạo thành hàng chục kiếm ảnh đâm tới mười mấy yếu huyết trước người Truy Phong kiếm khách.

Lão đạo sĩ vốn là một danh gia về kiếm thuật có đâu không nhận ra Huyền Nữ kiếm pháp lợi hại thế nào?

Giá như trong tay có trường kiếm, lão có thể hóa giải được, nhưng bây giờ chỉ tay không đành lùi lại bảo vệ tính mạng mà thôi!

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh thấy độc chất trong người chưa có triệu chứng phát tác nên chăm chú theo dõi cuộc đấu giữa Tam tiểu thư Vu Thục Nhân với Truy Phong kiếm khách.

Vừa thấy lão đạo sĩ bị bức lùi vừa đứng thẳng tới mình, hần cả mừng thầm nghĩ :

- “Mình vừa đánh chết đệ tử của Thái Bạch Thần Ông là Thân Phúc Thông, bây giờ tới Tam tiểu thư giao chiến với Truy Phong kiếm khách như vậy vô hình trung đã kết thành cừ oán với Hoa Sơn phái rồi, có tránh cũng không tránh được... Chi bằng cứ giết quách hần đi bớt một kẻ kinh địch...”

Nghĩ thế, hần lập tức vận Ngũ Âm Thủ vào hữu chưởng nhằm đúng huyệt tâm Truy Phong kiếm khách đánh tới!

Hai đối thủ một lùi một tiến đều rất nhanh.

Truy Phong kiếm khách đang bị bức lùi, chợt cảm thấy một cổ kinh lực đánh tới huyệt tâm vội vàng quay lại.

Lão đạo vốn định xuất chiêu đối phó nhưng không kịp, vừa quay người thì Ngũ Âm Thủ đã đánh trúng vào ngực rồi!

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh xuất chiêu vận đến tám thành công lực, xuất thủ lại rất nhanh, trong khi đó Truy Phong kiếm khách đang bị động, đối phó sao cho kịp?

Chỉ nghe “Bịch” một tiếng, Truy Phong kiếm khách bị Ngũ Âm Thủ đánh trúng ngực bắn xa gần một trượng!

Lão đạo mắt hoa lên, ngực đau nhói đến tận tâm phế, phải cố sức trụ hai chân cho khỏi ngã nhào xuống!

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh tuy một chiêu đắc thủ nhưng bản thân hắn cũng bị chấn lực đẩy lùi hai bước.

Thấy Truy Phong kiếm khách nhắm mắt vận công điều tức, tất nội thương không nhẹ, hắn tự nhủ :

- “Lão đạo này đã không còn khả năng hoàn thủ, chỉ cần đánh ra một chiêu là lấy được mạng ngay. Thời cơ này không tận dụng thì còn đợi đến bao giờ?”

Thế là hắn hít vào một hơi chân khí vận “Ngũ Âm Thủ” lao tới bổ xuống ngực Truy Phong kiếm khách.

Nhưng Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh vừa bổ tới thì Truy Phong kiếm khách chợt mở mắt ra quát to một tiếng, lướt người sang trái một bước tránh chiêu tuyệt sát của đối phương, đồng thời vận hết sức bình sinh đánh trả một chiêu!

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh nằm mộng cũng không ngờ rằng Truy Phong kiếm khách khôi phục công lực nhanh đến như vậy, bị phản kích bất ngờ, thân ảnh còn lơ lửng trên không làm sao tránh được?

Chỉ nghe “Bịch” một tiếng, Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh bị chiêu đánh trúng ngực hất ngược lại tới cả trượng, dúi đập vào tường ngã ngối xuống nền điện há miệng phun ra một vòi tiền huyết!

Truy Phong kiếm khách tuy đã thương được địch nhân nhưng một chiêu vừa rồi đã xuất hết tàn lực nên cũng bị chấn lui ba bước mắt nẩy đom đóm đứng không vững phải ngồi phệt xuống!

Lão đạo tự biết lực phủ ngũ tạng đã bị chấn thương không nhẹ nên vội móc túi lấy ra mấy viên linh dược trị thương của phái Hoa Sơn đặc chế uống vào, tiện tay nhặt thanh trường kiếm của mình rơi gần đó, vừa vận công điều tức vừa mở mắt canh chừng đề phòng Công Tôn Khánh lại đột kích lần nữa.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh bị trúng một chiêu của Truy Phong kiếm khách, nhưng may là công lực của lão đạo chẳng còn được bao nhiêu nên thương thế chưa đến nỗi trầm trọng.

Hắn vừa đứng lên định xông tới lần nữa thì chợt nghe từ ngoài miếu vang vào giọng nói của một nữ nhân :

- Công Tôn tiên sinh xin hãy dừng tay!

Lời vừa dứt, một nhân ảnh đã lướt vào miếu điện.

Đó là một hắc y thiếu nữ chừng hai mươi tuổi.

Sau khi quét mắt nhìn lướt qua cảnh tượng trong miếu, hắc y thiếu nữ lấy trong túi ra một lá cờ nhỏ màu đen chỉ độ ba tấc giương cao tay phất lên ba lần rồi cao giọng nói :

- Giáo chủ có lệnh lập tức triệu hồi Vu Thục Nhân và Công Tôn Khánh trở về ngay Tổng đàn!

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh trông thấy lá cờ nhỏ vội cúi mình “Dạ” một tiếng, thái độ tỏ ra rất cung kính.

Hắc y thiếu nữ truyền lệnh xong cuộn lá tiểu kỳ cất vào túi rồi bước lên một bước hướng sang Vu Thục Nhân cười nhả nhận nói :

- Tam tiểu thư, Công Tôn tiên sinh! Tỳ nữ đã truyền lệnh xong, xin về Tổng đàn trước để phục lệnh!

Dứt lời bước lùi ra cửa miếu rồi quay người, thân ảnh nhẹ như làn khói lướt đi, chỉ chớp mắt mất hút giữa trời đêm.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh không dám chậm trễ, vừa thấy hắc y thiếu nữ đi khuất liền chấp tay hướng sang mọi người nói :

- Trong các vị nếu ai có nhã ý thì xin đến Lục Thiệu sơn, huynh đệ lúc nào cũng sẵn sàng hầu tiếp!

Không chờ câu trả lời, hần quay sang Vu Thục Nhân gật đầu nói tiếp :

- Tam tiểu thư, chúng ta đi thôi!

Vu Thục Nhân nhoẻn miệng cười đáp :

- Công Tôn thúc thúc đi trước đi, tôi còn chút việc riêng về sau...

Công Tôn Khánh không nói gì thêm, tung mình lướt ra cửa miếu.

Vu Thục Nhân đến bên Thôi Huệ và Thượng Quan Yến cười nói :

- Huệ thư thư, Yến muội! Thục Nhân có việc phải trở về. Hai vị lúc nào rồi xin mời đến Lục Thiệu sơn chơi, và nhất là đừng quên tên tiểu muội.

Nàng nói tới đó chợt ngừng đầu đưa mắt nhìn Mai Quân Bích, chừng như muốn nói gì nhưng lại thôi.

Cuối cùng nàng buông nhẹ một tiếng thở dài rồi chậm rãi bước ra khỏi miếu điện, thi triển khinh công phóng đi.

Đặng Tâm hòa thượng cười hô hô nói :

- Phạm lão tam! Chúng ta cũng nên đi thôi!

Tên này sau cú tiếp chiêu bất ngờ với Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam, chỉ vận công điều tức một lúc là bình phục lại.

Nhưng so sánh lực lượng lúc này, Đặng Tâm hòa thượng thừa hiểu rằng Truy Phong kiếm khách đã trọng thương mất khả năng đối địch, hần và Phạm lão tam cố lắm thì mới cầm cự nổi với Mai Quân Bích chứ đừng nói tới chuyện thắng.

Huống chi còn một tay kiếm lợi hại là Thôi Huệ nữa?

Phạm lão tam Kim Thấu Ngân Đạn chỉ lẳng lặng gật đầu chống tay nặng nề đứng lên.

Truy Phong kiếm khách bị Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh dùng Ngũ Âm Thủ đánh trúng vào vai vẫn còn đau nhức, nhưng nhờ linh dược độc môn của phái Hoa Sơn nên công lực đã khôi phục được ba bốn thành.

Thấy Đặng Tâm hòa thượng và Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam muốn đi, hần cố làm như vẻ đã hoàn toàn bình phục đứng thẳng lên.

Như sức nghĩ ra điều gì, Truy Phong kiếm khách nhìn sang Đặng Tâm hòa thượng cười to nói :

- Đại sư phụ! Tên hủ nho Công Tôn Khánh thấy Hắc Lệnh Kỳ cuống lên mà hối hả bỏ đi... Hần bị hạt niệm châu tẩm độc của đại sư làm bị thương, thế mà không cần đến giải dược, chỉ e rằng...

Nhưng chưa nói hết câu, do quá gắng sức làm ra vẻ thản nhiên cười nói mà vết thương ở vai nhức buốt đành dừng lại giữa câu nhăn mặt lại.

Đặng Tâm hòa thượng cười đáp :

- Chuỗi hạt châu của người xuất gia là dùng để niệm Phật cầu kinh, có lý đâu lại tẩm độc?

Truy Phong kiếm khách cố nén đau nhú mày hỏi :

- Đại sư nói vậy...

Đặng Tâm hòa thượng ngắt lời :

- Chẳng qua vừa rồi bắn vào Công Tôn Khánh là hạt châu cuối cùng có hình lục lăng nên hơi sắc một chút, bắn tăng nhân đó mà hù dọa thế thôi. Tên hủ nho đó thâm trầm xảo hoạt nổi tiếng giang hồ, há dễ bị đánh lừa?

Truy Phong kiểm khách nghe Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh không bị trúng độc, nét mặt lộ vẻ thất vọng chỉ Hừ một tiếng không nói gì nữa.

Mai Quân Bích sau khi đánh lui Kim Thấu Ngân Đan Phạm lão tam vẫn đứng nguyên một chỗ, bấy giờ mới bước đến bên Thôi Huệ cúi xuống thấp giọng hỏi :

- Huệ muội thương thế có nặng lắm không?

Thôi Huệ đứng lên cười đáp :

- Không có gì nghiêm trọng đâu! Vừa rồi chẳng qua hơi kiệt lực, nay uống linh dược của gia gia đã khỏi rồi!

Thượng Quan Yến thấy Vu thư thư đi rồi, chẳng thích thú gì ở lại đây nữa, lại nóng lòng muốn cứu ngoại công nên giục :

- Mai đại ca! Chúng ta cũng đi thôi!

Kim Thấu Ngân Đan Phạm lão tam vừa đứng lên nhìn Mai Quân Bích bằng ánh mắt căm hận nói :

- Tên họ Mai! Một năm sau lão phu sẽ đến Thiên Thai tìm ngươi!

Nói xong đến nhặt cây Kim Thấu giắt vào bao, chân bước nặng nề đi trước ra khỏi miếu điện.

Đặng Tâm hòa thượng và sau đó là Truy Phong kiểm khách cũng tuân tự bước theo sau.

Kim Thấu Ngân Đan Phạm lão tam nuôi lòng căm hận với Mai Quân Bích mà bỏ đi, điều đó không những tạo nên một trường kiếp nạn cho tăng lữ ở núi Thiên Thai mà còn tạo ra một cuộc sát kiếp vô cùng cho các môn phái trong khắp võ lâm.

Nhưng chuyện đó là sau này Sau khi hai bọn người họ bỏ đi, trong miếu điện trở nên yên tĩnh.

Hai ngọn nến vẫn còn cháy leo lét chiếu lên thi thể của mười mấy tên đệ tử Huyền Nữ giáo, càng làm cho quang cảnh thêm phần thê lương.

Mai Quân Bích thấy sắc mặt Thôi Huệ vẫn còn trắng bệch chứng tỏ công lực chưa hồi phục lại bao nhiêu, hơn nữa ngoài trời còn mưa rả rích, xung quanh toàn là rừng hoang, chi bằng cứ trú tạm lại đây chờ sáng sẽ đi.

Chàng đề xuất ý kiến này, cả hai thiếu nữ không ai phản đối, thế là họ quyết định ở lại miếu, tạm trú qua đêm.

Thôi Huệ lấy ra một ít phần dược Hóa Cốt Đan rắc lên mấy tử thi.

Chẳng bao lâu mười mấy thi thể của bọn hán tử bị hóa lỏng thành một thứ nước sền sệt màu vàng.

Ba người cùng nhau đào một cái hố bên cạnh dồn hết nước vàng đó xuống lấp kỹ lại, sau đó quét sạch chung quanh thần án làm chỗ nghỉ tạm.

Mai Quân Bích ra khỏi miếu quay lại nơi buộc ngựa dờn cả ba con ngựa về buộc trước miếu để sửa soạn cho cuộc hành trình ngày mai.

Đêm ấy trôi qua bình yên vô sự, sáng hôm sau ba người ra con suối trước miếu rửa ráy qua loa rồi lên ngựa tiếp tục hành trình.

Lúc đó trời vừa hửng sáng.

Đi chừng một dặm chợt thấy giữa bãi cỏ bên đường cắm một thanh kiếm từ xa cũng trông thấy rõ.

Thượng Quan Yến nói :

- Mai đại ca! Hình như ở đây có người vừa động thủ!

Không chờ Mai Quân Bích trả lời, nàng tể ngựa đến gần, người vẫn ngồi trên bàn đạp cúi xuống rút thanh kiếm lên rồi quay ngựa lại nói :

- Mai đại ca! Huệ thư thư! Thanh trường kiếm này ánh thép xanh biếc, quả là một thanh bảo kiếm!

Thấy không ai nói gì, nàng lại riu rít tiếp lời :

- Thanh kiếm này so với kiếm của tiểu muội còn tốt hơn, chỉ tiếc rằng không có vỏ... Mai đại ca xem này!

Mai Quân Bích tiếp lấy thanh kiếm cầm lên xem, thấy nước thép ánh lên xanh biếc, đúng là kiếm quý được tôi luyện rất công phu.

Chàng cười nói :

- Yến muội thấy thích thì cứ giữ lấy mà dùng. Sau khi xuống núi chúng ta sẽ tìm nơi rèn một bao kiếm thật đẹp là ổn.

Chàng vừa định trả lại thanh kiếm cho Thượng Quan Yến thì chợt nhận thấy trên chuôi kiếm có khắc mấy chữ nhỏ.

Mai Quân Bích liền nâng lên xem kỹ, quả nhiên trên chuôi kiếm có khắc bốn chữ: Truy Phong kiếm khách!

Chàng ngạc nhiên tự hỏi :

- “Thì ra kiếm là của Truy Phong kiếm khách, nhưng vì sao lão đạo sĩ đó lại vứt kiếm đi?”

Một danh gia về kiếm thuật như Truy Phong kiếm khách mà vứt kiếm đi không dùng đến nữa là chuyện không bình thường.

Nếu không dùng thì với một thanh bảo kiếm thế này nên tặng cho người khác hoặc cất giữ ở đâu chứ?

Hơn nữa trên giang hồ tối kỵ việc bỏ mất binh khí, vì nhiều khi danh hiệu của một cao thủ gắn liền với binh khí, người còn binh khí còn, người chết mới chịu để mất binh khí, vì có thể do đó mà một cao thủ phải trừ danh...

Mai Quân Bích nghĩ thế nhưng không nói gì trả thanh kiếm lại cho Thượng Quan Yến quay lại nói :

- Huệ muội! Chúng ta xuống xem...

Ba người tể ngựa sang bãi cỏ rồi cùng nhảy xuống đưa mắt quan sát.

Rừng ở đây rậm rạp, chỉ có một bãi trống chừng ba trượng vuông cỏ mọc um tùm nhưng đã bị chân người giẫm nát dấu vết còn rất mới, chứng tỏ vừa xảy ra một cuộc kịch chiến.

Thôi Huệ chợt kêu lên :

- Máu! Ở đây có một vũng máu lớn!

Mai Quân Bích đến gần xem, quả nhiên thấy giữa đám cỏ bị xéo nát có một vũng máu lớn đã đông lại nhưng vẫn còn màu đỏ thẫm.

Từ vũng máu có dấu chân mà từng giọt lớn nhỏ xuống thành một đường chạy thẳng vào rừng.

Căn cứ vào hiện trường thì có thể suy đoán rằng: trong cuộc kịch chiến người kia đã bị trọng thương biết không duy trì nổi mới chạy vào rừng, mong thoát khỏi độc thủ của địch nhân.

Trong giang hồ vốn có câu rừng rậm khó truy đó sao? Khi biết sức khó địch, người ta thường lợi dụng rừng sâu u tối và kín đáo, địch nhân không dám mạo hiểm bắt mạng đuổi theo vì sợ bị ám toán.

Người bị thương đã hành động rất đúng binh pháp, nhưng với lượng máu ra nhiều như thế chứng tỏ đã bị thương trầm trọng, có thoát được sự truy sát của đối phương hay không là một vấn đề.

Hướng chỉ rừng ở đây um tùm rậm rạp, thảo mộc tầng thấp, tầng cao chen nhau rất dễ ẩn nấp.

Ba người lần theo vết máu vào rừng, đi chưa được bao xa đã trông thấy một người nằm bất động bên gốc cây đại thụ.

Theo dáng người và y phục thì người đó có vẻ quen quen.

Thôi Huệ hốt hải kêu lên :

- Mau đến xem người kia có cứu được không?

Rồi không chờ Mai Quân Bích kịp trả lời, nàng vừa móc thuốc chữa thương vừa chạy đến gần.

Cách nạn nhân vài bước, nàng dừng lại cúi xuống nhìn, chợt “A” lên một tiếng hỏi :

- Chẳng phải là Truy Phong kiếm khách đây sao?

Mai Quân Bích và Thượng Quan Yến cũng chạy đến, đồng thanh thốt lên :

- Truy Phong kiếm khách!

Không sai, người nằm bất động bên gốc cây chính là Truy Phong kiếm khách, đối thủ của Thôi Huệ lúc tối trong hoang miếu.

Lão nằm ngửa trên vũng máu đã khô, mắt trợn ngược, sườn và ngực bị những vết thương chí mạng, ruột gan lòi ra, hiển nhiên đã tuyệt khí từ lâu.

Truy Phong kiếm khách, một danh thủ kiếm thuật của phái Hoa Sơn, kiếm pháp và võ công đều không nhược, thế mà thảm tử ở nơi hoang sơn này.

Cừu nhân là ai?

Giá như trước đó Truy Phong kiếm khách không bị thương bởi Ngũ Âm Thủ của Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh thì có lẽ lão không dễ dàng bị sát hại thế này.

Nhưng trong giang hồ thì việc kết oán kết cừu tàn sát lẫn nhau xảy ra như cơm bữa, nếu không phải người trong cuộc thì ai bỏ công điều tra làm gì?

Nhưng dù sao phải chứng kiến cảnh thương tâm này, người ta không khỏi buông tiếng thở dài cảm thán.

Mai Quân Bích đứng nhìn thi thể Truy Phong kiếm khách một lúc, trong lòng dâng lên nỗi xúc động, quay sang nhìn Thôi Huệ nói :

- Huệ muội! Chúng ta hãy chôn cất cho lão để khỏi bị thú rừng xâu xé, đó cũng là việc phúc đức.

Thôi Huệ gật đầu đồng ý.

Nàng ngoảnh sang chợt thấy Thượng Quan Yến tay cầm thanh trường kiếm, vẻ mặt tàn nhẫn luyến tiếc như không muốn bỏ.

Tuy nàng không được Mai Quân Bích nói cho biết đó là kiếm của ai nhưng chỉ cần xem hiện trường cũng biết ngay đó là kiếm của Truy Phong kiếm khách rồi.

Nay lão đã chết, bảo kiếm về tay người khác là sự thường, có gì không được?

Thôi Huệ cúi xuống cởi bao kiếm trên người Truy Phong kiếm khách giao cho Thượng Quan Yến nói :

- Yến muội hãy cầm lấy đeo vào đi!

Thượng Quan Yến ngập ngừng một lúc nhưng cũng nhận lấy bao kiếm.

Tiếp đó ba người động thủ đào hố mai táng cho Truy Phong kiếm khách cẩn thận, nhưng khi đứng lên, Mai Quân Bích chợt trông thấy trên cây cổ thụ có ai dùng kiếm đeo đi một mảnh còn viết thêm mấy chữ bằng máu.

Dòng chữ to và rõ, từ xa cũng có thể đọc được.

“Người giết Truy Phong kiếm khách là Mai Quân Bích”.

Thôi Huệ vừa lấy một phiến đá, dùng Hàn Anh kiếm khắc bia mộ cho Truy Phong kiếm khách xong thấy Mai Quân Bích đăm đăm nhìn lên cây, ngạc nhiên hỏi :

- Mai đại ca nhìn gì thế?

Không chờ chàng kịp trả lời, nàng cũng nhìn lên cây đọc xong hàng chữ, tức giận nghiêng răng nói :

- Không biết tên vô sỉ nào dám làm không dám chịu, đã hạ độc thủ lại còn gắp lửa bỏ tay người như thế?

Dứt lời nhảy lên dùng Hàn Anh kiếm bấm nát dòng chữ.

Mai Quân Bích thở dài nói tiếp :

- Thân đã nhập vào giang hồ, sớm muộn gì rồi cũng bị cuốn vào chuyện thị phi mà thôi! Truy Phong kiếm khách nếu không bị người của Huyền Nữ giáo sát hại thì việc đó do Đăng Tâm hòa thượng và Kim Thấu Ngân Đan Phạm lão tam làm mà thôi. Bọn này tuy mang danh là danh môn chánh phái, chỉ vì tranh đoạt bảo vật mà không từ thủ đoạn nào, thật đáng giận lắm thay!

Thượng Quan Yên chen lời :

- Mai đại ca nói rất đúng! Nhất định kẻ sát hại Truy Phong kiếm khách là hai tên trọc hèn hạ đó thôi!

Ba người không còn việc gì làm nữa đi ra khỏi rừng lên ngựa tiếp tục hành trình nhằm hướng Tây tiến phát.

Vì Thôi Huệ đã hẹn gặp Thôi Mẫn ở Kiếm Dương, Mai Quân Bích cũng hẹn gặp hai tên thư đồng Cầm Nhi và Kiếm Nhi ở đó, lại cũng tiện đường tới Lục Thiệu sơn nên mọi người quyết định đến Kiếm Dương trước.

Sau hơn một canh giờ, họ mới ra khỏi dãy Tuyết Phong sơn.

Ba người hơn một ngày chưa ăn uống gì đã đói ngấu, liền ghé vào một tiểu trấn điểm tâm và nghỉ ngơi.

Khi hỏi địa danh mới biết tiểu trấn có tên là Giang Khẩu chỉ cách Kiếm Dương chừng hơn hai trăm dặm.

Ba người nghỉ ngơi đến quá Ngọ thì tiếp tục hành trình, đến Kiếm Dương thì mới độ cuối giờ Thân.

Sau khi vào thành, họ tìm một khách điểm lớn nhất Kiếm Dương có tên là Duyệt Lai khách điểm trú lại.

21. Chương 21: Tử Y Thiếu Nữ

Trong cả vùng Tương Tây nghèo nàn thưa thớt này thì Kiếm Dương được coi như là một thành thị lớn.

Vừa mới lên đèn, trên các phố, trà quán tửu lâu đã tấp nập khách nhân ăn uống, quang cảnh rất là náo nhiệt.

Vì suốt mấy ngày nay họ chưa được ngủ đầy giấc nên vừa ăn tối xong, cả ba người ai về phòng nấy lên giường ngủ ngay.

Chừng sang canh ba, Mai Quân Bích đang ngon giấc bỗng thức dậy, cảm thấy có tiếng y phục sột soạt trên mái nhà.

Chàng có nội công thâm hậu nên nhận ra ngay có dạ hành nhân thâm nhập liền nhẹ nhàng xuống giường khoác vội áo ngoài vào kéo khe cánh cửa bước ra ngoài.

Xung quanh tĩnh lặng không một âm thanh.

Mai Quân Bích nhảy lên mái phòng đưa mắt dò khắp bốn phía.

Trên trời ngàn sao nhấp nháy chiếu xuống mặt đất bao la, tuyệt không thấy một bóng người nào.

Mai Quân Bích không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Rõ ràng chàng nghe có tiếng y phục sột soạt và tiếng bước chân rất nhẹ, sao chỉ trong chốc lát đã không thấy nữa?

Trong lúc đang nghi hoặc thì chàng phát hiện được cách đó chừng bảy tám trượng có một nhân ảnh đang chạy như bay về hướng nam.

Mai Quân Bích chăm chú nhìn kỹ, thấy đó là một hắc y nhân, phía trước còn có một bóng đen khác, cách nhau khoảng trên dưới ba trượng.

Hai bóng đen này chừng như không phải là đồng bọn mà có lẽ đang truy đuổi nhau, đều thi triển tuyệt đỉnh khinh công lao đi như tên bắn.

Xác định xong, Mai Quân Bích cũng tung mình đuổi theo.

Chỉ chốc lát đã ra khỏi thành tới ngoại ô, Mai Quân Bích đã rút ngắn khoảng cách với hai bóng đen phía trước thêm mấy trượng.

Chàng thấy người đuổi theo phía sau nhìn rất quen, đang bám sát đối phương sát gót.

Trong lúc nguy cấp, người phía trước đột nhiên rẽ ngoặt sang trái lao vào một khu rừng rậm.

Người phía sau vẫn bám theo không chịu bỏ.

Mai Quân Bích sợ người phía trước lao vào rừng sẽ khó tìm, hơn nữa vừa rồi xuất hiện trên mái phòng tất có liên quan tới mình nên đề vào một hơi chân khí tung mình lên cao bốn năm trượng, từ trên không phất mạnh tay áo lướt tới bảy tám trượng sà xuống mé rừng.

Người kia thấy trước mặt sau lưng đều bị chặn đành dừng lại giương mắt nhìn Mai Quân Bích nói :

- Thí chủ đuổi theo bản tăng không biết có việc gì...

Chưa dứt lời bỗng kinh ngạc “A” lên một tiếng.

Mai Quân Bích cũng ngạc nhiên thốt lên :

- Đăng Tâm... Đại sư...

Không sai!

Người bị truy đuổi chính là vị trung niên hòa thượng thấp lùn và béo tốt Đăng Tâm hòa thượng.

Nhận ra Mai Quân Bích, y nhếch môi cười giả hoạt nói :

- Tưởng là ai, thì ra là Mai thí chủ! Người đuổi theo ta bèn gót như vậy, chẳng lẽ muốn truy tận sát tuyệt người của Cửu đại môn phái?

Mai Quân Bích nghe câu đó ngạc nhiên hỏi :

- Vì sao đại sư lại nói thế?

Đăng Tâm hòa thượng cười “hắc hắc” đáp :

- A di đà Phật! Thí chủ tưởng rằng bản tăng không hiểu tận ruột gan người sao?

Mai Quân Bích nhú mày hỏi :

- Hiểu thế nào?

Đăng Tâm hòa thượng “hừ” một tiếng nói :

- Thôi được! Thí chủ không chịu nói thì ta cho người hay. Người được hai vật võ lâm kỳ bảo nhưng sợ để lộ chuyện này ra dẫn đến sự tranh đoạt nên muốn giết người diệt khẩu...

Mai Quân Bích sững sờ nhắc lại :

- Giết người diệt khẩu?...

Đăng Tâm hòa thượng cười nhạt nói :

- Đêm qua khi chúng ta vừa ra khỏi hoang miếu một lúc, người đã truy theo hạ độc thủ đối với Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long. Bây giờ lại đuổi theo bản tăng, đó chẳng phải là truy tận sát tuyệt nhằm mục đích giết người diệt khẩu hay sao?

Mai Quân Bích chợt quát lên :

- Câm miệng!

Chàng tức giận quát to đến nỗi Đăng Tâm hòa thượng lùi lại một bước hấp háy mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Mai Quân Bích trầm giọng nói :

- Tiểu sinh là môn hạ của Thiên Thai, hành động bao giờ cũng quang minh chính đại, há làm việc ti tiện đó? Nói thật cho hòa thượng người biết rằng hai vật mà các người gọi là võ lâm kỳ bảo đó tiểu sinh chưa trông thấy bao giờ cả! Nếu hòa thượng người không tin thì sau này sẽ biết thôi!

Nói tới đó chàng phất tay bỏ đi.

Đăng Tâm hòa thượng còn mong gì hơn nữa?

Mai Quân Bích vừa quay lưng, y lập tức lao vút đi như cơn lốc.

Mai Quân Bích vừa đi vừa tự hỏi :

- “Truy Phong kiếm khách đã bị giết chính tay mình mai táng. Nay theo lời Đăng Tâm hòa thượng thì cả Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long cũng bị giết... Không những thế hung thủ giết hai người đó còn mưu toan vu oan giá họa cho mình... Kể nào hành động ti tiện và thâm độc như vậy?”

Đang nghĩ, đột nhiên chàng cảm thấy phía bên tay trái hình như có người đang nhìn mình.

Thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi, mi thanh mắt sáng, da trắng môi hồng, trông rực rỡ như một đóa hồng vừa hé nụ.

Quả đó là một trang giai nhân tuyệt sắc, nhưng hình như trong nét mặt cô ta ẩn chứa sự sát khí rất khó giải thích.

Tuy nhiên đó cũng là sự thường, vì hoa hồng đẹp thì lại có gai.

Hai người nhìn nhau một lát.

Tử y thiếu nữ chợt “Hừ” một tiếng, xẵng giọng :

- Nhìn gì? Trông tướng mạo người thì chẳng phải là thứ tốt lành gì!

Thiếu nữ phán một câu đến là bất ngờ!

Mai Quân Bích bực mình thầm nghĩ :

- “Cô ta sao vậy? Làm sao mới gặp người ta đã nhận định một cách đầy võ đoán và có tính chất nhục mạ như vậy chứ?”

Nhưng liền đó chàng lại tự nhủ :

- “Mà có lẽ cũng đúng thôi! Nửa đêm khuya khoắt thế này lại giữa rừng sâu núi thẳm, thế mà mình nhìn một vị cô nương chăm chăm, cô ta cho mình là người xấu cũng đúng thôi!”

Mai Quân Bích hơi đỏ mặt quay mình bỏ đi.

Tử y thiếu nữ chợt quát lên :

- Đứng lại!

Mai Quân Bích ngạc nhiên dừng bước.

Thiếu nữ nhảy tới hai bước chỉ tay vào mặt Mai Quân Bích quát :

- Bốn cô nương có việc muốn hỏi người!

Giọng cô ta như ra lệnh.

Mai Quân Bích quay lại nhú mày nói :

- Tiểu sinh và cô nương chưa từng quen biết gì nhau, chẳng hay cô nương có điều gì muốn hỏi?

Tử y thiếu nữ “hừ” một tiếng nói :

- Thôi đừng làm ra vẻ đàng hoàng lịch sự nữa! Tiểu sinh lão sinh khỉ khô gì? Bốn cô nương hỏi đây, vừa rồi có phải chính người đuổi theo bốn cô nương không?

Mai Quân Bích lắc đầu, rồi chợt gạt đầu :

- Tiểu sinh quả thật có đuổi theo một người tới đây, nhưng chỉ là người đó không phải cô nương.

Tử y thiếu nữ cười nhạt nói :

- Chỉ cần người có đuổi theo là được! Hừ! Bỏ cô nương đã nói rằng người chẳng phải là hạng tốt lành gì, quả là chẳng sai!

Mai Quân Bích trong bụng không khỏi cười thầm thiếu nữ hồ đồ này, nhưng cố giữ vẻ mặt trang nghiêm nói :

- Tiểu sinh vì phát hiện đang đêm có người đột nhập tới phòng, nghĩ rằng người đó có ý đồ không tốt nên mới đuổi theo tới đây. Người đó nay đã đi mất, xin cô nương chớ hiểu lầm!

Tử y thiếu nữ mở to đôi mắt đen láy gần giọng :

- Người định lừa ai đấy? Chỉ có quỷ mới tin được! Cô nương chẳng cần biết người đuổi theo ai. Bây giờ đã gặp ở đây, bỏ cô nương phải giáo huấn người một trận mới được!

Lời chưa dứt đã tung mình lao tới nhanh như chớp vung tay tát thẳng vào mặt Mai Quân Bích!

Hành động của thiếu nữ thật bất ngờ và thần tốc.

Mai Quân Bích lùi lại nửa bước nghiêng đầu tránh được.

Tử y thiếu nữ vừa tức giận vừa ngạc nhiên chăm chăm nhìn chàng nói :

- Hừ! Bỏ cô nương không ngờ người còn có bản lĩnh như vậy...

Mai Quân Bích thấy thiếu nữ này tính tình đồng bóng vô lý như vậy vừa tức lại vừa buồn cười.

Tuy vậy chàng vẫn giữ vẻ nhã nhặn lùi lại một bước nói :

- Tiểu sinh và cô nương chưa từng quen biết, lại vô cớ vô oán, tại sao lại muốn động thủ?

Tử y thiếu nữ lạnh lùng hỏi :

- Sợ à? Trông người ra đáng như vậy mà sợ đánh nhau đến thế sao? Người tưởng lùi lại là ta không đánh được người nữa chứ gì?

Mai Quân Bích đã thấy chán trước thái độ khiêu khích quá mức của thiếu nữ quá quắt này, lắc đầu đáp :

- Tiểu sinh không muốn động thủ với nữ nhân. Nếu cô nương không có việc gì hơn thì tiểu sinh xin mượn phép đi trước!

Dứt lời quay lưng bỏ đi.

Tử y thiếu nữ chợt quát lên :

- Người định chạy vậy sao?

Dứt lời tung mình lao tới chặn trước mặt Mai Quân Bích.

Chàng dừng lại nhíu mày hỏi :

- Cô nương vì sao cứ bức bách tại hạ mãi thế?

Tử y thiếu nữ nghiêng răng nói :

- Người xem thường ta, cô nương phải giáo huấn người!

Dứt lời đánh ra một lúc ba chiêu.

Mai Quân Bích không khỏi sửng sốt.

Thiếu nữ này trông còn ít tuổi như thế mà xuất thủ thật là thần tốc, chiêu thức lại hết sức kỳ ảo.

Bây giờ đã không kịp lùi tránh nữa, chàng đành phải vung chưởng đối phó đồng thời lướt mình sang trái.

Tử y thiếu nữ xuất liền ba chiêu đều nhằm vào các yếu huyệt đối phương, xuất thủ lại thần tốc, tin chắc thế nào cũng đắc thủ.

Nào ngờ chiêu vừa đánh ra thì bị ngay một cỗ lực chặn lại không sao đánh tới được nữa.

Cô ta võ công kiêm cả hai phái chính tà, có thể xếp vào nhất lưu cao thủ, cũng là người từng trải giang hồ.

Ở đây Mai Quân Bích dùng thần công Phật môn nhưng thiếu nữ lại tưởng đó là Ngũ Âm Thủ là loại công phu có độc nên vội vã nhảy lùi lại ba bước tránh đi.

Vừa đứng lại, cô ta trừng mắt nhìn Mai Quân Bích tự nhủ :

- “Không sai! Chính là hắn!”

Nghĩ đoạn “hừ” một tiếng nói :

- Ta tưởng rằng ai, hóa ra là người... Tên hủ nho kia! Hôm nay cô nương quyết không tha người!

Không để chàng kịp phản ứng, cô ta lại lao vào xuất liền một lúc ba chiêu và ba cước.

Thiếu nữ dùng Tam Tài thân pháp của Vô Ngại đại sư phái Hoa Sơn, là một trong những khinh công thượng thừa trong võ lâm.

Chỉ thấy thân ảnh cô ta loang loáng như những ánh chớp, trong chớp lát đã phát liên hoàn sáu chiêu.

Mai Quân Bích không ngờ thân pháp thiếu nữ ảo diệu đến thế, nhất thời không biết làm cách nào mà hóa giải được đành phải lùi lại tránh.

Nên biết mười mấy năm trên tuyệt đỉnh Thiên Thai Mai Quân Bích luyện thần công Phật môn ký tải trong Đại Thừa Hàng Ma Pháp Tạng tới bảy tám thành hỏa hầu, đồng thời quyền cước cũng học được không ít.

Mai Quân Bích vốn là nhi tử của một vị huyện quan đã cáo lão về quê, đại ca và nhị ca của chàng bất hạnh chết đi.

Sau khi sinh hạ được Mai Quân Bích thì phụ mẫu chàng đã già.

Vì sợ số phận của Mai Quân Bích cũng bi thảm như hai vị ca ca của mình nên Mai lão quyết định đưa chàng gửi vào một ngôi chùa ở sâu trên tuyệt đỉnh Thiên Thai.

Thế là mới tám tuổi Mai Quân Bích đã trở thành đệ tử ký danh của vị tuyệt thế cao tăng Linh Chi Thượng Nhân.

Thực tình không trực tiếp truyền thụ Đại Thừa Hàng Ma Pháp Tạng cho Mai Quân Bích mà do thấy chàng căn cơ tốt, có thiên bẩm võ học nên trao bí kíp thần công Phật môn thượng thừa cho chàng nghiên cứu.

Đại Thừa Hàng Ma Pháp Tạng có ba loại công phu là Ban Nhược thần công, Chuẩn Đề kiếm pháp và Tiểu Lôi Âm chưởng.

Hơn mười năm khổ luyện, chỉ riêng Chiên Đàn thần công chàng mới luyện được ba bốn thành hỏa hầu, còn Ban Nhược thần công, Chuẩn Đề kiếm pháp và Tiểu Lôi Âm chưởng đã có thể vận dụng rất thành thục.

Vì sư phụ của Mai Quân Bích, Linh Chi Thượng Nhân, là một vị cao tăng không biết võ công, thế nhưng chàng sau khi nghiên cứu Đại Thừa Hàng Ma Pháp Tạng, có thể nói chỉ chưởng quyền cước chẳng môn nào không thông thạo.

Chỉ là ngoài việc thi triển ba thứ thần công, kiếm pháp và chưởng pháp ra, Mai Quân Bích chưa từng ứng dụng quyền cước chỉ chưởng để đối địch.

Trước đây Mai Quân Bích thi triển Ban Nhược thần công đánh bại Kiêu Tiền tứ sát, sau này đánh chết một và bị thương một trong bốn ác phụ đó, còn đả thương Nhị trang chủ Ca Lạc sơn trang Kim lão nhị.

Chàng không tiếc hạ độc thủ là vì tình thế bất buộc, đồng thời cũng vì biết rõ những người đó hành tung tác ác quá nhiều.

Còn hôm nay đối với vị cô nương này, chẳng qua cô ta chỉ hiểu thắng nên mới động thủ thôi, không thể so sánh với hạng người tàn ác trên kia được, chẳng có lý do gì để xuất tuyệt học hàng ma đối phó?

Trong lúc đó tử y thiếu nữ thi triển Tam Tài thân pháp vô cùng ảo diệu khiến Mai Quân Bích không biết đối phó cách nào chỉ đành lùi lại mãi.

Vì không thể thi triển tuyệt học đối địch, đành chỉ đành dùng những chiêu thức hỗn tạp để tự vệ mà thôi.

Tử y thiếu nữ càng đánh càng kinh ngạc.

Nhân vì cô ta thi triển Tam Tài thân pháp là một trong những kinh công tuyệt thế võ lâm, xưa nay hầu như không ai đối phó nổi.

Nhưng vị thiếu niên thư sinh này chỉ lùi không đánh, ban đầu có dùng một chiêu Ngũ Âm Thủ chống đỡ, về sau vừa lui vừa vung tay đỡ gạt loạn lên chẳng ra chiêu thức gì, giống như người không biết võ công.

Thế nhưng lạ thay, cứ mỗi lần xuất chiêu đánh ra tưởng chừng như sắp đắc thủ đều gặp phải một thứ như lực chặn lại không sao đánh trúng người hẳn được!

Cô ta nghĩ thầm :

- “Hừ! Người định chọc giận bổn cô nương sao! Cứ chờ đó mà xem!”

Nghĩ thế càng tức giận, xuất hết tuyệt học đánh ra như mưa gào gió cuốn tấn công dồn dập!

Thế nhưng tử y thiếu nữ dù xuất thủ thần tốc bao nhiêu cũng vẫn không làm gì được Mai Quân Bích.

Trái lại càng ít bị bức lùi hơn, chiêu thức đánh ra linh hoạt hơn và càng hiệu quả hơn.

Thế này thì tức chết đi được mất!

Tử y thiếu nữ chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu, vừa thét lên đầy giận dữ, chưởng đánh ra càng mãnh liệt gấp bội.

Mai Quân Bích đang dần dần lấy lại được bình thủ thì bị tử y thiếu nữ thiếu nữ tăng cường công thế quá mãnh liệt thì lại rơi vào tình trạng nguy khốn không biết tìm cách gì đối phó.

Bí thường sanh trí, Mai Quân Bích chợt nhớ ra trong Chuẩn Đề kiếm pháp có thể dùng vài chiêu kiếm quyết để hóa giải.

Nghĩ là làm, đành liền dùng tay phải thay kiếm, thi triển một số chiêu trong Chuẩn Đề kiếm pháp cự địch.

Kỳ chiêu vừa xuất, lập tức phát huy uy lực ngay, đẩy lui được công thế lợi hại của đối phương.

Tử y thiếu nữ “Hừ” một tiếng nói :

- Thì ra người còn dám tấn công nữa!

Mai Quân Bích không thèm để ý, cứ liên tục đánh ra hết chiêu này đến chiêu khác, liên miên bất tuyệt.

Chuẩn Đề kiếm pháp là tuyệt học vô thượng của Phật môn, tuy Mai Quân Bích chỉ dùng tay thay kiếm nhưng uy lực thật kinh nhân!

Tử y thiếu nữ thi triển Thiên Thủ Thiên Nhân Niếp Không Bộ và Tam Tài thân pháp đã đến mức cực hạn vẫn không giành lại được thế thượng phong, trái lại càng bị đối phương bức lùi lại mãi.

Những vị cô nương còn trẻ tính thường hiểu thắng, đâu chịu bị ức hiếp hoài như vậy được?

Tử y thiếu nữ nhảy lùi lại mấy bước rút phất trường kiếm ra quát :

- Tên hủ nho kia! Mau rút binh khí ra!

Trong tay cô ta cầm chắc Thanh Nghê kiếm nước thép xanh biếc, mới nhìn cũng biết đó là bảo kiếm.

Mai Quân Bích nhã nhặn đáp :

- Tại hạ rất thán phục thân pháp và chưởng pháp thần diệu của cô nương, cần gì phải dùng đến binh khí nữa? Cứ cho là tại hạ nhận thua cô nương...

Tử y thiếu nữ ngắt lời :

- Hừ! Người dám coi thường ta sao?

Lời chưa dứt đã múa kiếm công vào ba chiêu.

Mai Quân Bích lùi lại tránh.

Tử y thiếu nữ vừa xuất chiêu vừa nghiêng răng nói :

- Nếu người không chịu dùng binh khí bị băm nát thân dưới kiếm thì đừng trách cô nương tâm địa ác độc!

Miệng thét, trường kiếm thi triển Tam tài kiếm pháp của Cửu Hoa sơn liên miên bất tuyệt, uy mãnh vô cùng!

Mai Quân Bích không thể tránh mãi được đành thi triển Ban Nhược thần công không để mũi kiếm đối phương tiếp cận vào người.

Thế nhưng Tam tài kiếm pháp biến hóa rất huyền ảo mà thanh kiếm trong tay tử y thiếu nữ cũng sắc bén vô cùng, Ban Nhược thần công dù có lợi hại bao nhiêu, tay không cũng không sao địch nổi với bảo kiếm.

Bất đắc dĩ Mai Quân Bích phải rút Côn Ngô kiếm ra.

Tuy vậy chàng không phản kích mà chỉ múa kiếm thành bức tường che kín khắp người để tự vệ.

Tử y thiếu nữ cạy có Thanh Nghê Kiếm chém sát như bùn nên cứ nhả vào giữa bức màn kiếm mà phang vào.

Hai thanh bảo kiếm chém vào nhau tạo thành những quãng lửa lớn và âm thanh vang rền như sấm.

Tử y thiếu nữ bị lực phản chấn đẩy lùi lại ba bước.

Cô ta rất kinh hãi vội vàng nhìn xuống Thanh Nghê Kiếm thấy không sút mẻ gì bấy giờ mới yên tâm.

Lại nhìn sang đối phương thấy thanh trường kiếm của chàng vẫn y nguyên như cũ không chút suy suyễn!

Và điều đáng bực mình nhất là thiếu niên đó vừa đánh vừa nhìn mình bằng ánh mắt tươi cười!

Thật là tức chết đi được!

Tử y thiếu nữ cắn chặt môi nói :

- Hừ! Không ngờ người lại còn có thanh bảo kiếm như vậy nữa! Tốt lắm! Hãy tiếp bốn cô nương mấy chiêu!

Dứt lời lại xuất kiếm công vào.

Với nổi uất ức, thiếu nữ xuất hết tuyệt học công kích như vũ bão, chiêu chiêu đều hiểm độc không tiếc hạ sát thủ.

Mai Quân Bích bị vây trong màn kiếm ảnh trùng trùng, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Chàng thấy tử y thiếu nữ công kích mãnh liệt như vậy trong bụng cũng phải phát run, nghĩ thầm :

- “Thiếu nữ này kiếm pháp thân pháp đều phi phàm như thế, không thể coi thường được!

Nhưng vì sao cô ta kiên quyết truy bức mình như vậy chứ?

Trước đây vì mình nhìn lâu bị rửa một vài câu còn được, nhưng sau này mấy lần mình đã bỏ đi cô ta còn chặn lại bắt động thủ là có gì chứ?

Hay cô ta nhận lầm mình với người nào chăng?”

Phải rồi!

Mai Quân Bích nhớ lại tử y thiếu nữ mấy lần gọi chàng là “Hủ nho”, chính bọn Đăng Tâm hòa thượng cũng gọi Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh bằng danh từ đó...

Chẳng lẽ thiếu nữ này nhầm chàng là Âm Thế Tú Tài hay đồng bọn của hắn? Nếu vậy thì nên giải thích cho cô ta thế nào đây?

Bụng nghĩ nhưng vì đối phương không ngừng công kích nên chàng buộc phải thi triển Chuẩn Đề kiếm pháp để đối phó.

Tuy nhiên Mai Quân Bích không tấn công mà chỉ dùng để tự vệ mà thôi.

Hai người một công một thủ như vậy qua hơn một trăm chiêu.

Tử y thiếu nữ tuy khắp người ướt đầm mồ hôi nhưng cường độ tấn công vẫn không hề thuyên giảm.

Thực tình cô ta cũng biết thân thủ kiếm pháp của thiếu niên tuổi này cao cường hơn mình, hơn nữa chàng ta cũng nhiều lần hạ thủ lưu tình không lợi dụng sơ hở để phản kích.

Nhưng điều đó chỉ làm cho cô ta điên tiết thêm mà thôi.

Vừa tức, vừa giận, vừa thẹn lại vừa bất lực khiến cô ta như sắp bật khóc.

Thanh Nghê Kiếm trong tay cô ta càng xuất chiêu liên mạng chẳng cần nghĩ đến mối nguy hiểm của bản thân mình nữa.

Mai Quân Bích vô duyên vô cớ bị đối phương cuốn vào cuộc chiến vô nghĩa lý như vậy đã bắt đầu sốt ruột và bực mình.

Chính trong lúc chàng định thi triển Ban Nhược thần công đánh lùi tử y thiếu nữ thì chợt nghe từ quan đạo vang lên tiếng gọi lạnh lạnh :

- Mai đại ca!

- Bích đại ca!

Lời vừa dứt, hai nhân ảnh đã lướt tới đầu trường.

Mai Quân Bích không cần nhìn cũng biết đó là Thôi Huệ và Thượng Quan Yến.

Hai thiếu nữ đã rút kiếm cầm tay sẵn sàng xuất thủ.

22. Chương 22: Kim Tuyền Đào Hoa

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến thấy Mai Quân Bích đấu với đối phương lâu như vậy tất phải là cường địch, huống chi trong kiếm ảnh rợp trời đầu nhìn rõ là ai?

Tử y thiếu nữ thấy đối thủ có thêm người đến giúp, đặc biệt đó là nữ nhân thì càng tức giận.

Ngạo khí nổi lên, cô ta dừng tay chỉ kiếm vào mặt Mai Quân Bích quát :

- Đồng bọn của ngươi đến chi viện đây! Sao không bảo chúng xông vào cả đi?

Thực ra cô ta cũng biết mình không thắng nổi Mai Quân Bích, nhưng nói vậy chẳng qua cho bộ tức mà thôi!

Bấy giờ Thượng Quan Yến mới thấy rõ người giao thủ với Mai Quân Bích chính là tử y thiếu nữ đã từng giải cứu cho mình và Huệ thư thư hôm trước ở Ca Lạc sơn trang, trong lòng vừa kinh vừa mừng liền gọi :

- Tử y thư thư! Xin hãy dừng tay!

Tử y thiếu nữ nghe gọi ngạc nhiên nhìn sang Thôi Huệ và Thượng Quan Yến.

Cô ta cũng nhận ra hai thiếu nữ a lên một tiếng, sau đó quay sang Mai Quân Bích hừ một tiếng nói :

- Thì ra ngươi không phải là tặc đồ của Huyền Nữ giáo... Tại sao không chịu nói rõ từ trước?

Mai Quân Bích nghĩ thầm :

- “Thiếu nữ này quả là một người kỳ quặc hết sức! Đã không thèm tìm hiểu nguyên do, cũng không để người ta kịp giải thích cứ ngiên nhiên đánh bừa bây giờ lại còn trách...”

Nghĩ vậy nhưng chỉ trả lời :

- Tiểu sinh căn bản không phải là người của Huyền Nữ giáo...

Tử y thiếu nữ vẫn lạnh lùng :

- Dù sao thì người cũng không phải là người tốt lành gì. Nếu không nể mặt hai vị cô nương này, tối nay ta nhất định còn đấu với ngươi đến khi nào phân thắng bại mới thôi!

Dứt lời liếc xéo Mai Quân Bích lần nữa với ánh mắt hằn học rồi bất thần nhún mình lao vút đi.

Chỉ chớp mắt, dáng mảnh mai kiêu diễm của cô ta đã khuất sau một khúc đường cong.

Thôi Huệ nhìn theo một lúc cho đến khi bóng tử y thiếu nữ khuất hẳn mới quay sang Mai Quân Bích hỏi :

- Mai ca ca! Tại sao lại động thủ với cô ta thế?

Mai Quân Bích tra kiếm vào bao, buông tiếng thở dài rồi đem chuyện vừa rồi kể lại cho hai thiếu nữ nghe.

Thôi Huệ tỏ ý không vừa lòng nói :

- Mai đại ca ở đâu cũng hạ thủ lưu tình với người khác, nhưng người ta có thêm nhận ân tình đó cho đâu? Chỉ sợ sau này còn gặp phiền phức không ít đâu!

Mai Quân Bích chỉ lắc đầu không nói gì.

Thượng Quan Yến liền lên tiếng hòa giải.

- Bích ca! Huệ thư thư! Dù sao tử y thư thư cũng đã đi, chuyện hiểu lầm coi như chấm dứt. Chúng ta về thôi! Trời sắp sáng rồi!

Nói xong kéo tay Thôi Huệ bước ra đường.

Mai Quân Bích không nói gì lặng lẽ đi theo.

Ngày hôm sau, Cẩm Nhi và Kiếm Nhi sau khi đưa mười mấy thiếu nữ ra khỏi Ca Lạc sơn trang an toàn đã chia vàng bạc cho họ rồi để từng người tự về nhà, vội vàng đến Kiếm Dương gặp Mai Tam công tử.

Ba người cùng Cẩm Nhi và Kiếm Nhi vẫn tiếp tục ở lại Kiếm Dương, dò hỏi khắp nơi nhưng không có tin tức gì về Thôi Mẫn.

Bảy tám ngày trôi qua nhưng Thôi Mẫn vẫn bất vô âm tín.

Thôi Huệ rất sốt ruột muốn đi tìm, nhưng Mai Quân Bích bàn rằng :

- Nếu đã có hẹn gặp ở đây thì cứ chờ là hơn, lỡ ra chúng ta vừa đi khỏi, lệnh huynh lại tới đây thì càng khó.

Thế là họ đành kiên tâm ở lại vừa chờ đợi vừa chia nhau tản đi các tửu lâu, quán trọ tìm kiếm.

Thời gian rảnh rỗi, Mai Quân Bích sáng tạo ra một pho chiêu pháp gọi là Chuẩn Đề chiêu trên cơ sở Chuẩn Đề kiếm pháp chàng đã biến đổi để đối phó với tử y thiếu nữ đêm trước đem truyền thụ cho bốn người.

Vừa khéo là Chuẩn Đề chiêu này đem sử dụng với Đại La kiếm pháp của Thôi Huệ thì rất phù hợp, phát huy được uy lực hơn trước nhiều.

Nàng cũng đưa Đại La kiếm pháp truyền thụ cho Thượng Quan Yến.

Sau nửa tháng, Thượng Quan Yến luyện được hai pho chiêu pháp và kiếm pháp thặng thừa.

Nàng đã có võ học cơ bản do ngoại công là Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng truyền thụ, lại thông minh chịu khó khổ luyện nên võ công tiến triển rất nhanh, sau nửa tháng trình độ đã khác hẳn trước đây một trời một vực.

Cẩm Nhi và Kiếm Nhi tuy không được Thôi Huệ truyền thụ Đại La kiếm pháp nhưng vì chúng là người thân tính của Mai Quân Bích nên chàng không cấm việc Thượng Quan Yến cùng luyện Đại La kiếm pháp với chúng.

Cả ba người cùng chăm chỉ luyện tập bất kể sớm khuya nên cùng tiến bộ rất nhanh, chẳng bao lâu đã có thể sử dụng thành thạo Đại La kiếm pháp thặng thừa bí truyền của phái Hoàn Sơn.

Thời gian càng lâu, Thôi Huệ càng sốt ruột.

Nàng lo rằng Mẫn tỷ đã gặp phải biến cố bất ngờ gì cho nên suốt trong nửa tháng, nàng giục Mai Quân Bích lên đường không biết bao nhiêu lần.

Mai Quân Bích thấy rằng cứ ở hoài Kiếm Dương chờ đợi cũng không phải là biện pháp tốt, đành theo lời Thôi Huệ chuẩn bị lên đường.

Trước khi đi, chàng dặn điểm gia khi nào thấy Thôi Mẫn đến thì bảo cứ ở đây chờ, còn miêu tả nhân dạng kỹ càng, thanh toán xong còn thưởng cho rất hậu.

Sáng hôm đó, năm người mua thêm hai con ngựa tốt, mỗi người cưỡi trên lưng một con tuần mã theo đường giáp giới hai tỉnh Quảng Tây và Quý Châu nhằm hướng tây tiến phát.

Quan đạo càng đi càng hoang vu hiểm trở, nhiều lúc đi cả trăm dặm không gặp thôn xóm làng mạc gì.

May rằng khi còn ở Kiếm Dương họ đã chuẩn bị chu đáo đồ dùng vật phẩm chở theo nên dù có ngủ lại giữa rừng cũng không đáng ngại lắm.

Sáng ngày thứ ba thì sơn đạo lọt vào giữa núi cao rừng thẳm, có khi phải xuống ngựa dắt bộ.

Lúc đó đã sang hạ tuần tháng chín nhưng trên núi đá cao vẫn còn rất nóng, ai nấy ướt đầm mồ hôi.

Ngày hôm đó hành trình từ sáng đến trưa không gặp một khe nước nào, ai nấy khát khô cả cổ.

Mai Quân Bích võ công thâm hậu nên còn chịu được, nhưng bốn người kia thì khát cuồng lên tưởng chừng như sắp hóa điên.

Quá mệt mỏi xuống tới chân núi, mọi người đã sắp lả đi thì chợt Mai Quân Bích chỉ tay về phía trước phần khởi nói :

- Dưới chân núi có một xóm nhỏ. Tin rằng chẳng những có nước mà đến thức ăn tươi cũng có!

Bốn người khác không ai bảo ai quên cả khát cũng chạy ào đến nhìn.

Quả nhiên ở chân núi thấp thoáng một tiểu thôn chỉ có mấy nóc nhà tranh vách đất, có vẻ như là một xóm thợ săn.

Đoàn người mừng rỡ liền thi triển khinh công chạy xuống.

Họ rẽ vào ngôi nhà gần nhất ven đường mới biết đó là một quán trà dựng tạm sơ sài, có hai bộ bàn, mấy chiếc ghế mộc.

Một tiểu hài nữ ngồi bó gối trên một chiếc ghế lơ đãng nhìn khách, thái độ hết sức dửng dưng.

Quán trà tuy sơ sài nhưng có cả bánh trái, mấy tảng thịt rừng nướng treo lủng lẳng trên bếp than hồng.

Năm người đi mấy ngày không gặp nhà dân nào, lúc này vừa đói vừa khát, gặp được quán trà này còn hơn gặp lại người thân, nào để ý gì đến thái độ ghẻ lạnh của tiểu hài nữ?

Cầm Nhi gọi ngay một bình trà, mấy chiếc bánh và một tảng thịt nướng, bắt đầu ăn uống.

Tiểu hài nữ cũng khéo vô tình, mặc dù bếp than hồng còn đỏ rực mà không thêm hâm lại bình trà để khách uống nước nguội ngắt.

Mặc dù vậy, mọi người cũng cảm thấy hết sức ngon miệng chẳng khác gì được ăn uống những món sơn hào hải vị.

Mai Quân Bích để ý thấy rằng tiểu hài nữ dáng thanh mảnh, nước da trắng trẻo không giống như con nhà thợ săn hoặc dân vùng sơn cước.

Ăn uống xong nghỉ ngơi một lúc, Cầm Nhi gọi hài nữ đến trả tiền, đưa luôn cả một đỉnh bạc tới năm, sáu lạng.

Hài nữ nhận tiền, chỉ đưa mắt lạnh lùng nhìn Cẩm Nhi và mọi người mà không thêm cảm ơn lấy một tiếng! Cứ theo giá trị bữa tà thì chỉ đáng vài chục trinh thôi, còn đỉnh bạc Cẩm Nhi trả đủ làm vốn buôn bán trong vài tháng, thế mà hài nữ chẳng có vẻ gì là vui mừng cả, thật là sự lạ.

Tuy thế mọi người chẳng quan tâm gì lắm đến chi tiết này đứng lên rời quán tiếp tục hành trình.

Từ đây sơn lộ đã bằng phẳng rộng rãi hơn, hai bên đường cũng không đến nỗi hoang vắng như trước.

Vùng này dân cư hỗn tạp, người Hán ở lẫn với người các sắc tộc nên phục sức đa dạng nhìn rất vui mắt.

Hôm đó trước khi trời tối thì đoàn người đến Tư Ân là một thị trấn tương đối lớn ở nơi hoang dã này.

Dân cư trong trấn cũng hỗn hợp các sắc tộc nhưng đông nhất vẫn là người Hán.

Nhu cầu thiết yếu nhất lúc này là ăn uống nghỉ ngơi, vì thế năm người chọn một ngôi khách điểm khá lớn và sạch sẽ yên tĩnh dừng ngựa nhẩy xuống.

Điểm gia thấy một đoàn công tử và tiểu thư cười toản ngựa quý dừng lại trước cửa liền vội vàng chạy ra nghênh đón.

Nào hay bọn tiểu nhị vừa định cầm lấy cương ngựa, tên chủồng quầy nhìn Mai Quân Bích một lúc, mặt chợt biến sắc lùi lại một bước cúi mình gượng cười nói :

- Công tử gia! Tệ điểm đã đầy khách rồi, xin năm vị cảm phiền đến tìm nơi khác!

Nói xong chấp tay cung kính thi lễ rồi ra hiệu cho bọn tiểu nhị lui vào.

Mai Quân Bích nghe nói đầy khách, nghĩ rằng đó là cuộc bình thường chẳng để ý nghĩ ngợi gì nhiều.

Chàng phát tay nói với tên chủồng quầy :

- Không sao! Chúng ta đi tìm nơi khác cũng được!

Tên chủồng quầy chấp tay vâng dạ rồi rút.

Năm người lên ngựa quay ra cho đi bước một dọc theo phố.

Dừng lại trước khách điểm thứ hai, tình hình vẫn lặp lại y như lần trước, điểm gia vừa ra đón nhưng sau khi nhìn kỹ năm người, nhất là Mai Quân Bích thì thay đổi thái độ, nói rằng đã đầy khách không nhận nữa.

Đến ngôi khách điểm thứ ba tình thế vẫn không thay đổi.

Mai Quân Bích nghĩ bụng :

- Xem ra có việc gì khác thường đây!

Chàng liền quát bảo tên tiểu nhị :

- Người mau vào gọi điểm chủ ra đây!

Tên tiểu nhị cúi mình dạ một tiếng rồi lật đật chạy vào.

Lát sau lão điểm chủ chạy ra đến trước Mai Quân Bích chấp tay nói :

- Chư vị đến thật là không may! Tiểu điểm hôm nay khách nhân đã thuê hết chỗ rồi, xin công tử gia vui lòng tìm nơi khác!

Không biết làm gì hơn, Mai Quân Bích đành cùng mọi người quay ngựa ra phố tiếp tục ruổi đi.

Trong lòng ai nấy đều băn khoăn với một ý nghĩ :

- “Làm sao lại có chuyện ngẫu hợp đến thế? Đến cả ba ngôi khách điểm mà không còn lấy hai phòng trống...”

Đến ngôi khách điểm thứ tư vẫn y như trước!

Một thị trấn vùng sơn cước hẻo lánh thế này chỉ có ba bốn khách điểm mà thôi, thế mà hỏi cả bốn nơi, đều được trả lời đầy khách, há chẳng phải là sự khác thường?

Hơn nữa nhìn thái độ của điểm gia có vẻ lúng túng giống như giấu giếm điều gì, tất lý do đây khách chỉ là cái cố mà thôi.

Thế thì tại sao các khách điểm đều từ chối?

Mai Quân Bích trong lòng rất dỗi hoài nghi buồn bực.

Thôi Huệ nhìn chàng nói :

- Mấy ngôi khách điểm nọ không chừng đều do người của Huyền Nữ giáo lập nên cả. Căn cứ vào dáng vẻ gian xảo của chúng, chắc đã biết chúng ta đến Lục Thiệu sơn nên tìm cách gây khó khăn. Hừ! Tại sao phải vào khách điểm mới tìm được chỗ trọ chứ?

Thượng Quan Yến tiếp lời :

- Theo tiểu muội thì cả bốn ngôi khách điểm không phải đều do Huyền Nữ giáo lập nên cả đâu. Chắc rằng có sự việc gì bên trong. Chúng ta cứ đi tìm một ngôi hoang miếu nào đó trú tạm cũng được!

Năm người tiếp tục tìm kiếm nhưng quả nhiên không tìm được ngôi khách điểm nào khác.

Không những thế, nhiều khi họ gặp một số người túm tụm bàn tán chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy họ đều im bặt, đưa mắt lăm lét nhìn với vẻ sợ hãi.

Mai Quân Bích càng buồn bực.

Đang đi, chợt thấy hai kỵ mã phi tới rất nhanh, đến trước mặt năm người thì ghì cương dừng lại.

Mai Quân Bích nhìn tới, thấy kỵ sĩ đi trước là một thanh niên rất anh tuấn chừng ba mươi tuổi, trang phục theo kiểu thư sinh, lưng đeo trường kiếm, dáng người rất phong lưu thanh nhã nhưng có vẻ thâm trầm.

Kỵ sĩ đi sau là một thư đồng chừng mười lăm mười sáu tuổi.

Mai Quân Bích thấy hai chủ tớ trông quen quen nhưng nhất thời không nhớ ra ngay được.

Chỉ thấy trung niên thư sinh gật đầu cười nói :

- Ha ha! Quả nhiên là Mai huynh!

Lời chưa dứt đã rời lưng ngựa nhảy xuống.

Mai Quân Bích nhìn kỹ, bấy giờ mới nhận ra.

Thì ra người này là Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong hôm trước đã đấu với chàng ở Ca Lạc sơn trang.

Chỉ là hôm trước y mặc trang phục đạo nhân, cả tên tiểu nô lúc ấy cũng trang phục theo kiểu đạo đồng.

Theo lời người trong võ lâm thì nhân vật này hết sức huyền bí, nhiều năm không xuất hiện trên giang hồ.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong võ công cao thâm mặc trắc, tuổi tác ít nhất đã quá năm sáu mươi nhưng nhìn vẻ ngoài thì chưa tới ba mươi tuổi.

Chàng cũng xuống ngựa ôm quyền nói :

- Thì ra là Ôn huynh... Vì huynh thay đổi trang phục nên tiểu sinh không nhận ra ngay được.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong hơi đỏ mặt đáp :

- Huynh đệ mộ đạo từ nhỏ nên thỉnh thoảng có mặc đạo trang, nhưng kỳ thực không phải người của Huyền môn.

Mai Quân Bích chỉ à một tiếng.

Ôn Như Phong hỏi :

- Bấy giờ đã sắp tối sao Mai huynh còn chưa tìm khách điểm trú lại? Chẳng lẽ có việc gì khẩn cấp lắm hay sao?

Mai Quân Bích do dự một lát rồi kể lại việc mình đã tìm đến cả bốn khách điểm trong trấn nhưng đều bị từ chối.

Ôn Như Phong kinh ngạc hỏi :

- Có lý đầu lại như vậy? Hay đó là âm mưu của một thế lực nào đó định gây khó khăn cho các vị.

Y đưa mắt nhìn lại năm người một lúc như muốn dò xét, sau đó mặt bỗng biến sắc, a lên một tiếng, thấp giọng nói nhanh :

- Đây không phải là nơi có thể đàm luận. Xin Mai huynh hãy đi theo huynh đệ đến nơi khác!

Dứt lời nhảy ngay lên ngựa quay lại phóng đi.

Mai Quân Bích thấy đối phương tỏ ra sốt sắng với mình như vậy, đồng thời xem thái độ thì hình như Văn Hương Giáo chủ Ôn Như Phong biết được bí mật gì nên đành phải gật đầu ra hiệu cho mọi người rồi phóng ngựa đuổi theo.

Trời tối dần.

Bảy kỵ mã ra khỏi thành cứ tiếp tục phi theo hướng tây.

Dân cư đèn lửa hai bên đường thưa thớt dần.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong tỏ ra rất thành thạo dẫn mọi người rời quan lộ rẽ qua con đường mòn tới trước một ngôi miếu cổ thì dừng lại nhảy xuống ngựa trao dây cương cho tên thư đồng.

Bọn Mai Quân Bích năm người đưa mắt nhìn y vẻ dò hỏi.

Ôn Như Phong quay lại cười nói :

- Trong ngôi miếu này chỉ có một lão tử điếc lo hương hỏa mà thôi. Lúc này chắc lão đang ngủ say, chúng ta có thể nói chuyện mà không phải lo lắng gì.

Dứt lời dẫn đầu đoàn người đi thẳng vào miếu.

Bọn Mai Quân Bích chờ Cẩm Nhi và Kiếm Nhi buộc ngựa xong mới lẳng lặng bước theo.

Vừa vào tới điện, Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đã nhìn Mai Quân Bích nói :

- Mai huynh đi đường có gặp chuyện gì đặc biệt không?

Mai Quân Bích chưa thật hiểu ý Ôn Như Phong, hỏi lại :

- Gặp chuyện gì?

Thôi Huệ thấy dọc đường Ôn Như Phong cứ lẳng lặng mà đi làm ra bộ huyền bí trong lòng đã sinh ác cảm.

Nay nghe hỏi thế liền xằng giọng hỏi :

- Tôn gia đưa chúng tôi đến đây với mục đích gì xin cứ nói thẳng ra!

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong xua tay cười đáp :

- Cô nương xin chớ hiểu lầm! Huynh đệ rất khâm phục nhân phẩm và võ công của Mai huynh nên không muốn giấu giếm... Căn cứ vào suy đoán của huynh đệ thì dọc đường các vị đã bị địch nhân dùng độc vật ám toán. Tuy lúc này còn chưa phát tác nhưng nếu không tìm cách đối phó thì chỉ e rất khó chữa trị. Vì việc này mà huynh đệ dẫn các vị đến đây để hỏi rõ tình cảnh, sau đó chúng ta sẽ cố nghĩ ra biện pháp.

Thôi Huệ hừ một tiếng nói :

- Thôi đừng có bịa đặt chuyện để huyền hoặc người khách nữa! Chúng ta đều thấy bình thường có triệu chứng gì đâu?

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong vẫn bình thản nói :

- Nếu cô nương không tin thì cứ thử đề khí Đan Điền xem sao?

Mai Quân Bích nhớ lại vừa rồi đã bốn lần bị điểm gia cự tuyệt không cho vào trú lại, có lẽ Ôn Như Phong nói thế chẳng phải là không có căn cứ.

Bởi thế chàng đề khí Đan Điền lên kiểm tra, quả nhiên thấy khí huyết lưu thông không được bình thường.

Chàng thử lại lần nữa vẫn thế, kinh hãi nghĩ thầm :

- “Mình luyện thần công Phật môn hơn mười năm, lẽ ra có thể chống được mọi tà công mới đúng, chẳng lẽ bị kẻ nào đó ám toán thật?”

Chợt nghe Thôi Huệ lo lắng hỏi :

- Mai đại ca có cảm thấy gì không?

Mai Quân Bích chưa kịp trả lời thì Thượng Quan Yến đã nói :

- Huệ thư thư, tiểu muội thấy trong người buồn nôn rất khó chịu.

Mai Quân Bích nhìn Ôn Như Phong hỏi :

- Tiểu sinh cũng thấy trong người không được thoải mái, nhưng xin hỏi Ôn huynh làm sao biết được?

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong chừng như đã lường trước đối phương sẽ hỏi câu đó, chậm rãi trả lời :

- Ở vùng Quảng Tây này có nhiều bộ tộc, một số nơi còn nuôi sâu độc hại người. Tuy nhiên nếu không phạm vào cấm kỵ nào đó của họ thì người ta rất ít khi hạ thủ. Vừa rồi khi nghe Mai huynh kể lại đã từng vào bốn khách điểm đều bị từ chối, đương nhiên phải có nguyên nhân, vì thế huynh đệ đã quan sát kỹ. Người nào bị trúng độc thì ở mi tâm xuất hiện một nốt màu hồng. Vì điểm gia sợ đắc tội với người dụng độc mới không dám chứa nấp vị để tránh phiền phức. Chính huynh đệ đã phát hiện ra năm vị bị trúng phải một thứ sâu độc vô cùng lợi hại của người Miêu Cương...

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong vừa nói tới đó chợt nghe Mai Quân Bích nhú mày thấp giọng hỏi :

- Mọi người nghe xem có tiếng gì vậy?

23. Chương 23: Cát Lan Tiên Sinh

Mọi người đang nghe Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nói về sâu độc thì Mai Quân Bích chợt phát hiện có âm thanh khác thường liên tiếp tại nghe.

Quả nhiên bên ngoài miếu vang lên tiếng tiêu của người Miêu Cương thường dùng, từ xa tiến gần lại.

Nhưng có điều đặc biệt là tiếng tiêu ở đây không véo von thánh thót như thường nghe mà âm trầm như tiếng than khóc, nghe vừa huyền bí vừa rùng rợn.

Thứ âm thanh đó phát ra giữa đêm khuya, vắng vắng trong gió lúc xa lúc gần nghe càng đáng sợ.

Nghe một lúc, Mai Quân Bích chưa cảm thấy có gì nguy hại lắm nhưng Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và cả hai tên thư đồng giống như bị một thứ ma lực nào đó làm văng cả đầu, trong người nôn nao vô cùng khó chịu.

Thôi Huệ thất kinh đoán rằng có kẻ dùng tà công ám toán liền lấy ra năm viên dược hoàn do gia gia tự chế cho mọi người uống vào.

Đan dược của Nhạc Sơn lão nhân quả là thần diệu!

Thuốc vừa bỏ vào miệng, lập tức sinh ra cảm giác mát mẻ thoải mái từ lưỡi lan tỏa ra khắp cơ thể làm mất đi cảm giác khó chịu.

Thôi Huệ cho rằng sâu độc của người Miêu Cương cũng chỉ lợi hại đến thế là cùng, nhìn Ôn Như Phong cười nói :

- Có lẽ tôn giả quá đề cao sự lợi hại của giống sâu độc rồi...

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nghiêm giọng đáp :

- Cô nương! Thanh Ninh Đan của Nhạc Sơn lão nhân tuy thần diệu nhưng chỉ có công hiệu đối với các thứ độc vật thông thường. Nhưng ở đây chư vị vừa trúng phải một loại câu độc hết sức lợi hại của người Miêu có tên là Kim Tuyền Đào Hoa. Thanh Ninh Đan chỉ có công hiệu nhất thời, trừ giải được độc môn của đích thân người dụng độc, chỉ e rất khó tìm được cách cứu chữa.

Thôi Huệ thấy Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong biết được cả tên linh dược của gia gia mình trong lòng rất thần phục nghĩ thầm :

- “Người này kiến văn quảng bác, chứng tỏ rất từng trải trong giang hồ. Xem ra lời y nói về sâu độc chẳng phải hoàn toàn không đáng tin...”

Nàng thử vận công kiểm tra lại, thấy rằng cảm giác khó chịu vừa rồi không còn nữa liền thấy yên tâm.

Thượng Quan Yến nhìn Ôn Như Phong hỏi :

- Làm sao các hạ biết chúng tôi bị trúng sâu độc Kim Tuyền Đào Hoa chứ?

Ôn Như Phong đáp :

- Tại hạ vừa nói qua, người nào trúng phải Kim Tuyền Đào Hoa thì ở My Tâm huyết xuất hiện một nốt màu hồng nhạt, xung quanh còn có những vòng tròn nhỏ màu vàng. Thứ sâu đó độc vô tỉ và rất hiếm, người ta tưởng rằng từ lâu đã tuyệt tích, những triệu chứng đặc trưng đó chỉ được truyền tụng lại mà thôi, từ lâu không thấy nữa, không ngờ...

Thôi Huệ nghe nói liền dùng ống hỏa tập đánh lên soi vào mặt mọi người, quả nhiên thấy trên My Tâm huyết của cả năm người đúng là có những vết như Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong vừa miêu tả.

Thượng Quan Yến kinh hãi thốt lên :

- Đúng là có những vết như thế thật!

Thôi Huệ nhìn Ôn Như Phong hỏi :

- Các hạ nói rằng Kim Tuyền Đào Hoa là loại sâu tối độc, làm sao mãi tới bây giờ mà không sinh phản ứng gì?

Ôn Như Phong đáp :

- Người bị trúng phải thứ sâu độc này, ngoại trừ việc uống giải dược của người dụng độc và nghe theo mọi mệnh lệnh của hắn, nếu không chỉ trong vòng ba ngày chất kịch độc sẽ phát tác làm lục phủ ngũ tạng thối rữa ra mà chết. Các vị bây giờ không thấy có phản ứng gì bởi vì mới uống linh dược Thanh Ninh Đan của Nhạc Sơn lão nhân, nhưng chỉ tạm thời mà thôi...

Y chưa nói hết thì chợt nghe từ sau miếu có tiếng phì phò rất lạ.

Thượng Quan Yến kinh sợ hỏi :

- Âm thanh gì vậy?

Ôn Như Phong cười đáp :

- Đó là tiếng ngáy của lão từ điếc lo việc hương hỏa trong miếu!

Giữa lúc đó thì tiếng tiêu đáng sợ lúc trước lại vẳng lên, nhưng lần này đã gần hơn và nghe dồn dập hơn.

- Hút... hút... hút...

Ngoài Mai Quân Bích ra, bốn người còn lại trở về cảm giác bồn chồn khó chịu trước đây, đầu vầng mắt hoa, chân tưởng như không đứng vững...

Ngay cả Mai Quân Bích cũng cảm thấy trong người nôn nao không được bình thường.

Chàng đoán rằng tiếng tiêu là vật kích thích chất độc phát tác nhanh hơn liền vận công phản kháng lại.

May rằng tiếng tiêu chỉ kéo dài chừng một khắc thì dừng nên mọi người còn có thể duy trì được.

Thế nhưng họ đã ý thức được hiểm họa: lời cảnh báo của Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong là sự thực!

Ôn Như Phong nhìn Mai Quân Bích nói :

- Mai huynh! Xem tình cảnh các vị vừa rồi thì có vẻ như độc chất đã thâm nhập vào nội tạng.

Thượng Quan Yến lo lắng hỏi :

- Mai đại ca! Biết làm sao bây giờ?

Mai Quân Bích không đáp.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nói :

- Huynh đệ có nghe rằng ở Cửu Đạo loan thuộc tỉnh Quý Châu có một vị thần y là Cát Lan tiên sinh, đặc biệt chữa các loại độc vật được coi là đệ nhất thiên hạ. Cửu Đạo loan cách đây chừng ba trăm dặm, tuy không xa nhưng đường rất khó đi, cần phải có người quen đường hướng dẫn. Huynh đệ trước đây từng có dịp tới đó một lần, xin tình nguyện cùng đi với Mai huynh.

Mai Quân Bích thấy Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong tuy xuất thân từ ma đạo nhưng tính tình hào sảng khảng khái, lần trước bị chàng dùng “Kim Cương chỉ” bẻ gãy thanh kiếm mà không nuôi lòng thù hận như những người khác.

Bây giờ chỉ do tình cờ gặp ở đây mà vị này tỏ ra nhiệt tâm như thế, tấm lòng như vậy thật là đáng quý!

Chàng nghĩ vậy nhưng có biết đâu trong lòng Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nuôi một dã tâm khác?

Liền cười đáp :

- Chỉ xin Ôn huynh chỉ giúp đường tới Cửu Đạo loan là tốt rồi, đâu dám phiền đến thế?

Ôn Như Phong cười hô hô nói :

- Chúng ta chỉ gặp nhau một lần đã trở nên thân thiết rồi, sao Mai huynh khách khí như thế? Hướng chỉ đường tới Cửu Đạo loan đây chớng khí, trùng trùng cách trở. Người không thông đạo, mỗi bước đều có thể gặp hiểm họa. Huynh đệ tuy bất tài nhưng địa thế nơi đó biết được ít nhiều. Đối với đồng đạo trong giang hồ còn không thể từ nan hướng gì đối với Mai huynh?

Mai Quân Bích thấy Ôn Như Phong khảng khái như thế không tiện từ chối nữa chỉ đành cười đáp :

- Nếu thế tiểu sinh chỉ biết tuân lệnh mà phiền đến Ôn huynh thôi!

Đột nhiên thanh âm mà Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong bảo là tiếng ngáy của lão từ điếc vừa bị tiếng sáo át mất bây giờ lại vang lên :

- Phì phò... phì phò...

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong lược thuật đường tới Cửu Đạo loan.

Thượng Quan Yến nghe kể đường sá hiểm trở và nhiều nguy hiểm như thế liền hỏi :

- Cát Lan tiên sinh là thần y tài ba cái thế sao phải đến một nơi hẻo lánh hiểm trở như thế mà sinh sống?

Ôn Như Phong cười đáp :

- Người ta nói rằng Cát Lan tiên sinh hằng năm chỉ có tháng giêng là ra ngoài hành nghề y, thời gian còn lại thanh tu trong núi không cho bất cứ ai đến gần.

Y chợt quay sang Mai Quân Bích nói :

- Mai huynh! Tối nay chúng ta cứ tạm thời nghỉ lại đây một đêm, sáng mai sẽ lên đường sớm. Với quãng đường ba trăm dặm, đến trưa là có thể tới được Cửu Đạo loan rồi...

Vừa lúc đó tiếng tiêu lại vang lên, nghe càng dồn dập, đáng sợ và gần hơn cả hai lần trước.

Tiếng tiêu nghe như ma kêu quỷ khóc, giống như lan tỏa vào tận tâm phách mọi người làm bủn rủn cả tay chân.

Ngay cả Mai Quân Bích cũng có cảm giác rằng trong người giống như có rất nhiều loại côn trùng nhỏ li ti sống dậy bò lúc nhúc!

Thôi Huệ bỗng kêu lên :

- Mai đại ca! Người thổi tiêu nhất định là kẻ đã hạ độc ám toán chúng ta. Hãy đuổi theo bắt cho được hắn!
Lời chưa dứt đã lao vút ra khỏi miếu.

Câu nói của Thôi Huệ khiến mọi người bừng tỉnh.

Trước hết là Cẩm Nhi và Kiếm Nhi nghiêng rằng rút đoản kiếm cầm tay lao theo Thôi Huệ.

Tiếp đó Mai Quân Bích, Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong và Thượng Quan Yến cũng thi triển thân pháp phóng đi.

Thôi Huệ vừa lao ra tới tường miếu thì chợt nghe từ mé rừng bên trái vang lên tiếng của một lão nhân :

- Tiểu quỷ! Người sao cứ làm om sòm lên không cho lão nhân gia ngủ ngáy gì cả vậy? Có cú ngay đi không?
Sau đó là tiếng tiêu vút lên một chuỗi dài giống như chiếc tiêu bị bắn bay đi rồi tắt lặng không còn âm thanh gì nữa.

Mọi người dừng lại trong miếu viện đưa mắt nhìn quanh.

Đầy trời sao lấp lánh, vạn vật chìm trong thức tỉnh không một tiếng động, cũng không một nhân ảnh.

Thôi Huệ chỉ nghe tiếng mà không thấy người, biết vừa xuất hiện một vị cao nhân tiền bối.

Nàng đang định lên tiếng hỏi thì chợt thấy Mai Quân Bích bước lại gần, liền đến bên chàng kể lại những gì vừa nghe được.

Mai Quân Bích rất đổi ngạc nhiên.

Chàng chỉ đi sau Thôi Huệ vài bước thôi, làm sao không nghe thấy gì cả?

Vận hết mục lực nhìn quanh cũng không thấy một nhân ảnh nào...

Cẩm Nhi, Kiếm Nhi tay lăm lăm đoản kiếm chạy ôm xung quanh miếu một lúc nhưng không có kết quả gì.

Sau đó mọi người lại quay vào miếu.

Tiếng tiêu từ đó không vang lên nữa.

Cẩm Nhi, Kiếm Nhi lấy thức ăn vừa mua được trong trấn bày lên thán án để mọi người ăn tạm cho đỡ đói.

Năm người bị trúng độc không còn bị ảnh hưởng của tiếng tiêu nên đỡ hơn trước nhiều nhưng trong người vẫn còn nôn nao khó chịu, giống như cơ thể bị một thứ độc trùng gì đó thâm nhập vào, thỉnh thoảng lại bò lên nhưng nhúc.

Tuy suốt ngày chỉ được ăn vài miếng bánh trong quán trà giữa rừng nên rất đói nhưng chẳng ai muốn ăn.

Ngay cả Mai Quân Bích có võ công cao cường cũng không ngoại lệ.

Đêm đó, bọn họ phải cố chịu sự hành hạ như thế...

Thôi Huệ không sao chợp mắt được nghiêng rằng nói :

- Kẻ nào ám toán thật là độc ác! Nếu bắt được, cô nương quyết băm vằm làm muôn mảnh mới hả giận!

* * * * *

Hôm sau trời vừa hửng sáng mọi người đã dậy sửa soạn lên đường.

Cẩm Nhi, Kiếm Nhi và tên thư đồng của Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong có tên là “Lam Nhi” ra trước chuẩn bị ngựa, chợt thấy ngay trên cổng miếu có ai dán lên một tờ giấy trắng không biết từ lúc nào!

Nhìn kỹ lại trên giấy có viết những dòng chữ gì đó.

Cầm Nhi bóc lấy mảnh giấy đọc lướt qua rồi vội vàng đâm đầu chạy vào miếu, miệng kêu toáng lên :

- Công tử! Thì ra chính là người của Huyền Nữ giáo đã dùng sâu độc ám toán chúng ta!

Mai Quân Bích cầm lấy mảnh giấy xem thấy viết rằng :

“Gửi Mai Quân Bích phái Thiên Thai.

Các người đã bị trúng phải “Kim tuyến đào hoa thần cổ” là thứ chất độc bá đạo trong thiên hạ.

Nếu các người chịu quy thuận bốn giáo đến ngay Lục Thiệu sơn nghe lệnh thì tính mệnh sẽ được an toàn.

Nhược bằng không nghe, trong vòng ba ngày sau khi trúng độc, lục phủ ngũ tạng sẽ bị thối rửa mà chết!”

Dưới không ghi tên người viết mà chỉ ghi sáu chữ :

“Huyền Nữ giáo Lục Thiệu sơn”

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đến gần xem qua mảnh giấy xong “Hừ” một tiếng nói :

- Quả không ngoài dự liệu của huynh đệ, chính việc đầu độc này là kiệt tác của tiện tỳ Phiêu Sa.

Thôi Huệ đã tin vào liền hỏi :

- Ôn huynh nói kẻ nào hạ độc?

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nghe Thôi Huệ gọi mình là “Ôn huynh” biết đối phương đã hoàn toàn tín nhiệm mình, trong lòng mừng rỡ vội đáp :

- Huynh đệ tin đến chín phần rằng người hạ độc là Phiêu Sa Tiên Tử.

Thôi Huệ nghĩ thầm :

- “Sao mình chưa nghe nói đến danh hiệu đó?”

Liền hỏi :

- Phiêu Sa Tiên Tử là ai?

Ôn Như Phong không đáp chỉ cười hỏi :

- Thôi cô nương từng nghe nói Giáo chủ Huyền Nữ giáo Cửu Thiên Ma Nữ có ba đệ tử không?

Thôi Huệ gật đầu đáp :

- Có nghe. Ba đệ tử của Cửu Thiên Ma Nữ gọi là Lục Thiệu tam kiều, trong đó Hồng Y La Sát Hạ Long Châu và Tam tiểu thư Vũ Thực Nhân tôi đã từng gặp...

Nàng chợt nhíu mày hỏi :

- Ôn huynh! Có phải lão nhị trong Lục Thiệu tam kiều là Phiêu Sa Tiên Tử đã hạ độc chúng tôi không?

Ôn Như Phong gật đầu cười đáp :

- Chính thế! Tên của thị là Nhiếp Ngọc Kiều. Nữ nhân này vốn là người Miêu, từ nhỏ được một lão bà ở Miêu Cương truyền nghề giỏi, nuôi dưỡng và huấn luyện các loại độc vật, đạt tới trình độ người ta bị trúng độc mà vẫn không hay biết gì.

Y dừng một lúc, nói tiếp :

- Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều tuy cũng là một thiếu nữ tài sắc nhưng tính tình rất ác độc, những người gặp thị ít người thoát được độc thủ. Lúc mới gặp thấy năm vị có triệu chứng trúng phải Kim Tuyến Đào Hoa, huynh đệ đã ngờ Phiêu Sa Tiên Tử hạ độc, vì trong tộc Miêu hiện giờ chỉ có một mình thị mới nuôi được thứ sâu độc cực hiếm đó. Hơn nữa mấy ngày trước các vị từng xung đột với Huyền Nữ giáo, đó là nguyên nhân để Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều dụng độc...

Thôi Huệ hướng sang Mai Quân Bích hỏi :

- Mai đại ca! Trên giấy viết rằng “Nếu các người chịu quy thuận bốn giáo đến ngay Lục Thiệu sơn nghe lệnh thì tính mệnh sẽ được an toàn”. Sao chúng ta không tương kế tựu kế cứ đến Lục Thiệu sơn cho chúng giải độc xong sẽ đánh một trận trả thù?

Mai Quân Bích chưa kịp trả lời thì Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đã cười hô hô nói :

- Thôi cô nương! Người trong giang hồ hiểm ác, mọi việc đều tính kỹ đến từng chi tiết, đâu để cho các vị làm theo ý mình? Huống chi từ đây tới Lục Thiệu sơn đường xa ngàn dặm, lúc đó các vị đã bị độc chất phát tác đến nỗi không điều khiển được lý trí, làm sao đối phó nổi với địch nhân vẫn còn tỉnh táo và đang nắm vận mệnh chư vị trong tay?

Thượng Quan Yến nói :

- Mai đại ca! Nếu vậy chúng ta mau đến Cửu Đạo loan cầu y thôi!

Mai Quân Bích gật đầu nhìn Cầm Nhi hỏi :

- Ngựa chuẩn bị xong chưa?

Cầm Nhi đáp :

- Tiểu nô vào đây, chắc Kiếm Nhi đã chuẩn bị xong cả rồi!

Đoàn người rời khỏi miếu điện đi ra cổng, quả nhiên Kiếm Nhi và Lam Nhi đã dắt ngựa đứng chờ sẵn.

Lát sau Lam Nhi được Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong sai vào trấn mua thức ăn cũng đã quay lại.

Bảy kỵ mã do chính Ôn Như Phong dẫn đường theo quan lộ nhằm hướng tây ra rồi phi nước đại phóng băng băng.

Qua khỏi địa giới Quý Châu, đường đi mỗi lúc càng hiểm trở, làng mạc cư dân hai bên đường ngày một thưa thớt dần.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong ghim ngựa đi bên cạnh Mai Quân Bích.

Chuyến đi này do y chủ trương nên miêu tả cặn kẽ lộ trình và những bất trắc có thể gặp phải trên đường đi cho chàng biết rõ.

Đoàn người ngựa đi được chừng hai canh giờ thì đã sâu vào sơn khu, đi cả dặm không thấy hành nhân.

Đang đi, Mai Quân Bích chợt nghe phía sau có âm thanh thoát ẩn thoát hiện, khi gần khi xa...

Chàng xác định rằng có người đang bí mật đuổi theo mình.

Mai Quân Bích đã thử xem mấy lần, khi chàng dừng lại thì tiếng động phía sau cũng ngừng, nhưng khi chàng ruổi ngựa thì lại có tiếng chân đuổi theo.

Đã mấy lần Mai Quân Bích quay lại nhìn chăm chú theo dõi nhưng không phát hiện được dấu vết gì khả nghi nên vẫn đi tiếp.

Qua khỏi Vĩnh Ninh, đường đi mỗi lúc càng hiểm trở, chỉ thấy bên đường hoặc vách đá cao vút, hoặc vực sâu, hoặc rừng rậm bạt ngàn.

Mọi người đi theo con đường ruột dê khúc khuỷu, ai nấy đều vận công để phòng sẵn sàng đối phó với mọi tình huống bất trắc.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong ruổi ngựa đi đầu, mỗi bước đều thận trọng cảnh giác.

Thượng Quan Yến cảm thấy càng đi càng mỗi một khó chịu, tể ngựa lên gần Ôn Như Phong hỏi :

- Ôn huynh! Đến Cửu Đạo loan còn xa nữa không?

Văn Hương giáo chủ quay lại, thấy tình trạng mọi người mỗi lúc một nghiêm trọng hơn, xem chừng độc chất đã bắt đầu ác hóa.

Căn cứ vào lời kể thì chúng nhân chỉ có thể bị đầu độc trưa qua lúc ở quán trà, như vậy thời gian đã qua một ngày đêm, lúc này độc chất phát tác là phải.

Y ngược mắt nhìn trời rồi cười đáp :

- Thượng Quan cô nương đừng vội! Xuống khỏi ngọn núi này là tới Thạch Phản Trại, ở đó có một xóm nhỏ, chúng ta sẽ điểm tâm một chút rồi sẽ đi tiếp, chỉ trưa là tới...

Y nói chưa xong thì chợt nghe “Vút” một tiếng...

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong là tay lão luyện giang hồ, hơn nữa trong lúc cảnh giác biết ngay có người ám toán vội nhảy tránh sang bên rồi quay lại, thấy một vật màu đen bay thẳng tới ngực mình.

Ôn Như Phong “Hừ” một tiếng phát tay áo quét ra.

Vật đang tới chợt nổ “Bùm” phát ra một làn khói đen.

Y vội kêu lên :

- Mọi người ngừng thở tránh ra xa!

Đồng thời chính y cũng phong bế huyệt đạo, hai tay áo phát mạnh đẩy ngược luồng khói bay lùi lại.

Chẳng bao lâu thì khói tan, nhưng vẫn còn phảng phất mùi hương.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nhìn vào một bụi cây quất :

- Tên chuột nào nấp trong đó giả trò ám toán hèn hạ như thế? Hừ! Loại lục lâm thảo khấu mà cũng đòi múa rìu qua mắt thợ, dám ám hại bổn Giáo chủ thì thật không biết tự lượng sức! Còn chưa mau bước ra sao?

Không có tiếng trả lời.

Ôn Như Phong lao vào bụi cây nhưng chỉ một lát đã quay lại, chắc kẻ ám toán đã bỏ trốn mất.

Mọi người lại tiếp tục hành trình.

Qua khỏi ngọn núi, quả nhiên thấy một xóm nhỏ chỉ có bốn năm hộ dân cư.

Họ không vào xóm mà dừng lại bên bờ con suối trong vắt ăn uống điểm tâm và nghỉ ngơi chốc lát rồi lại lên đường.

Chừng nửa canh giờ sau thì tới một sơn cốc hẹp, sơn đạo hiểm trở rất khó đi, phải xuống ngựa đi bộ.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong chỉ tới sơn cốc trước mặt nói :

- Sơn cốc đó là một bãi lầy rất khó đi, hai bên đều là vách đá dựng đứng, chỉ có vượt qua bãi lầy này, phải có khinh công thặng thừa mới qua được.

Từ cốc khấu nhìn xuống thấy một bãi sinh lầy đầy cỏ lác và lá mục.

24. Chương 24: Không Cốc Kỳ Hiểm

Bấy giờ đã gần trưa, nắng chiếu xuống vách đá trở trời nóng như nung.

Mọi người xuống ngựa quan sát, thấy hai bên vách đá dựng đứng nhẵn như kính không thể đi được, chỉ còn cách vượt qua đầm lầy mà thôi.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nói tiếp :

- Có những nơi không có đường phải dùng tuyệt đỉnh khinh công để đi trên những lớp lá mục nổi trên mặt đầm lầy, nhưng tuyệt đối không được để rơi xuống, bởi vì trong đầm lầy bùn rất sâu, đã sa chân xuống khó mà lên được.

Y nói thế để mọi người tự xác định xem mình có khả năng thi triển khinh công Lăng Ba Hư Độ lướt đi trên mặt nước được hay không?

Trong bảy người thì Thượng Quan Yến, Cầm Nhi, Kiếm Nhi và Lam Nhi võ công kém hơn, nhưng cũng tự mình có thể đi được.

Nhưng một vấn đề nảy sinh là cần phải bỏ ngựa lại, ai sẽ trông coi?

Theo ý của Ôn Như Phong và Mai Quân Bích thì chỉ nên để hai người vào Cửu Đạo loan tìm Cát Lan tiên sinh cầu được là đủ.

Thế nhưng Thôi Huệ và Thượng Quan Yến kiên quyết phản đối đòi đi cho bằng được!

Mai Quân Bích không sao thuyết phục được Thôi Huệ và Thượng Quan Yến ở lại nên chỉ để ba tên thư đồng còn mình cùng Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong và hai thiếu nữ tiến sâu xuống cốc.

Nói rằng cốc nhưng thực ra đó chỉ là một bãi lầy phủ đầy lá mục, nếu người không có khinh công thẳng thừa tất sẽ ngập sâu xuống bùn không sao rút lên được.

Bốn người thi triển khinh công Đạp Bình Độ Thủy lướt đi trên lớp lá mà đi.

Qua thời gian chừng một tuần trà, vì phải liên tục vận công nên Thượng Quan Yến gần như kiệt lực, khắp người mồ hôi ướt đầm.

Ngoài ra độc chất trong cơ thể càng lâu phát tác càng mạnh nên việc vận công đề khí càng khó khăn.

Đột nhiên Thượng Quan Yến kêu lên một tiếng.

Thôi Huệ lo lắng hỏi :

- Yến muội sao thế?

Thượng Quan Yến sợ hãi đáp :

- Tiểu muội...

Ôn Như Phong chợt la lên :

- Dừng động!

Nguyên là Thượng Quan Yến bị sa chân xuống bùn cố sức rút lên, nhưng càng cử động càng lún sâu xuống!

Vừa lúc đó thì từ vách đá bên tả, tiếng tiêu quái dị lại vang lên!

Vừa nghe tiếng kêu, mọi người lập tức sinh phản ứng, trong lòng nôn nao khó chịu, xương thịt như bị vật gì gặm nhấm...

Mai Quân Bích kinh hãi, liền vận thần công Phật môn đề mạnh một hơi chân khí lao tới cấp lấy Thượng Quan Yến nhảy tới một đám lá khô.

- Hút... Hút...

- Tiếng tiêu vẫn cất lên, nhưng lần này từ cả hai bên vách đá cộng hưởng mới nhau nghe càng ghê rợn!

Tiếng tiêu càng ngân vang, ba người càng cảm thấy giống như bị hàng ngàn con kiến độc chui vào tận tâm can mà cắn!

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong chợt nói :

- Mai huynh! Hãy đi nhanh lên! Huynh đệ nhất thời sơ suất cũng đã bị tiện tỳ đó ám toán mất rồi!

Y đưa tay ôm lấy ngực, vẻ mặt trông rất khó chịu!

Mai Quân Bích nghe Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nói mình cũng bị trúng độc, ngạc nhiên hỏi :

- Ôn huynh cũng bị trúng Kim Tuyền Đào Hoa hay sao? Nhưng tiện tỳ đó ám toán vào lúc nào?

Ôn Như Phong thở dài đáp :

- Mai huynh còn nhớ hơn một canh giờ trước, lúc ở trong rừng có người dùng khói độc chứ? Huynh đệ cho rằng đó chỉ là loại Mê Hồn Hương bình thường nên mới dùng tay phất nó đi, không ngờ tiện tỵ đó lại ám toán bằng sâu độc! Xem ra chúng đã đoán trước được chúng ta đến Cửu Đạo loan cầu được nên đến mai phục ở đây!

Y dùng một lát lại nói tiếp :

- Mai huynh! Chúng ta đi nhanh thôi! Nếu đến được chỗ Cát Lan tiên sinh, may ra còn giữ được tính mạng. Tiếng tiêu vang lên càng lúc càng dồn dập.

Thượng Quan Yến được Mai Quân Bích bế trên tay, sắc mặt tái nhợt, miệng thở hổn hển, hiển nhiên đang rất đau đớn.

Thôi Huệ may đứng được trên một lớp lá dày nên không bị lún xuống bùn, nhưng mồ hôi cũng toát ra như tắm.

Ngay cả Mai Quân Bích tuy dùng thần công Phật môn chống cự lại nhưng trong người cũng rất khó chịu.

Thế nhưng cứ đứng mãi thế này thì duy trì được bao lâu?

Trong lúc tiếng kêu cứ liên tục phát ra thì không thể hành tiến được.

Nếu cứ đứng mãi một nơi mà vận công thì cũng tới lúc sức cùng lực tận mà lún xuống bùn thôi!

Quả nhiên hai chân Thôi Huệ đã bắt đầu lún xuống...

Chợt lúc đó từ phía vách đá bên tả vang lên một tiếng la thảm thiết, sau đó là một nhân ảnh từ trên cao mười mấy trượng lao xuống đầm!

- Bôm!

Người kia lao chúc đầu xuống đầm như trồng cây chuối làm bùn và nước tóe ra xung quanh, chỉ chốc lát đã lặn sâu xuống đầm không để lại chút dấu vết nào, ngoài đám lá cỏ vẫn còn dập dềnh thêm một lúc.

Rồi cả đám cỏ cũng phủ kín lấy khoảng trống nhỏ bằng miệng vung mà người kia rơi xuống tạo ra.

Từ trên vách đá truyền xuống giọng nói của một lão nhân :

- Hai tiểu tử các ngươi sao dám đến đây gây náo loạn quấy nhiễu sự yên tĩnh của lão nhân gia? Nếu không chịu đi thì cứ lấy tên đồng bọn đó mà làm gương!

Tuy giọng nói già nua nhưng ngầm chứa nội lực rất lớn, vang vào tai nghe ơng ơng nhưc buốt.

Có lẽ lão nhân đã đánh rơi tên thối tiêu trên vách đá bên tả xuống. Còn tên bên hữu thấy đồng bọn bị thảm tử kinh hồn bạt vía đâu dám thối nữa?

Mai Quân Bích đang vận Ban Nhược thần công kháng cự độc chất phát tác, nghe dứt tiếng tiêu, một tay vẫn cắp Thượng Quan Yến, tay kia duỗi ra chụp lấy tay Thôi Huệ thì triển khinh công lướt đi.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến cũng dần dần bình tĩnh lại, độc chất trong người dịu đi, đã có thể tự đi được.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong hướng sang vách bên tả chấp tay cao giọng hỏi :

- Vị cao nhân nào trên đó vừa xuất lực tương trợ, huynh đệ vô cùng cảm kích. Không biết có thể hiện thân cho thấy long nhan được không?

Giọng già nua đáp :

- Khéo nói! Khéo nói! Giáo chủ không biết lão đầu ta đâu! Nếu có duyên thì xin hẹn lần khác! Hô hô...

Thanh âm xa dần.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong thấy người ta đã đi xa rõ ràng là không muốn hiện thân gặp mặt, biết làm sao được?

Y nghĩ thầm :

- “Thôi việc đó cho qua! Bây giờ việc cấp thiết nhất là hãy ra khỏi đầm lầy này đã rồi sẽ tính!”

Liền quay sang Mai Quân Bích gọi :

- Mai huynh! Mới rồi không có người tương trợ thì hậu quả thật không lường trước được! Chúng ta bị trở ngại mất một thời gian, bây giờ đã quá trưa rồi, nên đi gấp thôi!

- Mai đại ca! Hãy bỏ muội xuống! Tiểu muội đi được mà!

Mai Quân Bích cười đáp :

- Vội gì chứ! Đợi ra khỏi đầm lầy huynh sẽ cho muội xuống!

Thế rồi vừa cấp Thượng Quan Yến, tay kia kéo Thôi Huệ, miệng nói :

- Ôn huynh! Chúng ta đi thôi!

Ba người thi triển khinh công, đạp trên mặt cỏ lướt đi như gió, không bao lâu thì sang tới bên kia sơn cốc.

Ngước nhìn lên, thấy từ vách đá cao vút có một con thác nhỏ đổ xuống cốc, xung quanh chỉ có rêu phong mà không mọc một loại cây cỏ gì.

Mai Quân Bích đang quan sát thì nghe Ôn Như Phong gọi :

- Mai huynh! Hãy đi theo đệ!

Mai Quân Bích nhìn sang thấy y tung mình nhảy lên vách đá phía tả cao năm sáu trượng.

Vách đá phía bên đó tuy cao vút dựng đứng nhưng cách mấy trượng lại có một gờ đá nhô ra.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong bám chân vào một gờ đá, lại tung mình nhảy lên bám vào mô khác.

Qua mấy lần như vậy đã lên khỏi vách núi :

Mai Quân Bích nhìn Thôi Huệ hỏi :

- Huệ muội có nhảy lên được không?

Thôi Huệ đáp :

- Với khoảng cách năm sáu trượng thì không có vấn đề gì!

Mai Quân Bích gật đầu :

- Vậy thì muội nhảy trước đi!

Thôi Huệ đề một hơi chân khí rồi tung mình nhảy vút lên, đặt chân đứng vào gờ đá mà Ôn Như Phong vừa đứng, cứ thế len khỏi vách đá.

Mai Quân Bích lên sau cùng.

Tuy chàng cấp theo Thượng Quan Yến nhưng khinh công cao cường hơn Thôi Huệ nhiều nên lát sau đã lên tới chỗ hai người đang đợi.

Chờ Mai Quân Bích lên tới nơi, Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong liền nói ngay :

- Chúng ta đi nhanh thôi. Qua giờ Ngọ thì bên dưới sơn cốc sẽ bốc lên chướng khí không sao đi được, chúng ta lại mất thêm một ngày nữa.

Dứt lời dẫn hai người tiếp tục men theo vách đá tiến lên.

Đi chưa được bao xa thì trước mặt bị một dòng thác lớn chắn ngang đường.

Con thác từ trên cao trăm trượng đổ ầm ầm xuống vực sâu cắt ngang lối đi.

Giữa hai đầu vách đá bên thác nước, người ta buộc một sợi dây sắt dài mười mấy trượng, bên dưới kết một chiếc cầu tre lơ lửng giữa không trung.

Chiếc cầu tre theo gió đung đưa giống một thứ đồ chơi!

Tuy trên cầu tre đó có dây sắt đỡ nhưng trông nó mong manh, trơn nhẵn vừa mạo hiểm vừa khó đi.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong sang trước, tiếp đó là Thôi Huệ.

Mai Quân Bích dắt Thượng Quan Yến sang cuối cùng.

Chàng đưa mắt nhìn tới trước, chợt thấy một nhân ảnh thấp thoáng trên ngọn cao phong chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Chàng chỉ tay tới ngọn cao phong hỏi :

- Ôn huynh! Ngọn núi đó là gì?

Ôn Như Phong đáp :

- Cửu Đạo loan!

Bốn người hướng tới ngọn cao phong tiếp tục hành trình.

Đang đi, Mai Quân Bích chợt nghe phía sau giống như có tiếng bước chân bước nhưng quay lại nhìn thì không thấy ai cả.

Chàng không nói cho ai biết, chỉ nghĩ thầm :

- “Nhất định là có người theo dõi. Từ khi đến Tương Tây, mình đã nằm trong tầm khống chế của Huyền Nữ giáo. Vì thế ngoài địch nhân ra, quyết không phải bằng hữu!”

Ngọn cao phong tuy vậy nhưng không gần, đường mỗi lúc càng thêm cheo leo hiểm trở khó đi.

Nói rằng Cửu Đạo loan quả không sai, vì đường vừa hẹp vừa cong, chỉ trong một dặm mà có rất nhiều khúc ngoặt.

Có những chỗ con đường len lỏi giữa hai vách đá cao thẳm, hẹp đến nỗi, một người phải thu mình lại đi nghiêng mới qua được.

Bốn người tiếp tục vượt suối trèo non một lúc nữa thì lại thấy một chiếc cầu tre bắc qua con suối hẹp dẫn tới một thung lũng chừng mười mẫu đất.

Một con đường mòn dẫn từ cầu tre dẫn tới một căn nhà lá nằm khuất trong vòm trúc xanh um.

Hai bên đường có vô số loại kỳ hoa dị thảo, có nhiều loại Mai Quân Bích chưa từng trông thấy bao giờ.

Hắn là vị Cát Lan tiên sinh trồng để làm dược liệu.

Bốn người đến giữa vườn dược thảo thì có một tên tiểu đồng chừng mười bốn mười lăm tuổi chạy ra đón.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đi đầu liền dừng lại, nhưng chưa kịp hỏi gì thì tên tiểu đồng đã lên tiếng trước :

- Gia sư đã tính trước hôm nay có quý khách giá lâm nên sai tiểu nhân ở lại đây chờ.

Xin mời chư vị vào tề cư dùng trà!

Mai Quân Bích kinh ngạc nhìn tiểu đồng, bụng bảo dạ :

- “Thì ra Cát Lan tiên Sinh còn là một vị tiên tri nữa! Quả là một bậc kỳ nhân dị sĩ phong trần!”

Nghĩ thế, trong lòng chợt khởi lòng cung kính.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong cũng không khỏi ngạc nhiên đưa mắt nhìn tên tiểu đồng nhưng không nói gì.

Bốn người theo tiểu chủ nhân vào ngôi nhà tranh.

Tòa nhà có ba căn được dựng theo lối hợp viện.

Gian giữa là khách sảnh bài trí rất đơn giản, ngoài bộ bàn ghế ra, không còn vật gì khác.

Nhưng trong phòng lại rất sạch sẽ không một hạt bụi, đúng tác phong của cao sĩ ẩn cư.

Tiểu đồng mời mọi người an tọa xong mới rót ra bốn chén trà nói :

- Gia sư đang ở trong phòng thuốc, xin quý khách tạm dùng trà!

Ôn Như Phong vội nói :

- May có lệnh sư đang ở phòng được, phiền lệnh ca báo cho một tiếng, nói rằng có vị Mai Quân Bích ở Thiên Thai và huynh đệ là Ôn Như Phong mạo muội tới cầu kiến.

Tiểu đồng tỏ ra ngập ngừng một lúc mới trả lời :

- Theo lệ thì khi gia sư luyện thuốc trong phòng được, không cho phép ai được kinh động. Sáng sớm hôm nay, gia sư chỉ sai bảo tiểu nhân đón tiếp chư vị dẫn tới đây. Vì không có lệnh gì khác nên tiểu nhân không muốn kinh động tới lão nhân gia, xin quý khách thứ lỗi.

Vì đến đây là để cầu y, tiểu đồng đã nói thế đương nhiên không thể cưỡng ép.

Ôn Như Phong đành hỏi :

- Không biết lệnh sư luyện đan đến khi nào thì xong?

Tiểu đồng cười đáp :

- Bình thường gia sư luyện trong ba canh giờ Tỵ, Ngọ, Mùi. Nhưng hôm nay gia sư biết trước có quý khách đến nên có thể kết thúc sớm hơn.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nghe vậy rất lo. Bởi vì đầm lầy trong sơn cốc sau giờ ngọ là chướng khí bốc lên không sao đi được.

Nghĩ thế liền nói :

- Huynh đệ chuyển này tới đây cầu y vì có một căn bệnh nan y. Thêm nữa, đường tới đây phải đi qua đầm lầy, qua giờ ngọ chướng khí sẽ nổi lên không thể qua được. Vì thời gian cấp bách như thế nên dám xin tiểu ca làm phiền vò báo với lệnh sư một tiếng, không biết có được không?

Tiểu đồng trầm ngâm một lúc rồi miễn cưỡng gật đầu.

- Quý khách đã nói thế, tiểu nhân cũng đành vào thử xem...

Dứt là bước ra vòng về phía sau khách sảnh.

Bốn người ngồi đợi hồi lâu nhưng không thấy bóng dáng vị Cát Lan tiên sinh đâu. Cả tên tiểu đồng cũng không trở lại.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Mọi người đều rất sốt ruột, nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa. Độc chất trong người cũng phát tác mạnh hơn.

Nhất là Thôi Huệ và Thượng Quan Yến, vừa lo lắng, vừa sốt ruột lại vừa khó chịu, luôn đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Lại một lúc nữa, chợt nghe hành lang có tiếng bước chân.

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn ra cửa.

Chỉ thấy một lão nhân chậm rãi bước vào phòng.

Lão nhân khoác chiếc áo choàng bằng thổ bố, người gầy nhom như que củi, mặt không chút huyết sắc, hai bên khóe miệng để hai chòm râu màu vàng nhưng đầu tóc lại bạc trắng.

Lão đứng lại giữa phòng đưa cặp mắt âm dương lướt nhìn khách một lượt rồi chấp tay cười nói :

- Tối qua lão hủ xem một quả tượng biết rằng có quý khách từ xa tới thăm. Nhưng vừa rồi vì bận luyện một vị thuốc quý đang trong giai đoạn quan trọng nên không thể bỏ đi được, phiền bốn vị phải chờ lâu.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong vội bước ra nghênh đón, cười đáp :

- Lão trượng y thuật cái thế, tại hạ từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh. Hôm nay được gặp thật là thỏa chí bình sinh. Từ xa mạo muội tới đây cầu kiến làm trở ngại cho việc luyện thần y, xin lão trượng bỏ quá cho!

Nói xong giới thiệu mọi người :

Cát Lan tiên sinh ngồi vào ngôi chủ tọa đưa mắt quan sát bốn vị khách một lát, trên mặt lộ nét kinh dị nói :

- Bốn vị làm sao trúng phải Kim Tuyến Đào Hoa được thế? Hơn nữa chất kịch độc đó đã thâm nhập vào cơ thể hơn một ngày một đêm rồi! Nên biết rằng thứ độc chất bá đạo đó trúng phải, chỉ sau mười hai canh giờ đã ăn vào lục phủ ngũ tạng, làm sao chịu đựng cho nổi? Thế mà chư vị vẫn chưa việc gì, đủ thấy không phải người bình thường!

Mai Quân Bích thấy mình chưa kịp trình bày câu nói mà đối phương đã biết chất độc thâm nhập vào cơ thể hơn một ngày một đêm, trong lòng càng khâm phục.

Liên đem chuyện cả bọn năm người từ Kiếm Dương ngược lên hướng tây ghé vào quán trà uống trà và ăn chút bánh và miếng thịt nướng điểm tâm, sau đó tới Tư Ân trấn nhưng không một khách điểm nào cho trọ lại rồi gặp được Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong mới biết mình trúng phải Kim Tuyến Đào Hoa kể lại cho Cát Lan tiên sinh nghe.

Ôn Như Phong còn bổ sung một chi tiết quan trọng là từ hoang miếu đến đây là đã hai phen địch nhân cho người đến thổi tiêu để kích thích độc chất phát tác.

Cát Lan tiên sinh nghe xong gật đầu đáp :

- Như vậy ba vị chính bị đầu độc trong quán trà đó từ trưa qua, còn Giáo chủ thì mới bị vài canh giờ trước đây.

Lão dừng một lúc lại nói tiếp :

- Giống sâu độc Kim Tuyến Đào Hoa này vốn sinh trưởng từ cây hoa đào, là thứ sâu độc bậc nhất thiên hạ xưa nay, nhưng người trong giang hồ cho rằng từ lâu đã tuyệt diệt không ai còn nuôi dưỡng nó nữa. Chính lão hủ cũng chỉ nghe truyền tụng mà chưa nghe thấy bao giờ...

Thôi Huệ thấy tình hình nghiêm trọng như thế liền hỏi :

- Lão trượng có thể cứu giúp được không?

Cát Lan tiên sinh cười hô hô đáp :

- Trừ bản thân kẻ đầu độc ra, trong thiên hạ người chữa được Kim Tuyến Đào Hoa e rằng chỉ có một mình lão hủ thôi!

Thôi Huệ nghe thế yên tâm rất nhiều, vội nói :

- Nếu vậy xin lão trượng sớm xuất diệu thủ cứu giúp cho, bọn văn bối sau này xin hậu tạ!

Cát Tiên Sinh chợt nghiêm mặt đáp :

- Lão hủ xưa nay chỉ vì người mà trị bệnh, không mong được hậu tạ!

Thôi Huệ đỏ mặt nín lặng.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong thấy thế vội đỡ lời :

- Lão trượng y thuật cái thế, hiệp danh vang khắp giang hồ. Thôi cô nương bị trúng chất kịch độc nên quá lo lắng mà nói lỡ ra một câu như thế, xin lão trượng lượng thứ cho!

Cát Tiên Sinh lạnh lùng đáp :

- Không có gì! Các vị trúng phải thứ độc chất không phải tầm thường. Lão hủ tuy hiện có đủ các loại dược vật nhưng cũng cần phải có thời gian để pha chế, các vị hãy ngồi chờ một lúc mới được!

Ôn Như Phong vội đáp :

- Chúng tôi đã tới đây, số phận đã do lão trượng định đoạt rồi, xin tuân thủ mọi chỉ thị của lão trượng!
Cát Lan tiên sinh nhếch môi cười khó hiểu, bước ra khỏi phòng.

25. Chương 25: Lương Dược Trợ Trùng

Qua một hồi lâu, Cát Lan tiên sinh mới lấy ra mấy gói giấy nhỏ, cười ha hả nói :

- Lão hủ mật chế ra loại đan dược này chuyên trị các loại trùng độc, bốn gói này bốn vị nhanh uống đi, còn lại ba gói này dành cho ba vị để dành mà dùng!

Nói rồi lão đem cả bảy gói giấy nhỏ trao cho Ôn Như Phong.

Ôn Như Phong hiển nhiên không hề hoài nghi, vội vàng đón, miệng không ngớt lời cảm tạ.

Trước hết cho ba gói dự phòng vào trong áo, rồi mới chia bốn gói thuốc còn lại cho mỗi người một gói. Giở gói thuốc ra xem mới thấy đó là một loại bột thuốc màu đỏ tía, bấy giờ liền y theo lời Cát Lan tiên sinh cho thuốc vào mồm nuốt xuống.

Thuốc vừa nuốt xuống liền có cảm giác mát lạnh chạy xuống thấu bụng, phiền táo nóng bức trong người lập tức tiêu tan, trong lòng vui mừng không tả.

Cát Lan tiên sinh quả nhiên là tay thánh thủ trị trùng độc, danh bất hư truyền.

Mai Quân Bích cả bọn bốn người bái từ Cát Lan tiên sinh, lúc này trời cũng đã qua giờ mùi.

Mọi người ai nấy trong lòng đều nôn nóng trở về, liền băng qua được phố chạy lên Bản Kiều.

Thượng Quan Yến thân hình nhẹ nhàng chuyển ánh mắt nhìn Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong cười nói :

- Ôn đại ca, vị Cát Lan tiên sinh này đúng là một vị tiên nhân, ông ta chẳng những có thể trị lành thương độc cho chúng ta mà còn biết trước hôm nay chúng ta sẽ đến. Ban đầu tôi nhìn thấy bề ngoài ông ta như thể chẳng mấy tin tưởng, hiện tại mới biết ông ta thật có bản lĩnh.

Thôi Huệ vừa rồi chạm phải Cát Lan tiên sinh, trong lòng đến giờ còn thấy run, xen vào bằng giọng lạnh lạnh :

- Hừ! Cứ nhìn lão ta ánh mắt láo liên, thái độ âm trầm nhất định chẳng phải là người tốt!

Mai Quân Bích mỉm cười nói :

- Người này xem ra rất chán ghét thị phi giang hồ, người cũng không tệ lắm, dùng y thuật tế thể cứu đời chung quy phải là người tốt!

Ôn Như Phong tiếp lời nói :

- Mai huynh luận như thế quả chí lý, huynh đệ cũng có chung suy nghĩ...

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã đến hẻm núi Cửu Đạoloan, đường đi chật hẹp khó khăn lúc này mới thôi nói chuyện, đột nhiên nghe tiếng lóc cóc từ xa vọng lại.

Hẻm núi này chính là vết nứt của một ngọn núi chạy dài không biết đến đâu, chẳng những gồ ghề khó đi, mà còn quanh co khúc khuỷu khiến cho tầm nhìn bị hạn chế, chỉ nhìn xa được chừng ba trượng là bị vách núi chắn lại. Vách núi cao vút chắn kín hai bên, tiếng lóc cóc kia dội đi dội lại nghe như ở phía trước mà cũng chừng như ở phía sau, chung quy khó mà xác định được phương hướng chính xác.

Cả bốn người đang đi đều nghe rất rõ, nhưng ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau chưa hiểu là tiếng động gì. Ôn Như Phong bỗng nhiên giơ tay lên ra hiệu cho mọi người dừng chân lại tìm xem nơi phát ra tiếng động, nào ngờ vừa dừng chân lại thì âm thanh kia chừng như cũng nhận được tín hiệu liền ngừng bật.

Mọi người lóng tai chờ đợi, nhưng đợi cả buổi mà vẫn không nghe thấy động tĩnh nào.

Ôn Như Phong chợt mặt hơi biến sắc, ngừng tụ chân khí sử dụng thuật Thiên Lý Truyền Âm trầm thanh nói :

- Vị bằng hữu nào sao không nhanh ra diện kiến?

Âm thanh không lớn lắm, thế nhưng vì vận khí phát âm cho nên truyền đi rất xa.

Câu nói cứ vọng đi một hồi trong hẻm núi mới chấm dứt, thế nhưng chung quanh chỉ im lặng tịch tĩnh không có tiếng đáp lại.

Mai Quân Bích bất giác cất tiếng cười nói :

- Ôn huynh, tiểu đệ đã nghe ra âm thanh này rồi, bắt đầu từ Lê Minh Quan thì bám theo sau chúng ta. Lúc ấy các vị đi phía trước nên không nghe thấy, tiểu đệ đi sau thì chỉ nghe thấy tiếng mà không nhìn thấy người...

Ôn Như Phong vừa nghe thì giật mình kinh ngạc nói :

- Sao? Âm thanh này bắt đầu từ Lê Minh Quan đến tận đây ư? Hắc hắc...! Để ta mở rộng mắt xem vị bằng hữu nào lại bám theo chúng ta lén lút như lũ chuột nhắt thế này?

Hắn cố tình nói thật lớn để khích đối phương.

Thế nhưng, có nói sao vẫn không thấy bóng người nào xuất hiện.

Thôi Huệ tỏ ra không được kiên nhẫn, trầm giọng nói :

- Đây nhất định là tay chân của Huyền Nữ giáo! Mai ca ca, cứ mặc xác chúng, ta cứ đi đường ta!

Nói rồi nắm lấy tay Thượng Quan Yển đi trước.

Ôn Như Phong giờ để cho Mai Quân Bích đi trước, còn mình tự đi sau để quan sát.

Thật khéo! Khi bốn người vừa cất bước đi thì lập tức tiếng động lách cách kia lại vang lên.

“Cộp cộp”

“Cộp cộp”

Lần này thì nghe rất rõ, chừng như càng lúc càng đi đến gần ngay sau lưng của bốn người.

Đây rõ ràng là tiếng giày gõ trên nền đá chứ chẳng nghi.

Ôn Như Phong là người có nhiều kinh nghiệm giang hồ, người này bám theo chúng ta đến tận đây nhất định là có mục đích. Có lẽ đối phương biết bốn chúng ta võ công đều cao, nghĩ không phải là đối thủ của chúng ta cho nên định chờ thêm viện thủ chăng? Nếu đúng như thế thì hẳn ngằm bên trong gây nhiễu loạn tinh thần mọi người, chờ khi đến chỗ hẳn đã dự định trước mới ra tay, khiến cho chúng ta nhất thời bất phòng mà thất thủ?... Hiện tại trong khe núi này quá chật hẹp, nếu như bọn chúng mai phục thì chúng ta có muốn động thủ động cước cũng rất khó khăn, chẳng phải là chịu để cho chúng đánh sao?...

Nghĩ đến đó, liền phát tay hiệu cho cả bốn người đi nhanh ra khỏi hẻm núi rồi mới tính kế đối phó.

Bốn người chẳng ai bảo ai liền rảo chân bước nhanh, tiếng động lộp cộp kia chừng như cũng nhận ra bốn người tăng tốc bước chân, cũng lập tức đuổi theo, âm thanh giờ nghe càng rất rõ.

Núi đồi trùng điệp, âm thanh dội lại từ các vách núi mãi không dứt, chừng như nơi nào cũng vang lên tiếng động lạ kia.

Cả bọn đi đến cuối hẻm núi, phía trước mở ra một con đường núi quanh co khúc khuỷu, thế nhưng chung quy vẫn còn tốt hơn nhiều so với trong hẻm núi chật hẹp này.

Ôn Như Phong quay đầu lại lắng nghe thì lúc này tiếng động kia cũng đã chấm dứt.

Núi rừng tịch tĩnh, từng bách lặng yên, là vàng rơi trong gió xào xạc, cảnh vật êm ả chừng như không hề có chuyện gì xảy ra.

Thượng Quan Yến sau một hồi đi gấp, giờ nghỉ chân lại hơi thở dồn dập, nàng nhìn Thôi Huệ nói :

- Huệ thư thư, tôi mệt quá rồi, phải nghỉ lại đây một chút được chứ?

Trong bốn người thì nàng là người có công lực kém nhất, thế nhưng khinh công ngược lại tinh xảo không đến nỗi thua kém ai.

Mà con đường núi vừa đi qua bất quá chỉ chừng một dặm, làm gì đến nỗi mệt cần phải nghỉ chân?

Thế nhưng Thôi Huệ nhìn thấy nàng thở hổn hển cũng không đành, nhìn lại mỉm cười nói :

- Đàng nào thì hôm nay cũng chưa thể tới được tử cốc kia, cứ nghỉ chân lại một lúc cũng chẳng sao!

Vừa nói, cô ta vừa tìm một phiến đá bằng phẳng cùng Thượng Quan Yến ngồi xuống nghỉ.

Ôn Như Phong và Mai Quân Bích nhìn thấy hai vị cô nương dừng chân ngồi nghỉ cũng liền quay bước trở lại.

Thượng Quan Yến ngồi tựa người dần vào lòng Thôi Huệ.

Không! Nói đúng hơn thì thân hình nàng đang run lên, mặt tái nhợt nhạt, miệng rên nhẹ.

Thôi Huệ chưa kịp hỏi được gì thì bỗng nhiên mặt nàng nhăn nhó, hai tay cứ ôm lấy ngực bụng cơ hồ rất đau đớn, Thôi Huệ kinh hoàng la lên :

- Yến muội muội, làm sao thế...? Ôi da...! Mai ca ca...

Biến cố xảy ra nhanh quá khiến Mai Quân Bích giật mình, vội vàng chạy lại hỏi :

- Huệ muội, muội cảm thấy trong người thế nào?

Ôn Như Phong chỉ vừa nhìn cũng nhận ra giữa huyết Mi tâm của Thượng Quan Yến và Thôi Huệ đều ẩn hiện lại hình hoa đào, vừa rồi được uống đan dược của Cát Lan tiên sinh hoàn toàn đẩy lùi Kim Tuyến Mai Hoa sao giờ lại tái hiện?

Điều này quả là chuyện đáng kinh ngạc vô cùng!

Lại nhìn Mai Quân Bích, chàng vì công lực thâm hậu cho nên phát tác tương đối chậm hơn, thế nhưng lúc này nhìn cũng đã thấy thần thái khác thường, chẳng lẽ thuốc giải của Cát Lan tiên sinh đã mất hiệu lực? Hay là nó chỉ trị được ngọn mà không trị được tận gốc?

Xem ra bản thân mình và Mai Quân Bích cũng không chóng thì chầy sẽ phát tác lại mà thôi, giờ nếu như có muốn quay trở lại tìm Cát Lan tiên sinh thì cũng chưa hẳn đã tìm được, biết làm sao bây giờ?

Giờ hiện tại nơi này đường núi hiểm trở, không bằng cứ đến phía trước kia đường bằng phẳng rồi tính kế, trong đầu nghĩ thế liền nói với Mai Quân Bích :

- Mai huynh, chúng ta nhanh đi họ đến bên cầu, ở đó địa thế tương đối bằng phẳng hơn, rồi tính cách sau!

Mai Quân Bích lúc này đã lúng túng không nghĩ ra được chủ ý gì, nghe thế liền gật đầu đồng ý ngay, rồi tự mình dùng hai tay cắp Thượng Quan Yến và Thôi Huệ cả hai người, chân phóng như bay về phía trước.

Ôn Như Phong nhìn thấy Mai Quân Bích thân đã trúng độc mà vẫn cắp hai vị cô nương hai tay, chân phóng đi như bay bất giác ngăn người, tự nghĩ mình quả không bằng, rồi liền đi sau đoạn hậu.

Chỉ một chút ngăn người ra thì Mai Quân Bích đã phóng xa có đến bốn năm mươi bước rồi, Ôn Như Phong vội vàng phóng chân chạy theo sau.

Lần này thì hai người đều thi triển khinh công hết sức, giữa sơn khê chỉ còn nhìn thấy họ như hai vệt lưu tinh lướt đi, nháy mắt đã mất hút trong tầm nhìn. Từ nơi bọn họ vừa đứng đến thạch kiều chỉ chừng hai ba dặm đường, nên chẳng mấy chốc đã phóng tới nơi.

Mai Quân Bích liền đặt Thượng Quan Yến và Thôi Huệ nằm xuống trên mặt đất, Ôn Như Phong lúc này cũng vừa đến nơi, đầu kinh lực lại, thở dài ra một hơi, nhưng người vẫn lảo đảo bước thêm mấy bước nữa mới trụ vững thân hình. Thế nhưng Ôn Như Phong nhận ra ngay lồng ngực đau tức khó chịu, vội vàng nhắm mắt lại, bẻ chân khí bảo hộ tạng phủ, nhờ có nội công thâm hậu mới tạm kháng cự lại được với trùng độc trong người.

Mai Quân Bích nhìn thấy không khỏi chấn động, vội hỏi :

- Ôn huynh làm sao thế?

Chỉ thấy Ôn Như Phong một tay ôm ngực, một tay thò vào trong áo lấy ra ba gói giấy, giọng thấp lại nói :

- Mai huynh, xem ra loại ác trùng này thật lợi hại, đến ngay huynh đệ cũng cảm thấy không trụ nổi, bọn họ hai vị cô nương đương nhiên cũng chẳng tài nào chịu được. Hiện tại còn ba gói thuốc này tạm dùng cấp cứu được, phiền Mai huynh trở lại tìm Cát Lan tiên sinh một chuyến, hỏi xem có cách nào trị tận gốc Kim Tuyên Đào Hoa trùng hay không?

Mai Quân Bích nhìn thấy anh ta trong lúc nói thần sắc vẻ rất đau đớn, còn Thượng Quan Yến và Thôi Huệ thì lại không ngớt rên hừ hự, bản thân chàng tuy cũng đã cảm thấy khang khác trong người, nhưng xem ra vẫn còn khỏe hơn bọn họ ba người nhiều.

Chàng nào biết được chính tuyệt môn công phu Bát Nhã thiền công mà chàng luyện được là khắc tinh của tất cả các loại tà độc, chỉ cần chàng ngồi tĩnh tọa vận công điều tức một lúc thì tất cả độc vật đều bị hóa giải, nào cần đến loại thuốc giải nào khác.

Cho nên lúc này tuy chàng không vận công điều tức, độc trùng trong người có phát tác, nhưng nhờ Bát Nhã thiền công hộ thân, nên so với ba người kia chàng vẫn nhẹ hơn nhiều.

Bấy giờ Mai Quân Bích nghe Ôn Như Phong nói như thế, liền đáp :

- Ôn huynh nói chí phải, thế thì huynh đệ đi ngay đây!

Trong khi Mai Quân Bích đang nói thì Ôn Như Phong đã mở một túi thuốc ra định cho vào mồm...

Đột nhiên một giọng nói già nua rất nhỏ vang lên :

- Không được đi! Có đi cũng chẳng cho các người thêm thuốc, uống những loại thuốc giúp trùng tăng trưởng nhanh kia chỉ làm cho các người sớm chết đi mà thôi! Hi hi...

Nghe tiếng người thì chừng như cách mình không xa, thế nhưng bằng vào công lực như bọn Mai Quân Bích hai người mà không hề phát hiện ra có người đến thì thật đáng kinh ngạc!

Mai Quân Bích và Ôn Như Phong hai người ngoái đầu nhìn lại hướng vừa phát ra tiếng nói, mới thấy cách bọn họ bốn năm trượng, trên một phiến đá có một lão già gầy ốm đang co đầu rút cổ ngồi bó gối như đang ngủ gà ngủ gật.

Nhìn lão già trong bộ áo quần bẩn thỉu bóng nước thời gian và đầu tóc bù xù trông rất quen, chừng như đã gặp nơi nào rồi...

Mai Quân Bích là người đầu tiên nhớ ra lão già này chẳng phải là lão già cổ quái mà lần trước chàng gặp trên đường đi Ca Lạc sơn trang, tự xưng là Thử lão gia Thần Thâu Xuyên Thuyền Phi Thử.

Xuyên Thuyền Phi Thử lần trước làm hai dị vật vô lâm cho bọn Phạm lão tam, đã bị chàng cướp mất, người này ý đồ không rõ ràng, chừng như cố ý gây chuyện với chàng.

Thế nhưng, Thôi Huệ lại nói lão ta là bằng hữu với gia gia của nàng là Nhạc Sơn lão nhân, lại là nhân vật tề danh với Thiết Quả Tiên đồng xưng Nam Cái Bắc Thâu, thế thì lại không phải là người xấu.

Nghĩ đến đó, chàng bất giác thở dài, than thầm trong bụng: “Ai! Người trong giang hồ tà tà chính chính thật khó mà phân biệt được!...”

Vừa nghĩ đến đó, bất chợt trong đầu chàng nhớ ra một điều, chút nữa thì la lên: “A...! Lão ta như đã là hảo hữu với gia gia Huệ muội, Huệ muội lúc này thương thế rất nặng, đang trong tình trạng nguy kịch, mà giọng lão ta vừa rồi xem ra chừng như đến đây có mục đích”.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong lúc này cũng nhận ra lão già kia là ai, cổ nén cơn ngứa ngáy đau nhức khó chịu trong người, cất tiếng cười kha kha nói :

- Cứ ngỡ là ai, thì ra là lão thần trộm! Chẳng ngờ lão cũng chạy xuống phương nam này ngóng chuyện!

Mai Quân Bích ngược lại trong đầu đã nhẩm tính, vội vàng ôm quyền thi lễ nói :

- Thử lão tiên bối đến đây chẳng biết có gì chỉ giáo?

Xuyên Thuyên Phi Thử đang vui đầu ngáy ngủ, nghe tiếng người gọi mình mới ngược đầu lên, đôi mắt vừa nhỏ vừa sáng như mắt chuột nhìn bọn Mai Quân Bích hai người, nhe răng cười nói :

- Giáo chủ của ta à, chúng ta đã nhiều năm không gặp nhau nhỉ! Lão hủ từ xa nghìn dặm đến đây đương nhiên là có chuyện rồi!

Lão ngừng lại một chút, mắt nhìn Mai Quân Bích nói tiếp :

- Công tử gia, ngài cũng nhận ra lão già này chứ?

Lão vừa nói vừa cười nghe chẳng hiểu là giả hay thật.

- Hi hi...! Thật là khéo, hôm nay chẳng còn nhờ vả được gì mấy vị, xem ra lão trộm ta phí công một chuyến, nhưng mà phí công chỉ là chuyện nhỏ, hỏng chuyện lớn mới là đại sự!

Có điều nếu như không gặp được lão trộm ta, thì đến ngay cả Giáo chủ cũng e phải đi đòi nhà ma! Hi hi...

Mai Quân Bích nghe lão già cứ lải nhải một hồi chẳng đầu chẳng đuôi thì rầu trong bụng, nghĩ lão ta vì sao lại ngăn cản mình đi tìm Cát Lan tiên sinh?

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong ngược lại đã biết tính khí lão già này, nếu như người ta càng muốn hỏi thì ta lại càng không nói, còn nếu cứ lờ đi chẳng để ý gì đến lão ta thì lão ta lại tự động nói ra. Cho nên từ nãy giờ Ôn Như Phong chỉ im lặng hít thở điều hòa chân khí, không lên tiếng hỏi câu nào.

Xuyên Thuyên Phi Thử nói một hồi không thấy hai người nói năng gì thì chừng như không kiên nhẫn được, đột nhiên mắt chuột ti hí trừng lớn nhìn Ôn Như Phong hỏi :

- Ê, Giáo chủ gia gia, người có biết vị Cát Lan tiên sinh cho các người uống thuốc gì không? Đó chính là loại thuốc uống vào có tác dụng kích thích trợ giúp cho trùng độc phát triển thêm mà thôi! Hi hi...

Mai Quân Bích vừa nghe xong không khỏi run lên trong lòng, nói :

- Sao? Thuốc trợ giúp cho độc trùng phát triển ư?

Xuyên Thuyên Phi Thử nói :

- Với một công tử trẻ tuổi như người thì đương nhiên không biết được rồi, đến ngay như một vị Giáo chủ đầy kinh nghiệm giang hồ như Văn Hương giáo chủ đây còn tin, uống mà không chút hoài nghi, lại còn muốn người đi tìm lại Cát Lan tiên sinh để xin thêm thuốc, đúng là... Hi hi...

Lão vừa nói vừa cười giễu cợt nghe rất khó chịu.

Ôn Như Phong giờ thì không khỏi chấn động mạnh trong lòng, thể nhưng ông nhanh chóng trấn tĩnh tinh thần, cứ điềm nhiên như không nghe thấy.

Quả nhiên, Xuyên Thuyên Phi Thử lại tự động nói tiếp :

- Giáo chủ gia, người nghĩ ta nói dối ư? Thế thì ta hỏi người, người có biết Cát Lan tiên sinh là ai không?

Điều này thì thực cả Mai Quân Bích lẫn Ôn Như Phong đều rất muốn biết, Mai Quân Bích vừa nghe thể chẳng nhịn được liền la lên :

- Thử lão tiên bối, nếu như ông biết thì xin nhanh nhanh nói ra...

Ôn Như Phong vội vàng đánh mắt thị ý, bảo chàng đừng nói nữa.

Mai Quân Bích chẳng hiểu ý Ôn Như Phong thế nào, nhưng cũng liền ngừng bật không nói nữa.

Xuyên Thuyên Phi Thử lại húng hiếng cặp mắt chuột, cười “hì hì” nói :

- Công tử gia, người chớ nôn nóng, Giáo chủ gia đã biết rõ tính khí của ta, khi người ta muốn hỏi thì ta không nói, nhưng khi người không hỏi thì ta lại nói. Thực ra thì hôm nay tình hình có khác, nếu ta không nói rõ ra thì các người không bao giờ chịu tin!

Lão hơi ngừng lời một chút rồi nói tiếp :

- Cát Lan tiên sinh chính là người chồng cuối của Miêu Cương Độc Phụ trước đây, Miêu Cương Độc Phụ sinh tiền nuôi dưỡng rất nhiều loại trùng độc, đồng thời cũng rất giỏi trị các loại độc trùng. Sau khi Miêu Cương Độc Phụ chết, Cát Lan tiên sinh nghiễm nhiên trở thành vị trị độc thánh thủ đệ nhất ở Miêu Cương, thực tế thì cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, chẳng qua chỉ là thừa hưởng được nhiều phương dược do Miêu Cương Độc Phụ để lại, rồi theo đó chế thành mà thôi. Trong đó có một loại Bách Độc tán trị độc trùng là công hiệu nhất, thế nhưng nghe nói chế luyện rất khó, Cát Lan tiên sinh đã mất nhiều năm tâm huyết, trồng rất nhiều loại dược thảo, vẫn chưa chế thành, trước mắt chỉ còn thừa lại một bình nhỏ, lão ta quý như mạng mình, khi nào lại dễ đem cho người khác. Lão trộm ta không quản xa xôi đến tận đây chính là muốn kiếm một ít Bách Độc tán để trị thương cho đồ nhi một vị lão hữu và cả vị lão hữu của ta, nhưng sợ Cát Lan tiên sinh không chịu cho...

Lão hơi ngừng lời lại, Mai Quân Bích và Ôn Như Phong đều im lặng lắng tai nghe không ai lên tiếng cắt ngang nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra không chú ý lắm.

Xuyên Thuyên Phi Thử hắng giọng mấy tiếng mới kể tiếp :

- Sau mấy lần thăm hỏi ta mới biết được, năm xưa Miêu Cương Độc Phụ từng được mời tham gia Quần Ma Đại Hội, sau đó quần ma bầu Hải Tâm sơn Quan Âm Đại Sĩ làm lãnh tụ, Kim Thoa lệnh tự nhiên có uy lực đến tận Miêu Cương. Lão trộm ta lần trước ở Ca Lạc sơn trang vô tình lại có được một chiếc Kim Phụng thoa trong tay, giờ đem ra sử dụng thì thật khéo!

Mai Quân Bích nghe Xuyên Thuyên Phi Thử nói một hồi, trong đó có nào là Miêu Cương Độc Phụ, Quần Ma Đại Hội, Hải Tâm sơn Quan Âm Đại Sĩ nghe đến rồi đầu chẳng hiểu.

Thế nhưng khi nghe lão ta nói đến Kim Thoa lệnh, rồi nhắc đến ở Ca Lạc sơn trang thì lập tức nhớ lại lần ấy chàng nhìn thấy trong tay lão ta hươ lên một chiếc Kim Phụng thoa, sau đó chính Thượng Quan Yến nói: “Đây là vật của Tử y thư thư...!” Xuyên Thuyên Phi Thử vội vàng nhét cây thoa vào trong túi, còn nói “Vật này Thử gia gia còn muốn dùng đến...”, thì ra Kim Thoa lệnh chính là vật này sao?

Chàng lại nghĩ: “Tử y thư thư là ai? Chẳng phải hôm ấy khi ta đánh nhau với tử y thiếu nữ, Thượng Quan Yến đã gọi cô ta là Tử y thư thư đó sao? Chẳng lẽ chiếc Kim Phụng thoa kia chính là Xuyên Thuyên Phi Thử đã lấy từ tay Tử y thiếu nữ?...”

Chàng còn đang mãi suy nghĩ trong đầu thì nghe tiếng Xuyên Thuyên Phi Thử nói tiếp :

- Sau đó trong một ngôi miếu hoang tại dốc Tư Ân, nghe được các người bị trúng phải một loại Kim Tuyến Đào Hoa trùng, lại muốn đến Cửu Đạo loan, thật vừa khéo chúng ta đi cùng đường...

Mai Quân Bích vừa nghe đến đó đột nhiên nhớ lại hôm ấy ở trong ngôi miếu hoang dốc Tư Ân đuổi chạy lão già thổ tiêu, và sau đó tại Thổ Lan cốc lại đánh ngã một tên đồ đảng của Huyền Nữ giáo thổ trúc tiêu, thì ra tất cả chuyện đó đều do một tay lão làm?

Chàng vừa định lên tiếng hỏi thì nghe Xuyên Thuyên Phi Thử cất tiếng hỏi trước :

- Ê! Các người có biết Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều và Cát Lan tiên sinh có quan hệ thế nào với nhau chứ?

Hai người vẫn không lên tiếng.

Xuyên Thuyên Phi Thử nhìn thấy Ôn Như Phong và Mai Quân Bích vẫn im lặng không đáp, lão ho khan một tiếng nói tiếp :

- Con yêu nữ kia chính là nghĩa nữ của Miêu Cương Độc Phụ, sau khi nó phụng mệnh hạ độc trùng rồi, phát hiện ra các người đi Cửu Đạo loan, lập tức đi trước các người một bước đến thông báo cho Cát Lan tiên

sinh biết, điều này đương nhiên cũng là làm theo chỉ thị của sư phụ nó là Cửu Thiên Ma Nữ. Cát Lan tiên sinh lại cho các người uống không phải là thuốc giải, mà là thuốc trợ lực trùng độc sớm trưởng thành, hắc hắc... thế nhưng bọn chúng nào ngờ bọn ngựa bắt ve, chim sẻ chực sau, lão trộm ta bám theo sau các người, nghe hết câu chuyện của bọn chúng trong đan thất. Hi hi... Nhờ thế mà biết được Bách Độc tán cất giấu nơi nào?

Nghe đến đây, Mai Quân Bích đột nhiên hai mắt rạng ngời, gấp giọng hỏi :

- Lão tiền bối, Bách Độc tán có thể giải được Kim Tuyền Đào Hoa trùng chứ?

Xuyên Thuyên Phi Thử hai mắt trừng lên nhìn chàng gần giọng :

- Bách Độc tán có công hiệu với tất cả các loại trùng độc, đương nhiên là có thể giải được Kim Tuyền Đào Hoa trùng rồi!

Mai Quân Bích nói :

- Lão tiền bối, vậy nó được cất giấu nơi nào? Tiểu sinh vì gấp cứu người, quyết mạo hiểm một chuyến đi lấy bằng được nó...

Xuyên Thuyên Phi Thử nheo mắt cười “Hi hi” nói :

- Trong đan thất, chiếc kệ thuốc gắn trên tường sau bếp kia có cả hàng trăm bình thuốc lớn nhỏ, đâu dễ gì tìm ra được? Chính Nhiếp Ngọc Kiều tinh ranh, nghĩ ngay đến khả năng các người có thể quay lại trộm giải được, cho nên đã nhắc Cát Lan tiên sinh đề phòng điều này, lão ta nghe thế vội vàng mang Bách Độc tán cất vào trong người...

Mai Quân Bích nói :

- Lão tiền bối, nói thế Bách Độc tán hiện tại đang nằm trong người Cát Lan tiên sinh?

Chàng vừa hỏi vừa nhóm người như định đi tìm Cát Lan tiên sinh ngay.

Xuyên Thuyên Phi Thử cười xua tay nói :

- Hi hi! Lũ trẻ tuổi các người tính tình lúc nào cũng nóng vội, lão trộm ta nghìn dặm xa xôi đến đây làm gì chứ? Ta chẳng phải đã nói qua là có một vị đồ nhi của bằng hữu ta, cũng là bằng hữu ta đang chờ lấy Bách Độc tán trị độc hay sao? Đương nhiên khi nào lại chỉ bỏ qua!

Mai Quân Bích vừa nghe thì hiểu ra, vui mừng nghĩ: “Thì ra lão ta đã lấy được trong tay mà con giấu cột mình, đúng là quá quý!”, tuy rửa thầm trong lòng nhưng chàng đã thấy vui lên, bất giác bật cười thành tiếng.

Xuyên Thuyên Phi Thử đã nhìn ra tâm trạng Mai Quân Bích lúc này, đôi râu chuột vênh lên, cười ha hả nói :

- Thiếu niên nhân, người chớ nghĩ đơn giản như thế! Nên biết Cát Lan tiên sinh thân thủ chẳng tầm thường, huống chi bên cạnh lão ta còn có hai ả Nhị Kiều, ta chỉ cần manh động một chút là chúng lập tức phát giác ra ngay, như thế chẳng phải đã thảo động xà sao? Cho nên ta phải chờ sau khi bọn các người đã uống thuốc trợ độc trùng của lão ta rồi, khi ấy mới đường hoàng đến đan thất dâng món cầu kiến!

Mai Quân Bích nói :

- Vậy lão tiền bối không sợ lão ta cho thuốc giả sao?

Xuyên Thuyên Phi Thử nheo mắt cười vẻ bí ẩn nói :

- Ta chính muốn hắn trao thuốc giả...

Mai Quân Bích chẳng hiểu ra làm sao, liền hỏi ngay :

- Muốn lão ta cho thuốc giả ư?

- Đúng!

Xuyên Thuyên Phi Thử lại cười hi hi nói tiếp :

- Đương nhiên ta chỉ cần hắc trao thuốc giả ra là đủ rồi! Ai... thiếu niên nhân, người chó nôn nóng, đừng ngắt ngang lời ta...

Nói đến đó, đột nhiên lão thò tay vào trong túi lấy ra một cây Kim Phụng thoa, huơ lên trước mặt Mai Quân Bích lại nói :

- Chẳng phải ta đã nói là lấy được một cây Kim thoa ở Ca Lạc sơn trang sao? Ha ha... người chó coi thường nó, nó chẳng phải là loại kim thoa cài đầu bình thường của dân nữ, mà chính là cây Kim Thoa lệnh uy chấn võ lâm của Hải Tâm sơn Quan Âm Đại Sĩ.

Lão ngừng lời lại, thở dài một hơi, mắt nheo nheo nhìn Mai Quân Bích nói :

- Ai...! Vị công tử gia à, với người có kiến thức nông cạn như người, có nói cũng uổng công. Hắc người không thể tưởng tượng ra được ngọn Kim Phụng thoa này có uy lực lớn đến chừng nào, ta vốn chỉ tiện tay lấy được, không ngờ giờ lại có cơ hội dùng đến nó. Bây giờ, ta đến đản thất vừa gặp Cát Lan tiên sinh liền nói thẳng ra muốn xin Bách Độc tán trị độc cho bằng hữu. Ha ha... quả nhiên hắc sinh nghi, cho rằng ta và các người là đồng bọn, nếu không làm sao lại khéo đến thế. Đã thế hắc ta nghe nói là từ phương bắc đến thì càng không tin, phương bắc làm gì có trùng độc Miêu Cương, loại trùng độc mà Lục Thiệu tam kiều Huyền Nữ giáo đã ra tay? Ta thấy Cát Lan tiên sinh mắt láo liên đầy nghi ngờ, khi ấy mới đành lời chiếc Kim Thoa lệnh này ra, không ngờ lại linh nghiệm đến thế. Ha ha... Cát Lan tiên sinh vừa nhìn thấy Kim Thoa lệnh lập tức biến sắc, không ngớt lời xin lỗi, rồi mời ta ngồi chờ trong phòng khách, còn hắc thì đi vội vào trong bếp, một lúc mang ra hai gói giấy nhỏ trịnh trọng giao cho ta, ta giả vờ như vô cùng cảm kích hai tay đón lấy bao thuốc, rồi lập tức cáo từ đi ra...

Mai Quân Bích chen ngang hỏi :

- Lão tiền bối, nói thế là Bách Độc tán đã lấy được rồi chứ?

Chàng quan tâm nhất vẫn chính là Bách Độc tán, vì trong bọn họ thì chỉ mình chàng có thể cảm cự được không bị độc phát tác, còn lại đến như Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong là tay cao thủ nhất lưu cũng phải ngồi tĩnh tọa vận công gắng chịu đựng, nhưng thần sắc tỏ ra rất đau khổ.

Xuyên Thuyên Phi Thử nghe hỏi, nhún vai cười đáp :

- Lão trộm ta trước giờ chưa từng ra tay mà bỏ công không bao giờ, nếu không thì sao lại gọi là thần thủ chứ? Ha ha... Không chỉ có một bình Bách Độc tán, mà còn cả lăm thứ đây này, chừng như bao nhiêu vốn liếng của Cát Lan tiên sinh đều nằm hết trong tay ta...

Lão vừa nói vừa cười đắc ý, rồi lục hết trong túi áo lấy ra một đồng có đến hơn ba mươi chiếc bình sành lớn nhỏ đủ kiểu đủ loại, lão lắc đầu chép miệng lẩm nhẩm một mình :

- Chuyến này có lẽ ta chuyển nghề hành y thôi... Ta thật lẩm cẩm, nói nửa ngày vẫn chưa cho người thuốc giải, hi hi...

Mai Quân Bích thấy lão ta miệng nói, cánh tay gầy khô như que củi lại thò vào trong một túi áo khác lấy ra một chiếc bình ngọc trắng toát, đưa qua lòng tay trái, rồi lại lấy ra thêm miếng giấy vuông, thì ra đến giấy gói thuốc của Cát Lan tiên sinh cũng bị lão ta lấy đi mất.

Đến lúc này lão ta mới tỏ ra hết sức cẩn thận mở bình thuốc ra.

Mai Quân Bích đứng cách lão có một trượng, thế nhưng cũng đã nghe mùi thuốc xông vào mũi rất thơm.

Qua chốc lát, Xuyên Thuyên Phi Thử đã gói thành bảy gói thuốc, trao cho Mai Quân Bích nói :

- Bách Độc tán này trị thương độc rất công hiệu, người nhanh cho bọn họ uống...

Mai Quân Bích nắm lấy mấy gói Bách Độc tán, ngoái đầu nhìn lại lúc này thấy Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong vừa rồi còn ngồi gắng vận công chế ngự độc, nhưng lúc này thân hình xiêu vẹo một bên, mặt trắng bệch, người run lên cầm cập xem ra rất đau đớn.

Trong lòng phát hoảng, chàng liền mở một gói thuốc đưa đến bên mồm Ôn Như Phong, thấp giọng nói :

- Ôn huynh, đây là Bách Độc tán, nhanh nuốt xuống đi!

Ôn Như Phong rất khó khăn mới nuốt được gói thuốc xuống khỏi cổ.

Lúc này Xuyên Thuyên Phi Thử vừa cất chiếc bình ngọc vào trong ngực áo, nhìn lại đã thấy Ôn Như Phong nuốt hết gói thuốc, lão lắc đầu nói :

- Ai dà! Công tử gia ạ, thiếu niên nhân các người tính tình cứ nóng vội gấp gáp, lão đầu tử ta còn chưa nói hết lời, Bách Độc tán này rất linh hiệu, người cần phải tìm một nơi kín đáo cho bọn họ uống mới được!

Lão vừa nói dứt câu thì đột nhiên nghe Ôn Như Phong la lên một tiếng, mặt mày nhăn nhó, hai tay ôm bụng, rồi cầm đầu chạy như ma đuổi thẳng vào trong rừng.

Mai Quân Bích nhìn không khỏi chấn động, chàng định mở miệng hỏi thì Xuyên Thuyên Phi Thử cất tiếng cười ha hả :

- Chớ hoảng! Đó chẳng phải là độc được...

Mai Quân Bích hỏi :

- Lão tiền bối, chuyện này là thế nào?

Xuyên Thuyên Phi Thử chậm rãi giải thích :

- Công tử gia, có phải người cũng trúng phải Kim Tuyền Đào Hoa trùng không? Sao uống thuốc trợ trùng được của Cát Lan tiên sinh mà không bị độc trùng phát tác?

Xuyên Thuyên Phi Thử đôi mắt ti hí cứ liếc nhìn lên mặt Mai Quân Bích, lão không đáp mà còn hỏi lại chàng một câu.

Mai Quân Bích trong lòng hơi chấn động, tự nhiên tỏ ra hoài nghi lão già này.

Nhưng lúc này nhìn thấy Thượng Quan Yến và Thôi Huệ hai vị cô nương nằm mê man bất tỉnh thì trong lòng phát gấp.

Bản thân chàng này giờ chừng như quên đi độc tính tiềm ẩn trong người, nhưng lúc này nghe Xuyên Thuyên Phi Thử hỏi một câu, bỗng cảm thấy người ngứa ngáy lên cứ như độc tính chực bộc phát.

Chàng vội ngậm vận Bát Nhã thiền công đề kháng lại độc tính.

Lúc này lại nghe Xuyên Thuyên Phi Thử lẩm nhẩm một mình nói tiếp :

- Ừm...! Cho dù có luyện nội công đạt đến thập thành hỏa hầu cũng không kháng cự lại được với độc Kim Tuyền Đào Hoa trùng, gã thiếu niên này mới là kỳ quái!

Rồi lão húng hiếng đôi mắt chuột nhìn thẳng vào mặt Mai Quân Bích hỏi :

- Công tử gia, làm gì mà gây người ra thế chứ? Có phải người không tin tưởng lão trộm ta chăng? Hai vị cô nương này đã bị độc phát tác chịu không nổi, người còn không nhanh mang họ đến một nơi kín đáo để cho họ uống thuốc giải sao?

À à... còn nữa...

Lão nói đến đó, bỗng nhích lại gần Mai Quân Bích, nét mặt trở nên nghiêm túc hơn, thấp giọng nói :

- Bách Độc tán rất hiệu nghiệm, nhưng lại là một loại thuốc tả hạ, uống vào thì có thể đại tiện kéo dài mười lần, độc trùng càng nặng thì đi càng kéo dài hơn. Vả lại, nội trong sáu canh giờ nếu như được tính không bài ra hết thì gây ngứa cả người, toàn thân vô lực... Á... ta phải đi đây, lão tặc truy đến nơi rồi...

26. Chương 26: Tuyệt Cảnh Phùng Sinh

Nguyên lúc ấy Xuyên Thuyên Phi Thử nói chưa hết câu thì nghe từ xa có tiếng người la lớn :

- Lão trộm vô sỉ, ngươi dám lưu manh với ta? Hôm nay nếu như để ngươi chạy thoát ra khỏi Cửu Đạo loan này thì đừng gọi ta là Cát Lan tiên sinh!

Nghe giọng quát tháo đầy phẫn nộ kia cũng biết ngay là của Cát Lan tiên sinh.

Thoạt mới nghe thì như đã ở rất gần, thế nhưng kỳ thực thì chỉ ít cũng còn cách cả dặm, chính Cát Lan tiên sinh dùng thuật Thiên Lý Truyền Âm, đủ thấy nội công của lão ta chẳng phải tầm thường.

- Ai... ta phải đi ngay, lão tặc đuổi đến nơi rồi!

Xuyên Thuyên Phi Thử vẻ cuống cuống la lên, hai mắt nhìn lão liên chung quanh một vòng, rồi giang hai tay vờ hết hai ba chục lọ thuốc lớn nhỏ vừa rồi bày ra trên phiến đá, cử chỉ lão thực không khác gì một tên trộm. Miệng lão lại la lên :

- Thiếu niên nhân, nhanh! Nhanh! Ngươi nhanh mang bọn họ chạy đi, tìm một nơi nào kín đáo cho uống thuốc, đi nhanh!

Mai Quân Bích nhìn thấy thần thái lão như thế không khỏi buồn cười trong lòng, thầm nghĩ con người ta tốt nhất đừng hành nghề trộm cắp, nếu không lúc nào cũng nơm nớp có người rượt bắt.

Thế nhưng lão không ngớt miệng thúc giục chàng, giờ trong tay đã có Bách Độc tán, chỉ còn một việc mang hai vị cô nương đi kiếm nơi kín đáo cho thuốc uống là xong, nghĩ thế chàng bước chân đến bên Thượng Quan Yến và Thôi Huệ.

Nhưng khi chàng vừa cúi người xuống định bế hai thiếu nữ lên, thì bỗng nhiên lại nghe Xuyên Thuyên Phi Thử thấp giọng gọi :

- Ê, ê... công tử gia! Ê, ê... thiếu niên nhân, ngươi lại đây, ta còn có điều muốn nói!

Mai Quân Bích nghe Xuyên Thuyên Phi Thử gọi mình gấp như thế chẳng hiểu có chuyện gì, đành quay trở lại bên người lão hỏi :

- Lão tiên bối, còn có gì chỉ bảo?

Xuyên Thuyên Phi Thử hai mắt quét nhìn chung quanh một vòng, hạ thấp giọng hỏi :

- Ngươi trúng độc trùng cũng không nhẹ, làm sao đến giờ vẫn không thấy nột chút hiện tượng gì là trúng độc?

Mai Quân Bích thấy lão già gọi mình lại với vẻ nghiêm túc, không ngờ chỉ là để hỏi điều này. Hôm nay gặp phải lão quái kiệt này, khi thì tỏ ra rất gấp gáp, lúc thì lại tỏ ra khoan thai nhàn nhã thực khiến chàng dở khóc dở cười. Bấy giờ chỉ thuận miệng đáp :

- Ban đầu quả thật tiểu sinh cũng rất khó chịu trong người, nhưng sau mấy lần vận công bức độc, hiện tại đã thấy đỡ rất nhiều!

Xuyên Thuyên Phi Thử tỏ ra rất ngạc nhiên, trong miệng thốt lên :

- Kỳ quái!

Tiếp liền gật gù nói :

- Thế cũng hay! Vừa rồi ta còn quên nói với ngươi một điều, Bách Độc tán này rất hiệu nghiệm, nhưng vì thuốc tả hạ nên gây đi chảy nhiều lần. Vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy Văn Hương giáo chủ rồi chứ? Cho nên, ngươi gắng gượng được thì rất tốt, nếu như không phải bắt đắc dĩ thì tốt nhất ngươi chờ sau sáu canh giờ, để nhị vị cô nương hoàn toàn hồi phục rồi mới đến người uống thuốc. Như thế có thể đề phòng bị người khác thừa cơ làm bậy... Thôi, ngươi đi được rồi... A, a... còn vị Giáo chủ đi với các người...

Nói đến đó, lão bỗng ngoái đầu nhìn lui, miệng la lên :

- Thôi, lão tặc đuổi tới nơi rồi, ta đi đây!

Dứt lời, lão lắt nhệ vai một cái thân hình đã chuẩn biến mất.

Mai Quân Bích lắc đầu cười khổ, rồi bước tới hai tay cắp hai vị cô nương lên, chân thì triển khinh công phóng chạy nhanh vào rừng.

Bên ngoài thì khác, vừa vào trong rừng thì lại tối om, ánh mặt trời không xuyên thấu.

Mai Quân Bích hai tay ôm hai thiếu nữ không hề suy nghĩ cứ cầm đầu chạy sâu vào trong rừng. Rừng tuy tối, nhưng với người có nội công thâm hậu như Mai Quân Bích thì nhãn quang khác người, vẫn có thể nhìn thấy được mọi cảnh vật chung quanh khá rõ ràng, chạy loanh quanh một hồi trong rừng vẫn không nhìn thấy bóng Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đâu cả.

Chàng nhớ lại vừa rồi Xuyên Thuyên Phi Thử cứ dẫn đi dẫn lại nhiều lần, tìm nơi kín đáo cho nhị vị cô nương uống thuốc giải, ấy là đề phòng có người thừa cơ làm bậy. Hiển nhiên lão tính toán rất chu đáo, cho nên giờ muốn tìm một nơi kín đáo như thế thì không nơi nào ngoài một hang động.

Trong đầu nghĩ thế, chàng liền phóng chân chạy thêm một hồi nữa, rừng phía trước mặt đã nhìn thấy có ánh sáng lọt vào, thì ra chàng đã chạy đến đầu cuối rừng.

Chính định phóng người ra khỏi rừng, nghe “Vù” một tiếng rất khẽ.

Mai Quân Bích tai mắt rất tinh, vừa nghe liếc mắt đã nhìn thấy một bóng người thấp thoáng, tay vẫy vẫy chàng mấy cái, rồi nhún người phóng đi mất. Mai Quân Bích trong đầu nghĩ nhanh đến Ôn Như Phong, có lẽ ông ta đầu tiên vào rừng giải quyết cái bụng, rồi phát hiện ra chuyện gì nên mới vẫy tay ra hiệu cho chàng, rồi chạy biến mất nhanh như thế?

Trong đầu nghĩ thế, chàng liền phóng chạy nhanh về hướng ấy, nhưng qua một lúc, nhìn quanh nhìn quất cũng không thấy bóng Ôn Như Phong đâu.

Mai Quân Bích trong lòng lấy làm kỳ, nghĩ :

- “Ôn huynh ngoắt ta chạy đến đây, rồi bỏ đi đâu mất nhỉ?”

Mai Quân Bích đang còn phân vân thì đột nhiên nghe có người “Suyt” một tiếng, ám hiệu này hiển nhiên bảo chàng chờ nên lên tiếng.

Mai Quân Bích lại ngẩng người nghĩ tiếp :

- “Chẳng lẽ bên ngoài rừng đúng là có cường địch đến, cho nên Ôn huynh mới sợ lên tiếng!”

Lần này bóng đen kia lại xuất hiện trong rừng, nhìn chàng ngoắt tay mấy cái rồi lại quay đầu chạy đi mất.

Vừa rồi thì không nhìn thấy rõ, nhưng lần này thì Mai Quân Bích đã nhận ra người kia thấp nhỏ mảnh khảnh, không phải thân hình cao to như Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong.

Mai Quân Bích ngó người ra, nghĩ không biết người kia là bạn hay địch, bản thân chàng thì không thành vấn đề, nhưng còn hai vị cô nương thân trúng độc trùng, tình trạng rất nguy cấp cần phải cho uống thuốc giải ngay.

- “Nếu như đó là địch, cố ý dụ ta vào ổ mai phục thì chẳng phải trúng kế đối phương sao? Ai... xem ra tung tích hành động của ta đã bị đối phương nắm rõ, có lần trốn cũng không được, chẳng bằng cứ đi theo hắn xem rốt ráo thế nào?”

Trong đầu đã quyết, chàng liền nhún chân phóng theo.

Chàng vốn chỉ nhún chân thêm mấy cái nữa là đã ra khỏi rừng, nhưng giờ thì lại rẽ theo hướng bên trái chệch về sau mà chạy theo bóng đen kia vào theo một hướng khác, bóng đen nhỏ thó phía trước lúc rẽ trái, lúc rẽ phải, cứ cầm đầu chạy mỗi lúc mỗi sâu vào rừng, trong chốc lát đã chạy đi rất xa.

Trong rừng tối đen, phía trước chốc lát lại nhìn thấy ánh sáng lọt vào, bóng đen kia đột nhiên gia tăng tốc độ lao đi như một vệt lưu tinh, “vù” cái đã phóng ra khỏi rừng.

Mai Quân Bích không dám chậm trễ liền thi triển Bát Nhã thiên công phòng hộ toàn thân, hai chân đề khí nhún mạnh lao đi như phi tiễn, cũng theo chân người kia thoát ra khỏi rừng. Chàng vì sợ tập kích cho nên mới vận khí hộ toàn thân, tốc độ lao đi lại nhanh không tưởng, phóng một cái lao ra khỏi rừng có đến ba bốn mươi trượng mới dừng chân lại.

Bỗng nghe tiếng cười khúc khích vang lên, nói :

- Xem huynh, làm gì mà chạy nhanh như thế chứ? Cứ như sợ người ta đánh lén huynh không bằng?

Tiếng cười thánh thót, giọng nói trong trẻo như tiếng ngọc nghe thật êm tai dễ chịu.

Mai Quân Bích vừa nghe tiếng người, quay lại đã nhìn thấy trước mặt mình một thiếu nữ tuổi chừng mười bảy mười tám, thân vận huyền y, đôi mắt đen láy long lanh cứ ngưng nhìn chàng với nụ cười tinh nghịch.

- A, là cô nương...?

Mai Quân Bích buột miệng la lên, thiếu nữ đứng trước mặt chẳng phải là người thứ ba trong Lục Thiệu tam kiều - Tam tiểu thư Vu Thục Nhân sao? Cô ta gọi chàng ra đây để làm gì chứ?

Vu Thục Nhân cứ bụm miệng cười mặc cho Mai Quân Bích ngơ ngác, một lúc chàng mới hỏi :

- Vu cô nương gọi tiểu sinh ra đây có gì chỉ giáo...

Vu Thục Nhân không đợi chàng nói hết câu, lắc đầu nguầy nguậy nói :

- Nhanh đi theo tôi, nơi đây không phải là chỗ nói chuyện!

Nói rồi nhanh chân rảo bước đi trước dẫn đường.

Hai bên đường núi dựng đứng, thế núi hiểm trở, con đường đất ngoằn ngoèo chạy sâu vào trong núi chừng như đã vào đến tuyệt địa, không còn thông lộ.

Mai Quân Bích trong đầu sinh hoài nghi cô ta đang giở trò với mình, thế nhưng lại nhìn thấy cô ta vừa đi vừa nhìn nghiêng nhìn ngửa, dáng bộ lại rất vội vàng thì trong lòng lại thấy khó hiểu.

Chẳng mấy chốc đã đi đến hết con đường, Vu Thục Nhân liền rút thanh trường kiếm, nhảy tới chân vách núi đá vung kiếm lên chém đứt những dây leo chằng chịt mở lối.

Nháy mắt quả nhiên mở ra một cửa hang động, nàng quay lại nhìn chàng cười tươi nói :

- Cửu Đạo loan này bốn bề toàn là vách núi dựng đứng, đường đi thì thuộc loại độc đạo, chỉ có buổi trưa mới đi lại dễ dàng, bỏ qua thời gian này thì khó mà đi đứng được. Về sau Cát Lan tiên sinh vô tình phát hiện cuối cốc núi có một địa đạo thiên nhiên có thể đi xuyên qua núi thông ra đến bên ngoài, nhưng mặt đạo này lão ta chưa từng nói ra cho người nào biết.

Hôm nay tôi với Kim bá bá, Công Tôn tiên sinh cùng đến đây là do Nhị sư thư dẫn đường, đi vào theo con đường này. Lần này chính sư phụ tôi ngầm ra lệnh cho Nhị sư thư đánh độc các người, ý đồ muốn bức các người gia nhập bốn giáo. Sau đó nghe báo các người đi về phía Cửu Đạo loan, nghĩ ngay là tìm đến Cát Lan tiên sinh cầu cứu trị thương độc. Nên biết, Cát Lan tiên sinh chính là nghĩa phụ của nhị sư thư tôi, cho nên nhị sư thư truyền đạt ý chỉ của gia sư, muốn lão ta kéo dài thời gian, trước hết cho các người uống thêm một loại thuốc trợ trùng phát tác, đợi đến trưa các người tất thể nào cũng phải khốn đốn chôn thân nơi này. Ngoài ra còn phái Kim bá bá và Công Tôn tiên sinh truy theo bắt các người, tôi nghe trúng phải độc trùng thì rất lo lắng...

Cô ta nói đến đó thì im lặng cúi thấp đầu, cổ che khuôn mặt trái đào đang đỏ bừng lên.

Mai Quân Bích nghe cô ta nói một hơi không thôi, đột nhiên ngừng lại im lặng thì ngạc nhiên không hiểu, bây giờ chỉ nghe cô ta nói tiếp :

- Lúc ấy tôi nhất định đòi đi theo nên mới cùng họ đến đây. Con đường địa đạo bí mật này tuy bên trong ngoằn ngoèo khúc khuỷu, nhiều hang cùng ngõ hẻm, nhưng chỉ cần bám theo con đường chính mà đi thì tất có thể thoát ra ngoài cốc núi này. A... còn nữa, vừa rồi khi tôi vào đây chú ý quan sát, thấy trong ấy ngoài ra còn có rất nhiều thạch động, các người có thể tạm thời ẩn nấp. Giờ vào trong đó, trước hết huynh cứ tìm một thạch động an toàn nghỉ ngơi cho khỏe, hiện tại thì bọn họ còn chưa tìm đến đây đâu, chờ tôi thăm dò sư thư tìm cách lấy cho huynh một ít Bách Độc tán.

Đến lúc này thì Mai Quân Bích mới hoàn toàn tin tưởng vào Vu Thục Nhân, cô ta quả nhiên muốn giúp đỡ chàng thoát nguy, chàng liền nói :

- Chúng ta chỉ như bèo nước gặp nhau, thế mà cô nương tận tình giúp đỡ khiến cho tiểu sinh cảm kích vô cùng, còn Bách Độc tán có một vị kỳ nhân ban tặng cho rồi, không dám phiền thêm đến tiểu thư. Thịnh tình này của tiểu thư, tôi xin ghi khắc trong tâm khảm...

Chàng chỉ nói đến đó thì ngừng tiếng, không biết nên nói thế nào cho phải.

Vu Thục Nhân ngược lại nghe chàng nói thế thì lòng lâng lâng sung sướng, đồng thời lại vui hơn khi nghe chàng nói đã có được Bách Độc tán, reo lên :

- A, huynh đã có giải được rồi ư? Thế thì tốt quá, nhưng một khi uống Bách Độc tán vào thì nội tạng sáu canh giờ toàn thân như người vô lực, đến đi lại cũng không nổi. Cho nên các người sau khi uống Bách Độc tán xong, chỉ cần im hơi lặng tiếng trong động, cho dù có người đi ngang qua đây quyết cũng không phát hiện ra được.

Cô ta ngừng lời lại một chút, nhún vai thở dài một tiếng rồi mới tiếp :

- Mai công tử, thời gian không có nhiều, tôi phải rời khỏi đây không chậm trễ được, công tử nhanh vào trong đi, tôi sẽ giúp công tử che đậy miệng hang lại xóa dấu vết.

Mai Quân Bích tin cô ta chân thật không giả dối, bấy giờ bái tạ rồi hai tay cắp hai thiếu nữ chui nhanh vào trong địa đạo.

Chàng mới từ bên ngoài sáng chui vào trong đường hang tối tăm, trước mắt chỉ thấy bóng đen nghìn nghịt chẳng nhìn thấy đâu là đâu, may mà phía sau còn một chút ánh sáng le lói chiếu vào tối sau lưng.

Nhưng khi chàng vừa vào xong, bên ngoài Vu Thục Nhân lại dùng dây leo che kín miệng hang, giờ thì đến những tia sáng hiếm hoi kia cũng không còn, trong hang duy nhất một màu đen ngửa bàn tay trước mặt chẳng thấy năm ngón.

Mai Quân Bích nội lực thặng thừa, chàng hít một hơi sâu, hai mắt nhắm nghiền lại, ngưng thần định mục, mở mắt ra giờ mới bắt đầu thấy được cảnh vật chung quanh, tuy chỉ là thấy nhờ nhờ.

Địa đạo rộng có đến cả trượng, đất dưới chân lại bằng phẳng như nền nhà, chàng nhìn quanh một vòng quan sát rồi mới bắt đầu cất bước tiến sâu vào trong.

Đi chừng quãng đường một tầm tên, mật đạo bắt đầu trở nên khúc khuỷu, nhiều lối ngang ngã dọc xuất hiện, quả đúng như lối Vu Thục Nhân nói, chỉ qua mấy lần rẽ trái rẽ phải chàng đã vào sâu trong địa đạo.

Hiện tại điều chàng nôn nóng nhất là tìm chỗ an toàn cho hai vị thiếu nữ này phục giải được, nhưng nhớ lại lời vừa rồi của Vu Thục Nhân thì lần này bọn Huyền Nữ giáo đến đây đều là nhắm vào chàng, mà mục đích không gì khác là tìm cách buộc chàng nhập giáo.

Nếu như bọn họ tìm khắp chung quanh không thấy tung tích bọn ta đâu cả, thì khả năng chúng cũng lần vào trong mật đạo này. Ta tuy chẳng lo sợ gì chúng, thế nhưng còn hai vị muội muội này sau khi uống thuốc giải trong sáu canh giờ công lực thất tán, ta chỉ một mình khó mà bảo vệ họ thấu đáo, dễ bị chúng nhân cơ hội ra tay, chi bằng trước hết tìm một thạch động vừa ẩn thân vừa dưỡng thần là hay hơn cả.

Trong đầu nghĩ thế, chàng liền rẽ theo một con đường nhỏ bên phải mà đi, cứ thế qua mấy lần rẽ, con đường hai bên vách đá mỗi lúc mỗi nhỏ hẹp, dần dần chỉ còn rộng đủ một người đi qua, chàng hai tay mang hai thiếu nữ, phải khó khăn lắm mới đi qua được.

Mai Quân Bích ngưng mắt nhìn thì thấy gần như đã đi hết đường, phía trước rõ ràng một vách đá chắn ngang, chàng lách người đi vào thì quả nhiên cuối đường là một gian thạch thất.

Thạch thất rộng chừng hai trượng vuông nhưng không ẩm ướt như bên ngoài nền đất rất khô ráo, nhìn cuối vách đá bên phải thì lại như có thêm một gian thạch thất khác, gần như một gian trùng thất. Phát hiện này khiến cho chàng vui mừng, bấy giờ liền đặt hai thiếu nữ nằm xuống đất.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến hẳn do trong người bị trùng độc phát tác, một phần lại bị dày vò suốt một chặng đường dài, cho nên lúc này cả hai người mắt đều nhắm nghiền, miệng thì há hốc như hớp thở một nhọc, lại còn rên lên hừ hự về rất đau khổ.

Mai Quân Bích nhìn thấy bọn họ thật tội nghiệp, chàng vội vàng lấy Bách Độc tán từ trong áo ra, nhưng khi gỡ túi thuốc ra rồi thì lại thấy lúng túng.

Hai thiếu nữ hiện tại thần trí gần như hôn mê, chẳng ai có thể tự mình uống thuốc được, với loại thuốc bột như thế này muốn uống trôi xuống khỏi cổ thì không thể không uống kèm với nước, nhưng trong hang thì lấy đâu ra nước? Chỉ chừng ấy thôi cũng khiến cho chàng thấy khó khăn rồi.

Mai Quân Bích nghĩ lui nghĩ tới chỉ còn duy nhất một cách là chàng dùng miệng mớm thuốc cho từng người, trong hoàn cảnh bất đắc dĩ này thì chàng đành phải chấp kinh tòng quyền.

Nghĩ thế, bấy giờ chàng mới ngậm trong miệng một búng thuốc, dùng舌尖 dịch trong miệng nhào cho thuốc ướt đều, rồi chàng ngồi xuống hai tay bế thốc Thôi Huệ lên trong người mình, kề miệng xuống miệng nàng chuẩn bị mớm thuốc...

Nào ngờ, không ôm mỹ nhân trong lòng thì thôi, thân hình mềm mại đầy u hương của Thôi Huệ khiến chàng ngớ người ra, nhất là hai cánh ngực nhô cao cứ phập phồng đầy mị lực khiến chàng muốn nghẹt thở.

May mà thuốc trong miệng chàng bắt đầu ngấm xuống họng cay gắt mới khiến cho chàng tỉnh lại với thực tế.

Mai Quân Bích giật mình vì chút thất thần của mình vừa rồi, chàng chẳng còn nghĩ gì nữa, liền cúi thấp đầu xuống, đặt miệng mình kề vào miệng Thôi Huệ, rồi dùng lưỡi vận lực đẩy thuốc vào miệng nàng.

Chàng đặt Thôi Huệ nằm xuống trở lại, nàng vẫn nhắm nghiền hai mắt chừng như không hề một chút hay biết nào cả, tiếp đó chàng lại y theo cách ấy mớm thuốc tiếp cho Thượng Quan Yến.

Nhưng vừa mớm thuốc cho Thượng Quan Yến xong, còn chưa kịp đặt nàng nằm xuống thì đột nhiên nghe bụng Thôi Huệ sôi lên ùng ục, Thôi Huệ nấc kêu lên một tiếng, nàng bừng mở mắt ra, la lên với giọng lạt khản :

- Mai ca... A!... A!

Nàng mới la lên được một tiếng, thì nửa người dưới nghe tiếng ào ào như trút nước.

Mai Quân Bích giật mình vội vàng đặt Thượng Quan Yến nằm xuống đất, nhưng chàng còn chưa giúp gì được cho Thôi Huệ thì bên này Thượng Quan Yến cũng liền tháo tả ra như đổ nước...

Cứ thế hai thiếu nữ đua nhau tiết tả ra bao nhiêu trùng độc trong người.

Mai Quân Bích sững cả người, nhưng chàng giờ mới nhớ lại lời của Xuyên Thuyên Phi Thử đã nói :

- “Bách Độc tán rất hiệu nghiệm, nhưng lại là một loại thuốc tả hạ, uống vào thì có thể đại tiện kéo dài mười lần, độc trùng càng nặng thì đi càng kéo dài hơn...”

Nghĩ đến đây chàng mới thấy lúng túng trong lòng, hai vị muội muội uống thuốc giải vào giờ tiết tả tổng bao nhiêu trùng độc trong bụng ra, điều này là tốt. Nhưng họ tiết tả chẳng hay biết gì, lại là nữ nhi, chàng làm sao mà giúp đỡ bọn họ đây?

Chàng đang lúng túng chưa biết làm thế nào thì lại nghe thấy Thôi Huệ và Thượng Quan Yến bụng cứ sôi lên như nổi nước sôi, phía dưới thì tiếng đi tả ào ào thật khủng khiếp.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến chính bị cơn tiết tả hành hạ khiến cho cả hai tỉnh hẳn lại, họ nhận ra tình cảnh hiện tại, mặt nhăn nhó vừa đau khổ vừa thẹn thùng không cùng.

Mai Quân Bích thấy cả hai đều đã tỉnh lại nhìn mình, chàng quan tâm hỏi :

- Huệ muội, Yến muội, thấy trong người thế nào?

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến nhìn nhau, trong khóe mắt hai hạt nước mắt lăn ra, chẳng ai nói được lời nào.

Thôi Huệ mặt đỏ bừng, nói giọng yếu ớt vô lực :

- Mai ca... ca, huynh nhanh đi ra ngoài đi, chuyện này... chuyện này...

Nàng cắn răng im lặng, chẳng sao nói cho hết câu.

Mai Quân Bích giọng đoan chắc :

- Không! Huệ muội, hiện tại là lúc nào mà còn câu nệ với nhau chứ? Hai người sau khi uống thuốc giải, tiết tả nhiều khiến mất nhiều chân lực, ta làm sao bỏ đi được?

Thôi Huệ biết lời chàng nói là sự thực, đừng nói bọn họ hai người uống thuốc giải độc đi tả trầm trọng, mà chỉ cần một người trúng phong hàn nhập vị khiến cho đi tả chừng mười lần cũng phải là người đuối sức, đến giờ tay bưng chén nước còn không nổi.

Mai Quân Bích vừa rồi thấy bọn họ tiết tả, vì là lần đầu tiên cho nên chàng cũng lúng túng thật sự, nhưng giờ thì đã trấn tĩnh, nhìn họ càng lúc càng đáng thương.

Chàng lại nói :

- Chính Thử lão tiên bối vừa rồi khi cho thuốc giải đã nói, người uống thuốc Bách Độc tán rồi thì nội trong sáu canh giờ công lực thất tán không khác gì người bình thường. Huệ muội, Yến muội, chúng ta phải chấp kinh tòng quyền, chớ nên câu thúc tục lễ, cứ để ta giúp hai người vậy!

Nói rồi chàng bắt đầu giúp bọn họ cởi bỏ y phục làm vệ sinh...

27. Chương 27: Hiệp Lộ Cừu Tông

Cả hai thiếu nữ chừng như đã định chủ ý trong đầu, cho nên lúc này cứ mặc cho chàng làm gì thì làm.

Nhưng thực tế thì cũng không còn cách nào hơn nữa.

Hai vị cô nương lúc này đây không những thẹn thùng lẫn cảm kích mà còn có một cảm giác rất khó tả, đó là cảm giác nhẹ nhàng ấm áp.

Sau một hồi tiết tả trùng độc ra ngoài, cơn đau đớn trong người theo đó cũng đã vơi đi rất nhiều, tự nhiên người nghe nhẹ hẳn, tay chân tuy bải hoải vô lực, toàn thân mềm nhũn, nhưng thần sắc đã trở lại như bình thường.

Mai Quân Bích ngưng mắt nhìn hai thiếu nữ hỏi :

- Nhị vị muội muội thấy trong người thế nào rồi?

Thôi Huệ lúc này không thể mở mắt ra được, nàng lắc đầu nhẹ nhẹ nhưng không dám mở mắt ra nhìn chàng.

Từ hai khóe mắt của nàng nhìn thấy hai giọt lệ châu lăn dài, khẽ giọng nói nghe nghẹn ngào :

- Mai ca ca, huynh không sợ ô uế mà lo cho chúng tôi thế này, biết lấy gì đền đáp ơn huynh?

Nàng vừa nói dứt lời thì cũng nghe Thượng Quan Yến bên cạnh khẽ giọng nói :

- Mai ca ca, huynh quá tốt!

Mai Quân Bích vội vàng cười nói :

- Nhị vị muội tử chớ nên nói như thế, chúng ta đều đều là người hành đạo giang hồ, cho dù không quen biết nhau chẳng nữa thì gặp người hoạn nạn cũng phải cứu, huống gì...

Chàng nói được đến đó không biết câu sau nên nói gì nữa nên đành thôi, ngưng lại một chút chàng nói tiếp :

- Nếu như thay lại đó là tôi, thì nhất định nhị vị muội tử không khi nào lại khoanh tay làm ngơ.

Một câu này chẳng ngờ lại khiến cho Thôi Huệ sực tỉnh, nàng chuyển nhanh ánh mắt nhìn chàng hỏi :

- Í! Đúng rồi, Mai ca ca không phải huynh cũng bị trúng độc sao lại hồi phục nhanh như thế?

Mai Quân Bích nghĩ bọn họ trùng độc trong người chỉ mới giải được, không muốn đem chuyện Xuyên Thiên Phi Thử căn dặn mình là phải sau khi bọn họ giải hết độc sáu canh giờ, nguyên khí hoàn toàn hồi phục rồi mới đến lượt chàng giải độc kể cho họ nghe. Chàng chỉ khẽ mỉm cười nói :

- Vừa rồi tôi cũng đã uống một viên thuốc giải, cho nên giờ đã khỏe hơn rất nhiều. Huệ muội, muội vừa mới giải hết trùng độc trong người, nguyên khí chưa hoàn toàn hồi phục phải nghỉ ngơi cho nhiều mới được.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến thăm hiểu, nội công của mình không bằng được Mai Quân Bích, cho nên nghe chàng nói thế thì ai cũng tin ngay. Huống gì lúc này bọn họ quả thật cũng còn rất mệt mỏi, đương nhiên y theo lời chàng nhắm mắt lại tịnh dưỡng chân lực.

Lại nói Mai Quân Bích bên ba cả ngày không hề nghỉ ngơi một giây phút nào, cho nên vốn quên đi trùng độc trong người, nhưng lúc này vừa nghỉ ngơi lại nghe Thôi Huệ nhắc đến trùng độc thì đột nhiên chàng liền cảm thấy uế khí dần lên trong người nghe lờ mờ trong họng. Vốn độc trong người đã bị chàng dùng Bát Nhã thiên công bức chế không cho phát tác, lúc này nhân cơ hội, khiến cho cả người bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Chàng chẳng những không dám lên tiếng nói câu nào, mà còn vội vàng ngằm vận công cố gắng bức chế độc trùng cho qua sáu canh giờ, chờ đến khi hai vị cô nương đã hồi phục bình thường có thể canh vệ cho chàng, lúc ấy chàng mới có thể yên tâm phục giải được.

Nhưng nào ngờ lần này không giống như vừa rồi, chính mùi xú uế ở góc thạch động chừng như ảnh hưởng đến trùng độc trong người chàng phát tác mạnh, mà xem ra càng lúc càng mạnh. Mặc cho chàng bế khí tịnh thần, vận hành chân lực khống chế, nhưng vẫn không khống chế được chúng.

Điều này khiến cho chàng cả kinh, cứ theo như tình hình này thì chàng khó mà chịu qua nổi sáu canh giờ.

Bấy giờ chỉ thấy chàng một tay ôm ngực một tay cố gắng chịu đựng, nhưng khó chịu đựng nổi vẫn chính là cái mùi tanh tưởi xông lên từ đồng áo quần ở góc vách đá. Qua một hồi, Mai Quân Bích đã thấy cả người run lên từng hồi, trong ngực lực phủ ngũ tạng đều đau nhức vô cùng toàn thân nhiệt hỏa bốc lên, tay chân thì lại ra mồ hôi lạnh, cứ như một người đang trong cơn trọng bệnh.

Nhưng Mai Quân Bích vốn là người thông minh cơ trí, qua chút hốt hoảng chàng định thần lại, nghĩ ngay ra trùng độc trong người mình phát tác chính là do bị ảnh hưởng bởi mùi xú uế bên ngoài xông vào, nếu như trừ đi được mùi xú uế này thì nhất định trong người đỡ ngay.

Trong đầu nghĩ thế, định đứng lên đem đồng áo quần của hai vị cô nương mang ra khỏi động, nhưng chợt nghĩ lại chàng từng có luyện qua Chiên Đàn thần công trong Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng, chẳng phải chính là môn công phu thanh trừ uế trọc thặng thừa đó sao? Ta hà tất phải đi cầu bên ngoài?

Nghĩ thế chàng liền ngồi bàn tọa ngay tại động khẩu, hai mắt nhắm hờ vận khí thi diễn Chiên Đàn thần công, chỉ sau một chốc thần định ý kết, lực hợp quy nhất, thần xả ngoại cảnh, thế giới chung quanh chừng như không còn ảnh hưởng gì đến chàng nữa. Sau chừng một tuần trà, dần dần từ Linh Đài như cháy sáng lên một ngọn đuốc, ánh sáng rực rỡ tỏa chiếu khắp nơi, một mùi hương thơm thoảng nhẹ quanh người chàng...

Đừng nói là mùi tanh uế biến mất, mà đến ngay cả độc trùng Kim Tuyến Đào Hoa cũng bị Phật hỏa kim đăng trong người thiêu cháy tận tuyệt, đào thải ra ngoài theo đường chân lông. Bấy giờ chàng cảm giác toàn thân nhẹ nhõm, trong lòng trống không, chân khí hòa hoãn, thần trí yên định, chừng như đã đạt đến cảnh giới viên minh thông huệ của nhà Phật.

Cứ thế, chàng chẳng khác gì một vị thiền sư nhập định, không biết qua bao nhiêu thời gian, đột nhiên chàng nghe thấy tiếng bước chân người rất khẽ truyền lại từ trong địa đạo.

Nên biết, một người khi đã luyện võ công đạt đến cảnh giới thặng thừa, vô luận là ngủ say thế nào, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng có thể lập tức tỉnh ngay, huống gì Mai Quân Bích lúc này chính đang tọa thiền tĩnh công, Linh Đài không minh, vạn niệm đều tuyệt, tự nhiên nghe càng rõ ràng.

Chàng liền đứng lên, trùng độc trong người đã giải, chẳng còn trở ngại, thì dù có người đến chẳng nữa chàng cũng không xem vào đâu. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thôi Huệ và Thượng Quan Yến lúc này đang ngon giấc say sưa, trong lòng nghĩ hai vị muội muội hiện tại công lực mới hồi phục, chỉ cần bọn chúng không xông vào đây là được.

Nghĩ thế, chàng định ngồi xuống tiếp tục hành thiền tĩnh công, nào ngờ nhận ra tiếng bước chân không chỉ của một người, mà lại đã đi đến nghe rất gần, lại chừng như lén lút để phòng bị người khác phát hiện. Cứ nghe tiếng bước chân mà phán đoán thì đã vào đến ngay ngã tư trong địa đạo, còn cách mật thất mà chàng đang ở không bao xa.

“Ủa! Bọn chúng vì sao dừng lại?” Mai Quân Bích trong lòng sinh nghi tự hỏi, cứ theo như tình hình này thì bọn người này không phải là người của Huyền Nữ giáo.

Nguyên bọn người này lén lút bám theo chân bọn người Huyền Nữ giáo mà vào đến đây, vì không quen đường nên đi lòng vòng có nửa ngày mới lần tới được nơi này. Nhưng chỉ nhìn vào khinh công cước trình của bọn họ thì cũng biết được không phải là hạng tầm thường.

Mai Quân Bích trong lòng thoáng động khi chợt nghe tiếng nói thì thầm vang lên, nghĩ :

- “Bọn chúng đang nói chuyện với nhau, sao ta không rình nghe xem bọn chúng nói những gì?...”

Trong đầu nghĩ thế, chàng liền khẽ chân đi lần ra bên ngoài mật thất.

Địa đạo trong động tối đen như mực nên chàng không sợ bị người phát hiện, lần đến gần chỗ rẽ vào mật thất thì quả nhiên nghe rõ tiếng hai người đang nói chuyện với nhau, tuy bọn họ nói chuyện rất nhỏ, chừng như rủ rỉ bên tai, nhưng với Mai Quân Bích thì vẫn nghe rất rõ ràng.

- Đại sư phụ, có lẽ chúng ta mắc lừa bọn họ chăng? Bọn họ cố ý dẫn dụ chúng ta vào trong địa đạo quanh co khúc khuỷu này?...

Đầu tiên là giọng của một người trẻ tuổi, chừng như không kiên nhẫn được mới lên tiếng.

Tiếp liền nghe một giọng khàn khàn vang lên đáp :

- Ha ha! Chúc thiếu hiệp, suốt cả chặng đường bọn chúng không hề phát hiện ra dấu vết chúng ta thì làm sao có thể giở trò lừa chúng ta được? Theo như bản tăng nhìn thấy thì trong địa đạo này nhất định có đường bí mật thông ra một cửa động khác, có điều chúng ta vì chưa quen đường nên đi loanh quanh nhầm đường mà thôi. Đến lúc này thì bản đạo đã nghiệm ra được, con đường vừa thẳng vừa rộng này mới là đường chính, chúng ta cứ đi thẳng tới trước nhất định không sai!

Đây là giọng nói của người thứ hai, Mai Quân Bích nghe giọng nói người này rất quen.

Chàng chau mày không mất nhiều thời gian suy nghĩ cũng nhớ ra ngay :

- “A! Chẳng phải chính là tên hòa thượng lòng đầy tham niệm Đăng Tâm hòa thượng đó sao? Hừ! Sao hắn lại cũng mò đến tận đây nhỉ?...”

Bấy giờ lại nghe giọng người thanh niên nói :

- Đại sư phụ, Nhậm nhị ca của tôi bị người sát hại, tin tức này không sai chứ?

Đăng Tâm hòa thượng nói :

- Hắc! Chúc thiếu hiệp, chẳng lẽ thiếp hiệp cho hòa thượng ta là phường giá áo túi cơm chăng, Nhậm đại hiệp với bản tăng đây có thể coi phương ngoại chi giao, bằng hữu đồng sinh cộng tử. Tối hôm ấy Nhậm đại hiệp gấp gấp mà đi trước một bước, bản tăng cùng với Truy Phong kiếm khách, Phạm lão tam ba người liên thủ tác chiến, đến sáng hôm sau thì bản tăng phát hiện ra thi thể của Nhậm đại hiệp gần dưới chân Tuyết Phong sơn, nhìn cũng biết ngay chết dưới kiếm của kẻ thù, cái chết thật thảm!

- “Người mà lão ta nói đến không phải là Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long ư? A! Nói thế người thanh niên từ nãy giờ miệng luôn xưng Nhậm nhị ca kia, nhất định cũng phải là đệ tử trong Thái Sơn Bàn Thạch bảo chứ chẳng nghi!”

Mai Quân Bích trong đầu nghĩ như thế, lại nghe người thanh niên kia “A” lên một tiếng tỏ ra kinh ngạc nói :

- Đại sư phụ, có phải sư phụ nói Nhậm nhị ca tôi chết dưới kiếm của Mai Tam công tử Thiên Thai Phái, điều này thật chứ?

Mai Quân Bích vừa nghe thế biết ngay tên Đấng Tâm hòa thượng này đã khích bác trước mặt người này, nhất định muốn tìm mình để báo thù.

Bây giờ lại nghe giọng Đấng Tâm hòa thượng nói :

- Hắc hắc! Chuyện này thì làm sao không thật được? Đương thời bản tăng cũng chưa biết hung thủ là ai, nhưng đến khi nhìn thấy trên thân cây gần bên thì thể Nhậm đại hiệp võ bị bóc ra, viết một hàng chữ bằng máu “Người giết Thập Nhị Kim Tiền là Thiên Thai Mai Tam công tử”, thì mới biết được hung thủ chính là hắn...

Mai Quân Bích nghe đến thế trong lòng chấn động mạnh, bất giác trong đầu liên tưởng đến sáng hôm ấy chính chàng cũng tận mắt nhìn thấy Truy Phong kiếm khách bị sát hại, ngay thân cây bên cạnh hắn cũng có khắc một hàng chữ rằng: “Đồ sát Truy Phong kiếm khách là Thiên Nhai Mai Tam công tử!”

Xem tình hình này Đấng Tâm hòa thượng khả năng là người có dính tay vào trong âm mưu này.

Bây giờ lại nghe Đấng Tâm hòa thượng lên tiếng nói :

- Thực ra hôm ấy bị sát hại không chỉ riêng gì một mình Nhậm đại hiệp, đến Truy Phong kiếm khách cũng bị người ta sát hại, nghe nói cũng có lưu lại huyết tích giống như vậy.

Nghe tiếng người thanh niên nói :

- Đại sư phụ, gã họ Mai kia với chúng ta vốn không oán không cừ, sao tự nhiên lại ra tay hạ độc thủ được, huống gì nếu đúng như là người ấy ra tay thì sao còn lưu huyết tích để đích danh tiếng tên họ của mình? Tôi nghĩ bên trong nhất định có vấn đề, không loại trừ khả năng chính là kẻ thù của họ Mai kia muốn gây ra chuyện này, lập kế di họa Giang Đông cũng không chừng.

Mai Quân Bích nghe thế trong lòng thầm nghĩ :

- “Người này cũng hiểu đạo lý, xem ra cũng là người trong danh môn chính phái.”

Chỉ nghe Đấng Tâm hòa thượng nhỏ giọng nói :

- Chúc thiếu hiệp có biết nguyên nhân vì sao Mai Tam công tử lại sát hại Nhậm đại hiệp và Truy Phong kiếm khách không?

Người thanh niên nói :

- Đại sư nhất định biết rõ nội tình, xin minh thị cho tại hạ!

Đấng Tâm hòa thượng nói :

- Đương nhiên! Chuyện này vì bản thân bản tăng kinh qua cho nên biết rất tường tận.

Tên tiểu tử họ Mai kia vô tình mà lấy được hai bảo vật vô lâm trong tay, hắn vì sợ bị tiết lộ ra ngoài sẽ dẫn đến thiên hạ tranh đoạt, cho nên mới không tiết lộ đoạn hạ sát thủ. Không ngờ chính hắn lại vì chuyện này mà trúng độc, lại còn tự chui đầu vào lưới, xem ra giờ hắn có thể đã ở trong tay Huyền Nữ giáo.

Lão ta ngừng lời lại một chút rồi nói tiếp :

- Có điều nghe nói Cát Lan tiên sinh chính là người chồng sau cùng của Miêu Cương Độc Phụ nổi danh cả một vùng Tân Cương, Cát Lan tiên sinh võ công rất cao, không phải là hạng tầm thường. Lại còn thêm Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị, Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và một người trong Lục Thiệu tam kiều là Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều và tam tiểu thư Vu Thực Nhân. Có thể nói không người nào võ công tầm thường cả. Chúng ta ra đi lần này tùy cơ hành sự, đồng thời phải hết sức thận trọng, nhất là chú ý đến hai bảo vật kia...

Nói đến hai bảo vật giọng lão tăng nhỏ lại, tiếp :

- Chúc thiếu hiệp, hai bảo vật đó vừa khéo chúng ta một người được một vật.

Vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng nói cực nhỏ vang lên bên tai :

- Hi hi! Còn ta thì sao?

Đặng Tâm hòa thượng vắng nghe bên tai có tiếng người nói, trong lòng chấn động liền thét lớn :

- Ai?

Tiếng thét bất ngờ của lão khiến cho Mai Quân Bích giật thót cả mình, chàng cứ nghĩ rằng có lẽ sơ ý gây nên tiếng động nên bị đối phương phát hiện, thầm nghĩ :

- “Lão quái tăng này thật lợi hại.”

Bấy giờ chỉ nghe người thanh niên lên tiếng hỏi :

- Đại sư, đại sư hỏi ai thế?

Đặng Tâm hòa thượng cũng ngó người ra nói lấp bắp :

- Người có nghe thấy gì không?

Người thanh niên nói :

- Không!

Đặng Tâm hòa thượng nói :

- A... khả năng ta nghe nhầm, Chúc thiếu hiệp, chúng ta nhanh đi thôi!

Nên biết, Đặng Tâm hòa thượng là một tay cao thủ đầy kinh nghiệm giang hồ, vừa rồi rõ ràng nghe thấy tiếng người nói ngay bên tai làm sao mà có thể nhầm được. Nhưng chỉ bằng vào khẩu khí cũng biết đối phương đến tất có mục đích, chỉ một điểm này cũng thấy được người này võ công cao hơn lão nhiều.

Tuy trong lòng cả kinh, thế nhưng lão không muốn nói ra, cho nên vội vàng kéo tay người thanh niên họ Chúc đi nhanh về phía trước.

Trong bóng tối đen như mực, chỉ còn nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa.

Mai Quân Bích ngược lại không biết vì sao Đặng Tâm hòa thượng lại bỏ đi nhanh như thế, chỉ biết lão ta hiện tại mục đích vẫn là hai bảo vật võ lâm nên mới bám theo mình, bất giác trong lòng cảm thấy buồn cười.

Quay trở lại thạch thất, nhìn thấy Thượng Quan Yến và Thôi Huệ ngủ hết sức ngon lành, chàng không dám đánh động họ, liền ngồi xuống một bên nghỉ ngơi.

Qua một lúc, đột nhiên lại nghe tiếng bước chân vang lên, tiếng động tuy còn rất xa, thế nhưng trong địa đạo này bốn bề là vách núi, cho nên chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng có thể truyền đi rất xa.

Mai Quân Bích lắng tai nghe ngóng, nhận ra tiếng bước chân chầm chầm như vang lên từ phía đường bên trái vọng lại, Mai Quân Bích trong đầu nghĩ ngay :

- “Chẳng lẽ Đặng Tâm hòa thượng và người thanh niên kia quay trở lại sao? Thế nhưng không đúng, vừa rồi bọn họ đi hết sức vội vã, chầm chầm như là sợ bị người khác phát hiện được thì làm sao có thể là bọn họ quay lại được.”

Tự nhiên chàng lại nhớ đến Ôn Như Phong thầm nghĩ không biết hiện tại ông ta ở đâu, tính ra từ khi uống thuốc đến giờ có đến hai canh giờ rồi, nhớ như bị bọn chúng phát hiện ra thì nguy!

Lại còn vị nhi nữ của Thử gia gia, chỉ nghĩ đến đó chàng cũng thấy lo lo trong lòng, chàng không nín được liền đứng lên đi nhanh ra ngoài thạch thất, nhưng vừa đến ngang chỗ rẽ chàng liền ngừng chân lại vì nghe từ bên ngoài có tiếng người quát tháo chầm chầm như đang động thủ với nhau.

Thế nhưng, trong địa đạo quanh co khúc khuỷu, tiếng động lại vọng dội râm ran từ nhiều hướng, cho nên nghe không rõ ràng.

Mai Quân Bích võ nghệ cao cường, lại đầy can đảm, đã thế trong địa đạo đường nhỏ vòng vèo, chàng không sợ bị người phát hiện, liền bước chân theo con đường mà vừa rồi chàng vào trong này xem tình hình thế nào.

Đi chừng một lúc, đến một chỗ rẽ, phía trước đã nhìn thấy có ánh sáng chiếu ra, đồng thời tiếng người nói chuyện chính từ đó vọng ra.

Mai Quân Bích nhanh nhẹn nép mình vào vách đá đồng tai lắng nghe, tiếng người tuy rất nhỏ, thể nhưng chàng lại nghe rất rõ ràng.

- Công Tôn lão đệ, người đã gặp tên Thập Nhị Kim Tiền ở trên Tuyết Phong sơn, tên tiểu tử này nhất định phải là người của Thái Sơn Bàn Thạch bảo, có điều hần không thể nào lại đơn thân độc mã vào đây, xem ra trong mật đạo này tất phải có đồng đảng của hần. Lại còn lão quái trộm kia và bọn họ Mai kia cũng không thấy đâu cả, chẳng lẽ bọn chúng biết bay chăng? Chúng ta phải nhanh lục soát, không biết Cát Lan lão huynh nghĩ thế nào?

Người này giọng nói nghe rất quen, chỉ có điều nhất thời Mai Quân Bích không nhận ra mà thôi.

Cứ nghe khẩu khí người này thì chừng như Thử lão tiền bối và Ôn huynh không hề bị bọn chúng phát hiện. Ngược lại thì thiếu niên họ Chúc kia chừng như đã bị bọn chúng bắt giữ.

- Hắc hắc...! Kim nhị ca phụng mệnh mà đến đây, lão hủ đương nhiên phải chịu theo phép, có gì sai khiến cứ việc phát lệnh.

Nghe Cát Lan tiên sinh xưng người này là Kim nhị ca, chàng sực nhớ ra ngay người này chính là Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị, đã từng bị chàng dùng Bát Nhã thiền công đánh chạy khi ở trong Ca Lạc sơn trang.

Thảo nào mà chàng nghe giọng quen như thế.

Bấy giờ nghe Kim lão nhị nói :

- Khéo nói, khéo nói! Huynh đệ còn chưa quen thuộc đường ngang lối tắt trong mật đạo này, Cát Lan tiên sinh là thổ địa ở đây, địa hình quen thuộc, đương nhiên có cao kiến khác!

Vì vừa rồi Cát Lan tiên sinh lời lẽ khiêm tốn, cho nên lão cũng nói lời khách khí.

Cát Lan tiên sinh cười nói :

- Mật đạo này dài chừng ba dặm, chính vì nó hết sức bí mật cho nên lão hủ ở đây mà không ngại bị người khác phát hiện. Hơn nữa bên trong đường ngang lối dọc rất nhiều, lão hủ khi lần đầu phát hiện, xem xét mới thấy ngoài hai cửa ra vào động ở đường chính thì tất cả những con đường khác đều là tử lộ, trước mắt chỉ cần chặn cứng hai cửa động ra vào thì đến con chim cũng không bay thoát được.

Nói đến đó lão ghé người gần Kim lão nhị rỉ tai thêm mấy câu, nhưng vì lão nói quá nhỏ, cho nên Mai Quân Bích không nghe được.

Chỉ nghe thấy Kim lão nhị cất tiếng cười lên một tràng dài đắc ý nói :

- Nếu đã như thế thì phiền lão ca một chuyến!

Cát Lan tiên sinh cũng cất tiếng cười ngặt nghẽo, rồi liền bước đi trước tiến thẳng về phía Mai Quân Bích đang nấp.

Nói lão ta đi nhưng kỳ thực nhanh còn hơn chạy, thân pháp kỳ tuyệt hiếm thấy, chỉ nháy mắt đã đến gần ngã tư.

Mai Quân Bích giật mình chấn động, thầm nghĩ trong lòng :

- “Con người này quả danh bất hư truyền, ta giờ rút lui cũng không kịp rồi...”

Trong đầu chàng nghĩ nhanh một ý, thân hình lập tức tung lên không một cách nhẹ nhàng hai tay xòe ra, thân hình dính chặt vào vách động như một con thạch sùng.

Vừa lúc này thì thân hình gầy ốm như que củi của Cát Lan tiên sinh lướt ngang qua phía dưới chạy thẳng vào bên trong địa đạo.

Giờ nhìn lại mới thấy trong tay lão ta không hề nắm đèn đuốc gì cả, thì ra lão ta đã luyện một tuyệt môn công phu Thiên Nhân Thông.

Chỉ nghĩ thế cũng giật mình, người này công phu thâm hậu không biết bao nhiêu, chẳng thể nào xem thường được.

Bấy giờ Cát Lan tiên sinh vừa cất chân bước đi, thì nghe Kim lão nhị nói tiếp :

- Trong địa đạo này đường rẽ rất nhiều, lục soát không xuể, chúng ta chia ra làm hai nhóm chặn hai đầu ra vào. Nhị tiểu thư và lão phu một nhóm, Tam tiểu thư và Công Tôn lão đệ một nhóm, chúng ta cứ thế mà hành động, các người thấy thế nào?

Lão ta tuy nói ra như hỏi ý kiến, nhưng kỳ thực thì đó là một mệnh lệnh, ai cũng thừa hiểu thi hành.

- Kim nhị ca đã nói thì khi nào sai? Chúng ta cứ theo quyết định như thế.

Người vừa lên tiếng chính là Âm Thế Tú Tài, nhưng liền nghe tiếng người khác phản đối :

- Không, Kim thúc thúc, như thế không ổn!

Mai Quân Bích chỉ nghe giọng cũng nhận ra ngay chính là Tam tiểu thư Vu Thục Nhân, bất giác trong lòng không khỏi chấn động.

Kim lão nhị nghe thế thì hơi bực mình, nhưng vẫn cười ra mặt hỏi :

- A! Tam tiểu thư có cao kiến gì chăng?

Vu Thục Nhân nói :

- Kim thúc thúc à, vừa rồi chúng ta phát hiện ra dấu vết địch nhân, tuy vừa rồi đã bắt được một tên, nhưng chưa dám chắc là không có người của Cửu đại môn phái tiềm phục bên trong. Huống gì đã có Cát Lan tiên sinh trấn giữ lối ra, bọn người của lão Thần Thâu và Mai Tam công tử chẳng lo mọc cánh bay được lên trời, còn chúng ta nếu như nhân thủ phân tán rất dễ bị đối phương thừa cơ tấn công, địa đạo này dài có đến ba dặm, lại thêm đường rẽ ngang dọc chằng chịt, cho nên chúng ta tốt nhất nên tập trung lực lượng là ổn hơn cả!

Đối với võ công của Mai Tam công tử thì Âm Thế Tú Tài đã từng hội kiến, Kim lão nhị ngược lại thụ thương dưới tay chàng, cho nên càng khiếp hơn.

Lần này nếu như không phải nhân Mai Quân Bích trong người thụ trùng độc, lại còn phải kể của Cát Lan tiên sinh cho uống thuốc trợ trùng phát tác thì chẳng khi nào bọn chúng dám truy đuổi chàng.

Giờ nghe Vu Thục Nhân nói thế, bọn chúng nghĩ lại Mai Quân Bích tuy thân thụ trùng độc nhưng qua thời gian cũng đã lâu, chưa biết chừng trùng độc đã giải, thì với bọn họ bốn người tụ lại một chỗ còn chưa hẳn đã đối phó được, huống gì chia mỏng lực lượng ra thì càng nguy. Cho nên thấy lời nàng cũng có lý.

Nhưng vừa rồi lão đã đồng ý với chủ trương của Cát Lan tiên sinh, cho nên tỏ ra lúng túng nhất thời chưa biết xử trí thế nào.

Kim lão nhị gật nhẹ đầu, trầm ngâm nói :

- Ủ! Tam tiểu thư nghĩ sâu như vậy thật đúng, chúng ta bốn người nên ở chung một chỗ.

- Thôi được rồi! Nghĩa phụ đã đi lâu rồi, chúng ta cũng nhanh lên đường đi chứ!

28. Chương 28: Tuyệt Mạch Trị Thương

Lần này, lên tiếng là một giọng nói trẻ trung trong trẻo, lại còn gọi Cát Lan tiên sinh là “nghĩa phụ”, người này chính là vị Nhị Kiều trong Lục Thiệu tam kiều - Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều.

Vu Thục Nhân lên tiếng hỏi :

- Vậy còn người này làm sao đây?

“Hắc hắc” Âm Thế Tú Tài cười nhạt hai tiếng, nói giọng thâm trầm :

- Hắc còn chạy đi đâu được!

Bấy giờ, chỉ thấy ánh sáng di chuyển theo bước chân, bọn họ đi rẽ vào một con đường bên phải.

Mai Quân Bích trong lòng thoáng động, câu hỏi cuối cùng của Tam tiểu thư Vu Thục Nhân, có lẽ là chỉ đến người thanh niên họ Chúc, người của Thái Sơn Bàn Thạch bảo.

Hồng rồi! Cứ nghe khẩu khí của Âm Thế Tú Tài thì người này nhất định còn để lại nơi này chứ không mang theo, chẳng lẽ hắc đã bị hạ độc thủ? Ta lẽ nào nhìn thấy người chết mà không ra tay cứu giúp?

Lúc này bọn Kim lão nhị đã đi xa dần, chàng vừa nghĩ trong đầu, không chút do dự lập tức lách người ra nhanh địa đạo, đưa mắt nhìn kỹ chung quanh.

Quả nhiên, không phải tìm lâu chàng cũng nhận ra ngay một người nằm ngay trên đất, chẳng hề có một chút cử động nào.

Chỉ một cái nhún chân cực nhanh, Mai Quân Bích đã đến bên người kia, nhìn kỹ chàng mới nhận ra người này chừng hai mươi lăm tuổi, khuôn mặt nhợt nhạt tỏ ra rất đau đớn, hơi thở thì ngược lại rất yếu ớt.

Mai Quân Bích gơ tay sờ lên ngực người thanh niên, rồi lại nắm Uyển mạch xem qua, đoạn xuất chỉ lực điểm vào mấy đại huyệt trên người anh ta.

Nào ngờ tay vừa điểm huyệt xong, toàn thân người thanh niên giật bắn lên, rồi cơ nhục rung động khiến cho Mai Quân Bích giật mình kinh ngạc. Đây là thủ pháp gì chứ, xem ra chàng chẳng những không phải giải khai huyệt đạo được cho người thanh niên mà còn hại nữa là khác!

Mai Quân Bích trầm lặng suy nghĩ, thầm nghĩ :

- “Từ đây đến nơi mật thất chúng ta đang nấp chỉ ít cũng không phải cả dặm, mà đường lại ngoằn ngoèo khúc khuỷu rẽ trái rẽ phải có đến mười hai đoạn, bọn Kim lão nhị nếu phát hiện ra muốn tìm đến được nơi mật thất cũng mất không ít thời gian, chi bằng ta cứ mang người thanh niên này đến đó rồi nghĩ cách cứu sau. Nếu như bọn chúng bốn người có tìm được đến nơi, với thân thủ như ta cũng có thể bảo vệ được ba người”.

Nghĩ thế, chàng liền mang người thanh niên lên vai rồi quay chân phóng nhanh trở lại gian mật thất, gian phòng bằng đá nhỏ xíu giờ đây trở thành một nơi trị thương.

Mai Quân Bích mang người thanh niên đặt nằm một đầu, chàng ngồi xuống lần nay xem xét cẩn thận, nhưng y nhiên vẫn không hề nhận ra một dấu vết khác thường nào. Mà người thanh niên sau một hồi giãy vò giờ hai hàm răng nghiến chặt, mắt nhắm nghiền, hơi thở rất yếu gấp, hiển nhiên đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Mai Quân Bích thấy lúng túng, chàng trước giờ quả thực chỉ mới học được Đại Thừa Phục Ma Tạng, ngoài ra các môn khác không biết gì nhiều.

Huống gì, điểm huyệt công phu các phái đều có thủ pháp riêng của mình, làm sao có thể dễ dàng giải khai huyệt đạo? Chàng chỉ còn biết đưa mắt nhìn người thanh niên của Thái Sơn Bàn Thạch bảo đang nằm thở yếu ớt, trong lòng có chút bất nhẫn.

Mai Quân Bích mắt cứ nhìn người thanh niên họ Chúc của Thái Sơn Bàn Thạch bảo, trong đầu chợt nhớ lại cái chết của Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long. Nếu như không phải vì chuyện này thì có lẽ anh ta chẳng khi nào lại đi theo Đường Tâm hòa thượng truy tìm mình, để rồi bị người của Huyền Nữ giáo hạ độc thủ.

Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long tuy không phải bị chàng giết, thế nhưng hắc ngược lại vì chàng mà chết, nghĩ lại chuyện này tự nhiên trong đầu chàng hiện lại chuyện xảy ra trong ngôi miếu hoang ở Tuyết Phong sơn, Thân Phúc Thông phái Hoa Sơn chẳng phải chết bởi Ngũ Âm Thủ của Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đó sao?

Ngũ Âm Thủ! Đúng! Người này nhất định trúng Ngũ Âm Thủ, thảo nào vừa rồi lúc gần đi Vu Thục Nhân còn hỏi “VẬY CÒN NGƯỜI NÀY LÀM SAO ĐÂY?”

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh chỉ đáp một câu đầy tự tin “Hắn còn chạy được sao?” điều này chứng tỏ hắn tin rằng nếu như người này có được cứu thoát chẳng nữa, thì cũng chẳng sống nổi.

Mấy hôm trước ta cũng nghe Huệ muội muội nói đến Ngũ Âm Tuyệt Mạch là một độc môn nhục hình, lợi hại chừng như không có gì lợi hại hơn nữa, một khi bị điểm trúng thì chỉ cần một tờ giấy phất ngang qua người cũng đau đớn như nghìn vạn ngọn dao cắt da cắt thịt, đau thấu tận xương tủy, mà người thì lại không thể nhúc nhích gì được.

Đã thế, để lâu vài canh giờ không giải được thì ngũ tạng đều nát, thất khiếu xuất huyết.

Chẳng trách ta ăm ăm chạy một hồi, người hắn ác hóa, hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Ai! Không ngờ Ngũ Âm Thủ lại lợi hại như thế!

Mai Quân Bích qua một hồi trầm tư, trong lòng than dài, nhưng hốt nhiên chàng nghĩ ra một ý, Ngũ Âm Thủ đã gọi là “tuyệt mạch”, có nghĩa là chặn đứt hết toàn bộ kinh mạch trong người đối phương mà thôi. Ta tuy không biết nhiều về thủ pháp này, nhưng nếu dùng hết công lực toàn thân dẫn thông toàn bộ thập nhị kinh mạch và Kỳ kinh Bát mạch, lẽ nào còn trở trệ bế tắc?

Nghĩ vậy tinh thần phấn chấn hẳn lên, lập tức dựng người thanh niên lên đặt ngồi tựa vào tường, rồi chàng cũng liền ngồi xuống đối diện, tả chưởng ấn ngang trước ngực từ từ đẩy ra, hữu chưởng khoát một vòng, ngậm vận Bát Nhã thiền công, hữu chưởng giờ mới đẩy tới ấn ngay Du huyết Tam Tiêu trên người đối phương, từ chưởng tâm phát ra một luồng chân khí tuôn ra như suối rót vào người đối phương theo Thủ Tam Âm Kinh, theo đó đi thấu vào tạng phủ.

Ngũ Âm Tuyệt Mạch tuy rất lợi hại, thế nhưng làm sao kháng lại nổi tuyệt thủ của Phật gia Bát Nhã thiền công. Chỉ sau một lúc, chân khí đi vào đã dẫn thông kinh mạch Thủ Thái Âm.

Mai Quân Bích thấy vừa ra tay đã có hiệu lực thì trong lòng càng phấn khởi hơn nữa, tự nhiên chân khí cũng theo đó tuôn trào như sóng triều lên tụ bất tận quán nhập vào kinh lạc của người thanh niên. Chẳng phải mất nhiều thời gian, cả thập nhị kinh mạch trong người đối phương đều được dẫn thông.

Giờ nhìn lại, khuôn mặt gã thanh niên họ Chúc thần sắc tươi nhuận, không còn trắng xanh mất thần như lúc này.

Mai Quân Bích ngược lại nhận ra trên đỉnh đầu mình rịn mồ hôi, chàng hiểu đây là một điều gắng sức quá lớn, nhưng lúc này chàng đang chú tâm ngưng thần tụ khí truyền lực trị thương cho người thanh niên, nào có thời gian suy nghĩ nhiều.

Nhưng đúng vào lúc này, từ hướng thông đạo đến thạch thất chợt vang lên tiếng bước chân người, tiếng bước chân nghe nhẹ nhàng nhưng vẻ rất vội vã, sau bước chân này còn có thể nghe thêm một tiếng bước chân người khác, chừng như là bám theo người đi trước.

Người đi trước cũng không phải tầm thường hiển nhiên cũng đã nhận ra có người bám theo mình, liền nhảy người sang trái, thân hình quay phắt lại, tay vung ra đánh một chiêu “Đảo Đảo Kim Chung” quét mạnh về phía sau.

Người phía sau chừng như không kịp đề phòng, bất ngờ bị tấn công, trong thạch đạo vừa hẹp vừa tối, khi kịp nhận ra bị đối phương trở người tập kích thì xem ra không thể né tránh được. Thế nhưng, người này cũng không phải là người tầm thường, lại có đầy kinh nghiệm giang hồ, ứng biến rất nhanh, không đợi thân hình ổn định, song chưởng hộ trước ngực. Song chưởng quy vẫn chậm mất một bước, “Bình” một tiếng hai cổ chưởng kinh đạo chạm nhau phát ra tiếng nổ vang rền trong địa đạo, đương trường bị đánh thoái liền ba bước.

Người đi trước một chiêu thành công, khi nào lại chịu bỏ lỡ cơ hội, lại đã xác định đúng hướng đối thủ thì càng vui mừng, tay phất chưởng đánh ra tấn công tiếp...

Người này xuất thủ cực kỳ thần tốc, nhưng người đi sau bị thua chiêu đầu trong lòng đại nộ, lúc này thấy thế không hề né tránh mà còn xông tới, miệng cười “hắc hắc”, song thủ đánh ra chiêu “Kích Lân Phá Thạch”.

Lần này cả hai đều xuất toàn lực mà đánh, thế chiêu hùng mãnh, chỉ nghe “Bình” một tiếng dữ dội, người phía sau bị chấn động mạnh lao đảo thoái nhanh về sau. Người phía trước ngược lại lưng dựa vào thạch

bích, tuy không bị chấn lùi nhưng cũng nghe “Hự” một tiếng, chừng như cũng không chịu nổi.

Hai người trong bóng đen tối mịt tiếp liền nhau hai chưởng, người nào cũng không khỏi chấn động mạnh khi nhận ra công lực của đối phương không hề thua kém gì mình.

Nhất thời không khí trầm tịch yên ắng, không cần nói cũng biết cả hai đang ngẫm vận công điều tức.

Lại nói, Mai Quân Bích đang còn bận vận Bát Nhã thiền công trị thương cho người thanh niên họ Chúc, tuy chàng đã nghe tiếng ẩu đả rất rõ ràng, nhưng từ trong mật thất này ra đến ngoài kia còn cách khá xa, đồng thời qua hai chưởng vừa rồi chàng cũng nhận ra hai người này có công lực không hơn kém gì nhau, trong một lúc khó phân thắng bại, chưa thể xông ngay vào đây được.

Trong khoảnh khắc im lặng này, hai người đều ngẫm ngưng thần tụ khí điều hòa chân lực, trong lòng rất khẩn trương.

Qua thêm một lúc mới nghe người phía sau cất tiếng cười lạnh lùng :

- Hắc hắc! Chưởng lực hùng hậu thật, nhất định không phải là hạng vô danh tiểu tốt thể mà sao lại lén lút lút lút vào trong thạch động này, chẳng lẽ muốn mất mạng?

- A di đà Phật! Thí chủ vào được, lẽ nào lão nạp lại không có quyền vào?

Tiếng người phía trước thốt lên đáp, Mai Quân Bích vừa nghe đã nhận ra chính là tiếng của Đẳng Tâm hòa thượng.

Còn người lên tiếng đầu tiên không ai khác ngoài Cát Lan tiên sinh, lão cười “hắc hắc” nói tiếp :

- Chỗ này là môn hộ của lão phu, sao lại bảo không có quyền?

Đẳng Tâm hòa thượng chừng như cũng nhận ra tiếng nói Cát Lan tiên sinh, kinh ngạc thốt lên hỏi :

- Cát Lan tiên sinh ư?

Cát Lan tiên sinh nói :

- Không sai, còn người?

Đẳng Tâm hòa thượng đáp :

- Hạnh ngộ! Lão nạp là Đẳng Tâm hòa thượng Ngũ Đài sơn!

Giọng Đẳng Tâm hòa thượng trở nên ôn hòa hơn khi lão đã biết chắc đối phương đúng là Cát Lan tiên sinh.

Chỉ nghe Cát Lan tiên sinh “Hừ” một tiếng dẫn giọng nói :

- A! Thì ra là Đẳng Tâm đại sư, không biết đại sư vào Cửu Đạo loan này có việc gì?

Đẳng Tâm hòa thượng đáp :

- Thực chẳng giấu gì, lão nạp bám theo chân tiểu tử họ Mai đến đây, lỡ chân vào quý đạo, tuyệt không có ý mạo phạm!

- A, ra thế! Tên tiểu tử họ Mai đã trúng phải Kim Tuyến Đào Hoa trùng...

Cát Lan tiên sinh chỉ nói nửa câu, bỗng ngừng lại thay bằng một câu hỏi :

- Sao? Đại sư nói tên tiểu tử họ Mai nấp trong địa đạo này ư? Thế thì rất tốt! Hắc hắc... đúng là hần tự chui đầu vào rọ, nhưng... đại hòa thượng truy theo hần để làm gì chứ?

- Điều này thì thứ cho bản tăng không thể nói được!

Vừa nghe Đẳng Tâm hòa thượng nói thế, Cát Lan tiên sinh sạm mặt gần giọng nói :

- Đại hòa thượng người nếu như không nói thực ra, há có thể sống rời được đây chăng?

Đẳng Tâm hòa thượng nói :

- Sao, chẳng lẽ người bày trò gì trong địa đạo này?

Cát Lan tiên sinh đột nhiên ngửa mặt cười dài một tràng nói :

- Trong địa đạo này lão phu đã rắc rất nhiều kịch độc, vô luận là người hay thú chỉ cần chạm phải thì chết ngay tức khắc.

Nghe lão ta nói cũng biết không đến nỗi ghê gớm như thế, nhưng mười phần thì cũng có vài phần thực. Vì vừa rồi khi phát hiện ra gã thanh niên họ Chúc xuất hiện, Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị đoán định đối phương không thể chỉ có một người. Khả năng còn có thêm đồng bọn ẩn nấp trong địa đạo, chủ trương phải phong tỏa truy lùng cho được.

Cát Lan tiên sinh biết cả địa đạo này dài có đến ba dặm, muốn lùng sục cho hết thực là một chuyện rất khó, lại dễ bị đối phương chạy thoát, cho nên trong đầu nghĩ ra một chủ ý, vội vàng chạy ra cửa động dùng một tảng đá lớn lấp miệng hang lại.

Sau đó lại dùng độc dược bôi lên tảng đá, nếu như đối phương muốn thoát ra tất phải di chuyển tảng đá, chỉ cần như thế người dính độc tất bỏ mạng ngay. Cho nên, giờ lão nói toàn địa đạo thạch bích đều có bôi thuốc độc chỉ là để hù dọa đối phương mà thôi.

Thế nhưng, lời này được thốt ra từ cửa miệng Cát Lan tiên sinh, Đẳng Tâm hòa thượng thất nhiên tin ngay chứ không hề hoài nghi, bởi vì lão thâm hiểu Cát Lan tiên sinh chính là chông sau của Miêu Cương Độc Phụ, một nhân vật dụng độc đệ nhất của Miêu Cương. Sau khi bà ta chết, thì Cát Lan tiên sinh kế tục bà ta không ai không biết.

Cho nên lúc này vừa nghe xong, Đẳng Tâm hòa thượng trong lòng chấn động mạnh, nhưng lão vốn là con người giảo hoạt, cho dù trong lòng chấn động mạnh, nhưng không hề lộ ra bên ngoài, chỉ nghe trong lòng địa đạo tối om giọng lão ta nói :

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Cát Lan tiên sinh cười nhạt nói :

- Nói vậy là đại hòa thượng ngươi vẫn chưa từ bỏ được hồng trần, còn luyến tiếc không dứt ra được?

Đẳng Tâm hòa thượng tuyên Phật hiệu nói tiếp :

- A di đà Phật! Người xuất gia đầu trần chân đất, vãng sinh cực lạc, có gì mà luyến tiếc? Bần tăng chỉ là tiếc cho hai bảo vật vô lâm, cả nghìn năm nay xuất hiện chưa lâu, giờ bị mai một biết mất!

Lão ta nói tuy rất chậm rãi, nhưng bên trong nghe ra đã hàm ngụ ý.

Cát Lan tiên sinh nói :

- Ngươi nói gì chứ?

Đẳng Tâm hòa thượng đáp một câu lấp lửng :

- Động trung chi động, thiên ngoại phù vân!

Hai câu quả nhiên có hiệu quả, Cát Lan tiên sinh ngó người hỏi :

- Sao? Chẳng lẽ bảo vật kỳ tài trong Thanh Liên kinh đã nằm trong tay đại sư?

Đẳng Tâm hòa thượng mỉm cười, thấp giọng nói :

- Cũng gần như thế, vì bần tăng đã biết nó thất lạc nơi nào!

- Thực chứ?

Không thể biết được lúc này Cát Lan tiên sinh vui mừng hay tức giận, nhưng vừa nghe xong liền hỏi ngay một cách vội vã.

Đẳng Tâm hòa thượng ngược lại nhìn thấy đối phương đã trung kế mình thì vui mừng khắp khởi trong lòng, nhưng không hề để lộ ra ngoài mặt, trầm tĩnh nói :

- Người xuất gia khi nào lại dám nói lời giả dối!

Chỉ nghe Cát Lan tiên sinh nói :

- Thế thì hiện tại ở nơi nào? Đại sư có thể nói cho biết, lão phu sẽ giải độc ngay...
- Tất nhiên, nhưng không cần phải gấp như thế!

Đặng Tâm hòa thượng muốn bắt cổ thả, chậm rãi nói tiếp :

- Hai vật võ lâm chí bảo này đương nhiên chúng ta hai người đều có mặt có phần, chia nhau mỗi người một thứ, thế nhưng, trước nhất là cần phải thanh toán cho được tên tiểu tử họ Mai kia, hắn giết hại hai vị bằng hữu của bản tăng, bản tăng nhất định phải trả thù cho cố hữu...

Cát Lan tiên sinh nghe nói sẽ được chia cho một trong hai bảo vật võ lâm, trong lòng mừng rỡ liền đáp ngay :

- Chuyện này thật dễ dàng, hắn như đã ở trong địa đạo này thì còn lo hắn chạy lên trời ư?
- Còn nữa...

Đặng Tâm hòa thượng cố kéo dài giọng nói, rồi ghé đầu sát hơn, tiếp :

- Hôm nay trong địa đạo này đâu phải chỉ có bọn chúng ta hai người, thế mà bảo vật thì chỉ có hai món!
- Điều này...

Lần này thì Cát Lan tiên sinh hơi thấy lúng túng, trầm ngâm một lúc rồi mới thấp giọng nói :

- Không sai, trong địa đạo còn có Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị, Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và Lục Thiệu nhị kiều.

Đặng Tâm hòa thượng mỉm cười nói :

- Bản tăng đã sớm biết, thế nhưng ta chỉ thử hỏi mà thôi, giờ lão thí chủ tính thế nào đây?

Cát Lan tiên sinh bỗng như có quyết định trong lòng, khẳng khái nói ngay :

- Chuyện này thì cứ để lão phu lo!

Đặng Tâm hòa thượng nói :

- Chúng ta nhất định một lời nhé!
- Tất nhiên! Nhất định một lời!

Cát Lan tiên sinh vừa nói dứt lời, tay phải giơ lên, ngón tay co lại búng nhẹ một cái.

Đặng Tâm hòa thượng chỉ ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, định lên tiếng hỏi.

Nhưng liền nghe Cát Lan tiên sinh “í” lên một tiếng, dùng mũi ngửi quanh một vòng.

Lão đã ngửi ra mùi máu tanh từ trong đường ngầm xông ra, lão ta quả nhiên không hổ thẹn là tay thánh thủ dụng độc, đây chính là trùng độc do Thôi Huệ và Thượng Quan Yến bài tiết ra ngoài, làm sao qua mắt lão được.

Hốt nhiên nghe lão ta cất tiếng cười nhạt nói :

- Lão ăn trộm quả nhiên cho chúng uống Bách Độc tán, hừ...! Nhưng nội trong sáu canh giờ, chúng có thể chạy thoát được sao?

Đặng Tâm hòa thượng ngó người ra hỏi :

- Lão thí chủ đang nói chuyện với ai thế?

Cát Lan tiên sinh vội nói :

- Tên tiểu tử họ Mai đang ở trong này, đại sư nhanh theo ta!

Đặng Tâm hòa thượng nghe thế bán tín bán nghi, tránh người nhường đường cho Cát Lan tiên sinh đi trước, miệng lại lên tiếng hỏi :

- Lão thí chủ nói tên tiểu tử họ Mai ở trong này sao?

Cát Lan tiên sinh gật đầu đáp :

- Ủ! Hắn đã được lão thần trộm cho uống thuốc giải, giờ này hắn đang ôm bụng tháo ra cả quần!

Lão ta nói đến đó hơi ngừng lại một chút mới nói tiếp :

- Thế nhưng, sau khi hắn uống thuốc giải, trong vòng sáu canh giờ liền nội lực thất tán, trong bụng thì lại sôi lên ỉa tháo ra quần, hắc hắc... hắn xem như đã nằm trong tay đại sư rồi đấy.

Đặng Tâm hòa thượng nghe Cát Lan tiên sinh nói Mai Quân Bích đã được thần trộm cho uống thuốc giải tống hết độc trùng ra ngoài thì cũng hơi chột dạ.

Bởi vì lão ta thâm hiểu công lực của Mai Quân Bích như thế nào, người này chỉ cần độc trùng trong người giải được rồi thì bọn họ hai người có hợp lực lại cũng khó mà khống chế được. Hy vọng trong thời gian ngay sau khi Mai Quân Bích vừa mới uống thuốc giải, công lực thất tán, lại bị cơn tiết tả hành hạ thì may ra khống chế được.

Nghĩ đến đó, lão mừng hí hửng trong lòng, đúng là cơ hội cầu cũng không có được.

Bấy giờ cả hai chỉ là hợp tác để lợi dụng nhau, một trước một sau đi nhanh về phía trước.

Qua vài lần rẽ, vách núi hai bên càng lúc càng hẹp lại, đồng thời mùi tanh tươi kia cũng càng nồng nặc hơn.

Đang mải miết đi, Cát Lan tiên sinh đột nhiên nhận ra một luồng chỉ lực điểm tới ngay huyệt Phụng Nhân của mình, nếu như bị điểm trúng vào yếu huyệt này thì không chết cũng bị thương chứ chẳng nghi.

Thế nhưng, lão ta là một tay đầy kinh nghiệm giang hồ khi nào lại dễ dàng để hạ gục như thế, chỉ thấy thân hình lão thuận đà ngã nhanh về phía trước, trong lòng đại nộ quay phắt người lại định mở miệng lên tiếng chửi...

Nhưng ngay lúc ấy lại nhận ra một vật gì tanh hôi lạnh ngắt bay tới trước mặt, lão muốn tránh cũng không kịp, chỉ nghe “Bốp” một tiếng cả khối tanh tươi kia dính trọn vào mặt, lão giơ tay lên sờ chỉ thấy nhầy nhụa.

Cát Lan tiên sinh đương nhiên nhận ra ngay đó là gì rồi, lão ghê lợm cả giọng, nhưng lúc này trong lòng cơn giận tột độ khiến lão không kể gì nữa, sau khi giơ tay vuốt mặt vung tay một cái ném mạnh về phía Đặng Tâm hòa thượng.

Đặng Tâm hòa thượng đang hí hửng vui mừng bám sát ngay sau chân Cát Lan tiên sinh, bỗng nhận ra tiến kinh phong phía trước ập tới, khựng người thì đã nhận thấy Cát Lan tiên sinh đánh thẳng vào huyệt Tâm Khảm của mình.

May mà lão ta đã có đề phòng từ trước, giơ tay lên gạt ngang một cái hóa giải được chiêu của đối phương, cười gằn nói :

- Lão thí chủ, sao vô cớ lại tập kích bản tăng...

Nhưng một câu lão ta nói còn chưa dứt, một khối gì mềm ướt bay trúng thẳng vào mặt.

Bên tai lại nghe tiếng thét tức giận của Cát Lan tiên sinh, và tiếng thân hình lao tới...

Đặng Tâm hòa thượng hiểu ra tình hình hết sức nguy ngập, nhưng né tránh trong con đường địa đạo nhỏ hẹp này thì hết sức khó khăn, huống gì lúc này mặt đầy khối nhầy nhụa tanh tươi đang khiến cho lão đến thở cũng không nổi.

Lão chỉ còn ngửa người lui sau mong thoát nạn, nhưng cánh tay phải đã nắm gọn trong thế cầm nã của Cát Lan tiên sinh.

Nên biết, Đặng Tâm hòa thượng xuất Ngũ Đài sơn, Ngũ Đài được liệt vào trong Cửu đại môn phái, bản thân lão cũng không phải là hạng tầm thường, tay phải bị chộp nhưng không hề nao núng, chỉ thấy lão xoay cổ tay một vòng, không thoái lại tiến, cũng chộp vào Uyển Mạch tay phải Cát Lan tiên sinh.

Cả hai mặt đầy dơ bẩn tanh hôi, đến chịu không nổi muốn nôn thốc ra ngoài, nhưng người này lại nắm lấy tay người kia găm giữ nhau như hai con dã thú, nhưng chẳng ai thốt được lên thành tiếng.

Nhất là Cát Lan tiên sinh, vừa nấp phải mùi vị tởm lợm kia lão hiểu rõ hơn ai cả, đây chẳng phải chính là độc trùng trong người đào thải ra ngoài sao? Đến lúc này thì lão chẳng thể nào ghì nén lại nổi sự tanh lợm trong ruột gan, lão há miệng nôn thốc nôn tháo, vừa khéo nôn thẳng vào đầu vào mặt Đẳng Tâm hòa thượng.

Đẳng Tâm hòa thượng bị Cát Lan tiên sinh nôn thốc vào mặt thì cũng không sao nén nổi cũng nôn ra mặt xanh mặt vàng, trong dạ đạo chỉ nghe tiếng hai người nôn gào như thú trúng thương gầm rú, mùi tanh hôi càng nồng nặc tởm lợm.

Thế nhưng, bốn cánh tay thì vẫn cứ nắm chắc lấy nhau không ai chịu buông đối phương ra.

Luận về công lực thì Cát Lan tiên sinh đương nhiên cao hơn một bậc, tuy lúc này trên đầu trên mặt đầy những thứ dơ bẩn, nhưng trong tình cảnh hiểm nguy đến tính mạng này thì lão chẳng còn để ý gì nữa, tay vẫn tiếp tục gia tăng kinh lực.

Đẳng Tâm hòa thượng ngược lại vừa rồi khi đang nói chuyện với Cát Lan tiên sinh, không đề phòng nên bị lão ta đánh độc mà không hay biết. Vừa rồi lại ném cái mùi vị tanh độc không những chỉ thấy tởm lợm đến sồn gai ốc, mà còn khiến cho độc trong người có cơ phát tác, bỗng nhiên cảm thấy trong người ngứa ngáy đau nhức khó chịu.

Tay phải vốn nắm lấy tay trái đối phương, nhưng giờ Cát Lan tiên sinh chỉ vận lực trở tay thì ngược lại bị người ta nắm chặt, hai cánh tay lão nằm trong hai tay Cát Lan tiên sinh tựa hồ như hai gọng kìm.

Lúc này chỉ thấy cổ tay tê dại, dần dần mất đi sức đề kháng, trên trán thì mồ hôi lại tuôn ra như tắm.

Cát Lan tiên sinh mắt hần lên những tia gân máu trông thật hung dữ, cười gằn nói :

- Hai bảo vật vô lâm hiện tại ở đâu, muốn toàn mạng thì nhanh khai ra!

Đẳng Tâm hòa thượng có sức cũng không vận lên được, cổ nén chịu đựng, lạnh giọng nói :

- Chúng ta đã cam kết với nhau trước rồi, hai bảo vật mỗi người một món, nhưng phải hợp tác với nhau. Giờ nửa đường nuốt lời, ngầm tập kích ta, chẳng lẽ ngươi định nuốt một mình?

Cát Lan tiên sinh ngứa cổ cười dài “hắc hắc” mấy tiếng, nói :

- Nếu như không phải ngươi đánh lén sau lưng ta trước, lão phu có lẽ cũng còn xem ngươi là người của mình, thế mà giờ ngươi lại dám trở ngược lại nói lão phu đánh lén ngươi, nói thế mà nghe được sao?

Đẳng Tâm hòa thượng vừa nghe thế, trong lòng thoáng động liền hỏi :

- Lão thí chủ nói bần tăng đánh lén ư?

Cát Lan tiên sinh nói :

- Rõ ràng ngươi ra tay phóng chỉ lực điểm vào huyết Phụng Nhân của lão phu, chẳng lẽ không đúng sao?

Đẳng Tâm hòa thượng đảo nhanh mắt, chừng như đã nhận ra bên trong có nội tình, liền nói tiếp :

- Chẳng lẽ vừa rồi không phải lão thí chủ xuất chưởng đánh vào huyết Tâm Khảm bần tăng?

Cát Lan tiên sinh tức giận nói :

- Ngươi đánh lén ta không thành, còn ném thứ dơ bẩn ô uế do người ta bài tiết ra khiến ta nôn thốc nôn tháo, lão phu xuất thủ chop lấy tay trái ngươi, làm sao còn có thể xuất thủ đánh vào Tâm Khảm ngươi được?

Đẳng Tâm hòa thượng nghe thế liền thấp giọng nói :

- A di đà Phật! Lão thí chủ đi phía trước dẫn đường, thử hỏi bần tăng lấy đâu ra thứ dơ bẩn người ta bài tiết ra được? Còn không nhanh buông tay ra ư? Chúng ta rõ ràng đã bị kẻ khác giở trò rồi!

Cát Lan tiên sinh nghe không khỏi ngớ người, nghĩ lại tình hình vừa rồi thì cũng rất đáng ngờ.

Lão lại nghĩ, Đẳng Tâm hòa thượng đã trúng phải độc của lão chẳng lẽ còn sợ chạy được sao, huống gì muốn tìm được bảo vật thì không thể không có lão ta.

Nghĩ đến đó, liền buông tay ra, vừa làm như ngạc nhiên nói :

- Đại sư như đã nói thế, xem ra chúng ta vừa rồi chỉ là hiểu nhầm nhau, vậy kẻ nào ngầm giở trò với chúng ta chứ?

Đặng Tâm hòa thượng được thoát ra khỏi đôi tay như hai gọng kìm của Cát Lan tiên sinh, thở phào một hơi, móc trong túi ra một chiếc Thiên Lý Hỏa Động, chỉ nghe xẹt một tiếng ánh lửa cháy bùng lên, con đường hang tối đen giờ mới nhìn thấy rõ ràng mọi vật.

Nhưng con đường địa đạo ngoằn ngoèo khúc khuỷu trống hơ trống hoác, nào thấy bóng người nào? Lão hậm hực “Hừ” một tiếng, tay trái nắm chiếc hỏa động, tay phải nắm xâu chuỗi hạt, quay đầu nói :

- Chúng ta tiến sâu vào trong xem!

Nói rồi liền lách người lướt tới, khuất thân nhanh sau bức tường thành bên phải, Cát Lan tiên sinh cũng không chịu chậm chân liền tung người phóng theo ngay sau.

Lại nói, trong gian thạch thất, Mai Quân Bích trên trán mồ hôi râm rấp, vận Bát Nhã thiên công truyền sang người thanh niên vừa đã thông được bốn mạch Âm Kiếu, Dương Kiếu và Âm Duy, Dương Duy trong Kỳ kinh Bát mạch, còn lại bốn mạch nữa chưa đã thông, có thể nói trị thương mười phần đã được bảy tám.

Nào ngờ, chính lúc quan trọng này thì ánh lửa cháy sáng soi vào, tiếp liền là cả Đặng Tâm hòa thượng và Cát Lan tiên sinh xuất hiện.

Mai Quân Bích quả không mười năm khổ luyện được tuyệt học Phật môn, trong tình cảnh nguy hiểm này mà vẫn bình tâm trấn định, tay y nhiên đặt trước ngực người thanh niên, tựa hồ như không hề hay biết sự có mặt của đối phương.

Đặng Tâm hòa thượng là người đầu tiên vào thạch thất, đồng thời cũng đã nhận ra người thanh niên ngồi bất động trước mặt Mai Quân Bích chính là người đi cùng lão ta tới đây: Vạn Lý Ưng Chúc Ưng Dương, một trong ba tay đại cao thủ Song Long Nhất Ưng của Thái Sơn Bàn Thạch bảo. Nhưng lão ta không biết làm sao mà Mai Quân Bích lại cứu được Chúc Ưng Dương về đây, đồng thời lại còn vận chân lực truyền sang trị thương cho hắn.

Nên biết, vận công trị nội thương là rất nguy hiểm, vô luận người công lực cao thâm đến đâu, nhưng trong khi đang vận công trị thương thì không được ai đánh động quấy nhiễu, nếu không thì chỉ một cái phất nhẹ tay cũng có thể lấy tính mạng người này như chơi.

Cho nên, nhìn thấy tình hình này thì phải nghĩ ngay nhất định có cao thủ làm hộ pháp.

Đặng Tâm hòa thượng đương nhiên thừa hiểu điều này, lão nghĩ :

- “Giờ chỉ cần búng tay một cái thì tiểu tử họ Mai dù có mười cái mạng cũng không còn, nhưng Chúc Ưng Dương cũng táng mạng theo, mà hắn là người của Thái Sơn Bàn Thạch bảo, rất khó động đến.”

“Nhưng thời gian không chờ đợi ta, nếu như để đến khi hắn trị thương xong rồi, thì ta nào phải là đối thủ của hắn, vì hai bảo vật ta phải hiểu câu tiên hạ thủ vi cường”.

Lúc này Cát Lan tiên sinh cũng đã nhìn thấy rõ, trong thạch thất này ngoài hai thanh niên kia ra thì còn có thêm hai thiếu nữ đang nằm trên đất, tựa hồ như đang ngủ rất sâu, đó là hiện tượng của người vừa uống Bách Độc tán.

Lão nhận ra chỉ vắng mặt Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong, đồng thời điều khiến cho lão ngạc nhiên nhất là Mai Quân Bích chừng như hồi phục quá nhanh? Theo lẽ thì trong thời gian sáu canh giờ giải độc, chân lực như thất tán không đề tụ được, chẳng lẽ hắn chưa uống thuốc giải?

Nhưng nếu như không uống Bách Độc tán thì làm sao giờ này hắn còn cầm cự được để vận công trị thương cho người khác được?

- Hắc hắc! Tiểu tử, thì ra các ngươi trốn ở đây!

Cát Lan tiên sinh vừa thốt lên dứt câu thì đã thấy Đặng Tâm hòa thượng tung người nhảy tới, vung tay ra chiêu xuất chỉ như kích điểm thẳng vào người Mai Quân Bích.

Mai Quân Bích vẫn y nhiên vận công trị thương cho Chúc Ứng Dương, chàng chừng như không hề để ý gì sự có mặt của bọn Cát Lan tiên sinh hai người.

Ngược lại, chính tiếng quát của Cát Lan tiên sinh làm cho Thôi Huệ và Thượng Quan Yến thức tỉnh, vừa mở bừng mắt ra lập tức nhìn thấy Đăng Tâm hòa thượng xuất thủ điểm tới người Mai Quân Bích.

Thế nhưng, Mai ca ca thì ngồi im bất động toàn tâm toàn ý trị thương cho người thanh niên xa lạ.

Trong tình hình này khiến cho bọn họ phát hoảng, Thôi Huệ trở người định vùng dậy, nhưng cả thân hình nàng mềm nhũn không có chút khí lực, tay chân muốn nhấc lên cũng không theo ý mình. Trong tình cảnh này bọn họ chỉ còn biết trở mắt nhìn chàng bỏ mạng dưới độc thủ của tay ác hòa thượng.

29. Chương 29: Cầu Hồn Bút Lệnh

Tình hình bấy giờ nói nghe thì dài, nhưng kỳ thực tất cả mọi chuyện diễn ra chỉ trong cái chớp mắt.

Thôi Huệ kinh hoảng chưa kêu lên được tiếng nào thì song chỉ của Đăng Tâm hòa thượng đã điểm tới nơi.

Nào ngờ, đúng tại giây phút ngặt nghèo này, bỗng thấy Mai Quân Bích tả chưởng đang án trước ngực Chúc Ứng Dương đột nhiên từ từ giờ ra ngoài.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng như trời long đất lở, Đăng Tâm hòa thượng cả thân hình to lớn dềnh dàng như chiếc diều đứt dây văng ngược lại ngoài động đạo, thân hình lão ta lần nữa rơi mạnh xuống đất vang lên một tiếng nặng nề.

Đăng Tâm hòa thượng làm sao chịu nổi một chưởng và một cái rơi nặng như trời giáng, lão nhắm nghiền mắt lại nằm im bất động.

Cát Lan tiên sinh nhìn thấy tình thế diễn ra quá nhanh, lão chỉ kịp nhảy người né sang một bên, thế nhưng dư phong của một chưởng vừa rồi cũng đủ khiến cho lão thấy rung động trong lòng.

Sau chút bàng hoàng, nhìn lại thì thấy Mai Quân Bích vẫn y nhiên ngồi bất động vận khí trị thương cho Chúc Ứng Dương, chừng như không liên can gì đến chuyện vừa mới phát sinh.

Điều này càng làm cho Cát Lan tiên sinh kinh ngạc chấn động hơn nhiều, nhất thời trở mắt nhìn chàng đến ngỡ người.

Cứ theo như thường tình thì một người đang vận công trị thương cho người khác, chỉ cần bị người nào động nhẹ một cái cũng đủ nhiễu động đến kim đan nội tụ, ảnh hưởng rất lớn, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì có thể thụ nội thương.

Thế mà tiểu tử họ Mai này rõ ràng đang vận công trị thương, làm sao có thể xuất thủ ra tay đã thương người khác? Đúng là một chuyện xưa nay chưa từng nghe thấy.

Lão nào biết được phép tọa thiền của Phật gia và phép tọa thiền của Đạo gia đều là công phu “khước ma”, lấy thuật chế ngự “tâm ma” làm chủ. Nếu như “nội ma” chưa trừ được lại bị ngoại công thì tất bó tay chờ chết.

Mà Bát Nhã thiền công được ký tải trong Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng là tuyệt môn công phu chí tôn chí thượng, nó không phải là công phu “khước ma”, mà là thần công “phục ma”. Tả chưởng án trước ngực chính là dùng khắc chế “ngoại ma”, cho nên trong lúc đang vận công trị thương, nhưng vẫn có thể đối phó với tấn công bên ngoài.

Cát Lan tiên sinh trừng mắt nhìn đến gần người, lão tận mắt nhìn thấy Mai Quân Bích đang trong lúc trị thương cho người khác mà vẫn đánh vắng ngược Đăng Tâm hòa thượng ra ngoài, giờ mình lão lên thì cũng chẳng làm được gì.

Lại nghĩ :

- “Huống gì hai bảo vật chỉ có một mình Đăng Tâm hòa thượng biết, ta chỉ cần khống chế hắn, từ từ bức hỏi thì lo gì không lấy được, còn những chuyện khác với ta vô can, ta hơi dẫu mà xen vào. Giờ nhân lúc bọn Kim lão nhị chưa lần tới đây, ta nhanh đi là hay nhất.”

Trong đầu nghĩ thế, lập tức vòng tay cấp lấy người Đăng Tâm hòa thượng chạy đi ngay.

Mai Quân Bích một chưởng đánh lùi địch nhân, tay thâu lại trước ngực tiếp tục công việc trị thương, nhưng một chưởng vừa rồi cũng hao tổn cho chàng không ít tinh lực, có thể nhìn rõ điều đó qua những hạt mồ hôi như dầu bằng hạt đậu rịn ra trên trán chàng.

Cát Lan tiên sinh bỏ đi, trong gian thạch thất bóng tối bao trùm trở lại, mà còn tối hơn trước nữa, tối ngật đến giờ tay ra trước mặt không nhìn thấy năm ngón. Thôi Huệ và Thượng Quan Yến hai người thân hình vẫn chưa cử động được, mặt thất lại tối om om, muốn cất tiếng hỏi thăm Mai ca ca, nhưng nghĩ lại lúc này chàng đang bận trị thương cho gã thanh niên kia, sợ gọi lên sẽ nhiễu động đến chàng nên lại thôi.

Thời gian chùng thêm một tuần trà, Mai Quân Bích mới hoàn toàn đã thông hết kỳ kinh bát mạch của Chúc Ứng Dương, chàng hít sâu một hơi từ từ thở hắt ra, rồi thâu tay lại.

Chúc Ứng Dương đột nhiên mở bừng mắt ra, “í” lên một tiếng tỏ ra kinh ngạc thốt lên :

- Văn bối bị ám toán, may được cứu chữa, những tướng tiền bối tất phải là một vị cao nhân. Vì trong động quá tối, văn bối không chiêm ngưỡng được tôn nhan, xin tiền bối tư cáo cho biết danh húy, để tránh thất lễ!

Mai Quân Bích nghe nói thế thì vui mừng vì nghĩ cuối cùng chàng cũng trị thành công, vội ngăn lại nói :

- Huynh dài vừa rồi trúng phải Ngũ Âm Tuyệt Mạch cực kỳ tàn độc, hiện tại tuy tiểu sinh vừa đã thông kinh lạc, thể nhưng nguyên khí còn chưa hồi phục hẳn, tạm thời chớ nên nói nhiều, nhanh vận công điều tức, còn chuyện thế nào thì từ từ hãy nói chưa muộn.

Chúc Ứng Dương nghe nói vừa rồi hắn trúng ám toán loại độc môn công phu bá đạo nhất trong võ lâm Ngũ Âm Triệt Mạch, bất giác rúng động cả người. Giờ tính mạng được cứu ân này quả nặng như tạo hóa tái sinh, nghe ân nhân căn dặn như thế khi nào lại dám không nghe theo, vội vàng ứng thanh đáp :

- Văn bối tuân mệnh!

Thôi Huệ nghe Mai Quân Bích nói chuyện với Chúc Ứng Dương thì biết trị thương đã thành công, không nén nổi liền cất tiếng hỏi :

- Mai ca ca, người này là ai?

Mai Quân Bích “Suyt” một tiếng nói :

- Chớ nên lớn tiếng, bên ngoài có người!

Chàng lên tiếng ngăn trở Thôi Huệ rồi lẩm nhẩm một mình nói tiếp :

- Nghe tiếng còn rất xa, có lẽ là bọn Kim lão nhị đến!

Thôi Huệ nghe nói thế, cố chăm chú lắng nghe nhưng một hồi vẫn không hề nghe thấy gì cả, chẳng kiên nhẫn được liền hỏi :

- Mai ca ca, Kim lão nhị là người nào chứ?

Mai Quân Bích nói :

- Hừ! Bọn chúng quả nhiên đi tới hướng này, Huệ muội, hai người chớ lên tiếng, cứ tịnh dưỡng chân lực, ta ra ngoài ngăn cản bọn chúng.

Nói rồi chàng không đợi Thôi Huệ đáp, đã phóng người lao nhanh ra ngoài.

- Hắc hắc, lão phu không tin bọn chúng mọc cánh bay lên trời!

Chính là giọng của Kim lão nhị, thì ra lão ta đi khắp nhiều hang cùng ngõ ngách, nhưng vẫn không tìm thấy bóng Mai Quân Bích đâu cả, trong lòng không khỏi bực tức lẫn nóng giận.

Lão vừa nói xong, liền nghe một giọng thiếu nữ lên tiếng đáp :

- Kim thúc thúc, xem tình hình này thì tên tiểu tử Mai Tam công tử gì đó không có mặt trong địa đạo này, cứ nghĩ mật đạo này xưa nay không ai biết đến, làm sao hắn có thể chạy vào đây trốn được? Theo ý diệt nữ thì khả năng hắn ẩn nấp đâu đó trong Cửu Đạo loan!

Mai Quân Bích nghe cũng nhận ra ngay chính là giọng Tam tiểu thư Vu Thục Nhân, đương nhiên cũng hiểu nàng nói những lời như thế cũng là vì mình, bất giác trong lòng cảm kích vô cùng.

Lại nói Vu Thục Nhân chẳng hiểu sao mà mãi cứ lo lắng bất an, nàng luôn nghĩ đến Mai Quân Bích, tính tới tính lui thì từ khi chàng uống Bách Độc tán cho đến lúc này vẫn chưa qua sáu canh giờ.

Âm Thế Tú Tài chen vào nói :

- Đẳng nào thì trong Cửu Đạo loan cũng có duy nhất một con đường, trước khi trời đứng ngọ thì cho dù bản lĩnh cao siêu chừng nào cũng không phi qua được. Chúng ta cứ tiếp tục lục soát trong mật đạo này rồi ra ngoài kia cũng chưa muộn.

Vu Thục Nhân nói :

- Kim thúc thúc, chẳng phải vừa rồi chính Cát Lan tiên sinh nói bình Bách Độc tán duy nhất của ông ta bị lão thần trộm đánh cắp rồi sao? Cho tới giờ thì cả lão thần trộm cũng không thấy tăm dạng đâu cả, vạn nhất lão tao mang giải được tặng cho họ Mai kia, đến giờ tính ra cũng bốn năm canh giờ rồi, nếu như ta cứ tiếp tục tìm cho hết mật đạo này thì có lẽ hắn đã hồi phục công lực từ lâu rồi!

Nàng vẫn cố tìm lý do để lôi kéo bọn người này nhanh rời khỏi mật đạo, có thể Mai Quân Bích mới an toàn Kim lão nhị trầm ngâm nghĩ một chút rồi gật đầu :

- Um! Người nói cũng có lý, thế nhưng chẳng phải vừa rồi chúng ta đã phân nhau ra truy tìm trong Cửu Đạo loan rồi đó sao? Cát Lan tiên sinh ở đây có cả mười năm, thành thuộc địa hình, vừa rồi nói dây leo trước cửa động chừng như bị người động tới, cho nên mới hoài nghi khả năng bọn họ Mai kia chui vào trốn trong này, xem ra không sai đâu. Nếu như người có mặt thì cứ ngồi mà nghỉ một lát!

- Ai bảo diệt nữ một chứ!

Vu Thục Nhân thể giọng lên đáp lại ngay...

Lúc này mới nghe một giọng nữ nhân eo lá khác lên tiếng, chính là giọng Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều :

- Kim thúc thúc, nghĩa phụ tôi đâu? Sao không thấy chứ?

Kim lão nhị cười khan nói :

- Ông ta chóng quay trở lại!

Một đoàn bốn người vừa nói chuyện vừa đi, chẳng mấy chốc đã đến giữa con đường rẽ, hai bên vách núi dựng đứng chật hẹp, chỉ còn đủ để một người đi qua.

Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị tay trái nắm chiếc đánh lửa, tay phải ngậm vận công thủ thế bước đi phía trước.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh tay cũng nắm một chiếc đánh lửa đi đoạn hậu cuối đoàn.

Bọn họ sắp đi đến chỗ vừa rồi Cát Lan tiên sinh và Đẳng Tâm hòa thượng đánh nhau.

Mùi xú uế từ đồng bài tiết ra của Thôi Huệ và Thượng Quan Yến, vừa rồi chính Đẳng Tâm hòa thượng và Cát Lan tiên sinh ném nhau làm vung vãi dính đầy hai bên tường, giờ đây xông lên nồng nặc.

Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị là tay đầy kinh nghiệm giang hồ, hiểu trong những nơi thâm sơn cùng cốc thế này thì khó tránh khỏi trùng độc sinh sống, thấy lửa chúng nhất định bò tới ngay, vì vậy khi vừa ngửi thấy mùi xú uế tanh tưởi, lão lập tức thối tất chiếc đánh lửa trong tay, chân cũng ngừng lại.

- Í! Kim thúc thúc, đừng vào đó, hôi quá!

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân tay bụm miệng la lên, chân thoái lùi về sau.

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều ngược lại vừa ngửi thấy mùi uế khí, vội tiếp lời nói :

- Tam muội muội, chớ la hoảng lên như thế, đây chính là mùi độc trùng do Bách Độc tán tổng ra...

Rồi lại ré giọng la lên đầy tức giận :

- Hừ! Bọn chúng quả nhiên ở trong này, Kim thúc thúc, chúng ta nhanh vào trong kia xem sao?

Vu Thục Nhân bị Nhị sư thư quát, lại nghe mùi tanh uế này do Bách Độc tán tổng trùng độc ra ngoài thì lại càng phát hoảng, vì nghĩ nhất định bọn Mai Quân Bích ở trong này chứ chẳng nghi.

Kim lão nhị nghe thế thì mặt lão hơi đỏ vì thẹn, nhưng trong bóng tối chẳng ai nhìn thấy được, lão nhanh chóng đánh lửa cháy lên, cười gằn một tiếng, chân lập tức bước nhanh.

- Ái...!

Đột nhiên nghe Tam tiểu thư Vu Thục Nhân rú lên một tiếng, thân hình chao đảo thoát ngược về sau.

Kim lão nhị chẳng hiểu chuyện gì, vội quay người lại, tay giơ cao chiếc đánh lửa, chỉ thấy cô ta hai mắt nhắm nghiền, hoa dung trắng bệch, toàn thân lại còn run lên bần bật.

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều cũng vội nhảy tới tay đỡ lấy người Vu Thục Nhân, giọng tỏ ra bức tức nói :

- Con nha đầu này, cứ không nhẽo thành thói, vô căn vô cứ lại ngã ùng ra bất tỉnh.

Hừ...!

Vừa nói, thị vừa vung tay vỗ mạnh vào mấy đại huyệt trên người cô ta.

Mai Quân Bích lúc này nấp người sau thạch bích, từ đầu đến giờ chàng nghe rõ hết toàn bộ câu chuyện của đám người này không sót một câu.

Chàng thầm hiểu tâm tình của Tam tiểu thư Vu Thục Nhân, đồng thời hiểu những hành động này của nàng chỉ là cố tình kéo dài thời gian để cho chàng và đồng bọn có thể qua được sáu canh giờ, nghĩ thế trong lòng không khỏi cảm kích.

Bấy giờ chỉ nghe thấy Kim lão nhị nói :

- Nhị tiểu thư, cô cứ ở lại đây cùng với Tam tiểu thư nghỉ một lát, lão phu và Công Tôn lão đệ vào trong xem cũng được.

- Hắc hắc...

Tiếng cuối cùng lão nói vừa dứt, thì đột nhiên từ đâu sâu trong đường núi một tiếng cười lạnh lạnh vọng ra.

Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị thính rất nhạy, vừa nghe tiếng cười lập tức nhìn Âm Thế Tú Tài phát tay một cái, cả hai gần như cùng lúc thổi phụt tắt lửa.

Cả địa đạo vụt tối om, cả bọn bốn người đứng cách nhau chưa đầy tầm tay nhưng chẳng ai nhìn thấy ai.

Đến ngay Mai Quân Bích cũng phải kinh ngạc chấn động vì tiếng cười nghe rất xa, nhưng lại có cảm giác như ở ngay bên tai. Đã thế, âm thanh lại như từ trong vách núi chui ra, dội lại vang truyền hồi lâu không dứt, chẳng trách hai tay cao thủ hắc đạo vừa nghe thấy cũng phải tắt đèn ngừng chân.

Nhưng quái lạ một điều nữa là tiếng cười chỉ cất lên một tiếng rồi thôi, không nghe thấy thêm một tiếng thứ hai.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đột nhiên khí tụ Đan Điền cười dài một tiếng rồi nói lớn :

- Anh hùng đã sợ tất không đến, đến tất không sợ, bằng hữu phương nào hà tất phải giả quỷ giả thần, ra đây cho Công Tôn mỗ bái kiến!

Nhưng qua một hồi vẫn không thấy động tĩnh, nên biết càng im lặng như thế thì càng khiến cho người ta cảm thấy thân mật huyền bí.

Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị thấy thế cũng liền cất tiếng cười nhạt nói :

- Công Tôn lão đệ, hạng không dám ra mặt gặp người thế này thì chẳng cần để ý đến hần, chúng ta cứ làm việc của chúng ta thôi!

Nhưng lần này lão ta vừa nói xong thì một tiếng cười lạnh lạnh vang lên, mà lần này tiếng cười lại ngay bên người lão khiến cho Kim lão nhị chấn động mạnh, hai tay hộ trước ngực đề tụ chân khí, mắt nhìn quanh đảo đạc tìm kiếm.

Tuy trong địa đạo tối đen như mực, nhưng bằng vào nhãn lực như lão ta thì nội trong tầm một hai trượng có thể nhìn thấy mọi vật, nhưng qua một vòng nhìn quanh lão chỉ thấy duy nhất đồng bọn bốn người, ngoài ra không còn một bóng ma nào khác.

Lão thâm hiểu hôm nay gặp phải cao thủ, thế nhưng bằng vào âm thanh người này thì quyết không phải là Mai Tam công tử, người mà lão đã chạm trán trên Ca Lạc sơn trang.

Huống gì theo như nhị tiểu thư nói thì mùi hôi xú uế này là do người uống Bách Độc tán bài tiết độc trùng ra ngoài, theo thế có thể phán đoán bọn Mai Tam công tử uống Bách Độc tán chưa qua khỏi sáu canh giờ, độc trùng tuy đã trục ra hết nhưng công lực thì chưa hồi phục. Thế thì người này hẳn phải là lão thần trộm ngằm trong giỏ trò chữ chẳng nghi.

Nghĩ thế lão đã hí hửng trong lòng, rửa thầm :

- “Hừ! Nam Cái Bắc Thâu tuy được xưng là Võ Lâm song kỳ, nhưng với thân thủ như ta thì có đâu thua kém gì chứ? Huống gì lại còn có thêm Âm Thế Tú Tài và Lục Thiệu song kiều”.

Chủ ý đã định, lão liền cất tiếng nói lớn :

- Người là người hay là quỷ? Có giỏi thì mau ra đây...

- Diêm... Vương... đã... định... canh... ba... chết. Ai...

Lão ta nói còn chưa hết câu thì đột nhiên một giọng lạnh lùng vang lên, thoát nghe khó phân định phát ra từ nơi nào, chung quy cứ như từ trong vách núi đá hai bên chui ra vậy.

Từng chữ từng chữ nói rất chậm rãi và nghe rất rõ ràng.

Kim lão nhị mặt biến sắc, toàn thân run lên, đối phương nói chưa hết câu, lão vung tay đẩy mạnh mọi người về phía sau.

Đến ngay như Âm Thế Tú Tài là người thường ngày được tiếng trầm tĩnh cơ trí, nhưng lúc này cũng thấy mặt trắng nhợt nhạt, tay đỡ lấy người Tam tiểu thư thoát chân lùi nhanh về sau.

Lần này thì khiến cho nhị tiểu thư phải chấn động, nhưng vốn là con người đa mưu túc trí, trong lòng khởi lên hoài nghi, cất tiếng hỏi ngay :

- Kim thúc thúc, sao thế? Chẳng phải chúng ta muốn vào bắt tên tiểu tử họ Mai sao?

Kim lão nhị trong lòng gấp đến phát hoảng, giậm chân nói :

- Đi nhanh, chậm một chút không kịp, chút nữa ta sẽ nói cho nghe!

Rồi lão chẳng để cho cô ta kịp nói gì thêm, chớp lấy tay kéo đi nhanh theo chân Âm Thế Tú Tài ra ngoài.

Cứ nhìn thấy thần thái lão ta lúc này thì rất hốt hoảng gấp gáp, chừng như chỉ cần chậm chân một chút thì mất mạng như chơi. Cả bọn không chỉ thoát ra khỏi đường rẽ, mà còn đi như chạy ra hướng chính lộ.

Mai Quân Bích vốn đang hồi hộp chuẩn bị đối phó với bọn người này, giờ nhìn tình hình trước mắt khiến chàng kinh ngạc chẳng hiểu ra làm sao.

Bọn Kim lão nhị rõ ràng ngửi thấy mùi độc trùng, quyết định tiến vào sâu bên trong truy tìm ta, tuy ta ngăn chặn chúng ngay lối vào thạch động, không sợ chúng xông vào. Nhưng một trường hồn chiến thì khó tránh khỏi, chỉ ngại là hai vị muội muội và thiếu niên họ Chúc kia khó bảo toàn, huống gì người vừa cười lên tiếng kia chẳng biết là bạn hay thù?

Có một điều vì sao chỉ tiếng cười lạnh kia và một câu: “Diêm Vương đã định canh ba chết,...” lại khiến cho hai nhân vật danh đầu không nhỏ trong làng hắc đạo như Kim lão nhị và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lại khiếp sợ bỏ chạy?

À! Nếu như thế thì người vừa cất tiếng cười kia nhất định phải là một nhân vật lợi hại, người nghe phải khiếp vía. Đồng thời, bọn Kim lão nhị nghe tiếng đã nhận ra lai lịch người này, cho nên mới không dám một chút chậm trễ, ba chân bốn cẳng bỏ chạy như ma đuổi.

Nhưng nhân vật này là ai?

Trong đầu tuy còn hoài nghi suy nghĩ, nhưng ngược lại nhìn thấy bọn Kim lão nhị bỏ chạy rồi thì cũng vui mừng, vội quay người thoái nhanh trở lại vào trong mật thất.

Nào ngờ, chân vừa trở lại trong thạch thất, chàng nhận ra ngay tình hình không ổn.

Với nhãn lực của chàng hiện tại có thể nhìn thấu đêm tối, gian thạch thất chỉ rộng chưa đầy hai trượng vuông, vừa rồi ba người còn nằm đó nhưng giờ đây trống không.

“Í! Xảy ra chuyện rồi, ta nấp sau vách đá tuy xoay lưng vào trong, nhưng trong thạch thất có xảy ra chuyện gì thì chẳng thể không nghe thấy tiếng động nào được? Hay là Huệ muội và Thượng Quan muội sau khi đã hồi tỉnh lại, nghe thấy bên ngoài có tiếng địch nhân nên đã chạy nấp nơi nào rồi chẳng?”

Nghĩ vậy, chàng nhớ lại ngay thạch bích nằm phía sau mật thất, nhớ khi vừa chạy vào đây đi đến cuối đường phát hiện ra gian mật thất này, chừng như là một gian trùng thất, nhưng bấy giờ vì nôn nóng lo cho nhị vị muội muội đang xỏ độc ra nên nhất thời không chú ý. Không sai, nhất định bọn họ trốn vào trong kia vận công dưỡng thần.

Nghĩ thế, chàng liền quay người bước chân đi nhanh vào trong.

Quả nhiên, cuối gian thạch thất này còn có một hốc đá chừng như là một vết nứt, rộng đủ một người lách qua được. Nhưng nhìn vào bên trong thì thấy rộng hơn, có điều hai bên vách đá nhô ra lồm chồm, con đường nhỏ hẹp hết rẽ trái đến rẽ phải, địa thế cũng lúc cao lúc thấp rất khó đi. Mai Quân Bích đưa mắt nhìn tìm, nhưng nào thấy bóng ba người kia.

Con đường nhỏ hẹp này tính ra sâu chỉ chừng bốn năm trượng, nếu như cuối con đường không có lối ra, vậy thì ba người kia đi đâu?

Chàng vừa suy nghĩ vừa bước đi đến cuối đường hẻm, quả nhiên không thấy lối ra, thế nhưng ngay dưới chân vách đá lại xuất hiện một lỗ hang lớn bằng miệng thùng nước, miệng hang tối ngòm có xu hướng ăn sâu xuống phía dưới.

Mai Quân Bích cúi người xuống, thò đầu vào trong nhìn, nhưng trong động tối đen như mực chẳng biết đâu là đâu. Chàng trong lòng sinh nghi, thầm nghĩ :

- “Huyệt động này nhỏ hẹp lại khúc khuỷu, nếu như một người chui xuống dưới tất phải chui đầu xuống trước mới bò đi được! Bọn họ ba người không đến nỗi ngu ngốc, sao lại bò xuống một huyệt động như thế này?”

Nghĩ đến đó, trong lòng hơi run, chồn thâm sơn cùng cốc hang sâu ngõ ngách thế này, khó tránh khỏi rần rít thú độc trú ẩn, nếu đúng thế thì nguy hiểm vô cùng.

Chàng lại nghĩ, vừa rồi trong ba người thì hai người chưa đi đứng được, còn một người thì thụ thương mới hồi phục, không lẽ bọn họ bị một loài thú độc nào đó cắn tha xuống động?

Chỉ nghĩ thế trong lòng phát hoảng, nhưng chàng là người nghệ cao can đảm, cho dù nơi này là sào huyệt của giao long măng xà thì chàng nhất định cũng phải dò thám một lần mới được.

Bấy giờ hít sâu một hơi tụ khí Đan Điền, vận Bát Nhã thiền công hộ phòng toàn thân, ngưng vận nhãn lực nhìn xuyên đêm tối rồi bắt đầu chui xuống huyệt động.

Trong huyệt động này vách động rất thấp, duy nhất chỉ một cách bò như rắn thể này mới tiến sâu vào trong, ngoài ra không còn cách nào khác.

Một người dù có võ công cao cường, nhưng với tư thế bò thế này cũng thấy chật vật vất vả, Mai Quân Bích vừa bò vừa chăm chú quan sát địa thế hang động.

Hang động vừa thấp hẹp lại vừa ẩm ướt, quyết không phải là nơi dành cho con người, Mai Quân Bích đã bò sâu xuống có đến mười trượng, nhưng vẫn chưa thấy đáy, trong lòng càng lúc càng thâm tin hang động này của măng xà, tự nhiên trong lòng lo lắng cho ba người kia.

Đường hang mỗi lúc thế dốc càng dựng đứng, những viên sỏi nơi chàng bò qua bị rơi ra lăn xuống dưới rào rào.

Cứ thế chàng bò xuống thêm chừng mười trượng nữa, bỗng nhiên dưới chân hẫng hụt khiến cả người tụt xuống nhanh, may mà chàng hai tay bám chắc vào vách đá, nếu không thì cả người đã rơi xuống rồi. Thì ra đường hang đến ngang đây thì bị cắt đứt, chưa biết dưới kia là gì, nhưng hẳn phải rộng hơn đường hang.

Mai Quân Bích hai tay bám cứng vào đá, cứ thế thả người tụt xuống từ từ, có đến mười trượng nữa thì chân mới chạm đất, chàng thả người đứng vững trên đất.

Đột nhiên đúng ngay lúc ấy một trận hàn phong mang theo tiếng cười lạnh lạnh, một bàn tay chộp tới vai trái chàng.

Mai Quân Bích khi chân vừa chạm đất thì đã giơ tay hộ ngực đề phòng, chân khí vận kín toàn thân.

Cho nên lúc này vừa phát hiện ra bị người tấn công, tay trái lập tức đánh ra theo bản năng nghênh tiếp, nhưng thực tế chuông vừa đánh ra liền nhận thấy tay tiếp xúc với một bàn tay khô lạnh như người chết...

“Bình” một tiếng, tiềm lực hùng mạnh vô cùng, khiến cho cả người chàng cơ hồ bị chấn động vắng lùi sau.

Nên biết Bát Nhã thiên công là một môn “giáng ma tuyệt học” của nhà Phật, tuy là tùy tiện phát ra, nhưng uy lực thì vẫn không hề giảm, cứ thấy lần trước chàng chỉ phát tay một cái mà đến hai tay cao thủ như Kiều Tiên Tứ Sát và Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị cũng bị chấn vắng đi xa.

Thế mà lần này chàng lại bị đối phương đánh dội lui sau, đủ thấy người này công lực thế nào rồi, đồng thời đây cũng là lần đầu tiên chàng chạm phải một tay đại kinh địch.

Hốt nhiên nghe phía trước có người “í” lên một tiếng, rồi cười gằn nói :

- Có thể tiếp nổi Huyền Băng trảo của ta, phóng mắt thiên hạ đếm chưa hết đầu bàn tay. Thiếu niên nhân, công lực ngươi quả thâm hậu!

Giọng nói the thé nghe đến chói tai.

Mai Quân Bích ngưng mắt nhìn lại, giờ mới nhận ra cách chàng ngoài một trượng, một quái nhân lùn tịt, tóc dài quá lưng, trên người chiếc áo đen rộng thùng thình như giá trên một bộ xương khô, thoạt nhìn chẳng khác gì là một tử thi.

Nhất là trên khuôn mặt trắng bệch chỉ thấy chiếc miệng rộng hoác với những chiếc răng lởm chởm và chỉ có duy nhất một con mắt bên trái phát ra tia sáng xanh lè như mắt thú, ánh mắt ấy đang chiếu thẳng vào mặt chàng.

Mai Quân Bích là người võ nghệ cao cường, can trường đảm lược, thế mà lúc này nhìn thấy quái nhân dị hợm cũng không khỏi rùng mình chân thoái về sau. Nhưng chàng nhanh chóng trấn tĩnh tinh thần, nhìn nhanh một vòng mới thấy hang động vừa rồi chàng rơi xuống cao có đến tám chín trượng, chu vi rất rộng, giữa gian thạch động ngoài một chiếc giường đá ra không còn vật gì khác.

Trường phát quái nhân đứng án ngay trước thạch sàng, ánh mắt xanh lạnh cứ nhìn như ghim vào mặt Mai Quân Bích.

30. Chương 30: Miêu Cường Độc Phụ

Trên thạch sàng chừng như đang có ba người nằm bất động, vì khoảng cách khá xa, lại bị Trường Phát Quái Nhân đứng án ngay trước mặt, cho nên không nhìn thấy rõ. Thế nhưng vừa nhìn, Mai Quân Bích cũng đoán định ngay ba người này tất phải là Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và Chúc Ung Dương chứ chẳng nghi.

Mai Quân Bích nghĩ ngay bọn họ ba người hẳn đều bị khống chế huyết đạo chẳng nhúc nhích gì được, nhưng tạm thời thì không nguy hại gì đến tính mạng, điều này khiến cho chàng tạm thời bớt lo lắng trong lòng.

Trường Phát Quái Nhân tuy công lực thâm hậu, nhưng chưa hẳn chàng không đối phó được.

Chàng trầm ngâm suy nghĩ, Trường Phát Quái Nhân chừng như đã đoán ra tâm ý của chàng, đột nhiên mặt hiện nụ cười nanh ác, chân thoái ba bước, cất tiếng quát :

- Thiếu niên nhân, người định cướp người trong tay lão bà ta đây sao? Hừ! Người nằm mộng chẳng, nếu như người còn tiến thêm một bước, ta sẽ giết chúng trước!

Thì ra quái nhân này là một phu nhân, thảo nào mà giọng nói the thé khó nghe.

Bà ta vừa nói vừa giơ tay thảo khô gầy như que củi lên như sắp chop xuống.

Mai Quân Bích nhìn thấy bà tay thoái lùi thân pháp nhanh không tưởng, khi nói thì rút lên rùng rợn, với hạng người nanh ác như thế này thì nói được tất làm được.

Trong lòng phát cấp, hai mắt trừng lên, quát lớn :

- Ngừng tay! Bọn họ ba người thân thụ trọng thương, công lực thất tán, người bắt họ về xuống đây làm gì?

Tiếng nói như sấm, thần uy lẫm lẫm của chàng quả nhiên khiến cho quái bà bà chấn động ngớ người.

Hữu thảo từ từ hạ xuống, hốt nhiên thở nhẹ dài một hơi, giọng dịu lại nói :

- Thiếu niên nhân, chớ hoảng! Lão bà tử ta vừa rồi vì thấy hai oa nữ này chừng như trúng phải Kim Tuyền Đào Hoa trùng vừa uống được Bách Độc tán, độc tuy giải hết nhưng công lực cũng chưa hồi phục, và gã thiếu niên kia thì thương thể vừa khỏi, cho nên mới mang bọn họ xuống đây có ý cứu bọn họ thôi!

Mai Quân Bích vừa rồi khi mới đặt chân xuống đây liền bị đối phương tập kích, lại thêm hình thù quái dị của bà ta khiến chàng chỉ nghĩ đến một nhân vật ác đạo, cho nên giờ nghe bà ta nói mang bọn Thôi Huệ ba người xuống đây cứu chữa thì thật khó tin.

Bất giác đầu mày chau lại, thấp giọng nói :

- Nói vậy bà có hảo ý, thế nhưng hai vị muội muội của ta trúng phải Kim Tuyền Đào Hoa trùng, song đã uống Bách Độc tán có đến bốn năm canh giờ rồi, chỉ cần qua thêm một hai canh giờ nữa thì công lực có thể hồi phục. Còn vị huynh đệ họ Chúc kia vừa rồi trúng phải thủ pháp Ngũ Âm Tuyết Mạch, nhưng cũng đã được tại hạ đã thông kinh mạch, thương thể đã lành, chỉ cần tịnh dưỡng điều hòa khí huyết một thời gian ngắn là hồi phục nguyên khí. Cho nên giờ xin cứ để tại hạ mang ba người này đi!

Trường Phát Quái Nhân trợn con mắt độc nhất ngưng nhìn Mai Quân Bích, nghe chàng nói thế đột nhiên ngửa cổ cất tiếng cười dài khanh khách, nói :

- Chẳng lẽ lão thân nói láo người sao?

Vừa nói vừa giơ cánh tay khẳng khiu lên tác thế như muốn xuất thủ, nhất là trong ánh mắt độc nhất kia hẳn lửa oán độc phần nộ.

Mai Quân Bích thấy đối phương hỉ nộ bất thường thì trong lòng đã đề phòng, tay trái án ngang trước ngực, tay phải vòng ra ngoài, ngầm vận Bát Nhã thiên công hộ kín toàn thân, nên lúc này nhìn thấy đối phương chuẩn bị phác tác thì vẫn hiên ngang đứng lập, thần thái oai nghi.

Trường Phát Quái Nhân nhìn Mai Quân Bích một cái, rồi bất giác lại buông tiếng thở dài, tay thảo lại từ từ hạ xuống, nhẹ giọng nói :

- Thiếu niên nhân, điều này cũng chẳng trách người được, chưa nói là hình thù quái dị này cũng đủ khiến cho người khó tin, mà ngay như mười năm về trước, chỉ cần người nghe đến lai lịch của ta nhất định người sẽ không bao giờ tin. Thực tình thì ta nói những lời này đều là chân thực, không sai, lão bà tử ta chính muốn cứu bọn chúng, mà xuất phát điểm là vì chính ta. Nhưng vì lão bà tử ta bình sinh chưa từng chịu một ân huệ của ai.

Nói đến đó, bà ta chừng như nhớ lại chuyện dĩ vãng trong đầu, ngậm thở dài một hơi, hai hàm răng nghiến chặt, sau tiếng cười nghe còn thảm hơn cả tiếng khóc bà ta mới nói tiếp :

- Mười năm rồi, thiếu niên nhân, thời gian mười năm xem ra cũng không gọi là ngắn chứ? Mười năm ròng rã lão bà tử ta chôn thân sâu trong huyết động này không nhìn thấy ánh mặt trời, ta lẽ nào không muốn có thể trợ giúp được người nào đó, để người ta cũng có thể cứu giúp ta thoát ra khỏi đây...

Mai Quân Bích trong lòng lấy làm kỳ, cứ như một chương vừa rồi tiếp bà ta mà nói, thì công lực bà ta quyết không thua kém gì Hồng Đăng phu nhân, đồng thời thủ pháp còn có chỗ ảo diệu như còn chưa xuất ra, vậy lẽ nào chỉ một thạch động cỡ con này lại có thể giam khốn được bà ta? Thế mà rành rành lại bị giam đến mười năm, lại nghe khẩu khí bà ta thì chừng như cần phải có người ngoài trợ giúp thì bà ta mới có thể thoát ra được đây, điều này thực khiến cho chàng khó hiểu!

Vừa nghĩ đến đó thì đã nghe Trường Phát Quái Nhân nói tiếp :

- Hai nữ oa nhi này người nói không sai, bọn họ trúng Kim Tuyền Đào Hoa trùng tụy đã uống Bách Độc tán, trùng độc bị đẩy ra khỏi cơ thể. Thế nhưng sau sáu canh giờ nói là hồi phục, kỳ thực chỉ có thể là cử động tay chân mà thôi, có khác gì một người bình thường không biết võ công cử động tay chân? Cho nên phải nói cho đúng là sau sáu canh giờ chỉ mới có thể cử động tay chân, đi đứng bình thường, chứ không phải là hồi phục chân khí của một người lượng võ công.

Bách Độc tán ban đầu chế ra chỉ là một loại thuốc thanh tả bách độc, trong đó chủ vị là một vị thuốc có tác dụng tả hạ thần hiệu. Nhưng vì tính công phạt quá mãnh liệt, cho nên gây thương tổn nặng đến chân nguyên tạng phủ, nhất là nội gia chân khí hao tổn quá nặng, cho nên trong sáu canh giờ sau khi uống thuốc toàn thân mềm nhũn vô lực, muốn hồi phục chân lực thì không thể sớm hơn một trăm ngày. Chính vì khuyết điểm lớn của vị chủ dược này như thế, cho nên lão bà tử ta bỏ ra hai mươi năm tâm huyết nghiên cứu, mới chế thành công một loại thuốc bổ chân nguyên gọi là Bổ Thiên Tủy. Sau sáu canh giờ khi uống Bách Độc tán, uống thêm loại thuốc này chỉ cần thêm sáu canh giờ nữa, chẳng những hồi phục chân lực mà công lực còn tăng hơn trước nữa.

Người luyện công, chỉ cần uống một viên đan dược này, chỉ ít cũng tăng được hai năm công lực. Có điều thuốc này phối chế còn khó hơn Bách Độc tán, hơn nữa năm xưa lão bà tử ta rất ít khi dùng đến Bách Độc tán, nên cũng rất hạn chế dùng đến viên Bổ Thiên Tủy này, chính vì điều này mà lão quý chỉ mới biết một mà không biết hai!

Mai Quân Bích lắng lắng nghe bà ta kể hết, trong lòng bất chợt nhớ đến một nhân vật, buột miệng nói :

- A! Chẳng lẽ bà... bà là... Miêu Cương...

Chàng nhận thấy hai tiếng “Độc Phụ” quá bất nhã, cho nên bỗ lửng không nói tiếp.

- Miêu Cương Độc Phụ.

Nhưng Trường Phát Quái Nhân đã tiếp lời chàng nói ngay, rồi ngửa cổ cất tiếng cười một tràng dài quái dị, tiếng cười đanh lạnh nghe đến chói tai, chừng như sâu trong tâm khảm bà ta chứa một nỗi uất hận lẫn phần nộ, nhưng sau tràng cười ấy bà ta trở lại bình thường hòa hoãn nói :

- Lão bà tử ta chính là Miêu Cương Độc Phụ, mười năm rồi Miêu Cương Độc Phụ không còn bóng dáng trên giang hồ, đúng là đã mười năm rồi! Thiếu niên nhân, người biết cái tên này chứ? A! Người là đệ tử của vị cao nhân nào?

Mai Quân Bích thấy người này tính khí vui giận thất thường, chừng như bị một kích động nào rất nặng nề trong quá khứ, bất giác lòng sinh đồng cảm, chàng cười nhẹ nhàng nói :

- Tiểu sinh là Mai Quân Bích, môn hạ phái Thiên Thai!

Trong ánh mắt độc nhất của Miêu Cương Độc Phụ chừng như có chút không tin, vì trước giờ bà ta chưa từng nghe nói đến một môn phái nào có tên như thế, qua một lúc mới thấy bà ta gật khẽ đầu nói :

- Thiên niên nhân, võ học của ngươi thật đáng kinh thế ngạc tục, có thể tiếp được một chiêu Huyền Băng trao với năm thành công lực của lão bà tử ta, trong đương kim võ lâm không có được mấy người. Xem ra hôm nay lão bà tử ta được cứu ra khỏi địa ngục này rồi!

Nói đến đó, trên khuôn mặt nhăn nhoe già nua của bà ta ẩn hiện một nụ cười vui mừng.

Mai Quân Bích không nén nổi ngạc nhiên hỏi :

- Bằng thân thủ cao cường của lão bà bà, có thể nói đương kim võ lâm ít người địch nổi, lẽ nào mười năm qua sống trong hang tối này là do bị người khác giam cầm? Nếu như tiểu sinh có thể giúp được bà bà điều gì thì nhất quyết không khước từ.

Miêu Cương Độc Phụ nghe chàng nói thế thì chừng như rất xúc động, hai vai rung lên nhẹ nhẹ, nhưng đột nhiên “Hừ” một tiếng nói :

- Lão bà tử ta tuy mười năm sống giam mình trong bóng tối không nhìn thấy mặt trời nhưng bình sinh chưa từng nhận ân huệ của ai. Thiên niên nhân, hảo ý tương trợ của ngươi, ta không thể tiếp nhận!

Mai Quân Bích ngó người, trong lòng lại thấy con người bà ta càng cổ quái khó hiểu, vừa rồi rõ ràng là chính miệng bà ta nói ra thăm mong có người trợ giúp để thoát ra nơi này, giờ lại nói ngược như thế, đúng là cổ quái không hiểu nổi!

Tuy nghĩ thế, nhưng bên ngoài chàng vẫn giữ vẻ ôn tồn nói :

- Trên đời này người ta vốn vẫn thường giúp đỡ lẫn nhau, tiểu sinh nếu như có giúp được chút gì cho lão bà bà thì cũng chẳng đáng gọi gì là ân huệ, xin lão bà bà chớ bận tâm.

Miêu Cương Độc Phụ chừng như không kiên nhẫn được, cười nhạt nói :

- Lão bà tử ta xưa nay chẳng biết gì là tương trợ lẫn nhau, muốn ta nhận ân huệ thì trước tiên đối phương phải nhận ân huệ của ta. Lão bà tử ta mang bọn họ ba người xuống đây chính là vì ý đó. Bởi vì hai nữ oa nhi này nội tạng chân nguyên hao tổn quá nặng, muốn hồi phục được như cũ chỉ ít cũng mất một ba tháng mười ngày, suốt trong thời gian này thì chẳng khác gì một người không biết võ công. Còn gã thanh niên kia thì thân thụ trọng thương, tuy đã được người đả thông kinh mạch nhưng cũng chỉ là mới bảo toàn tính mạng thôi, còn muốn hồi phục lại chân lực như cũ thì nhất định phải cần đến Bồ Thiên Tủy mới được. Chính vì thế trước tiên ta cho bọn chúng uống thuốc hồi phục chân lực, sau đó mới nhờ chúng giúp ta làm một việc, thế là coi như chẳng ai chịu ơn ai!

Mai Quân Bích bỗng nhiên nhớ lại bọn Thôi Huệ ba người nằm trên bàn thạch cứng đờ người, bị Miêu Cương Độc Phụ điểm huyết còn chưa giải, vội nói :

- Lão tiền bối nếu như có chỗ dùng đến bọn họ, xin nhanh giải khai huyết đạo cho họ!

Miêu Cương Độc Phụ giọng lạnh lạnh nói :

- Ngươi muốn ta giải khai huyết đạo cho bọn chúng, đúng chứ? Thực tình mà nói bọn chúng đều đã được ta cho uống Bồ Thiên Tủy, ta chỉ điểm thù huyết cho chúng ngủ một giấc mà thôi. Chỉ cần chốc nữa chúng tỉnh lại thì công lực hoàn toàn hồi phục!

Nói đến đó, bà ta im lặng một lúc, từ trong ánh mắt độc nhãn chiếu ra một tia hàn quang nhìn thẳng vào mặt Mai Quân Bích một lúc, bỗng nhiên hoắc miệng cười nói :

- Lão bà tử ta đã âm thầm chịu đựng đến mười năm nay rồi, vì sao giờ thêm một vài canh giờ lại không kiên nhẫn được chứ? Thiên niên nhân, ta nghĩ có lẽ ngươi cũng có chuyện gấp nào đó nữa, không thể chậm trễ quá lâu, huống gì địch nhân đối đầu vô công cũng chẳng phải tầm thường. Lão bà tử ta vốn định chờ cho bọn chúng cả ba tỉnh lại rồi mất thêm vài ngày nữa truyền võ công cho chúng vài chiêu khắc chế địch, rồi sau đó mới giờ chúng giúp ta một việc. Nhưng nghĩ lại với thân thủ như ngươi cũng quá đủ để làm chuyện này, cho nên ta định trước khi bọn chúng tỉnh lại nhờ ngươi giúp một tay, chờ đến khi bọn chúng tỉnh lại

thì có lẽ người cũng đã làm xong việc, như thế đỡ mất thời gian, có thể cùng nhau lên đường. Có điều như lão bà tử ta đã nói là không muốn thụ ân bất cứ người nào, cho nên mới còn trừ trừ chưa quyết.

Mai Quân Bích nghe thế thì cười thầm trong bụng, nghĩ vừa rồi ta nói ra thì bà ta không chịu, giờ thì lại chủ động nhắc lại, đúng là một con người thất thường.

- À! Đúng rồi, bà ta vì nghĩ võ công cũng không qua được ta nên giữ ba người này làm con tin chẳng, đợi sau khi ta làm xong việc rồi mới chịu thả người?

Nếu đúng thế thì chuyện này nhất định rất khó khăn, nếu không thì với võ công như bà ta há lại chịu thúc thủ giam mình dưới huyết động này mười năm ròng rã, phải chờ có người giúp đỡ mới ra được sao?

Trong lòng nghĩ thế, nhưng bên ngoài mặt vẫn giữ vẻ tự nhiên nói :

- Lão tiên bối xin cứ việc chỉ giáo, ngoài việc thương thiên hại lý ra thì chuyện gì vẫn bối cũng xin tuân mệnh. Còn như chuyện tiên bối không muốn nhận ân huệ người khác, thế thì vừa rồi tiên bối đã cho bọn họ phục Bồ Thiên Tử hồi phục chân lực, xem như đã ra ân cho bọn họ, vẫn bối xin thay mặt bọn họ làm một chuyện cho tiên bối vậy.

Nào ngờ, chàng vừa nói dứt câu, Miêu Cương Độc Phụ buông rõ một tiếng “Không!”, nói một cách dứt khoát :

- Người là người, bọn chúng là bọn chúng, làm sao có thể xáo xáo với nhau được? Người muốn giúp lão bà tử thì trước tiên phải nhận ân huệ của ta, lão bà tử ta mười năm sống trong tuyệt động này vô tình khám phá ra bốn câu kệ mà người trong thiên hạ nằm mộng cũng không có...

Nói đến đó, bà ta bỗng bỏ lửng câu nói, buông tiếng thở dài rồi lẩm bẩm một mình :

- Nói thế chẳng lẽ không có duyên với lão bà tử ta sao, nếu không hà tất phải đến mười năm? Nói thực tình, trong mười năm nay lão bà tử ta thụ ân huệ quá nhiều rồi!

Những câu này chừng như là một cuộc thương lượng với nhau giữa tâm và khẩu trong con người bà ta.

Mai Quân Bích nghe cứ ngỡ người ra chẳng hiểu bà ta đang nói gì, nói với ai? Thế nhưng không tiện lên tiếng hỏi...

Chỉ nghe bà ta nói tiếp với giọng cương quyết :

- Thiếu niên nhân, người từng nghe nói đến hai câu “động trung chi động, thiên ngoại phù vân” bao giờ chưa?

Mai Quân Bích thấy Miêu Cương Độc Phụ đột nhiên hỏi đến hai câu kệ ngữ, chẳng hiểu là có ý gì? Vội hỏi lại :

- Điều tiên bối vừa nói, phải chăng là chỉ đến hai báu vật vô lâm?

Miêu Cương Độc Phụ gật đầu đáp :

- Thiếu niên nhân, người tuổi còn nhỏ mà xem ra biết chuyện giang hồ không ít chút nào.

Mai Quân Bích cười thầm trong bụng, bà ta cho chàng biết chuyện giang hồ thuộc như lòng bàn tay, nhưng thực tế thì chàng biết cũng chỉ có một chuyện này thôi.

Mai Quân Bích trong đầu còn nghĩ thì đã nghe Miêu Cương Độc Phụ nói tiếp :

- Thiếu niên nhân, người biết danh hiệu của lão bà tử ta, tất cũng biết xuất thân lai lịch của ta. Ở Miêu Cương, ta nuôi dưỡng các loài độc trùng và trồng các loại độc dược thanh danh không nhỏ. Nào ngờ Cát Lan tiên sinh dòm ngó đến pho Độc kinh của ta, nên chẳng nghĩ gì đến tình phu phụ mà ngâm cho vào trà một loại kịch độc Hắc Sinh thảo của vùng Vân Quý cho ta uống. Nói đến loại Hắc Sinh thảo này thì độc tính cực mạnh, chỉ cần uống vào là lập tức khiến cho người ta bị phụ đen lại, không thể phơi dưới ánh nắng mặt trời, nếu không chỉ cần gặp phải ánh mặt trời chiếu vào, sẽ làm cho da thịt nứt ra, ngũ quan xuất huyết mà chết ngay tức khắc.

Hắn tuy giam ta vào trong mật thất, nhưng biết võ công ta vẫn còn, cho nên chỉ ở cách phòng hồi vọng sang bức ta giao pho Độc Kinh ra. Nào ngờ chính tối hôm ấy chạy thoát ra khỏi mật thất, vốn định chạy lên núi tìm mấy loại dược thảo chuyên giải độc Hắc Sinh thảo, rồi tìm nơi phối chế. Nhưng không ngờ lão quỷ phát hiện ra ta chạy thoát thì vừa kinh hoảng vừa khiếp sợ, liền truy đuổi theo, chúng ta đánh nhau một trận trong núi có đến hai canh giờ liền bất phân thắng bại, bấy giờ đã nhìn thấy phía đông mặt trời bắt đầu mọc... ài...

Miêu Cương Độc Phụ kể đến đó, ngừng lại thét dài một tiếng, lắc đầu tỏ ra vẻ tiếc rẻ nói tiếp :

- Ta biết một khi chỉ cần để ánh nắng mặt trời chiếu vào người là khó sống, ta tức giận xuất mấy chiêu tuyệt học, lão quỷ bị trúng một chiêu Huyền Băng trảo của ta quay đầu bỏ chạy, nhưng ta thì đã không còn thời gian nên chẳng truy sát được. Ta vô tình tìm đến ẩn thân trong động này, chờ tối đến mới lần ra ngoài đi tìm thuốc... Hừ! Lão quỷ thật hiểm độc, hắn cũng biết điều này, cho nên ban ngày đã nhổ sạch loại cây thuốc này đến cái rễ cũng không còn, khiến ta hằng đêm đi về hai bàn tay trắng.

Lão quỷ cũng biết ta chỉ nấu thân trong hang động lân cận, nên quyết tâm tìm diệt ta cho bằng được, nhưng chẳng thể nào lần ra được tung tích của ta. Cho nên, với lão quỷ thì xem như ta đã chết trong thâm sơn cùng cốc. Thực ra thì khi ta phát hiện ra hang động này thì đã nhận ra một điều, trong hang vốn đã từng có người sống, nếu không thì làm sao có chiếc giường đá mà lại phẳng láng như thế này được. Ta để tâm tìm khắp nơi, quả nhiên phát hiện trên vách đá phía đông có bốn hàng chữ, chính là do một người dùng “Kim Cương chỉ” mà viết vách đá, chẳng những thế mà chữ khắc sâu vào trong đá cả thốn đủ thấy người này công lực thâm hậu đến chừng nào rồi.

Trong đó hai câu cuối là đáng chú ý nhất, đó chính là hai câu kệ nói đến hai vô lâm kỳ bảo truyền thuyết giang hồ. Ngoài ra bên cạnh còn có một hàng chữ ghi rằng “Người nào đã vào được động tất phải có duyên, được truyền thụ Khô Thiền tâm pháp, độ hết khổ ải”, tiếp theo phía dưới là thuật rõ phương pháp tọa Khô Thiền Nguyên công phu Khô Thiền một khi đã ngồi thiền nhập định rồi thì không còn biết đói khát, đây chính là môn công phu năm xưa Tổ sư Đạt Ma ngồi thiền mười tám năm quay mặt vào vách đá. Lão bà tử ta chính nhờ vào phương pháp ngồi thiền này mà sống qua được mười năm nay.

Bà ta nói đến đó, đột nhiên thay đổi ngữ khí hỏi :

- Thiếu niên nhân, ngươi có biết bốn câu kệ kia viết gì không?

Mai Quân Bích lắc đầu nói :

- Tiểu sinh không biết!

Miêu Cương Độc Phụ cười nói :

- Tự tích vẫn còn in hằn trên vách đá phía động kia, thiếu niên nhân, đây chính là ân huệ đầu tiên lão bà tử ta muốn tặng cho ngươi, còn hữu duyên hay vô duyên chỉ chờ xem khí vận của ngươi! Thôi được, giờ thì ngươi nhanh đến mà xem đi, chừng nào xong rồi thì trở lại giúp lão bà tử ta một việc!

Mai Quân Bích mấy hôm trước đã nghe người trên giang hồ chỉ vì hai bảo vật vô lâm mà tranh giành ầm ĩ, sau đó chính lão Thần trộm Xuyên Thiên Phi Thử đồn đãi ra ngoài hai báu vật đó đã nằm trong tay chàng, nên mới dẫn đến bọn Đãng Tâm hòa thượng truy tìm chàng. Nhưng thực tế thì hai báu vật kia hiện ở đâu, thì chàng hoàn toàn không hề hay biết.

Giờ vào đây thì nghe Miêu Cương Độc Phụ nói đến bốn câu kệ liên quan đến hai báu vật được khắc trên vách đá, bảo chàng đến xem rồi trở lại làm cho bà ta một việc.

Xưa nay thì kỳ trân chí bảo, phải là người có đức mới giữ được, chàng ngược lại cũng không hề có ý niệm tham tài bảo.

Nhưng rốt ráo thì bốn câu kệ kia nói gì chứ?

Đây là một cơ hội mà chẳng ai cũng có được, còn thêm tính hiếu kỳ thúc giục chàng nên đến xem để mở mang kiến thức.

Chính vì thế mà chàng sau lúc do dự liền y theo lời bà ta bước đến bức tường phía đông xem, quả nhiên trên vách núi thấy những hàng chữ được khắc sâu trong đá cả thốn, con chữ lớn gần bằng đầu quyền, cả

thấy bốn hàng, mỗi hàng bốn chữ ghi rằng :

“Nhất Quỳnh Nhất Văn,

Cổ Thụ Gốc Già,

Động Trung Chi Động,

Thiên Ngoại Phù Vân”

Cứ nhìn từng con chữ được dùng chỉ lực khắc sâu vào đá, đủ thấy người này công lực thâm hậu đến cảnh giới nào rồi.

Miêu Cương Độc Phụ dõi mắt nhìn theo, thấy Mai Quân Bích cứ đứng cách tường có đến một trượng đưa mắt nhìn chăm chăm, nhưng vẫn không dùng tay sờ vào.

Bà ta cảm thấy kỳ lạ, bèn cất tiếng hỏi :

- Thiếu niên nhân, ngươi nhìn thấy rõ chứ?

Mai Quân Bích gật đầu đáp :

- Vâng tiểu sinh đã nhìn thấy rõ.

Miêu Cương Độc Phụ không khỏi ngạc nhiên, gật gù khen ngợi :

- Lão bà tử ta phải mất mười năm tọa Khô Thiền mới có thể nhìn thấy những hàng chữ ấy cách ngoài một trượng. Xem ra thiếu niên nhân ngươi công lực chẳng hề thua kém gì lão bà tử ta, Ai... đúng là hậu sinh khả úy! Được, nếu như ngươi đã nhìn thấy rõ rồi, lão bà tử ta cũng khỏi phải lo nhiều, giờ nhanh giúp ta làm một việc.

Mai Quân Bích thấy bà ta nôn nóng thôi thúc chàng làm ngay, nhưng làm việc gì thì chàng vẫn còn chưa biết được, chàng chau mày hỏi :

- Không biết lão tiền bối muốn tiểu sinh làm chuyện gì?

Miêu Cương Độc Phụ nghe nói giờ mới nhớ ra là mình còn chưa nói ra việc mình muốn nhờ Mai Quân Bích làm, thế mà đã thôi thúc chàng đi, bất giác bật cười, ngữ khí trở nên ôn hòa nói :

- Lão thân thật là hồ đồ, nói ra thì cũng không có chuyện gì khó khăn, chỉ là lão thân trúng phải độc Hắc Sinh thảo lại không tự chế ra thuốc giải. Lão quý Cát Lan tuy chưa nắm được pho Độc Kinh trong tay, nhưng năm xưa lão thân đã chế ra sẵn rất nhiều loại giải độc hoàn, tất cả đều rơi vào trong tay lão quý, trong đó có một loại gọi là Bạch Linh đan, đây mới chính là giải được độc Hắc Sinh thảo. Loại đan được này chứa trong một chiếc bình sành nhỏ màu trắng bên ngoài có dán nhãn rõ ràng nên rất dễ nhận ra. Nếu như ngươi lấy được ba viên thì có thể giúp ta nhìn thấy lại được ánh mặt trời.

Mai Quân Bích nghe bà ta nói, chỉ muốn chàng đi lấy cho bà ta viên Bạch Linh đan, điều này quả nhiên không phải là chuyện quá khó khăn.

Huống gì bà ta mười năm giam thân trong bóng tối, không thể nhìn thấy ánh mặt trời, phải chịu bao nhiêu đau khổ, cho dù không có bất cứ một điều kiện nào chẳng nữa, gặp một người có hoàn cảnh đáng thương thế này lẽ nào chàng lại không ra tay giúp đỡ?

Bấy giờ vừa nghe xong, chàng không chút do dự gật đầu đáp ngay :

- Chuyện đi lấy thuốc giải, tiểu sinh nhất định giúp lão tiền bối làm bằng được mới thôi.

Vừa dứt lời, thân hình chàng lách nhẹ một cái đã vọt lên đỉnh động, lần này thì nhanh hơn khi chàng xuống đây nhiều, hai tay bám lấy vách đá bỏ nhanh theo đường hang trở lại mật thất.

Nhưng vừa đặt chân vào mật thất, đột nhiên nghe tiếng “ồ ồ” như kéo gõ.

Mai Quân Bích vui lên trong bụng, chàng quá quen thuộc với âm thanh này, chẳng phải là tiếng ngáy như sấm của lão Thần Thâu sao?

Trong đầu nghĩ, chàng lại bước nhanh, lách người qua khe đá ra bên ngoài địa đạo.

Nào ngờ, người chàng vừa ra khỏi khe đá, bỗng đâu có một cỗ kinh phong phát tới, chừng như có một vật gì lạnh lạnh ập tới trước mặt chàng.

Trong lòng cả kinh, vội vàng phát tay lên chống đỡ, nhưng tay chàng chỉ đánh vào khoảng không trước mặt, chẳng hề có vật gì cả.

Bên ngoài tiếng ngáy đều đều vẫn vọng vào nghe rất rõ.

- Í! Trong túi áo của ta sao lại nặng nặng thế này, hình như có vật gì?...

Mai Quân Bích kinh ngạc kêu lên trong lòng, rồi thò nhanh tay vào trong túi áo, bắt giắc còng kinh ngạc hơn buột miệng thốt lên :

- Ái! Trong áo ta sao lại có một cục đá này chứ?

Thì ra chính vừa rồi khi chàng bò theo hang động lên đây, vô tình một cục đá rơi vào, chàng định vùng tay vứt đi. Đúng lúc ấy, đột nhiên nhận ra dưới chân chừng như có vật gì quẩn lấy chân mình, khiến cho cả người muốn nhào về phía trước. Chàng vội vàng dừng lại, hai chân đập đập mấy cái, nhưng dưới chân cũng trống không, chẳng hề có vật gì cả.

31. Chương 31: Thiên Ngoại Phù Vân

Mai Quân Bích kinh ngạc lẫn chấn động, nghĩ ngay có người đang muốn lừa mình, thế nhưng vận mục nhìn quanh chỉ thấy bốn bề vách đá lởm chởm, chẳng hề thấy bóng ma nào.

Lại chú ý lắng tai nghe thì thấy tiếng ngáy vẫn vang lên đều đặn, chứng tỏ người đang ngằm giỡn mặt với chàng không phải là Xuyên Thiên Phi Thử.

Vậy người này là ai?

Chàng gơ tay lên vận công khoát ra ngoài định phát một chiêu thị uy.

Nhưng đúng lúc ấy có tiếng người cười “Hi hi” thốt lên :

- Công tử, chớ nóng giận! Chính là ta đây, Thử gia gia đây, hi hi...!

Nào ngờ, đứng lại Xuyên Thiên Phi Thử, tiếng cười quái dị của lão ta vang lên, vẫn nghe ở bên ngoài thạch thất.

- Thì ra là Thử lão tiên bối!

Chàng vừa lên tiếng hỏi vừa thâu tay lại, rồi nhảy người nhanh ra bên ngoài.

Bấy giờ chỉ thấy Xuyên Thiên Phi Thử ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm đầu than vãn :

- Í! Công tử gia, lão hủ phải khó khăn lắm mới hù được chúng bỏ chạy, bọn các ngươi thì lại chạy biệt đầu mất, hại lão hủ chạy tìm khắp nơi! Kỳ thực thì lão hủ đã đoán các ngươi còn chưa ra khỏi đây, cho nên cứ nằm trong này đánh một giấc. Quả nhiên, các ngươi lại chui trốn biệt dưới huyệt động kia!

Lão ta vừa gặp mặt chưa hỏi han câu nào thì đã lải nhải một hồi không thôi.

Mai Quân Bích trong đầu lại nghĩ, chớ xem lão ta bên ngoài cứ cười nói xuê xoa, thực tế lão cũng là một con người nhiệt tình tâm huyết, một kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ đời nay.

- Ê! Công tử gia, sao ngươi im lặng không nói gì cả?

Xuyên Thiên Phi Thử thấy Mai Quân Bích im lặng không nói, lão hốt nhiên nói với giọng không vui.

Mai Quân Bích nghe thế vội vàng cười nói :

- A, a... Lão tiên bối, tiểu sinh...

Nhưng chàng chỉ ứng thanh lấp bắp được mấy tiếng mà không nói hết thành câu, trong đầu chàng nhớ lại bọn Thôi Huệ ba người còn ở dưới động, coi như là ba con tin trong tay Miêu Cương Độc Phụ, chàng cần phải đi tìm Cát Lan tiên sinh lấy thuốc cho bà ta mới được.

Nghĩ đến đó, chàng liền nói :

- Lão tiền bối, tiểu sinh cần phải đi tìm Cát Lan tiên sinh.

Xuyên Thiên Phi Thử trong đôi mắt ti hí như mắt chuột phát ra một tia hào quang, ướm hỏi :

- Sao? Chẳng lẽ Bách Độc tán kia là giả hay sao?

Mai Quân Bích lắc đầu nói :

- Không! Tiểu sinh tìm ông ta có chuyện khác.

Xuyên Thiên Phi Thử rút cổ lại, nheo mắt cười “Hì hì” nói :

- Cát Lan tiên sinh đi từ lâu rồi. Công tử gia có chuyện gì gấp thử nói ta nghe nào?

Mai Quân Bích không đáp mà hỏi tiếp :

- Ông ta quay trở lại Cửu Đạo loan sao?

Xuyên Thiên Phi Thử nói :

- Bọn chúng bị chiếc Câu Hồn Luật Lệnh của ta hù chạy mất, nào còn dám quay trở lại sào huyệt cũ của chúng!

- Câu Hồn Luật Lệnh ư?

Mai Quân Bích ngạc nhiên thốt lên, nhưng rồi chàng nhanh chóng nhớ lại tiếng cười lạnh lạnh và hai câu nói “Diêm Vương đã định canh ba chết, ai dám lưu lại đến canh năm”, chẳng lẽ Câu Hồn Luật Lệnh là hai câu này?

Bất giác hỏi :

- Lão tiền bối nói Câu Hồn Luật Lệnh, phải chăng là hai câu “Diêm Vương đã định canh ba chết, ai dám...”

Nhưng Xuyên Thiên Phi Thử vừa nghe đến đó, hai tay xua lia lịa cắt ngang lời chàng, mặt hơi tái lại, nói.

- Ái! Ái... thiếu niên nhân, người không được nói ra hai câu này, không được...

Mai Quân Bích bị lão cắt ngang lời thì cũng ngẩn người không hiểu làm sao cả, vừa rồi rõ ràng lão ta nói được, lẽ nào giờ mình nói không được? Hai câu này có gì mà ghê gớm thế chứ?

Chàng suy nghĩ không ra, nhất thời cứ đứng nhìn Xuyên Thiên Phi Thử trân trân.

Xuyên Thiên Phi Thử nói tiếp :

- Ái dà! Thiếu niên nhân, người thật không biết gì là trời cao đất rộng? Nói cho người biết, đến cả Ngọc Hoàng Thượng Đế câu gì cũng nói được, nhưng hai câu này thì đêm nay tuyệt đối không nói được. Lão hủ vừa rồi chỉ vì nghĩ các người trúng trùng độc, tuy uống thuốc giải Bách Độc tán rồi nhưng còn chưa qua sáu canh giờ, thấy bọn Cát Lan tiên sinh xông vào, ta một mình nghĩ khó đấu qua bọn chúng, trong tình thế bất đắc dĩ mới thử đem Câu Hồn Luật Lệnh ra thử, nào ngờ lại hù dọa bọn chúng bỏ chạy!

Mai Quân Bích không nén nổi hiếu kỳ, hỏi ngay :

- Lão tiền bối, chẳng lẽ hai câu này có uy lực ghê gớm đến thế sao?

Xuyên Thiên Phi Thử trừng chàng một cái, nói :

- Trong võ lâm mấy mươi năm nay ai nghe hai câu này mà không bỏ chạy, nhưng chạy thoát được cũng đã là hiếm lắm rồi! Thôi, chúng ta không nên nói đến chuyện này nữa, thiếu niên nhân, người nhanh nói ra đi, người tìm Cát Lan tiên sinh có chuyện gì chứ?

Mai Quân Bích biết có hỏi thêm lão ta cũng không nói, nên đành thôi.

Bấy giờ mới đem chuyện mình đi tìm bọn Thôi Huệ ba người, vô tình xuống dưới hang sâu gặp Miêu Cương Độc Phụ, sau đó bà ta yêu cầu chàng đi tìm Bạch Linh đan như thế nào, nhất nhất kể lại cho lão ta nghe.

Xuyên Thiên Phi Thử càng nghe càng kinh ngạc đến hai mắt tròn tròn, nói :

- Miêu Cương Độc Phụ ư? Ma nữ này còn sống trên trần gian này ư? Sao? Thiếu niên nhân, người đồng ý đi tìm thuốc giải cho mẹ ta sao? Thế này thì khác nào tháo củi thả cạp dữ ra...

Lão hơi ngừng lời lại một chút, rồi nói tiếp :

- Ai! Còn hai con nha đầu kia thì đang nằm trong tay bà ta nữa chứ!

Lão vỗ đầu bức tai tỏ ra rất lo lắng.

Mai Quân Bích nói :

- Lão tiên bối, tiểu sinh đã nhận lời bà ta, bất luận thế nào cũng phải làm cho bằng được, tiểu sinh xin cáo từ.

Nói rồi chàng định quay người đi ngay, nào ngờ Xuyên Thiên Phi Thử vung tay chớp lấy vạt áo chàng kéo lại, giọng gấp gáp nói :

- Thiếu niên nhân, người chớ nôn nóng như thế được không chứ? Ta hỏi người, người định đi đâu tìm Bạch Linh đan chứ?

Mai Quân Bích nghe hỏi một câu này thì ngớ người ra, vừa rồi chính Xuyên Thiên Phi Thử đã nói Cát Lan tiên sinh bị lão ta hù chạy mất, không dám quay trở lại Cửu Đạo loan, thiên hạ mệnh mông biết tìm lão ta nơi nào chứ?

Xuyên Thiên Phi Thử nhe răng cười kha khả nói :

- Công tử gia của tôi, người thật là hồ đồ, chẳng phải ta đã nói bao nhiêu thuốc quý của tên Cát Lan tiên sinh kia đều đã bị lão ta “thần trộm” ta cuỗm hết rồi sao? Ha ha... để ta lục tìm lại xem, nói không chừng Bạch Linh đan cũng có trong túi này!

Vừa nói lão vừa giơ tay lục túi áo.

Mai Quân Bích nghe lão ta nói mới chợt nhớ ra, đúng là lần trước khi trao thuốc giải Bách Độc tán cho chàng, Xuyên Thiên Phi Thử từng nói là bao nhiêu thuốc chai lớn chai nhỏ trong nhà Cát Lan tiên sinh đều bị lão ta lấy sạch, sao ta lại không nhớ ra sớm nhỉ?

Lúc này nhìn lại Xuyên Thiên Phi Thử đã thấy lão ngồi trên đất, lục tìm trong túi áo một hồi rồi lôi ra một chiếc bình sành màu trắng, chăm mắt xem một lúc, lão gật đầu reo lên :

- Có, có rồi! Đây chẳng phải là Bạch Linh đan sao?

Mai Quân Bích tròn mắt nhìn chăm chiếc bình trong tay lão ta, trong lòng còn bán tín bán nghi.

Xuyên Thiên Phi Thử dùng hai ngón tay nắm lấy chiếc bình sành nhỏ xíu hươ hươ trước mặt, chau mày nói tiếp :

- Này! Thiếu niên nhân, người cầm lấy đi mà thả một nữ ma đầu, để rồi xem trên giang hồ họa kiếp nổi lên. Thôi, chuyện đã thế này rồi thì cứ để sau rồi nói tiếp. A...

Chừng như lão chợt nhớ ra điều gì, lại nói :

- Bà ta nói Bách Độc tán tuy có thể trị trăm thứ độc, nhưng lại tổn thương nguyên khí nặng cho người luyện công, trong thời gian ba tháng mười ngày chưa thể hồi phục nguyên khí, cần phải uống loại thuốc do bà ta phối chế Bồ Thiên Tủy mới chóng hồi phục. Nếu thế, trong người bà ta nhất định còn thứ thuốc này, người chớ quên xin bà ta mấy viên nhé, lão hủ có chỗ cần dùng đến!

Nói rồi, trao bình thuốc cho Mai Quân Bích.

Mai Quân Bích nắm lấy bình thuốc đưa lên trước mặt xem, nhìn thấy rõ ba chữ Bạch Linh đan, trong lòng vui mừng liền nhét nhanh vào ngực áo.

Xuyên Thiên Phi Thử uể oải vươn vai ngáp dài một cái, nói :

- Hảo! Lão hủ chỉ vì tìm các người mà mất cả nửa ngày trời, thực tình thì ta cũng có chuyện cần làm. Thiếu niên nhân, chớ quên xin Miêu Cương Độc Phụ cho ta ba viên Bồ Thiên Tử nhé!

Chữ “nhé” cuối câu vừa dứt thì thân hình lão đã lướt mất nhanh sau vách đá.

Mai Quân Bích còn định hỏi thêm về tình hình của Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong, nhưng nào ngờ lão ta đi nhanh như thế. Vả lại lúc này chàng còn đang bận tâm cho ba người dưới hang động, an nguy chưa biết thế nào, con người Miêu Cương Độc Phụ vui buồn thất thường khó mà nói được. Giờ ta đã có Bạch Linh đan trong tay, phải nhanh xuống gặp bà ta tránh để lâu sinh chuyện không hay.

Nghĩ thế chàng liền quay gót trở vào lại thạch thất, rồi chui người theo đường hang xuống thạch động.

Chàng vừa thả người đứng xuống đất thì đã thấy Miêu Cương Độc Phụ đứng ngay bên cạnh mình, con mắt độc nhất sanh lạnh ngưng nhìn chàng vẻ như ngạc nhiên xen lẫn dò xét, cười lạnh lùng hỏi :

- Thiếu niên nhân, sao người quay trở lại nhanh như thế? Chẳng lẽ lấy được Bạch Linh đan rồi ư? Nó đâu?

Bà ta chừng như không thể tin Mai Quân Bích lại có thể lấy được Bạch Linh đan nhanh đến như thế, cho nên miệng thì hỏi dồn, tay trái chìa ra trước mặt chàng, tay phải ngược lại co lại chỉ chực vung ra chưa biết lúc nào.

Mai Quân Bích mỉm cười nói :

- Lão tiên bối đã phó thác cho tiểu sinh làm chuyện này, sao lại còn không tin tưởng?

Miêu Cương Độc Phụ thét lên :

- Lão bà tử ta tính toán lộ trình người đi về nhanh lắm cũng phải cả nửa ngày trời, thế mà thời gian người đi đến giờ tính ra người chưa ra khỏi địa lao này là khác, thế mà người lại quay về nhanh đến thế này thì ai tin chứ? Hừ... huống gì lão quỷ chẳng phải là nhân vật dễ chơi, người liệu có thể nói một câu mà lão ta giao thuốc cho người chăng? Thiếu niên nhân, người chớ nên bày trò quỷ trước mặt lão bà tử ta, chẳng đơn giản như người nghĩ!

Mai Quân Bích thò tay vào trong áo lấy chiếc bình sành nhỏ ra, giọng tức giận nói :

- Không tin thì bà cứ cầm lấy mà xem! Chẳng lẽ Bạch Linh đan có thể giả được sao?

Miêu Cương Độc Phụ vừa nhìn thấy chiếc bình sành trong tay Mai Quân Bích thì cả người ngớ ra, vì với bình thuốc do chính tay bà ta chế ra thì làm sao nhìn không nhận ra được. Thế nhưng bà ta vẫn thận trọng nắm lấy bình thuốc, mở nắp bình ra giơ lên mũi ngửi, cuối cùng mới gật đầu nói, giọng vui không tả :

- Không sai! Đúng là Bạch Linh đan! Thiếu niên nhân, lão bà tử ta trách nhầm người rồi!

Bà ta vừa nói dứt câu, tay nhanh nhẹn dốc ra mấy viên nhét nhanh vào mồm, chừng như sợ chậm một chút thì thuốc giải vượt mất khỏi tay.

Mấy viên thuốc vừa nuốt xuống khỏi cổ, đột nhiên Miêu Cương Độc Phụ ngửa cổ cất lên một tràng cười quái dị, tiếng cười lạnh lạnh chấn động mạnh khiến cả hang đá rung chuyển, những viên đá nhỏ rơi xuống lả tả như một trận mưa.

Tiếng cười vừa dứt, ánh mắt độc nhất xanh lạnh ngưng nhìn Mai Quân Bích, tay nắm bình thuốc, từng bước bức tiến về phía chàng.

Mai Quân Bích nhìn thấy thần sắc bà ta thì trong lòng đã phát run, ngấm vận công để phòng.

Miêu Cương Độc Phụ giơ bình thuốc ra trước mặt chàng, giọng trầm gặng hỏi :

- Thiếu niên nhân, lão quỷ Cát Lan cũng có mặt trong địa lao này phải không?

Mai Quân Bích gật đầu đáp :

- Ông ta đi còn chưa xa!

Chàng đáp một cách máy móc, vốn không có ý định nói dối bà ta, nhưng cũng không muốn nói ra chuyện Xuyên Thiên Phi Thử cho chàng bình thuốc giải này.

Miêu Cương Độc Phụ khuôn mặt nanh ác đáng sợ, cất tiếng cười dài nói :

- Tốt! Để xem hôm nay ngươi có thoát được khỏi tay lão nương không!

Nói đến đó, bà ta quay đầu lại nhìn Mai Quân Bích một cái, rồi giơ cánh tay gầy như que củi chỉ lên vách đá trên đầu nói tiếp :

- Thiếu niên nhân, nhớ cho kỹ, tia sáng duy nhất, tất cả chỉ chờ vào mệnh vận của ngươi. Ba đứa này thì tốt nhất chớ nên động đến chúng, tự khắc chúng sẽ tỉnh lại!

Nói dứt lời, đột nhiên hai tay giơ thẳng lên trời, chỉ nghe một tràng cười quái dị vang lên, thân hình bà ta nhanh còn hơn vệt lưu tinh vọt nhanh lên đỉnh vách đá, luồn theo đường hang biến mất.

Mai Quân Bích hốt nhiên nhớ ra Xuyên Thiên Phi Thử nhờ chàng xin bà ta ba viên Bồ Thiên Tử, vội vàng la lên :

- Lão tiền bối, xin dừng chân!

Nhưng chỉ còn lại tiếng cười dội mạnh chấn động vách núi, chẳng còn nhìn thấy bóng dáng Miêu Cương Độc Phụ đâu nữa.

Thật tình cũng không trách được bà ta, mười năm ròng bị giam khốn trong hang tối không dám nhìn thấy ánh mặt trời, nỗi căm hận trong lòng bà ta chất chứa đến chừng nào nghĩ cũng có thể biết. Cho nên giờ độc trong người đã giải, có thể an nhiên ra ngoài, làm sao bà ta không nóng lòng báo thù cho được? Huống gì nghe nói kẻ thù còn đi chưa xa!

Thế nhưng Thử lão tiền bối nhờ chàng xin ba viên Bồ Thiên Tử, giờ để Miêu Cương Độc Phụ bỏ đi như thế này, xem như chàng đã không hoàn thành được lời phó thác của lão ta, thử hỏi gặp lại nhau chàng biết ăn nói thế nào đây?

Mai Quân Bích nắm trên tay chiếc bình thuốc Miêu Cương Độc Phụ vừa giao lại cho chàng, đứng ngây người ra một hồi, cuối cùng mới cất bình thuốc vào trong áo.

Chàng nhớ lại bọn Thôi Huệ ba người, liền quay người bước nhanh đến bên thạch sàng, giờ nhìn lại thì quả nhiên cả ba người này sắc mặt đã hồng hào tươi nhuận, rõ ràng chân khí đã hồi phục rất nhiều. Chàng biết lời Miêu Cương Độc Phụ không giả chút nào, bọn họ được cho uống Bồ Thiên Tử rồi, theo như lời bà ta nói thì chỉ cần qua thêm một hai canh giờ là có thể hồi tỉnh lại, cho nên giờ chàng chỉ còn biết một điều là chờ đợi.

Nhưng ngồi mà chờ bọn họ tỉnh lại thế này thì thật là vô vị!

Chàng chợt nhớ lại câu nói cuối cùng của Miêu Cương Độc Phụ trước khi rời khỏi đây :

- “Thiếu niên nhân, nhớ cho kỹ, tia sáng duy nhất, tất cả chỉ chờ vào mệnh vận của ngươi”.

Câu này có ý nghĩa thế nào chứ?

Chàng ngẫm nghĩ một chút. Bất giác thuận chân đi về hướng vách đá mà vừa rồi bà ta giơ tay chỉ, ngược mắt nhìn lên đầu, thì ra trên đỉnh vách đá này chênh chếch một khe nứt, hai bên thẳng phất như bị dao cắt, khe nứt rộng chưa đầy một xích.

Chàng ngưng mắt chăm nhìn quay sát, thấy khe nứt xa tít, thậm chí có đến cả một hai nghìn trượng? Từ đó một tia sáng chiếu xuống.

Không! Một hang động sâu hút thế này, một tia ánh sáng mặt trời làm sao chiếu vào tận đây được?

Có lẽ vì ở trong hang tối tăm, ta nhìn thấy một thứ ánh sáng gì rồi lầm tưởng là ánh sáng mặt trời đấy thôi!

Nghĩ thế, bất chợt chàng nhớ lại Miêu Cương Độc Phụ trước khi nhờ chàng làm một việc gì thì trước tiên phải cho chàng một ân huệ, bảo chàng trước tiên đến vách đá phía đông xem bốn câu kệ và coi như đó là một ân huệ!

Chẳng lẽ bốn câu kệ kia có quan hệ gì với tia sáng này sao?

Nghĩ đến đó, bất giác lại đưa mắt nhìn lên chỗ phát ra ánh sáng.

“Động trung chi động,

Thiên ngoại phù vân

Nhất Quỳnh Nhất Vân,

Cổ thụ chi căn”

Từng câu từng chữ của bài kệ hiện lên lại trong đầu chàng, nghiền ngẫm thì càng lúc chàng càng thấy không sai chút nào.

Mai Quân Bích vốn là người thông minh, sở học lại uyên thâm, thế nhưng với bài kệ này thì không thể chỉ bằng vào sự thông minh và uyên thâm mà có thể giải ra được. Vì trên giang hồ mấy trăm năm nay chưa người nào giải ra được bài kệ này, tất nhiên vì thiên hạ mệnh mang, đi tìm một vật mà không biết đích xác ở đâu thì khác nào mò kim đáy biển.

Như Huyền Nữ giáo lao tâm khổ tứ hai mươi năm ròng rã, đi tìm khắp danh sơn đại xuyên, phát hiện ra Ca Lạc sơn trang đúng là “động trung chi động”, không những gây chấn động giang hồ, mà còn làm táng mạng không biết bao nhiêu người dòm ngó đến kỳ trận dị bảo, vẫn không sao tìm ra được cái gọi là “thiên ngoại phù vân”.

Điều này là vì cho đến giờ người trong giang hồ cũng chỉ mới biết được hai câu đầu của bài kệ “động trung chi động, thiên ngoại phù vân”, còn hai câu sau thì chẳng ai biết được.

Thực tế thì cho dù người ta có biết hết toàn bộ bài kệ chẳng nữa, nhưng nếu như bản thân không ở trong hoàn cảnh này thì dù người có trí lực thông huệ đến đâu cũng khó mà hiểu ra được.

Quả cũng không sai.

Cứ nghĩ câu thứ ba “Nhất Quỳnh Nhất Vân”, chỉ nghe cũng nghĩ ngay đến là dị vật vô lâm, trong đó một thứ là đồ bằng ngọc thạch, còn một thứ lại thuộc về văn tự. Cho nên không ai tận mắt nhìn thấy chúng ra sao thì không thể biết được nó như thế nào, có một điều là mọi người đều khẳng định nó phải là hai thứ vô lâm kỳ bảo chứ chẳng nghi!

Câu thứ tư “Cổ thụ chi căn” thì lại khó hiểu, quanh động này làm gì có gốc cổ thụ, chưa thể hiểu ra được nó ám chỉ điều gì.

Câu đầu “động trung chi động” thì đã quá rõ ràng, chính là muốn chỉ hang động bí ẩn nằm sâu trong thạch đạo, nơi mà vị cao tăng kỳ nhân này đã tĩnh tọa khô thiền.

Còn câu thứ hai “thiên ngoại phù vân”, phải chăng là chỉ tia ánh sáng trên đỉnh vách đá kia?

Quyết không sai, chẳng phải chính Miêu Cương Độc Phụ đã bắt chàng đi thử mệnh vận thế nào đó sao?

Bà ta giam mình trong hang sâu này mười năm khô thiền độ nhật, đương nhiên phải hiểu thấu huyền cơ thâm ý của bài kệ này rồi!

Ha ha! Người trong võ lâm không ai không nằm mơ muốn có được hai báu vật này trong tay, Miêu Cương Độc Phụ biết được bí mật này, bà ta lại không phải là người danh môn chánh phái, càng không phải là tiên nhân thế ngoại, lẽ nào lại không động lòng tham?

Hai là bà ta đã cuỗm hai thứ đi mất, giờ chỉ là lừa ta?

Nhưng nghĩ ra thì không đúng, cứ nhìn thần thái bà ta khẳng khái như thế, chừng như không giả dối chút nào.

Mai Quân Bích cứ vắt óc suy nghĩ, từng chi tiết một, bất chợt chàng suýt nữa reo lên, lại nghĩ: A, a... đúng rồi, bà ta trong người trúng độc Hắc Sinh thảo, không thể tiếp xúc với một chút ánh sáng mặt trời, cho nên bà ta tuy đã hiểu thấu huyền cơ, nhưng vẫn không dám mạo hiểm.

Thế mới thấy, cho dù báu vật thiên cổ kho có ở trước mặt chẳng nữa, nhưng người đã mất hết tự do thì có trong tay cũng ích gì?

Mai Quân Bích nghĩ đến đó tự nhiên không còn thấy hứng thú trước báu vật, chàng chỉ nhìn qua chỗ phát ánh sáng thêm một lần nữa rồi bước trở lại phía chiếc giường đá.

Trên chiếc giường đá, một đầu đặt Thôi Huệ và Thượng Quan Yến nằm, còn một đầu chính là Chúc Ưng Dương ở phải Thái Sơn, ở giữa còn trống một chỗ, có lẽ Miêu Cương Độc Phụ chưa lại để cho bà ta ngồi.

Chàng thả người ngồi xuống, trong đầu bao nhiêu suy nghĩ. Trước tiên chàng nhớ lại lần đầu tiên chàng gặp được Thôi Huệ và Thượng Quan Yến, sau đó đã thương bọn Kiều Tiên Tứ Sát, Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng bị mất tích, chàng truy tìm đến tận Ca Lạc sơn trang, rồi đưa đẩy mãi cho đến tận đây. Thời gian chỉ nội trong một tháng mà đã không biết bao nhiêu chuyện xảy ra.

Chẳng những không tìm ra được tung tích của Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng mà đến ngay cả Thôi Mẫn cũng biến mất như “hoàng hạc nhất khứ”, chẳng lẽ nàng đã xảy ra chuyện gì trên đường rồi chẳng?

Lại còn Tam tiểu thư Vu Thục Nhân, mạo hiểm phạm tội nghịch sư dẫn ta vào trốn trong địa đạo này, cứ nhìn ánh mắt đầy thâm tình của cô ta, há chẳng không có tình cảm với ta?

Huệ muội muội và Yến muội muội đi cùng ta lâu ngày, tuy ta chưa từng có ý nghĩ chuyện nam nữ, thế nhưng bọn họ cả hai ít nhiều thì lại thổ lộ tình cảm với ta. Ai!...

Chỉ nghĩ đến đó cũng khiến cho chàng thở dài, bất giác đưa mắt nhìn hai thiếu nữ, chỉ thấy trên hai khuôn mặt giờ đây hồng sáng như đang chứa một nụ cười với chàng, hơi thở đều đều thực không khác gì như hai đoá hoa mẫu đơn đang độ xuân thì.

Mai Quân Bích cứ thế hết nghĩ chuyện này rồi đến chuyện khác, nhưng thời gian chờ đợi bao giờ cũng trôi qua rất chậm, chuyển ánh mắt nhìn lại gian thạch động vừa tối vừa ảm thấp.

Bất giác ánh mắt ngưng chú lên vách đá phía đông, nơi có khắc bài kệ bốn câu, chàng lại nghĩ: ta tuy không quan tâm gì nhiều đến hai bảo vật vô lâm, nhưng đây là hai thứ mà người trong vô lâm ai ai cũng mơ có được trong tay, lẽ nào ta không xem đáo để mở mang nhãn giới?

Nghĩ thế tự nhiên tính hiếu kỳ trỗi lên khiến chàng đứng dậy, rồi không bảo chân chàng cũng bước đưa chàng trở lại dưới chân vách đá.

Chàng ngược mắt nhìn lên đỉnh thạch động, giờ định thần nhìn lại chàng mới xác định một khe nứt để tia sáng lọt qua chỉ cách mặt đất chừng tám chín trượng, nhưng ngoài tia sáng ấy ra thì không còn nhìn thấy thứ gì nữa.

Duy nhất từng giọt nước thấm qua vách đá nhỏ xuống tí tách, thì ra bên trên rất ẩm, thậm chí có mạch nước ngầm.

Chàng nhắm tính trong đầu một chút, rồi quyết định lên đó xem hư thực thế nào, nghĩ thế liền hít sâu một hơi để khí Đan Điền, chân nhún mạnh vọt người lên cao có đến chín trượng lọt người vào trong khe nứt, với hai tay chạm vào vách đá. Quả nhiên nhận ra vách đá vừa lạnh như băng, lại vừa trơn ướt, rêu phủ kín mặt đá.

Vách đá chật hẹp, sâu thì không biết lên đến đâu, nhưng ở chỗ chàng vừa nhảy người lên chỉ chừng hai xích, ngực và lưng chàng chừng như chỉ cách hai bên vách núi vài thốn, hai chân thì treo lơ lửng chẳng co lại được, duy nhất chỉ còn lại đôi tay.

Thế nhưng hai vách núi này lại thẳng đứng trơn nhẵn như gương, lại còn bám đầy rêu phong, nếu như với một người võ công bình thường thì chẳng thể nào đu người vào đây được, song với Mai Quân Bích lại khác.

Mai Quân Bích thi triển thủ pháp Bích Hồ Du Tường, nhưng chỉ là dùng hai tay bám sâu vào trong vách đá trước mặt, lưng thì kê vào vách đá phía sau, rồi cứ thế lần người lên phía trên.

Với cách này thì chàng lần theo vách đá lên trên được, tuy có chậm nhưng không đến nỗi quá vất vả. Lên chừng được trăm trượng thì nhận ra đang ở trong một làn hơi trắng, giống như sương nhưng lại giống như mây, đồng thời khe núi chừng như cũng có rộng ra hơn nhiều.

Mai Quân Bích dừng người lại, ngược mắt nhìn lên, nhưng với làn sương trắng dày đặc này cho một người công lực thâm hậu đến đâu chẳng nữa cũng không nhìn xa hơn ba trượng.

Lại tiến người lên phía trên, vẫn y nhiên một màn sương trắng, không biết lên bao đến chừng nào?

Nhưng một điều thấy rõ là khe núi càng lúc càng rộng ra, hơi nước làm cho áo quần Mai Quân Bích ướt đầm, đồng thời một làn gió từ trên thổi xuống mang theo hàn khí khiến chàng thấy mát mẻ khoan khoái, trong đầu chàng tự nhiên vui lên khi nghĩ khả năng khe núi này thông ra bên ngoài!

Chính suy nghĩ này khiến cho chàng tinh thần phấn chấn hẳn lên, dù sao thì lên đến ngang đây rồi cũng không thể bỏ cuộc trở xuống, nhất định phải lên cho đến tận cùng xem thế nào mới được.

Lúc này khe núi rộng có đến nửa trượng, lại thêm vách núi bắt đầu dốc hơn, chứ không dựng đứng như phía dưới kia, điều đó khiến cho Mai Quân Bích dễ dàng thi triển khinh công.

Chàng đề khí, chân đạp vào vách đá nhún cả người vọt nhanh lên phía trên, giờ thì thân hình chàng như tên thoát cung lướt nhanh lên trên vun vút.

Mai Quân Bích càng phấn chí hơn, cứ thế qua thời gian một tuần trà, khe núi giờ đã rộng đến mấy trượng, vân vụ trên đầu cũng loãng đi, chàng thích thú càng đề khí lướt người đi nhanh hơn, chỉ sau thêm mấy lần tung người nữa, hốt nhiên trước mắt không gian mở rộng ra, thân hình cũng liền đáp xuống trên một sơn đỉnh, mặt trời chói chang ánh sáng chiếu khắp nơi.

32. Chương 32: A Nậu Thần Kiếm

Chàng khi ở trong địa đạo chẳng hề biết đến ngày giờ, nguyên lúc này trời không những sáng từ lâu mà đã đến giờ Tý rồi.

Mai Quân Bích hít sâu một hơi khoan khoái trong người, phóng mắt nhìn ra chung quanh mới thấy nơi đây núi non trùng trùng điệp điệp, nhấp nhô thấp thoáng trong vân vụ như cảnh thế ngoại tang bồng mà thường thấy trong tranh.

Chàng nhìn lại chỗ mình đứng, nguyên đây là một khe núi rộng có đến mười trượng, bên dưới chỉ thấy một màu mây trắng mang mang, quả nhiên nếu không phải mới từ dưới đó lên thì chẳng ai biết được dưới đáy khe núi này là gì?

Lại nhìn sơn đỉnh mình đang đứng, chung quanh toàn là quái thạch lởm chởm thành rừng, rêu phong cũ mốc, chừng như chưa từng có dấu chân người thậm chí dấu chân một con vật nào đặt lên đây.

Phong đỉnh rộng chừng hai mươi trượng vuông, chung quanh đầy những quái thạch lồ lộ đầy rêu phong, nhưng đáng chú ý nhất là ngay giữa phong đỉnh một cây cổ thụ già nua.

Thân cây không cao lắm, nhưng tán lá thì lại rộng, tỏa ra chung quanh như một cái dù khổng lồ, trên thân từng dây leo bám vào chằng chịt.

Mai Quân Bích lúc này mới ngộ hiểu ra ý nghĩa của câu “Thiên ngoại phù vân” trong bài kệ, thì ra là chỉ cảnh giới này đây, bên trên khe đá kia là một mảnh trời khác với mây núi bạt ngàn.

A! A! Đúng rồi “Cổ thụ chi căn” nhất định là chỉ cây cổ thụ này rồi, bên dưới gốc cây nhất định có điều bí ẩn!

Nghĩ thế trong lòng chàng phấn chấn hẳn lên, nghĩ chẳng đúng sao? Bốn câu kệ rõ ràng nói là “Nhất Quỳnh Nhất Vân”, hai thứ báu vật nằm dưới một gốc cổ thụ già, phải xuống hang động nằm sâu dưới một hang động khác, sau đó theo khe núi ra bên ngoài một vùng trời khác.

Giờ chỉ còn việc tìm đến dưới gốc cây là được, nghĩ thế chàng càng vui hơn nữa khi thấu triệt bài kệ, hít sâu một hơi, tinh thần sảng khoái, chàng cất bước đi nhanh về phía gốc cây.

Cây cổ thụ này chẳng những tán lá um tùm, mà dây leo chằng chịt, tính ra tỏa rộng phải có bốn năm trượng vuông. Trên mặt đất những rễ cây lớn có bằng cổ tay, lại đan nhau ngang dọc như một mạng lưới.

“Cổ thụ chi căn”? Khả năng là nằm ngay dưới những đám rễ cây này. Vì bốn câu kệ này lưu truyền trong giang hồ có mấy trăm năm nay, thế thì những gì nằm dưới gốc từ mấy trăm năm trước tất nhiên hiện tại không thể nhìn thấy được, đồng thời điều ấy cũng biết được gốc cổ thụ già nua này có đã mấy trăm năm rồi chứ chẳng nghi!

Cứ nhìn gốc cổ thụ to lớn có đến mấy người ôm không xuể, mấy trăm năm về trước đương nhiên nó cũng chỉ là một gốc cây nhỏ bình thường, mà rễ cây và dây leo cũng chưa có chằng chịt như hiện tại.

Như thế, “Nhất Quỳnh Nhất Vân, Cổ thụ chi căn” đương thời nằm dưới rễ cây là nơi nào hiện tại chứ? Chẳng lẽ vị cao tăng kia năm xưa đã chôn hai bảo vật ngay dưới gốc cây này?

Ai. Nếu đúng thế thì phải hạ thân cây cổ thụ này, đào gốc lên thì may ra mới có thể tìm được bảo vật!

Thôi vậy! Ta vốn không quan tâm gì lắm đến báu vật, hướng gì muốn lấy phải mất bao nhiêu công sức đốn ngã gốc cây này tìm kiếm. Hướng gì với một gốc cây to mấy người ôm thế này, chuyện đốn ngã đào gốc nó lên há là một chuyện đơn giản sao?

Nghĩ đến đó chàng định quay người trở về, nhưng bất giác ánh mắt chàng lại nhìn lên thân cây, chừng như nhận ra có dấu vết của những hàng chữ.

Tính tò mò khiến chàng bước chân đến gần ngưng mắt nhìn xem, nét chữ này nhìn rất giống với nét chữ lưu trên vách thạch động, cũng dùng Kim Cương chỉ lực để khắc sâu vào thân cây, chỉ có điều qua năm tháng giờ đây nét chữ không còn rõ ràng. Mai Quân Bích vừa chăm nhìn vừa dùng tay sờ mó phán đoán, qua một hồi chàng mới đọc ra được hàng chữ, ghi rằng :

“Thiệu Hưng thập thất niên, Trí Quả thủ thực”.

Hai chữ “Thiệu Hưng” chính là chỉ Đế hiệu của Nam Tống Cao Tông, tính ra cách đây có đến năm trăm năm.

Còn “Trí Quả”, hẳn phải là vị thần tăng năm xưa phát hiện ra bảo vật, lưu lại bài kệ để tặng.

Thế nhưng năm xưa người tự tay trồng cây này, vì sao lại còn lưu tự tích trên cây?

Trong đầu chàng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, có phải chăng hàng chữ này chính là để đánh dấu chỗ chôn bảo vật?

A! Xem ra không sai, sao ta không thử đào ngay tại hướng này xem?

Nghĩ thế, chàng liền rút thanh Côn Ngô kiểm ra, trước tiên chặt hết những dây leo bám dưới gốc cây, để lộ ra một khoảng trống rộng ngay dưới gốc cây, rồi mới bắt đầu đào xuống.

Nên biết, Côn Ngô kiểm là thanh bảo kiếm chém sắt như bùn, cho nên với đám rễ cây tuy to lớn này, nhưng chẳng đáng là gì. Chàng dùng thanh bảo kiếm vừa chặt vừa đào, chỉ sau một lúc đã đào được một chiếc hố sâu có đến ba bốn xích. Nhưng gốc cây này rễ chi chít, càng đào xuống lại càng nhiều hơn, rễ kết búi kết chùm như một mạng lưới, nếu như trong tay chàng chỉ là một thanh kiếm bình thường, thì chắc không làm gì nổi với đám rễ gốc cổ thụ này.

Mai Quân Bích dùng cả hai tay mà đào bới, chàng cố lần theo một rễ cây lớn nhất để đào sâu xuống dưới. Qua một hồi nữa chàng đã đào thành một chiếc hố sâu đến ngang ngực, rộng chừng ba bốn xích vuông.

Thế nhưng, rễ cây thì vẫn còn ăn sâu chưa biết tới đâu, Mai Quân Bích trên trán đã thấy râm rập mồ hôi, chàng định nghỉ tay một lát, nhưng đúng lúc ấy đột nhiên mũi kiếm khựng lại vì chạm phải một vật gì khá cứng.

Mai Quân Bích chăm mắt nhìn, giữa đám rễ cây lộ ra một góc phiến thanh thạch, bất giác trong lòng thoáng động. Vì dưới sâu gốc cây này tuy là lớp đá núi nhưng màu của phiến thanh thạch này thì lại xem không giống như màu đá núi, hay chính là nơi này rồi?

Trong đầu nghĩ nhanh, tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên, vừa tay vung thanh kiếm chặt đứt hết đám rễ cây chung quanh, tay còn lại thì cẩn thận cào đất đá vát ra ngoài. Giờ thì một mặt đá xanh nhìn như một chiếc hòm, dài chừng ba xích, rộng chỉ một xích. Mai Quân Bích sung sướng chừng như muốn reo lên, biết mình đã không tìm sai, chàng lại dùng kiếm moi hết đất chung quanh, cất kiếm vào vỏ, cuối cùng dùng hai tay nâng chiếc hòm đá lên rồi tung người nhảy lên khỏi hố.

Đặt chiếc hòm đá xuống đất, chàng phủi hết đất đá trên mặt hòm, giờ mới thấy hiện ra những hàng chữ. Nét chữ như rồng bay phượng múa, hiển nhiên cũng do vị Trí Quả thần tăng kia dùng Kim Cương chỉ lực mà viết. Viết rằng :

“Quỳnh vi Phong Tinh,

Công thắng huyền chân,

Văn viết A Nậu,

Kiểm trung chi thần,

Ngũ bách niên hậu,

Tặng hữu duyên nhân”

Mai Quân Bích đọc xong trong lòng không khỏi kinh ngạc lẫn vui mừng, sáu câu này đọc thì như thơ, nhưng lại giống kệ, bốn câu đầu là lời giải thích câu “Nhất Quỳnh Nhất Văn” trong bài kệ trên vách đá. Tuy lời giải thích không rõ ràng lắm, nhưng đọc lên cũng có thể đoán định được trong chiếc hòm đá này chứa một vật bằng ngọc thạch tinh anh và một thanh thần kiếm chứ chẳng nghi.

Thế nhưng còn hai câu sau, “Ngũ bách niên hậu, Tặng hữu duyên nhân”, chẳng lẽ Trí Quả thần tăng đương thời khi chôn hai bảo vật này đã biết trước phải năm trăm năm sau mới có người “hữu duyên” đào lên được sao?

Bấy giờ Mai Quân Bích cũng chẳng có nhiều thời gian để suy nghĩ, chàng lần đúng chỗ nắp hòm đá, hai tay vận lực gỡ mạnh, thế nhưng nắp hòm đá chừng như dính liền với đáy hòm thành một khối, không hề nhúc nhích chút nào.

Có lẽ vì chôn quá lâu năm dưới đất, cho nên không dễ mở ra. Nghĩ thế chàng liền vận thêm chân lực vào hai tay, nhưng nắp hòm vẫn y nguyên không một chút lay động, nếu như chàng vận thêm chân lực nữa thì e rằng cả chiếc hòm đá này bị vỡ tan như chơi.

Như thế thì di bút của Trí Quả thần tăng cũng bị hủy hoại, làm sao có thể như thế được?

Trong đầu suy nghĩ, chợt nhớ ra thanh kiếm trên lưng, chàng trở tay rút kiếm ra, cẩn thận dùng mũi kiếm rạch theo vết nắp hòm, sau đó mới dùng hai tay nhắc lên. Lần này thì quả nhiên chiếc nắp hòm được nhắc lên một cách dễ dàng.

Chỉ thấy trong chiếc hòm đá một thanh đoản kiếm toàn thân đen sì dài chừng hai xích và một viên hổ phách hồng ngả vàng lớn bằng quả trứng vịt, nhưng chung quanh lại gồ ghề lồi lõm chứ không trơn tru láng bóng như những khối hổ phách thường thấy.

Đây chính là hai bảo vật vô lâm mà người trong giang hồ mấy trăm năm nay tranh nhau đi tìm ư?

Mai Quân Bích nhìn hai vật trong hòm đá, lòng chàng không khỏi có chút hồ nghi.

Bấy giờ chàng giơ tay nắm thanh kiếm lên xem, rồi thuận tay nắm thanh kiếm rút ra, nhưng thanh kiếm dính cứng ngắt trong vỏ. Thì ra chôn quá lâu năm khiến thân kiếm gỉ sét, nào giống như một thanh kiếm báu?

Mai Quân Bích nghĩ nhanh trong đầu, bên trong tất phải có nguyên do, chàng vận lực kéo ra, nhưng...

Hai thành, ba thành, bốn thành... rồi năm thành công lực, nhưng thanh kiếm vẫn bất động.

Quái! Ta vận đến năm thành công lực, dù là thép chẳng nữa cũng phải dài ra.

Thế mà thanh bảo kiếm này và vỏ kiếm chẳng biết chế bằng thứ gì, mà vẫn không một chút suy yếu.

Đưa mắt nhìn kỹ lại, giờ mới thấy thanh kiếm nặng trĩu đen sì này có hình thù cổ quái, trên đốc kiếm có khắc một hàng chữ nhỏ nhưng rất tinh tế ghi :

“Giáng ma hộ pháp A Nậu thần kiếm”

Tám chữ viết theo lối chữ Lệ cổ, ngoài ra không có bất cứ một hoa văn trang sức nào khác. Trên vỏ kiếm thì có khắc một số hoa văn, nhưng lâu năm gỉ sét ăn mòn, chẳng nhìn thấy rõ gì.

Mai Quân Bích trầm ngâm suy nghĩ, người trong võ lâm vì hai bảo vật này mà không tiếc hy sinh tính mạng, còn Trí Quả thần tăng thì cất giấu nó tận trên thâm sơn cùng cốc, đủ thấy nó không thể là một thanh sắt vụn! Có lẽ ta chưa hiểu thấu hết huyền cơ bên trong mà thôi.

A! Thử lão tiên bối kiến thức uyên bác, có lẽ biết được lai lịch của thanh A Nậu thần kiếm này chẳng? Ta sao không mang thanh kiếm này đi tìm Thử lão tiên bối hỏi xem sao?

Nghĩ thế, chàng liền buộc thanh đoản kiếm vào người, rồi thò tay nắm lấy tiếp viên hồ phách lên xem, đó chỉ là một viên hồ phách thô sơ chưa qua trau chuốt, có gì mà quý giá chứ?

“Quỳnh vi phong tinh, Công thắng Huyền Chân”

Mai Quân Bích vừa chăm nhìn viên hồ phách, miệng vừa lẩm nhẩm hai câu này, mảy châu lại về suy nghĩ rất lung.

Hai câu này tất nhiên là nói về viên hồ phách.

A!...

Mai Quân Bích chừng như reo lên khi chàng chợt nhận ra giữa viên hồ phách kia còn có chứa một vật.

Nhìn kỹ một chút đã có thể nhận ra ngay là một con ong vàng lớn bằng ngón tay cái, trên đầu đôi mắt rất lớn, đôi râu lại như hai chiếc kim nhìn rất sống động.

- Í! Nó còn sống!

Mai Quân Bích Chừng như không tin vào mắt mình, chàng nghĩ là mình hoa mắt nhìn nhầm, nhưng định thần nhìn kỹ quả nhiên con ong nằm ngay giữa viên hồ phách đôi cánh rung rinh các chân ngo nguẩy không ngừng.

Trời sinh vạn vật, không biết bao thứ kỳ kỳ mà không có, bấy giờ chàng thuận tay cho viên hồ phách vào trong áo, đẩy nắp hòm đá lại rồi cho xuống hố như cũ, sau đó vùi đất lấp chiếc hố trở lại bình thường.

Chàng làm xong xuôi mọi việc, đến khi nhìn lại thì trời đã quá Ngọ từ lâu. Tính ra từ khi chàng rời thạch động đến giờ thì cũng đã hơn một canh giờ, ba người kia hẳn cũng đã tỉnh lại rồi. Nghĩ thế trong lòng chàng nôn nóng quay trở lại xem bọn như thế nào, chàng vội vàng trở lại miệng khe đá rồi thi triển khinh công lướt xuống.

Không như khi lên đây, Mai Quân Bích trở xuống một cách nhẹ nhàng nhanh chóng, chẳng mấy chốc thì chàng đặt chân trở lại trong thạch động.

Điều đầu tiên chàng nhận ra là ba người kia vẫn còn nằm ngủ mê man trên giường đá chưa hồi tỉnh lại, chàng thở phào ra một hơi rồi thả người ngồi xuống bên giường. Cởi thanh cổ kiếm ra ngắm nghía lần nữa, giờ nhìn kỹ mới nhận ra những hoa văn trên đốc kiếm ẩn hiện hình nhân, nhưng vì quá lâu ngày nên không nhìn thấy rõ nữa.

Chàng lại nhìn kỹ chỗ dính nhau giữa đốc kiếm và vỏ kiếm, rồi lại thử dùng sức rút kiếm ra, nhưng kiếm và vỏ cứ như được đúc thành một khối không làm sao kéo ra được, đồng thời cũng không hiểu được bí ẩn bên trong nó.

Chàng ngồi thờ người ra mà nhìn thanh cổ kiếm, trong đầu suy nghĩ rất lung về bí ẩn bên trong thanh kiếm này...

- Ủ... ra! Mai ca ca!

Đột nhiên tiếng người gọi lên khiến chàng giật mình trở về với thực tại, ngoái đầu nhìn mới nhận ra là Thôi Huệ đang vừa mở mắt tỉnh lại.

- Huệ muội, ta đây...!

Thôi Huệ trở mình ngồi dậy lần bước xuống giường, ngơ ngác nhìn màn đêm tối đen chung quanh, miệng không ngớt kinh ngạc kêu lên :

- Ai...! Mai ca ca, hình như muội đã ngủ say rất lâu, sao trời vẫn chưa sáng nhỉ?

Mai Quân Bích cười nói :

- Hiện tại đã qua giờ mùi rồi, chỉ vì chúng ta đang ở một hang động sâu trong núi, cho nên không nhìn thấy ánh mặt trời đó thôi.

Thôi Huệ kinh ngạc nói :

- Sao? Quá giờ mùi rồi ư? Thế thì hôm nay chúng ta cũng không đi được rồi!

Thì ra nàng cứ ngỡ bọn họ chỉ vừa mới ra khỏi Thổ Lan tử cốc, cho nên nghe nói đã quá giờ mùi mới hoảng lên như thế.

Nhưng chính tiếng thốt thất thanh của nàng khiến cho Thượng Quan Yến cũng tỉnh lại theo, mở mắt ra chỉ thấy trời tối ngật giờ tay trước mặt chẳng thấy năm ngón, cô ta la hoảng lên :

- Ai da! Căn phòng này sao lại tối thế, đến một chút ánh sáng cũng không có. Huệ thư thư nói sao, hôm nay chúng ta cũng không đi được sao?

Mai Quân Bích bật cười nói :

- Tiểu muội muội chớ hoảng lên như thế, hai vị muội muội và Chúc huynh tối qua đã uống Bồ Thiên Tử của Miêu Cương Độc Phụ, cho nên ngủ một giấc ngon lành đến sáu canh giờ. Hiện tại công lực đã hoàn toàn hồi phục, chỉ chờ Chúc huynh tỉnh lại nữa là chúng ta có thể rời khỏi hang động này.

- Lão tiên bối, vẫn bối đã tỉnh lại rồi!

Nào ngờ chàng vừa nói xong thì nghe tiếng Chúc Ứng Dương thốt lên.

Thực ra thì Chúc Ứng Dương tỉnh cùng một lần với Thượng Quan Yến, nhưng hẩn trước tiên cố nhớ lại chuyện hồi đêm, trước tiên hẩn trúng Ngũ Âm Tuyệt Mạch của người Huyền Nữ giáo, sau đó được một vị cao nhân tiên bối đả thông kinh mạch cho hẩn, sau đó thì hẩn hôn mê chẳng còn hay biết gì nữa.

Nhớ lại thế, hẩn ngẫm vận công lực thì khí huyết lưu thông, tinh lực dồi dào, xem ra còn sung mãn hơn nhiều so với trước khi hẩn trúng thương.

Chính đang trong lúc lòng đầy kinh ngạc, thì nghe Mai Quân Bích nói mới biết là mình trong lúc hôn mê được cho uống một loại linh dược bổ tủy bồi chân nguyên, trong lòng vừa mừng vừa cảm kích mới thốt lên như vậy.

Mai Quân Bích nghe Chúc Ứng Dương xưng mình là “lão tiên bối”, bật cười nói :

- Chúc huynh thiên vận chớ nên xưng hô như thế, tính ra thì tuổi tác tiểu sinh và Chúc huynh chẳng hơn kém nhau bao nhiêu, chớ nên khách khí mà cứ xem như bằng hữu cùng trang lứa!

Chúc Ứng Dương nghe thì càng kinh ngạc hơn nữa, vì trước đây hẩn từng nghe sư phụ nói, thủ pháp Ngũ Âm Tuyệt Mạch rất bá đạo, người nào bị đánh trúng thì vô phương cứu chữa.

Trừ phi vài tay đại cao thủ nội lực tinh thâm hợp lực lại thì mới có thể dùng nội lực đả thông kinh lạc, mới may ra cứu được tính mạng. Nếu lấy bản lĩnh võ công của sư phụ hẩn mà nói, thì còn chưa thể cứu trị, cho nên hẩn mới nhận định người cứu mình phải là một cao nhân tiên bối.

Nào ngờ, nghe giọng của đối phương chỉ là giọng của một thiếu niên, lại nói đồng trang lứa với hẩn, làm sao khiến hẩn không kinh ngạc chấn động cho được.

Trong lòng vừa cảm kích vừa khâm phục vô cùng, Chúc Ứng Dương vội nói :

- Như huynh đài đã dạy, tiểu đệ nào dám không nghe. Không biết huynh đài xưng hô thế nào?
- Tiểu sinh là Mai Quân Bích, Thiên Thai phái.
- Thiên Thai? Huynh là... Thiên Thai phái, Mai Quân Bích!

Giọng Chúc Ưng Dương chừng như run lên vì xúc động khi nghe mấy tiếng Mai Quân Bích.

Mai Quân Bích cười nói :

- Không sai! Chúc huynh hẳn cho rằng lệnh sư huynh Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long là do tiểu sinh giết. Thực ra bên trong chuyện này có nhiều tình tiết phức tạp, một lời nói không cùng. Chúng ta chờ ra khỏi hang động này rồi nói chuyện nhiều hơn.

Chúc Ưng Dương tuy hành cước giang hồ thời gian chưa nhiều, nhưng với một câu hàm chứa nhiều ẩn ý này thì hẳn cũng nhận ra được, bấy giờ vội ứng thanh đồng ý ngay.

Lúc này Thôi Huệ đã lấy đá hỏa cơ bên người ra đánh lửa cháy lên, đưa mắt nhìn chung quanh thạch động một vòng, cất giọng kinh ngạc hỏi :

- Mai ca ca, chẳng phải chúng ta vẫn ở trong thạch thất ban đầu kia sao? Đây là nơi nào thế?

Thì ra giờ nàng đã nhớ ít nhiều khi hồi tỉnh lại trong thạch thất.

Mai Quân Bích chỉ tay lên miệng hang nằm chênh chếch trên đỉnh hang, nói :

- Chúng ta đang ở dưới huyết động trong thạch thất, giờ sẽ ra theo con đường này!
- A!

Thượng Quan Yến và Chúc Ưng Dương đồng thanh la lên đầy kinh kỳ.

Đỉnh thạch động cách mặt đất có đến cả mười trượng, đừng nói là Thượng Quan Yến và Chúc Ưng Dương không có cách gì phi thân lên tới đó, mà ngay cả Thôi Huệ cũng tỏ ra lúng túng.

Mai Quân Bích mỉm cười nói :

- Đường huyết động này thoai thoải như dốc núi, cứ nhảy lên được đó rồi là có thể bò đi một cách dễ dàng. Để tôi giúp các người lên đó!

Luận về võ công thì không thể khiến cưỡng được, ba người tự nhiên ai cũng hiểu điều này, biết tự lượng được sức mình như thế nào, cho nên bấy giờ nghe Mai Quân Bích nói thế thì đều đồng ý để chàng giúp mình.

Mai Quân Bích giúp từng người một bám lên đường hang, còn mình thì đi cuối cùng.

Qua một hồi, cả bọn bốn người đã bò quay trở lên thạch thất.

Thôi Huệ chừng như không kiên nhẫn được, vừa lên đến thạch thất lập tức nhìn Mai Quân Bích hỏi ngay :

- Mai ca ca, hồi tối huynh nói được Thử gia gia cho thuốc giải, vậy huynh gặp Thử gia gia nơi nào?

Mai Quân Bích cười nói :

- Đã muộn lắm rồi, giờ chúng ta vừa đi vừa nói chuyện!

Nói rồi chàng đi trước dẫn ba người ra khỏi thạch thất, đi hết con đường nhỏ, phía trước đã nhìn thấy địa đạo rộng lớn. Chàng vừa đi vừa đem chuyện từ khi bọn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến trúng độc trong người phát tác, hôn mê bất tỉnh như thế nào, rồi chàng gặp được Xuyên Thiên Phi Thử cho thuốc giải Bách Độc tán ra sao, nhất nhất kể lại cho bọn họ nghe.

Rồi sau đó truy tìm tung tích Ôn Như Phong mới gặp được Tam tiểu thư Vu Thục Nhân dẫn đến địa đạo này, tìm vào thạch thất tạm ẩn nấu trị thương cho hai người.

Kể đó là chuyện bắt gặp Đăng Tâm hòa thượng dẫn Chúc Ưng Dương vào động truy lùng chàng, sau đó thế nào đều kể ra cho bọn họ nghe.

Những chuyện chàng kể thành một câu chuyện dài ly kỳ hấp dẫn, khiến cho cả ba người nghe đều kêu lên kinh ngạc lẫn thích thú.

Thượng Quan Yến là người vui mừng hơn cả, vội hỏi :

- Mai ca ca, cả hai bảo vật kia thực sự huynh đều lấy được rồi sao? Nhanh cho bọn muội cùng xem đi!

Mai Quân Bích nhún vai cười nói :

- Yến muội, muội thật nôn nóng, trong này tối vậy thì nhìn thấy được gì chứ? Chúng ta nhanh ra khỏi địa đạo này rồi xem còn chưa muộn, có điều ngay cả ta cũng không nhìn ra được hai thứ gọi là bảo vật vô lâm này có gì quý giá?

Thôi Huệ nghe thế liền tiếp lời chàng nói :

- Mai ca ca, nếu thế thì chúng ta đi nhanh đi!

Mai Quân Bích lại đem chuyện bọn họ gặp Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long trong ngôi miếu hoang ở Tuyết Phong sơn như thế nào kể lại cho Chúc Ứng Dương nghe.

Đồng thời còn kể lại chuyện hai hôm trước chàng tận mắt nhìn thấy Truy Phong kiếm khách bị người sát hại, trên thân cây bên đường còn đề hàng chữ bằng máu: “Đã sát Truy Phong kiếm khách là Thiên Thai Mai Tam công tử”.

Sau đó mới biết Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long cũng bị sát hại, đồng thời trên thân cây bên cạnh cũng có lưu dòng huyết tự: “Đồ sát Thập Nhị Kim Tiền là Thiên Thai Mai Tam công tử”.

Rõ ràng là có người đang vu oan giá họa cho mình, nhưng còn chưa biết kẻ kia là ai?

Chúc Ứng Dương nghe rồi gật đầu thở dài nói :

- Tiểu đệ cũng đã hoài nghi điều này, vì tề sư huynh với Mai huynh vốn không thù không oán, thì làm sao lại ra tay hạ độc thủ được? Một điều nữa nếu như mình đã giết thì vì sao lại còn ghi tên mình báo cho thiên hạ biết mình là hung thủ? Mà cho dù một kẻ ngông cuồng nữa cũng chỉ đề tên mình, chứ chẳng ai lại đề hiệu, thí dụ như phải ghi là “Mai Quân Bích”, chẳng ai tự ghi tên mình mà ghi hiệu “Mai Tam công tử”.

Cho nên tiểu đệ hoài nghi hung thủ khả năng là người có thù oán gì với Mai huynh, mà không biết đại hiệu của Mai huynh. Trên giang hồ từ khi Mai huynh đã thương Kiều Tiền Tứ Sát, độc đấu Hồng Đăng phu nhân, đại phá Ca Lạc sơn trang thì hầu như uy danh “Thiên Thai Mai Tam công tử” không ai là không biết. Kẻ này bày kế mượn đao giết người, nhưng kỳ thực không chỉ một kẻ mượn đao giết người mà thôi, đồng thời còn ném một viên đá trúng hai đích, khiến cho người hai phái Hoa Sơn, Thái Sơn truy tìm Mai huynh báo thù. Vạn nhất không giết được Mai huynh, mà ngược lại còn tổn nhân mạng dưới tay Mai huynh thì cũng tiêu hao lực lượng của hai phái. Tâm địa của người này thật đen tối độc địa!

Mai Quân Bích càng nghe càng chấn động kinh ngạc, gật đầu lia lịa.

Thôi Huệ vẩu môi hạnh chen vào nói :

- Kẻ thù nào chứ? Người này nhất định không ngoài số người hôm ấy có mặt tại phá miếu trên Tuyết Phong sơn, ngoại trừ lệnh sư huynh Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long và Truy Phong kiếm khách ra thì chỉ còn lại ba người là Kim Tú Ngân Đạn Phạm lão tam, Đăng Tâm hòa thượng và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh. Bọn họ nhân vì nghe phong phanh hai bảo vật vô lâm nằm trong tay Mai ca ca, cho nên mới lập kế mượn đao giết người, không phải chỉ một viên đá nhằm hai đích mà nhằm đến ba đích. Khiến cho các người tranh đoạt tàn sát lẫn nhau, đợi đến khi tàn cuộc hãn chỉ ra tay là thủ đắc toàn cục!

Mai Quân Bích ngẫm nghĩ một lúc, nói :

- Những lời Huệ muội nói thì cũng có lý, thế nhưng muội mới chỉ biết một mà chưa biết hai.

Thôi Huệ cứ nghĩ những lời suy luận của mình là chính xác, cho nên nghe Mai Quân Bích nói thế thì mở tròn hai mắt ngưng nhìn chàng, hỏi lại :

- Thế thì Mai ca ca nói “biết hai” là biết điều gì?

Mai Quân Bích trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Huệ muội, có biết võ công của Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long và Truy Phong kiếm khách so với bọn Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh, Kim Tú Ngân Đạn Phạm lão tam và Đăng Tâm hòa thượng ai cao ai thấp chứ?

Thôi Huệ không cần suy nghĩ cười đáp ngay :

- Bọn người này võ công mỗi nhà một khác nhau, cho nên ai cũng có sở trường riêng, mà người nào cũng có tên tuổi trong võ lâm. Cho nên muốn biết ai cao ai thấp thì quả không phải chuyện dễ.

Mai Quân Bích bất giác cười nói :

- Thế thì đúng! Luận võ công Thập Nhị Kim Tiền Nhậm đại hiệp, Truy Phong kiếm khách so với ba người kia thì thúc bá chẳng cao thấp bao nhiêu, cho nên nếu như muốn sát hại một người thì trong một trăm chiêu e khó phân thắng bại. Thế mà hung thủ lại chỉ trong một thời gian rất ngắn ra tay hạ thủ một lúc cả hai người này, còn lưu lại huyết tự ung dung ra đi. Đủ thấy hung thủ phải là một người võ công cao hơn bọn họ vài bậc mới hạ thủ một cách dễ dàng như thế. Cho nên có thể thấy được hung thủ sát hại Thập Nhị Kim Tiền Nhậm đại hiệp và Truy Phong kiếm khách hẳn không thể là Kim Tú Ngân Đạn Phạm lão tam, Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh hay Đăng Tâm hòa thượng.

Thượng Quan Yến này giờ vừa đi vừa lắng nghe bọn họ nói chuyện với nhau, lúc này mới lên tiếng chen vào hỏi :

- Mai ca ca, thế thì huynh cho ai là hung thủ?

Mai Quân Bích lắc đầu cười nói :

- Lúc này còn chưa thể đoán được, thế nhưng tôi nghĩ sớm muộn gì rồi cũng có ngày cây kim lòi ra khỏi gói!

Mọi người vừa đi vừa đàm tiếu với nhau, chẳng mấy chốc đã ra tới cửa địa đạo, phía trước nhìn thấy ánh nắng mặt trời chiếu vào.

Khi Mai Quân Bích, Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và Chúc Ứng Dương ra đến động khẩu, từ chỗ ánh sáng mặt trời chiếu vào tới nơi bọn họ nhìn thấy người viết chữ lưu lại rất nhiều.

Thôi Huệ là người đầu tiên reo lên :

- Í! Có người viết chữ để lại kia,...

Vừa nói nàng vừa tranh chạy nhanh tới, lúc này thì cả bốn đều đã đọc được rõ ràng, ghi rằng :

“Khối đá ngoài cửa đã bị Cát Lan lão đầu bôi lên một loại kịch độc, khi ra khỏi động tuyệt đối không được chạm vào nó. Ta đi trước một bước, hi hi!”

Tuy không lưu lại tên người viết, nhưng chỉ nghe ngữ khí cũng nhận ra ngay là Xuyên Thiên Phi Thủ lão gia gia chứ chẳng nghi.

Mai Quân Bích hốt nhiên hiểu ra hồi tối hôm qua Cát Lan tiên sinh rỉ tai với Kim lão nhị, thì ra lão ta vội vàng bỏ đi là để bôi độc lên khối đá lấp động này.

Nếu như người trong động không biết mà chạy ra ngoài, dùng tay đẩy khối đá thì thế nào cũng trúng độc.

Đọc mấy câu này thì cũng biết Xuyên Thiên Phi Thủ đã đi từ lâu rồi.

Ai! May mà ông ta đi trước, nếu không đình ninh ta xin được ba viên Bồ Thiên Tủy từ chỗ Miêu Cương Độc Phụ thì chẳng biết ăn nói làm sao đây!

Chàng trong lòng trầm tư, ánh mắt thì lại nhìn ra ngoài động khẩu, quả nhiên bên ngoài có một tảng đá rất lớn đã bị đẩy xê dịch qua một bên chừng ba xích, vừa đủ một người lách đi qua. Chàng liền quay đầu lại dặn mọi người thêm lần nữa, rồi mới cất bước đi trước.

Một đoàn bốn người lách qua khối đá ra bên ngoài, chỉ thấy cỏ cây chen lẫn trong quái thạch phủ kín con đường núi, thế nhưng một hàng cây cỏ bị dấu chân người giẫm đạp nằm rạp xuống, rõ ràng đã có nhiều người đi qua theo con đường này.

Mai Quân Bích nhớ lại hồi đêm bọn Cát Lan tiên sinh, Đặng Tâm hòa thượng mấy người bị Xuyên Thiên Phi Thử lão gia gia dùng hai câu lệnh của Câu Hồn bút lệnh hù chạy dài. Chàng không hiểu nổi hai câu “Diêm Vương đã định canh ba chết, ai dám lưu lại đến canh năm” sao lại có uy lực ghê như thế, đến những tay cao thủ như bọn Đặng Tâm hòa thượng mà nghe cũng thất hồn tán đởm.

Mai Quân Bích dẫn đầu đoàn đi theo con đường ngập cỏ, chàng vừa đi vừa hỏi :

- Chúc huynh, Huệ muội, Yến muội, các người từng nghe trên giang hồ nói đến cái tên Câu Hồn Luật Lệnh chứ?

- Câu Hồn Luật Lệnh?

Cả bọn Chúc Ứng Dương, Thôi Huệ và Thượng Quan Yến chừng như cùng thốt lên một lần vẻ ngạc nhiên, rõ ràng bọn họ lần đầu tiên nghe thấy mấy tiếng này.

- Không biết!

Chúc Ứng Dương lắc đầu đáp.

Thôi Huệ cũng liền lắc đầu đáp theo :

- Muội trước giờ chưa từng nghe gia gia nói đến.

Bấy giờ cả bốn người rơi vào im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng áo lướt gió và tiếng bước chân đạp xào xạc trên cây cỏ.

Qua một hồi, bốn người đã ra khỏi sơn đạo, bên trái là con đường núi thông đến Thổ Lan tử cốc.

Mai Quân Bích dẫn cả bọn đi nhanh về hướng Thổ Lan tử cốc, khi vừa đến nơi thì đã nhìn thấy Cầm, Kiếm hai tên tiểu đồng ngồi trên phiến đá bên đường nét mặt rầu rầu, đến khi bọn chúng nhìn thấy chủ nhân thì mặt mày rạng rỡ, reo lên vui mừng chạy ủa đến đón.

Mai Quân Bích đưa mắt nhìn quanh thì không thấy tên thư đồng Lam Nhi của Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đâu cả, bất giác hỏi :

- Í! Lam Nhi đâu?

Cầm Nhi vội đáp :

- Sau khi công tử gia đi rồi, bọn tiểu nhân ba người bỗng thấy trong người ngứa ngáy khó chịu, rồi sau đó thì hôn mê lúc nào chẳng hay. Không biết qua bao nhiêu lâu, chỉ thấy bụng đau quặn lên rồi đi tả đến mấy lần mới tỉnh người dậy, phát hiện ra bọn tiểu nhân ba người nằm trên cỏ. Trước mặt là một lão nhân mặt choắt mắt hí, dáng người trông rất buồn cười, cứ nhìn bọn tiểu nhân nhe răng như cười cợt. Tiểu nô vì thấy người này quá lạ, chưa biết là bạn hay thù, cho nên định vùng ngồi dậy. Nào ngờ, tiểu nô cảm thấy người mình mềm nhũn ra, tay chân rã rời không một chút khí lực, tiểu nô nghĩ ngay mình đã bị ám toán. Tiểu nô trong lòng tức giận, định mở miệng chửi cho lão ta một trận, nhưng nào ngờ lão như biết được liền xua tay, cười nói :

- Tiểu oa nhi, các người cả ba sau khi uống thuốc xong, trùng độc tuy đã được giải hết, nhưng không được cử động, phải nằm nghỉ ngơi qua sáu canh giờ chân lực các người mới hồi phục lại. Công tử các người chốc nữa sẽ quay lại, cứ ở yên đây chờ, lão phu còn có việc phải đi đây.

Tiểu nô không biết lời lão ta là thật hay giả, nhưng đúng là thấy toàn thân vô lực, đành để mặc cho ông ta bỏ đi.

Mai Quân Bích nghe đến đó, liền gật đầu nói :

- Ừm! Đó chính là Thử lão tiên bối, ông ấy đã cho các người uống Bách Độc tán. Nhưng ta muốn hỏi Lam Nhi đâu rồi?

- Dạ! Dạ!

Cầm Nhi ứng thanh dạ liền hai tiếng, rồi nói tiếp :

- Bọn tiểu nô cứ thế nằm chờ đợi cho đến trưa hôm nay, quả nhiên khí lực trong người hồi phục, tay chân cử động lại bình thường. Cả bọn vệ sinh thân thể xong, thì thấy Ôn công tử từ trong cốc núi đi ra, mặt mày tiêu tụy như người mới ốm dậy.

- A! Ôn đã hồi phục rồi?

Mai Quân Bích thốt lên, đồng thời lại thấy kỳ quái vì Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong tuy đã phục Bách Độc tán nhưng làm sao có thể hồi phục chân lực nhanh như vậy?

Cầm Nhi nói :

- Đúng, đúng! Tiểu nô nhìn thấy Ôn công tử chỉ trở lại một mình, trong lòng thấy kỳ mới hỏi về tin tức công tử gia. Ôn công tử nói lạc nhau trong Cửu Đạo loan, sau đó tìm suốt đêm nhưng chẳng thấy, ông ta tức giận liền nổi lửa đốt căn nhà gỗ của Cát Lan tiên sinh, rồi giết luôn cả tên tiểu đồng, sau đó còn đi quanh tìm kiếm một hồi nữa đến trưa mới quay ra đây. Theo như ý Ôn công tử thì muốn bọn tiểu nô theo ông ta rời khỏi đây, nói để từ từ tìm công tử gia. Nhưng bọn tiểu nô vì nghe lời căn dặn của lão nhân gia kia, bảo công tử gia sẽ quay trở lại, bảo bọn tiểu nô phải chờ ở đây. Ôn công tử nghe nhắc đến vị lão nhân gia kia, liền gật đầu nói: “Nếu lão Thần Thâu đã bảo các người chờ ở đây, vậy các người cứ chờ đi.

Khi nào thấy Mai huynh trở lại đây, cứ nói ta có việc gấp đi trước một bước”.

Nói rồi Ôn công tử mang Lam Nhi đi.

Mai Quân Bích nghe xong gật đầu dặn bọn Cầm Nhi, Kiếm Nhi hai đứa đi chung một ngựa, còn một con ngựa trao cho Chúc Ứng Dương.

Bấy giờ mọi người lên ngựa lục tục theo nhau đi về hướng Thạch Bản kiều. Chúc Ứng Dương nóng lòng hồi sơn phục mệnh sư phụ, cho nên vừa ra khỏi Thạch Bản kiều liền chia tay bọn Mai Quân Bích trở về Thái Sơn.

Mai Quân Bích ngược lại lo cho ngoại tổ của Thượng Quan Yến là Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng đang bị Huyền Nữ giáo bắt giam trên Lục Thiệu sơn, cho nên nghĩ muốn cùng Thôi Huệ, Thượng Quan Yến nhị vị cô nương nhằm hướng Lục Thiệu sơn đi cứu người.

Nhưng còn lại bọn Cầm Nhi, Kiếm Nhi hai tên thư đồng, nếu như đem theo chẳng những không ích gì mà còn vướng tay chân.

Chàng nhớ lại thư thư của Thôi Huệ là Thôi Mẫn từng hẹn với Thôi Huệ gặp lại nhau ở Kiếm Dương.

Mà Kiếm Dương cũng nằm trên đường đi Thái Sơn, hay là cho hai tên thư đồng theo chân Chúc Ứng Dương, khi tới Kiếm Dương bọn chúng chờ mình trong Duyệt Lai khách điểm, nơi mà cả bọn hôm trước trọ lại, như thế là tiện nhất.

Nghĩ vậy, chàng liền bảo hai tên thư đồng theo chân Chúc Ứng Dương, bao nhiêu hành lý của cả bọn thì đem qua hết ngựa của mình.

Chúc Ứng Dương thấy Mai Quân Bích ân cần chu đáo, ơn cứu mạng lại như tái sinh, chia tay mà không khỏi bồi ngùi xúc động, bái tạ lần nữa mới dẫn theo hai tên thư đồng ra đi.

33. Chương 33: Cửu U Môn Nhân

Mai Quân Bích chờ bọn Chúc Ứng Dương ba người đi rồi, cũng lập tức cùng bọn Thôi Huệ hai người nhằm hướng Lục Thiệu sơn đi ngay.

Một đoàn ba người phóng ngựa nước đại nhằm hướng Vân Nam, Thượng Quan Yến trong lòng hoài niệm đến ngoại tổ phụ, không biết giờ đây tính mạng an nguy như thế nào. Cho nên nàng là người nôn nóng nhất, chiếc roi da trong tay cứ vung lên vun vút thúc con tuấn mã phi như bay.

Riêng Thôi Huệ thì chỉ nghĩ một điều, chỉ cần theo chân vị ý trung nhân của mình, thì cho dù đi đến chân trời góc bể nang cũng không để ý.

Ba người cứ thế rong ruổi trên lưng ngựa trở lại con đường mình đã đi qua quay về hướng Bắc.

Qua Tư Ân, Hà Trì, theo đường Bách Sắc trăm dặm nữa thì đã vào đến đất Vân Nam.

Từ Quảng Tây vào đất Vân Nam, suốt đường ba người ngày đi đêm nghỉ, càng vào gần đất Vân Nam thì càng thấy nhiều môn hộ trước nhà hồng điệp như một lá bùa hộ thổ, chính là thờ Cửu Thiên Huyền Nữ Bồ Tát.

Thôi Huệ từ nhỏ được gia gia Nhạc Sơn lão nhân bồi huấn, đồng thời theo chân ông ta phiêu lưu khắp giang hồ, cho nên kiến thức giang hồ cũng không ít, mà đường sá khắp nơi cũng tường tận. Trên đường đi nàng đã ngầm để ý nhiều đến những lá bùa hộ thổ này, biết là đã vào vùng cát cứ của Huyền Nữ giáo. Nàng liền bảo Mai Quân Bích phải hết sức cẩn thận.

Mai Quân Bích nghe thì hào khí trỗi lên, giọng hiên ngang nói :

- Huệ muội, xưa nay ta bất thắng chính, chúng ta nếu như không vào huyết hổ thì làm sao bắt được hổ con? Lục Thiệu sơn đúng là chốn long đàm huyết hổ, chúng ta như đã đến đây thì phải đại náo cho chúng một phen khiếp vía. Huống gì bất cứ giá nào chúng ta cũng phải cứu Võ lão anh hùng ra khỏi móng vuốt của bọn chúng!

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện thêm một hồi nữa, trước mắt đã thấy sắp đến Bách Sắc, tiếng vó ngựa cứ gõ lóc cóc đều đặn trên mặt đường, cả bọn sắp rẽ ngang qua một khu rừng, đột nhiên từ sau lưng nổi lên một tiếng cười trong trẻo thanh thoát như tiếng ngọc.

Tiếng cười nghe rõ ràng dường như chỉ ở ngay sau lưng bọn họ không quá hai trượng.

Mai Quân Bích giật mình chấn động, thầm nghĩ với công lực như mình thì trong phạm vi mười trượng, phi hoa lạc điệp còn có thể nghe thấy, thế mà người này xuất hiện gần như thế làm sao chàng không một chút hay biết gì?

Nhưng người kinh hoàng nhất lại chính là Thôi Huệ, nàng vì từ đó đến giờ biết đã ở trong phạm vi thể lực của Huyền Nữ giáo, cho nên không lúc nào không chú tâm cảnh giác, thế mà vẫn không phát hiện ra được có người ở ngay sau lưng mình.

Bấy giờ cả ba người vẫn ở nguyên trên lưng ngựa, chẳng ai bảo ai cùng ngoái đầu nhìn lại, bất giác mắt họ rạng lên.

Nguyên là ngay trên một phiến đá bên cạnh rừng, một thiếu phụ đang ngồi tuổi chừng hai lăm hai sáu, thân vận huyền y, mặt sáng như ngọc, mặt đẹp như tranh.

Đến như bọn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đều là giang hồ mỹ nhân, thế mà so với thiếu phụ này thì chừng như vẫn còn kém một bậc.

Mặt ngọc mày ngài, mi cong đen nhánh, mắt tợ hồ thu, nhìn không khác gì tổ nữ trong tranh, thực chẳng thua kém gì tiên nữ trên thiên giới.

Đừng nói Mai Quân Bích là nam nhi hảo hán, mà đến ngay như bọn Thôi Huệ cũng phải thấy thích thú mến mộ.

Huyền y thiếu phụ cứ như chưa từng thấy bọn họ ngang qua đây, đợi đến lúc này mới thấy cô ta ngược mắt lên nhìn ba người, trong ánh mắt long lanh như hồ thu chứa đựng nét cười, cất tiếng nói :

- Không biết vị công tử gia và hai vị muội tử đây xưng hô như thế nào? Ba người từ đi bốn ba đến đây, có phải muốn tới Bách Sắc? Phía trước có người đang đợi các vị, hay là tạm nghỉ chân lại đây một lúc rồi đi thì hơn!

Mai Quân Bích trước giờ chưa từng gặp nữ nhân này, nhưng nhận ra giữa hai đầu mày nét thiện lương, chừng như đã nhìn thấy ở đâu rồi? Chàng nhú mày cố suy nghĩ, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Lúc này bị tiếng cười trong như tiếng ngọc reo làm tỉnh lại, chàng nghĩ lần đầu tiên gặp người ta không nên cứ nhìn chăm chăm như thế, bất giác mặt đỏ ửng lên chẳng đáp được.

Yêu nét đẹp, đó là thiên tính mà người nào cũng có, Thượng Quan Yến bị sắc đẹp tuyệt trần của thiếu phụ làm ngây ngất, trong lòng hết sức mến mộ vội ứng thanh đáp :

- Đúng nha! Mai ca ca, Thôi thư thư, chúng ta cũng phải nghỉ chân một lúc rồi đi tiếp!

Cô ta vừa nói vừa tung người nhảy xuống ngựa trước hết, rồi bước tới ngồi ngay bên cạnh Huyền y thiếu phụ, mặt cười hớn hở nói :

- Thôi thư thư, vị thư thư này đẹp thật! Xem này, trên thế gian lấy đâu ra một người đẹp như tiên sa thế này chứ?

Rồi cứ nghiêng ngửa nhìn mặt thiếu phụ hỏi :

- Thư thư tên họ là gì, cũng nói cho chúng tôi biết chứ?

Thôi Huệ từ nhỏ đã theo chân gia gia hành cước giang hồ, kinh nghiệm giang hồ có thể nói là không ít, từ khi đặt chân vào đất này thì đã thâm để tâm đề phòng.

Giờ thiếu phụ này xuất hiện một cách hết sức đột ngột như thế này thì không khỏi nghi ngờ, nhưng quan sát trong ánh mắt đối phương nàng không hề nhìn thấy một chút gì gian tà, trong tiếng cười cũng không hề có một chút dâm dăng. Cho nên bấy giờ nàng mới cùng Mai Quân Bích cũng liền xuống ngựa đi tới.

Huyền y thiếu phụ cũng đã nhích người ra chừa chỗ cho Thôi Huệ ngồi xuống bên cạnh, tay nắm lấy tay Thượng Quan Yến cười hiền hòa nói :

- Tiểu muội muội, chúng ta bình thủy tương phùng xem như hữu duyên, thật là hiếm có!

Nói đến đó, mắt ngọc liếc nhìn Mai Quân Bích một cái, nói tiếp :

- Thực ra ta so với ba vị đều lớn hơn vài tuổi. Các người gọi ta hai tiếng “Thư thư”, ta cũng không khách khí làm gì, gọi các người là Thôi muội muội, Thượng Quan muội muội. Ừm! Còn vị Mai lão đệ này, người cũng nên ngồi xuống nghỉ chân đi chứ!

Cô ta nói đến hai tiếng đệ đệ thì hơi hạ thấp giọng xuống, hoa diện ửng đỏ, lại nói :

- Còn ta, họ Cừu... à, các người cứ gọi ta một tiếng “Cừu thư thư” là được!

Thượng Quan Yến tay trong bàn tay của vị Cừu thư thư, chỉ thấy hai bàn tay bà ta mềm mại ấm áp như nhung, chẳng những bàn tay bà ta chùng như không có xương, mà giữa lòng bàn tay cơ hồ toát ra một cỗ ôn khí truyền vào trong cơ thể mình.

Nhất là trong tiếng cười bà ta hơi thở như hương dạ lan, càng lúc như nghe gió xuân mơn mẩn, khiến cho cô nàng ngây ngất coi như là bào thư của mình, sung sướng reo lên :

- Cừu thư thư, sao thư thư lại ngồi một mình bên rừng thế này?

Huyền y thiếu phụ mỉm cười nói :

- Nói ra thì dài, từ từ rồi ta cũng sẽ kể hết cho các người nghe. Thực tình thì ta ở đây là để... chờ các người đến!

Thượng Quan Yến thì không để ý đến lời này, Thôi Huệ ngược lại vừa nghe thì giật mình định đứng dậy, nhưng một bàn tay mềm mại còn lại của Huyền y thiếu phụ đã ấn vai nàng ngồi xuống lại, mỉm cười ôn tồn nói :

- Thôi muội muội, chớ nóng vội như thế, ta không hề có ý xấu!

Thôi Huệ chỉ thấy từ bàn tay mềm mại của bà ta có một cỗ kinh lực rất nặng đè vai nàng xuống, muốn đứng lên cũng không được, có điều nhận ra đúng là không có ác ý, bấy giờ lại nghe bà ta nói tiếp :

- Vừa rồi chẳng phải ta đã nói, phía trước có người đang chờ các người sao? Đó mới là kẻ ác...

Bà ta vừa nói đến đó, đột nhiên nghiêng tai nghe ngóng, rồi thấp giọng “Í” lên một tiếng, giọng hơi tỏ ra kinh ngạc nói :

- Hẳn đến rồi! Ta tạm thời không thể lộ diện, Mai đệ đệ cũng đủ thắng hẳn, thế nhưng các người tuyệt đối đừng nhìn hẳn!

Vừa nói dứt, đột nhiên chỉ thấy bóng huyền y thoáng lên một cái là biến mất trong rừng.

Cả bọn Mai Quân Bích ba người chừng như đều “Ồ” lên đầy kinh ngạc, chừng như họ không thể tin nổi Huyền y thiếu phụ có một khinh công uyên thâm ảo diệu như thế. Đến ngay Mai Quân Bích cũng ngỡ người ra, không thể nhìn thấy rõ bà ta thì triển khinh công như thế nào.

Chàng dường như trước giờ chưa từng nhìn thấy qua người nào có khinh công thân pháp như thế, trong lòng thầm suy đoán xem bà ta là người của môn phái nào? Lại nghĩ đến người mà bà ta nói đang chờ bọn họ phía trước, người kia có thù oán gì với chàng mà đón đường?...

Chính còn đang suy nghĩ, đột nhiên một tiếng hú dài lạnh lạnh vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng, tiếp liền một bóng đen lướt xuống như lưu tinh đáp ngay trước mặt bọn họ.

Đó là một người thân hình to lớn dềnh dàng, thân choàng hắc bào rộng thùng thình, đầu trùm khăn đen, tay phải giơ cao, trong tay nắm một chiếc Câu Hồn lệnh, chung quy toàn thân là một màu đen, duy nhất từ hai lỗ chiếc túi trùm đầu chiếu ra hai ánh nhãn quang xanh lè nhìn chăm chăm vào bọn Mai Quân Bích ba người.

Người này đột ngột xuất hiện như ma quỷ, nếu như ban đêm mà nhìn thấy không khỏi khiến cho người ta sợ vỡ mật.

Thôi Huệ cậy tình lang Mai ca ca ở bên cạnh, khi nào lại xem bọn người bàng môn tả đạo này vào đâu.

Nàng cố ý làm mặt khinh khỉnh liếc xéo hắc y nhân một cái, nhếch mép cười nhạt rồi vờ bước chân về con tuần mã của mình.

Quả nhiên, hành động này chừng như khiến cho hắc y nhân bị bất ngờ, trong đầu hẳn vốn nghĩ những người này dễ nhìn thấy hẳn hiện thân, tất thế nào cũng sợ chết khiếp, hoặc chí ít cũng sợ la hoảng lên!

Thế mà cả bọn ba thiếu niên nam nữ này thần sắc không đổi, thậm chí không thêm để ý đến sự xuất hiện của hẳn, thử hỏi không khiến cho hẳn kinh ngạc sao?

Đến lúc này thì hắc y nhân chẳng làm sao chịu nổi, hẳn quát lên :

- Đứng lại!

Hắc y nhân thân hình to lớn nhưng tiếng hét thì lại nhỏ thế, cơ hồ phát ra từ trong cổ họng, nghe lạnh lẽo như tiếng quỷ.

Mai Quân Bích định quay trở lại, Thôi Huệ kéo nhẹ tay chàng nói :

- Mai ca ca, thứ quái vật ba phần không giống người, bảy phần không giống quỷ này, huynh hơi đâu mà để ý đến hẳn cho bận mất!

Chữ “Mất” vừa buông ra, thì tay đang nắm tay Thượng Quan Yến vòng nhẹ ra trước, thân hình đột chuyển hướng, ngọc thủ giương lên, chỉ thoáng thấy một đường kiếm nhanh như chớp phóng về phía hắc y nhân.

Đây là một chiêu “Tích Không Kiếm Quyết” phát ra vừa nhanh vừa huyền ảo, hắc y nhân hết sức bất ngờ, không nghĩ là bị tấn công trong tình hình này. Hẳn phải ngớ người ra một chút, rồi cất tiếng cười khùng khục trong họng, thân hình như quỷ ảnh lách nhẹ qua một bên, vừa kịp tránh một đường hiểm kiếm lướt ngang qua bên người.

- “Hắc hắc”! Tiểu oa nữ, chỉ một hành động vô lễ này của ngươi cũng khó tránh khỏi cái chết, nhưng hôm nay lão thái gia có chuyện gấp nên phá lệ tha cho ngươi một lần. Nhưng lần sau thì đừng ngu ngốc đại dốt như thế! “Hắc hắc”...

Hẳn ngừng lại thay bằng một tràng cười vui vẻ đắc ý, rồi quét ánh mắt xanh lè nhìn Mai Quân Bích hỏi :

- Tiểu tử, có phải ngươi là Mai Tam công tử, Thiên Thai phái?

Thôi Huệ một kiếm ra thần tốc lại bất ngờ thế mà không trúng, trong lòng thầm hiểu đối phương chẳng phải là thứ dễ đầu, liền kéo tay Thượng Quan Yến sóng vai bên cạnh Mai Quân Bích.

Hắc y nhân vừa nói xong, Thượng Quan Yến bật cười khúc khích tranh nói trước :

- Ngươi đã biết đại danh Mai ca ca của ta, còn hỏi làm gì nữa!

Hắc y nhân ánh mắt hàn lãnh chiếu nhìn vào người Thượng Quan Yến từ đầu đến chân, cất tiếng cười quái dị nói :

- Hảo! Tiểu tử họ Mai nghe đây, ngươi mau mang A Nậu thần kiếm và Thiên Phong Hồ Phách giao ra đây, lão thái gia niệm tình mà tha cho ngươi mạng sống!

Giờ thì Mai Quân Bích hiểu ra hắc y nhân chặn đường mình là vì hai báu vật này.

Đồng thời chàng cũng hiểu thêm được một vấn đề quan trọng, đó là: thanh cổ kiếm kia gọi là A Nậu thần kiếm và viên hồ phách chứa con ong kia gọi là Thiên Phong Hồ Phách, bấy giờ cất tiếng cười lớn nói :

- Không sai! Hai báu vật kia đúng là đang ở trong người tại hạ, thế nhưng xưa nay kỳ trân dị bảo chỉ người đức mới giữ được, tại hạ nào dám coi hai báu vật kia là của mình. Nhưng tôn giá là ai? Trước hết xin báo cho biết tôn tính đại danh, để tại hạ nghe xem liệu có phải là người hữu duyên?

Hắc y nhân vẻ không kiên nhẫn được, nói :

- Tiểu tử ngươi quá lải nhải, lão thái gia là môn hạ Cửu U môn, đương chức Câu Hồn sứ giả, giờ thì ngươi ngoan ngoãn giao hai báu vật kia ra, lão thái gia còn phải hồi sơn phục mệnh. Hôm nay tha mạng cho các ngươi!

Thôi Huệ bĩu môi, lạnh giọng nói :

- Hừ! Hôm nay sao ngươi phá nhiều lệ thế? Có bản lĩnh gì thì giở ra bổn cô nương xem, ai cần ngươi phá lệ phá luật chứ!

Câu Hồn sứ giả bị Thôi Huệ đập một câu này thì nóng mặt, ác tính trong người trỗi lên, hắc cười gằn mấy tiếng nói :

- “Cửu U môn hạ, kiếm giả tang sinh”, nữ oa kia, ngươi thật muốn chết!

Chữ “Chết” vừa buông ra, cánh tay trái đột nhiên giơ lên, hắc trảo nắm ngón cong lại như nắm móc câu chộp tới, chỉ thấy bảy tám luồng âm phong hàn lãnh phóng ra nhằm thẳng vào người Thôi Huệ.

Một trảo này chính là độc môn tuyệt học Câu Hồn quỷ thủ của Cửu U môn. Đừng nói là bị chộp trúng thì mạng chẳng còn, mà chỉ cần để cổ hàn, khí huyết cốt kia quét vào cũng đủ cho huyết mạch ngưng kết, hàn phong nhập tạng, thụ thương không nhẹ.

34. Chương 34: Tượng Nha Viên Đồng

Thôi Huệ từ nhỏ được gia gia là Nhạc Sơn lão nhân nuôi dạy, đối với chính tà các phái trên giang hồ đều được nghe nói tới, nhưng chưa bao giờ từng nghe môn phái nào có tên là Cửu U môn.

Vì thế thấy đối phương vung trảo lên, nàng đâu biết Câu Hồn Quỷ Trảo là loại tà công vô cùng lợi hại?

Vì thế nàng nhếch môi cười khinh khỉnh, tay trái vận Tích Không Kiếm Quyết chuẩn bị tiếp chiêu.

Mai Quân Bích tuy còn ít kinh nghiệm giang hồ nhưng mấy tháng nay liên tiếp gặp sự cố, phải đối phó với không ít cường địch nên luôn luôn cảnh giác.

Khi thấy tên bịt mặt xuất hiện tự xưng là Câu Hồn sứ giả của Cửu U môn, chàng đã có ý đề phòng.

Lại thấy Thôi Huệ dùng Tích Không Kiếm Quyết đánh ra nhưng tên sứ giả không chút phản ứng, điều đó rất khác thường, lại còn cuồng ngạo nói rằng phá lệ một lần tha cho ba người khỏi chết, tin rằng tên này tất phải có chỗ phi thường nào đó.

Biết rằng Thôi Huệ có ý coi thường địch nhân chắc sẽ chịu thiệt thòi, chàng liền lướt tới chắn trước mặt nàng, tay trái hoành ngang trước ngực, tay phải hơi khuynh ra, vận Ban Nhược thần công sẵn sàng ứng phó.

Cũng vừa lúc đó, tên Câu Hồn sứ giả phát Câu Hồn Quỷ Trảo, một luồng khí âm hàn ập tới gặp ngay Ban Nhược thần công đẩy ra.

Cả hai luồng kinh lực tiếp nhau, hai đối thủ đều bị đẩy lui ba bước.

Mai Quân Bích kinh dị nghĩ thầm :

- “Chẳng trách gì hắn tỏ ra cuồng ngông như thế. Mấy tháng qua, lần đầu tiên mình đấu với một người có công lực cao như hắn!”

Cả tên Chiêu Hồn sứ giả cũng thất kinh biến sắc.

Xưa nay một khi hắn đã dùng tới Câu Hồn Quỷ Trảo là chưa từng có ai sống sót bao giờ!

Xem thiếu niên này bất quá mới mười chín hai mươi tuổi là cùng, làm sao đã luyện thành võ học uyên thâm như vậy?

Sau một thoáng ngơ ngác, hắn chợt cất một tràng cười rùng rợn khiến bọn Mai Quân Bích ba người tưởng điếc cả tai, bất giác đưa mắt nhìn hắn.

Chỉ thấy từ hai lỗ chừa ra trên chiếc khăn trùm mặt, hai luồng mắt của tên sứ giả chợt phát ra màu xanh lục giống như mắt quỷ!

Mai Quân Bích đang thất thần nhìn vào hai luồng mắt đó thì nghe âm thanh vang dội bên tai :

- Tiểu bối! Người còn chưa chịu ngoan ngoãn giao hai bảo vật ra hay sao? Diêm Vương đã định canh ba chết...

Vừa lúc đó chợt nghe một tràng cười khác phát ra từ sau một thân cây cổ thụ cách đó bốn năm trượng.

Mai Quân Bích đang nhìn vào tên Câu Hồn sứ giả đến thất thần, nghe tràng cười liền trấn tĩnh ngay lại quát to một tiếng, tay trái đang để trước ngực đã tụ sẵn mười thành Ban Nhược thần công lập tức đánh ra...

Tên Câu Hồn sứ giả bị bất ngờ chấn lui ba bốn bước lão đảo ngã vật xuống.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến cũng đang mê mẩn tâm thần bị tiếng hét của Mai Quân Bích làm thức tỉnh, cùng “Í” một tiếng nói :

- Mai ca ca! Có chuyện gì thế?

Mai Quân Bích lắc đầu đáp :

- Không ngờ tên Câu Hồn sứ giả này thật lợi hại. Mới rồi nếu không có vị Cừu thư thư cười lên đề tỉnh, chỉ e cả ba chúng ta đều gặp phải độc thủ rồi!

Thượng Quan Yến tiếp lời :

- Tên quỷ đen đó thật tà môn. Tiểu muội mới nhìn hắn một cái, không hiểu sao tâm thần chợt mê muội đi.

Thôi Huệ “À” một tiếng nói :

- Muội nhớ ra rồi! Cừu thư thư đã dặn chúng ta đừng nhìn vào mắt hắn, thế mà quên mất!

Chợt hướng sang cây cổ thụ gọi to :

- Cừu thư thư! Hãy ra đi!

Nhưng không thấy vị huyền y thiếu nữ tự xưng là Cừu thư thư đâu cả.

Ba người đến xem nhưng không có tung tích gì, chắc rằng người đã đi xa.

Thượng Quan Yến giẫm chân nói :

- Vị Cừu thư thư đó thật khéo huyền hoặc... Còn tên hắc quỷ kia đâu! Lẽ ra đại ca phải đánh chết hắn...

Mai Quân Bích gạt đầu :

- Tên đó đúng là loại tà ác tàn hại vô lâm, nên giết đi mới phải. Mới rồi ngu huynh đánh hắn một chưởng dùng tới thập thành công lực, nếu không chết chắc cũng bị trọng thương.

Ba người cùng đến nơi tên Câu Hồn sứ giả ngã xuống xem, bỗng kinh ngạc đứng ngẩn người ra!

Nguyên trên mặt đất chỉ là một bộ y phục rộng màu đen căng lên như người nằm, nhưng bên trong không có gì cả.

Thì ra tên sứ giả trút bỏ lột ngoài ra rồi chuồn đâu mất!

Nói rằng hắn tự biết mình không địch nổi Mai Quân Bích nên đã chạy đi, nhưng làm sao ba người không hề nhận ra chứ?

Mai Quân Bích nhú mày trầm ngâm nghĩ ngợi.

Thôi Huệ nói :

- Trước đó tên hắc quỷ đó nói rằng hồi sơn phục mệnh, như vậy đủ thấy trên hắn còn có ít nhất một tên ma đầu cực kỳ lợi hại. Nhưng xưa nay chưa nghe ai nói đến Cừu U môn cả. Muội từng nghe gia gia nói rằng trong giang hồ có một thứ tà công gọi là Nhiếp Hồn Thuật, chỉ cần nhìn vào mắt hắn là thần trí mê muội đi, mặc hắn muốn làm gì thì làm. Đôi mắt của tên Câu Hồn sứ giả này chắc cũng luyện môn công phu đó. Sau này gặp hắn chúng ta phải rất cẩn thận mới được!

Thượng Quan Yến nói :

- Tiếc rằng Cừu thư thư cũng đi mất, nếu không, muội tin rằng chị ấy nhất định biết lai lịch tên hắc quỷ kia.

Bấy giờ đã hoàng hôn.

Ba người quay về chỗ buộc ngựa thì trời đã tối đen.

Về đến khách điểm, Mai Quân Bích vừa rửa mặt thay áo quần xong thì chợt nghe trước hiên có tiếng ngâm thơ:

Mời huynh chén rượu giả sầu,

Dương Quan đất khách tìm đâu bạn hiền?

Tiếng ngâm sang sảng, hẳn đó là vị khách bất tục.

Mai Quân Bích mở cửa phòng cười nói :

- Huynh đài muốn tìm bạn hiền, miễn là có lòng, ở đâu lại...

Vừa nói tới đó thì nhìn kỹ lại người vừa ngâm thơ, chàng bỗng mừng rỡ kêu lên một tiếng, bước lại gần :

- Thì ra là Chu đại ca! Tiểu đệ đoán chắc đây là vị khách bất tục, quả không sai! Chu đại ca đến từ bao giờ? Đang ở đâu thế?

Thì ra người đó là Chu Thiên Hiền!

Chu Thiên Hiền cũng tỏ ra rất mừng rỡ, bước đến chào hỏi.

Y bước theo Mai Quân Bích vào phòng, cười nói :

- Sau khi từ biệt ở Ninh Hương, tiểu huynh vì có chút việc phải đi Vân Nam mãi đến hôm nay mới trở về, không ngờ lại được gặp hiền đệ ở đây, thật mừng quá!

Y chợt dừng lại, mở to mắt nhìn Mai Quân Bích đầy ngạc nhiên :

- Này, hiền đệ! Gần đây dọc đường ta nghe người ta đồn ầm lên về những chiến tích hiển hách của đệ, không ngờ một trang công tử tuấn tú hào hoa lại còn là một bậc nghĩa hiệp võ công cao cường nữa! Nếu chúng ta không có mối giao tình từ trước thì tiểu huynh không nhận nữa đâu đấy! Thế mà hiền đệ giấu ta... nói xem, như thế có đáng phạt ba bát lớn không?

Mai Tam công tử đỏ mặt đáp :

- Đại ca chỉ khéo cười! Tiểu đệ vì hồi nhỏ gầy gò ốm yếu nên có luyện võ nghệ mấy năm, chẳng qua chỉ rèn thể lực đó thôi!

Chu Thiên Hiền cười khanh khách nói :

- Lại còn rèn thể lực nữa! Hiện tại khắp giang hồ tô vẽ Mai Tam công tử thành nhân vật ba đầu sáu tay rồi đó! Thế mà người còn định giấu tiểu huynh nữa! Thôi, chúng ta không bàn chuyện đó nữa, hiền đệ tới đây có việc gì thế?

Mai Quân Bích thấy Chu đại ca quan tâm đến mình như vậy nên cũng đem chuyện mình quen với Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng ở Nhạc Dương, bây giờ lão bị Huyền Nữ giáo bắt đi nên tới Lục Thiệu sơn để cứu...

Chu Thiên Hiền nghe xong vỗ tay nói :

- Hiền đệ là một anh hùng nghĩa hiệp, tiểu huynh rất tự hào vì đã quen biết với người!

Nhưng Huyền Nữ giáo ở Lục Thiệu sơn cao thủ như mây, thanh thế cực lớn. Hiền đệ võ công tuy cao, nhưng đơn thân vào nơi long đàm huyết hổ đó không khỏi mạo hiểm quá! Cổ nhân nói hai quyền khó địch bốn chưởng. Hiền đệ phải cân nhắc cẩn thận mới được!

Mai Quân Bích hiền ngang nói :

- Đừng nói tiểu đệ với Võ lão anh hùng đã có mối giao tình từ trước mà đến ngay một người không quen biết gì, biết được hoàn cảnh đó cũng nên rút đao tương trợ! Đại trượng phu một lời đã xuất, tứ mã nan truy. Tiểu đệ đã nhận lời với vị tiểu muội diệt nữ của Võ lão anh hùng là phải cứu bằng được ngoại công của cô ấy thì dầu chết cũng phải làm! Huống chi Huyền Nữ giáo cứ luôn tìm cách đối địch với tiểu đệ... Lục Thiệu sơn có là long đàm huyết hổ, tiểu đệ cũng quyết xông vào một chuyến!

Chu Thiên Hiền nghe xong mặt thoáng biến sắc, nhưng trấn tĩnh lại rất nhanh, cười nói :

- Hào khí của hiền đệ, tiểu huynh rất khâm phục. Nhưng người bị giam ở Ca Lạc sơn trang được đưa đến Lục Thiệu sơn chưa chắc đã đúng là Võ lão anh hùng. Hiền đệ chưa tận mắt nhìn thấy làm sao dám khẳng định?

Mai Quân Bích hỏi :

- Theo ý đại ca thì tiểu đệ nên làm thế nào?

Chu Thiên Hiền nhoen miệng cười nói :

- Theo tiểu huynh thì nên thế này...

Mai Quân Bích chợt nhận ra vị Chu đại ca này có nụ cười rất giống với Cừu thư thư, trong lòng hết sức ngạc nhiên không nghe gì những lời y đang nói.

Chu Thiên Hiền thấy Mai Quân Bích cứ nhìn mình đắm đắm, mặt thoáng đỏ ửng, chợt cười nói :

- Hiền đệ, tiểu huynh có vật này muốn tặng cho đệ, nhưng có một điều kiện...

Mai Quân Bích nghe đối phương đề xuất câu đó thì rất bất ngờ, không biết vị Chu đại ca có ý gì đây?

Chu Thiên Hiền lấy ra một cái ống làm bằng ngà voi dài độ sáu bảy tấc, vẻ mặt bỗng trở nên nghiêm trang nói :

- Hiền đệ chuyến này đến Lục Thiệu sơn, nếu gặp phải chuyện gì nguy nan thì hãy mở ống này ra, có thể làm cho điều dữ hóa lành đấy! Nhưng trước khi đến Lục Thiệu sơn, dọc đường cấm không được mở ra xem. Nếu hiền đệ chấp nhận điều kiện đó thì hãy cầm lấy!

Mai Quân Bích nghệ cao đảm đại, chuyến này đi Lục Thiệu sơn, tuy biết rõ Cửu Thiên Ma Nữ không phải nhận vật tầm thường nhưng vẫn không nhụt chí.

Nay thấy Chu Thiên Hiền tỏ ra trịnh trọng như thế, lại là có ý tốt cho mình sao lại từ chối được?

Chàng gật đầu đáp :

- Tiểu đệ xin làm theo lời đại ca.

Chu Thiên Hiền mỉm cười trao ống ngà voi cho Mai Quân Bích rồi nói :

- Hiền đệ mau cất đi. Chúng ta lâu ngày chưa có dịp hàn huyên, hôm nay phải uống say một bữa!

Mai Quân Bích cất ống ngà voi đi rồi cùng Chu Thiên Hiền bước ra khỏi phòng.

Chàng gập tên tiểu nhị bảo hẩn mang bữa tối đến cho Thôi Huệ và Thượng Quan Yến, nhấn họ ăn trước rồi theo Chu Thiên Hiền đi ra phố.

Hai người vào một ngôi tửu lâu ngồi xuống một bàn bên cửa sổ, chẳng bao lâu thì bọn tửu bảo mang rượu và thức nhắm tới.

Hai người vừa uống vừa chuyện trò càng lúc càng thêm tâm đắc.

Tuy vậy, Mai Quân Bích vẫn cảm thấy vị Chu Thiên Hiền này mặc dù rất nhiệt tâm với mình nhưng có một số điều đáng nghi vấn.

Thứ nhất, hai người chỉ gặp nhau mới hai lần nhưng đã tỏ ra thân thiết, thế mà chàng chẳng biết gì về thân thế lai lịch đối phương cả.

Thứ hai, lần trước ở Ninh Hương, Chu Thiên Hiền nói mình đi du học, còn hôm nay lại bảo có chút việc ở Vân Nam mới trở về.

Một người thư sinh có lý gì vô duyên vô cớ một mình vượt mấy ngàn dặm xa xôi như thế để làm gì?

Hơn nữa trông anh ta không giống như một thư sinh, trái lại nói là người học võ cũng không phải.

Dọc đường mấy lần Chu Thiên Hiền cầm tay chàng, bàn tay rất mềm mại như tay thiếu nữ, rõ ràng đó không phải là bàn tay của người luyện võ.

Thứ ba, anh ta nói dọc đường nghe không ít tin đồn về mình. Nếu không phải là người trong giang hồ, chỉ là một thư sinh thì làm sao nghe được những chuyện đó?

Thêm nữa, vừa nghe nói chàng đến Lục Thiệu sơn, anh ta đã nói ngay rằng Huyền Nữ giáo rất lợi hại, khuyên chàng đừng nên mạo hiểm.

Đã là thư sinh thì sao biết chuyện trong giang hồ rõ như thế?

Còn nữa, anh ta giao cho chàng ống ngà voi không biết trong đựng gì mà tỏ ra rất trịnh trọng, còn nói rằng nếu đến Lục Thiệu sơn gặp phải bất trắc gì thì mở ống ra có thể chuyện dữ hóa lành...

Trong ống là vật gì mà có uy lực thần kỳ như vậy?

Chàng chợt nghĩ :

- Hay anh ta là người của Huyền Nữ giáo được lệnh đến theo dõi mình?

Điều nghi vấn nữa là vị Chu đại ca này càng nói chuyện càng phăng phắt giống với vị Cửu thư thư vừa gặp...

Chu Thiên Hiền chợt bỏ chén rượu xuống hỏi :

- Hiền đệ đang nghĩ gì thế?

Mai Quân Bích sững ra một lát mới trấn tĩnh lại đáp :

- Tiểu đệ đang nghĩ xem chuyến này đến Lục Thiệu sơn có thể thu xếp mọi việc một cách hòa bình được không...

Chu Thiên Hiền cười nói :

- Giải quyết hòa bình được hay không là phụ thuộc vào hiền đệ!

Mai Quân Bích nghe câu đó càng khẳng định rằng suy đoán của mình vừa rồi là không sai.

Chàng gật đầu nói :

- Tiểu đệ có mấy lần gặp người của Huyền Nữ giáo. Họ đều gây sự động thủ trước. Ngoài ra có lần đi đường, vô duyên vô cớ bị chúng dùng Kim Tuyến Đào Hoa là thứ trùng độc vô cùng lợi hại ám toán, may mà không chết. Như vậy đủ thấy đâu phải tiểu đệ đối địch với họ? Lần này Võ lão anh hùng bị họ bắt cóc, tiểu đệ chỉ nhằm mục đích cứu người thôi, tuy không muốn dùng vũ lực nhưng khó tránh khỏi động thủ.

Chu Thiên Hiền cười nói :

- Hiền đệ nói vậy tuy là thực tình, nhưng cần nhớ đến vật mà tiểu huynh vừa tặng thì dù căng thẳng bao nhiêu cũng hòa giải được.

Mai Quân Bích liền cười hỏi :

- Nói như vậy là đại ca tất có mối quan hệ rất thân thiết với Huyền Nữ giáo?

Chu Thiên Hiền biết mình lỡ lời, thấp giọng nói :

- Tiểu huynh vừa nói qua, trước khi đến Lục Thiệu sơn không được mở ổng ngà ra, cũng không cho phép hiền đệ hỏi nhiều. Thiên cơ bất khả lậu! Đến lúc đó hiền đệ tự khắc sẽ biết! Nào uống rượu đi!

Nhưng Mai Quân Bích đâu chịu bỏ qua cơ hội để làm rõ sự nghi vấn?

Uống xong chén rượu, chàng lại nói :

- Người ta nói uống rượu gặp tri kỷ thì trăm chén còn ít. Đại ca! Tiểu đệ muốn hỏi thân phận đích thực của đại ca...

Chu Thiên Hiền nhú mày nói :

- Nói thế là cho đến bây giờ hiền đệ vẫn chưa biết thân phận đích thực của tiểu huynh sao? Người ta kết giao cốt hiểu nhau, chẳng lẽ hiền đệ nghi ngờ tiểu huynh hay sao?

Mai Quân Bích lắc đầu :

- Người ta có được một người tri kỷ, chết cũng không oán hận. Tiểu đệ đâu dám nghi ngờ đại ca? Nhưng đại ca giống như thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, hành tích bất minh nên tiểu đệ muốn biết một chút...

Chu Thiên Hiền cười khanh khách, gật đầu nói :

- Nói hay lắm! Tiểu huynh thật không có ý giấu hiền đệ lai lịch thân phận của mình. Nhưng bây giờ còn chưa đến lúc, hiền đệ sau này sẽ biết rõ thôi!

Hai người lại tiếp tục uống.

Chu Thiên Hiền như chợt nhớ ra điều gì, chợt hỏi :

- Hiền đệ! Hai vị cô nương cùng đi với người, cả sắc đẹp lẫn võ công đều bất tục. Theo lời hiền đệ thì chừng như vị Thôi cô nương rất có tình ý với người. Bao giờ thì cho tiểu huynh uống rượu mừng đây?

Mai Quân Bích đỏ bừng mặt, ngượng ngùng đáp :

- Đại ca đừng cười! Tiểu đệ chỉ coi họ như tiểu muội của mình thôi. Thực ra...

Chu Thiên Hiền vội hỏi :

- Thực ra thế nào?

Mai Quân Bích thở dài đáp :

- Người ta đâu phải gỗ đá mà có thể vô tình? Thế nhưng...

Chu Thiên Hiền ngắt lời :

- Hiền đệ chẳng lẽ không yêu cô ấy hay sao? Tuy tiểu huynh chưa thấy Thôi cô nương, nhưng trên giang hồ ai cũng biết hai tôn nữ của Nhạc Sơn lão nhân cả tài sắc và võ học đều xuất chúng...

Mai Quân Bích nói :

- Đúng là như thế, nhưng từ nhỏ tiểu đệ đã được phụ mẫu đính hôn...

Chu Thiên Hiền tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Thế ư?

- Không giấu gì đại ca, lần này tiểu đệ hành khứ giang hồ là tuân lệnh phụ thân tra tìm tung tích vị hôn thê đó...

Chu Thiên Hiền hỏi :

- Có tìm được manh mối gì không?

Mai Quân Bích thở dài nói :

- Từ khi hai nhà thất tán tới nay đã hơn mười sáu năm, thật chẳng dễ tìm ra manh mối...

- Như vậy là hiền đệ tới Nhạc Dương tìm gia đình vị hôn thê đó nhưng chưa gặp thì quen biết với Võ lão anh hùng, vì biến cố xảy ra nên mới bỏ dở việc mình mà cứu ông ta chứ gì?

Mai Quân Bích gật đầu.

Chu Thiên Hiền lại hỏi :

- Thế còn... hiền đệ đối với hai vị cô nương kia thì sao?

- Thượng Quan cô nương thì không nói, còn Thôi Huệ tuy có nặng tình nhưng tiểu đệ không thể...

Chu Thiên Hiền thở dài, tỏ ra thương cảm nói :

(thiếu dòng cuối trang 69)

... quả không sai!

Mai Quân Bích không nói gì.

Câu chuyện cũng kết thúc ở đó. Rượu cũng đã ngà ngà, Chu Thiên Hiền trả tiền xong, hai người cùng trở về khách điếm.

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến không biết Mai Quân Bích đi đâu đang rất sốt ruột, thấy chàng về mới yên tâm.

Mai Quân Bích chỉ nói sơ qua mình gặp Chu Thiên Hiền rồi chia tay nhau về phòng nghỉ.

Sáng hôm sau, điếm gia trao cho Mai Quân Bích một phong thư nói rằng của Chu công tử gửi lại.

Thư viết rằng :

“Mai hiền đệ!

Tiểu huynh có việc phải vội đi nên không kịp từ biệt. Mong hiền đệ bảo trọng và nhớ lời tiểu huynh.

Thư chẳng tận lời, chúc mọi sự như ý.

Tiểu huynh Chu Thiên Hiền”

Mai Quân Bích nhìn nét chữ tú lệ ngơ ngẩn đến xuất thần.

Tiểu nhị nói :

- Công tử gia! Chu công tử trước khi đi đã thanh toán tiền phòng cho cả ba vị đầy đủ hết, còn thưởng cho tiểu nhân một đỉnh bạc nữa.

Mai Quân Bích chỉ “Ừm” một tiếng, ra hiệu cho hắn lùi ra.

Chàng vẫn ngẩn người nhìn phong thư, không hiểu vì sao Chu đại ca lại vội vàng ra đi như thế?

Mai Quân Bích vẫn cầm phong thư trên tay cố nghĩ xem vì sao Chu Thiên Hiền lại đột ngột như thế mà không nhận ra Thôi Huệ và Thượng Quan Yến bước vào phòng.

Thôi Huệ nhẹ giọng hỏi :

- Mai đại ca! Thư của ai thế?

Mai Quân Bích trầm ngâm đáp :

- Của Chu đại ca, không biết vì sao huynh ấy đi một cách vội vàng như thế?

Thôi Huệ đang bực vì hôm qua Mai Quân Bích chỉ trả lời vắn tắt vài câu rồi vội vã về phòng ngay, bấy giờ mới hỏi :

- Hôm qua huynh và vị đó nói những chuyện gì vậy?

Mai Quân Bích nghe giọng nàng hơi xẵng, biết mình đã hững hờ trước sự quan tâm lo lắng của người ta, đành kể lại tường tận cuộc chuyện trò của mình với Chu Thiên Hiền hôm qua ở tửu lâu.

Đương nhiên đoạn đối thoại về quan hệ giữa chàng với Thôi Huệ và Thượng Quan Yến thì lờ đi không nói.

Thôi Huệ “À” một tiếng như hiểu ra chuyện gì, vội nói :

- Mai ca ca, hãy đưa ống ngà voi cho tiểu muội xem trong đó là vật gì?

Mai Quân Bích ngập ngừng đáp :

- Cái đó... Ta đã hứa với huynh ấy, trước khi đến Lục Thiệu sơn không được mở ra xem rồi mà...

Thôi Huệ liếc xéo chàng nói :

- Ca ca hứa chứ có phải muội hứa đâu? Để muội và Yến muội xem cũng không thể coi huynh thất hứa mà! Nhất định vật đó rất có quan hệ đến chuyến đi của chúng ta đến Lục Thiệu sơn lần này. Hơn nữa vị Chu Thiên Hiền đó rất đáng khả nghi, nếu không có sự chuẩn bị trước, lỡ ra tới đó gặp chuyện bất trắc gì thì sao?

Thượng Quan Yến tiếp lời :

- Mai ca ca, Huệ thư nói phải đấy! Ca ca hãy đưa cho bọn muội xem đi!

Mai Quân Bích vẫn còn do dự nhưng vì hai thiếu nữ nài nỉ khẩn thiết quá đành đem ống ngà voi cho họ.

Chàng không biết rằng thiên cơ bất khả lậu, vì thế mà mình suýt mất mạng ở Lục Thiệu sơn.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Thôi Huệ mở ống ra xem thấy bên trong là một bức tranh sơn thủy với núi non hùng vĩ và lầu các trùng trùng, nhưng có vẻ như không phải tranh phong cảnh mà mô tả rất tinh tế.

Ngoài ra trong đó còn chứa một lá cờ nhỏ hình tam giác bằng lụa đen giữa thêu chữ “Huyền” vàng chói, cán bằng ngà chỉ dài năm sáu tấc.

Thượng Quan Yến mở to mắt “Í” một tiếng nói :

- Đây chính là kỳ lệnh của Huyền Nữ giáo chủ! Ngày ấy trong ngôi hoang miếu ở Tuyết Phong sơn có một tên đưa chiếc kỳ lệnh này ra bảo rằng “Giáo chủ có lệnh” là Âm Thế Tú Tài Công Tôn khánh và Tam tiểu thư Vu Thục Nhân cúi đầu lĩnh mệnh bỏ về ngay, Mai ca ca nhớ không? Ngày đó tiểu muội thấy rõ, giống hệt lá cờ này.

Thôi Huệ nhăn mũi “xì” một tiếng nói :

- Quả nhiên không ngoài suy đoán của ta, Mai ca ca thấy bây giờ không nên tin tưởng vào gã họ Chu kia rồi chứ?

35. Chương 35: Kiểm Trảm Quần Ma

Bấy giờ Mai Quân Bích vì không muốn tỏ ra mình bội ước nên quay mặt đi không nhìn trong ống ngà là vật gì.

Nghe Thôi Huệ hỏi mới quay lại nhìn rõ lá cờ tam giác nhỏ màu đen thêu một chữ “Huyền” bằng chữ vàng rất nổi.

Rất có khả năng đó là kỳ lệnh của Huyền Nữ giáo chủ.

Điều đó khiến chàng cảm thấy hành động và lời nói của Chu Thiên Hiền có gì bí ẩn đáng ngờ.

Thế nhưng nghĩ lại, chàng ta đối với mình hoàn toàn không có vẻ gì là ác ý, trái lại còn rất quan tâm.

Hơn nữa nếu đây đúng là kỳ lệnh của Huyền Nữ giáo chủ thì đó phải là lệnh phù tối thượng trong Huyền Nữ giáo, ở trong tay chàng có gì hại đâu? Trái lại còn rất có ích là đằng khác...

Trong giang hồ bất cứ môn phái nào, thấy tín phù như thấy tổ sư.

Kỳ lệnh của Giáo chủ tức đại biểu cho quyền lực của chính Giáo chủ, ngày ấy trong hoang miếu ở Tuyết Phong sơn, Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và Tam tiểu thư Vu Thục Nhân thấy kỳ lệnh đã cúi đầu nghe lệnh cũng đủ chứng minh điều đó.

Nhưng khó hiểu là vì sao kỳ lệnh của Huyền Nữ giáo chủ lại ở trong tay Chu Thiên Hiền được?

Và anh ta tặng kỳ lệnh đó cho mình với mục đích gì?

Mai Quân Bích chợt nhớ tới cuộc đàm thoại hôm đó.

Thoạt tiên Chu Thiên Hiền khuyên chàng đừng nên mạo hiểm đến Lục Thiệu sơn, sau vì thấy chàng quyết tâm quá nên mới tặng vật này, còn dặn nếu gặp nguy biến thì đem vật đó ra, chuyện dữ sẽ hóa lành.

Từ đó suy ra, Chu đại ca nếu không phải là nhân vật rất trọng yếu trong Huyền Nữ giáo thì cũng là người có quan hệ rất mật thiết với Giáo chủ.

Ngoài ra việc tặng kỳ lệnh này là hoàn toàn do thiện ý. Việc buộc chàng hứa dọc đường không được mở ra xem chẳng qua là sợ chàng không chịu nhận nên mới thác cớ vậy thôi.

Không những người ta thiện ý mà còn quá nhiệt thành nữa!

Chàng nhìn Thôi Huệ nói :

- Huệ muội! Đừng trách oan cho Chu đại ca. Huynh ấy làm thế là hoàn toàn do ý tốt cả!

Thôi Huệ cuộn lá cờ và bức họa lại cho vào ống đựng lại như cũ trao cho Mai Quân Bích rồi bĩu môi nói :

- Hừ! Thứ bàng môn tả đạo Huyền Nữ giáo đồ, có gì mà tốt chứ?

Thượng Quan Yến vội nói :

- Huệ thư nhận xét vậy không đúng đâu! Vu Thục Nhân thư thư là người tốt!

Thôi Huệ liếc xéo nàng, “Xì” một tiếng :

- Cô ta tốt chẳng qua vì có Mai...

Tới đó chợt im bật, đỏ bừng mặt lên.

Mai Quân Bích trầm tĩnh dùng suy luận của mình phân tích cho Huệ muội bướng bỉnh kia thấy hảo ý của Chu Thiên Hiền.

Hai thiếu nữ nghe Mai ca ca giải thích hợp lý, tuy trong bụng tán đồng nhưng bề ngoài vẫn không phục.

Thôi Huệ còn phản bác :

- Mai đại ca chỉ nghĩ đến mặt tốt của đối phương mà thôi. Huyền Nữ giáo sai người dùng Kim Tuyền Đào Hoa ám toán, mục đích là để bắt chúng ta tới Lục Thiệu sơn, vì thế chẳng có lý do gì mà biểu thị lòng tốt cho đại ca kỳ lệnh. Rất có thể chúng bày ra âm mưu gì khác cũng không chừng!

Mai Quân Bích cười nói :

- Thôi không bàn luận đến chuyện đó nữa. Dù sao chúng ta cũng cần đến Lục Thiệu sơn để cứu người. Nếu có thể giải quyết bằng phương sách hòa bình là tốt nhất. Còn như nếu bắt đắc dĩ phải động thủ thì Mai Quân Bích ta chẳng cần dùng tới kỳ lệnh đâu. Khi nào gặp lại Chu đại ca, ngu huynh sẽ trả lại cho anh ấy là xong!

Ba người chuyện vãn thêm một lúc nữa rồi sai điểm gia súc soạn yên cương, tiếp tục lên đường.

Qua địa giới Vân Nam tới Phúc Châu, Mai Quân Bích phát hiện ra có người theo dõi.

Thôi Huệ cũng nhận ra, liền nói cho Thượng Quan Yến biết để đề phòng.

Mọi người làm như không hay biết cứ tiếp tục đi.

Đêm đó trú lại ở Phúc Châu không xảy ra điều gì bất trắc.

Chiều hôm sau thì tới Văn Sơn, từ đây đến Lục Thiệu sơn chỉ còn mấy chục dặm đường nữa là tới.

Văn Sơn là một trấn nhỏ, trong đó hầu hết các nhà đều treo trước cửa một tấm giấy hồng điều viết :

“Cung phụng Cửu Thiên Huyền Nữ Bồ Tát”!

Có thể thấy một phái bàng môn tả đạo như Huyền Nữ giáo mà thu phục được nhiều tín đồ như vậy, uy thế quả là rất lớn.

Tối đó vẫn trời qua bình yên vô sự.

Tuy vậy, cả ba người đều cảnh giác đề phòng, và cũng cảm nhận ra mình đang nằm trong sự giám sát của đối phương.

Trưa hôm sau thì tới sơn khu Lục Thiệu sơn.

Núi non ở đây thật trùng điệp và hiểm trở.

Mai Quân Bích ngược nhìn non cao trước mặt, quay lại nói với Thôi Huệ :

- Huệ muội! Chúng ta hãy lên quan sát địa hình rồi hãy đi!

Thế là cả ba người xuống ngựa đem buộc vào rừng rồi leo lên núi.

Đứng trên đỉnh cao chót vót, nhưng chỉ thấy xung quanh thế núi trập trùng, đâu biết Tổng đàn Huyền Nữ giáo đóng ở đâu?

Thượng Quan Yến chợt nhìn Thôi Huệ hỏi :

- Huệ thư nhìn gì mà trông thất thần thế?

Thôi Huệ không đáp, đến gần Mai Quân Bích nói :

- Mai ca ca! Đưa ống ngà voi cho muội xem!

Mai Quân Bích không hiểu gì nhưng vẫn làm theo ý Huệ muội.

Nàng nhanh chóng lấy bức tranh sơn thủy trải ra trước mặt xem và đối chiếu với thực địa một lúc rồi nói :

- Mai ca ca xem bức họa này chẳng phải là vẽ thế núi ở đây sao?

Mai Quân Bích cúi nhìn vào bức họa rồi đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên nhận thấy trong bức họa vẽ thế núi ở đây, cười nói :

- Huệ muội quả là tinh tế, nếu không ngu huynh chẳng nhận ra đâu!

Thôi Huệ được khen, cười đáp :

- Như vậy là căn cứ vào bức họa, từ đây tới Tổng đàn phải đi mất ba mươi dặm nữa.

Chúng ta đi thôi!

Ba người nhớ kỹ đường sá và thể núi trong bức họa rồi quay lại nơi buộc ngựa tiếp tục hành trình.

Đi thêm được bảy tám dặm nữa thì đường rừng quá dốc và hiểm trở đành bỏ ngựa đi bộ.

Đi thêm chừng mười dặm, Thượng Quan Yến đã mệt phờ, mồ hôi ướt đầm, hai người thỉnh thoảng phải dừng lại chờ.

Quá trưa, ba người đến trước một tuyệt cốc rộng chừng năm trượng sâu hút không đáy.

Thôi Huệ dừng lại nói :

- Đại ca! Vượt qua cốc này là đến tiền đầu của Tổng đàn Huyền Nữ giáo rồi! Chúng ta đi không nhầm đường đâu!

Mai Quân Bích nhìn Thượng Quan Yến hỏi :

- Yến muội có nhảy qua được không?

Thượng Quan Yến ngập ngừng đáp :

- Mệt thế này... thì muội không dám chắc.

Mai Quân Bích quả quyết nói :

- Để ta cấp muội nhảy qua!

Thượng Quan Yến ngượng đỏ bừng mặt, nhưng trong tình thế bức bách đó lại không dám phản đối.

Thôi Huệ hiểu ý liền nói :

- Chúng ta đã cùng nhau sinh tử thì muội đừng e thẹn gì cả. Chỉ cần lương tâm mình trong sạch là được. Hơn nữa việc cứu Vô lão anh hùng cấp bách hơn.

Mai Quân Bích cấp lấy Thượng Quan Yến, tung mình nhảy vút sang bờ bên kia trông như một cánh chim.

Thôi Huệ cũng thi triển một thức Nhất Hạc Xung Thiên nhảy theo đáp xuống cạnh hai người.

Họ dừng lại nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục tiến lên.

Vượt qua hai sườn núi thì đến một sơn cốc rộng chừng hai mươi trượng, tuy không sâu lắm nhưng hai bên là vách đá dựng đứng, hiểm trở vô cùng.

Thôi Huệ đến bên Mai Quân Bích, thấp giọng nói :

- Mai ca ca, dọc đường chúng ta bị theo dõi, hiển nhiên là người của Huyền Nữ giáo, làm sao đến đây không thấy một người nào? Nơi đây hiểm trở, nếu chúng mai phục ở đây thì chúng ta sẽ rất bất lợi. Cần phải hết sức cẩn thận mới được!

Mai Quân Bích trầm ngâm nói :

- Dù sao cũng phải vượt qua thôi. Bây giờ thế này, ngu huynh đi trước mở đường, Yến muội đi giữa, còn Huệ muội đi đoạn hậu, nếu gặp bất trắc còn ứng phó cho nhau, được chứ?

Thôi Huệ gật đầu :

- Muội thì thế nào cũng được. Chỉ cần chúng ta cẩn thận là được thôi. Cứ theo lời đại ca mà làm!

Đường tụt xuống sơn cốc tuy hiểm trở nhưng không sâu, với khinh công ba người thì chưa đến nổi vất vả lắm.

Chừng hơn một khắc sau, họ đã xuống đáy cốc.

Càng đi sâu vào lòng cốc càng hẹp.

Mai Quân Bích đi trước cách hai người chừng ba trượng, đang đi chợt nghe tiếng rít veo veo, kinh hãi nhìn lên thấy ám khí đầy trời liền quát to :

- Tiểu muội cẩn thận!

Dứt lời lùi lại ba bước chắn trước Thượng Quan Yến, tay vận lực đánh ngược lên.

Thì ra đó không phải là ám khí mà tên nổ, có tới hàng trăm hàng nghìn mũi từ bờ bên kia châu xuống ba người mà bắn.

Thôi Huệ cũng dồn lại rút Hàn Anh kiếm trợ lực với Mai Quân Bích múa kiếm tạo thành một bức tường chặn tên nổ.

Thượng Quan Yến đứng giữa rút kiếm ra vận công sẵn sàng đối địch.

Ba người vừa đánh vừa tiến sâu vào cốc.

Với thân pháp của Mai Quân Bích thì có thể vượt qua làn tên đạn dày đặc mà không hề hấn gì, nhưng phải lo bảo vệ cho hai tiểu muội mà phải vừa phát chiêu vừa thận trọng tiến dần lên.

Đi chưa được bao xa, chợt nghe sau lưng vang lên hai tiếng nổ lớn làm vang động cả sơn cốc, khói cuộn cuộn bốc lên, đá bay ầm ầm như trời sập!

Thôi Huệ quay lại nhìn, kinh hãi nói :

- Địch nhân dùng chất nổ phá mất cốc khẩu chặn đường lui rồi!

Mai Quân Bích thất kinh vội cấp Thượng Quan Yến lên, tay kia rút Côn Ngô kiếm ra quát :

- Huệ muội theo ta!

Dứt lời thì triển khinh công, tay cung trường kiếm nhằm vách đá đối diện lao ngược lên!

Thôi Huệ vội bám theo.

Nhưng họ vừa tung mình nhảy lên thì chợt từ bờ cốc lửa cháy bùng bùng, hàng trăm bó đuốc từ trên cao cứ nhằm ba người mà lả xuống.

Mai Quân Bích thấy không sao lên được đành phải bảo Thôi Huệ lùi lại xuống đáy cốc.

Tên nổ vẫn tiếp tục bay xuống như mưa.

Mai Quân Bích và Thôi Huệ vừa không ngừng vùng kiếm đối phó với tên nổ, vừa tìm một hốc đá hơi lõm vào che chắn được một phía đặt Thượng Quan Yến xuống, hai người chỉ phải lo đối phó với một mặt nên đỡ hơn trước.

Bọn Mai Quân Bích nghiến răng tức giận nói :

- Bọn phỉ đồ này thật ác độc! Chúng ta cố thủ mãi ở đây dù không bị tên bắn trúng hoặc lửa thiêu cháy thì cũng kiệt lực mà chết. Muội hãy ở đây bảo vệ Yến muội, ngu huynh lên diệt bọn phỉ đồ rồi xuống đưa muội lên.

Thôi Huệ thấy không còn phương sách nào khác nên gật đầu nghe theo.

Mai Quân Bích nói xong tung mình nhảy lên lưng chừng vách đá, đáp chân vào một vách đá nhô ra cách đáy cốc chừng mười trượng mà chàng đã nhắm sẵn từ trước, tung mình một lần nữa lên quá bờ vực.

Từ trên không, chàng đảo người lao xuống, kiếm trước người sau quét tới quần tặc đang ngơ ngác đến thất thần.

Cùng với ánh kiếm lóe lên như muôn ngàn tia chớp là những tiếng rú thê thảm vang lên bất tuyệt, máu tuôn xối xả, đầu rơi thây đổ ngổn ngang.

Bọn cung thủ ẩn sau những gốc cây, mô đá thấy đồng bọn bị thảm sát, còn hồn vía đâu mà bắn tên đốt lửa ám toán nữa, vứt cung bỏ chạy tháo thân.

Thủ đoạn đê hèn ác độc của chúng đã làm Mai Quân Bích nổi giận, chàng quyết không để cuồng đồ chạy thoát, quát to một tiếng xông vào quần ma đang tháo chạy, chẳng khác nào con sói xông vào giữa bầy dê.

Ánh kiếm lóe lên cùng tiếng rú kinh động cả núi rừng, trong chớp lát lại thêm mười mấy tên hán tử ngã xuống, hồn về chín suối!

Thế nhưng từ phía đối ngạn, tên nỏ vẫn tiếp tục bay tới như mưa.

Chàng lại tung mình như một cánh chim lớn lao qua vách núi đối diện cách xa tới mười mấy trượng, cũng trong tư thế kiếm trước người sau.

Năm sáu tên hán tử hốt hoảng đưa cung nỏ lên đối phó thì đã bị bảo kiếm chém bay đầu, thi thể lăn nhào xuống núi.

Mai Quân Bích tung hoành giữa bọn cung thủ, cứ mỗi đường kiếm hoa lên là một tên bỏ mạng.

Không mất bao nhiêu thời gian, cả bọn cung thủ đã bị tiêu diệt.

Diệt xong bọn này, Mai Quân Bích lo cho sự an toàn của Thượng Quan Yến liền quay trở lại. Bấy giờ Thôi Huệ vừa đỡ Thượng Quan Yến đứng lên.

Mai Quân Bích mới đến bên hai thiếu nữ thì chợt nghe vang lên những tiếng nổ rung trời chuyển đất, sau đó là vô số những quái thạch từ những vách đá cao vút xung quanh ầm ầm lao xuống.

Mai Quân Bích một tay nhằm tảng quái thạch đang lao tới gần đánh một chưởng làm nó vỡ tan, tay kia cấp Thượng Quan Yến lên quát :

- Huệ muội theo ta!

Dứt lời mở một con đường máu lao ngược lên núi, một tay cấp Thượng Quan Yến, tay kia không ngớt đánh ra làm đổi hướng những tảng đá lăn thẳng xuống mình, miệng quát :

- Hôm nay nếu ta không giết hết bọn phi các ngươi, thề không phải là Mai Quân Bích nữa!

Thôi Huệ yên tâm theo sát sau lưng chàng.

Lúc này Mai Quân Bích không khác gì con sư tử hóa điên, vừa vung chưởng đánh vào quái thạch ào ào lăn xuống, vừa chạy ngược lên, hề gặp bất cứ tên hán tử nào là phong chưởng đánh nát thây ngay.

Bọn phi đồ án ngữ trên núi kinh hoàng trước công lực như thần tướng của Mai Quân Bích, run sợ không biết phải làm gì để ngăn cản chàng.

Chợt có tiếng tiêu nổi lên, sau đó thấy một vệt sáng bay vút lên trời vạch thành một đường màu đỏ chói.

Dám đoán bọn phi đồ đang phát tín hiệu cầu viện.

Nghe tiếng tiêu, Mai Quân Bích liền nhớ tới việc mình bị yêu nữ Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều dùng độc trùng ám toán, cũng dùng chính tiếng tiêu này để làm độc chất phát tác.

Lòng thù hận bốc lên, từ cách đỉnh núi bảy tám trượng, chàng tung mình bay tới, đáp xuống trước mặt hai tên hán tử.

Hai tên này còn chưa kịp trở tay thì đã thấy ánh kiếm lóe lên, tiếng kêu chưa kịp lọt ra khỏi cổ thì hồn đã lìa khỏi xác!

Mai Quân Bích đặt Thượng Quan Yến xuống, lướt mắt sang phải thấy hai bóng người thấp thoáng sau một lùm cây liên băng tới.

Hai tên này vừa vung đao lên thì đã bị chém bay đầu lăn lông lốc xuống vực.

Thấy chàng hạ thủ tàn khốc như vậy, bọn còn lại ảm nấp sau những mô đá khiếp sợ chạy ào xuống núi.

Mai Quân Bích không đuổi theo, tra kiếm vào bao quát lên :

- Cút nhanh lên, các ngươi dù có dùng quỷ kế thế nào cũng không ngăn nổi Mai mỗ đâu!

Chàng nói xong chợt thấy từ đỉnh núi bên kia xuất hiện tám chín nhân ảnh đang lao sang phía mình.

Cũng vừa lúc Thôi Huệ dắt Thượng Quan Yến đi tới. Đột nhiên Mai Quân Bích quát to :

- Tặc nhân muốn chết!

Lời chưa dứt, thân ảnh đã lướt tới sau lưng Thôi Huệ và Thượng Quan Yến, vung chưởng đánh vào một lùm cây.

Hai thiếu nữ quay lại, chỉ kịp thấy một tên hán tử tay cầm cung nỏ rú lên, thân thể bị đánh nát nhừ.

Nguyên hân vẫn còn lén lút ở lại, thấy viện binh tiến đến, trong lúc Thôi Huệ và Thượng Quan Yến vừa đến đứng quay lưng lại phía mình nên chớp thời cơ định bắn tên ám toán nhưng bị Mai Quân Bích tinh mắt phát hiện trước, trừ được cho hai thiếu nữ một mối hiểm họa treo lơ lửng trên đầu.

Khi đó chín tên kia cũng vừa đến nơi, thấy đồng bọn bị giết ngay trước mắt mà không kịp xuất thủ giải cứu.

Một tên hán tử cao lớn đi đầu, tay cầm cây Hồ Vĩ còn trừng mắt nhìn Mai Quân Bích, lạnh giọng hỏi :

- Người là Mai Quân Bích phải không? Dám xông vào cấm địa Lục Thiệu sơn, tàn sát đệ tử của bổn Giáo, có phải người đã chán sống rồi không?

Mai Quân Bích chỉ cười nhạt không đáp.

Thôi Huệ liếc xéo bọn kia nói :

- Chín tên chuột người không đáng động thủ với Mai ca ca của ta đâu! Nào báo tính danh ra, bổn cô nương sẽ cho các người đi theo đồng bọn!

Tên hán tử cao lớn vung cây Hồ Vĩ còn quát :

- Lục Thiệu tam kiều Cửu quỷ danh lừng thiên hạ, ai nghe danh cũng phải kinh hồn táng đờm, nha đầu người là thứ gì mà cuồng ngạo dám vuốt râu hùm?

Thôi Huệ đáp :

- Tam kiều Cửu quỷ ác danh mãn võ lâm, bổn cô nương hôm nay chính là vì giang hồ trừ hại!

Dứt lời lao tới, Hàn Anh kiếm phát một chiêu “Lục Phách Ngũ Nhạc” đâm tới ngực tên hán tử.

Tên này thấy Thôi Huệ xuất thủ quá nhanh, kiếm thế lại vô cùng lợi hại thì giật mình chấn động lùi một bước vung Hồ Vĩ còn ra đỡ.

Hàn Anh kiếm là thần binh lợi khí chém sắt như bùn, chỉ nghe “Veo” một tiếng, ngọn côn bị chém đứt mất nửa thước.

Tên hán tử vừa bị thiệt ngọn côn, cánh tay phải lại tê rần, mặt tái nhợt hốt hoảng nhảy lùi lại.

Thôi Huệ sấn tới, tay trái bồi thêm một chưởng.

Tên hán tử đang hoang mang không kịp tránh, bị chưởng đánh trúng ngực chấn lui ba bước, không giữ nổi ngã phịch xuống.

Tám tên kia nổi giận rút binh khí quát lên vang động cả vách đá, xông vào vây lấy Thôi Huệ.

Thượng Quan Yến rút kiếm định vào giúp Huệ thì Mai Quân Bích bước lên ngăn lại nói :

- Huệ muội và Yến muội hãy tạm lùi lại đi, để ngu huynh giải quyết bọn phản đồ này cho!

Mai Quân Bích mới vào đến sơn cốc hẹp này thì bị đệ tử Huyền Nữ giáo ám toán nên tức giận đại khai sát giới.

Sau còn nghe Thôi Huệ nói Tam kiều Cửu quỷ nổi ác danh khắp thiên hạ, càng hiện sát cơ.

Bảo hai tiểu muội xong, chàng nhìn Lục Thiệu cửu quỷ quát :

- Các người xông vào cả một lúc đi, để thiếu gia đỡ phải mất công thu lượm từng tên một!

Lục Thiệu cửu quỷ tuy chưa bằng Lục Thiệu tam kiêu nhưng cũng được coi là nhất lưu trong Huyền Nữ giáo, mười mấy năm nay, chúng tung hoành khắp trong vùng phía bắc biên cương, ai nghe danh không nường nhin mấy phần?

Bởi võ công không kém, lại cậy thế Huyền Nữ giáo làm càn, Lục Thiệu cửu quỷ càng ngày càng trở nên hung hăng tàn bạo.

Nay nghe Mai Quân Bích nói thế, trừ tên vừa bị Thôi Huệ làm chấn thương, tám tên còn lại nổi hung tính cùng gào to xông vào.

Mai Quân Bích cười lạnh nói :

- Đến vừa đúng lúc!

Ánh kiếm lập tức lóe lên.

Chỉ một chiêu đầu tiên, đã có ba tên bị chém đứt binh khí, tiếp đó là tiếng la thảm vang trời, thêm ba tên khác bỏ mình dưới kiếm!

Mai Quân Bích đã khởi sát cơ, không dừng lại ở đó, tiếp tục vung kiếm tấn công, lại thêm nhị quỷ bị chém thành bốn đoạn!

Chỉ mới vài chiêu, Lục Thiệu cửu quỷ còn tám tên thì bị giết mất năm, còn tinh thần đâu mà chiến đấu nữa?

Thế là ba tên còn lại mất cả hồn vía, bỏ mặc tên bị Thôi Huệ đả thương, quay đầu bỏ chạy.

Mai Quân Bích không đuổi theo, tra kiếm vào bao.

Bấy giờ cơn giận vơi đi rất nhiều, chàng đưa mắt nhìn mấy tử thi nằm rải rác, bất giác buông tiếng thở dài rồi dẫn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến tiếp tục tiến lên.

Vượt qua hai ngọn núi, trước mặt chợt hiện ra một ngọn cao phong sừng sững, hình dáng giống hệt như trong bức tranh thủy mặc trong ống ngà voi.

Mai Quân Bích chỉ lên ngọn núi quay lại nói :

- Huệ muội! Tổng đàn Huyền Nữ giáo kia rồi!

Thôi Huệ ngấm nhìn một lúc rồi gật đầu nói :

- Không sai! Trông gần thế nhưng còn tới mười dặm nữa đấy. Trong bức tranh, dưới chân ngọn núi đó có rất nhiều lâu các, không hiểu sao đại ca vừa giết của chúng nhiều thủ hạ thế, tại sao vào tới đây vẫn không thấy một nhân ảnh nào?

Mai Quân Bích xua tay nói :

- Chúng có giữ mưu ma chước quỷ gì cũng mặc! Không vào hang hổ sao bắt được hổ con? Chúng ta đi thôi!

36. Chương 36: Cửu Thiên Huyền Công

Ba người hăm hở lướt đi.

Đường từ đây đã dễ đi hơn, mười dặm trong phút chốc đã tới.

Trước ngọn tuyết phong có một con đường lớn phẳng phiu, trải theo ngọn đồi thoải thoải xuyên qua những cánh rừng.

Qua hết khu rừng, phong cảnh lập tức biến đổi.

Giữa một bãi cỏ rộng có mười mấy người đứng thành hàng ngang chặn đường, phía sau cách mấy trượng còn một đội ngũ với hơn hai mươi tên hán tử bận hắc y, đứng thành hàng tề chỉnh, lưng đeo binh khí sáng loáng.

Đứng đầu cùng còn có năm người mà Mai Quân Bích biết quá rõ.

Đứng bên tả là hai nam gồm lão gù chột một mắt Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh.

Bên hữu là ba thiếu nữ xinh đẹp như hoa, chẳng những Mai Quân Bích mà cả Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đều biết rõ, chính là Lục Thiệu tam kiều, lão đại Hồng Y La Sát Hạ Long Châu, lão nhị Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều và tam muội Tam tiểu thư Vu Thục Nhân.

Nhân số tuy đông nhưng rất trật tự không nghe một âm thanh nào, tất cả đều chăm chăm nhìn Mai Quân Bích, Thôi Huệ và Thượng Quan Yến.

Bãi cỏ giống như một quảng trường, cách ngọn tuyết phong chừng nửa dặm. Dưới chân ngọn tuyết phong lầu các nguy nga, tất là Huyền Nữ cung, hai bên tả hữu là vách đá bao quanh, sau lưng là rừng rậm.

Tuy Mai Quân Bích nghệ cao đảm đại nhưng thấy gần bốn chục cao thủ, tên nào cũng tráng kiện, Thái dương huyết nhô cao, ánh mắt sáng quắc, tướng mạo oai nghiêm, cũng thấy lòng chấn động.

Bốn chục cao thủ không phải là ít, lại còn Giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ và Phó giáo chủ Hồng Đăng phu nhân chưa xuất hiện, tình thế đương nhiên là rất nghiêm trọng.

Mai Quân Bích tính nhanh :

- Chỉ riêng Hồng Đăng phu nhân công lực đã không kém mình, ở Ca Lạc sơn trang song phương đánh nhau cả trăm hiệp vẫn bất phân thắng bại, lại còn Giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ tất còn đáng sợ hơn... tốt nhất nhân lúc họ không có mặt ở đây đánh thắng bọn thủ hạ này mới có hy vọng đi sâu vào Tổng đàn được...

Nghĩ thế quay lại dặn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đứng ngoài tuyệt đối không được xuất thủ để khỏi làm mình lo lắng dẫn đến phân tâm rồi bước thẳng tới trước quần ma.

Lúc ở Ca Lạc sơn trang, Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị chỉ một chiêu bị Mai Quân Bích đánh trọng thương nên lão cầm hận chàng nhập cốt.

Nay quân mình người đông thế mạnh, lão đâu bỏ lỡ cơ hội báo thù?

Liền bước ra cười “hắc hắc” nói :

- Tên họ Mai! Nghe nói người lấy được hai vật võ lâm chí bảo, có phải nay mang đến Lục Thiệu sơn dâng tặng không?

Mai Quân Bích gật đầu đáp :

- Không sai! Đích thực hai bảo vật A Nậu thần kiếm và Thiên Phong Hồ Phách hiện đang trong người tại hạ. Nhưng kỳ trân dị bảo ai có phúc phần thì được. Ca Lạc sơn trang còn chưa xứng có những vật võ lâm chí bảo như vậy đâu! Còn mục đích tại hạ tới đây có nói với các vị cũng vô ích! Các người tập trung ở đây đông thế này tất là để đối phó với tại hạ.

Nói ngắn một câu, hãy cứ xông vào cả đi!

Mười mấy tên đứng ở hàng thứ hai toàn thuộc nhất lưu cao thủ của Huyền Nữ giáo, thấy Mai Quân Bích cuồng ngạo như vậy cùng ồ lên tức giận.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh xua tay ra hiệu cho chúng nhân yên lặng, nhìn Mai Quân Bích cười hiểm độc nói :

- Mai đại hiệp gần đây danh chấn giang hồ. Ba tháng vừa qua đã làm kinh động võ lâm, đương nhiên thân hoài tuyệt nghệ. Bây giờ tỏ rõ hào khí trước đông cao thủ của Huyền Nữ giáo như thế, tại hạ vô cùng khâm phục. Nhưng những lời vừa rồi chính từ miệng Mai đại hiệp nói ra, tức Huyền Nữ giáo chúng ta không phải có ý lấy đông thắng ít. Mai đại hiệp hãy nghĩ kỹ trước khi quyết định, sau đó chúng ta theo vậy mà làm để khỏi mang tiếng chịu lời với đồng đạo võ lâm.

Mai Quân Bích tuy biết hẳn chỉ mượn cớ để thực hiện ý đồ đã sắp xếp từ trước thôi, nhưng vẫn hiên ngang đáp :

- Công Tôn tiên sinh chẳng cần phải rào đón thế làm gì. Đại trượng phu một lời đã xuất, tứ mã nan truy. Chư vị cứ nhất loạt xông vào cả đi! Nếu Mai Quân Bích lỡ thua mà chết cũng không oán hận!

Thôi Huệ thấy vậy kinh hãi kêu lên :

- Mai ca...

Mai Quân Bích quay lại cười nói :

- Hai tiểu muội hãy lùi xa năm trượng đi! Ngu huynh tin rằng còn đủ khả năng đối phó được.

Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị cười “hắc hắc” nói :

- Mai đại hiệp thật hào khí ngất trời! Nếu vậy, chúng ta cung kính chẳng bằng theo mệnh thôi!

Lão vừa dứt lời thì tiếng đao kiếm tuốt khỏi vỏ nhất loạt vang lên, mười mấy người trong hàng thứ hai tiến lên vây lấy Mai Quân Bích. Chỉ có Lục Thiệu tam kiều và hàng cao thủ thứ ba là vẫn đứng yên.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân đưa đôi mắt huyền diệu như hồ thu ngưng nhìn Mai Quân Bích đầy quan tâm lo lắng.

Mai Quân Bích lúc này trường kiếm trong tay, tả thủ án trước ngực, uy nghi đỉnh lập như một pho thần tượng. Chỉ nhìn thần thái toát đầy uy lực này của chàng cũng đủ khiếp nhân tâm.

Quần hùng đều là cao thủ, kinh nghiệm có thừa. Lúc này chưa ai muốn mình là người xung phong xuất thủ trước. Cho nên chỉ trong nháy mắt không khí tại trường lắng xuống rồi im phăng phắc, tưởng chừng như một cây kim rơi trên đất cũng có thể nghe thấy tiếng.

Không chỉ bọn Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và Tam tiểu thư Vu Thục Nhân mắt nhìn chàng không hề chớp, mà đến ngay cao thủ của Huyền Nữ giáo cũng có nhiều người lạng đi chừng như không dám thử mạnh.

- Chư vị, mời!

Mai Quân Bích cuối cùng cất tiếng đồng dạng nói.

“Hảo”, Kim lão nhị là người đầu tiên ứng thanh đáp, tả thủ khoát một vòng đánh bạt ra một chiêu, Ngũ Âm Thủ thế như cuồng phong quện tới. Hẳn nhân vì đã ném mùi của Mai Quân Bích, cho nên lần này ra chiêu thì thân hình cũng di chuyển, đồng thời tả thủ vung lên bổ tiếp một chiêu.

Hắn tiên phong xuất thủ trước tất nhiên cũng đã có chuẩn bị trước, chỉ thấy nhân ảnh nhào động, đao quang kiếm ảnh lấp loáng trông thật hùng hậu.

Vừa thấy Kim lão nhị xuất thủ thì bọn còn lại cũng lập tức hòa vào vùng binh khí phối công, bọn chúng chừng như quyết tâm tiêu diệt cho được khắc tinh của chúng.

Mai Quân Bích nhếch mép cười nhạt, thân hình lắt nhệ một cái đã thay đổi phương vị.

Cổ tay trái rung nhẹ, thân kiếm phát ra một tiếng ngân như “ong ong” êm tai, một đạo bạch quang lóa lên ngăn trở lại mấy chiêu công vào của đối phương.

Gần như cùng lúc tay phải lại vung lên, chỉ nghe “kong kong” mấy tiếng, những binh khí tiếp kiếm của chàng đều bị chém gãy ngang.

Mai Quân Bích khi vào trận đã tính trong đầu phải tốc chiến tốc thắng, hơn nữa bọn hung đồ này thường ngày không có gì ác chúng không làm, giờ nhân cơ hội này phải ra oai trừng trị bọn chúng một phen mới được. Chỉ nghe chàng thét dài một tiếng, tay kiếm thì triển tuyệt học phục ma của Phật môn là Chuẩn Đề kiếm pháp, một chiêu “Thiên La Địa Võng” ánh kiếm như muôn vệt hàn tinh tỏa xuống bao trùm mấy tên vừa bị chém gãy binh khí.

Bọn chúng hốt hoảng định thoái lùi toàn thân nhưng đã không kịp, những tiếng rú thảm kèm theo bóng người đổ xuống như thân chuối bị chặt ngang.

Mai Quân Bích chỉ thi triển năm chiêu trong Chuẩn Đề kiếm pháp mà đã khiến cho cả quần ma tay chân luyễn quỳnh, la hét cuống cuồng, Mai Quân Bích được thể khi nào chịu để cho bọn chúng an thân, chàng hú lên một tiếng như long ngâm, trường kiếm trong tay xuất thêm hai chiêu tuyệt học “Phật Quang Phổ Chiếu”, “Hằng Hà Lưu Sa” liên miên bất tuyệt.

Ánh kiếm lướt tới đâu, bóng người đổ theo tới đó, tiếng rú thảm vang lên đầy trời, đúng là một cuộc tảo trừ quần ma.

Chỉ có Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh là hai tên tâm địa xảo hoạt ma mãnh, hơn nữa trước đây tên nào cũng đã từng ném đòn của Mai Quân Bích, cho nên khi tham gia trường đấu chúng đều có tâm ý như nhau là lánh nặng tìm nhẹ, thừa cơ tập kích. Thủy chung vẫn không để trực diện đối chiêu với Mai Quân Bích, nhờ thế chúng mới còn trụ được đến giờ.

Lục Thiệu tam kiều đứng sang một bên quan chiến.

Ba người này nguyên vì thấy đồng môn xuất thủ một lúc mười mấy người, tin rằng đối phương công lực dù cao bao nhiêu cũng không thể đối phó nổi.

Ngờ đâu chỉ mới qua vài chiêu, trường kiếm của Mai Quân Bích như mảnh long trở thần uy, chớp mắt đã làm thương vong quá nửa số vây công.

Lúc này cả Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lẫn bốn năm tên trong tốp đầu còn lại đã khiếp đảm không dám xông vào, ba thư muội trong Lục Thiệu tam kiều dấu tham chiến cũng chỉ vô ích, đầu thế xoay chuyển được tình hình?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu mặt tái xanh, lấy trong túi ra một chiếc chuông nhỏ đưa tay búng làm ngân vang mấy tiếng, chắc hẳn đó là tín hiệu cấp báo cho Huyền Nữ giáo chủ chăng?

Trong khi trường kiếm của Mai Quân Bích đang tung hoành giữa đám cao thủ Huyền Nữ giáo thì từ phía dãy lầu ở chân ngọn tuyết phong chợt phát ra một tia chớp, vạch một đường sáng chói nhằm thẳng vào thanh Côn Ngô kiếm của chàng!

Đúng là một tia chớp!

Mai Quân Bích thấy vậy thất kinh, vội vận một chiêu “Xá Lợi Phóng Quang” phát kiếm ra nghênh tiếp!

Chỉ nghe “Choang” một tiếng, Mai Quân Bích bị chấn lực đẩy lùi ba bước, cánh tay phải tê chồn, liền vận Ban Nhược thần công hộ thân, tiếp tục vận công vào song thủ sẵn sàng đối phó với cú đột kích tiếp theo.

Đồng thời chàng ngẩng lên nhìn, thấy vệt ngân quang vừa rồi đã bị trường kiếm của mình chấn lui bảy tám bước.

Thì ra đó chính là thanh trường kiếm trong tay một hồng y thiếu phụ.

Đó không phải ai khác, chính là nhân vật danh chấn giang hồ Phó giáo chủ Huyền Nữ giáo Hồng Đăng phu nhân!

Bà ta thở dốc một hồi rồi quét mắt nhìn bọn thuộc hạ quát :

- Các người lùi lại cả đi!

Hai tên Kim lão nhị, Âm Thế Tú Tài và bốn năm tên cao thủ vừa giao chiến với Mai Quân Bích cúi đầu “Dạ” ran một tiếng lùi về vị trí cũ.

Hồng Đăng phu nhân bước lên trước mặt Mai Quân Bích thở dài nói :

- Tiểu huynh đệ! Hôm nay ngươi đại khai sát giới đối với người của bốn Giáo như vậy là hơi ác độc quá đấy!

Giọng bà ta trách móc hơn là oán hận.

Vừa lúc ấy chợt nghe từ trong cung vang lên tiếng nhạc!

Quần ma nghe thấy, nét mặt lộ vẻ cung kính, vội vàng đứng dạt ra thành hai hàng chừa một lối đi rộng, mấy tên lãng xăng thu nhặt những tử thi xếp sang một góc quảng trường.

Mai Quân Bích nghĩ thầm :

- “Có lẽ Huyền Nữ giáo chủ sắp xuất hiện”.

Hồng Đăng phu nhân chợt nhìn thẳng vào mắt Mai Quân Bích, dùng Truyền Âm Nhập Mật nói nhanh vào tai chàng :

- Giáo chủ đang tới đây! Tiểu huynh đệ! Người cần phải hết sức cẩn thận đây!

Chẳng những không ai nghe được câu đó ngoài Mai Quân Bích mà cũng không ai nhận ra môi bà ta đang mấp máy.

Mai Quân Bích ngạc nhiên tự hỏi :

- “Hong Đăng phu nhân thân phận là Phó giáo chủ, địa vị chỉ kém một mình Giáo chủ, làm sao bà ta cảnh báo với mình vậy chứ?”

Chàng không nói gì chỉ gật nhẹ đầu tỏ ý cảm ơn.

Hồng Đăng phu nhân mỉm miệng cười, quay lại nhìn về phía cung.

Bấy giờ tiếng nhạc nghe đã gần hơn.

Từ chính môn của Huyền Nữ cung đi ra ba mươi sáu thiếu nữ bận huyền y, đầu chít khăn hồng, người nào cũng cực kỳ tú lệ, mỗi cô cầm trên tay một loại nhạc khí tấu lên vang lừng, vừa tấu vừa chậm rãi bước ra quảng trường.

Phía sau đội nhạc tới tám thiếu nữ tay bưng tám chiếc lư hương tỏa ra hương trầm thơm ngát.

Tiếp đó là mười sáu hồng y thiếu nữ tay xách cung đằng đi trước một cỗ kiệu màu đen phủ rèm kim tuyến do bốn tên hắc y hán tử khiêng, giữa kiệu viết một chữ “Huyền” lớn và một chiếc cờ nhỏ hình tam giác cán bằng ngà có thêu chữ “Huyền” hoàn toàn giống lá cờ mà Chu Thiên Hiền tặng cho Mai Quân Bích.

Hiển nhiên trong kiệu là Huyền Nữ giáo chủ.

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến chạy tới đứng sau lưng Mai Quân Bích.

Đoàn tấu nhạc vượt qua khỏi đám cao thủ Huyền Nữ giáo thì dừng lại tản ra thành một vòng tròn đứng nghiêm chỉnh chia thành tám đội.

Bọn bưng lư hương đặt tám chiếc lư ở mỗi đội rồi cũng đứng nhập vào.

Mai Quân Bích thấy vậy nghĩ thầm :

- “Bọn nhạc công này hiển nhiên là luyện thành nhạc khí từ Ca Lạc sơn trang tới đây, nhất định bố thành trận pháp rất lợi hại!”

Quả nhiên nhìn kỹ lại chúng ẩn theo Bát Quái môn theo các cửa Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn lưng quay vào trong, mặt ngoảnh ra ngoài.

Chiếc kiệu vượt qua vòng người này thì dừng lại, hai thiếu nữ cung kính vén rèm kiệu lên.

Từ trong kiệu bước ra một lão đạo nhân bận đạo y màu huyền, tóc bạc trắng, mũi nhọn môi dày, da mặt nhăn nhúm như quả táo khô.

Chẳng lẽ đó là Huyền Nữ giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ danh chấn giang hồ?

Không ngờ nhân vật hiển hách đó lại xấu xí đến thế!

Tất cả giáo đồ, kể cả Hồng Đăng phu nhân vội vàng khom người thi lễ.

Cửu Thiên Ma Nữ cười nhăn nhúm nói :

- Phó giáo chủ miễn lễ!

Mọi người lần lượt đứng thẳng lên.

Bấy giờ bà ta mới phóng ánh mắt sáng quắc nhìn sang Mai Quân Bích.

Bắt gặp ánh mắt đó, chàng ngơ ngác tự hỏi :

- “Sao mình có cảm giác như đã gặp ánh mắt này ở đâu?”

Cửu Thiên Ma Nữ tuôn ra một tràng câu hỏi :

- Người là Mai Tam công tử ở Thiên Nhai đúng không? Vì sao tìm đến Lục Thiệu sơn, giết hại nhiều người như thế? Người làm việc đó theo lệnh ai? Có tín vật gì của bốn Giáo không? Hãy trả lời cho bốn Giáo chủ nghe xem?

Mai Quân Bích xằng giọng đáp :

- “Tiểu sinh với quý Giáo không có ân oán gì đáng nói. Chỉ vì có Võ lão anh hùng mất tích ở Nhạc Dương, vì trước đó có mối giao tình nên tiểu sinh giúp diệt nữ của Võ lão anh hùng tìm người. Vì theo tích đến Ca Lạc sơn trang mà sinh xung khắc, nhưng cũng không phải do tiểu sinh khiêu chiến, sau đó trên đường tiếp tục đi tìm, tiểu sinh bất ngờ bị người của quý giáo dùng Kim Tuyền Đào Hoa ám toán suýt nữa mất mạng, chuyện đó tiểu sinh cũng không có lỗi gì. Xét theo nhiều nguyên nhân, tiểu sinh phán đoán Võ lão anh hùng bị bắt đến đây.

Lần này tiểu sinh tới Lục Thiệu sơn hy vọng cầu kiến Giáo chủ về mục đích tìm người, không ngờ mới nhập sơn thì bị quý giáo mai phục hạ độc thủ, dùng cung nỏ và đốt lửa hòng giết chết bọn tiểu sinh ba người trong sơn cốc. Vậy thì tiểu sinh giết kẻ thù để bảo vệ đâu có tội gì?

Ngay ở đây cũng vậy, người của quý giáo không cho tiểu sinh cơ hội phân giải, chỉ nhất tâm giết chết tiểu sinh.

Cứ như việc làm theo lệnh ai, tiểu sinh chỉ làm theo lương tâm của mình và nghĩa vụ của một người hành hiệp giang hồ.

Nói về tín vật, đã không có người chỉ huy, tiểu sinh chỉ dựa vào chính khí, cần gì tín vật?

Giáo chủ nếu nghĩ đến đạo nghĩa giang hồ thì xin thả Võ lão anh hùng ra, tiểu sinh tự nhiên cúi đầu cảm tạ, xin rút về ngay. Nếu không đành chấp nhận việc can qua, có chết cũng không từ.

Xin Giáo chủ minh xét và quyết định!”

Huyền Nữ giáo chủ trầm ngâm một lúc rồi nhìn Kim lão nhị hỏi :

- Việc bố trí cung thủ và hỏa công ở sơn cốc là do ai chỉ huy?

Bộ mặt đầy sẹo của Kim lão nhị bỗng xám như gan lợn. Lão cúi gục xuống đáp :

- Đó là do... mọi người thương lượng rồi thống nhất như thế!

Huyền Nữ giáo chủ không nói gì, chỉ quét ánh mắt sắc lạnh nhìn quần ma.

Bọn Kim lão nhị chợt run lên.

Hồi lâu, Huyền Nữ giáo chủ gật nhẹ đầu, trầm giọng nói :

- Thôi được! Huyền Nữ cung Lục Thiệu sơn, ba mươi năm nay chưa có ai dám mang kiếm vào đây giết người. Người còn trẻ như thế mà đảm lược thật không ít! Nay bốn Giáo chủ nói thật cho người biết, Võ Công Vọng với bốn Giáo chủ không có xung khắc gì, bốn Giáo không dính dáng đến việc hãm bị mất tích và cũng không có hãm ở Lục Thiệu sơn. Nhưng người từ xa tới đây, có thể không tin lời bốn Giáo chủ mà chịu lui. Hơn nữa người đã sát hại không ít người của bốn Giáo, nếu bốn Giáo chủ thả người ung dung xuống núi thì còn lập giáo làm gì? Như thế bốn Giáo chủ đã cho người được tùy ý quyết định.

Mai Quân Bích nghe nói ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Xem ra mục ta lý luận như thế là đúng lý đúng tình. Là một Giáo chủ, chẳng lẽ còn dối lừa ta? Chính Hồng Đăng phu nhân cũng đã khẳng định rằng Huyền Nữ giáo không dính dáng gì đến Võ lão anh hùng cả... Vậy thì người bị giam từ Ca Lạc sơn trang chuyển tới đây là ai?”

Chàng trầm ngâm hồi lâu không đáp.

Huyền Nữ giáo chủ chợt khích một câu :

- Thanh niên nhân! Người sợ ư?

Hùng tâm lập tức nổi lên, Mai Quân Bích xăng giọng đáp :

- Mai Quân Bích hành khứ giang hồ tuy chỉ mới ba tháng nhưng chưa biết sợ là gì. Giáo chủ đã sai bảo, tiểu sinh đương nhiên hầu tiếp!

Huyền Nữ giáo chủ gật đầu tỏ ý hài lòng :

- Thế là tốt! Ba mươi năm nay, bốn Giáo chủ không dùng binh khí nữa. Nhưng cũng nói rõ rằng bốn Giáo chủ luyện thành Cửu Thiên huyền công mà trên giang hồ không có bất kỳ ai luyện nổi. Chỉ cần người tiếp được Cửu Thiên huyền công mà không bị thương, không những mọi xung khắc trước đây đều bị xóa bỏ mà người có thể được tìm bất cứ nơi nào trong cung để chứng minh rằng lời bốn Giáo chủ nói không hư. Nhưng nếu người thua thì sao? Các người ba người phải quy thuận bốn Giáo!

Thôi Huệ từng nghe gia gia nói đến Cửu Thiên huyền công lợi hại đến thế nào, sợ hãi nói :

- Mai ca...

Huyền Nữ giáo chủ hiểu ý xoa tay trấn an :

- Tiểu cô nương đừng sợ! Bốn Giáo chủ sẽ không dùng Cửu Thiên huyền công đả thương hấn đâu!

Mai Quân Bích cũng biết rằng Cửu Thiên huyền công tất phải là võ công cực kỳ bá đạo, nhưng đã tới đây lẽ đâu chịu lùi?

Liền gật đầu nói :

- Cửu Thiên huyền công của Giáo chủ đương nhiên là huyền cơ tái thế. Nếu tiểu sinh không dám thử, Giáo chủ cũng không chịu bỏ qua. Hơn nữa tiểu sinh đã hứa dù phải chết cũng phải tra rõ Võ lão anh hùng thất lạc ở đâu, tuy không dám không tin lời Giáo chủ, nhưng cũng nên chứng kiến tận mắt. Chỉ là cuộc đấu này không bao hàm hai vị tiểu muội của tiểu sinh.

Huyền Nữ giáo chủ cười nói :

- Cái đó thì người có thể yên tâm!

Xong quay lại ra lệnh cho thuộc hạ :

- Mang hai tấm nệm ra đây!

Hai thiếu nữ “Dạ” một tiếng rồi chạy vào kiệu mang ra hai chiếc nệm gấm đặt cách nhau chừng một trượng.

Huyền Nữ giáo chủ ngồi lên một chiếc rồi chỉ tay ra hiệu cho Mai Quân Bích ngồi lên chiếc nệm đối diện với mình.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đều rất lo lắng đến đứng sau lưng chàng.

Huyền Nữ giáo chủ cười nói :

- Bốn Giáo chủ đã nói rằng sẽ không dùng Cửu Thiên huyền công đả thương Mai Tam công tử. Hai người đứng đó cũng tốt, nếu có gì sẽ bảo hộ cho Mai ca!

37. Chương 37: Hóa Giải Oán Thù

Thấy Thôi Huệ và Thượng Quan Yến muốn đến bảo vệ cho mình, đồng thời Cửu Thiên Ma Nữ nói khích câu ấy, Mai Quân Bích nhìn sang hai vị cô nương cười nói :

- Huệ muội, Yến muội! Chẳng cần phải bảo hộ ngu huynh đâu! Hai muội đứng xa ra một chút!

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến đời nào chịu nghe, liền đồng thanh nói :

- Không sao đâu! Ca ca cứ việc đối phó với mụ ta, không cần để tâm đến chúng tôi làm gì!

Mai Quân Bích thấy hai người không chịu lùi, thâm nghĩ :

- “Thôi được! Bây giờ người của Huyền Nữ giáo đang cầm hận chúng ta, nếu họ ở xa mình không quán xuyến được cũng nguy hiểm. Cứ để họ đứng đó thế mà hơn!”

Đoạn không nói gì nữa, làm theo lời Cửu Thiên Ma Nữ đến ngồi lên chiếc đệm gấm cách đó chừng một trượng ngồi bàn tọa với bà ta.

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến bước theo đứng sau lưng Mai đại ca, tay ẩn vào đốc kiếm, ngưng thần phòng bị.

Qua hồi lâu thấy Cửu Thiên Ma Nữ và Mai Quân Bích chỉ có ngồi đối mặt nhau chứ không có bất cứ hành động nào.

Thôi Huệ rất lấy làm kinh ngạc.

Nàng nhìn sang Cửu Thiên Ma Nữ, thấy bà ta ngồi buông thõng tay, không hề có tư thế vận công hay đấu võ gì cả, chỉ có hai luồng mắt trong xanh là chiếu thẳng vào mặt Mai đại ca.

Còn Mai Quân Bích tay trái nắm chặt để trước ngực, tay phải hơi khuỳnh ra phía trước, rõ ràng đang thi triển tuyệt học Phật môn vô thượng Ban Nhược thần công, mắt hơi nhìn xuống, sắc mặt trông vẫn bình thản.

Chẳng lẽ là đấu nội lực hay sao?

Đương nhiên!

Với kiểu đấu nội lực ảo diệu của những nhân vật cái thế này, há để người ngoài dễ nhận ra được?

Đối địch với một đại ma nữ danh chấn giang hồ như Cửu Thiên Ma Nữ, Mai Quân Bích đâu dám khinh suất?

Vừa mới nhập trường, chàng lập tức thi triển Ban Nhược thần công bảo hộ toàn thân.

Nhưng quả một hồi lâu vẫn không thấy luồng kinh lực nào tứ phía đối phương đẩy sang, trong lòng rất kỳ dị.

Bất giác chàng ngẩng đầu lên, chợt thấy ánh mắt Cửu Thiên Ma Nữ đang nhìn mình, trong đó có hàm chứa nét cười nữa.

Có thể nói là ánh mắt đó rất nhu hòa, thế mà lạ thay, bắt gặp ánh mắt đó, Mai Quân Bích chợt run lên, bụng bảo dạ :

- “Hồng rồi! Mình đã mắc lừa mụ ta!”

Chàng lại cúi xuống không nhìn nữa, tiếp tục vận công, nhưng lúc này bỗng thấy trong người có một thứ cảm giác khác lạ rất khó tả.

Trúng độc ư?

Không phải! Trái lại là khác, vì chẳng những không thấy khó chịu mà còn có vẻ rất thoải mái.

Mai Quân Bích dẹp bỏ nỗi lo lắng, tiếp tục vận công.

Đột nhiên chàng nghe bên mình có tiếng rên, kinh hãi ngẩng lên nhìn.

Chỉ thấy Thượng Quan Yến mặt đỏ bừng như đang lên cơn sốt, người run lên chao đảo chực ngã.

Bấy giờ thì Mai Quân Bích sực hiểu Yến muội trúng phải Cửu Thiên ma công của địch nhân rồi!

Đúng vậy không sai!

Vừa rồi chàng đang vận Ban Nhược thần công, chỉ nhìn yêu bà kia một thoáng mà người đã run lên, đủ thấy Cửu Thiên ma công lợi hại như thế nào.

Yến muội công lực kém hơn, không chống nổi là lẽ đương nhiên.

Mai Quân Bích nhồm dậy dìu Thượng Quan Yến ngồi xuống nệm bên mình.

Vị tiểu cô nương mặt đỏ bừng, miệng không ngừng rên rỉ, tay bám lấy ngực chàng không chịu rời ra, không biết mê hay tỉnh.

Chàng lo lắng hỏi :

- Tiểu Yến! Muội sao thế?

Thượng Quan Yến trả lời ngắt quãng :

- Mai... đại ca... muội...

Hơi thở phà vào mặt chàng nóng hổi.

Mai Quân Bích lo quỳnh lên chưa biết xử trí thế nào thì chợt nghe một hình người đổ ịch xuống!

Đó chính là Thôi Huệ!

Nàng cũng bám chặt lấy vai Mai Quân Bích, triệu chứng hoàn toàn giống hệt như Thượng Quan Yến.

Đến lúc ấy thì cả Mai Quân Bích cũng không tự chủ được, trong người lâng lâng, hơi thở nóng hổi, tim đập thình thịch.

Không những thế, dục vọng chợt nổi lên.

Còn may là lý trí của chàng còn chưa mất hẳn.

Chàng thất kinh, cố sức đấu tranh chống lại cơn dục vọng đang nổi lên mãnh liệt, tự nhủ thầm :

- “Đó là tà công của địch! Ma nữ đang ở trước mặt ta”.

Mai Quân Bích đã từng khổ luyện mười năm trên núi Thiên Thai một thứ tuyệt học vô thượng là Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng, đó chính là khắc tinh của mọi loại công phu.

Còn chút lý trí, chàng cố quên đi mọi ý nghĩ, mọi tình cảm, mọi ham muốn, vận Chiên Đàn thần công, một chỉ trong Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng kháng cự tà công.

Công phu Phật môn chí thượng lập tức sinh công hiệu.

Những bóng dáng huyền ảo lùi dần, dục vọng cũng dần mất đi, trí óc bình tĩnh, minh mẫn lại.

Mai Quân Bích ngược mắt nhìn Cửu Thiên Ma Nữ, bấy giờ mới nhận rõ trong ánh mắt trong veo đó hàm chứa sự quyến rũ, gợi lên tà niệm...

Chàng kinh hãi thầm nghĩ :

- “Cửu Thiên ma công thật lợi hại! Mình không biết mà đề phòng, cứ tưởng bà ta giấu nội lực nên vận Ban Nhược thần công hộ thân nên bị bà ta thừa cơ dùng tà công huyền hoặc suýt nữa thì bị hại rồi!”

Tuy Mai Bích Quân học Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng chỉ luyện được bốn năm thành, nhưng cũng đủ để đối phó với hầu hết mọi thứ tà công trên giang hồ rồi.

Tuy nói vậy nhưng chàng chưa hoàn toàn trấn tĩnh được ngay, phải cố sức khống chế ý nghĩ, tận lực thi triển thần công.

Quả là một trận thần ma giao chiến!

Người ta nói: đạo cao một thước, ma cao một trượng thật chẳng sai! Cửu Thiên Ma Nữ là một trong những tên đại ma đầu lợi hại nhất nên bản lĩnh càng đáng sợ.

Còn may rằng Mai Quân Bích qua mười năm khổ công tu luyện võ học thượng thặng của Phật môn nên có căn cơ thâm hậu, sau chừng nửa canh giờ thi đã tới giai đoạn vong ngã, chỉ còn biết vận công đối địch mà thôi.

Giống như có ngọn tâm đăng từ linh đài phát ra làm thần trí sáng láng, còn có cả dị hương chiên đàn tỏa khắp cơ thể.

Cửu Thiên Ma Nữ ngồi đối diện cũng tận lực thi triển Cửu Thiên ma công...

Lúc này song phương đã ở vào giai đoạn sinh tử quan đầu, nhưng các cao thủ đứng bên ngoài vẫn không nhận thấy gì hơn là hai người ngồi đối mặt!

Cửu Thiên Ma Nữ vừa nói rằng ngoài mình ra, cả trăm năm qua không ai luyện được Cửu Thiên ma công, điều đó không sai.

Chỉ cần nghe điều đó cũng biết thứ ma công đó lợi hại đến mức nào.

Thế nhưng Mai Quân Bích đang thi triển công phu gì mà đối phó nổi với Cửu Thiên ma công, giữ được cả thời gian lâu như thế mà chưa bị bại thì không ai biết cả.

Hầu như đó là việc không sao tưởng tượng được.

Tính đơn giản về nội công, Mai Quân Bích chỉ mới mười chín hai mươi tuổi, quá trình luyện võ cũng chỉ mười mấy năm là cùng, làm sao có nội lực thâm hậu bằng Cửu Thiên Ma Nữ có bề dày tu luyện tới năm sáu chục năm?

Người kinh ngạc nhất là chính Cửu Thiên Ma Nữ, kể đến vị Phó giáo chủ Hồng Đăng phu nhân.

Ngay từ lần gặp đầu tiên khi Mai Quân Bích xuất thủ một chiêu đánh bại Kiệu Tiền tứ sát ở Nhạc Dương, Hồng Đăng phu nhân đã nhận ra vị thiếu niên công tử hào hoa tuấn tú này thân hoài tuyệt công Ban Nhược thần công rồi.

Sau đó ở trên núi Ca Lạc sơn trang lúc hai người tỉ kiếm, Hồng Đăng phu nhân vừa đánh vừa chú ý quan sát, thấy rằng kiếm pháp của chàng hết sức tinh thâm không giống bất cứ môn phái nào, dường như cũng là một loại võ học của Phật môn!

Cho đến nay thì mọi người chỉ biết thiếu niên xuất chúng võ công cao cường này tự xưng mình là người của Thiên Thai Phái nhưng không ai biết đó là môn phái nào trong giang hồ và sư thừa là ai.

Trái lại, hầu như tất cả những vị cao nhân tiền bối đều biết rằng Ban Nhược thần công là võ học của vị thần tăng ở Đông Hải Thiên Mộng thiền sư.

Chẳng lẽ thiếu niên công tử họ Mai này là truyền nhân y bát của vị thần tăng được coi là nhân vật số một của võ lâm trong suốt gần trăm năm nay.

Nhưng Hồng Đăng phu nhân lại nhận ra lần này Mai Quân Bích đấu với Giáo chủ thì không phải là Ban Nhược thần công, tuy không biết là gì nhưng chắc đó là một loại công phu thượng thặng nào khác của Phật môn thôi.

Hồng Đăng phu nhân ngưng mục quan sát mọi cử động, mọi biểu hiện trên mặt Mai Quân Bích không chớp.

Thấy sự biến đổi trên mặt Mai Quân Bích, bà ta bỗng thất kinh.

Trước đây mặt chàng hồng nhuận, môi thoáng nét cười, bây giờ đã hoàn toàn thay đổi giống như trở thành người khác.

Trông chàng nghiêm, đầy thần uy, đôi mắt sáng quắc, không sao ngờ đây chỉ là một thiếu niên mới mười chín hai mươi tuổi!

Hồng Đăng phu nhân kinh dị thầm nghĩ :

- “Chẳng lẽ thiếu niên này luyện thành đại pháp Giáng Ma Phật môn vô thượng? Xem ra trường tử đấu hôm nay Giáo chủ khó mà thắng được...”

Nghĩ thế, bà ta đưa mắt nhìn sang Giáo chủ.

Cửu Thiên Ma Nữ vẫn ngồi tọa trên nệm gấm, động tác và thần sắc không có gì khác trước.

Nhưng Hồng Đăng phu nhân lại nhận ra có sự khác thường.

Tuy bà không biết gì về Cửu Thiên ma công, nhưng nhờ từng trải quá nhiều cuộc đấu nên chỉ nhìn qua đã thấy ngay.

Lúc đầu Cửu Thiên Ma Nữ vận công thì ánh mắt nhìn Mai Quân Bích trông rất nhu hòa nhưng lại đầy ma lực.

Nhưng bây giờ vẻ nhu hòa biến mất, thay vào đó là nỗi lo lắng, có phần hoang mang sợ hãi nữa.

Đương nhiên ngoài Hồng Đăng phu nhân ra, trong đấu trường không ai nhận ra sự khác biệt đó của hai đối thủ.

Mọi người trở mắt nhìn, không ai dám thở mạnh.

Thời gian từng khắc từng khắc trôi qua...

Hai đối thủ cứ ngồi như thế suốt hai canh giờ.

Thế mà Cửu Thiên Ma Nữ và Mai Quân Bích vẫn ngồi bất động, không có biểu hiện gì chứng tỏ cuộc đấu sắp kết thúc.

Hai đối thủ toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Những người đứng xung quanh quan sát cũng ướt đẫm mồ hôi, nhưng vẫn đứng nguyên chỗ căng mắt nhìn.

Giáo chủ đã không động, giáo đồ ai dám động?

Còn Thôi Huệ, Thượng Quan Yến sau khi Mai Quân Bích thi triển Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng làm Cửu Thiên Ma nữ phải dốc toàn lực đối phó, hai người không còn bị ảnh hưởng do Cửu Thiên ma công nữa, dần dần tỉnh lại đứng lên.

Cũng như giáo đồ Huyền Nữ giáo, hai thiếu nữ cũng ngưng thần chú mục quan sát, nhưng nỗi lo lắng lúc đầu giảm xuống dần.

Hai người vẫn đứng sau Mai Quân Bích đề phòng, nhưng tay không còn ấn lên chuôi kiếm nữa.

Người trong trường ai cũng có thân thủ cao cường nhưng phải đứng suốt hơn hai canh giờ, thần kinh lại căng thẳng nên ai cũng thấy mắt hoa chân mỏi, nhưng vì cuộc đấu đang quyết liệt nên mọi người đều cố duy trì.

Đột nhiên Cửu Thiên Ma Nữ rên lên một tiếng!

Tiếng rên của bà rất khê nhưng trong trường lặng phắc nên nghe rất rõ.

Đang ngồi nghiêm chỉnh, bà ta bỗng đứng vô duyên vô cớ ngã ngửa ra!

Không những thế, đầu Cửu Thiên Ma Nữ và xuống đá nghe “cốc” một tiếng vỡ ra làm đôi!

Tất cả chúng nhân trong toàn trường chấn động kinh ngạc, mặt biến sắc, cùng “Ô” lên một tiếng!

Thật là biến cố quá sức tưởng tượng!

Việc đấu nội lực cho dù đối thủ đạt tới cảnh giới thượng thừa thế nào đi nữa thì cũng chỉ làm người ta chấn thương nội phủ thôi, làm sao lại khiến đối phương vỡ đầu được?

Hơn nữa Cửu Thiên Ma Nữ dù kém Mai Quân Bích thì cũng vẫn là tám lạng nửa cân, không có bản lĩnh như thế được kia mà?

Huống chi một người luyện võ công sáu mươi năm như Cửu Thiên Ma Nữ, chỉ một cú đập nhẹ đã vỡ đầu là có gì chứ?

Mọi người còn chưa hết bàng hoàng, khi nhìn lại thì bỗng sinh ký tích!

Cửu Thiên Ma Nữ sau khi ngã xuống đầu vỡ làm đôi mà vẫn ngồi dậy được!

Mọi người dường như không tin vào mắt mình, dụi mắt nhìn lại, ngay cả Hồng Đăng phu nhân cũng không ngoại lệ!

Cứ tưởng tượng mà xem, người ta bị vỡ đầu đương nhiên óc não lồi ra, máu thịt bầy nhầy, còn sống làm sao được?

Nhưng đây lại khác!

Khi Cửu Thiên Ma Nữ ngồi dậy, mọi người chợt tưởng như mắt mình hoa đi!

Thì ra đầu của Cửu Thiên Ma Nữ vỡ ra chỉ là lớp vỏ bọc, giống như một chiếc mặt nạ, làm hiện ra diện mục đích thực của bà ta.

Mấy chục năm nay, nhất đại ma đầu Cửu Thiên Ma Nữ làm chấn động vô lâm, quần hùng nghe danh đều kinh hồn bạt vía, nguyên là một thiếu phụ còn rất trẻ, đẹp như thiên tiên trông chỉ mới hăm lăm hăm sáu tuổi!

Toàn trường sau biến cố vừa rồi kinh hoàng ồ cả lên, bây giờ trở lại lặng phất, ngơ ngác đưa mắt nhìn.

Đừng nói Mai Quân Bích, Thôi Huệ hay Thượng Quan Yển, đến ngay đệ tử Huyền Nữ giáo nay lần đầu mới thấy bản lai diện mục Giáo chủ của mình!

Chỉ là bộ mặt vô cùng kiều diễm đó nay trắng bệch, trông có phần tiều tụy.

Chợt có người kêu lên :

- Ui chao! Đó là Cửu thư thư! Huệ tỷ tỷ! Chính là Cửu thư thư đây mà!

Đó là giọng Thượng Quan Yển.

Vị tiểu cô nương thấy Cửu Thiên Ma Nữ chính là vị Cửu thư thư đáng mến mà hôm trước tình cờ gặp trong rừng bạch lâm, trong lòng vừa mừng vừa ngạc nhiên nên mới kêu lên như thế.

Cửu Thiên Ma Nữ- Cửu thư thư nhìn sang Thượng Quan Yển, môi lộ nét cười thâm đạm.

Đột nhiên bà ta đứng lên, lấy lại thần thái uy nghiêm, lướt mắt nhìn thuộc hạ rồi hướng sang Hồng Đăng phu nhân, môi mấp máy như đang nói điều gì không ai nghe rõ.

Sau đó bà ta hét to một tiếng, nhú mình nhảy lên cao bảy tám trượng, chao mình mất hút giữa rừng âm u.

Tam tiểu thư Vu Thực Nhân chợt kêu lên như khóc :

- Sư phụ...

Đồng thời định tung người nhảy theo.

Hồng Đăng phu nhân chợt ngăn lại nói :

- Tam nha đầu! Dừng lại! Giáo chủ đã có sai bảo khác!

Chúng nhân thấy Giáo chủ đã đi, tâm trạng đều rất hoang mang chưa biết làm gì, chị tùm năm tùm ba rĩ tai bàn luận.

Hồng Đăng phu nhân ngăn Vu Thực Nhân lại xong lướt mắt nhìn bọn đệ tử Huyền Nữ giáo cao giọng nói :

- Giáo chủ có lệnh!

Tất cả liền ngừng bật.

Hồng Đăng phu nhân nghiêm giọng :

- Giáo chủ trước khi đi đã có chỉ thị cho bốn tọa. Bốn giáo với Mai Tam công tử vốn không có cừu hận gì, chẳng qua vì Thiết Bối Thương Cửu Võ Công Vọng mất tích ở Tương Tây, Mai Tam công tử nghi ngờ bị bốn Giáo bắt mới xảy ra sự hiểu lầm này. Giáo chủ thấy Mai Tam công tử vì chuyện Võ lão anh hùng mà tới đây, vốn định giải thích nhưng sợ xảy ra động thủ làm mất hòa khí mới tặng kỳ lệnh để Mai Tam công tử thuận lợi lên núi khỏi bị ngăn cản. Nhưng không ngờ Mai Tam công tử lên núi xong lại không xuất lệnh kỳ, những vị Hộ pháp lại chưa có chỉ thị của Giáo chủ, tự tiện hành động nên xảy ra giao tranh đáng tiếc

làm nhiều người bị thương vong. Giáo chủ rất ân hận về điều đó, đã thân đến đây. Vừa rồi lão nhân gia không phải do bị thương mà lùi, chỉ là vì Cửu Thiên ma công bị thần công Phật môn Ban Nhược thần công hóa giải. Trước khi Giáo chủ chưa quay lại, việc ở đây là do bốn tọa toàn quyền xử lý. Hiện Mai Tam công tử coi là bằng hữu của bốn Giáo, từ nay xóa hết hận thù. Nếu ai không tuân lệnh tỏ ra thù địch với Mai Tam công tử để xảy ra xung khắc thì người dò sẽ bị trừng trị theo giáo quy.

Cao thủ Huyền Nữ giáo nghe Hồng Đăng phu nhân nói vậy, một số tỏ ra bất mãn.

Tuy rằng việc ngăn chặn Mai Quân Bích là do Kim lão nhị tự tiện chủ trương, Giáo chủ không biết, nhưng với số thương vong nhiều như vậy mà nay chỉ một lời là hóa giải, biến thù thành bạn vẫn chưa thỏa đáng.

Nhưng nếu nghĩ kỹ thêm thì hành động của Giáo chủ có thể do nguyên nhân khác và không phải không có lý do.

Sau khi đấu nội lực, chắc Giáo chủ đã nhận ra đối phương võ công cái thế nên tạm thời hòa hoãn để bảo toàn lực lượng để định đấu lâu dài.

Nghĩ thế, chúng nhân dần dần bình tâm lại.

Hồng Đăng phu nhân đương nhiên nhận ra điều đó, nhưng chỉ nhún mày mà không nói gì.

Mai Quân Bích bấy giờ cũng đã hiểu ra vị Chu Thiên Hiền Chu đại ca mà mình làm quen trước đây và vị Cửu thư thư hôm trước gặp trong rừng bạch lâm đều là Cửu Thiên Ma Nữ hóa trang.

Nay nghe Hồng Đăng phu nhân nói mới biết thêm rằng Cửu Thiên Ma Nữ tặng lệnh kỳ, trước sau vẫn chỉ một mục đích là muốn hóa giải can qua để trở thành bằng hữu, thế mà mình chẳng những không biết ân tình lại còn khai sát giới, làm tử thương không ít cao thủ Huyền Nữ giáo.

Cuối cùng tới cuộc đấu võ công vừa rồi, chàng thậm nghĩ :

- “Mình thật là một kẻ bạc nghĩa đã hành động nông nổi, có lỗi với Chu đại ca Cửu thư thư Cửu Thiên Ma Nữ biết bao nhiêu”.

Nghĩ thế, trong lòng vô cùng hối hận.

Chàng quay lại định bước đi nhưng chợt thấy đầu óc quay cuồng, chồm người tới trước suýt ngã.

Thôi Huệ thấy vậy thất kinh đưa tay đỡ lấy, lo lắng hỏi :

- Mai ca ca sao thế?

Mai Quân Bích định thần, cười đáp :

- Không sao cả! Chắc là vừa mới ngồi lâu nên cơ thể chưa thích ứng được ngay sinh ra thế thôi!

Thôi Huệ chăm chú nhìn vào mặt chàng nhưng không nhìn ra biểu hiện gì khác thường nên tin lời chàng là đúng.

Thật thế, vừa rồi chính nàng cũng thấy chồn chân muốn ngã đó thôi!

Nàng nhoẽn miệng cười, lấy trong túi ra một chiếc ống bằng ngà voi trao cho Mai Quân Bích nói khẽ :

- Đây là lệnh kỳ của Huyền Nữ giáo chủ, ca ca đưa cho chúng xem đi!

Mai Quân Bích cầm lấy, hướng sang Hồng Đăng phu nhân chấp tay nói :

- Vừa rồi nghe lời phu nhân, biết rằng tiểu sinh được Giáo chủ lượng thứ nhiều, rất lấy làm hối hận vì hành động nông nổi của mình! Bấy giờ xin phu nhân hãy thu chiếc lệnh kỳ này!

Nói xong lấy trong ống bằng ngà voi ra chiếc lệnh kỳ, hay tay trao cho Hồng Đăng phu nhân.

Thấy kỳ lệnh, tất cả cao thủ của Huyền Nữ giáo kể cả Hồng Đăng phu nhân đều cúi mình cung kính.

Lát sau, Hồng Đăng phu nhân cười nói :

- Giáo chủ có lòng ưu ái tặng kỳ lệnh, công tử hãy cứ giữ lấy. Việc đáng tiếc xảy ra chỉ là do hiểu lầm, công tử đừng nhắc đến nữa. Còn việc Võ lão anh hùng mất tích thực không phải do bốn Giáo làm. Nhưng công

tử đã tới đây xin hãy vào cung nghỉ ngơi. Bốn tọa sẽ cho đưa người bi bốn Giáo bắt từ Ca Lạc sơn trang tới đây cho ba vị gặp mặt để khỏi nghỉ ngơi.

Nói xong chỉ tay vào cung kính mời khách.

Vừa lúc ấy chợt một tràng cười phát ra từ trên không rồi một nhân ảnh bổ xuống giữa quảng trường.

Mọi người kinh hãi nhìn lên.

Chỉ thấy người vừa xuất hiện là một lão nhân thân thể cao lớn, mình vận ngân bào, đầu tóc bạc trắng nhưng da mặt hồng hào, ước độ tám mươi tuổi, mắt sáng như điện, huyết Thái Dương gồ cao, tướng mạo trông rất uy mãnh.

Hồng Đăng phu nhân lướt mắt nhìn lão nhân, trên mặt chợt thoáng hiện sát khí nhưng chợt tắt ngay, nhếch môi cười nói :

- Không ngờ tôn chủ một trong Cửu đại môn phái Thái Bạch Thần Ông đại giá quang lâm tận Lục Thiệu sơn vùng biên giới Miêu Cương này!

Nghe nói, Mai Bích Quân, Thôi Huệ mới biết lão nhân uy nghiêm tráng liệt đó là ai!

Trong giang hồ ai chẳng nghe danh Thái Bạch Thần Ông, Chưởng môn phái Hoa Sơn trong Cửu đại môn phái?

Nay thấy lão oai phong凛冽 mới tin nhân vật đó danh bất hư truyền!

Thái Bạch Thần Ông nhìn Hồng Đăng phu nhân một lúc với ánh mắt ngạc nhiên rồi cười kha kha nói :

- Hạnh ngộ! Hạnh ngộ! Lão phu nghe nói phu nhân xuất hiện ở Tương Tây, hóa ra ở Lục Thiệu sơn này! Hai mươi năm không gặp, thế mà phu nhân vẫn giống khi xưa không thay đổi chút nào, đủ biết Trì Nhan đạo pháp quả thông huyền! Khác hẳn lão phu tóc bạc da mồi, sắp thành người thiên cổ mà phu nhân còn nhận ra được mới tài!

Hồng Đăng phu nhân cười nhạt đáp :

- Khéo nói! Khéo nói! Món quà tặng hai mươi năm trước Hồng Đăng phu nhân đâu dám quên? Lần này tái xuất giang hồ được Huyền Nữ giáo chủ ưu ái mời về đây nên chưa có thời gian rảnh rỗi, nhưng trong lòng vẫn có dự định tìm mấy vị tôn sư các phái tính món nợ ngày xưa.

Hồng Đăng phu nhân suốt hai mươi năm nay tiềm tu khổ luyện, tự nhiên với mục đích tái lập Hồng Đăng giáo, quyết rửa mối nhục năm xưa bị các trường lão vây đánh, trong đó có Thái Bạch Thần Ông.

Nhưng cừu hận trước mặt, bà ta vẫn bình thản cười nói, đủ thấy tu vi thâm hậu tới mức nào.

Thái Bạch Thần Ông vuốt râu cười :

- Nói vậy tức là lão phu tới đây hôm nay vừa đúng hợp ý phu nhân?

Hồng Đăng phu nhân lắc đầu :

- Cái đó thì chưa hẳn! Thần ông không dễ dàng ra khỏi Hoa Sơn, tất phải có trọng sự mới tới đây. Bốn phu nhân đâu dám làm lỡ việc của Thần ông? Nhưng dù sao chúng ta cũng là cố nhân, sau khi làm chính sự xong, đến lượt chúng ta tính chuyện xưa cũng không muộn!

Thái Bạch Thần Ông gật đầu chấp thuận ngay :

- Quả thật lão phu lần này tới đây là có việc quan trọng. Sau đó, phu nhân đã có nhã ý như vậy, lão phu đương nhiên sẽ hầu tiếp.

Hồng Đăng phu nhân chợt nghiêm mặt hỏi :

- Thần ông nói tới Lục Thiệu sơn này có trọng sự, đương nhiên việc liên quan đến Huyền Nữ giáo. Hiện Giáo chủ không có mặt ở đây, bốn phu nhân tạm quyền xử lý mọi sự vụ trong giáo. Thần ông có gì cứ nói rõ xem!

Thái Bạch Thần Ông quét mắt nhìn tất cả cao thủ có mặt tại trường, dừng hơi lâu trên mặt Mai Quân Bích rồi quay sang Hồng Đăng phu nhân nói :

- Trước sơn môn lão phu trông thấy không ít người bị tử thương, chứng tỏ vừa xảy ra một cuộc kịch chiến mười phần tàn khốc. Nếu đúng như thế thì lão phu xin thỉnh một câu, không biết phu nhân có nói thật không?

38. Chương 38: Thần Ông Tìm Cừu

Song phương vốn là thù địch, Thái Bạch Thần Ông lại từ Hoa Sơn xa xôi tìm đến Lục Thiệu sơn nói còn có việc quan trọng khác, tất không ngoài ân oán với Cửu Thiên Ma Nữ hoặc Huyền Nữ giáo.

Nhưng nghe lão nói có việc thỉnh cầu, Hồng Đăng phu nhân không khỏi ngơ ngác, nhú mày hỏi :

- Không biết Thần ông có việc gì?

Thái Bạch Thần Ông hỏi :

- Mai Quân Bích phái Thiên Thai có phải bị giết bởi tay quý Giáo rồi không?

Mai Quân Bích nghe lão hỏi đến mình trong lòng rất lấy làm ngạc nhiên nhưng vẫn im lặng chờ nghe xem.

Thượng Quan Yến thấy lão nhân này trước mặt Mai ca ca lại hỏi chàng, thái độ không có gì thiện ý liền lên tiếng ngay :

- Ông không biết Mai ca ca thì hỏi làm gì?

Thái Bạch Thần Ông thân phận rất cao, bản tính lại cao ngạo đã quen. Nay đang nói chuyện với Phó giáo chủ Huyền Nữ giáo mà lại có một tên nha đầu trong giáo chen miệng vào, làm sao chịu cho được.

Lão quay sang trừng mắt nhìn Thượng Quan Yến, bất chợt trông thấy thanh kiếm bên sườn nàng liền sấn tới một bước, trầm giọng quát :

- Nha đầu! Thanh kiếm này ngươi do đâu mà có? Nói nhanh!

Vị tiểu cô nương có Mai ca ca đứng bên cạnh sợ gì ai?

Thấy thái độ lão nhân kia hùng hổ như vậy, trong lòng càng sinh ác cảm, bĩu môi cười khinh khỉnh nói :

- Ngươi làm gì mà hung hăng thế? Muốn người ta trả lời thì nên điềm đạm một chút. Hơn nữa ngươi quan tâm đến thanh kiếm của cô nương làm gì?

Thái Bạch Thần Ông không khỏi sửng sốt khi thấy một tiểu nha đầu mà dám ăn nói hỗn hào với mình như thế.

Nhưng trước đông người, mình với thân phận tôn chủ một phái không chấp kẻ hạ nhân nên lão cố nén giận hỏi :

- Lão phu hỏi ngươi lần nữa, thanh kiếm này do đâu mà có? Chỉ cần ngươi thực thà nói ra, lão phu chẳng gây khó dễ cho ngươi đâu!

Thượng Quan Yến “Hừ” một tiếng nói :

- Ngươi gây khó dễ thì làm gì được bốn cô nương nào?

Xưa nay đã bao giờ có kẻ nào trong giang hồ dám ngang ngạnh như vậy đối với vị Chương môn phái Hoa Sơn?

Lúc này thì lão không nén được nữa quát lên :

- Nha đầu! Trước mặt lão phu mà ngươi dám vô lễ như vậy sao? Thật là không biết trời cao đất dày là thế nào cả!

Lời chưa dứt đã đưa tay trái chop sang Uyển mạch của Thượng Quan Yến.

Mai Quân Bích từ đầu vẫn nín lặng chờ xem vị Thái Bạch Thần Ông này hỏi mình với mục đích gì.

Khi nghe lão truy vấn Thượng Quan Yến về thanh bảo kiếm, chàng đã đoán ngay đối phương vì sư đệ Truy Phong kiếm khách bị giết nên mới tìm đến mình để báo thù.

Sau khi Truy Phong kiếm khách bị giết, hung thủ viết lên cây “người giết Truy Phong kiếm khách là Mai Quân Bích”, chàng biết chuyện này sớm muộn gì rồi cũng sẽ xảy ra :

Trong khi định giải thích, thấy Thái Bạch Thần Ông tỏ ra hung hăng lại chop tới Yến muội, chàng liền lướt mình sang đứng chắn trước mặt Thượng Quan Yến phát tay hóa giải trảo chiêu của Thái Bạch Thần Ông, nhìn lão nói :

- Thần ông là tôn chủ một phái, uy danh không nhỏ trong võ lâm lại đi gây sự với vị tiểu muội này, không sợ mất đi thân phận hay sao? Không biết Thần ông định hỏi tiểu sinh có việc gì vậy?

Thái Bạch Thần Ông chop ra chỉ dùng có hai thành công lực vì sợ tiểu nha đầu này gây tay.

Đột nhiên bị người khác hóa giải, lão hơi chững người ra chốc lát trừng mắt nhìn Mai Quân Bích, trầm giọng hỏi :

- Người là ai?

Mai Quân Bích ôm quyền bình thản đáp :

- Tiểu sinh chính là người Thần ông muốn tìm. Mai Quân Bích phái Thiên Thai.

Thái Bạch Thần Ông mở to mắt nhìn thiếu niên thư sinh mới chưa đầy hai mươi tuổi, dáng mảnh mai đứng trước mặt, ngỡ mình vừa nghe nhầm, hỏi lại :

- Người là... Mai Quân Bích... phái Thiên Thai?

Mai Quân Bích gật đầu xác nhận :

- Chính thế!

Thái Bạch Thần Ông đột nhiên phát ra hai luồng mục quang như hai bó đuốc trông rất đáng sợ nhìn chàng hồi lâu, không muốn tin rằng một nhân vật mấy tháng gần đây làm chấn động võ lâm chỉ là một thiếu niên thư sinh yếu nhược mà còn vất mũi chưa sạch như thế!

Lão nghĩ thầm :

- “Ngoài dáng vẻ một tay công tử bột dễ làm xiêu lòng nữ nhân ra, trông hẳn chả có vẻ gì là thân hoài võ nghệ kinh nhân cả! Huống chi sư đệ Truy Phong kiếm khách võ công cao cường, trong võ lâm được tính là nhất lưu cao thủ, thiếu niên này sao xứng đáng là địch thủ của sư đệ được chứ?

Trong giang hồ gần đây xảy ra nhiều nhượng biến loạn, nhiều tên mượn thế trộm danh...

Thiếu niên này chẳng qua chỉ là một tên văn nho, chỉ sợ gan mật còn không có, đâu dám làm chuyện tày trời như vậy?”

Nghĩ thế liền ngửa mặt cười to một tràng.

Mai Quân Bích hơi bực, xẵng giọng :

- Tiểu sinh vừa hỏi các hạ, có gì đáng cười đâu?

Thái Bạch Thần Ông không đáp, bất ngờ xuất thủ đánh ra một chưởng như chớp!

Lão xuất chiêu cực nhanh nhưng không mạnh, vì nghi ngờ rằng Mai Quân Bích chỉ là hạng hư danh nên thử xem công lực thế nào, xuất ba bốn thành công lực, nếu thấy đối phương không tránh được sẽ thu về ngay.

Trong võ lâm đương đại, Thái Bạch Thần Ông là nhân vật cự bối, tuổi tác cao, thân phận lớn, võ công cũng thuộc hàng kiệt xuất.

Vừa đánh ra một chưởng, tuy chỉ có ba bốn thành công lực đã quá uy mãnh đủ đả thương các nhân vật nhị, tam lưu rồi.

Thấy nhân vật này tuy là bậc tôn chủ nhưng thái độ hung hăng nên Mai Quân Bích đã sớm vận Ban Nhược thần công đề phòng.

Khi Thái Bạch Thần Ông phát chưởng, chàng liền ứng thủ đánh ra nghênh chiến.

Vừa phát chưởng, Thái Bạch Thần Ông lập tức cảm thấy có một cỗ kinh lực vô hình chặn lại, cười “hắc hắc” hai tiếng thu chưởng về rồi gia thêm bốn thành công lực đột ngột đánh ập sang!

Mặc dù vẫn chưa tin thiếu niên trước mặt là người có thể hạ sát sư đệ Truy Phong kiếm khách, nhưng kẻ dám cả gan kháng cự lại mình, đương nhiên cần phải cho nếm khổ đau một chút!

Nghĩ thế nên lão mới dùng đến tám thành công lực.

Với kinh lực nội gia tu luyện sáu bảy chục năm nên một chưởng đánh ra với thế bài sơn đảo hải, uy mãnh vô cùng!

Mai Quân Bích vừa phát chiêu chặn kẻ địch, bỗng thấy đối phương bất ngờ thu lại rồi lại chột đẩy sang rất mạnh, kinh hãi nghĩ thầm :

- “Công lực lão này thật thâm hậu!”

Nghĩ đoạn cũng tận lực thi triển Ban Nhược thần công kháng cự lại.

Một bên là cang khí huyền môn được tu tập mấy chục năm, một bên là tuyệt học giảng ma Phật môn chí thượng, cả hai đều dốc tám chín thành công lực đánh ra, uy lực tất phải kinh nhân!

Chỉ nghe “Bình” một tiếng như trời long đất lở, hai đối thủ cùng bị đẩy lui.

Thái Bạch Thần Ông bị chấn lực đẩy lùi ba bước, râu tóc dựng ngược, mắt đỏ ngầu vừa ngạc nhiên, vừa tức giận nhìn đối phương.

Mai Quân Bích còn bị thiệt thòi hơn, phải lùi lại năm sáu bước, cảm thấy nội lực không tiếp thêm được nữa.

Chàng biết rằng nguyên cố không phải vì công lực mình kém đối phương, chỉ là vừa rồi sau hơn hai canh giờ đấu nội lực với Cửu Thiên Ma Nữ đã hao tổn rất nhiều, lại còn bị Cửu Thiên ma công xâm hại.

Lúc đó không cảm nhận ra, chỉ đến khi giao thủ mới biết hậu quả.

Thái Bạch Thần Ông thét lên như sấm :

- Không sai! Mai Quân Bích, quả nhiên là người!

Mai Quân Bích đáp :

- Từ đầu tại hạ đã nói rõ, chẳng lẽ còn mạo danh? Tôn giá là chủ một môn, trong võ lâm được liệt vào hàng trưởng bối. Nếu có cừu hận gì lẽ ra nên nói rõ từ trước, chưa gì đã động thủ ngay là nguyên cố gì? Chẳng những thế, mới xuất chiêu đầu đã hạ độc thủ, nếu tại hạ không cảnh giác, chẳng hóa ra vô duyên vô cớ chết dưới chưởng người? Mới rồi tôn giá hỏi tại hạ có việc gì cứ hỏi rõ ra!

Trong Cửu đại môn phái, Thái Bạch Thần Ông được tính là một trong ba bốn vị được trọng vọng nhất.

Thế mà một chưởng đánh ra dùng tới bảy tám thành công lực bị tiểu tử này đối phó nổi, chỉ bị chấn lui năm bước điều đó làm cho lão thấy mất thể diện rồi!

Nay lại thấy Mai Quân Bích lên giọng giáo huấn, thử hỏi lão chịu làm sao nổi?

Lão giận dữ nói :

- Vừa rồi lão phu chẳng qua chỉ đánh ra một chưởng để thử xem có phải người đứng là thủ phạm sát hại sư đệ Truy Phong kiếm khách hay không. Bây giờ thì đã có thể xác định họ Mai người là hung thủ, lão phu đã tìm không sai người!

Mai Quân Bích thấy điều mình suy đoán không sai liền đáp :

- Quả thật trên cây bên cạnh thi thể lệnh sư đệ Truy Phong kiếm khách có viết hàng chữ: “Người giết Truy Phong kiếm khách là Mai Quân Bích phái Thiên Thai”. Tiểu sinh đã tận mắt nhìn thấy. Nhưng tôn giả chỉ dùng một chiêu võ học mà đã dám khẳng định tại hạ là hung thủ thì quả là vô căn cứ!

Thái Bạch Thần Ông “Hừ” một tiếng nói :

- Vô căn cứ ư? Người lại còn dám chối cãi sao?

Mai Quân Bích đáp :

- Mai Quân Bích tuy hành khứ giang hồ chỉ mới mấy tháng nay thôi nhưng dám làm dám chịu, không việc gì phải chối.

Thái Bạch Thần Ông nói :

- Thế thì tốt!

Mai Quân Bích bình tĩnh nói :

- Nếu Truy Phong kiếm khách đúng là bị tại hạ giết thì không đến nỗi vì sợ một chuông của tôn giá mà không dám thừa nhận đâu! Nếu đã không giết thì ngay cả một đứa trẻ lên ba cũng không thừa nhận!

Thái Bạch Thần Ông nghiêng răng nói :

- Được rồi! Lão phu sẽ cho người chứng cứ! Sư đệ Truy Phong kiếm khách của lão phu, về công lực và kiếm thuật, chỉ sợ rằng người có thể giết được nó không nhiều. Với một chuông vừa rồi, lão phu tin chắc người đủ khả năng làm việc đó. Thứ hai, nha đầu bằng hữu của người mang thanh kiếm chính là bình khí tuyền thân của sư đệ Truy Phong kiếm khách.

Như vậy là đã đủ chứng cứ rồi chứ?

Nghe nói vậy, Mai Quân Bích không biết trả lời sao.

Thanh kiếm của Thượng Quan Yến đeo đúng là của Truy Phong kiếm khách, chứng cứ rõ ràng như thế, biết giải thích thế nào?

Thái Bạch Thần Ông thấy Mai Quân Bích im lặng cho rằng chàng đã thừa nhận quay sang Hồng Đăng phu nhân nói :

- Lão phu chuyển này tới đây còn một việc nữa xin phiền phu nhân.

Hồng Đăng phu nhân lạnh lùng nói :

- Thần ông cứ nói!

Thái Bạch Thần Ông quét mắt nhìn số cao thủ của Huyền Nữ giáo một lượt rồi mới hỏi :

- Một vị môn hạ của quý giáo là Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh có mặt ở đây không?

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh thân phận không nhỏ trong Huyền Nữ giáo.

Thấy Thái Bạch Thần Ông chỉ đích danh mình mà hỏi thế thì bước ra khỏi hàng chấp tay nói :

- Tại hạ chính là Công Tôn Khánh, không biết Thần ông có gì chỉ giáo?

Thái Bạch Thần Ông mặt hiện sát cơ nhìn hẩn hỏi :

- Công Tôn Khánh! Ở Tuyết Phong người đã dùng Ngũ Âm Thủ đánh chết đồ đệ Thân Phúc Thông của lão phu, không sai chứ?

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đáp :

- Đúng là tại hạ có đánh chết Thân Phúc Thông trong ngôi cổ miếu ở Tuyết Phong.

Nhưng hẩn lại là phản đồ của bốn Giáo nên phải bị xử trí theo giáo quy về tội phản giáo. Còn trước đây hẩn là đồ đệ của ai thì tại hạ không cần biết!

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh hỏi :

- Nếu hần là đồ đệ của lão phu thì sao?

Âm Thế Tú Tài đáp :

- Nếu bốn Giáo biết trước Thân Phúc Thông là cao đồ của Thần ông thì nhất định đã không thu nhận rồi. Nhưng khi hần đã đầu nhập vào bốn Giáo, tất nhiên phải bị xử lý theo giáo quy. Thân Phúc Thông phạm tội quyến rũ nữ tì của bốn Giáo quan hệ bất chính, mưu toan bội phản trốn đi, còn dám kháng cự lại khi bị xử lý, vì thế tại hạ theo giáo quy mà xử tử, như thế có gì là không đúng?

Thái Bạch Thần Ông “Hừ” một tiếng nói :

- Không cần giáo biện! Hoa Sơn phái còn có lão phu, há ngồi yên để người khác tàn sát đồ đệ tử của mình? Thôi, chẳng cần nhiều lời vô ích, lão phu lớn tuổi hơn các ngươi, vậy nhường cho cả hai người xông vào một lần đi!

Hai người tức là Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và Mai Quân Bích.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh rút cây Bạch Cốt chiết phiến xòe ra bước lên hai bước nhưng chưa xuất thủ ngay, còn liếc mắt nhìn sang Mai Quân Bích với ý chờ đợi.

Mai Quân Bích vẫn đứng nguyên tại chỗ nói :

- Khoan đã! Tại hạ có điều muốn nói!

Thái Bạch Thần Ông hất hàm hỏi :

- Có chuyện gì nói đi!

Mai Quân Bích cất giọng sang sảng :

- Tại hạ trình trọng tuyên bố với tôn giá một lần cuối cùng: Truy Phong kiếm khách không phải do tại hạ giết. Nhưng tôn giá đã cố chấp không chịu tin muốn báo thù, tại hạ cũng không phản đối. Tuy nhiên trước nay tại hạ chưa từng liên thủ để đối phó với một người. Bây giờ đấu trước hay sau, quyền cước chỉ chưởng hay binh khí, tôn giá cứ quyết định!

Thái Bạch Thần Ông quát lên :

- Tiểu tử thật cuồng ngạo! Được lắm! Đã vậy lão phu đấu với ngươi trước!

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh nghe thế mừng rỡ, nghĩ thầm :

- “Hai hổ tranh nhau, tất một con bị thương. Nếu Thái Bạch Thần Ông bại thì chẳng còn mặt mũi nào mà giao chiến với mình để báo thù nữa.

Còn Mai Quân Bích bại?

Điều đó rất ít khả năng.

Cứ nghĩ xem, đến võ công cao cường như Giáo chủ mà còn bại dưới tay hần thì Thái Bạch Thần Ông có tư cách gì mà thắng nổi?

Mà cho dù có thắng lão cũng đã sức cùng lực tận, vị tất đã làm gì nổi mình mà sợ chứ?”

Trong khi Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh bụng thầm mừng thì Thái Bạch Thần Ông chợt quát lên :

- Tiểu tử! Xuất binh khí đi!

Mai Quân Bích xua tay nói :

- Các hạ cứ nêu rõ phương thức thi đấu đi. Không biết các hạ dùng tay không hay binh khí?

Thái Bạch Thần Ông càng giận, quát lên :

- Lão phu muốn dùng kiếm thuật để báo thù cho sư đệ!

Dứt lời “Soạt” một tiếng rút ngay kiếm ra khỏi bao.

Vừa đấu một chiêu, Mai Quân Bích đã nhận ra công lực của Thái Bạch Thần Ông rất thâm hậu.

Chàng tuy không sợ nhưng cũng không dám coi thường, liền cũng rút Côn Ngô kiếm ra, tay trái nắm lại để trước ngực, mũi kiếm đưa chếch lên chờ đợi.

Cả hai gần như đồng thời cất tiếng :

- Mời!

Trong trường, Hồng Đăng phu nhân, Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và bọn cao thủ Huyền Nữ giáo đều lùi lại, mấy chục đôi mắt tập trung vào hai đối thủ.

Mới rồi là cuộc đấu nội lực giữa hai cao thủ thượng thặng, hiện giờ cũng chính Mai Quân Bích đang đấu với một trong những cao thủ số một số hai trên giang hồ nhưng đây là cuộc tỷ kiếm tất náo nhiệt hấp dẫn hơn.

Ngoài ra mọi người đều muốn xem Mai Quân Bích rốt cuộc võ công kiếm thuật đạt tới trình độ nào.

Tuy đã nói “Mời” nhưng cả Mai Quân Bích lẫn Thái Bạch Thần Ông vẫn cầm chắc kiếm, mắt nhìn nhau không chớp, người bất động như pho thạch tượng.

Thời gian khá lâu mà cả hai người vẫn giữ nguyên trạng thái đó.

Sao lại có phương thức đấu kiếm lạ lùng như vậy? Hay là họ lại đấu nội lực như trận đấu trước đây?

Mọi người bán tín bán nghi, đang tự hỏi như vậy thì trong trường xảy ra biến hóa.

Thái Bạch Thần Ông quát to một tiếng, không thấy cử động của cánh tay, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên như tia chớp, mũi kiếm đâm ngay tới diện môn đối phương.

Mai Quân Bích hơi trùng người thấp xuống, tay phải giương lên nhắm thẳng mũi kiếm của Thái Bạch Thần Ông đâm tới.

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Mọi người chỉ thấy mất hoa lên, hai thanh kiếm đâm vào nhau phát ra một quang lửa chói lòa và tiếng nổ lộng óc, hai nhân ảnh tách xa nhau ra...

Thái Bạch Thần Ông lùi lại hai bước, giương mắt kinh ngạc nhìn đối phương.

Lần này lão thấy rằng võ công Mai Quân Bích không kém gì mình.

Nên biết vị Chưởng môn phái Hoa Sơn là một trong ít người cự bối còn lại, bối phận cao, thân phận lớn, lại là người rất kiêu căng tự phụ.

Lần đầu đối chưởng, lão dùng tám thành công lực và tin rằng đối phương phải xuất cả thập thành công lực để đối phó.

Khi đó lão chỉ lùi lại ba bước trong khi đó Mai Quân Bích bị chấn lui tới năm sáu bước, như thế cũng đủ làm Thái Bạch Thần Ông kinh ngạc rồi.

Lão còn chưa biết rằng chàng vừa đấu nội lực suốt hai canh giờ với Cửu Thiên Ma Nữ nên công lực không tiếp thêm được nữa nên mới chịu thiệt thòi.

Bây giờ qua một chiêu đấu kiếm, Thái Bạch Thần Ông mới nhận ra tiểu tử này không hề thua kém mình.

Lần trước lão xuất kiếm nhanh như chớp, còn bây giờ thì lại rất chậm rãi, nhưng kiếm vừa phát, kinh khí đã nổi lên cuộn cuộn, ào ạt như sóng triều.

Canh Tân thập tam thức của phái Hoa Sơn từ lâu đã lừng danh thiên hạ, được Thái Bạch Thần Ông thi triển đến cực hạn, đương nhiên uy mãnh tuyệt luân.

Sau khi kinh khí cuộn ra như triều dâng bão lốc, trường kiếm lập tức biến hóa, cả chiêu thức lẫn tốc độ...

Chỉ thấy kiếm ánh lóe lên muôn ánh hào quang với vô số đường dọc ngang dường như không còn kẽ hở nào, kiếm khí rít lên ghê rợn!

Phút chốc, Mai Quân Bích đã bị bao trùm trong màn kiếm ảnh và kiếm khí dày đặc đáng sợ đó.

Lập tức vang lên những tiếng leng keng làm đình tai nhức óc cùng với vô số ánh lửa lóe lên.

Người ta đều biết rằng đó là do hai thanh bảo kiếm tiếp nhau, nhưng không ai có thể đếm được trong thoáng chốc tiếp nhau mấy trăm lần!

Cùng với những âm thanh vang rền đó, kiếm khí ào ạt tuôn ra như sóng triều đến nổi cách ba trượng người ta còn cảm thấy nghẹt thở.

Mặc dù thế, mọi người vẫn đứng nguyên, mắt trân trân nhìn vào sàn đấu.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh nhìn mà phát run, bụng bảo dạ :

- “May mà mình để cho Mai Quân Bích xuất thủ trước. Nếu không, với kiếm thuật thế này, chỉ sợ chưa tới mười chiêu thì mình đã bại thủ!”

Không ai xác định được đã qua năm mươi hay một trăm chiêu, bỗng nhiên Mai Quân Bích cất tiếng hú như long gầm hổ rống, Côn Ngô kiếm trong tay lập tức biến chiêu.

Lúc này chàng mới thi triển một chiêu “Bát Bộ Thiên Long” trong tuyệt học Hàng Ma của Phật môn là Chuẩn Đề kiếm pháp.

Kỳ chiêu vừa xuất đã bức Thái Bạch Thần Ông lùi lại mấy bước.

Vừa chiếm được tiên cơ, Mai Quân Bích không bỏ lỡ cơ hội, tay trái triển khai kiếm quyết, tay phải vung kiếm tăng cường công kích, thanh thế mãnh liệt vô cùng!

Lại thêm ba bốn chục chiêu nữa, Thái Bạch Thần Ông liên tục bị bức lùi đến chân tay rối loạn.

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến thấy Mai đại ca thắng thế, vẻ mặt đang lo âu liền tươi giãn ra.

Còn Hồng Đăng phu nhân thì nét mặt ngưng trọng, ánh mắt tập trung vào Mai Quân Bích, chăm chú nhìn như hút chặt mọi động tác của chàng, ánh mắt lộ rõ sự ngạc nhiên, kinh dị và thần phục.

Nhưng chừng như trong đó còn có sự lo lắng.

Vì bà ta tuy thấy Mai Quân Bích dùng kiếm pháp huyền ảo vô thượng của Phật môn bức Thái Bạch Thần Ông lùi liên tục, không dám đưa kiếm phản kích, nhưng chung quy lão vẫn chưa có hiện tượng bại thủ.

Trái lại, sắc mặt Mai Quân Bích mỗi lúc một tái đi.

Bà ta so sánh với lần giao chiến với mình ở gần Ca Lạc sơn trang, từ đầu đến cuối, thiếu niên này vẫn khí định thần nhàn, tuy không dùng tới tuyệt học Phật môn như bây giờ nhưng chiêu thức đánh ra vẫn liên miên bất tuyệt.

Xem vẻ mặt và chiêu số, Hồng Đăng phu nhân đã nhận ra đó là hiện tượng nội lực không đủ để tiếp thêm.

Đến lúc này bà ta mới chợt hiểu ra nguyên nhân, đó là do kết quả cuộc đấu nội lực vừa rồi với Giáo chủ làm thiếu niên suy kiệt sức lực.

39. Chương 39: Lưỡng Bại Câu Thương

Nếu như Hồng Đăng phu nhân nhìn ra được mặt ưu mặt nhược của hai đối thủ thì Thái Bạch Thần Ông là một kẻ lão luyện giang hồ, dạn dày trận mạc, lại là người trong cuộc nên cũng không khó nhận ra.

Càng lúc, thể lực Mai Quân Bích càng yếu kém, động tác chậm lại dần, hơi thở cũng trở nên nặng nhọc.

Sau gần hai trăm chiêu, mặc dù vẫn giữ công thế, nhưng Mai Quân Bích biết rằng công thế đó là rất mong manh.

Đột nhiên Thái Bạch Thần Ông thét to một tiếng, trường kiếm vạch ra những đường sáng chói đánh vào màn kiếm đang vây quanh mình.

Lão chọn thời cơ rất đúng để phản công, nội lực được nuôi dưỡng nay có dịp bộc phát, kiếm chiêu phát ra mỗi lúc một nhanh, đều vận đủ nội lực đánh ra.

Tuy nói là có lợi thế hơn đối thủ nhưng qua hai trăm chiêu đấu, công lực của Thái Bạch Thần Ông suy giảm không phải là ít nên chẳng dễ dàng gì không chế được địch nhân.

Cả hai đang dốc toàn lực vào những chiêu cuối cùng, vì đều biết rằng việc phân định thắng thua sẽ không còn lâu nữa.

Thái Bạch Thần Ông tay phải không ngừng phát kiếm, ống tay áo trái vận cang khí phát ra.

Mai Quân Bích dốc hết toàn lực, vẫn thi triển tuyệt học Chuẩn Đề kiếm pháp, tay trái vận kiếm quyết đánh ra kháng cự.

Hai đại cao thủ người ướt đầm mồ hôi, tuy sức lực đã tổn hao rất nhiều nhưng kiếm pháp vẫn tỏ ra rất tinh diệu.

Cuộc đấu đã mất đi vẻ ngoạn mục lúc đầu mà đã biến thành cuộc đấu liều mạng.

Khoảng cách giữa song phương thu hẹp lại dần, tiếng kiếm chém vào nhau ít vang rền bằng trước đây nhưng dày đặc hơn.

Cuối cùng điều gì đến cũng phải đến!

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, một nhân ảnh bị hất lên cao khỏi màn kiếm khí rơi xuống cách đấu trường một trượng, chân chạm đất còn lùi lại mấy bước, người chao đảo chỉ chực ngã xuống.

Một tiếng kêu thảng thốt vang lên :

- Mai đại ca!

Nhiều tiếng khác hòa theo :

- Đó là Mai Tam công tử!

Phải, người bị bắn ra khỏi đấu trường chính là Mai Quân Bích.

Vẫn một tay để trước ngực, tay kia cầm trường kiếm đưa chéo lên giống như khi mới bắt đầu cuộc đấu, nhưng thanh kiếm không ngừng run lên, sắc mặt tái mét, hai chân không ngừng di động cố giữ cho khỏi ngã.

Còn Thái Bạch Thần Ông vẻ mặt âm đạm, đứng bất động nguyên ở vị trí cũ, gương mặt đầy thù hận nhìn đối phương.

Chuyện gì đã xảy ra?

Căn cứ vào tình hình thì Thái Bạch Thần Ông đã thắng, tính mệnh của địch nhân đang ở trong tay mình, muốn lấy lúc nào cũng được.

Tại sao lão hần học và thù hận đến thế?

Mọi người ngơ ngác không hiểu cơ sự ra sao thì chợt nghe Thái Bạch Thần Ông gầm lên, người trước kiếm sau lao thẳng vào Mai Quân Bích, mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực chàng.

Khoảng cách một trượng, chỉ chớp mắt đã tới.

Một chiêu đó vô cùng phàm tục, cũng tột cùng ác độc!

Mấy chục cao thủ ở hiện trường chỉ kịp “Ồ!” lên một tiếng kinh hoàng.

Bởi vì ai cũng biết rằng với độc chiêu tuyệt sát đó, trong khi Mai Quân Bích còn bị nội thương chưa đứng vững thì chỉ có một kết quả duy nhất là bị trường kiếm xuyên tim mà thôi!

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến rú lên thất thanh, đưa tay bưng lấy mặt.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhạn mặt tái ngắt, tay níu chặt lấy nhị sư tỷ Nhiếp Ngọc Kiều, quay nhìn sang chỗ khác.

Trong lúc mọi người không ai dám thở, chợt nghe “Choang” một tiếng chấn động cả sơn cốc cùng một vết sáng xé rách không gian vạch thành một đường vòng cung rơi xuống cuối quảng trường.

Tiếp đó lại một nhân ảnh to lớn bị bắn tung lên cao rơi xa hơn một trượng.

Vết sáng chính là một thanh trường kiếm bị đánh bật khỏi tay một đối thủ bay xa tới năm trượng cắm phập xuống đất.

Còn nhân ảnh to lớn chính là Thái Bạch Thần Ông!

Lão cố giữ cho khỏi ngã nhưng cũng phải ngồi phệt đít xuống, trên ngực bị một vết thương máu loang ra thắm đỏ cả ngân bào, trong tay vẫn cầm chặt chuôi kiếm bị gãy mất một nửa.

Mai Quân Bích vẫn đứng chỗ cũ, tỳ mũi kiếm xuống đất, nhìn đối phương với ánh mắt thất thần.

Thượng Quan Yến bỗng reo lên :

- A! Mai đại ca thắng rồi!

Thái Bạch Thần Ông nặng nề đứng lên, đưa mắt đầy thù hận nhìn Mai Quân Bích rồi quay mình lao xuống núi.

Các cao thủ Huyền Nữ giáo thấy Mai Quân Bích sau khi kịch đấu với Giáo chủ vẫn còn sức chiến thắng nhân vật lừng danh thiên hạ là Thái Bạch Thần Ông, quan niệm đối với chàng dần dần thay đổi, đúng hơn là chúng không còn bất mãn với quyết định của Giáo chủ và Phó giáo chủ coi chàng là bằng hữu.

Sau khi Thượng Quan Yến reo lên, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm Tiếng vỗ tay hồi lâu mới dứt, khi nhìn lại thì vẫn thấy Mai Quân Bích đứng nguyên vị trí cũ như pho tượng.

Thôi Huệ kinh ngạc bước lại gần hỏi :

- Mai đại ca! Huynh... sao thế?

Chàng không đáp.

Thôi Huệ nhìn lại Mai Quân Bích, bỗng hốt hoảng kêu lên :

- Yến muội! Mau lại đây!

Thượng Quan Yến vốn đã linh cảm có sự bất thường liền lao tới.

Chỉ thấy Mai Quân Bích mặt trắng bệch như giấy, ánh mắt vô hồn, đã mất đi tri giác, hơi thở rất mong manh.

Hai người nước mắt chứa chan, hối hả dìu chàng đặt nằm lên tấm nệm mà trước đó chàng đã ngồi đấu với Cửu Thiên Ma Nữ, cuống lên không biết phải làm gì cứ líu lưỡi kêu lên :

- Mai đại ca! Mai đại ca...

Hồng Đăng phu nhân bước đến, nhẹ giọng nói :

- Hai muội lùi ra xem!

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến vội vàng lùi lại.

Hồng Đăng phu nhân xem xét Mai Quân Bích một lát, kiểm tra cả ngực và mạch tượng rồi lắc đầu đứng lên.

Thôi Huệ thấy thế nhẹ cả người, vội hỏi :

- Thế nào? Huynh ấy có còn cứu chữa được nữa không?

Hồng Đăng phu nhân khàn giọng đáp :

- Đại ca các người bị kiệt lực, nội phủ còn bị chấn thương. Đây là hiện tượng thoái lực trầm trọng và nguy hiểm nhất. Trước mắt còn chưa thể kết luận điều gì. Hai tiểu muội hãy theo ta vào cung đã rồi sẽ nói sau!

Dứt lời xuất chỉ điểm vào mấy chỗ huyết đạo phong bế kinh mạch toàn thân cho Mai Quân Bích rồi sai Thôi Huệ và Thượng Quan Yến khiêng chàng đi theo mình vào cung.

Qua hành lang bạch ngọc, hàng trụ sơn son thiếp vàng nguy nga đồ sộ, xuyên qua một hành lang dài thì tới trước một hoa viên thơm ngát.

Một lối đi bằng đá trắng giữa hai bên đầy hoa khoe sắc muôn hồng ngàn tía làm cho hai thiếu nữ trong lòng đang rối như tơ vò cũng thấy thoáng đạt ra.

Qua khỏi hoa viên tới một vườn cây trái xum xuê, đó đây thấp thoáng đình đài lâu tạ, hoa lệ và khí phái vô cùng!

Lát sau đến trước một tòa lầu.

Vừa thấy Hồng Đăng phu nhân, bên trong lập tức bước ra bốn thiếu nữ bện cung trang cung kính cúi chào rồi đứng nép sát vào hai bên cổng.

Hồng Đăng phu nhân ra lệnh :

- Các người mang vị công tử này vào hoa sảnh đi!

Hai trong số bốn nữ tì dạ một tiếng, nhanh chóng đến tiếp lấy Mai Quân Bích đưa vào trong sảnh.

Hồng Đăng phu nhân vẫy tay ra hiệu cho Thôi Huệ và Thượng Quan Yến cùng bước vào.

Hai tỷ nữ đặt Mai Quân Bích nằm lên một chiếc giường trải nệm ở góc sảnh rồi lui ra.

Hoa sảnh rất rộng phân thành hai gian, nửa phía trước trang trí như một thư phòng, có tủ sách, bàn ghế bóng loáng chạm khắc rất cầu kỳ, trên bệ cửa sổ đặt đầy chậu hoa lam muôn sắc muôn màu tỏa hương thơm ngát.

Nửa phía sau ngoài chiếc giường trải nệm gấm Mai Quân Bích đang nằm chỉ còn mấy chiếc ghế thái sư ỷ.

Cả hai gian trang trí hoa lệ như nhau, tường treo đầy thủy mặc, xung quanh đính minh châu sáng quắc.

Thôi Huệ và Mai Quân Bích vì lo cho tính mạng của Mai Quân Bích nên không còn lòng dạ đâu mà ngắm nhìn.

Hai người bước tới bên giường.

Thượng Quan Yến tháo Côn Ngô kiếm và một thanh cổ kiếm nhỏ từ thắt lưng Mai Quân Bích treo lên đầu giường, còn Thôi Huệ lấy chăn đắp lên người xong cả hai lùi lại đứng bên giường, bốn ánh mắt không rời khỏi bộ mặt tuần tú nhưng nhợt nhạt của Mai Quân Bích.

Hồng Đăng phu nhân đến xem mạch lần nữa, thấy càng yếu hơn trước, hơi thở cũng chậm và nhẹ hơn.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến thấy Hồng Đăng phu nhân chỉ nhíu mày không nói gì, đồng thanh hỏi :

- Phu nhân! Huynh ấy còn cứu được không?

Hồng Đăng phu nhân không đáp, trầm ngâm nghĩ ngợi một lát rồi bất thần bước nhanh ra cửa.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến ngơ ngác nhìn theo.

Lát sau Hồng Đăng phu nhân bước vào đưa cho Thôi Huệ ba viên thuốc màu hồng, nhẹ giọng nói :

- Thương thế của tiểu huynh đệ này không những nguyên khí bị cạn kiệt mà nội phủ còn bị chấn thương không nhẹ, tim mạch rất yếu. Có cứu được hay không còn phụ thuộc vào thiên ý nữa, chưa thể đoán trước. Hiện ta có ba viên linh dược đặc chế tuy rất công hiệu nhưng cũng chỉ bảo toàn tính mạng được ba ngày, không để tâm mạch bị ngừng. Đó chỉ là giải pháp tạm thời. Trong thời hạn ba ngày, cần phải tìm thân y hoặc phương sách nào để chữa trị.

Thôi Huệ nước mắt chứa chan nói :

- Nếu chàng có mệnh hệ nào, chỉ...

Thượng Quan Yến không nén nổi òa lên khóc thành tiếng.

Hồng Đăng phu nhân buông lời an ủi :

- Hai muội lúc này phải hết sức trấn tĩnh mới được! Có như thế mới nghĩ cách chữa trị cho đại ca các người chứ? Trước hết hãy cho tiểu huynh đệ uống thuốc vào rồi tiếp thêm một ít chân khí, đừng để chậm trễ.

Thôi Huệ nghe lời lau nước mắt, nhận lấy ba viên thuốc làm theo.

Trong khi đó Hồng Đăng phu nhân cũng giải khai huyết đạo cho Mai Quân Bích rồi dùng thủ pháp Thôi Huệ qua huyết đả thông kinh mạch toàn thân cho chàng.

Để làm việc đó, Hồng Đăng phu nhân không tiếc tổn hao công lực và nội nguyên của mình, có thể phải mất đi nhiều năm khổ luyện.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến thấy vậy rất cảm động.

Chỉ mới vài canh giờ trước đây thôi, song phương vẫn còn coi nhau như cừu địch, thế mà bây giờ vị Phó giáo chủ lại không tiếc sức cứu Mai đại ca...

Thời gian qua chừng một bữa cơm, khắp người Hồng Đăng phu nhân đã ướt đầm mồ hôi.

Hồng Đăng phu nhân đưa tay điểm vào Thùy huyết của Mai Quân Bích rồi thở phào một hơi.

Thượng Quan Yến rụt rè lên tiếng :

- Phu nhân...

Hồng Đăng phu nhân cười nói :

- Tiểu muội! Đừng gọi ta là Hồng Đăng phu nhân, cứ gọi Hồng Đăng thư thư là được rồi!

Thượng Quan Yến gật đầu nói :

- Hồng Đăng thư thư! Mai đại ca...

Hồng Đăng phu nhân ngắt lời :

- Đừng lo! Mai đại ca của muội đã uống xong Hồng Vân Đan lại được thư thư trợ giúp chân lực làm cho tâm phế hoạt động mạnh hơn, ít nhất trong thời gian ba ngày sẽ không gặp vấn đề gì. Trong ba ngày đó...

Bà ta bỗng dừng lời, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Thôi Huệ bỗng quỳ xuống trước mặt Hồng Đăng phu nhân, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói :

- Phu nhân... thư thư... cầu xin thư thư tìm cách cứu Mai đại ca!

Hồng Đăng phu nhân kéo nàng đứng lên, nghiêm giọng nói :

- Huệ muội sao lại thế! Đương nhiên thư thư sẽ tận lực, chỉ sợ...

Thôi Huệ gấp giọng hỏi :

- Thư thư! Chẳng lẽ có khó khăn gì?

Hồng Đăng phu nhân thở dài đáp :

- Linh dược thì có. Nhưng giang hồ bao la biết tìm ở đâu? Biện pháp thì cũng có đấy, nhưng...

Thôi Huệ nghe nói có biện pháp trong lòng chợt lóe lên hy vọng, đôi mắt rực sáng lên, vội nói :

- Hồng Đăng thư thư! Biện pháp thế nào?

Hồng Đăng phu nhân trầm ngâm nói :

- Biện pháp đó chỉ là vạn bất đắc dĩ thôi! Để giữ tính mạng cho tiểu huynh đệ này, cần phải dùng tới Kim Châm Cứu Huyết đại pháp, chích vào mười hai chỗ tử huyết...

Thôi Huệ từng nghe gia gia là Nhạc Sơn lão nhân nói rằng trong giang hồ có loại công phu Kim Châm Cứu Huyết đại pháp tuy có nhiều khả năng cứu người thập tử nhất sinh nhưng rất nguy hiểm, liền hỏi :

- Hồng Đăng thư thư! Liệu dùng Kim Châm Cứu Huyệt đại pháp có ảnh hưởng gì đến võ công không?

Hồng Đăng phu nhân rầu giọng đáp :

- Đương nhiên là có, thế nên thư thư mới nói đó là biện pháp vạn bất đắc dĩ. Nếu dùng đến Kim Châm Cứu Huyệt đại pháp, chẳng những võ công mất hết mà sau này không thể tiếp tục luyện võ được nữa.

Thôi Huệ nghe nói toát mồ hôi, sắc mặt ảm đạm hẳn đi.

Thượng Quan Yến nói :

- Hồng Đăng thư thư! Vậy hãy nghĩ cách khác đi! Chỉ cần huynh ấy khỏi, ta nhất định sẽ đưa hai vật võ lâm kỳ bảo mới lấy được tặng cho thư thư!

Hồng Đăng phu nhân nhìn nàng bằng ánh mắt trách móc, nghiêm giọng nói :

- Tiểu muội coi Hồng Đăng thư thư là người thế nào?

Tới đó, bà ta chợt “À” một tiếng, hỏi :

- Thư thư cũng nghe nói Mai đại ca của muội được hai vật võ lâm chí bảo, không biết đó là những vật gì vậy?

Thượng Quan Yến bản tính thật thà, nghe nói không chút giấu diếm chỉ tay vào thanh cổ kiếm treo ở đầu giường bên cạnh Côn Ngô kiếm, trả lời :

- Chính là vật này.

Hồng Đăng phu nhân nhìn thanh kiếm một lúc rồi lẩm bẩm :

- Thì ra đó là A Nậu thần kiếm, nếu nhìn qua thì chẳng ai biết đó là một vật chí bảo của võ lâm...

Bà ta nhìn sang Thượng Quan Yến hỏi :

- Còn một vật nữa mà?

Thượng Quan Yến lập tức nảy lòng nghi ngờ, trầm nghĩ :

- “Bà ta cũng chẳng hơn gì người khác! Nghe đến bảo vật là nảy sinh lòng tham ngay, chẳng kể gì đến tính mạng của Mai đại ca đang ngàn cân treo sợi tóc nữa!”

Nghĩ thế lắc đầu đáp :

- Còn vật khác thì tôi không biết. Hình như Mai ca ca nói Hồ Câu gì đó, chẳng biết vật gì...

Hồng Đăng phu nhân nghe nói mắt chợt sáng lên hỏi dồn :

- Có phải Thiên Phong Hồ Phách không?

Nói đoạn đứng bật lên.

Thượng Quan Yến lại càng thêm nghi ngờ, chỉ gật đầu mà không nói gì.

Hồng Đăng phu nhân chùng như không để ý, mừng rỡ nói :

- Ta quên mất! Hai bảo vật đó đều ở trong người Mai Tam công tử... Hai muội hãy vui lên đi!

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến không hiểu gì cả, ngơ ngác nhìn bà ta.

Hồng Đăng phu nhân cười nói tiếp :

- Mai ca ca của các ngươi có cứu rồi! Đừng nói đến khí lực cạn kiệt mà ngay cả tuyệt khí rồi vẫn cứu sống lại!

Thượng Quan Yến chưa hiểu ý nghĩa câu đó, nghĩ thầm :

- “Hừ! Miệng thì cứ tiểu huynh đệ, tiểu muội ngọt xớt, nhưng phải có hai vật võ lâm chí bảo mới chịu cứu người ta!”

Càng nghĩ, nàng càng thêm bực tức.

Hồng Đăng phu nhân nói :

- Tiểu muội! Thiên Phong Hồ Phách ở đâu mau lấy ra đi! Có thứ thần dược cải tử hồi sinh đó, càng cho đại ca ngươi uống sớm chừng nào thì càng nhanh hồi phục chừng đó!

Thượng Quan Yến bây giờ mới hiểu ra mình nghĩ sai cho Hồng Đăng thư thư, mừng rỡ nói :

- Thế nào? Đó là linh dược trị thương hay sao?

Nói xong vội đến bên giường lục tìm trong túi Mai Quân Bích.

Hồng Đăng phu nhân đáp :

- Há chỉ là linh dược trị thương! Thiên Phong Hồ Phách còn quý hơn cả Thiên Niên Linh Chi nữa. Chỉ cần uống một giọt là chữa được bách bệnh, hai giọt có thể cải lão hoàn đồng. Người luyện võ công được uống một giọt này, công lực bằng hai ba chục năm tu luyện. Vì quý như vậy nên mới được coi là một trong hai vật vô lâm chí bảo.

Hồng Đăng phu nhân nói xong thì Thượng Quan Yến đã tìm được lấy trong túi Mai Quân Bích ra một vật hình quả trứng chim màu vàng, giống như hồ phách, trao cho Hồng Đăng phu nhân hỏi :

- Thư thư xem có phải vật này không?

Hồng Đăng phu nhân cầm lấy soi ra ánh sáng rồi gật đầu :

- Không sai! Chính là Thiên Phong Hồ Phách.

Nói xong vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức một tên tỳ nữ bước vào.

Hồng Đăng phu nhân quay lại bảo :

- Mang kim châm lại đây!

Tên tỳ nữ “Dạ” một tiếng lui ra, lát sau mang đến một hộp thêu.

Hồng Đăng phu nhân mở hộp ra lấy một cây kim nhỏ nhất, đâm khê vào Thiên Phong Hồ Phách rồi dùng nội lực ấn sâu vào, đồng thời bảo Thôi Huệ.

- Huệ muội hãy bóp cho Mai tiểu huynh đệ há miệng ra!

Thôi Huệ y lời làm theo.

Hồng Đăng phu nhân đến bên giường, mắt vẫn chăm chú nhìn vào Thiên Phong Hồ Phách.

Sau khi chọc kim châm vào giữa miếng hồ phách, bà ta bắt đầu rút ra rất chậm, từng phân một.

Sau thời gian chừng một tuần trà, đầu kim mới tụt lại một giọt nhỏ thứ nhựa vàng óng, đó chính là mật của Thiên Phong.

Hồng Đăng phu nhân nhỏ vào miệng Mai Quân Bích.

Bà ta tiếp tục lấy giọt thứ hai.

Phải mất một canh giờ, Hồng Đăng phu nhân mới cho Mai Quân Bích uống được ba giọt Thiên Phong Hồ Phách.

Bà ta rút kim ra đưa bảo vật cho Thượng Quan Yến nói :

- Xong rồi! Yến muội cất lại đi. Để tiểu huynh đệ ngủ một giấc là mọi việc ổn cả thôi!

Thôi Huệ hỏi :

- Sao Hồng Đăng thư thư không để Mai đại ca uống thêm vài giọt nữa cho mau hồi phục?

Hồng Đăng phu nhân cười đáp :

- Đại ca muối chỉ kiệt sức thôi, lẽ ra chỉ cần một giọt là đủ nhưng thư thư đã cho uống tới ba giọt, như vậy đã nhiều rồi. Chưa tới nửa canh giờ sau là sinh thần hiệu ngay. Loại thánh vật nghìn năm khó kiếm này dùng lãng phí há không đáng tiếc? Hơn nữa dùng nhiều vừa không có lợi vừa ảnh hưởng đến sự sinh tồn của Thiên Phong.

Thượng Quan Yến ngạc nhiên hỏi :

- Thư thư nói vậy là con Thiên Phong trong đó vẫn còn sống hay sao?

Hồng Đăng phu nhân gật đầu :

- Đương nhiên là còn sống!

Bà ta dừng một lát, nói thêm :

- Chuyện này dài lắm. Hai muối đã lâu không ăn gì, cả người đầy bụi bặm thế kia. Trước hết đi rửa ráy ăn uống đã, sau đó thư thư sẽ kể chuyện cho mà nghe!

Nói xong vỗ tay mấy tiếng, lập tức có hai tỳ nữ bước vào.

Hồng Đăng phu nhân ra lệnh :

- Các người đưa hai vị nữ hiệp này đi rửa, đồng thời chuẩn bị bàn tiệc đem vào tiểu sảnh!

Chúng liền dẫn Thôi Huệ và Thượng Quan Yến ra khỏi sảnh. Hồng Đăng phu nhân cũng bước ra, theo hành lang đến một gian phòng nhỏ cách đó không xa.

Lát sau một bàn tiệc thịnh soạn được mang vào tiểu sảnh.

Hồng Đăng phu nhân vừa ngồi một lát thì cũng vừa lúc Thôi Huệ và Thượng Quan Yến rửa mặt mũi chân tay xong được dẫn vào.

Ba người cùng ngồi vào bàn, còn có một tên tỳ nữ hầu rượu.

Hai thiếu nữ lâu chưa được ăn uống gì nên dùng bữa rất ngon miệng.

Mới ăn được một lát Thượng Quan Yến không nén nổi tò mò đề nghị :

- Hồng Đăng thư thư kể chuyện về Thiên Phong Hồ Phách đi!

Hồng Đăng phu nhân gật đầu nói :

- Trong giang hồ mọi người đều biết Thiên Phong Hồ Phách nhưng lại rất ít người biết lai lịch của nó. Ngay chính thư thư cũng chỉ nghe tiên sư kể lại từ mấy chục năm trước.

Rồi bắt đầu kể :

- Thiên Phong là loại ong cực hiếm, to gấp ba thứ ong mật bình thường. Nó chỉ sống trên núi đá cao hơn ngàn trượng cheo leo trên đỉnh Hoàng Sơn. Chỗ đó có những cây thông cổ thụ mấy trăm năm. Một số con Thiên Phong khi đi lấy mật không thận trọng bị dính vào nhựa thông không dứt ra được.

Hầu hết số này đều bị chết, chỉ trừ một vài con có khả năng thích ứng đặc biệt, chỉ bị dính vào chân, đồng thời nó vừa hút đầy hoa, đủ để duy trì cuộc sống cho nó trong một thời gian khá dài.

Sau khi con ong bị dính vào, nhựa thông tiếp tục chảy ra bao kín lấy nó.

Con ong đã không còn hi vọng thoát khỏi đó, để tiếp tục sống chỉ còn cách tiết sáp ong bao kín lấy mình làm thành một cái kén trong lớp hồ phách đó.

Thức ăn của con ong chính do mật mà nó tự tiết ra, đương nhiên thứ bài tiết của nó cũng là mật.

Nhưng để thích ứng với cuộc sống khốn khó này, nhu cầu của nó phải giảm tới mức tối thiểu.

Nó cứ sống như vậy cho đến khi cây thông già cỗi chết đi mà mục nát, chỉ còn lại cục hồ phách.

Vì con ong trong hồ phách đó cứ tiết mật ra rồi lại hút vào, qua hàng trăm năm tinh luyện như vậy nên mới biến thành thánh dược vô cùng quý hiếm ngàn năm khó gặp.

Nhưng khi dùng nó phải hết sức cẩn thận, dùng kim nhỏ hút ra từng tí một như thư thư vừa làm, mỗi lần không được lấy quá ba giọt nhỏ, nếu lấy nhiều quá thì sẽ đe dọa đến cuộc sống của Thiên Phong. Khi dùng xong cần đưa nó ngón tay ấn vào lỗ kim cho nó tự phong kín lại như cũ.

Theo truyền ngôn trên giang hồ thì mấy trăm năm trước có một vị kỳ nhân phát hiện ra Thiên Phong Hồ Phách này, đem nó cùng với thanh bảo kiếm A Nậu thần kiếm của mình giấu trong hoang sơn, chỉ lưu lại bốn câu sấm ngữ để lưu tặng cho người có duyên, chỉ ít phải tới ba bốn trăm năm rồi.

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến im lặng mê mải lắng nghe như trẻ con nghe chuyện cổ tích.

Thì ra Thiên Phong Hồ Phách có lai lịch kỳ diệu như thế...

Trên thế gian quả lắm chuyện ly kỳ...

Ba người ăn xong quay lại hoa sảnh.

Bây giờ trời đã tối, đèn đã được thắp lên sáng choang.

Mai Quân Bích vẫn nằm bất tỉnh nhưng thần sắc đã khác hẳn lúc trước, hồng nhuận hơn nhiều.

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến như vừa trút khỏi ngực một tảng đá nặng.

Hai người thở phào một hơi định quay ra thì Mai Quân Bích chợt mở mắt ra, ngơ ngác nhìn ba người.

Thượng Quan Yến cả mừng vội hỏi :

- Mai ca ca cảm thấy trong người thế nào?

Mai Quân Bích duỗi chân tay nghi hoặc hỏi :

- Ta... đang nằm ở đâu thế này?

Nói xong chống tay định nhồm lên.

Thôi Huệ giữ lấy chàng nói :

- Huynh đừng cử động!

Hồng Đăng phu nhân tiếp lời :

- Tiểu huynh đệ mới rồi đấu với Thái Bạch Thần Ông, vừa suy kiệt chân lực vừa nội phủ bị chấn thương nên đem vào đây chữa trị.

Mai Quân Bích cười nói :

- Tiểu sinh cảm thấy đỡ rồi!

Thượng Quan Yến giải thích :

- Mai ca ca! Nếu không có Hồng Đăng thư thư, chỉ e huynh khó mà toàn mạng! Hơn nữa nếu hôm trước không may lấy được Thiên Phong Hồ Phách trong mật động nơi Miêu Cương Độc Phụ cư trú cũng không hồi phục được thế này đâu.

Mai Quân Bích ngơ ngác hỏi :

- Chuyện thế nào?

Hồng Đăng phu nhân cười nói :

- Tiểu huynh đệ! Hai vị tiểu muội này vì ngươi mà khóc hết nước mắt đấy! Lúc đó lão đại thư ta bị chúng truy bức đến khổ!

Hai thiếu nữ nghe nói cùng đỏ mặt lên :

Mai Quân Bích ngạc nhiên tự hỏi :

- “Mình chẳng qua bị Thái Bạch Thần Ông một kích chấn thương nhẹ thôi, làm gì đến mức nghiêm trọng thế chứ?”

Lại nhìn Thôi Huệ hỏi :

- Huệ muội! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

Thôi Huệ thuật lại tình cảnh vừa xảy ra...

Mai Quân Bích nghe xong chấp tay hướng sang Hồng Đăng phu nhân nói :

- Phu nhân không tiếc chân lực giải cứu, cũng nhờ kiến văn quảng bác, Mai Quân Bích mới được toàn mạng. Tiểu sinh chưa thể dậy được để bái tạ đại đức...

Hồng Đăng phu nhân ngắt lời, cười đáp :

- Tiểu huynh đệ! Khỏi khách sáo đi. Và cũng đừng gọi đại thư ta là phu nhân nữa.

Chẳng lẽ ta không xứng là đại thư của người? Còn ân cứu mạng thì phải bái hai vị tiểu muội của người đó, họ còn định chết cùng tiểu huynh đệ nữa đấy!

Nói xong cười khanh khách một tràng.

Cả hai thiếu nữ đỏ bừng mặt tới tận mang tai.

40. Chương 40: Mối Duyên Kỳ Ngộ

Giây lát, liền thấy một ả nữ tì mang vào một thang thuốc. Thôi Huệ ngừng nói chuyện đến giúp ả tỳ nữ cho Mai Quân Bích uống thuốc.

Hồng Đăng phu nhân dặn :

- Tiểu huynh đệ! Người mới trọng thương vừa bình phục, cốt yếu là phải nghỉ ngơi, không được cử động nhiều.

Rồi vẫy Thôi Huệ và Thượng Quan Yến nói :

- Hai muội hãy theo ta ra ngoài để tiểu huynh đệ nghỉ ngơi!

Ba người ra khỏi sảnh đường.

Thực tình, nếu luận về công lực thì Mai Quân Bích mới khổ luyện mười năm trên núi Thiên Thai, làm sao sánh nổi với hai đại cao thủ Cửu Thiên Ma Nữ và Thái Bạch Thần Ông đã có năm sáu chục năm tu tập?

Chẳng qua chàng nhờ vào võ học Phật môn chí cao vô thượng Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng đầy uy lực mới thắng được họ mà thôi.

Sau khi đấu nội lực với Cửu Thiên Ma Nữ, công lực của Mai Quân Bích suy giảm rất nhiều.

Sau lại thi triển Ban Nhược thần công và Chuẩn Đề kiếm pháp liều đấu với Thái Bạch Thần Ông thì hoàn toàn kiệt sức và còn bị chấn thương nội phủ nên tình trạng hết sức nghiêm trọng!

May nhờ có vật võ lâm chí bảo Thiên Phong Hồ Phách là tiên dược nghìn năm khó kiếm, lại uống tới ba giọt, chẳng những thương thể lành hẳn, nội lực phục nguyên mà công lực tăng tiến hơn trước đây rất nhiều lần.

Bên cạnh đó còn có Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và Hồng Đăng phu nhân săn sóc tận tình nên sức lực chàng bình phục rất nhanh.

Suốt ba ngày, Mai Quân Bích hầu như không rời hoa sảnh, thỉnh thoảng cũng được phép dạo quanh vườn hoa tuyệt đẹp ngắm đủ loài hoa tỏa hương khoe sắc, nên mặc dù sốt ruột vì phải ngồi bó gối một nơi, nhưng cũng thấy an ủi phần nào.

Sang ngày thứ tư, ăn trưa xong, Mai Quân Bích cùng Thôi Huệ mang cờ ra đánh tiêu khiển.

Thượng Quan Yến ngồi bên xem.

Chưa được một ván chọt thấy Hồng Đăng phu nhân đi vào nói :

- Tiểu huynh đệ, hôm nay người có thể gặp người từ Ca Lạc sơn trang được đưa về đây.

Mai Quân Bích bỏ quân cờ xuống trả lời :

- Việc trước đây là do hiểu lầm. Huống chi Giáo chủ đã giải thích rằng Thiết Bối Thương Cù Vô lão anh hùng mất tích không liên quan gì đến quý giáo? Tiểu sinh chỉ hối hận là đã làm thương vong nhiều đệ tử của quý giáo, còn không có sự hoài nghi gì đâu, không cần phải đến gặp nữa.

Hồng Đăng phu nhân cười nói :

- Trước khi đi, Giáo chủ đã dặn như vậy, có khi có thâm ý gì khác cũng nên, tiểu huynh đệ cứ đi một chuyến!

Thượng Quan Yến vốn lo lắng cho ngoại công. Tuy cũng tin rằng ngoại công không phải bị Huyền Nữ giáo bắt nhưng đâu phải đã hoàn toàn hết nghi ngờ?

Nàng liền nói :

- Mai đại ca! Hồng Đăng thư thư đã nói như thế, huynh hãy đi cùng với tiểu muội!

Hồng Đăng phu nhân ngăn lại :

- Yến muội cứ ngồi đây với Huệ muội. Đông người tới đó sẽ không tiện đâu!

Mai Quân Bích ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Vì sao Hồng Đăng phu nhân muốn mình đi cho bằng được? Bà ta định nói thâm ý của Cửu Thiên Ma Nữ là gì? Hơn nữa tại sao bà ta lại muốn chàng đi một mình mà không để Thượng Quan Yến đi theo với lý do rất gượng ép là “đông người bất tiện”?”

Chàng quyết định :

- Thôi được! Một mình đi cũng tốt.

Liền nói với Thượng Quan Yến :

- Thôi hai muội cứ ở đây chờ! Ta đi một lát sẽ về ngay.

Hồng Đăng phu nhân gật đầu nói :

- Thế là tốt! Nhưng tiểu huynh đệ đừng quên mang theo kỳ lệnh của Giáo chủ để tránh những rắc rối không cần thiết!

Rồi gọi một ả nữ tì vào ra lệnh :

- Lăng Tuyết! Người dẫn công tử ra Tam Tài nham ở hậu sơn đi!

Tỳ nữ có tên Lăng Tuyết cúi mình “Dạ” một tiếng rồi dẫn Mai Quân Bích ra khỏi sảnh đường.

Mai Quân Bích lấy ống ngà voi đựng kỳ lệnh cầm tay, theo Lăng Tuyết bước đi.

Vừa ra khỏi sảnh còn nghe Hồng Đăng phu nhân dặn với theo :

- Người đó bị giam giữ đã lâu, tính khí cổ quái, tiểu huynh đệ người nên nhin hấn một chút. Nếu đại thư đoán không sai thì chuyến đi này đối với người có lợi chứ không có hại gì đâu. Thôi đi đi!

Mai Quân Bích theo Lăng Tuyết ra khỏi hoa sảnh, theo một hành lang dài dẫn ra hậu sơn.

Đi chừng ba chục trượng thì thấy một bức tường cao tới sáu bảy trượng bao quanh một khu vực rộng, ở giữa có hai cánh cửa sắt lớn sơn đen khóa chặt, trên cổng viết ba chữ lớn :

“Tam Tài nham”.

Mới nhìn qua cũng biết đây là nơi giam giữ phạm nhân.

Lăng Tuyết đến trước cửa, quay lại nói :

- Công tử chờ một chút để tiểu tỳ gọi cửa.

Mai Quân Bích dừng lại.

Lăng Tuyết đến ấn vào một chỗ phía trên ổ khóa làm mở ra một ô cửa sổ nhỏ ngay trên cửa sắt.

Từ bên trong một tên hắc y hán tử thò đầu ra.

Hắn chăm chú nhìn Mai Quân Bích một lúc rồi nhìn sang Lăng Tuyết hỏi :

- Vị này là ai?

Lăng Tuyết trả lời :

- Ta phụng mệnh phu nhân đưa Mai công tử đến đây...

Tên hán tử ngắt lời :

- Có kỳ lệnh không?

Lăng Tuyết gật đầu :

- Có.

Tên hán tử gật đầu :

- Cô nương chờ cho một lát.

Nói xong quay vào, chắc thông báo với thượng cấp.

Lát sau trong cửa có tiếng loảng xoảng rồi sau đó hai cánh cửa sắt rít lên, nặng nề mở ra.

Mai Quân Bích nhìn vào thấy bên trong là một tòa lầu xây bằng đá trắng ngói xanh rất kiên cố.

Ngay trước cửa lầu có tám tên hắc y hán tử đeo trường kiếm đứng thành hàng ngũ rất nghiêm chỉnh.

Trước hàng người, một lão nhân thân hình cao lớn, râu đen dài tới ngực, trông đáng rất uy mãnh.

Lăng Tuyết dẫn Mai Quân Bích đi vào cửa tới thẳng lầu môn rồi quay lại nói khề với chàng :

- Xin công tử đưa kỳ lệnh ra!

Mai Quân Bích gật đầu, lấy ống ngà voi để sẵn trong tay áo mở kỳ lệnh giương cao lên.

Lão nhân cùng tám tên hán tử thấy kỳ lệnh vội cung kính cúi chào, sau đó lão nhân hai tay cầm lấy kỳ lệnh nhìn kỹ một lúc mới cúi người hỏi :

- Giáo chủ có lệnh gì không?

Lăng Tuyết đáp :

- Phu nhân thừa lệnh Giáo chủ sai tỳ nữ dẫn Mai Tam công tử tới đây gặp người bị giam giữ trong Tam Tài nham!

Lão nhân trả kỳ lệnh cho Mai Quân Bích rồi chỉ vào trong nói :

- Mời Mai Tam công tử!

Tám tên hán tử vội tránh ra nhường đường.

Mai Quân Bích nghĩ thầm :

- “Lão nhân và tám tên hán tử này canh giữ Tam Tài nham, đủ thấy người bị giam giữ là nhân vật rất quan trọng!”

Lăng Tuyết và Mai Quân Bích theo sau lão nhân cách một đoạn.

Cô ta thấp giọng nói :

- Hồ lão gia này là đệ nhất cao thủ trong bốn Giáo, võ công chỉ kém Giáo chủ và phu nhân thôi.

Mai Quân Bích hỏi :

- Vị đó danh hiệu là gì?

Lăng Tuyết đáp :

- Phách Thiên Chưởng Hồ Mãnh.

Phách Thiên Chưởng Hồ Mãnh không dẫn hai người đi lên lầu mà rẽ sang hành lang bên phải đi sâu vào.

Vượt qua một khu rừng thì đã thấy bức tường cao chắn trước mặt, như vậy là đã đến cuối Tam Tài nam.

Phách Thiên Chưởng Hồ Mãnh cứ đi thẳng tới bức tường.

Mai Quân Bích ngạc nhiên tự hỏi :

- “Đã tới tường ngăn rồi, tường cao tới năm sáu trượng chẳng dễ vượt qua, lão còn dẫn ta đi đâu nữa?”

Chàng còn nghi hoặc thì Phách Thiên Chưởng Hồ Mãnh đưa tay ấn vào một chỗ trên tường.

Chỉ nghe vang lên một chuỗi tiếng động âm âm, bức tường chợt mở ra một cánh cửa bí mật.

Phách Thiên Chưởng Hồ Mãnh chỉ vào cửa nói :

- Mời công tử vào!

Mai Quân Bích nhìn vào, thấy bên trong cửa là một thạch động, tuy tối nhưng hình như có ánh sáng phát ra.

Chàng nhìn Lăng Tuyết gật đầu ra hiệu.

Lăng Tuyết đi trước vào động, Mai Quân Bích theo sau.

Đi chừng hai dặm, thấy hai bên tường treo hai ngọn cung đăng đủ để nhìn rõ cảnh vật trong thạch động.

Hai người cứ theo thạch động quanh co đi vào, cứ hai ba trượng thì lại treo hai ngọn cung đăng.

Đi thêm chừng năm trượng thì thạch động rẽ làm hai, tuy có hẹp hơn nhưng cách xây dựng và bố trí không có gì khác trước.

Lăng Tuyết rẽ sang phải đi tiếp.

Thêm bốn năm trượng nữa, thạch động lại thông sang hai ngã.

Lần này Lăng Tuyết rẽ sang trái.

Cứ tiếp tục như thế một lúc, hết rẽ trái lại qua phải, đến một ngã ba nữa thì Lăng Tuyết dừng lại.

Cô ta chỉ tay sang động khẩu bên phải cúi mình nói :

- Người bắt từ Ca Lạc sơn trang tới ở trong này. Tỳ nữ không tiện vào, xin đứng ngoài này chờ. Mời công tử vào đi.

Đi chừng một tầm tên thì đến trước một gian thạch thất, có cửa sắt kiên cố nhưng chỉ chốt bên ngoài chứ không khóa.

Mai Quân Bích nghĩ thầm :

- “Nhất định người đưa từ Ca Lạc sơn trang tới bị giam trong này”.

Chàng bước đến cúi xuống nâng chốt lên.

Vì chưa biết người bên trong là ai, sẽ đối xử với mình ra sao nên chưa dám mở cửa ngay mà vận công đề phòng rồi mới bắt đầu mở cửa.

Cửa vừa mở, Mai Quân Bích liền đưa mắt nhìn vào thạch thất nhưng chưa kịp thấy người thì đã nghe một tiếng thở dài nặng nề và ảm đạm.

Mai Quân Bích không chút do dự đi thẳng vào.

Bụi bặm từ trên trần rơi xuống bám đầy người, chàng phải dừng lại dùng tay áo lau sạch mặt rồi vận hết mục lực quan sát xung quanh.

Chỉ thấy ở góc phòng có một đôi mắt sáng quắc đang nhìn mình.

Phải chờ một lúc để quen với bóng tối, Mai Quân Bích mới nhận ra đó là một lão nhân đầu tóc rồi bù phủ xuống khắp người.

Lão nhân ngồi bàn tọa trên chiếc giường ở góc phòng, có lẽ lão đang vận công, vì nghe có tiếng cửa mở nên mở mắt ra nhìn.

Tuy râu tóc rồi bù nhưng dáng vẻ của lão cùng ánh mắt cùng ánh mắt cũng biết lão nhân có công lực rất thâm hậu.

Chợt lão bật một tràng cười rùng rợn rồi quát lên :

- Tặc nhân Huyền Nữ giáo! Người tới đây làm gì?

Mai Quân Bích vội nói :

- Lão trượng! Tiểu sinh là Mai...

Lão nhân không chờ chàng nói hết đã cướp lời :

- Câm miệng! Suốt mười bảy năm qua, lão phu nghe đủ lời dối trá của các người rồi. Cút đi!

Mai Quân Bích nghĩ thầm :

- “Thì ra người này đã bị Huyền Nữ giáo giam giữ tới mười bảy năm... Một người mất đi tự do, bị giam trong ngục tối suốt mười bảy năm nên sinh ra nóng giận là điều dễ hiểu”.

Nghĩ thế, chẳng những chàng không tức giận mà còn nảy sinh sự đồng cảm.

Hơn nữa trước khi vào đây Hồng Đăng phu nhân đã dặn rằng hãy cố nhẫn nại. Đã tới đây rồi tất nên tìm hiểu nguyên do.

Mai Quân Bích liền xua tay nói :

- Lão trượng xin chớ hiểu lầm, tiểu sinh không phải...

Lão nhân lại quát lên :

- Hiểu lầm cái gì? Mười mấy năm nay các người dùng đủ nhu cương, rốt cuộc cũng chỉ vì bốn câu sấm ngữ đó mà thôi. Người về báo với Cửu Thiên Ma Nữ rằng đời này đừng bao giờ hi vọng cạy từ răng lão Tôn ta lời giải thích cho bốn câu đó! Hô hô! “Động trung chi động, thiên ngoại phù vân”... Hai câu đó đủ mụ ta nghĩ nát óc cho tới chết cũng không hiểu gì đâu! Hô hô hô!

Mai Quân Bích nghe mà chẳng hiểu đối phương nói gì.

Đột nhiên chàng nhớ lại trong ngôi miếu hoang ở Tuyết Phong sơn, Đăng Tâm hòa thượng có nói rằng Huyền Nữ giáo vì hai vật võ lâm chí bảo mà tìm khắp giang hồ mới phát hiện được “Động trung chi động”, đó là khu cấm địa của Ca Lạc sơn trang.

Sau này tin tức truyền ra giang hồ, có rất nhiều nhân vật võ lâm nghe phong phanh mà đổ xô tới đó đến nỗi tử mạng có đi không có về.

Trong đường hầm dẫn đến Ca Lạc sơn trang, chính Mai Quân Bích đã thấy xương người chồng chất, kể cả hàng trăm tử thi được dùng chất bồi lên để giữ cho không bị hủy hoại đứng hai bên đường hầm như người sống nữa...

Thế nhưng Huyền Nữ giáo chủ mất hai mươi năm tâm huyết vẫn không thể tìm ra hai bảo vật trong “Động trung chi động”.

Và thật không ngờ, cả hai vật võ lâm chí bảo đó lại rơi vào tay chàng!

Nghĩ tới đó, Mai Quân Bích sức hiểu ra.

Như vậy lão nhân này nhất định là người duy nhất trong thiên hạ biết được ý nghĩa bốn câu sấm ngữ của Trí Quả thiền sư lưu truyền.

41. Chương 41: Ngoại Gia Cao Thủ

Nên biết Huyền Nữ giáo bắt giam lão già suốt mười bảy năm, chung quy chỉ nhằm tra hỏi bốn câu sấm ngữ đó.

Thực ra lão đã nói hai câu đầu rồi, nhưng chỉ dựa vào hai câu vô nghĩa đó thì làm sao tìm được nơi cất giấu bảo vật?

Lão nhân lại quát :

- Thế nào? Người có dám phủ nhận lời lão phu nói là không đúng không?

Lão nói xong bất ngờ xông tới, nhanh như chớp vung tay chụp tới ngực Mai Quân Bích.

Chàng đang mải mê suy nghĩ, tuy vậy cũng đã có ý đề phòng nên hữu thủ đưa lên chống đỡ.

- Bình!

Một tiếng nổ vang lên khiến bụi đất trong phòng bay mù mịt, vôi vữa rơi xuống ào ào.

Lão nhân lay động chòm râu, ánh mắt lộ vẻ kinh dị, cười “hắc hắc” nói :

- Không ngờ tiểu tử ngươi còn có nội lực thâm hậu như thế...

Mai Quân Bích cũng nhận thấy lão nhân này công lực không phải tầm thường, so với bọn Kim lão nhị còn cao hơn nhiều.

Chàng cố giải thích lần nữa :

- Lão trượng, tiểu sinh không phải là người của Huyền Nữ giáo!

Lão nhân ngạc nhiên hỏi :

- Vậy ngươi là ai?

Mai Quân Bích đáp :

- Tiểu sinh là bằng hữu của Huyền Nữ giáo chủ, được phép bà ấy cho vào thăm lão trượng.

Lão nhân cười khà khà, nói :

- Đã là bằng hữu của Huyền Nữ giáo chủ thì đâu phải là hạng người tốt lành gì đâu? Ngươi tầm ngu, mã tầm mã thôi! Cũng chỉ vì bốn câu đó mà vào đây...

Lão chợt sầm mặt quát :

- Cút đi! Bảo vật sẽ suốt đời nằm trong lòng đất, đừng hy vọng! Lão phu không muốn trông thấy lũ tà ma ngoại đạo các ngươi cho thêm bẩn mắt nữa!

Mai Quân Bích cười nói :

- Lão trượng nói thế là coi thường hảo hán trong thiên hạ quá đấy! Bốn câu sấm ngữ của Trí Quả thiền sư thì có gì khó hiểu?

Nghe Mai Quân Bích nói đến Trí Quả thiền sư, lão nhân tỏ ra rất ngạc nhiên, mở to mắt nhìn chàng một lúc rồi lạnh lùng nói :

- Ngươi đừng khích ta! Nếu không khó thì ngươi thử nói ra xem!

Mai Quân Bích cười nói :

- “Động trung chi động, thiên ngoại phi vân. Nhất quỳnh nhất văn, tại thụ chi cân”. Không sai chứ?

Lão nhân chợt run lên, trở mắt nhìn chàng hỏi :

- Tiểu tử! Người do đâu mà biết những câu đó?

Mai Quân Bích không trả lời mà hỏi lại :

- Chẳng lẽ hai câu đó ngoài lão trượng ra, trong thiên hạ không còn ai biết nữa hay sao chứ?

Lão nhân cười hô hô nói :

- Cho dù người biết bốn câu sấm đó, nhưng không có địa đồ thì cũng chỉ vô ích mà thôi!

Tới đó chợt sinh cảnh giác hỏi :

- Các người tới đây lừa lão phu để lấy địa đồ nữa chứ gì? Nói thật cho người biết, bức họa đồ đó của Thanh Liên Chân Nhân mười bảy năm trước đã bị lão phu bóp nát thành bụi nuốt vào bụng rồi. Các người có nằm mộng cũng đừng mong lấy được hai thứ bảo vật đó! Và cũng không bao giờ có ai lấy được nữa!

Chừng như khẳng định đó làm lão nhân rất cao hứng!

Lão ngửa mặt cười to thành một tràng làm chấn động cả gian thạch thất, nhưng trong tiếng cười ngoài vẻ đắc ý ra còn có cả nỗi bi thương...

Mai Quân Bích chờ lão dứt tiếng cười mới nói :

- Không giấu gì lão trượng, hai vật võ lâm chí bảo đó tiểu sinh đã lấy được cách đây không lâu.

Lão nhân chợt quát lên :

- Người dám lừa lão phu sao?

Lão tỏ ra rất tức giận.

Mai Quân Bích bình tĩnh nói :

- Từ khi xuất đạo đến nay tiểu sinh chưa từng lừa ai cả.

Lão nhân ngẩn mặt nhìn chàng một lúc mới hỏi :

- Nếu vậy thì người nói xem lấy được hai vật đó ở đâu và đó là hai vật gì?

Mai Quân Bích thành thật trả lời :

- Tiểu sinh lấy được ở “Động trung chi động, thiên ngoại phù vân”. Nhưng không phải nơi đó là Ca Lạc sơn trang.

Lão nhân gật đầu nói :

- Đương nhiên là không phải.

Mai Quân Bích nói :

- Còn vật gì thì chắc lão trượng cũng đã biết do sáu câu sấm ngữ khác của Trí Quả thiền sư.

Lão nhân lấy làm kỳ hỏi :

- Còn có sáu câu nào nữa?

Mai Quân Bích đáp :

- Đó là sáu câu mà thiền sư để lại trên thạch hàm đó mà!

Lão nhân chớp mắt hỏi :

- Người nói xem!

Mai Quân Bích đọc :

“Quỳnh vi phong tinh, công thắng huyền chân.

Văn viết A Nậu, kiểm trung chi thần.

Ngũ bách niên hậu, tăng hữu duyên nhân”.

Lão nhân ngẩn ra một lúc rồi chợt buông tiếng thở dài nói :

- Trời đất! Hai thứ thần vật đó quả nhiên xuất thế rồi! Tiếc rằng nó lại rơi vào tay của bọn bàng môn tả đạo!

Mai Quân Bích nghiêm giọng :

- Lão trượng làm sao đã vội quả đoán rằng tiểu sinh là người của bàng môn tả đạo chứ?

Lão nhân “hừ” một tiếng nói :

- Huyền Nữ giáo và đồng bọn của chúng chẳng lẽ còn coi là người chính phái nữa hay sao?

Mai Quân Bích nói :

- Tiểu sinh là Mai Quân Bích, phụng mệnh gia sư hành đạo giang hồ và tu luyện ngoại công, vì giang hồ mà trừ ma hô đạo, vì thiên hạ mà giương cao chính khí...

Lão nhân khinh khỉnh nói :

- Khẩu khí thật không nhỏ! Nói nghe thì khí phách lắm, nhưng làm sao ngươi lại trở thành đồng lõa của tặc đảng Huyền Nữ giáo?

Mai Quân Bích đáp :

- Tiểu sinh vì một vị lão anh hùng mất tích nên truy tìm đến Ca Lạc sơn trang, trong một thạch thất phát hiện thấy...

Lão nhân ngắt lời :

- Phát hiện thấy nơi lão phu từng ở nên truy tích tới đây chứ gì?

Mai Quân Bích gật đầu :

- Chính thế.

Lão tỏ vẻ không tin :

- Làm sao ngươi lại trở thành hữu hảo với Huyền Nữ giáo chủ được?

- Thực ra thì song phương ban đầu là thù địch. Chỉ là sau một cuộc đấu, tiểu sinh may mắn thắng được Cửu Thiên ma công của Giáo chủ...

Giọng của lão nhân vẫn tỏ ra hoài nghi :

- Ngươi... thắng được yêu phụ đó ư?

Mai Quân Bích khẳng định :

- Không sai!

Lão lại hỏi luôn :

- Ngươi là... môn hạ của ai?

Mai Quân Bích đáp :

- Tiểu sinh là môn hạ của phái Thiên Nhai.

Lão nhân trầm ngâm nói :

- Thiên Nhai? Ngươi họ Mai, môn hạ của phái Thiên Nhai?...

Rồi chợt hỏi :

- Lão phu muốn hỏi người một người xem người có biết không?

Mai Quân Bích gật đầu :

- Lão trượng cứ hỏi!

- Người có biết một người ở Thiên Nhai là Mai Lâm Thư không?

Mai Quân Bích nghe hỏi câu đó, trong lòng bỗng rúng động!

Làm sao lão nhân này biết phụ thân chàng được chứ?

Liền cúi mình hỏi :

- Người mà lão trượng vừa hỏi chính là gia phụ.

Lão nhân sững người thốt lên :

- Người...

Xem thần tình lão ta cũng kích động không kém, hai mắt sáng quắc nhìn Mai Quân Bích, bước lên hai bước, cất giọng run run hỏi :

- Người là nhi tử của Mai Lâm Thư? Năm nay đúng mười chín tuổi, không sai chứ? Người là con thứ ba trong gia đình?

Mai Quân Bích ngạc nhiên tự hỏi: “Làm sao lão trượng này biết rõ về mình như thế?”

Chàng gật đầu đáp :

- Chính thế. Chắc rằng lão trượng là bằng hữu của gia phụ, xin tha tội vì vãn bối không biết...

- Ha ha ha...

Lão nhân chợt cười to một tràng nói :

- Mười bảy năm nay, đây là lần đầu tiên lão phu rất cao hứng...

Lão nói tới đó chợt ngừng bật, sắc mặt trở nên u ám, lắc lắc đầu rồi buồn bã nhìn Mai Quân Bích, thở dài nói :

- Ài! Thật tiếc... tiếc lắm thay!

Mai Quân Bích nhìn thấy lão già lúc vui lúc buồn thật khó hiểu, chàng định mở miệng hỏi thì đã nghe lão già cất tiếng hỏi trước :

- Lệnh tôn hiện tại vẫn an khang mạnh khỏe chứ?

Mai Quân Bích vội ôm quyền thi lễ đáp :

- Nhờ hồng phúc của lão trượng, phụ thân tiểu sinh vẫn được khỏe!

Bấy giờ lão nhân cười nói :

- Ai dà! Ông ấy có được đưa con như người đây thì thật là phúc đức hơn lão phu rất nhiều. Ha ha! Vậy người có biết ta là ai không?

Mai Quân Bích bối rối nói :

- Vãn bối thật không biết, xin lão trượng nói cho.

Lão nhân gật đầu nói :

- Như thế cũng không trách người được! Vậy khi người còn nhỏ lệnh tôn có lúc nào nói cho người biết khi nhậm chức ở Nhạc Châu, ông ta có một người bạn đồng liêu họ Tôn không?

Lão nhân vừa nói lời ấy xong, Mai Quân Bích chấn động tâm thần, liền đến trước mặt lão nhân mà quỳ xuống chấp tay thi lễ nói :

- Dạ thưa tiền bối thì ra tiền bối chính là nhạc phụ? Tiểu tử phụng mạng phụ thân chính là đến Nhạc Châu tìm thăm Nhạc phụ.

Mai Công Tử nói đến đó mặt đỏ ửng lên còn muốn nói nữa.

Lão nhân đưa tay đỡ Mai Quân Bích và nói một cách đau xót :

- Lão phu chính là Tôn Tồn Nhân, hiền đệ mau đứng dậy đi, cũng đừng xưng hô như vậy nữa. Lão phu đã nhà tan người mất, tiểu nữ Tương Liên bây giờ không biết lưu lạc nơi nào? Hiền đệ, năm đó hai nhà chúng ta tuy có lời đính hôn với nhau, nhưng bây giờ tiểu nữ vô phước mất tích, thì con cũng nên kết hôn với người khác đi. Ai dè, đây là việc của mười bảy năm về trước, sau khi mẫu thân Liên nhi khuất núi, lão phu không dám xem nhẹ lời hứa, trong lòng luôn luôn nhớ đến dị bảo. Hai cha con bèn đi về phương Bắc, nào ngờ nửa đường thì bị Cửu Thiên Yêu Nữ bức hiếp, cưỡng bức lão phu nói ra hai câu kệ trong quyển Thượng của Thanh Liên kinh và nửa trang họa đồ tìm kho báu trong cuốn Hạ. Khi bị bức ép như thế lão phu đã lấy bức họa đồ nhai và nuốt vào bụng, thế là bị họ nhốt trong ngục mười bảy năm trời!

Mai Quân Bích vội nói :

- Nhạc phụ đừng có thương tâm như vậy. lệnh ái trước mắt thì không biết lưu lạc nơi nào nhưng nhất định sẽ có ngày tìm ra thôi.

Tôn Tồn Nhân giọng ôn tồn nói :

- Hiền đệ, trước mắt tiểu nữ lưu lạc nơi đâu chưa rõ, có được theo hầu hạ con không cũng còn chưa có ngày định được, hay là con cứ gọi lão phu là lão bá đi, để lão phu khỏi thấy áy náy.

Mai Quân Bích nghe xong liền đổi cách xưng hô và gọi “lão bá”.

Bấy giờ Mai Quân Bích liền nhớ đến lai lịch của hai người ở Dị Bảo mà Đăng Tâm hòa thượng ở Tuyết Phong sơn đã nói :

- Nguyên nhân là năm đó, Quan Ngoại Dị Nhân lấy được cuốn Thanh Liên kinh đã thu nhận hai người đệ tử, sau đó người sư đệ lại mất tung tích, nào ngờ người đó chính là nhạc phụ của mình.

Nghĩ thế chàng buột miệng hỏi :

- Huyền Nữ giáo chủ bức bách lão bá, dĩ nhiên là vì hai câu trên của bài kệ, thế nhưng hai câu này lại nằm trong quyển Thượng của cuốn Thanh Liên kinh, vậy tại sao bà ta lại không tìm vị sư huynh của lão bá?

Tôn Tồn Nhân cười to lên nói :

- Sư huynh của lão phu chính là Tri Cơ Tử, xét về mặt võ học của sư huynh mà nói thì Cửu Thiên Yêu Nữ cũng biết mình không phải là địch thủ, vì thế bà ta nào dám khinh suất mà vuốt râu hùm!

Mai Quân Bích “À” một tiếng nói :

- Vậy xem ra Thiên Lý giáo không phải là dị đoan tà thuyết.

Tôn Tồn Nhân nói :

- Người nói câu này nghĩa là gì?

Mai Quân Bích đem chuyện mình từ nhỏ đã bái Thiên Thai Linh Chi Thượng Nhân làm sư, được truyền một tuyệt học của Phật môn là Phục Ma Pháp Tạng, rồi tự mình đi hành đạo mười năm tích tụ ngoại công. Lại phụ thân kể cho nghe về chuyện năm đó nhậm chức ở Nhạc Châu đã cùng Tôn gia đính hôn, sau đó bảo mình phải chuyên tâm tìm nhà Tôn gia, nào ngờ tìm kiếm khắp nơi cũng không biết được Tôn gia lưu lạc nơi nào? Gặp lúc Thiết Bối Thương Cù Vũ Công Vọng bị Thiên Lý giáo truy tìm tung tích và tự mình hỗ trợ tìm người như thế nào, đầu đuôi đem ra kể hết một mạch cho lão nghe.

Nghe xong Tôn Tồn Nhân vừa gật đầu vừa nói với một giọng chua xót :

- Không ngờ sư huynh vừa mất, Thiên Lý giáo vốn đường đường chánh chánh như thế lại bị biến chất. À cứ theo lời của hiền đệ nói thì bọn họ truy tìm tung tích của Võ lão anh hùng, chính là để truy tìm tung tích vợ chồng Thượng Quan Nghĩa, con gái và nghĩa tử của Võ lão anh hùng. Truy tìm Thượng Quan Nghĩa

bởi vì đó là truyền nhân duy nhất của sư huynh, việc đó nhất định là vì cuốn Thượng Thanh Liên kinh rồi. Cũng vì hai câu kệ, hai món dị bảo. Ha ha, Vô Lâm Dị Bảo, bốn câu kệ của Trí Quả thiền sư đã hại không biết bao nhiêu người trong võ lâm? Nhưng người có duyên thì chỉ một mình người thôi!

Nói đến đây, bỗng nhiên Tôn Tồn Nhân chiếu thẳng mục quang lên mặt Mai Quân Bích rồi chậm rãi nói tiếp :

- Hiền đệ, hai báu vật cái thế kỳ trân này, mấy trăm năm nay người trong võ lâm có nắm mộng cũng cầu không được, nhưng con thì vô tâm mà được, đó cũng là phúc duyên tiền định. Trí Quả thiền sư chỉ dành cho người hữu duyên. Thiên Phong Hồ Phách con đã uống được ba giọt, nhưng còn A Nậu thần kiếm con đã thấu rõ huyền cơ trong đó chưa?

Mai Quân Bích vội đáp :

- Tiểu đệ ngu muội, sau khi được kiếm, con chưa biết cách sử dụng, vì thế cứ để bên mình mà chưa từng để mất đến.

Tôn Tồn Nhân cười nói :

- Hai thứ cái thế kỳ trân này mọi người chỉ biết có Thiên Phong Hồ Phách, đó là uống được một giọt thì đối với người luyện võ không những tăng thêm mấy mươi năm công lực mà còn được trường thọ, cho nên mọi người ai cũng khao khát cho mình được uống. Còn như A Nậu thần kiếm, mọi người cho rằng, bất quá chỉ là một thứ thần vật sắc bén chém sắt như chém bùn mà thôi, kỳ thật thì dù cho con có công lực cao thâm cách mấy mà không thấu rõ được những huyền cơ thì ai cũng không thể rút kiếm ra được.

Mai Quân Bích nghe thế trong lòng rúng động định hỏi cho rõ.

Tôn Tồn Nhân nói tiếp :

- Câu kệ thứ nhất không phải là “Nhất Quỳnh Nhất Văn” sao? Sáu câu sau là muốn nói tới việc khi cất giấu người ta sẽ khắc lên bên phải chiếc hộp đá. Ngay đến cả Thanh Liên Chân Nhân cũng không tận mắt nhìn thấy, vì thế trong Thanh Liên kinh không có ghi. Nếu căn cứ theo lời người vừa nói thì khả năng Trí Quả thiền sư lập bốn câu kệ, ngoài câu thứ nhất đề cập đến hai thứ báu vật là “Nhất Quỳnh Nhất Văn”, còn ba câu sau toàn bộ chỉ nói cất giấu bảo vật. Vì sợ người hữu duyên không hiểu ý đồ của chữ “Nhất Quỳnh Nhất Văn” nên mới đem hai thứ Dị Bảo làm chú giải. Người nghĩ xem, lúc đó nếu như chỉ là một cây bảo kiếm bình thường thì tại sao ông ta không ghi là “Nhất Kiếm Nhất Quỳnh” mà lại ghi là “Nhất Quỳnh Nhất Văn”? Rồi câu ba, câu bốn trong sáu câu khắc trên chiếc hòm đá sao không ghi “Kiếm viết A Nậu, kiếm trung chi thần” mà lại viết “Văn viết A Nậu, kiếm trung chi thần”? Rõ ràng “văn” và “kiếm” là khác nhau, mà huyền cơ ở đây cũng chính là ở ngay trong chữ “văn” này thôi! Lão phu nhớ trên Thanh Liên kinh cũng có bốn câu liên quan tới cách dùng A Nậu thần kiếm, đó là: “Khải kiếm vô pháp, xuất chỉ u tâm, tham thấu kiếm văn, quần ma liêm tích”. Người như đã không thể rút được kiếm ra, thế tại sao không thử động não dụng công vào chữ “văn” này?

Mai Quân Bích nghe thì cứ gật đầu dạ lia lịa, quả nhiên thấy lời luận giải vừa rồi của Tôn Tồn Nhân rất uyên thâm mà rất thấu tình đạt lý.

Chàng trầm tư một lúc rồi hướng vào thạch thất nhìn qua một cái, thay đổi ngữ khí nói :

- Tiểu đệ lúc mới đến đây, không biết là lão bá trú trong gian thạch thất, bây giờ đã được biết rồi, xin thỉnh lão bá cùng ra khỏi thạch thất với tiểu đệ.

Tôn Tồn Nhân cất tiếng cười vang nói :

- Năm đó lão phu lại bị bại dưới tay của Cửu Thiên Yêu Nữ, cho nên có một lời giao ước là nếu như lão phu không nói ra hai câu kệ trước, thì chỉ khi nào võ công lão phu thắng được bà ta thì bà ta mới trả lại tự do cho ta. Chẳng lẽ hiền đệ nghĩ rằng mười bảy năm qua lão phu chịu ần tu khổ luyện, chỉ một cái thạch thất ở Ca Lạc sơn trang và một cái thạch động này mà có thể giam giữ được lão phu sao? Mười bảy năm nay lão phu chịu ở trong thạch thất này tuy biết công lực mình tăng tiến rất nhiều, nhưng Cửu Thiên Yêu Nữ trong khoảng thời gian này công lực lại không tiến bộ sao? Lão phu còn chưa khắc chế được mụ ta, mới cam chịu ở đây thôi! Hôm nay bốn câu kệ của Trí Quả thiền sư tuy không còn là bí mật nữa, nhưng lão phu lại có thể vì thế mà ra khỏi đây ư?

Mai Quân Bích vội nói :

- Trước mắt Giáo chủ đi xa, lão bá nhất thời không gặp được bà ta. Oan gia từ trước nên cớ chứ không nên buộc, lão bá có thể không truy cứu những việc đã qua là quá tốt rồi, hiện tiểu diệt có giữ lại một cây cờ lệnh của Giáo chủ, thấy lệnh như thấy Giáo chủ, vì thế tiểu diệt có thể thay thế Giáo chủ để nghiêng mình đón lão bá ra có được không?

Tôn Tồn Nhân nhìn chàng thiếu niên oai phong tuấn tú trước mặt, lại là nghĩa tế của mình, trong lòng bất giác nhớ đến đứa con gái thân yêu, cho nên ông ta nghĩ thật sự cũng phải mau mau ra khỏi nơi đây để tìm đứa con gái thất lạc mười bảy năm rồi.

Nếu như trời cao có mắt, ta có thể thấy chúng nên duyên chồng vợ thì đó há không phải là một việc tốt hay sao?

Nghĩ đến đó, trên khuôn mặt bị mái tóc dài che phủ xuất hiện một nét vui mừng, lão gật đầu nói :

- Được! Nay hiền diệt, lão phu hoàn toàn làm theo lời người.

Rõ ràng Tôn Tồn Nhân đã hoàn toàn khuất phục trước tình thương con của chính mình mà đã quên đi mối hận mười bảy năm qua.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi thạch thất, bạch y tỳ nữ Lăng Tuyết còn đứng ngoài cửa động, vừa thấy hai người đi ra bất giác sợ run, liền đi trước dẫn đường ra khỏi thạch động.

Tôn Tồn Nhân ngửa mặt nhìn trời, trong lòng không biết là vui hay buồn, mười bảy năm dài đằng đẳng trôi qua cũng chỉ vì hai câu kệ. Nhưng hôm nay cái giá cũng được trả rồi, đó là nghĩa tế của mình, con của cố nhân, đã có được hai báu vật hãn thế kỳ trân.

Tuy vậy trong cuộc đời không có gì là hoàn hảo cả. Ái nữ bây giờ không biết lưu lạc nơi nào, nhưng đó là việc sau này từ từ sẽ tìm, chẳng lẽ lại không tìm được. Nghĩ đến đó bất giác uất khí trỗi dậy, ông ta liền thét lên một tiếng.

Tiếng thét chấn động đến cả núi rừng cây cỏ, âm thanh hùng hồn thê lương truyền xa cả mấy chục dặm phá tan bầu không khí yên tĩnh.

Mai Quân Bích không nói gì, còn cô gái hầu bạch y tỳ nữ Lăng Tuyết mặc dù võ công không phải kém, nhưng cũng không chịu nổi sự chấn động của âm thanh đó, cảm thấy trong lỗ tai bưng bưng như sắp nổ, liền vội lấy hai tay bít lỗ tai lại và thối lui mấy bước.

Tôn Tồn Nhân hỏi :

- Nay hiền diệt, người mang lão phu đi đến đâu?

Mai Quân Bích trả lời :

- Tiểu diệt còn hai vị muội muội đang cùng ở chỗ Hồng Đăng phu nhân, ý tiểu diệt định qua đó cáo từ bà ta một tiếng. Bây giờ hạ sơn một năm là có thể tìm thể muội, một mặt cũng thuận tiện trợ giúp cho Thượng Quan sư muội, dò tìm tung tích Vô lão anh hùng.

Tôn Tồn Nhân gật đầu nói :

- Lão phu nhất định tất cả đều nghe theo lời của người.

Mai Quân Bích cảm thấy vị tiền bối này bỗng nhiên như hoàn toàn thay đổi hẳn, ở trong cái hòa nhã dễ gần còn có một thứ từ ái không nói ra được, vì thế trong lòng càng thấy vô cùng cảm động.

Bạch y tỳ nữ đóng cửa động lại, trong lúc mọi người đang tuần tự đi về phía trước, bỗng thấy một bóng người bất ngờ phi tới, thân thủ rất nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt ba người, thân hình vạm vỡ đứng một cách oai vệ. Đó chính là Tam Tài nham Phách Thiên Chương Hồ Mãnh, một trong Thủ Hộ Tam Tài, đệ nhất cao thủ của Huyền Nữ giáo.

Lúc này hữu thủ của Hồ Mãnh cầm một cây Khai Sơn phủ rất lớn, tả thủ thì cầm một cây thiết thuẫn đen bóng. Hắn lớn tiếng nói một cách ngạo nghễ :

- Tiếng thét vừa rồi là của ai vậy?

- Cửa ta!

Tôn Tồn Nhân chậm rãi trả lời.

Hồ Mãnh đưa mắt nhìn lão già tóc tai bờm xờm này một cái rồi lạnh lùng nói :

- Thật là nội công thâm hậu.

Nói đến đó đột nhiên hắt hướng về phía bạch y tỳ nữ chất vấn :

- Là người thả ông ta ra phải không?

Bạch y tỳ nữ khom người run giọng đáp :

- Tỳ nữ nào dám làm thế!...

- Là ta!

Mai Quân Bích thản nhiên đáp.

Hồ Mãnh tức giận nói :

- Căn cứ vào đâu mà người dám phóng thích lão ta?

Mai Quân Bích mỉm cười đáp :

- Đó là lệnh kỳ của Giáo chủ các người!

Hồ Mãnh nói :

- Lệnh kỳ của Giáo chủ là để cho người ra vào Tam Tài nham chứ không bảo người thả người!

Mai Quân Bích nói :

- Nhưng lệnh kỳ Giáo chủ cũng không có viết không cho ta thả người.

Hồ Mãnh tức giận tròn tròn đôi mắt hét lớn :

- Tiểu tử, trước mặt lão phu mà người dám giáo biện sao?

Mai Quân Bích chớp đôi mày kiếm, tay cầm cờ lệnh đưa cao nói :

- Hồ Mãnh! Thấy lệnh như thấy Giáo chủ, người dám không phục sao?

Hồ Mãnh cúi người trả đáp :

- Không dám!

Mai Quân Bích đồng dạng cười nói :

- Như thế thì tốt.

Nhưng Hồ Mãnh vẫn còn đứng chắn trước con đường, lớn tiếng nói :

- Người đừng ý rằng có lệnh kỳ của Giáo chủ là có thể tự ý hành động. Việc người thả người ra khỏi đây còn phải có những thủ tục khác nữa.

Mai Quân Bích vừa muốn trả lời thì nghe Tôn Tồn Nhân cười “ha ha” nói :

- Đây Hồ Mãnh, nhà người cho rằng họ Tôn này phải có lệnh kỳ của yêu nữ thì mới có thể ra khỏi đây sao? Tôn lão gia muốn đi thì đã đi từ lâu rồi.

Phách Thiên Chương Hồ Mãnh khi nghe tiếng thét ban nãy cũng đã biết người này nội lực thâm hậu, bất giác cũng gật đầu nói :

- Cứ theo nội lực của tôn giá thì phá cơ quan thạch động này quả thật không phải là việc khó.

Tôn Tồn Nhân nói :

- Người cũng biết thế nữa sao?

Hồ Mãnh đáp :

- Nhưng...

Tôn Tồn Nhân gần giọng hỏi :

- Nhưng cái gì?

Hồ Mãnh đáp :

- Ta thừa nhận tôn giá có thể phá tường mà ra, nhưng dưới tay của Hồ Mãnh này, tôn giá có thể an nhiên mà rời khỏi Tam Tài nham sao?

Tôn Tồn Nhân nói :

- Không tin thì người cứ thử rồi biết.

- Như thế thì quá tốt!

Hồ Mãnh lớn tiếng trả lời, nhưng vừa nhìn thấy đối phương trong tay không có thứ binh khí gì, hắn liền nói :

- Chúng ta giao đấu bằng tay không chẳng?

Tôn Tồn Nhân nói :

- Lão phu không cần dùng gì cả, hay là Hồ bằng hữu cứ dùng binh khí trong tay của mình đi.

Chỉ nghe tiếng binh khí kêu leng keng, thì ra Hồ Mãnh đã đem cả bản phủ và thiết thuẫn của mình vất xuống đất.

Tôn Tồn Nhân nói :

- Tốt, vậy ta tiếp người vài chiêu Phách Thiên chưởng.

- Tiếp chiêu!

Hồ Mãnh thét lên hai tiếng: “Tiếp chiêu”, liền đó thiết chưởng phóng ra, khí thế vô cùng dũng mãnh.

Tôn Tồn Nhân nhìn thấy chưởng thế đối phương giống như chậm nhưng thật ra lại rất nhanh, liền mỉm cười gạt đầu, thân hình vẫn đứng nguyên bất động.

Thủ chưởng của Hồ Mãnh đã tới chỉ còn cách trước ngực đối phương hai tấc, tuy chưởng lực chưa đến nhưng đã thấy râu tóc của Tôn Tồn Nhân lay động. Lão ta được xưng là Phách Thiên Chưởng, chưởng phong có thể tan bia nát đá, chỉ nhìn cũng biết danh đúng như thực.

Hồ Mãnh mặc dù là một người nóng nảy háo thắng, nhưng cũng là một trang hảo hán, cho nên lúc này vừa thấy đối phương vẫn không tránh né, ông ta vội thu chưởng thế lại, nhưng lập tức thấy một cỗ kinh lực phát tới trước ngực khiến lão không khỏi giật mình.

Nên biết, Tôn Tồn Nhân năm đó có giao ước với Cửu Thiên Ma Nữ, nếu như không nói ra hai câu kệ của Trí Quả thiền sư thì phải thắng được bà ta mới được trả tự do. Vì thế trong thời gian ở trong thạch thất, ông ta đã đem tất cả võ công ghi trong Thanh Liên kinh ra ngày đêm khổ luyện, do đó võ công thăng tiến rất nhiều.

Nên biết Thanh Liên kinh là tâm huyết cả một đời của Thanh Liên Chân Nhân, ông ta đã sưu tập và ghi lại tất cả võ công tinh yếu của cả hai phái chính tà làm thành một bộ võ học toàn thư. Tôn Tồn Nhân mười bảy năm trong thạch thất đã lãnh hội tất cả, đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, há có thể yếu thế hay sao?

Nhưng ông ta nghĩ đến võ công của Cửu Thiên Ma Nữ vốn cao hơn mình rất nhiều, công lực của mình tuy đã thăng tiến rất nhiều, nhưng mọi người há có thể không tiến bộ hay sao?

Vì thế mà cứ giam mình mãi trong thạch thất khổ luyện, chưa có cơ hội thử sức, cho nên cũng không biết được công lực của mình đã như thế nào, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào?

Vừa rồi trong thạch thất, cũng đã giao đấu với Mai Quân Bích một chưởng, ông phát giác ra vị thiếu niên này công lực không phải tầm thường, ngược lại so với mình không hẳn là kém hơn.

Lúc này trước hết ông ta có một hoài nghi đối với công lực của mình, sau đó tuy biết vị nghĩa tử trước mặt mình đây đã học được Vô Thượng Hàng Ma, một loại tuyệt học của Phật môn, ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ cũng còn bại dưới tay của hắn, trong lòng tuy khoan khoái nhưng rốt cuộc đối với việc công lực của mình đã đạt đến bao nhiêu thành hỏa hầu cũng không rõ được.

Đúng lúc vừa ra khỏi thạch động thì gặp phải người của Huyền Nữ giáo là Phách Thiên Chưởng Hồ Mãnh võ công chỉ dưới Giáo chủ, trong võ lâm cũng là hàng trưởng lão, tánh tình lại nóng nảy háo thắng, cái tâm thích tranh hơn thua, cho nên ai cũng không thể diệt được, Tôn Tồn Nhân cũng không ngoại lệ.

Vì thế có cơ hội này, lão có thể bỏ qua được sao?

Lão vốn muốn dựa vào nội lực thâm hậu của mười bảy năm khổ luyện để ngăn cản một chưởng của đối phương, cho rằng Phách Thiên chưởng của Hồ Mãnh có thể đả thương mình sao?

42. Chương 42: Ma Nữ Lưu Thư

Nhưng khi vừa vận khí, đã thấy chưởng lực của đối phương vô cùng hùng hậu, trên song chưởng xuất hiện rõ ràng hai chiều Phách Không chưởng của Thiếu Lâm và Thiên Cang chưởng của phái Côn Luân, cho nên nhất thời cũng không dám để cho chưởng lực của đối phương chạm vào thân thể.

Lúc ấy Tôn Tồn Nhân hít mạnh một hơi chân khí, bất ngờ hạ người xuống thấp nhưng hai chân vẫn không di động, vừa đủ tránh khỏi chưởng lực trong gang tấc.

Phách Thiên Chưởng Hồ Mãnh cũng không khỏi chấn động trong lòng. Họ Tôn dám đứng dậy mà tiếp một chiêu chưởng lực hùng mãnh như thế sao? Nội công thâm hậu như vậy thật là kinh người. Lúc đó thấy ngực và bụng của Tôn Tồn Nhân thóp lại, Hồ Mãnh cũng không dám ra chiêu tiếp. Bởi vì nếu mạo hiểm xuất chiêu, chỉ cần chân khí đối phương phản chấn trở lại thì bản thân mình tuy không đến nỗi phải bị mất võ công, nhưng nội thương thì khó tránh khỏi.

Nghĩ thế, thì đã thấy tay phải đối phương bỗng như dài ra, chụp nhanh vào cánh tay áo của lão, một phát một trảo này xuất thủ cực kỳ hung hiểm, nhanh như điện chớp.

Hồ Mãnh chỉ cảm thấy kinh lực đối phương vô cùng dũng mãnh, thật sự bình sinh chưa từng gặp qua, liền giật mình kinh hãi, vội thu hồi hữu chưởng, tập trung kinh lực vào tả chưởng nhằm vào khuỷu tay của Tôn Tồn Nhân đánh tới.

Lưỡng thủ giao nhau, cả hai đều cảm thấy cánh tay chấn động, nên đều cả kinh, thân hình cả hai đồng thời chuyển đi mấy thước.

Phách Thiên Chưởng Hồ Mãnh nguyên là một tay ngoại gia cao thủ, võ công thuộc loại cương mãnh, lại thêm chưởng thế hùng hồn rạng danh giang hồ. Phàm những người cùng ông ta động thủ, không ai muốn trực tiếp đối chưởng, bình nhật tự cho rằng ngoài Giáo chủ và Phó giáo chủ ra, trong thiên hạ không có ai là địch thủ của mình.

Không ngờ một người bị Giáo chủ nhốt trong u thất nhiều năm như vậy, thân hình gầy guộc nhìn chẳng khác gì một lão già mà lại có võ công cao cường như thế. Trong lòng thấy phần khích, thích thú hết to :

- Rất tốt, rất tốt! Hôm nay lão phu đã gặp được đối thủ rồi!

Qua phút chần động, cả hai tiếp tục giao đấu, Tôn Tồn Nhân tuy toàn thân áo rộng thụng thệnh nhưng thân hình di chuyển rất nhanh, chưởng phong của Hồ Mãnh vô cùng uy cũng mà cũng không đánh trúng được chéo áo của ông ta.

Lại nữa Tôn Tồn Nhân thủ pháp thần kỳ, lúc thì sử dụng chiêu pháp Côn Luân, khi thì Không Động, chốc lại Vô Đang, Nga Mi, trên mỗi chiêu thức thì biến đổi hết cường đến nhu, lúc cường lúc nhược, biến hóa khôn lường.

Đánh một hồi Hồ Mãnh vừa phục vừa lo, bất ngờ lão đề tụ một luồng chân khí tăng thêm cường lực vào song chưởng. Chưởng thế như thể di sơn đảo hải, trong khoảng công thủ, khí thế vô cùng dữ dội mãnh.

Mai Quân Bích đứng một bên, nhìn thấy vị nhạc phụ của mình xuất thủ thần diệu, cũng không nén nổi vui mừng.

Đương nhiên với công lực của mình thì chàng cũng tự nhìn thấy được Tôn Tồn Nhân muốn thử chiêu của Hồ Mãnh, chứ thật sự ông ta chưa dùng hết lực.

Trong cục diện hai bên đều xuất thủ tuyệt chiêu, khó phân được cao hạ, kỳ thực thì Hồ Mãnh mặt đã đỏ, trên trán đã thấy lấm tấm mồ hôi, nhưng thế công hăng hái của ông ta thì càng đấu càng mạnh, càng đánh càng hăng. Tôn Tồn Nhân có lúc cũng bị ông ta bức bách làm cho thủ pháp cũng bị chậm lại.

Bỗng nhiên ngay lúc đó, râu tóc dài chấm đất của Tôn Tồn Nhân bỗng nhiên không có gió mà lay động, cùng với hữu chưởng từ từ hướng đến Hồ Mãnh cách không đầy ra.

Hồ Mãnh mục quang lướt qua, nào dám sơ suất, liền trụ vững thân hình, hét to một tiếng, hữu chưởng co lại, đẩy về phía trước, lập tức một trận cuồng phong cuộn cuộn hướng về phía Tôn Tồn Nhân. Trong chưởng này lão đã tập trung đến tám chín phần công lực, cho rằng một chiêu này chí ít cũng làm cho Tôn Tồn Nhân thoái lui vài bước, nào ngờ sự tình không phải vậy.

Chưởng phong vừa trúng, lập tức cảm thấy đối phương vẫn an nhiên như không có việc gì, chưởng lực của mình không thấm tháp vào đâu cả.

Không! Chưởng lực có thể làm nát cả bia đá của mình tại sao khi vừa tiếp xúc với đối phương lại bỗng dừng tiêu mất, và lại tự mình còn bị chần động một luồng kinh lực âm nhu làm cho tim đập thình thịch, tâm khí dao động.

Hồ Mãnh từng trải qua nhiều lần giao đấu với những đại địch, cho nên tuy trong lòng hơi bị chần động nhưng há có thể cam chịu yếu thế sao? Ngay lúc đó ông ta liền vội thấu nhiếp tâm thần, vừa đề khí vận công, song chưởng để ngang ngực đẩy ra một chiêu.

Tôn Tồn Nhân mỉm cười một cái, thủ chưởng lại càng nhanh, chưởng phong giống như trống rỗng vô vật của ông ta cũng bỗng nhiên biến thành một luồng kinh lực cương mãnh vô cùng.

Hai trận cuồng phong đồng thời tiến tới, chỉ nghe một tiếng nổ vang động trời đất, cát đá bay mù mù cả bầu trời.

Kinh lực dư chấn lướt mạnh qua trước mặt Hồ Mãnh.

Phách Thiên Chưởng Hồ Mãnh đối với sự việc như thế này thật là chưa từng thấy, bất giác cả kinh, hai chân lập tức di dời thoái lui về sau cả hai ba trượng.

Tôn Tồn Nhân cũng râu tóc bay phất phới, thân hình lắc nhẹ mấy cái mới trầm ổn.

Phách Thiên Chưởng Hồ Mãnh trầm giọng quát :

- Chúng ta đã kiến thức bản lĩnh nhau, thắng bại chưa phân, Tôn bằng hữu muốn ra khỏi Tam Tài nham thì phải thắng tại hạ!

- Tốt!

Tiếng “Tốt” của Tôn Tồn Nhân phát ra lúc này như tiếng sét đánh ngang tai. Cùng theo âm thanh tiếng nói đó, bỗng nhiên một chưởng xuất ra đánh về phía trước. Động tác này nhanh như điện chớp, thật khó

hình dung. Chưởng lực đến đâu giống như cơn sóng lớn di chuyển đến đó, làm cho bốn phía kinh phong loạn động, tiếng rít vù vù.

Hồ Mãnh cũng không hổ danh là đệ nhất cao thủ của Huyền Nữ giáo. Vừa nhìn qua đã biết rõ chưởng này chính là Tôn Tồn Nhân đã tập trung toàn bộ công lực của mình, và so với chưởng lực vừa rồi thì uy lực cũng khác. Nhìn trong võ lâm, có thể tiếp được chưởng này thật sợ không tìm được mấy người. Thật là một chiêu Chung Nam Hoàng Phong chưởng.

Ông ta cũng hét to một tiếng đem toàn bộ công lực tập trung ở song chưởng đẩy ra một thế vô cùng dũng mãnh.

Chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, thân hình to lớn của Hồ Mãnh bị hất bay lên cao ra xa hơn một trượng, lại còn phải thối lui bảy tám bước nữa mới đứng vững, hơi thở hỗn hển, lông tóc dựng đứng, định thấy lại nhìn đối phương vẫn đứng sừng sững không hề di động.

Tôn Tồn Nhân nói :

- Hồ bằng hữu lại còn muốn tỉ thí nữa sao?

Hồ Mãnh cười đáp :

- Đương nhiên!

Mai Quân Bích nhìn qua tình hình hai người, nếu như đấu thêm một chưởng nữa thì Hồ Mãnh không tránh khỏi trọng thương, bản thân mình lại nhân danh Huyền Nữ giáo để biến thù thành bạn, dài như thượng khách. Bây giờ lại có thể nhìn ông ta thất bại sao?

Nghĩ đến đó, liền nhanh như chớp khởi xuất thân thủ, miệng vội kêu lớn :

- Lão bá!

Một mặt hướng về phía Hồ Mãnh đưa tay thi lễ nói :

- Hồ bằng hữu xin tạm dừng tay.

Hồ Mãnh trầm giọng hỏi :

- Người lại nói gì nữa?

Lão ta còn chưa nói xong đã thấy một bóng người từ xa vút tới, thân thủ phi phàm, chớp mắt đã đứng trước mặt. Đó là một thiếu nữ thôn quê, thì ra cô ta chạy rất nhanh, suốt dọc đường miệng không ngớt gọi :

- Hồ thúc thúc!

Rồi đưa đôi mắt như hồ thu liếc sang Mai Quân Bích, cô ta cười một cái, rồi lại nhìn sang Tôn Tồn Nhân, sau đó mới hướng về Hồ Mãnh thi lễ.

Hồ Mãnh nhìn cô ta một cái, trên mặt lộ nét vui mừng và lớn tiếng hỏi :

- Tam cô nương, cô nương cực nhọc đến đây như vậy chắc là có việc gì quan trọng lắm phải không?

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân ứng hồng đôi má, cất giọng yêu kiều nói :

- Hồ thúc thúc, điệt nữ mang Huyền Điệp đến.

Hồ Mãnh vừa nghe tiếng Huyền Điệp liền đứng lại tư thế một cách nghiêm túc, trên mặt thoáng nét kinh dị hỏi :

- Giáo chủ phát Huyền Điệp chính là để phóng thích Tôn bằng hữu phải không?

Vu Thục Nhân chưa vội trả lời, liền lấy ở bên mình ra một tờ điệp văn hình vuông.

Hồ Mãnh cúi mình nhận điệp, mở ra nhìn qua vội xếp lại rồi hướng về phía Tôn Tồn Nhân và Mai Quân Bích cung tay cười nói :

- Tôn bằng hữu, Mai công tử, xin bỏ qua cho Hồ mỗ những thất lễ vừa rồi.

Tôn Tồn Nhân cười ha hả rồi nói :

- Hồ bằng hữu hà tất phải khách sáo, với thân thủ của các hạ lão phu thật là bội phục.

Hồ Mạnh hơi đỏ mặt nói :

- Tôn lão ca đừng có khen nữa, nói thật trừ Giáo chủ và Phó giáo chủ ra lão ca là người mà Hồ mỗ đây bái phục nhất.

Vu Thục Nhân cười nói :

- Hồ thúc thúc, Phó giáo chủ và Kim thúc thúc những người đó đang đợi ở phòng khách.

Vừa nói cô ta vừa hướng về phía Mai Quân Bích nói :

- Phó giáo chủ bảo tôi đến đây đón Tôn lão tiên bối, công tử mau thỉnh tiên bối đi cho.

Hồ Mạnh tiễn mọi người ra khỏi cửa Tam Tài nham rồi một mình trở lại.

Mai Quân Bích, Tôn Tồn Nhân được tam tiểu thư Vu Thục Nhân dẫn đường thẳng tới hoa sảnh.

Tới nơi, đã thấy Hồng Đăng phu nhân dẫn theo Thôi Huệ, Thượng Quan Yến, Hồng Y La Sát, Hạ Long Châu trong Lục Thiệu nhị kiều, Phiêu Diêu Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều cho đến Kim lão nhị, Công Tôn Khánh, vân vân... đều cùng có mặt ở sảnh đường.

Vừa nhìn thấy Tôn Tồn Nhân với râu tóc xòa dài, mọi người đều lập tức đứng dậy nghênh đón. Kiều Thanh cười nói :

- Hồng Đăng phu nhân thay mặt Giáo chủ Huyền Nữ giáo nghênh đón Tôn lão anh hùng, những lỗi lầm trước đây kính xin Tôn lão anh hùng bỏ qua cho.

Tôn Tồn Nhân nghe đến bốn chữ Hồng Đăng phu nhân, trong lòng hơi kinh ngạc một chút. Tiếp đó ông ta cười lên ha hả rồi nói :

- Phu nhân khéo nói, Tôn mỗ đây năm đó có giao ước với Giáo chủ, nếu như chưa thể dùng võ công để thắng Giáo chủ thì tuyệt không rời nơi đây. Tôn mỗ cho đến bây giờ vẫn chưa thắng được, há có thể trách Giáo chủ được sao?

Đang nói thì mọi người đã vào đến hoa sảnh, Hồng Đăng phu nhân vội vàng thay mọi người giới thiệu, không chút khách sáo.

Sau khi an tọa, Hồng Y La Sát Long Châu hai tay bưng một chiếc hộp ngọc và một bức thư kính cẩn đến trước mặt Hồng Đăng phu nhân.

Hồng Đăng phu nhân sau khi đón nhận, quay đầu nhìn Mai Quân Bích và cười một cách bí mật nói :

- Tiểu huynh đệ, đây là bức thư Giáo chủ gửi lại cho ngươi, sáng hôm nay mới phát hiện ra ở trong tịnh thất của Giáo chủ. Ngươi hãy xem đi.

Vừa nói Phu nhân vừa đưa bức thư đến cho Mai Quân Bích.

Mai Quân Bích vì biết Huyền Nữ giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ chính là Chu đại ca, cũng lại là Cửu thư thư, là một người khoảng hai mươi mấy tuổi (thực tế theo tuổi tác mà nói thì sợ đã gần một trăm). Đây là một thiếu phụ kiều diễm, bà ta gửi riêng cho mình một bức thư, lúc này nhìn vào bất giác đỏ mặt, trống ngực đập thình thịch. Nhưng lại không thể không nhận và không thể không mở thư, vả lại chàng cũng không biết trong thư nói gì.

Sau khi nhận thư, nhìn qua quả nhiên trên phong thư có một hàng theo kiểu chữ Khải, nét chữ sắc sảo ghi :

“Thân gửi Mai hiền đệ”

Mai Quân Bích không dám nhìn lâu, liền vội mở ra, chỉ thấy bên trên viết :

“Mai hiền đệ nhả giám Nhớ lại lần gặp gỡ ở sông Tương, đã biết hiền đệ là người phi thường, thân mang tuyệt học. Huyền Nữ giáo không kết nạp được hiền đệ thì cũng không cho là cừ địch, nếu vì sự sai lầm trong việc truy bắt Võ lão anh hùng thì đó đều do dạy dỗ chưa nghiêm, dẫn đến việc xúc phạm đáng tiếc,

tất cả đều là lỗi của ngu tử cả. Cửu Thiên huyền công thật sự rất liên quan đến việc cảm ứng tâm linh, đối với hiền đệ mà nói, chẳng qua là muốn kết nạp vào bốn Giáo mà thôi. Hiền đệ thấm nhuần Phật học, thiên cơ tỏa rạng, thấu rõ huyền công đã khiến cho ngu tử hiểu được sai trái trước đây, trong lòng luôn luôn hổ thẹn, mong đệ hiểu cho.

Nghe nói Võ Lâm Dị Bảo, hiền đệ cũng đã có được, đó là phước duyên của mấy trăm năm, chỉ người hữu đức mới có, thật trong lòng ngu tử vô cùng vui mừng cho đệ.

Trong đó lại còn có cả A Nậu thần kiếm, là bảo bối giáng ma của Phật môn, với sở học của hiền đệ thì cũng không khó để hiểu rõ những huyền ảo trong đó. Lục Thiệu là nơi thâm sơn cùng cốc ít người lui tới, chính là nơi thích hợp cho việc luyện kiếm. Nếu như có thể cùng với hai vị muội tử cùng nhau tĩnh tâm để tham cứu kiếm quyết thì nội trong ba tháng có thể thành tựu. Đúng lúc ngu tử phải luyện lại huyền công, có lẽ cũng có ngày gặp lại hiền đệ. Tôn ông đang ở lại Ca Lạc sơn trang, hiền đệ ghé thăm, hy vọng sẽ với bớt nỗi khổ tâm Quyển hạ Thanh Liên kinh xin gửi lại hiền đệ, mong có thể chuộc lại những lỗi lầm ngày trước. Thư viết vội vàng mong hiền đệ bỏ qua.

Chu Thiên Hiền cẩn bút”

Mai Quân Bích đọc xong bất giác trong lòng nghĩ bản thân mình cùng với Chu Thiên Hiền đã hai lần gặp mặt, cùng nhau đàm luận tại tửu lâu.

Tự mình nói cho cô ta biết mình đã được đính hôn từ nhỏ, cho đến lần này vâng lệnh phụ thân đến Nhạc Châu tìm thăm nhà Nhạc phụ.

Hóa ra cô ta đã biết Tôn Tồn Nhân bị giam ở Ca Lạc sơn trang chính là nhạc phụ của mình.

Vì thế lần trước khi gặp cô ta ở Lục Thiệu sơn, cô ta đã nói tuy người bị nhốt không phải là Võ lão anh hùng, nhưng cũng tự mình tiễn người đến đó. A Nậu thần kiếm, Thiên Phong Hồ Phách hai thứ Võ Lâm Kỳ Trân ấy Cửu Thiên Ma Nữ luôn luôn mong muốn vì thế mưu cầu đã hai mươi năm, nhưng vô tình ta lại được, nhưng cô ta đã không đổ kị mà ngược lại còn mừng cho mình nữa. Hành động này không phải trong ma giáo ai cũng có được.

Vả lại theo khẩu khí trong thư, thì hình như cô ta đã biết mình không thể mở được A Nậu thần kiếm. Bảo mình phải lưu lại Lục Thiệu sơn, yên tĩnh để tham hội kiến văn mới mong có thể thành tựu. Sự quan tâm lo lắng này thiết tưởng thật là chu đáo, thật là cảm động.

Mai Quân Bích vừa cầm bức thư vừa trầm tư suy nghĩ như vậy, chợt nghe Thượng Quan Yến hỏi :

- Mai ca ca, yêu nữ viết thư để lại nói gì vậy?

Mai Quân Bích nghe tiểu muội hỏi liền giật mình, vội đưa bức thư cho Hồng Đăng phu nhân vừa nói :

- Hồng Đăng thư thư, xin thử xem qua.

Hồng Đăng phu nhân xem qua một cái, xong rồi lấy hộp ngọc hương về phía Mai Quân Bích nói :

- Đây là cuốn hạ Thanh Liên kinh, trên thư Giáo chủ nhờ tôi chuyển lại cho Tôn lão anh hùng.

Mai Quân Bích vội đưa tay đỡ lấy, vừa định chuyển qua cho Tôn Tồn Nhân, bỗng nghe Tôn Tồn Nhân cười lớn nói :

- Cuốn Thanh Liên kinh này mặc dù là di vật của sư môn, nhưng lão phu giờ đây đã già cả rồi, giữ nó cũng vô dụng mà thôi. Hiền đệ, hay là ngươi cứ giữ nó đi!

Mai Quân Bích tìm cách từ chối, chợt thấy Tôn Tồn Nhân nghiêm sắc mặt nói :

- Hiền đệ, lão phu biết ngươi thân mang tuyệt học của Phật môn là Hàng Ma tâm pháp, tự nhiên không cần luyện võ công ở trong đó, nhưng ngươi cũng không thể xem thường nó được!

Mai Quân Bích vội đáp :

- Tiểu đệ đâu dám!

Tôn Tồn nhân nói tiếp :

- Năm đó Thanh Liên Chân Nhân đã dốc hết tâm lực mà viết nên bộ Thanh Liên kinh này, có thể nói là tập hợp tất cả võ công của các phái. Trong quyển thượng nguyên là các phương pháp căn bản của việc dưỡng khí quy nguyên. Quyển hạ này lại chuyên nói về quyền kiếm công phu của các phái. Người hành đạo trong giang hồ nếu có thể xem kỹ cuốn hạ này thì đối với võ học của các phái có thể đủ khả năng biết người biết mình, như thế càng giúp ích cho người trong việc ứng xử.

Hồng Đăng phu nhân cũng nói :

- Thanh Liên Chân Nhân, ba trăm năm trước được tôn xưng là võ công chí tôn, tinh thông võ học các phái, cuốn Thanh Liên kinh này như thế không phải là không có ích. Tiểu huynh đệ, thịnh ý của Tôn lão anh hùng, người không thể chối thác được.

Bà ta còn chưa biết giữa họ có mối quan hệ cha vợ con rể, chỉ sợ là vị tiểu huynh đệ bỏ mất cơ hội cho nên mới nói vào như thế.

Mai Quân Bích đành phải chấp nhận.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khách ngồi trước mặt Kim lão nhị, này giờ nghe mọi người nói chuyện, hai mắt lão liên nhìn cuốn Thanh Liên kinh không chớp, mặt lộ sắc tham. Thôi Huệ đã nhìn thấy rõ tất cả, nhân vì cô ta vốn không có cảm tình với Công Tôn Khách, cho nên đã ngầm ngầm để ý này giờ.

Lúc này bọn tỳ nữ đã bày xong tiệc rượu ở sảnh đường, tiệc rượu này là để tạ lễ đối với Tôn Tồn Nhân.

Hồng Đăng phu nhân mời Tôn Tồn Nhân ngồi ở ghế chủ tọa, mọi người thì cứ theo thứ tự mà ngồi, một mặt là tôn trọng hảo ý của Giáo chủ, một mặt là mời Tôn Tồn Nhân ở lại trong thời gian Mai Quân Bích phải ở Lục Thiệu sơn để luyện kiếm.

* * * * *

Tôn Tồn Nhân tuy rất nóng lòng đi tìm con gái, nhưng vừa nghĩ đến nghĩa tể của mình được hai thứ võ lâm kỳ trân thì đã thay đổi ý định. Lão nghĩ, mặc dù biết với võ công của Mai Quân Bích thì không sợ người khác cướp đoạt, nhưng lại nghĩ nếu như Mai Quân Bích thời gian này mà luyện thành A Nậu thần kiếm thì đó là việc quá tốt. Bằng không thì cũng đủ để cho chàng tham khảo được những phái võ học trong cuốn hạ Thanh Liên kinh, như thế sau này sẽ gặt hái được nhiều kinh nghiệm.

Tâm nghĩ miệng nói. Tôn Tồn Nhân lên tiếng đồng ý trước. Nào ngờ Tôn Tồn Nhân vì nghĩa tể của mình mà một cái gạt đầu này của ông ta sẽ làm cho Mai Quân Bích tham ngộ được kiến văn của A Nậu thần kiếm và trở thành thiên hạ vô địch, nhưng mặt khác nếu như sai lầm một chút cũng có thể gây nên đại họa. Đây là chuyện về sau.

Mai Quân Bích vừa thấy nhạc phụ đồng ý, bản thân cũng không muốn nói nữa chỉ cúi đầu yên lặng.

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến lúc này đã cùng với Lục Thiệu Nhị Kiều nói chuyện rất là tâm đắc, còn Tam tiểu thư Vu Thục Nhân vừa nghe Mai Quân Bích đồng ý ở lại thì vui mừng không nói lên lời.

Hồng Đăng phu nhân lúc đầu sợ Tôn Tồn Nhân còn hận Huyền Nữ giáo chủ mà không ở lại, lúc này vừa nghe ông ta đồng ý cũng vô cùng vui mừng.

Mọi người cùng nhau trò chuyện, ăn uống đến khi xong tiệc mới giải tán.

Hồng Đăng phu nhân đã sớm bảo mấy tỳ nữ dọn dẹp sạch sẽ mấy gian tịnh xá ở trong hoa viên để làm tịnh thất cho Tôn Tồn Nhân nghỉ ngơi.

Như vậy Tôn Tồn Nhân, Mai Quân Bích, Thôi Huệ, Thượng Quan Yến cả bốn người đều ở lại Thiệu Sơn.

43. Chương 43: Tử Phụng Phiêu Linh

Mặt trời dần khuất sau núi, xa xa phía chân trời những tia nắng còn sót lại chiếu trên đỉnh núi, màu sắc rực rỡ trông như những lâu đài bằng vàng dưới bóng hoàng hôn, những rừng phong lá đã ngả màu dưới ánh chiều tà thật làm cho lòng người có một cảm xúc khó tả.

Dương xuân thập nguyệt, thật đúng là thiên nhiên cũng có thi ý.

Trên quan lộ có hai kỵ mã từ phía cổ đạo đi tới, trên lưng con ngựa đi trước là một thanh niên thư sinh tuổi ngoài hai mươi, mày kiếm mắt trong, khuôn mặt hơi gầy, nhìn ra vẻ cũng là hạng phong lưu lịch sự, nhưng lại có nét giảo hoạt.

Trên lưng ngựa phía sau lại là một thư đồng khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, trên lưng mang một thanh trường kiếm, bên hông cũng mang thêm một thanh đoản kiếm.

Đây là hai người quan hệ chủ tớ, cho nên chỉ nhìn cũng biết thanh trường kiếm trên lưng thư đồng là vật của chủ nhân.

Hai thốt ngựa phi cũng không nhanh lắm, thì ra Phúc Châu đã ở phía trước và họ có thể nghỉ chân được nên không cần phải đi gấp.

Nhưng khi vừa qua khỏi khúc quanh bỗng nghe trong rừng cây phía trước một âm thanh cực nhỏ truyền đến.

Nếu như người khác thì có thể không phát giác ra được, nhưng vị thư sinh ở trên ngựa công lực tinh thâm. Âm thanh mặc dù rất nhỏ nhưng làm sao thoát khỏi thính lực của anh ta được? Vì thế trong lòng thầm nghĩ: “Đây rõ ràng là tiếng rên, chắc chắn là do một người bị thương phát ra”.

Nghĩ đến đó, thanh niên nhân vội quay đầu ngựa lại đến trước ngựa của người thư đồng và vị thư đồng cũng dừng lại. Nhưng bây giờ thì lại không nghe được một âm thanh nào cả, ngay cả tiếng rên lúc nãy cũng không còn.

Thanh niên nhân liền vận nội gia công phu lắng nghe, quan sát một lượt trong vòng hơn mười trượng cũng không nghe được nửa tiếng âm thanh nào khác. Lập tức hấn nhảy xuống ngựa, chầm chậm tiến về phía bìa rừng.

Trong rừng sâu hình như có tiếng thở gấp của một người. Tiếng thở cực kỳ yếu ớt.

Trên nét mặt khô gầy của thanh niên thư sinh thoáng lộ chút kinh ngạc, hình như đó là tiếng thở của một cô gái, vả lại có lẽ thương thế cũng nặng. Anh ta liền theo tiếng rên tìm đến, quả nhiên dưới một gốc đại thụ, một thiếu nữ nằm nghiêng, mái tóc mây xõa về một bên.

Nhân vì cô ta nằm quay mặt vào phía gốc cây cho nên anh ta không nhìn rõ được diện mục.

Trên người cô gái mặc một bộ áo lụa màu tím bó sát người.

Nhìn qua dáng eo thon thả, tay chân mềm mại... có lẽ cũng là một trang tuyệt sắc giai nhân.

Thanh niên thư sinh vừa đi đến gần phía trước cô gái, bỗng nhiên ngửi thấy một luồng xú khí hôi không thể tưởng cách đó không xa theo gió bay đến.

Đây chính là bị trúng phải độc Kim Tuyến Đào Hoa và lại uống Bách Độc tán, độc chất đã được đẩy ra, lẽ nào cô ta bịa? Đúng rồi! Rõ ràng cô ta đã uống Bách Độc tán, độc chất được đẩy ra khỏi nên thân thể mới mềm nhũn như vậy, tay chân thì không cử động được mới té nằm trên đất như thế.

Nghĩ đến đó, bỗng thấy tay áo của tử y thiếu nữ khẽ lay động và còn để lộ ra một mảnh giấy trắng. Thanh niên thư sinh trong lòng hơi rung động vội cúi xuống nhẹ rút lấy mảnh giấy. Sự thật thì trong tay của thiếu nữ không phải chỉ có mảnh giấy, mà trên mảnh giấy đó lại còn có thêm một vật. Khi rút mảnh giấy ra thì vật đó rơi xuống đất ánh lên một tia sáng. Thì ra đó là một cây trâm đúc bằng vàng được chạm trổ hình con phụng rất tinh xảo.

Thanh niên thư sinh trong lòng chấn động mạnh, không kịp biết trên mảnh giấy viết gì, liền vội vàng cầm cây trâm lên nhìn kỹ. Cây Xích Phụng Kim Thoa này trên giang hồ đã có lưu truyền.

Anh ta cầm cây trầm lên lật qua lật lại và thấy phía sau cây trầm có một hàng chữ rất nhỏ nhưng rất rõ đập vào mắt, đó là câu: “Nam Mô Thiên Thủ Thiên Nhân Quán Thế Âm Bồ Tát”

Đây không phải là một chuyện ly kỳ, bởi vì rất nhiều phụ nữ giàu có suốt đời tin Phật thì ở nơi cây trầm có khắc câu Phật hiệu rồi cài lên đầu để cầu Bồ Tát Quan Âm gia hộ được tai qua nạn khỏi thọ mạng lâu dài là chuyện bình thường. Nhưng ở đây, với hàng chữ này, trong con mắt của chàng thanh niên thư sinh thì rõ ràng nó không giống với những cây trầm bình thường khác. Lúc này trên gương mặt khô gầy của anh ta chợt biến sắc, miệng lẩm bẩm nói :

- Quả nhiên không sai. Đây là chiếc kim thoa phù lệnh của lão ma đầu, bà ta...

Anh ta nhìn lại tờ giấy trắng một lần nữa thì thấy trên đó có những dòng chữ viết vội :

“Cô nương, trước đây lão phu mượn tạm cây kim thoa này thật sự là để cứu một người bạn, không ngờ hôm nay cũng lại cứu chính cô nương! Ha ha! Cô nương nghĩ có vui không?”

Sáng nay cô nương đã uống Bách Độc tán, lúc này độc chất đã hết, cây kim thoa này kính trả lại cô nương. Lão Trộm xin thất lễ”.

A! Đây là những dòng chữ mà Lão Thâu Nhi để lại. Thì ra sang nay cô ta đã bị trúng độc và đã uống Bách Độc tán, trải qua một trận đi thổ tả độc chất tuy đã hết nhưng nguyên khí bị tổn thương, cũng phải trải qua sáu canh giờ mới tỉnh lại được. Thanh niên thư sinh tự mình có nhiều kinh nghiệm tự nhiên hiểu rõ. Tính ra lúc này chưa đến giờ Tuất, như vậy cũng còn hơn một canh giờ nữa cô ta mới có thể tỉnh lại. Những dòng chữ này đương nhiên là cô ta chưa nhìn thấy. Chàng lắng nghe động tĩnh xung quanh, bất giác nhếch mép cười một cái, vội lấy cái kim thoa của Minh chủ phải hắc đạo, một vật có đầy đủ quyền uy vô hạn, cất vào trong túi.

Sau đó chàng khẽ động song thủ, lập tức tờ giấy trắng nát ra như cám, tay áo khẽ phất những bụi giấy tung bay tứ tán không còn dấu tích gì nữa. Xong rồi chàng mới từ từ đi ra khỏi bìa rừng.

Bỗng nhiên trong lòng chàng lại nảy ra một ý niệm khác, liền quay đầu trở lại, nhẹ liếc nhìn một cái, cảm thấy thiếu nữ này phảng phất rất đẹp. Chàng không tự chủ được mình, bước đến gần phía thiếu nữ một bước rồi chăm chú nhìn kỹ, nào ngờ vừa nhìn một cái chàng cảm thấy rung động cả tâm thần cứ muốn nhìn mãi. Chính là người đẹp trong thiên hạ đã thấy nhiều nhưng đẹp như cô gái này thì thật là hiếm thấy.

Cô ta mặc dù bị trúng độc sắc mặt tiêu tụy nhưng cũng không làm mất đi vẻ đẹp của một trang quốc sắc thiên hương, nhất là gương mặt như đóa hải đường đang chớm giữa xuân, với hàng mi cong khép khẽ làm cho hân động tâm đến cực điểm.

Thanh niên thư sinh hai mắt sáng lên, vẻ háo sắc hiện ra, trên nét mặt khô gầy chợt thoáng qua một nụ cười hiểm ác, liền khẽ phất nhẹ tả thủ điểm vào Thụy Huyết của cô gái, thò tay bỗng lấy tấm thân kiều diễm của tử y thiếu nữ đi nhanh ra khỏi khu rừng, phi thân lên ngựa thẳng về Phúc Kiến.

Sau khi vào thành chàng tìm đến một khách điểm đặt thuê hai phòng rồi theo tiểu nhị dẫn đường đi lên phòng. Chàng bế tử y thiếu nữ đặt lên trên giường, rồi thò tay vào trong túi áo của mình lấy ra một gói Phù Nguyên Tán đặc chế của bốn môn và đổ một ít vào trong một cái tách, dùng nước hòa tan. Lúc này chàng mới đi đến gần bên tử y thiếu nữ, nhẹ nhàng đưa tay bóp miệng cô ta, dùng hai ngón tay trở và giữa chèn vào giữa hai hàm răng trắng như ngọc. Thiếu nữ khẽ rên lên một tiếng, miệng đã mở rộng ra.

Thanh niên thư sinh liền nhanh tay đổ chén thuốc vào, sau đó đưa tay nâng nhẹ chiếc cằm của cô gái, cẩn thận để cho đôi môi khép lại rồi mới giải khai Thụy Huyết, lấy mền đắp lên người thiếu nữ. Đầu đó xong xuôi chàng mới đi ra khóa trái cửa lại và về phòng mình.

Về đến phòng thanh niên thư sinh tắm rửa xong xuôi rồi bảo thư đồng xuống dưới kêu tiểu nhị bưng thức ăn tới lên. Chàng chọn những thức ăn ngon và tự mình rót hai tách trà, rồi thuận tay lấy cây Xích Phụng Kim Thoa ra ngắm nghía rất kỹ, thỉnh thoảng trên nét mặt lộ vẻ đắc ý.

Sau khi ăn tối xong, chàng đốt một cây nến đi sang phòng bên, tử y thiếu nữ vẫn còn chưa tỉnh. Chàng để cây nến ở trên bàn, nhẹ nhàng ngồi xuống trên chiếc ghế ở trước giường. Khoảng nửa canh giờ trôi qua, chợt nghe thiếu nữ khẽ cựa mình, anh ta vội đứng dậy đi đến bên giường. Tử y thiếu nữ khẽ chớp mắt mắt cái

rồi chợt mở mắt to ra, phát giác ra mình đang nằm trên một cái giường, ngoài ra còn có một thanh niên anh tuấn đứng cạnh bên.

Nhất thời cô ta không biết chuyện gì đã xảy ra, trong lòng lo lắng sợ mình như một chú nai con không chịu nổi sự rượt đuổi của người thợ săn. Trên nét mặt trắng xanh của cô ta đã hơi có sắc hồng, cô ta định cựa mình ngồi dậy nhưng cảm thấy tay chân xương cốt khắp mình không thể cử động được, bất giác trong lòng lại càng lo sợ.

Thanh niên thư sinh thấy cô ta gắng gượng cử động cái thân hình nhỏ bé, hai mắt thì đang nhìn mình với vẻ sợ hãi và cảnh giác liền vội mỉm cười nói :

- Cô nương, cô tỉnh rồi à? Cô nương không nên cử động vội. Cô nương đã trúng phải thứ độc rất lợi hại của Miêu Cương là Kim Tuyến Đào Hoa, tiểu sinh đã cho cô nương uống Bách Độc tán, độc chất tan hết rồi mới cho cô nương uống Phù Nguyên Tán của sư phụ tiểu sinh. Nhưng vì chân khí bị thương tổn, ít nhất cô nương cũng phải tĩnh dưỡng bảy tám ngày, mỗi ngày còn phải uống ba lần Phù Nguyên Tán mới có thể phục hồi nguyên khí. Lúc này tốt nhất là cô nương không nên dụng lực.

Tử y thiếu nữ lúc này vô cùng tỉnh táo quan sát anh ta, và không cần đáp lời, tựa hồ như cô ta hồ nghi không ít, tự mình xác thực đã trúng độc của người, giữa đường tay chân không vững đã bị hôn mê mấy lần.

Cô ta nhớ lại sáng nay bụng đau như cắt, bị đi xổ tả một trận, rồi lại bị hôn mê, như thế thì chính anh ta đã trượng nghĩa cứu mình. Nhĩ đến đó, trong ánh mắt cô ta đã dần chứa vẻ cảm kích, cất tiếng khẽ hỏi :

- Công tử... công tử là ai?

- Tôi?

Thanh niên thư sinh mỉm cười nói :

- Tiểu sinh là Mai Quân Bích.

Sau khi nói ra chữ “Mai Quân Bích”, cơ hồ như cảm thấy không ổn, chàng liền vội nói tiếp :

- Tên chữ là Quân Bích, chữ Quân trong “Quân lâm thiên hạ”, chữ Bích trong “Bạch bích vô giá”. Còn cô nương... quý tách là gì?

- Mai Quân Bích... A! Công tử chính là người nổi danh với “chưởng thương Tứ sát, kiếm bại Hồng Đăng” phải không? Tiểu nữ ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nay lại có phúc được công tử cứu giúp.

Tử y thiếu nữ chớp đôi mắt, bây giờ thì cô ta đã hoàn toàn yên tâm rồi. Cô ta thầm nghĩ :

- “Người trên giang hồ gần đây đã truyền vang khắp cả, Mai Quân Bích là một người hiệp nghĩa, là một bậc chánh nhân quân tử. Anh ta năm nay bao nhiêu tuổi...”

Nghĩ đến đó trên nét mặt đang dần dần có sắc hồng của cô ta cũng lộ một niềm vui.

Mai Quân Bích vừa nghe cô ta nói, trên gương mặt khô gầy lộ vẻ đắc ý vội nói :

- Cô nương đừng quá khách khí, giang hồ hành đạo, cứu khổ phò nguy là việc chung của mọi người. Cô nương...

Người này ăn nói đĩnh đạc, đi thẳng vào sự việc, không hề quanh co. Nói đến chữ “cô nương” thì nhẹ nhẹ dừng lại, nhân vì tử y thiếu nữ còn chưa cho biết tên của mình.

Lúc này anh ta với vẻ vô cùng quan tâm, lại nói một cách nhẹ nhàng :

- Cô nương chắc cũng là người trong võ lâm. Con sâu độc Kim Tuyến Đào Hoa ngoài Lục Thiệu Nhị Kiều Phiêu Diêu Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều được Miêu Cương Độc Phụ truyền ra, trong thiên hạ thật không có ai có thể thực hiện được. Trước đây mấy ngày tiểu sinh suýt nữa bị con tiện tỳ đó hạ độc rồi. Cô nương thử nghĩ lại coi có phải bị độc thủ của mụ ta không?

Tử y thiếu nữ thần sắc buồn bã nói :

- Công tử là người nghĩa hiệp, tôi cũng không cần phải giấu giếm làm chi, tiểu nữ là Tôn Tương Liên, từ nhỏ đã bái Vô Ngại đại sư ở Cửu Hoa sơn và Thiên Thủ Quan Âm ở Hải Tâm sơn làm sư phụ.

Mai Quân Bích vừa nghe, trong lòng cả kinh chấn động, thầm cho là kỳ quái. Cửu Hoa sơn Vô Ngại đại sư thân phận cực cao, Nhất Thủ Tam Tài kiếm pháp oai chấn vô lâm, vả lại bà ta là người chánh phái. Chính đương vị Chứng môn của Cửu đại môn phái đối với bà ta cũng tỏ lòng cung kính, đây chính là nhân vật “xuất danh nan nhĩ”.

Còn như Hải Tâm sơn Thiên Thủ Quan Âm mấy mươi năm gần đây lại là một đại ma đầu nổi danh trên chốn giang hồ, nắm đó lãnh đạo quần ma đối địch với Cửu đại môn phái, và quần ma còn đề cử bà ta làm Minh chủ nữa.

Một chính một tà này là hai vị tuyệt thế cao thủ, tại sao đồng thời thu nhận một người làm đồ đệ? May mà lúc mình gặp cô ta, mình không có thái độ lỗ mãng, bằng không thì với hai lão quái vật đó, tự mình cũng không thể nào chạy thoát được.

Nghĩ đến đó chàng nhìn Tôn Tương Liên một cái, nét mặt vui cười nói :

- A! Tôn cô nương có thể đồng thời bá hai vị võ công tuyệt thế làm sư phụ thật là phúc duyên không phải là ít.

Tôn Tương Liên cười đáp :

- Bởi vì năm xưa hai vị ân sư Cửu Hoa sơn và Hải Tâm sơn đi đường ngang qua, tình cờ cùng gặp tiểu nữ và đều có ý thu làm đồ đệ. Vì thế mà hai vị lão nhân gia nảy sinh tranh chấp.

Mai Quân Bích gật đầu nói :

- Với danh vọng và địa vị của hai bậc tiền bối đó, đã nói ra tất nhiên phải giữ lời không bao giờ chịu nhường nhịn.

Lại hỏi :

- Kết quả thế nào?

Tôn Tương Liên cười đáp :

- Về sau cả hai vị ân sư đi đến thỏa hiệp rằng tiểu nữ trước tiên ở Hải Tâm sơn mười năm, sau đó sẽ về Cửu Hoa sơn.

Mai Quân Bích “À” lên một tiếng.

Tôn Tương Liên nói tiếp :

- Mãi đến mấy tháng trước, Hải Tâm sơn chủ hạ lệnh cho tiểu nữ hạ sơn, trước khi đi có giao cho một lá kỳ lệnh của Huyền Nữ giáo chủ và một chiếc Kim Phụng thoa, nói rằng gia phụ bị Huyền Nữ giáo bắt đi từ mười mấy năm trước giam ở Ca Lạc sơn trang. Lão nhân gia còn dặn dựa vào hai tín vật đó để đi tìm gia phụ. Lúc đó tiểu nữ mới biết rằng gia phụ hiện vẫn còn sống. Đến Cửu Hoa sơn bá kiến ân sư xong, tiểu nữ vội vàng đến Ca Lạc sơn trang. Hồng Y La Sát Hạ Long Châu bảo tiểu nữ đến Lục Thiệu sơn sẽ gặp Huyền Nữ giáo chủ. Tiểu nữ tới đó gặp Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều, đòi xem tín vật. Nào ngờ tiểu nữ tìm mãi không thấy, thì ra hai vật đó đã mất đầu từ trước. Lúc đó Hồng Y La Sát Hạ Long Châu cũng vừa đến, nói là tiểu nữ lừa cô ta, thế là sinh ra động thủ, bị Nhiếp Ngọc Kiều phóng độc trùng, may nhờ công tử cứu giúp...

Mai Quân Bích nghe nói liền hiểu ra, lần ấy ở Cửu Đạo loan, Xuyên Thiên Phi Thử lấy ra chiếc Phụng Kim Thoa đó tất do lão lấy trộm được của Tôn Tương Liên.

Trong bức thư lão viết rằng lấy cấp Kim Phụng thoa để chữa trị giúp cho một người bằng hữu lại bệnh nan y nào đó, chẳng biết vị bằng hữu nào, nhưng lão dùng xong đã trả lại.

Một điều đáng lưu ý là hai vị sư phụ của thiếu nữ này là hai nhân vật có danh tiếng bậc nhất trong vô lâm...

Lúc này chàng không giúp được gì cho cô ta nữa, Mai Quân Bích chấp tay nói :

- Cô nương tuy đã được giải độc nhưng vẫn phải nghỉ ngơi cho lại sức. Bây giờ không còn sớm, tại hạ phải cáo từ...

Nói xong ra khỏi phòng.

Tôn Tương Liên uống Phù Nguyên Tán nên cô ta thấy đỡ nhiều, tay chân đã hoạt động được.

Nàng nằm một lúc rồi ngồi lên vận công.

Nhưng mới bắt đầu hành công, nàng kinh hãi nhận ra công lực mình đã bị tiêu tán gần hết.

Bấy giờ Tôn Tương Liên mới nhớ ra khi uống Bách Độc tán, nếu không được uống Bổ Nguyên Tụ của Miêu Cương Độc Phụ tất công lực sẽ tiêu thất, phải qua một trăm ngày mới hồi phục lại được.

Chỉ là trước đó nàng đã được uống một viên Tuyết Liên Tử của sư phụ Thiên Thủ Quan Âm cho, sau đó lại được Mai Tam công tử tặng linh dược đặc chế Phù Nguyên Tán nên công lực khôi phục lại được ba bốn thành.

Tôn Tương Liên vận công một lúc nhưng biết rằng nhất thời không sao khôi phục lại như trước được nên lại nằm xuống.

Thao thức mãi không sao ngủ được, nàng cứ nghĩ vẩn vơ mãi.

Nàng nhớ sư phụ Vô Ngại đại sư từng cho biết một chuyện bí mật.

Đó là lúc lâm chung, tiên mẫu nói với ân sư rằng lúc còn nhỏ nàng đã được phụ mẫu đính thân với nhi tử của một vị bằng hữu của phụ thân, họ Mai.

Thiếu niên đó lúc nhỏ tên là Mai Tam Cung, năm nay cũng vừa mười chín tuổi như nàng.

Nghĩ tới đó, nàng đỏ mặt lên trầm nghĩ :

- “Vị Mai Tam Cung đó mình chưa thấy mặt bao giờ, không biết có được tuấn tú như vị Mai Tam công tử vừa cứu mình không?”

Đột nhiên Tôn Tương Liên ngồi bật lên, lảo lảo :

- Có lý nào như thế? Thiên Thai... Mai... Tam... công tử...

Ánh mắt nàng chợt sáng lên, Tôn Tương Liên “À” một tiếng, nghĩ thầm :

- “Chàng cũng họ Mai, ở Thiên Thai, cũng là con thứ ba trong gia đình... Lẽ nào chính là chàng?”

Thế gian thật lắm chuyện tình cờ, và cũng thật trở trêu.

Vì Tôn Tương Liên chính là ái nữ của Tôn Tồn Nhân bật tích mười bảy năm nay, cũng là vị hôn thê của chàng, được hai nhà đính ước từ nhỏ.

Chắc độc giả rất lấy làm ngạc nhiên rằng vì sao Mai Quân Bích là một bậc chính nhân quân tử lại đi lấy trộm Kim Phụng thoa của một thiếu nữ lâm nạn?

Đặc biệt chàng đã gặp Tôn Tồn Nhân, nhạc phụ của mình, cũng là phụ thân của Tôn Tương Liên, biết rõ việc hai nhà đã đính ước cho mình và nàng khi cả hai còn nhỏ, Tôn Tồn Nhân cũng đã nói tên nữ nhi và hoàn cảnh cha con thất lạc nhau mười bảy năm trước.

Trong trường hợp đó lẽ ra chỉ cần Tôn Tương Liên giới thiệu tên mình, chàng đã đoán ra ngay mới phải chứ?

Thế mà chàng lại không chút phản ứng gì là sao?

Lại thêm một điều nghi vấn khác là trong thời gian ba ngày sau đó, Mai Quân Bích chăm sóc cho Tôn Tương Liên phục dùng Phù Nguyên Tán của mình, tận tâm chăm sóc nàng, nhưng không nói gì về chuyện gia đình nữa.

Mai Quân Bích đã biến đổi tâm tính rồi chăng?

Hay bên trong có ẩn tình gì?

Còn Tôn Tương Liên là thiếu nữ, tuy có nghi ngờ nhưng mới nghĩ đến chuyện đó đã đỏ bừng mặt lên rồi, ai lại hé răng!

Sau ba ngày thì công lực của Tôn Tương Liên đã phục hồi hơn phân nửa.

Sang ngày thứ tư, Mai Quân Bích sai điểm gia chuẩn bị một chiếc xe kiệu cho Tôn Tương Liên, còn mình cùng tên thư đồng thì cưỡi ngựa tùy hành, tiếp tục hành trình.

Qua Lê Bình, Cẩm Bình, tới Kiêm Dương thì rẽ lên hướng bắc.

Năm sáu ngày đường trôi qua bình yên.

Trong thời gian đó, Tôn Tương Liên kín đáo dò hỏi thân thế Mai Quân Bích nhưng chàng chỉ trả lời qua loa không chịu nói thật.

Mặc dù thế Tôn Tương Liên càng tin Mai Tam công tử mấy tháng nay làm chấn động giang hồ hiện đang ở bên mình chính là Mai Tam Cung, vị hôn phu của nàng mà hai gia đình đính ước từ nhỏ.

Chỉ là nàng chưa dám khẳng định, lại càng không thể mở lời nói ra mà thôi.

Tuy thấy Mai Quân Bích không chịu tiết lộ lai lịch thân phận, nàng có bực mình nhưng lại tự biện bạch rằng, một người nổi danh như Mai Tam công tử, đánh bại nhiều nhân vật lừng danh cả trong hắc bạch lưỡng đạo là Vô Tỹ Thiên Vương Lý Tàn, Hồng Đăng phu nhân, Cửu Thiên Ma Nữ, Thái Bạch Thần Ông... đương nhiên có rất nhiều cừu nhân.

Chàng đã là một vị công tử quý phái, đương nhiên gia sản không nhỏ, thân phận không ít.

Nếu để lộ lai lịch thân phận tất không tránh khỏi bị cừu nhân trả thù, mang họa cho người thân...

Biện minh như thế, cơn giận liền biến đi.

Hơn nữa trong thời gian đồng hành, Mai Quân Bích tỏ ra rất quan tâm chăm sóc nàng, cứ mỗi ngày ba lần sắc thuốc Phù Nguyên Tán giúp nàng trị liệu chẳng kém gì lương y, làm sao còn trách chàng được chứ?

Chẳng những không trách mà trong lòng nàng còn cảm thấy ngọt ngào, hình như có cả mối cảm tình rất khó tả nữa!

Công lực của Tôn Tương Liên dần dần hồi phục.

Hôm ấy vào độ canh hai, nàng bỗng nghe hình như ở trong phòng có tiếng chân người rất khẽ đi ra khỏi phòng.

Thoạt tiên nàng không chú ý lắm đến điều này.

Nhưng hôm sau vẫn thế.

Một câu hỏi chợt lóe lên :

- Giờ này mà Mai Tam công tử còn đi đâu? Chẳng lẽ một vị công tử hào hoa như vậy mà còn làm những chuyện...

Không hiểu vì lý do gì, nhưng Tôn Tương Liên chợt nảy ra ý định điều tra xem Mai Tam công tử đang làm việc bí ẩn gì.

Nhưng nghĩ lại mình là thiếu nữ, giữa đêm khuya lén lút đi theo một nam nhân thì làm sao tiện?

Nếu đó là chuyện tư tình, mình phát hiện được thì tốt ở chỗ nào?

Hơn nữa nàng có lần nghe ân sư nói rằng một người muốn tinh thông về kiếm thuật tất nên luyện kiếm vào đêm khuya.

Chàng đi luyện kiếm thì sao?

Thế là nàng bỏ ngay ý định điều tra.

Hôm ấy đến Thần Châu thì trời đã tối.

Chợt phía sau có tiếng vó ngựa dồn dập, Mai Quân Bích vừa quay lại nhìn thì đã thấy hai kỵ mã từ phía sau phi tới như bay.

Trên ngựa là hai tên đại hán.

Chúng phi ngựa ngang qua Mai Quân Bích và chiếc xe kiểu chở Tôn Tương Liên thì gò cương dừng lại quan sát trong phút chốc rồi lại ra roi tiếp tục phóng đi.

Hai tên xem ra thuật phi ngựa chẳng phải tầm thường.

Nhưng ai có việc nấy, bận tâm làm gì những chuyện dọc đường?

Vào trấn, Mai Quân Bích tìm một ngôi điểm lớn có tên là An Thông khách điểm trú lại.

Như những nơi khác, khi thấy khách nhân gồm một vị công tử quý phái và một tiểu thư đẹp như thiên tiên, bọn điểm gia tiếp đãi rất chu đáo.

Ăn tối xong, Tôn Tương Liên về phòng nghỉ trước.

Nàng còn chưa kịp ngủ thì chợt nghe có tiếng ngựa hí vang và tiếng vó ngựa phi rầm rập, ngạc nhiên tự hỏi :

- “Giờ này trừ quan quân ra, ai có việc khẩn cấp gì mà phóng ngựa chạy như điên vậy chứ?”

Tiếng ngựa phi thẳng vào An Thông khách điểm.

Tiếp đó là tiếng chào mời của bọn điểm gia :

- Diêm lão gia, Hạ lão gia xin vào đi! Trà rượu đều chuẩn bị chu tất cả rồi.

Có người “Ừm” một tiếng.

Chuyện có khách đêm đến trú muộn là thường tình.

Tôn Tương Liên tắt đèn lên giường ngồi vận công.

Trên thành, trống cầm canh điểm hai tiếng.

Chợt bên ngoài có nhiều tiếng bước chân.

Tôn Tương Liên đến ngồi lên cửa sổ nhìn ra ngoài xem thì chợt nghe có tiếng nói vang lên đồng dục :

- Chúng tôi là công sai của hai phủ Thần Châu và Quý Châu đến đây để bắt cướp. Lương dân không cần phải lo, cũng không ai được ra ngoài!

Tôn Tương Liên định trở lên giường ngủ thì chợt nghe cách mấy phòng có tiếng người hét to :

- Dâm đồ ác bá! Còn chưa ra chịu trời hay sao?

Tôn Tương Liên dừng lại, nghĩ thầm :

- “Tên dâm đồ ác đó cũng thuê phòng ở ngay trong đây này sao?”

Tiếng đồng dục lúc trước lại vang lên từ ngay trước viện :

- Dâm đồ nghe đây! Thần Đào Diêm lão gia và Tỳ Bà Thủ Hạ lão gia đích thân đến đây. Nếu không ngoan ngoãn ra chịu tội thì chúng ta sẽ không khách khí đâu!

Tiếp đó nghe “Vút” một tiếng.

Chắc một lão gia vừa nói dùng viên đá ném vào cửa sổ nhà bên cạnh làm trúng vật gì đổ ầm ầm.

Nhưng điều làm Tôn Tương Liên sửng sốt là hòn đá ném ngay vào phòng trú của Mai Quân Bích!

Nàng ngơ ngác tự hỏi :

- “Chẳng lẽ bọn công sai đến là để bắt Mai Tam công tử? Cứ theo lời chúng vừa nói thì chàng là kẻ dâm đồ hay sao?”

Không đời nào!

Hiển nhiên là bọn công sai giá áo túi cơm này bắt sai người.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng bên mở ra.

Tôn Tương Liên dán mắt ra cửa sổ nhìn.

Hai người bạn võ phục đứng ngoài sân đối diện với cửa phòng Mai Quân Bích, cách chừng ba bốn trượng.

Một tên khác thân thể cao lớn vừa xông vào phá cửa phòng, chừng như sợ gặp phải đối thủ lợi hại nên giật xong cửa liền hốt hoảng chạy biến, đứng sau lưng hai người bạn võ phục tự xưng là Diêm lão gia và Hạ lão gia.

Trong phòng Mai Quân Bích vẫn còn sáng ánh đèn.

Sau khi cửa phòng bị phá, một thiếu niên thư sinh đặt sách xuống bàn, chậm rãi đứng lên nói :

- Kiểm nhĩ, theo ta!

Thiếu niên thư sinh đó chính là Mai Quân Bích.

Chàng nói xong đường hoàng bước ra cửa đến trước hai tên công sai.

Tên thư đồng tay cầm kiếm ngáng đầu bước theo sau.

Hai tên công sai bên võ phục tự xưng Diêm lão gia và Hạ lão gia đều đã đến tuổi ngũ tuần.

Lão đứng bên tả da mặt hồng hào, tay cầm đại đao, đáng rất uy vũ.

Đó là vị Tổng bộ đầu của phủ Quý Châu, danh hiệu Thần Đao Diêm Thế Hòa.

Còn lão đứng bên hữu vóc người thấp bé, tay cầm một cây Lượng Thiên Xích, cũng là Tổng bộ đầu phủ Thần Châu, Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu.

Hai người này cũng là nhân vật có danh khí ở vùng tây nam.

Lần này vì dọc quan lộ từ Quý Châu đến Thần Châu phát sinh rất nhiều trọng án hiếp dân giết người, phần lớn nạn nhân là khuê nữ con nhà hoàng hoa nên hai phủ mới liên kết truy bắt tội phạm.

Vì những vụ thảm án ly kỳ như vậy liên tiếp xảy ra, hai vị tri phủ đoán rằng thủ phạm là người trong giang hồ nên đặc phái hai vị Tổng bộ đầu Thần Đao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu đích thân tra án.

Ngay sau khi Mai Quân Bích cùng tên thư đồng từ trong phòng đang đi về phía hai tên công sai thì có thêm hai người nữa cũng bước theo.

Tôn Tương Liên thấy đó là hai tên hán tử, và nhận ra hai tên này chính là hai kỵ mã vượt qua xe mình lúc sắp tới Thần Châu.

Thì ra chúng là thủ hạ của hai tên bộ đầu được cử tới đây trước để thăm dò tung tích, chẳng trách khi sắp vượt qua, hai tên còn dừng ngựa lại nhìn Mai Quân Bích một lúc và nhóm ngó vào xe.

Mai Quân Bích làm như không thấy hai tên đi sau mình, bước ra đứng trước mặt hai vị Tổng bộ đầu hỏi :

- Hai vị, đêm khuya giá lâm tới trước phòng tại hạ, còn ném đá vào phòng, chắc rằng tìm tại hạ có việc gì? Hơn nữa nghe giới thiệu thì hai vị là công sai của quan phủ đi bắt người, không biết có nhận sai người không?

Chàng hỏi nhưng vẫn đứng khoanh hai tay trước ngực, không có vẻ gì là đang phòng bị cả.

Lời lẽ và thái độ của chàng khiến hai tên công sai bối rối, đưa mắt nhìn nhau.

Sau một lúc, Thần Đao Diêm Thế Hòa trấn định lại, hắng giọng hỏi :

- Các hạ là ai?

Mai Quân Bích cười đáp :

- Tại hạ là Mai Quân Bích ở Thiên Nhai.

Hai tên công sai bất giác cùng lùi lại một bước.

Mấy tháng qua Mai Tam công tử làm chấn động giang hồ, đại náo Lục Thiệu sơn, đánh bại cả Huyền Nữ giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ lẫn Chương môn nhân phái Hoa Sơn Thái Bạch Thần Ông, người trong võ lâm ai mà không biết?

Làm sao nhân vật đó lại xuất hiện ở Tương Tây chứ?

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu chăm chăm nhìn thiếu niên thư sinh vóc người mảnh mai đứng trước mặt mình một lúc rồi cất giọng ngờ vực :

- Có phải các hạ chính là vị Mai Quân Bích mới rồi đánh bại cả Huyền Nữ giáo chủ và Thái Bạch Thần Ông ở Lục Thiệu sơn không?

Mai Quân Bích gật đầu :

- Chính là tại hạ.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu lại nói :

- Trong thời gian gần đây ở dọc quan lộ từ Quý Châu tới Thần Châu xảy ra rất nhiều vụ hiếp dâm giết người. Xin hỏi, các hạ vừa theo đường đó tới đây, có phát hiện được tin gì của bọn dâm ác đó không?

Chẳng khó gì mà không nhận ra trong câu hỏi hàm chứa sự nghi ngờ, chỉ là không tiện nói thẳng ra “người chính là chủ phạm” mà thôi.

Mai Quân Bích lạnh lùng đáp :

- Tại hạ không phải là công sai nhận lương nhà nước để làm việc đó. Giả như có gặp thì đã giúp các vị một tay rồi, tiếc rằng không nghe nói.

Thần Dao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu bị đối phương phản kích lại bằng một câu nói khích cùn biến sắc.

Đột nhiên tên hán tử cao lớn đứng sau chúng quát lên :

- Hai vị lão gia đừng nghe tên dâm tặc đó! Hắn chính là hung thủ, hạ nhân nhận ra hắn mà!

Mai Quân Bích nhú mày, ánh mắt chợt rực lên tức giận!

Chàng cười nhạt nói :

- Thì ra nhân quan của người phi thường như vậy!

Lời vừa dứt, chàng với tay rút thanh bảo kiếm từ tên thư đồng rồi lướt tới, thanh bảo kiếm lóe lên hai vệt sáng.

Liền đó, tên hán tử cao lớn rú lên ngã xuống lăn lộn trên mặt đất.

Mai Quân Bích điềm nhiên lùi lại ba bước, tra kiếm vào bao như cũ.

Tất cả những động tác rút kiếm, lướt người, xuất thủ, lui về diễn ra chỉ trong chớp mắt, nhanh không sao tưởng tượng được.

Tên hán tử cao lớn hoàn toàn không kịp phản ứng, bị kiếm đâm lòi cả hai mắt ôm lấy bộ mặt nhầy nhụa máu, vừa lăn lộn vừa rú lên thảm thiết.

44. Chương 44: Công Sai Hành Sự

Tử Phụng Tôn Tương Liên vẫn nhìn ra cửa sổ quan tâm theo dõi tình hình, thấy vậy cũng phải giật mình chấn động!

Quả thật trong đời nàng chưa từng thấy kiếm pháp của ai chuẩn xác và thần tốc như thế bao giờ!

Mặt khác, nàng không hoàn toàn đồng tình với Mai Quân Bích.

Tên hán tử đương nhiên là đáng bị trừng trị, nhưng nàng cảm thấy khoét cả hai mắt hấn là hơi tàn nhẫn quá.

Hai tên tổng bộ đầu Thần Dao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu lại càng kinh hoàng biến sắc!

Cả hai đứng trước tên hán tử cao lớn mà đối phương xuất thủ đả thương tên thuộc hạ, đừng nói ra tay giải cứu mà giả sử như Mai Quân Bích tấn công chúng cũng không kịp ứng phó...

Nhưng việc công không thể thoái thác, huống chi đối phương đã ngang nhiên thách chiến, đả thương thuộc hạ mình?

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu cầm cây Lượng Thiên Xích bước ra nói :

- Tiểu tử! Chỉ chừng đó cũng đủ chứng minh ngươi chẳng phải giống thiện lương! Lão phu hôm nay...

Thần Dao Diêm Thế Hòa bước ra ngăn lại nói :

- Hạ lão ca hãy khoan, xin nhường Diêm mỗ thỉnh giáo cao chiêu của vị họ Mai này trước!

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu biết rằng lão ca công lực cao hơn mình nhiều nên muốn bảo vệ cho mình mà nguyện xuất thủ trước.

Lão đành chấp tay nói :

- Nếu vậy tiểu đệ đành nhường lão ca!

Dứt lời lùi lại mấy bước.

Thần Dao Diêm Thế Hòa bước lên nhìn Mai Quân Bích xẵng giọng nói :

- Các hạ thân hoài tuyệt học, vừa xuất một chiêu đã hạ độc thủ giết người, Diêm mỗ hành khứ giang hồ mấy chục năm mới gặp một người ra chiêu ác độc như thế!

Mai Quân Bích bình tĩnh đáp :

- Cái đó chỉ nên trách hấn có mắt không trông. Tại hạ do bị vu oan giá họa, trừng phạt như thế là quá nhẹ. Chẳng lẽ hai vị còn bênh cho hấn?

Thần Dao Diêm Thế Hòa bước lên nói :

- Hấn chỉ nên trách võ nghệ không bằng người thôi, không thể cho hấn là có mắt không trông được! Ngay cả Diêm mỗ cũng cho rằng lời hấn nói không sai...

Mai Quân Bích lúc này đã không còn giữ được bình tĩnh, quát lên :

- Nói thế là các hạ vào hùa với hấn, cho tại hạ là thứ bại hoại võ lâm?

Thần Dao Diêm Thế Hòa xác nhận :

- Không sai. Hiện không cần phải nói gì nhiều, Diêm mỗ không biết lượng sức, muốn lĩnh giáo các hạ cao chiêu!

Mai Quân Bích không ngờ bị hãm thân vào tình cảnh bi đát như vậy giận đến nổi mặt tái mét, quát lên :

- Hạng giá áo túi cơm các người đã không biết tra án thì còn lâu mới xứng đáng là đối thủ của ta! Thôi được! Các người cứ xông vào một lần cũng được!

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu cười “Hắc hắc” nói :

- Tiểu bối! Người không thấy nói như vậy là quá cuồng ngạo sao?

Mai Quân Bích cười khẩy đáp :

- Các người nếu không tin thì cứ thử xem!

Dứt lời khoát tay ra phía sau.

Tên thư đồng liền trao kiếm cho công tử.

Mai Quân Bích thuận tay đi một đường kiếm, nhưng chưa tấn công ngay.

Chỉ thấy lóe lên muôn ngàn đóa kiếm hoa, thế kiếm vun vút không nhìn ra lộ số, không phân biệt được chiêu thức.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu thấy kiếm thuật của đối phương quá lợi hại, hiểu rằng một mình Thần Dao Diêm Thế Hòa không phải là đối thủ liền nói :

- Diêm lão ca! Mai Tam công tử danh mãn võ lâm, y đã thách cả hai chúng ta, vậy cứ liên thủ đấu một trận cũng được!

Thần Dao Diêm Thế Hòa thấy Mai Quân Bích xuất một kiếm chọc mù cả hai mắt của tên hán tử, thế kiếm nhanh kinh hồn bụng vốn đã sợ.

Mặt khác lão tin rằng đối phương chính là hung thủ trong những vụ thảm án vừa qua nên chẳng cần phải theo quy củ võ lâm, hai người liên thủ mới có hy vọng thắng, vì thế thấy Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu cầm thước nhảy vào thì không phản đối nữa.

Thần Dao Diêm Thế Hòa bảo hai tên hán tử đứng sau lưng Mai Quân Bích :

- Các người đứng xa ra năm trượng đi!

Có lẽ hai tên đó là đệ tử của Diêm Thế Hòa, nghe nói liền “Dạ” một tiếng, theo lời lùi lại.

Thần Dao Diêm Thế Hòa vung đại đao lên quát :

- Các hạ lưu ý! Diêm mỗ xuất thủ đây!

Lời vừa dứt thì đao cũng vừa chém xuống vai tả Mai Quân Bích.

Cùng lúc đó Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu lướt ra sau lưng đối phương, tay phải cầm ngang cây Lượng Thiên Xích trước ngực phòng vệ, tay trái xòe ra thì triển một chiêu “Kim Long Thám Trảo” chop tới hậu tâm Mai Quân Bích.

Đó chính là chiêu thành danh của Tỳ Bà Thủ.

Mai Quân Bích “Hừ” một tiếng nói :

- Lão thất phu vô tri! Trưởng rằng tập kích từ phía sau thì thắng được ta sao? Đừng nằm mộng!

Dứt lời tay trái đánh quật lại hóa giải Tỳ Bà Thủ, đồng thời trường kiếm nhắm vào cổ tay cầm đao của Thần Dao Diêm Thế Hòa đâm sang.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu vội thu trảo về, nhưng thừa cơ vung Lượng Thiên Xích đâm sang.

Trong lúc đó thì Thần Dao Diêm Thế Hòa cũng biến chiêu chém xuống sườn Mai Quân Bích, đồng thời tay trái đánh ra một chưởng.

Hai vị Tổng bộ đầu phối hợp tấn công xem ra cũng lợi hại phi thường!

Nhưng Mai Quân Bích có coi hai tên công sai này vào đâu?

Tuy chàng không thi triển kiếm pháp thẳng thừa mà chỉ dùng những chiêu phổ thông cũng đủ dồn hai tên bộ đầu vào thế hạ phong.

Hai tên bộ đầu tuy bị đánh lùi nhưng sau mười mấy chiêu vẫn chưa bại, hơn nữa kiếm thuật của đối phương chẳng có gì kỳ ảo liền lấy lại tinh thần xuất thủ phản công.

Thần Dao Diêm Thế Hòa vừa bỏ đao xuống vừa cười khẩy nói :

- Mai Quân Bích lừng danh giang hồ, đánh bại Huyền Nữ giáo chủ và Thái Bạch Thần Ông, hóa ra chỉ là hư danh mà thôi!

Mai Quân Bích “Hừ” một tiếng đáp :

- Các người thật là không biết xấu tốt! Nếu không cho ném một chút lợi hại, cứ được thế làm cần mãi!

Dứt lời vận năm thành công lực đánh ra ba kiếm, vẫn dùng chiêu phổ thông.

Diêm Thế Hòa vừa xông vào chưa kịp xuất chiêu đã bị đánh bật đại đao khỏi tay, mất đà lao đảo lùi lại.

Hai tên hán tử vội chạy ra đỡ lấy.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu thấy vậy vừa nộ vừa kinh, tuy biết hôm nay dữ nhiều lành ít nhưng vẫn nghiêng rằng lao vào quát :

- Tiểu tử! Lão phu liều mạng với người!

Mai Quân Bích vùng kiếm lên nói :

- Lùi lại!

Tiếp đó nghe “Choang” một tiếng, cây Lượng Thiên Xích cũng bị đánh bay vút lên không.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu kinh hãi lùi lại, mặt tái mét, cánh tay phải tê rần không sao nhấc lên nổi.

Mai Quân Bích lao tới chỉ kiếm vào yết hầu lão quát :

- Lão thất phu! Tại hạ đã cố nhường nhịn nhưng các người lại không biết tiến thoái. Nếu tại hạ muốn giết thì các người đã thành quỷ vong hồn từ lâu! Lão họ Diêm kia vừa rồi chỉ bị tại hạ dùng cang khí chấn thương mà thôi, mau lùi về trị thương cho hẩn đi! Nếu không nghe lời, còn ngậm máu phun người vu oan giá họa cho Mai mỗ thì đừng trách ta hạ thủ vô tình!

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu cũng biết rằng mình không phải là đối thủ một chiêu của Mai Tam công tử.

Nghe nói thế, cho dù trong lòng vẫn còn hoài nghi đối phương là thủ phạm của mấy vụ thảm án vừa rồi, nhưng còn biết làm gì hơn nữa?

Lão đành cúi nhặt cây Lượng Thiên Xích rơi trên mặt cỏ, khoát tay ra lệnh cho hai tên hán tử dìu Thần Đao Diêm Thế Hòa và tên bị đâm mù hai mắt, còn hậm hực nhìn Mai Quân Bích lần nữa mới dẫn thuộc hạ rời khỏi hiện trường.

Nhưng lão mới đi được mấy bước thì chợt có hai nhân ảnh từ mái nhà lướt xuống chặn lại.

Một người nói :

- Hạ lão ca lưu bước!

Mai Quân Bích nhìn lên, thấy hai người xuất hiện là hai lão nhân.

Lão vừa nói chừng độ ngũ tuần, thổ âm vùng Sơn Đông. Người kia mặc áo nâu, chít khăn thô, dáng vẻ một nông phu, lưng đeo dọc tấu.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu hướng sang lão nhân ăn mặc kiểu nông phu, chắp tay cung kính nói :

- Thì ra Ngôn lão gia đại giá quang lâm.

Nguyên lão nhân trang phục kiểu nông phu là Ngôn Can Tôn, Chưởng môn nhân của phái Ngôn gia quyền ở Thần Châu này.

Ngôn gia quyền có danh khí rất lớn ở Thần Châu, đương nhiên Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu không lạ.

Ngôn Can Tôn nghe nói gật đầu, chỉ tay sang Mai Quân Bích hỏi :

- Hạ lão gia với vị thiếu niên này có xung khắc gì thế?

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu đáp :

- Mấy ngày qua dọc quan lộ từ Quý Châu tới đây phát sinh nhiều thảm án. Hung thủ sau khi hiếp dâm đều ra tay sát hại. Nạn nhân hầu hết là khuê nữ con nhà lành. Vì thảm án xảy ra liên tiếp nên hạ quan được phái đi truy bắt. Theo mấy tên thủ hạ phi báo thì vị Mai Tam công tử này chính là thủ phạm...

Ngôn Can Tôn nói :

- Ngón mỗ đã gặp phải chuyện như thế không thể không can thiệp vào. Để ta hỏi rõ lại xem.

Bấy giờ lão nhân nói giọng Sơn Đông chột nhìn Ngón Can Tôn nói :

- Ngón chưởng môn nhân để huynh đệ hỏi hần một câu...

Rồi sấn sổ bước đến trước mặt Mai Quân Bích quát hỏi :

- Tiểu tử! Có phải chính ngươi đã giết nhị sư đệ Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long của lão phu không?

Lão nhân đã gọi Nhậm Long là nhị sư đệ, tất cũng là người của Bàn Thạch bảo ở Thái Sơn chẳng nghi.

Hơn nữa Mai Quân Bích còn biết rằng đại sư huynh của Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long tên là Vạn Giao.

Kẻ sát hại Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long thì không ai biết, nhưng dòng chữ hần để lại “Người giết Nhậm Long là Mai Tam công tử” thì nay đã truyền đi khắp giang hồ rồi, nay dù thừa nhận hay không cũng thế cả mà thôi!

Đến như một vị Chưởng môn nhân là Thái Bạch Thần Ông còn không chịu nghe lời phải trái, nay phân trần với một tên Vạn Giao này thì có ích gì?

Vạn Giao lại dồn thêm một câu :

- Tiểu bối! Trước mặt lão phu ngươi đừng hòng chối tội!

Mai Quân Bích như lửa đổ thêm dầu, “Hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Không sai! Nhậm Long là do tại hạ giết. Cứu đại môn phái chỉ là thứ hư danh, Mai mỗ chưa coi ra gì huống hồ thứ giá áo túi cơm như Vạn Giao ngươi thì cần gì phải chối chứ?

Vạn Giao chột ngứa mặt cười sằng sặc một tràng nói :

- Tốt lắm! Đạp nát ngàn đôi giày chưa thấy, tình cờ gặp được chẳng uống công! Vạn mỗ hôm nay quyết đánh nát thầy ngươi để báo thù cho sư đệ!

Ngón Can Tôn tay cầm dọc tẩu bước ra ngăn Vạn Giao lại nói :

- Vạn lão ca khoan đã! Tên dâm tặc này phạm vào đại tội làm thương thiên bại lý, hãy để huynh đệ hỏi rõ rồi động thủ cũng chưa muộn!

Lão nói xong chột nghe một tiếng quát, rồi từ căn phòng đối diện một nhân ảnh màu tím lướt ra.

Trước bọn Ngón Can Tôn xuất hiện một tử y thiếu nữ, tay cầm bảo kiếm, chỉ vào mặt Ngón Can Tôn quát :

- Các ngươi cậy đông người vu oan giá họa cho người tốt, thế là nghĩa lý gì?

Ngón Can Tôn kinh hãi nghĩ thầm :

- “Nha đầu này thân pháp cực nhanh, nếu là đồng bọn của tiểu tử kia thì không dễ đối phó...”

Nghĩ thế liền nhíu mày hỏi :

- Cô nương là người thế nào của Mai Tam công tử?

Tôn Tương Liên đỏ mặt chưa biết trả lời sao thì Mai Quân Bích đã nói :

- Cô ấy là Tôn Tương Liên, nghĩa muội của tại hạ, từ Quý Châu tới.

Tới đó quay lại dịu dàng bảo :

- Liên muội thương thế chưa lành, cứ vào phòng nghỉ đi. Đây không phải việc của muội đâu!

Tôn Tương Liên lần đầu nghe Mai Quân Bích gọi mình là “Liên muội” trong lòng trào lên cảm giác ngọt ngào.

Nhưng không thể bỏ mặc chàng bị bọn người kia ức hiếp vô lý như thế, nàng lắc đầu nói :

- Muội không sao đâu. Chúng nó cậy đông người định dùng chiến thuật Xa Luân Chiến hại huynh đó, thật là đồ vô sỉ!

Tuy bị nhục mạ nhưng Ngôn Can Tôn không hổ là một vị Chương môn nhân, còn tỉnh táo để suy xét sự tình.

Đôi nam nữ trước mặt, thiếu niên đáng như ngọc thụ lâm phong, phong tư nho nhã, còn thiếu nữ là một trang giai nhân tuyệt sắc.

Xét về lý thì thiếu niên kia đã có mỹ nhân làm bầu bạn, lẽ nào còn làm chuyện dâm tặc đó nữa?

Nhưng chẳng lẽ một người từng trải giang hồ, ít nhiều có uy danh như Thần Dao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu mà kết tội sai người?

Mặt khác Mai Tam công tử tuy xuất đạo chưa lâu nhưng đã từng làm chấn động giang hồ, đến cả Cửu Thiên Ma Nữ và Thái Bạch Thần Ông còn chưa phải là đối thủ của hắn, nhưng đã bao giờ từng nghe nói thiếu niên này quan hệ bất chính, trêu hoa ghẹo nguyệt đâu?

Lão quay sang Tôn Tương Liên nói :

- Cô nương nói chúng ta vu oan giá họa cho người tốt, vậy có chứng cứ gì không?

Tôn Tương Liên phản vấn :

- Nếu thế các người dựa vào đâu mà quy tội cho huynh ấy?

Ngôn Can Tôn nghe hỏi không khỏi sửng sốt.

Thực ra Thần Dao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu chỉ do nghi ngờ thôi, đâu có chứng cứ gì?

Tôn Tương Liên không chờ Ngôn Can Tôn kịp trả lời, “Hừ” một tiếng nói :

- Nghe gọi người là Chương môn nhân, tất phải là tôn chủ một phái, biết suy người xét việc mới phải, làm sao không chịu cân nhắc cứ tin vào những lời vô căn cứ của thủ hạ hai lão giá áo túi cơm họ Diêm và họ Hạ? Nếu hai lão đó không được Mai Tam công tử hạ thủ lưu tình thì đã thành quỷ dưới kiếm rồi! Ta thấy các người hành sự hồ đồ mới ra đây.

Lần này thì Ngôn Can Tôn bị sỉ nhục không nén nổi giận quát lên :

- Hồn xược! Chuyện tiểu tử họ Mai không nói nữa. Người đã cuồng ngạo như thế, lão phu cũng nên xem người có bản lĩnh kinh nhân thế nào? Trong vòng mười... à không, trong hai mươi chiêu, nếu lão phu không thắng được người thì từ nay trên giang hồ không còn Ngôn Can Tôn nữa!

Tôn Tương Liên cười nhạt nói :

- Nếu vậy rút binh khí đi!

Nói xong chéch mũi kiếm xuống, tay trái bắt kiếm quyết đưa chéch lên, đó chính là khởi thức Tam Tài kiếm pháp của Vô Ngại đại sư.

Ngôn Can Tôn thấy vậy mặt biến sắc, lùi lại hai bước nói :

- Thì ra cô nương là cao đồ của Cửu Hoa thần ni, xin thứ tội cho lão phu thất lễ! Thôi vậy, trường tỷ đấu của chúng ta không tính nữa!

Tôn Tồn Nhân “Hừ” một tiếng nói :

- Thế nào? Mới rồi bày ra phương thức tỷ đấu là Ngôn lão gia, nay cũng chính Ngôn lão gia tự bãi bỏ! Nên biết giang hồ bao la, không phải là trang bảo của họ Ngôn cả đâu! Nói thật, Ngôn gia quyền chỉ có chút danh vọng ở một tiểu trấn Thần Châu này thôi, bốn cô nương còn chưa coi ra gì đâu!

Ngôn Can Tôn vốn trọng nề Vô Ngại đại sư, nay nghe Tôn Tương Liên nói thế uất không chịu nổi, quát lên :

- Người đừng tưởng Ngôn mỡ sợ người! Nếu đã vậy Ngôn mỡ xin lĩnh giáo cao chiêu, có chuyện gì sẽ đến Cửu Hoa sơn chịu tội với Thần Ni sau!

Lão nói xong lấy ra chiếc dọc tẩu dài hai thước nói :

- Mời cô nương xuất chiêu trước!

Tôn Tương Liên thấy đối phương chưa đánh mà làm như mình chắc thắng đến nơi, tức giận nói :

- Lão họ Ngôn kia! Cô nương bây giờ không cần dùng đến kiếm pháp của Cửu Hoa sơn nữa cũng thắng người!

Dứt lời nhún mình nhảy vút lên cao, từ trên không trường kiếm điểm ra mười mấy vết hàn tinh công xuống đầu đối phương.

45. Chương 45: Nhân Tâm Mạc Trắc

Nên biết loại kiếm pháp này khi công thì rất lợi hại, nhưng bên cạnh đó lại có mặt bất lợi của nó.

Bởi vì xong chiêu đầu, bị đối phương tránh được, khi rơi xuống đất mới thi triển chiêu thứ hai.

Trong lúc đó thì đối phương đã biến chiêu chờ sẵn bên dưới rồi.

Do đó, chỉ trong trường hợp nguy cấp hoặc buộc phải đối phó với địch nhân dùng hiểm chiêu mới phải nhảy lên cao để tránh thương vong và tạo thời cơ phản kích.

Ngôn Can Tôn là Chuởng môn nhân Ngôn gia quyền nổi danh ở Thần Châu, đâu không biết nguyên lý này?

Lão lùi lại tránh hiểm chiêu dày đặc từ trên cao đâm xuống, chờ cho màn kiếm ảnh thừa ra liền lao tới dùng dọc tẩu đánh ngược lên sườn.

Theo sự thường thì sau chiêu đầu thất hiệu Tôn Tương Liên phải lo đối phó với chiêu tiếp theo của đối phương để hạ xuống an toàn mới xuất chiêu tiếp theo mới đúng.

Thế nhưng đằng này nàng không làm như thế.

Khi Ngôn Can Tôn tránh đi, dọc tẩu chưa kịp đánh tới, Tôn Tương Liên đã xoay người, không đối phương xuống mà lại dướn lên cao, nửa mình trên cong xuống, duỗi tay chọc mũi kiếm tới vai Ngôn Can Tôn.

Lão Chuởng môn thấy đối phương thi triển thân pháp không giống bình thường, thì bị bất ngờ đành thu chiêu lùi lại tránh kiếm.

Tôn Tương Liên từ trên không thi triển bộ pháp, tiếp tục lướt mình như cơn gió đuổi theo.

Ngôn Can Tôn thấy vậy phát run.

Lão nằm mộng cũng không ngờ thiếu nữ này lại còn luyện thành bộ pháp thần diệu “Nhiếp Không Vũ Bộ” lừng danh giang hồ của vị Minh chủ hắc đạo Thiên Thủ Quan Âm nữa!

Tuy khiếp hãi nhưng kiếm của đối phương đã bỏ tới rồi, lão đành tránh sang phải nửa bước, tay trái xuất một chiêu “Cách Sơn Đả Hổ” đánh ngược lên.

Đó là quyền pháp độc môn của Ngôn gia quyền.

Ngôn Can Tôn là Chuởng môn nên quyền đành ra có uy lực càng lớn.

Thấy thế quyền quá mạnh, Tôn Tương Liên phát hai tay áo, thân mình cong lại lướt qua.

Tuy tránh được một quyền với thế bài sơn đảo hải, nhưng Tôn Tương Liên cũng phải kinh tâm, thầm nghĩ :

- “Ngôn gia quyền quả nhiên danh bất hư truyền”.

Một chiêu “Cách Sơn Đả Hổ” vừa rồi, trong lúc đối phương đang lơ lửng trên không, Ngôn Can Tôn đã tin chắc rằng đắc thủ, vì sợ Tôn Tương Liên trọng thương sẽ đắc tội với Vô Ngại đại sư nên vội vàng thu lại ba thành công lực.

Nhưng không ngờ Tôn Tương Liên lướt qua như một cánh chim thoát được khiến lão sững sờ, bụng bảo dạ :

- “Mình chưa bao giờ gặp người nào khinh công ảo diệu đến thế! Chỉ e cục diện hôm nay thắng thua khó mà nói trước!”

Tôn Tương Liên tuy thi triển “Nhiếp Không Vũ Bộ” khổng chế trên cao nhưng vì thế quyền của đối phương quá uy mãnh nên không dám sà xuống thấp, vì thế không chiếm được tiên cơ.

Trong lúc hai người động thủ, Vạn Giao không nén nổi, phóng ánh mắt giận dữ nhìn Mai Quân Bích nói :

- Tiểu bối họ Mai kia! Mắc nợ trả tiền, giết người đền mạng. Nợ máu giết nhị sư đệ, hôm nay ngươi phải trả!

Mai Quân Bích thản nhiên đáp :

- Được thôi. Nếu các hạ có bản lĩnh thì xin mời!

Nói xong tay cầm trường kiếm đưa chéo lên chuẩn bị nghênh chiến.

Vạn Giao tuy nóng lòng trả thù nhưng biết đối phương vừa đánh bại cả Cửu Thiên Ma Nữ lẫn Thái Bạch Thần Ông, võ công tất không phải tầm thường nên không dám khinh suất.

Lão quát lên :

- Tiểu bối! Nếu ngươi không xuất thủ, lão phu chẳng khách khí đâu!

Nói thế nhưng chưa dứt câu đã lao vào xuất thủ trước, ngay từ đầu đã thi triển Bàn Thạch chưởng lừng danh giang hồ đánh ra.

Cùng lúc đó Mai Quân Bích cũng xuất kiếm phản kích, một chiêu “Vụ Lý Tùng Hoa” đâm vào ba chỗ huyết đạo trước ngực đối phương.

Vạn Giao xuất thủ trước định chiếm tiên cơ, nhưng vì kiếm pháp của Mai Quân Bích quá thần tốc phát sau nhưng tới trước, nếu tiếp tục tiến chiêu tất sẽ bị thương nên hốt hoảng thu chiêu nhảy lùi lại.

Đã chiếm được tiên cơ, Mai Quân Bích há chịu để mất?

Trường kiếm vẫn không biến chiêu cứ thế bám sát đối phương.

Vạn Giao vừa nhảy lui còn chưa đứng vững thì ba đạo kiếm quang đã lóe lên trước ngực rồi, không còn hồn vía nào nữa!

Lão vừa nhảy lui đã hết đà, trong lúc đó thế lùi làm sao nhanh được bằng thế tiến của Mai Quân Bích?

Chàng chỉ kiếm cách ngực Vạn Giao chỉ hai tắc cười to nói :

- Võ học của phái Thái Sơn cũng chỉ thế mà thôi! Muốn đòi được nợ cho Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long chỉ e còn lâu!

Vạn Giao bắt lực nhìn mũi kiếm chỉ sát vào ngực mình, tức đến nổi máu trào lên tới cổ.

Nhưng tình cảnh này còn biết làm gì được? Chỉ cần đối phương vung tay, lão sẽ tẩy huyết ngũ bộ...

Nhục đến thế thì thà chết đi còn hơn!

Biết vậy mà đành chịu, vì chỉ một chiêu kiếm phổ thông mà không hóa giải được thì còn nói gì báo cừu rửa hận?

Lão nhìn Mai Quân Bích với ánh mắt rực lửa như muốn thiêu cháy chàng, nghiêng răng nói :

- Thôi được! Tiểu tử họ Mai kia! Hôm nay coi như ta bại dưới kiếm ngươi. Nhưng món nợ của nhị đệ rồi sẽ có người đòi ngươi hoàn trả!

Dứt lời quay người lao đi.

Ngay lúc ấy có một người từ trên mái nhà nhảy xuống gọi to :

- Đại sư huynh khoan đi đã!

Mai Quân Bích nhìn lên, chợt nhận ra người đó chính là Chúc Ứng Dương, một trong Song Long Nhất Ứng của Bàn Thạch bảo, người được mình cứu mạng ở gần Cửu Đạo loan mấy tháng trước.

Vạn Giao quay lại nói :

- Chúc sư đệ cũng đến đây ư? Chúng ta đi thôi!

Chúc Ứng Dương cố phân giải :

- Đại sư huynh! Hắn không phải... Mai huynh...

Vạn Giao gần giọng :

- Tam đệ không phải nói nhiều! Nhanh theo ta!

Đại sư huynh đã không muốn nghe phân giải thì còn biết làm thế nào?

Thấy Vạn Giao đã đi xa, y cũng đành chạy theo.

Mai Quân Bích nhìn theo hai người, buông tiếng thở dài rồi từ từ quay lại.

Bấy giờ cuộc chiến giữa Ngôn Can Tôn và Tôn Tương Liên vẫn còn rất quyết liệt, chưa phân định được thắng thua.

Lão Chưởng môn Ngôn gia quyền chẳng còn nể nang đối phương là truyền nhân của vị tiền bối Vô Ngại đại sư nữa, chiếc dục tẩu đánh ra cực kỳ hung mãnh, không tiếc hạ độc thủ.

Trước khi giao chiến lão từng nói rằng sau hai mươi chiêu mà mình không thắng thì từ nay trên giang hồ sẽ không còn Ngôn Can Tôn nữa.

Nhưng hai mươi chiêu qua đã lâu, lão lại cố tình lờ đi, chẳng những thế còn muốn giết Tôn Tương Liên để rửa hận nữa!

Trước công thế hung mãnh đó, Tôn Tương Liên nhờ kiếm pháp và thân pháp tinh diệu nên chưa lạc vào thế hạ phong nhưng khắp người mồ hôi ướt đầm.

Là nữ nhân nên sức lực mau hao tổn, hơn nữa nàng bị độc thương còn chưa bình phục hẳn nên công lực hao kiệt rất nhanh, chỉ e không duy trì được lâu nữa.

Ngôn Can Tôn cũng biết điều đó nên tăng cường công kích.

Nào ngờ đang đánh lão chợt cảm thấy Khúc Trì huyết hơi giật một cái rồi tê đi, tay cầm dục tẩu đang tấn công liền chững lại một chút.

Tôn Tương Liên không bỏ lỡ cơ hội, trường kiếm hoa lên...

Ngay lúc đó chợt nghe chát một tiếng, ống tẩu thuốc vốn là binh khí tùy thân suốt mấy chục năm nay bị kiếm chém đứt làm hai đoạn.

Ngôn Can Tôn biết mình bị ám toán nghiêng răng nhảy lùi về hai bước, thử vận công kiểm tra xem.

Quái lạ!

Khuỷu tay vẫn không hề bị thương, huyết mạch vẫn bình thường không chút trở ngại là sao chứ?

Lão nghi hoặc tự nhủ :

- “Chẳng lẽ vì quá lâu mình không động thủ, vừa rồi liên tiếp dùng tuyệt chiêu “Cách Sơn Đả Hổ” vận lực quá mạnh nên sinh ra hiện tượng chân khí không tiếp kịp?”

Vì không có chứng cứ gì để khẳng định bị đối phương ám toán, lão đành nuốt hận nói :

- Thôi được! Cô nương, Ngôn Can Tôn ta bị bại dưới tay cao đồ của Cửu Hoa thần ni cũng đúng thôi. Vì đã có lời nói từ trước, từ nay trên giang hồ không còn phái Ngôn gia quyền nữa!

Tôn Tương Liên là thiếu nữ thiện lương, vội tra kiếm vào bao nói :

- Sao lại thế? Chúng ta chỉ tỷ đấu chơi thôi mà! Ta với lão chẳng có cừu hận gì, với lại ta cũng có nói thắng lão đâu?

Ngôn Can Tôn thở dài quay lại nhìn Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu nói :

- Hạ lão ca, việc hôm nay huynh đệ nói ra tất phải giữ lời. Chúng ta đi thôi!

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu cho rằng đi đối phó với một kẻ dâm tặc thì mình với Thần Dao Diêm Thế Hòa là dư sức.

Nào ngờ hai người liên thủ đánh với Mai Quân Bích chẳng những không thắng được mà Thần Dao Diêm Thế Hòa còn bị trọng thương.

Về sau thấy có vị Chưởng môn nhân Ngôn gia quyền cùng một vị cao thủ Bàn Thạch bảo Thái Sơn, nghĩ rằng hai người này giúp sức tất bắt được thủ phạm, có ai ngờ cũng không thắng được người ta?

Nay nghe Ngôn Can Tôn nói thế, lão đầu dám trì hoãn liền theo vị Chưởng môn đi nhanh khỏi viện.

Nhưng mới quay người đi bỗng nghe Mai Quân Bích gọi lại :

- Hạ bổ đầu hãy chậm!

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu có khác nào nghe tiếng gọi của tử thần?

Tuy biết rằng dữ nhiều lành ít nhưng vẫn phải nén lòng quay lại.

Ngôn Can Tôn nhú mày nói :

- Việc hôm nay Ngôn mỗ đã nói trước rồi. Nay cuộc xung đột cho tới Ngôn mỗ là xong, các hạ còn muốn gì nữa?

Mai Quân Bích đáp :

- Hai vị bộ đầu tin vào những lời vô căn cứ của bọn sai nha mà vu oan cho tại hạ là kẻ dâm tặc. Đương nhiên tại hạ chẳng thèm bận tâm đến chuyện hoang đường này. Nhưng trong khách điểm có không ít khách nhân, ngày mai ra đường tại hạ làm sao chịu nổi trăm ánh mắt nhìn vào, trăm ngón tay chỉ trỏ? Vì thế trước khi đi, xin Hạ bộ đầu phân giải mấy câu.

Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu đỏ bừng mặt.

Lần này tới đây, tuy bị bọn thuộc hạ chỉ danh thiếu niên này là nghi can số một nhưng không có chứng cứ, biết biện bạch thế nào?

Hơn nữa đối phương võ công cao cường, ngay cả vị Ngôn Can Tôn còn phải khuất phục hướng gì mình?

Lão đành chấp tay nói :

- Hạ mỗ hành sự không bằng người, lỡ mạo phạm đến công tử, xin lượng thứ cho. Ngày khác Hạ mỗ sẽ xin tạ tội!

Mai Quân Bích gật đầu nói :

- Tốt! Bây giờ thì Bổ đầu có thể đi được!

Hai người không nói gì thêm băng mình ra cửa điểm.

Bấy giờ Mai Quân Bích mới quay sang Tôn Tương Liên nói :

- Liên muội! Đêm khuya sương nặng, muội còn chưa bình phục hẳn, nên vào phòng nghỉ đi!

Lần thứ hai nghe hai tiếng dịu dàng Liên muội, trong lòng Tôn Tương Liên cảm thấy ngọt ngào.

Nàng í một tiếng, cười nói :

- Huynh cũng nên vào nghỉ đi!

Nói xong còn nhìn chàng lần nữa mới uyển chuyển đi về phòng.

Mai Quân Bích nhìn theo một lúc mới cùng tên thư đồng trở về phòng nghỉ.

Sự kiện vừa qua đánh thức hầu hết khách nhân trong khách điểm.

Tuy không ai dám ra khỏi phòng vì sợ liên lụy nhưng đều len lén nhìn ra cửa xem cuộc chiến náo nhiệt.

Thoạt đầu người ta tưởng rằng hai vị tổng bồ đầu sắp bắt được một tên công tử vẻ ngoài hào hoa nhưng thực chất là tên dâm ác, nhưng hóa ra họ đã bắt nhầm người.

Trái lại, vị công tử kia còn là một cao thủ võ lâm thượng thặng, chẳng những cho hai tên công sai một bài học mà ngay đến vị Chứng môn nhân Ngôn gia quyền lừng danh ở Thần Châu này cũng chịu bại mà bỏ đi.

Phần lớn đều tin rằng bọn công sai đã nhầm người, vì công tử hào hoa phong nhã kia cùng đi với một vị cô nương xinh đẹp như tiên, sao còn làm điều thương luân hại lý nữa?

Nhưng có một số vẫn còn hoài nghi.

Sau khi tàn cuộc, người ta còn chụm đầu rỉ tai bàn tán hồi lâu.

Khi trong khách điểm tĩnh lặng trở lại thì có một bóng đen vượt tường nhảy vào tiến tới dãy thượng phòng.

Thân pháp người này cực kỳ thần tốc, kể từ lúc trên tường nhảy xuống và lướt đi đều không phát ra một tiếng động nhỏ.

Bóng đen biến mất sau một dãy hành lang rồi không thấy đâu nữa.

Chừng một canh giờ sau, bóng đen đó quay lại, chỉ thấy thấp thoáng qua mấy chỗ ngoặc rồi nhảy qua tường biến mất.

Tối hôm đó ở ngoại vi thành Thần Châu xảy ra một vụ thảm án mà nạn nhân là một khuê nữ bị hiếp chết.

Sáng hôm sau, chủ nô Mai Quân Bích cùng Tôn Tương Liên một xe hai ngựa rời khỏi Thần Châu.

Tôn Tương Liên ngồi trong xe kiệu, nghĩ ngợi về biến cố tối qua.

Tuy nàng không tin rằng Mai Quân Bích là thủ phạm của những vụ thảm án trên, nhưng nhiều tình cảm dành cho thiếu niên tuấn tú đó đã có một gợn mây ám ảnh.

Bởi vì đêm đó, chính nàng lại chứng kiến có người ra khỏi phòng Mai Quân Bích, đến gần sáng mới trở về.

Nàng cố sức xua đi gợn mây u ám đó, vì chính chàng đã cứu mạng mình, và rất có khả năng chàng là vị hôn phu do gia đình mình đính ước từ khi cả hai còn nhỏ, làm sao có thể tin vào điều hoang đường đó được?

Thế mà nỗi ám ảnh cứ bám theo nàng suốt dọc đường không chịu tan đi.

Nàng quyết định rằng tối nay sau khi tới khách điểm sẽ bí mật bám theo chàng truy cho ra lẽ.

Ý định của Tôn Tương Liên thì không sai, nhưng giả sử Mai Quân Bích đã có hành động như vậy thì làm sao nàng điều tra được?

Quả nhiên tối đó vừa qua canh hai, một mình Mai Quân Bích rón rén ra khỏi phòng bỏ ra ngoài.

Tôn Tương Liên đã chuẩn bị từ trước, bí mật bám theo.

Thế nhưng chứng kiến hành động của Mai Quân Bích, nàng vô cùng sửng sốt!

Nguyên chàng rẽ vào những xóm cư dân bản hàn, lấy trong túi ra một nén bạc nhẹ nhàng đặt vào cửa sổ nhà họ!

Tôn Tương Liên vừa ngạc nhiên vừa cảm phục.

Đúng rồi!

Người ta là công tử con nhà hào phú, hành đạo giang hồ không chỉ diệt ác trừ gian mà còn bí mật giúp đỡ người nghèo, đó mới chính thực là hành thiện!

Hành thiện mà sợ người biết đến, để đến nỗi bị mang tiếng là kẻ dâm tặc, thật là đáng buồn đáng giận thay!

Hừ!

Bọn công sai chỉ là hạng giá áo túi cơm, có mắt không trông, lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!

Quả là khoét mắt chúng đi mới đáng!

Từ Phụng Tôn Tương Liên cứ bí mật theo dõi chàng liên ba đêm như thế, tận mắt thấy Mai Tam công tử bỏ không ít tiền bạc giúp kẻ bần hàn, có mấy lần còn giúp lương dân trấn áp quân cường bạo nữa.

Từ đó, nỗi lòng hoài nghi trong lòng nàng tan biến.

Hôm đó Tôn Tương Liên theo Mai Quân Bích đi chùng một canh giờ, nghĩ rằng việc đó là không cần thiết nữa, nàng liền bỏ về trước.

Nhưng về tới khách điểm, nàng chợt thấy cửa sổ phòng mình mở tung.

Có chuyện gì xảy ra vậy chứ?

Nàng nhớ rõ trước khi đi mình đã cẩn thận đóng kín cửa chính và cửa sổ hết rồi kia mà!

Tôn Tương Liên rút kiềng cầm tay, thận trọng tiếp cận gian phòng mình đưa mắt nhìn vào cửa sổ.

Vừa nhìn vào, nàng bỗng sửng sốt.

Trong phòng tối om không có đèn lửa, nhưng trong bóng tối có hai đốm sáng màu vàng như mắt dã thú đang nhìn dáo dác khắp phòng như đang tìm kiếm vật gì.

Đương nhiên không phải thú mà mắt người.

Bởi vì không thể có dã thú vào trong khách điểm được!

Người luyện đến trình độ mắt phát kim quang thì nội công thâm hậu đến đâu không nói cũng biết!

Nửa đêm đột nhập vào phòng người khác, nhất là phòng của nữ nhân, kẻ đó là ai và nhằm mục đích gì?

Hay đây chính là tên dâm tặc đã thực hiện những vụ thảm án bấy nay?

Nghĩ đến đó vừa sợ hãi, đồng thời nỗi căm hận trào lên.

Tôn Tương Liên lùi lại hai bước, hoành kiềng trước ngực quát lên :

- Gian tặc trông phòng mau ra đây chịu chết!

Một bóng đen lập tức lao ra cửa sổ đáp xuống cách Tôn Tương Liên năm bước.

Nàng chợt sửng người vì nhận ra đó không phải là người mà chỉ là một con khỉ lông vàng chỉ cao hơn một thước!

Con khỉ giương đôi mắt vàng thau nhìn nàng không có vẻ gì sợ hãi, trái lại còn nhăn mũi như muốn trêu chọc.

Tôn Tương Liên vừa tức vừa buồn cười, cất tiếng rửa :

- Đồ tiểu súc sinh!

Nói xong đâm dứ tới một kiềng.

Con khỉ kêu lên sợ hãi rồi cúp đuôi chạy biến vào đêm tối.

Tôn Tương Liên khoát tay, tra kiềng vào bao quay vào phòng thắp đèn lên, chợt trông thấy một tờ giấy đặt ngay ngắn trên bàn.

Tôn Tương Liên tự nhủ :

- “Thì ra con khỉ đó là vật nuôi, chuyển thư cho một người nào đó”.

Nàng cầm tờ giấy lên đọc, thấy viết rằng :

“Kẻ giả mạo Mai Tam công tử gây nên những hành vi dâm tặc với mưu đồ rất thâm độc. Cô nương hãy cẩn thận với hắn”.

Bên dưới không có chữ ký.

Tôn Tương Liên hừ một tiếng, rửa thầm :

- “Chẳng qua bọn Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu nghĩ ra cái trò này để lung lạc bản cô nương mà thôi! Bọn giả áo túi cơm các ngươi thì làm được trò trống gì mà cũng dám cảnh báo chứ? Không chịu dốc sức truy tìm chính hung thủ mà chỉ tìm cách vu oan giá họa người khác!”

Nàng tức vò nát mảnh giấy vứt đi.

Nàng đâu biết rằng ngay trong đêm đó hai lão tổng bồ đầu Quý Châu và Thần Châu là Thần Dao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu cùng hai tên thuộc hạ đã tới đây đều bị kẻ nào đó giết chết.

Không những thế, ngay tối hôm đó, vị Ngôn Can Tôn Chưởng môn Ngôn gia quyền lừng danh vùng Tương Tây cũng vô duyên vô cớ chết ngay trong phòng mà không tìm ra tung tích thủ phạm, thậm chí trên mình không có chút thương tích nào.

Vì mới xảy ra xung khắc với Mai Quân Bích đêm trước trong khách điểm ở Thần Châu nên mọi nghi vấn lại đổ lên đầu chàng.

Bị sát hại gồm một Chưởng môn nhân và hai vị tổng bồ đầu, võ công không phải tầm thường nên sự kiện đó lập tức làm chấn động võ lâm.

Người bị tình nghi hung thủ là Mai Quân Bích, nhưng chàng đã rời khỏi Thần Châu ba ngày trước đó, hắn đã đi xa gần nghìn dặm rồi...

Nhưng đâu phải ai cũng tin chàng đi xa thật?

* * * * *

Chiều hôm đó, Mai Tam công tử, Tôn Tương Liên và tên thư đồng đi trên một xe và hai ngựa, sau khi ghé vào điểm tâm ở Ma Bàn Châu thì tiếp tục rong ruổi tới Uyển Thi.

Họ vừa rời khỏi Ma Bàn Châu chưa xa thì phía sau có một cỗ xe ngựa đuổi theo.

Chiếc xe phủ bạt kín mít, phu xa là một hán tử cao lớn mặt đen như hắc ín, đội chiếc mũ rộng vành phủ trùm hụp xuống trán.

Tên hán tử chừng như cố ý che mặt cho người ta khỏi nhận ra, nhưng vô tình để lộ chiếc tai phải bị cắt mất.

Hắn ngồi trước cang xe, luôn tay quất ngựa vun vút, nhanh chóng vượt qua đoàn nhân mã của Mai Quân Bích.

Đi chừng hai mươi dặm thì đến một khu rừng hoang vắng.

Chiếc xe kiệu bịt kín đi trước đột nhiên dừng lại.

Với tốc độ nhanh như vậy, chiếc xe không thể dừng lại một cách vô cớ mà không có nguyên nhân.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lát sau, chiếc xe ngựa và hai kỵ mã của Tôn Tương Liên và Mai Quân Bích cũng vừa tới.

Khi tới gần chiếc xe ngựa phủ kín với tên đánh xe cụt tai, đột nhiên có một mũi tên từ trong rừng bắn vào ra.

Mai Quân Bích không thèm nhìn phát tay áo làm mũi tên bị cuốn đi xa hai mươi trượng rơi xuống bên đường.

Tên đánh xe cho Tôn Tương Liên kinh hãi dừng ngựa lại.

Mai Quân Bích và tên thư đồng đi sau cũng gò cương.

Chợt thấy phía trước bụi bốc mù mịt, tiếng vó ngựa dồn dập. Phút chốc đã thấy một đoàn nhân mã phóng như bay đến gần.

Cách bọn Mai Quân Bích chừng năm trượng thì đoàn kỵ mã ghì cương dừng ngựa lại đứng chắn ngang đường.

Mai Quân Bích và tên thư đồng nhìn lên, thấy cả thấy có tám tên kỵ sĩ, đều là những trang hán vạm vỡ, mặt mũi hung ác, y phục gọn ghẽ, lưng buộc đai màu xanh, tên nào Thái Dương huyết cũng nhô cao, chứng tỏ đều là nội gia cao thủ.

Mai Quân Bích chỉ cần nhìn trang phục đã biết ngay bọn này là ai.

Người trong giang hồ đều biết có một bang phái gọi là Lam Đại bang vì chúng đeo thắt lưng màu xanh lam, có thể lực rất lớn với bảy mươi hai Phân đà.

Lam Đại Bang nổi tiếng tàn bạo và không sợ bất cứ bang phái nào, tung hoành khắp vùng Trường Giang nam bắc mà không ai làm gì được, là nỗi kinh hoàng của cả lương dân lẫn quan lại.

Mai Quân Bích tể ngựa đến trước xe kiệu sẵn sàng bảo vệ cho Tôn Tương Liên, mắt quan sát đám phi.

Tám tên kỵ sĩ đứng nhìn một lúc rồi giục ngựa tiến lên hình thành thế bao vây.

Chúng không nói gì, cũng không xuống ngựa, chỉ đứng vây cách ba trượng đưa mắt giám thị.

Mai Quân Bích đoán rằng bọn này chỉ là lực lượng tiền tiêu, chúng đang chờ tên cầm đầu mới dám hành động.

Cũng có thể mục tiêu của bọn này là chiếc xe kiệu phía trước.

Vậy trên xe đó là nhân vật nào?

Đặc biệt, tên hán tử mặt đen vạm vỡ đánh xe bị đứt một tai không có vẻ gì tỏ ra hoảng sợ.

Điều đáng ngạc nhiên nhất là rõ ràng trong xe kiệu có người nhưng lại không chút động tĩnh, chứng tỏ rằng nhân vật trong xe phải rất lợi hại.

Lát sau, quả nhiên có một kỵ mã phi nhanh đến.

Trên ngựa là một lão nhân khoảng chừng năm mươi tuổi, mày thô mắt báo, mũi khoằm miệng rộng, râu quai nón tua tủa, trông vừa hung ác lại vừa uy vũ.

Tuy chưa gặp nhưng theo lời mô tả thì Mai Quân Bích cũng nhận ra lão nhân này là Tổng đà chủ của bảy mươi hai Phân đà của Lam Đại bang Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố.

Lão nhân tới cách đoàn xe ngựa của Mai Quân Bích chừng năm dặm thì giật cương dừng ngựa lại.

Tám tên kỵ sĩ nhất tề xuống ngựa đến trước Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố cung kính thi lễ rồi đứng lùi sang một bên.

Tên Tổng đà chủ vươn đôi mắt báo sắc lạnh nhìn chủ tớ Mai Quân Bích và tên đánh xe cụt tai, sau đó chú ý quan sát hai chiếc xe kiệu.

Lát sau hắn chỉ tay vào chiếc xe kiệu bịt kín ra lệnh :

- Mở kiệu ra!

Tám tên hán tử đồng thanh dạ một tiếng, sau đó hai tên lao tới chiếc xe kiệu.

Tên hán tử đánh xe cụt tai chợt đẩy lệch chiếc mũ rộng vành ra sau đầu, cất giọng khàn khàn nói :

- Các bằng hữu hãy khoan! Tại hạ muốn nói một lời...

Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố quát lên :

- Có gì nói nhanh đi!

Hai tên đệ tử của Lam Đại bang dừng ngay lại.

Tên đánh xe nhảy xuống chậm rãi lấy trong túi ra một tấm danh thiếp màu hồng, nhìn Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố nói :

- Tại hạ là Thịnh lão nhị trong Tam Nghĩa hội, phụng mệnh Trác hội chủ áp giải hai tên cừu nhân của Thiên Lý giáo đến Hà Bắc. Dọc đường mong được đồng đạo hỗ trợ đừng gây chuyện phiền phức. Đây là danh thiếp của Trác hội chủ, xin tôn giá quá mực!

Nói xong đưa tấm danh thiếp lên.

Một tên hán tử giành lấy mang tới trình lên Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố.

Tên này không thèm nhìn, phẩy tay cười nhạt nói :

- Các người đi đường qua đây mà không thông báo với chúng ta một tiếng, như thế không phải là cố ý làm mất thể diện của Lam Đại bang?

Tên đánh xe Thịnh lão nhị mặt biến sắc.

Hách Vu Thố lại nói :

- Nhị đương gia Cung Trường Thắng của các người đã được chúng ta đưa tới Bách Lý Châu rồi. Người nói xem, Trác Đại Cương hiện ở đâu?

Thịnh lão nhị nghe nói nhị đương gia đã rơi vào tay đối phương, trong lòng chấn động nghĩ thầm :

- “Kiểu này lành ít dữ nhiều rồi, có giấu giếm cũng không được”.

Nghĩ đoạn liền nói :

- Trác hội chủ và tam đương gia còn đi sau, cũng sắp tới rồi!

Hách Vu Thố nhìn thẳng vào mặt Thịnh lão nhị hỏi :

- Có phải trong xe chở viên Hùng Hoàng châu không?

Tên đánh xe vội lắc đầu :

- Cái đó thì tại hạ không biết...

Hách Vu Thố hừ một tiếng nói :

- Có lẽ người không biết thật, nhưng ta lại biết Tam Nghĩa hội của các người đã cấu kết với Thiên Lý giáo, còn coi Lam Đại bang của chúng ta ra gì nữa? Được lắm! Bây giờ người cứ để xe này lại đây, quay về bảo Trác Đại Cương đến Bách Lý Châu ngay!

Thịnh lão nhị nghe nói mặt tái nhợt như sáp đứng chôn chân xuống đất không dám hé răng nói một lời.

Hai tên đệ tử Lam Đại bang nhảy đến chộp lấy cương ngựa trong tay Thịnh lão nhị rồi nhảy lên càng xe.

Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố khoát tay sang phía Mai Quân Bích, ra lệnh cho bọn thuộc hạ :

- Các người giải luôn chiếc xe này và hai chủ tớ đi. Nhưng nhớ rằng không được đắc tội với thư sinh đó!

Dứt lời quay ngựa đi...

Vừa lúc đó chợt vang lên một tràng cười, tuy không lớn nhưng sung mãn nội lực dội vào tai ong ong muốn vỡ.

Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố trong lòng chấn động, nghĩ thầm :

- “Người này nội công thâm hậu quyết không kém mình! Chẳng lẽ Trác Đại Cương đang đến? Nhưng chỉ là tên Hội chủ Tam Nghĩa hội vô danh tiểu tốt, làm gì có bản lĩnh cao cường đến thế?”

Hắn quay lại nhìn chợt ngơ ngác rồi sững ra.

Nguyên hai tên đệ tử Lam Đại bang đứng cách chiếc xe chở Tôn Tương Liên một bước như hóa đá, tay vươn lên phía trước nhưng không chút cử động, người hơi chùng xuống.

Hiển nhiên chúng đã bị người điểm huyết đạo.

Trường Giang bắt quái theo Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố đã nhiều năm, võ công cũng được tính vào hạng nhất lưu trong giang hồ, suốt cả vùng Trường Giang hiếm khi gặp được đối thủ.

Thế mà sao bây giờ chỉ trong chớp mắt đã bị đối phương điểm huyết?

Nghĩ tới đó, Hách Vu Thố chợt phát run.

Tuy nhiên với bản chất của một tên cường đạo, hung tính lập tức nổi lên, hắn tin rằng với võ công của mình, trong khắp giang hồ còn chưa gặp được mấy người là địch thủ huống chi ở nơi heo hút này?

Nghĩ thế liền quay ngựa lại quát vang :

- Bằng hữu là cao nhân ở phương nào dám đến đây giả quỷ mạo thần với Hách mỗ đó?

Đương nhiên hắn không hề nghĩ rằng một thiếu niên thư sinh yếu nhược kia có thân hoài tuyệt nghệ.

Đôi mắt báo của hắn nhìn quanh tìm kiếm.

Trừ hai tên còn ở trên xe của Tam Nghĩa hội và hai tên bị điểm huyết, bốn tên còn lại trong Trường Giang bắt quái rút binh khí cầm tay bước sát sau lưng Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố, mắt hằm hằm nhìn quanh sẵn sàng xuất thủ.

Mai Quân Bích ngồi ngang nhiên trên mình ngựa, nét mặt bình thản.

Tên thư đồng ngồi phía sau, tay cầm trường kiếm.

Cả hai chủ nô nhìn dáng vẻ hùng hổ của bọn người Lam Đại bang cũng như không.

Hắc Hồ Thần xuống ngựa vung tay vỗ vào hậu tâm của hai tên thuộc hạ để giải khai huyết đạo cho chúng.

Theo lý thì sau cú đánh, chúng phải hoạt động ngay, nào ngờ cả hai vẫn cứng đờ như cũ!

Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố mặt xám ngắt, trán toát mồ hôi.

46. Chương 46: Lam Đại Bang

Với thân phận Tổng đà chủ của bảy mươi hai Phân đà Lam Đại bang mà không giải nổi huyết đạo là lý gì chứ?

Nếu việc này truyền ra giang hồ thì còn gì là thể diện của một vị Tổng đà chủ nữa?

Hắn lại quát lên :

- Cao nhân ở đâu sao không chịu hiện thân tương kiến?

Chờ hồi lâu vẫn không có ai trả lời.

Bất giác hắn đưa mắt nhìn Mai Quân Bích.

Tuy không tin chàng là thủ phạm, nhưng hắn vẫn khoát tay ra hiệu.

Bốn tên hán tử lập tức bỏ tới chàng.

Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố chỉ cốt kiểm tra xem thân thủ của thiếu niên thư sinh này ra sao mà thôi.

Bốn tên hán tử lao tới nhưng chưa xuất thủ ngay mà giương mắt nhìn Mai Quân Bích, trong bụng đều nghĩ thầm :

- “Cho dù người lợi hại bao nhiêu thì với Tứ quái liên thủ hợp công cũng khó mà làm gì được”.

Nhưng Mai Quân Bích lại không hề phản ứng.

Bốn tên ngấp ngừng nhìn nhau một lát rồi bỗng cùng thét to một tiếng nhất tề phát chiêu!

Đến lúc đó thì kỳ sự xảy ra...

Chỉ thấy Mai Quân Bích phát nhẹ tay ao, bốn tên hán tử đang lao vào phát chiêu bỗng ngã lăn ra theo bốn hướng khác nhau!

Hành động đó chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, đến cả Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố vẫn chăm chú nhìn nhưng không nhận ra chàng đã xuất thủ thế nào.

Đó không phải là điểm huyết...

Là công phu gì mà lợi hại thế chứ?

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố tung hoành giang hồ mấy chục năm, kinh nghiệm không ít, cũng coi là nhân vật kiến đa thức quảng mà không nhận ra thiếu niên này dùng công phu gì để khống chế bốn tên thuộc hạ của mình ở ngay trước mặt trong lúc chúng xuất thủ mà vẫn không kịp kêu lên một tiếng?

Trong lòng vô cùng kinh hãi, biết rằng đã gặp phải cao nhân, hấn tiến lên một bước, chấp tay nói :

- Tôn giá quả là cao nhân thâm tàng bất lộ, thủ pháp thật cao minh. Xin cho biết tôn giá thuộc danh môn đại phái nào?

Thấy đối phương tỏ ra thiện chí, Mai Quân Bích cũng chấp tay hoàn lễ nói :

- Hách đương gia không nhận ra tại hạ sao?

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố nhìn chàng một lúc rồi lắc đầu :

- Xin thứ lỗi, huynh đệ nhân lực kém cỏi...

Mai Quân Bích cười nói :

- Thực ra tại hạ xuất đạo chưa lâu nên trong giang hồ còn chưa mấy ai biết đến Mai Tam công tử ở Thiên Thai...

- Ui chao!

Cái tên ấy thời gian gần đây làm chấn động võ lâm, liên tiếp đánh bại Kiêu Tiền tứ sát, chém đứt cánh tay còn lại của Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn biết hấn thành Vô Tý Thiên Vương, đánh bại Hồng Đăng phu nhân, đại náo Lục Thiệu sơn, cùng lúc đánh bại cả hai cao thủ bậc nhất của cả hắc đạo lẫn bạch đạo là Cửu Thiên Ma Nữ và Thái Bạch Thần Ông, sao lại bảo trong giang hồ chưa mấy ai biết đến?

Thêm nữa, mấy ngày gần đây có tin đồn rằng cũng chính vị Mai Tam công tử này giết chết hai tên Tổng bồ đầu của hai phủ Quý Châu và Thần Châu, còn hạ độc thủ với vị Chủ môn nhân Ngôn Gia Quyền là Ngôn Can Tôn, vì thế không ai xác định được nhân vật đó là chính hay tà?

Hình như cao thủ của cả hắc bạch lưỡng đạo, chỉ cần gặp phải sát tinh này là không ai thoát chết...

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố tuy thị mình võ công cao cường nhưng trước nhân vật đáng sợ đó ai dám tự tin?

Hôm nay bỗng xui xẻo thế nào, lại đi chặn đường hấn, biết là phúc hay họa đây?

Hấn đứng ngây ra nhìn vị thiếu niên công tử trông không có vẻ gì khác thường như uy danh trùm thiên hạ này, mồ hôi toát ra, run giọng nói :

- Hách mỗ vừa rồi tưởng tôn giá là người của Tam Nghĩa hội nên lỡ mạo phạm, xin mở lượng hải hà xá tội cho!

Mai Quân Bích thấy đối phương vì sợ mà trở nên nhũn nhặn như thế, trong lòng không khỏi đắc ý, cười đáp :

- Khéo nói! Khéo nói! Hách đương gia uy trấn giang hồ, danh lừng vang suốt vùng Trường Giang nam bắc, tại hạ mộ danh đã lâu!

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố thấy sự việc kết thúc suôn sẻ, trong lòng nhẹ ra, nói một câu lấy lòng :

- Không dám! Nếu tôn giá có thì giờ rồi đến Tổng đà tệt bang để Hách mỗ tỏ lòng ngưỡng mộ thì rất lấy làm hân hạnh...

Không ngờ câu nói đó gợi nên cho Mai Quân Bích một ý. Chàng ngẫm nghĩ chốc lát rồi bỗng dùng Truyền Âm Nhập Mật nói nhanh :

- Hách đương gia nếu thật có lòng ưu ái thì huynh đệ có việc cần phụng cáo, canh hai đêm nay xin đến quý bang bàn luận!

Đương nhiên ngoài Hách Vu Thố ra, không ai nghe được câu đó.

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố không khỏi ngạc nhiên, thầm nghĩ :

- “Không biết hần định thương lượng về việc gì? Nhưng xem thái độ hần không có gì ác ý, mình đã lỡ có lời mời, biết từ chối thế nào? Hơn nữa được giao tình với một nhân vật lừng danh thế cũng là việc hay...”

Nghĩ thế liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Mai Quân Bích cũng cười gật đầu.

Đột nhiên chàng phóng mắt nhìn theo đường cái về hướng Ma Bàn Châu rồi xẵng giọng nói :

- Cách đây một dặm có hai người đang hướng về phía chúng ta, có lẽ đó là người của Tam Nghĩa hội. Với lực lượng của Hách đương gia ở đây thì dư sức xử lý, bắt chúng giải về Bách Lý Châu được rồi, tại hạ xin đi trước một bước!

Dứt lời vung tay trái hư không điểm ra mấy chỉ.

Sáu tên trong Trường Giang bát quái, bị điểm huyết, kẻ đứng người ngồi, nhưng đều bất động lập tức tỉnh cả lại đứng lên.

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố nghe nói có hai người đến, đoán rằng đó là Trác Đại Cương và Tần Trí.

Mà sao mình vẫn chưa phát hiện được.

Đối phương cách tới một dặm, đường rừng lại quanh co thế này mà Mai Quân Bích nghe được, quả là công lực phi phạm!

Nhưng vừa rồi hần nói gì? “bắt chúng giải tới Bách Lý Châu”...

Như vậy đủ thấy tên họ Mai này cũng vì Hùng Hoàng châu mà tới đây...

Nghĩ tới đó, Hách Vu Thố nhú mày tỏ vẻ băn khoăn.

Nhưng ngay sau đó, hần tự nhủ :

- “Lam Đại bang có được mối giao tình với một cao thủ tuyệt thế như vậy thì viên Hùng Hoàng châu đáng coi vào đâu?”

Trừ hai tên được lệnh lưu giữ trên xe của Tam Nghĩa hội, sáu tên còn lại trong Trường Giang bát quái vừa được giải khai huyết đạo, mắt thấy cừu nhân khổng chế mình là Mai Quân Bích liền quát to một tiếng, tay vung đao kiếm xông vào.

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố quát lên :

- Lùi lại!

Sáu tên võ sĩ ngơ ngác chẳng hiểu sao Tổng đà chủ không để mình thu thập địch nhân, nhưng không dám trái lệnh đều lùi lại cả.

Hách Vu Thố chỉ sang Mai Quân Bích nói :

- Vị này là Mai Tam công tử danh chấn giang hồ. Các người hãy mau tới tham kiến công tử đi!

Mai Quân Bích cười ha hả, chấp tay nói :

- Ha ha! Không đánh sao thành quen biết được? Tiểu sinh lỡ mạo phạm, xin các vị tha lỗi!

Trường Giang bát quái đều nghe danh Mai Tam công tử là nhân vật kiệt xuất bậc nhất thiên hạ võ lâm đương đại.

Nhưng chúng không ngờ con người từng làm cho các cao thủ hắc bạch lưỡng đạo nghe danh đều kinh hồn bạt vía đó chỉ là một thiếu niên công tử mới hai mươi mấy tuổi, còn trẻ hơn mình nhiều!

Thấy chàng nhã nhặn như thế, chúng đều tươi tỉnh lại, nhất nhất bước lên thi lễ.

Mai Quân Bích vừa rồi đã chào từ biệt, bây giờ cùng tên thư đồng và chiếc xe chở Tôn Tương Liên tiếp tục lên đường.

47. Chương 47: Sáng Lập Tân Giáo

Bách Lý Châu nằm giữa Tuyên Đô và Giang Lăng, nguyên là một hòn đảo giữa Trường Giang sóng cuộn.

Nếu không có thuyền bè thì không sao tới đây được.

Bách Lý Châu hiện là căn cứ trọng yếu nhất của Lam Đại bang. Tổng đà hiện đang ở đó.

Thực ra Bách Lý Châu chưa tới trăm dặm mà chỉ rộng chừng hai ba chục dặm vuông mà thôi, nhưng là một nơi dân cư khá sầm uất.

Dân cư trên đảo hầu hết là người trong Lam Đại bang và gia quyến, thân thích của chúng.

Nam thì cày ruộng trồng cây, nữ thì thuê thửa dệt cửi, lại thêm nguồn thủy sản dồi dào vô tận, nên cuộc sống ở đây rất sung túc và bình yên.

Trọng địa Tổng đà đóng ngay giữa đảo, xung quanh dân cư san sát, lại thêm Trường Giang vây quanh nên có thể coi là bất khả xâm phạm.

Hôm đó trong đại sảnh nói riêng và cả Tổng đà nói chung đèn đuốc sáng choang, gia nhân mặc lễ phục đi lại tấp nập.

Trong đại sảnh bày ra hai dãy bàn tiệc với đủ món sơn hào hải vị.

Ngồi ở ngôi chủ tọa chính là Tổng đà chủ Lam Đại bang Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố, vẻ mặt trang nghiêm.

Bên dưới đủ mặt những tên đầu mục cao cấp trong bang.

Lam Đại bang đang tổ chức đại yến chờ đón tiếp vị Mai Tam công tử lừng danh thiên hạ.

Đương nhiên ở Bách Lý Châu hiện còn có cả ba vị đương gia trong Tam Nghĩa hội cùng tên đánh xe Thịnh lão nhị vừa được “mời” đến, chỉ là được “đón tiếp” trong một căn phòng không được tự do lắm.

Trong chiếc xe bọc kín do Thịnh lão nhị đánh đi hôm trước chở hai người một già một trẻ bị Tam Nghĩa hội bắt được cùng một viên Hùng Hoàng châu định mang đến dâng phụng cho Thiên Lý giáo.

Tất cả đều được Trường Giang bát quái mang về đây.

Viên Hùng Hoàng châu đó vốn được Hội chủ Tam Nghĩa hội Trác Đại Cương mua được, là một trong những vật kỳ bảo võ lâm có tác dụng giải được bách độc, rắn rết...

Tin tức này nhanh chóng truyền ra giang hồ, đương nhiên không ít người nảy lòng tham, rắp tâm chiếm đoạt.

Trong số đó, đầu tiên phải kể đến Lam Đại bang. Bọn này vừa có thế lực lớn, phạm vi hoạt động rộng, lại là thổ phỉ chuyên nghiệp, tự nhiên việc chặn người cướp hàng phải rất thiện nghệ.

Nhưng nói thế không phải là không suy tính.

Tam Nghĩa hội tuy chẳng đáng bận tâm, nhưng gần đây chúng đã kết hợp với Thiên Lý giáo, trở thành thuộc hạ trực tiếp của Phó giáo chủ Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong, lại còn có một quan hệ với Phó giáo chủ Huyền Nữ giáo Hồng Đăng phu nhân nữa nên cần phải cân nhắc kỹ.

Tin tức đó xác thực, vì người ta đều khẳng định Sử Trường Phong và Hồng Đăng phu nhân có đến cơ sở của Tam Nghĩa hội ở Nhạc Dương.

Hơn thế nữa, mấy nhân vật cao cấp trong Thiên Lý giáo gồm Thanh Long đàn Đàn chủ Phiên Thiên Ân Đăng Hạo, Huyền Vũ đàn Đàn chủ Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn và một tên Hương chủ Phúc Thiên Điều Thiện Nhất Phi từng đến Nhạc Dương xưng huynh gọi đệ với bọn Trác Đại Cương.

Vì thế mà uy danh của Tam Nghĩa hội được nâng cao trong giang hồ.

Một vấn đề đặt ra là Tam Nghĩa hội và Thiên Lý giáo đã liên minh, nhưng có quan hệ gì với Huyền Nữ giáo?

Cái đó thì chưa rõ, nhưng sự thực Tam Nghĩa hội đang có hai thế lực vô cùng hùng hậu che chắn, vì thế không ai dám coi thường chúng.

Có lẽ chỉ có Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố mới dám nghĩ đến việc đoạt viên Hùng Hoàng châu quý giá đó mà thôi.

Vì trong thiên hạ chỉ có viên Hùng Hoàng châu này là khắc tinh của độc yên vô cùng tàn độc của Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong là Ôn Hoàng tán nên Trác Đại Cương và Sử Trường Phong càng trọng thị.

Trác Đại Cương đang muốn lấy lòng Thiên Lý giáo để tìm địa vị cho mình, đương nhiên mua được Hùng Hoàng châu là mang ngay đến dâng phụng cho Sử Trường Phong ngay.

Ngoài ra chúng còn may mắn bắt được hai cừu nhân của Thiên Lý giáo nữa, nên dồn cả ba thứ lễ vật chở chung một chuyến xe.

Vì đây là chuyến hàng tối quan trọng nên đích thân Hội chủ Trác Đại Cương cho Thịnh lão nhị đánh xe đi trước, còn mình và lão tam Tần Trí bí mật đi theo áp giải, dong xe về phương bắc.

Chúng nằm mộng cũng không ngờ rằng Lam Đại bang đã đón lõng, phục kích bắt cả người lẫn hàng giải về đây!

Bấy giờ đã sang canh hai, sắp tới giờ hẹn với Mai Quân Bích, Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố cùng mấy chục thuộc hạ ngồi trong sảnh bắt đầu thấy sốt ruột.

Hách Vu Thố dựa theo lời của Mai Quân Bích mà suy đoán rằng chàng cũng nhằm vào viên Hùng Hoàng châu.

Cho dù thế, mất một bảo vật mà được giao tình với nhân vật võ công cái thế, danh lừng thiên hạ thì cũng gọi là được chứ không mất gì.

Vạn nhất đối phương có dã tâm nào, với võ công của mình cùng hàng trăm cao thủ, lại ở địa thế hiểm yếu này, còn lo gì không thắng đối phương?

Vừa bước sang canh hai, từ bên sông vào đến đại sảnh, Hách Vu Thố đã phái cả trăm cao thủ đeo đao đứng hầu, chỉ cần thấy người xuất hiện là sẽ lập tức vào bằm báo.

Thế mà bây giờ đã sắp tới nửa canh hai, chẳng những Mai Quân Bích không xuất hiện mà trên mặt sông cũng không thấy bóng chiếc thuyền nào.

Mọi người bắt đầu sốt ruột và hoài nghi.

Mai Tam công tử có đến theo hẹn không?

Ngay cả Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố cũng tỏ ra nghi ngờ.

Chẳng lẽ Mai Tam công tử đùa nhạo mình?

Nhưng chàng tỏ ra trịnh trọng như thế kia mà, có lý đâu không đến?

Bốn mặt sông vẫn không thấy bóng con thuyền nào.

Muốn đến Bách Lý Châu, ngoài dùng thuyền ra, họa chỉ mọc cánh mới tới được.

Quá nửa canh hai...

Chợt nghe trước sảnh có tiếng kinh phong, và tựa như có mùi hương thoang thoảng bay vào đại sảnh.

Trong đại sảnh đều là đệ tử cao cấp của Lam Đại bang, là những tay lão luyện giang hồ, nhưng không ai phát hiện ra được đó là mùi hương gì.

Hơn nữa vừa ngửi thấy đã biến mất ngay.

Vừa lúc đó giữa hành lang trước đại sảnh sáng choang xuất hiện hai nhân ảnh.

Hai người không biết đứng đó từ bao giờ và xuất hiện bằng cách nào mà trong sảnh có tới gần trăm cao thủ, kể cả Tổng đà chủ Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố đều không nhận ra?

Một người cao dong dỏng, mặt đẹp như ngọc, mày kiếm mắt sao, mình mặc đạo y, dáng đẹp như ngọc thụ lâm phong.

Phía sau là một đạo đồng, tuổi mới chừng mười lăm mười sáu, tay cầm bảo kiếm đứng sau.

Hắc Hổ Thần Hách Vi Thố sau một thoáng sửng sốt, chợt đứng lên, mặt lộ nét vui mừng chấp tay nói :

- Hô hô! Mai Tam công tử thật là người thủ tín! Nên gọi là thần nhân mới phải! Hách mỗ chờ đây lâu rồi mà không phát hiện ra!

Thì ra đạo nhân chính là Mai Tam công tử!

Mấy chục cặp mắt hướng vào chàng với vẻ mặt ai nấy đều pha lẫn sự ngạc nhiên và khâm phục.

Nhân vật đánh bại cả Cửu Thiên Ma Nữ và Thái Bạch Thần Ông cùng một lúc làm chấn động võ lâm, nguyên là một vị đạo nhân mới hai mươi mấy tuổi, vóc người mảnh mai như một thư sinh kia sao?

Mai Quân Bích bước tới cửa, chấp tay cười đáp :

- Phiền Hách đương gia và các vị phải chờ lâu, tại hạ cảm thấy bất an...

Hách Vu Thố ngắt lời, cười kha kha nói :

- Tôn giá đừng khách sáo! Mời vào đi!

Nói xong bước ra dẫn Mai Quân Bích đến ngồi đồng tọa bên cạnh mình.

Tên đạo đồng cầm kiếm đứng hầu sau lưng.

Sau khi Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố giới thiệu Mai Quân Bích với mọi người xong, cuộc yến bắt đầu.

Rượu qua vài tuần, chợt thấy một tên gia nhân bưng chiếc mâm son trên để một chiếc hộp nhỏ mạ vàng cung kính trao cho Hách Vu Thố.

Vị Tổng đà chủ cầm lấy chiếc hộp đứng lên hướng sang Mai Quân Bích nói :

- Mai Tam công tử đại giá quang lâm Bách Lý Châu này làm tăng thêm phần vinh hạnh cho Lam Đại bang. Nay có viên Hùng Hoàng châu này, Hách mỗ chỉ mượn hoa cúng Phật để tỏ lòng ngưỡng mộ, xin công tử nhận lấy!

Nói xong hai tay đưa sang.

Mai Quân Bích không từ chối, đứng lên cười đáp :

- Viên Hùng Hoàng châu này là khắc tinh duy nhất của Ôn Hoàng đàn của Phó giáo chủ Ôn Hoàng đạo nhân. Được Hách đương gia ưu ái tặng cho, huynh đệ cung kính bất như tông mệnh, xin nhận vậy!

Nói xong hai tay tiếp lấy đưa cho tên đạo đồng đứng sau mình.

Hách Vu Thố thấy khách thật tình nhận ngay không từ chối, lòng càng cao hứng nghĩ thầm :

- “Vị thiếu niên này xem ra chân tình, mối giao hảo như vậy là tốt, hi vọng ngày càng bền vững!”

Mai Quân Bích lướt mắt nhìn khắp lượt chúng nhân nói :

- Huynh đệ lần này nhờ duyên may được quen biết với nhiều cao thủ lừng danh của Lam Đại bang đến thế, trong lòng cảm thấy vinh hạnh vô cùng!

Hách Vu Thố thay mặt mọi người nói vài lời khách sáo.

Mai Quân Bích lại tiếp :

- Lần này huynh đệ tới đây, ngoài việc được làm quen với chư vị anh hùng, còn có một việc muốn thương lượng với Hách đương gia!

Hách Vu Thố nghe thế trong lòng chần động nghĩ thầm :

- “Tưởng rằng hần chỉ vì viên Hùng Hoàng châu mà tới đây, thì ra còn có việc khác nữa?”

Nghĩ thế, tuy lo lắng không yên nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi nói :

- Mai công tử xin ngồi xuống hãy nói. Việc gì chỉ cần Lam Đại bang có thể làm được nhất định không làm công tử thất vọng!

Mai Quân Bích theo lời ngồi xuống, cười đáp :

- Hách đương gia hào sảng như thế, huynh đệ tới đây thật chẳng uống công!

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố tuy trong lòng đã có ngờ vực, nhưng vẫn nén buồn làm vui, cười nói :

- Có việc gì xin công tử nói đi!

Mai Quân Bích chợt nở nụ cười thâm trầm, một lần nữa đứng lên nhìn Hách Vu Thố, nghiêm giọng hỏi :

- Hách đương gia có biết thân phận thật sự của huynh đệ không?

Nghe câu đó, mọi người đều ngơ ngác.

Thật vậy!

Trong giang hồ chỉ biết nhân vật gần đây danh nổi như cồn là Mai Quân Bích Mai Tam công tử của phái thật, ngoài ra không biết gì thêm.

Thậm chí toàn bộ đệ tử Lam Đại bang cũng như phần lớn trong võ lâm có ai biết vị đó mặt ngang miệng dọc ra sao?

Trừ Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố và Trường Giang bát quái lần trước đã gặp ở trên đường Ma Bàn Châu không nói, còn lại nay mới thấy lần đầu.

Bởi thế nghe đối phương tự xưng là Mai Tam công tử thì biết vậy thôi, ai biết lai lịch thân phận thế nào?

Hách Vu Thố lùi lại nửa bước nói :

- Hách mỗ lâu nay ngưỡng mộ đại danh, chỉ hận chưa có duyên được gặp. Thân phận của Mai công tử thế nào xin phép cho biết?

Mai Quân Bích chợt nhếch môi cười hiểm độc nói :

- Huynh đệ là Ôn Như Phong, chắc Hách đương gia có nghe tới rồi chứ?

Hách Vu Thố chần động toàn thân, bất giác lùi thêm một bước nữa!

Ôn Như Phong?

Văn Hương giáo chủ?

Thì ra Mai Tam công tử mấy tháng nay làm chần động giang hồ chính là Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong!

Chẳng trách nào!

Xưa nay có bao giờ nghe ai nói đến Mai Tam công tử hoặc Mai Quân Bích đâu?

Một người còn trẻ, dù là xuất chúng bao nhiêu cũng không thể trong thời gian ngắn lại có được bản lĩnh kinh nhân đến thế!

Nguyên Mai Tam công tử chỉ là hóa danh của vị Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong!

Thực ra Ôn Như Phong không trẻ như bề ngoài.

Nhân vật này vốn đã xuất danh từ ba mươi năm trước, như vậy ít nhất cũng đã ngoài năm mươi, thế nhưng bao giờ cũng có diện mạo của một thư sinh hoặc đạo nhân mới hăm mấy tuổi, dù nhiều năm đã trôi qua.

Từ ngạc nhiên, sửng sốt, Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố bắt đầu cảm thấy khiếp sợ.

Bởi mấy chục năm trước, lão từng nghe không ít về nhân vật này.

Ôn Như Phong là nhân vật thần bí bậc nhất võ lâm, chỉ biết hần tự xưng là Văn Hương giáo chủ, nhưng không ai biết đó là môn phái gì, càng không ai rõ lai lịch hẳn.

Người ta đều tin rằng võ học tên ma đầu này cao thâm mịt mịt, thủ đoạn cực kỳ độc ác, giang hồ nghe danh chẳng ai không kinh hồn táng đờm.

Mặc dù biết rõ Văn Hương giáo không hề tồn tại, bởi ngoài Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong ra không có một giáo đồ nào, nhưng những giá phái rất có uy danh thời đó như lão Giáo chủ Thiên Lý giáo Trí Cơ Tử, Giáo chủ Huyền Nữ giáo Cửu Thiên Ma Nữ và Giáo chủ Hồng Đăng giáo Hồng Đăng phu nhân không ai dám coi thường hẳn.

Về sau không còn nghe ai nhắc đến Văn Hương giáo chủ, Văn Hương giáo hoặc Ôn Như Phong nữa.

Có tin nói rằng Ôn Như Phong tình cờ lấy được một pho bí kíp võ công tuyệt thế nào đó nên ẩn tích giang hồ để khổ luyện.

Xem ra điều này rất có lý, sau mấy chục năm khổ luyện, chẳng những vị Ôn Như Phong thần bí ngày xưa vẫn giữ được diện mạo trẻ trung như trước mà còn có thân hoài tuyệt học, nay tái xuất giang hồ với danh hiệu Mai Quân Bích Mai Tam công tử.

Ngày xưa Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đã là nhân vật làm toàn thể võ lâm khiếp đảm thì nay càng đáng sợ hơn, có gì lạ?

Ít nhất thì đó là cách suy đoán của chúng nhân đệ tử Lam Đại bang, bởi vì chúng chưa từng thấy Mai Quân Bích nên Ôn Như Phong mạo xưng chàng chúng cũng cho là thật.

Kỳ thực lúc này Mai Quân Bích còn luyện kiếm ở Lục Thiệu sơn.

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố lặng đi, không thốt lên được một tiếng nào.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong - Mai Tam công tử đột nhiên tỏ ý đến Tổng đà Lam Đại bang ở Bách Lý Châu này, rốt cuộc nhằm mục đích gì?

Việc đó còn chưa biết, nhưng có thể khẳng định rằng sẽ không mang đến điều gì tốt lành cả!

Tuy trong lòng sợ hãi nhưng Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố là người lão luyện giang hồ, không hề để lộ ra mặt.

Trái lại, ngoài thoáng giây nào đó không tự chủ được, lão vẫn giữ bộ mặt tươi cười làm như đang cao hứng.

Sau một lát im lặng, lão chợt cất một tràng cười nói :

- Tuyệt hay! Thiên Lý, Văn Hương, Huyền Nữ, ba giáo phái lớn bậc nhất giang hồ tạo thành thế chân vạc giống Tam Quốc khi xưa, còn chưa biết ai sẽ trở thành quân vương thiên hạ đây! Huynh đệ mộ danh đã lâu, nay Ôn giáo chủ đại giá quang lâm tề tụ, nay huynh đệ cũng như toàn bang đều vô cùng vinh hạnh! Giáo chủ có điều gì sai bảo, nếu Lam Đại bang làm được thì đâu dám không tận lực?

Mai Tam công tử lừng danh thiên hạ mấy tháng nay nhưng ngoài việc đánh thắng mấy nhân vật uy danh nhất võ lâm, bản chất và thủ đoạn của chàng ra sao còn chưa ai biết rõ.

Nhưng Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong là tên đại ma đầu làm giang hồ khiếp vía mấy chục năm trước thì có ai biết không?

Đương nhiên Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố tự biết thế lực mình không địch nổi nên nhượng bộ là hơn.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong quét mắt nhìn chúng nhân một lượt rồi cất giọng lạnh lùng nói :

- Hách đương gia biểu lộ nghĩa khí như thế thật đáng quý. Chuyện này thật ra không có gì khó, chỉ là chư vị có nhất tâm nhất ý hay không... và trước hết, huynh đệ muốn đương gia suy nghĩ kỹ hãy trả lời...

Hách Vu Thố linh cảm rằng có việc gì đó rất nghiêm trọng nên nhìn vào mặt đối phương chờ nghe tiếp.

Ôn Như Phong dừng lại một lát rồi nói :

- Điều này xuất phát từ hảo ý của huynh đệ mà thôi. Hy vọng toàn thể Lam Đại bang gia nhập Văn Hương giáo...

Cả mấy chục cao thủ cùng “Ồ” lên một tiếng đầy bất ngờ và kinh ngạc.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng rồi bình thản nói tiếp :

- Nếu tất cả tình nguyện cùng đồng cam cộng khổ với huynh đệ thì đương nhiên rất đáng hoan nghênh. Nếu không, huynh đệ cũng chẳng ép buộc. Chỉ là sau này đừng lộ diện trên giang hồ với chiêu bài Lam Đại bang nữa, nếu không...

Hắn cười hắc hắc hai tiếng đầy đe dọa, nói tiếp :

- Nếu không bôn Giáo chủ không đảm bảo an toàn cho tính mạng của toàn bang!

Giọng hắn tuy bình thường không cao, lại có vẻ thản nhiên nữa nhưng làm tất cả chúng nhân Lam Đại bang đều rúng động như bị sét dội xuống đầu.

Nếu thế thì Lam Đại bang thành ra bình võ ngôi tan rồi còn gì?

Nói rằng đồng ý thì có khác nào hai tay dâng bảy mươi hai Phân đà suốt vùng thượng hạ lưu Trường Giang vào tay kẻ khác?

Thật là sự sỉ nhục không sao chịu được.

Sắc mặt Hách Hồ Thần Hách Vu Thố tái nhợt, những đường gân xanh nổi lên, mắt lộ hung quang, nặng nề “Hừ” một tiếng.

Trong đại sảnh, mấy chục cao thủ cùng đứng bật lên, đưa tay rút đao động kiếm, khí thế tức giận bùng bùng.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong chỉ ngửa mặt cất một tràng cuồng tiếu!

Tràng cười nghe ta độc địa, nham hiểm, quỷ quyệt, tuy không mang chút nội lực nào đáng kể nhưng khiến người ta phải phát run.

Hồi lâu, hắn đột ngột dứt tiếng cười, giọng trở lại hiểm độc như trước :

- Hách đương gia và các vị đừng hung hăng như thế! Huynh đệ vừa nói qua, quyết định thế nào xin cứ suy xét rồi trả lời, huynh đệ không cưỡng ép. Nhưng khi nói trước một điều rằng mới rồi khi huynh đệ vừa đến đây, chắc các vị đã ngửi thấy mùi hương lạ, đó chính là Thực Cốt Nhu Hương, hiện đã tiềm ẩn trong cơ thể các vị rồi. Chỉ cần một số lượng rất nhỏ, nếu không có giải được độc môn của huynh đệ thì xương cốt bị nhũn đi, công lực hoàn toàn bị phế. Chỉ sợ các vị không đủ sức trối gà nữa rồi! Không tin xin cứ vận khí xem thì biết!

Thực Cốt Nhu Hương?

Đó là độc chất gì mà lợi hại đến thế?

Không nói Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố mà trong sảnh, bất cứ ai cũng đã từng xông pha hàng chục năm trên giang hồ nhưng chưa từng nghe cái tên lạ hoắc đó.

Nhưng ngẫm lại, quả thật lúc chủ nô Ôn Như Phong vừa xuất hiện, đúng là nghe có mùi hương thoảng thoảng.

Nhưng cả đại sảnh bao la như thế, cho dù là Mê Hồn tán bá đạo của Miêu Cương Độc Phụ chẳng nữa cũng mất đi phần nhiều hiệu lực.

Chỉ có một chút hương thoảng thì đâu có gì đáng sợ như lời hắc nói!

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố trong lòng bán tính bán nghi.

Lão thủ vận công xem, trong lòng bỗng chấn động!

Với công lực thâm hậu mấy chục năm tu luyện, tin rằng đủ đối phó với bất cứ nhân vật nào trên võ lâm, thế mà nay vận khí kiểm tra đã thấy không còn chút sức lực nào, gân cốt nhuyễn đi vô lực!

Tên Giáo chủ độc ác đó đã nói không ngoa!

Mười hai canh giờ sau võ công hoàn toàn bị phế!

Trong giang hồ, khi người ta mất đi võ công thì cuộc sống còn có ý nghĩa là gì nữa? Huống chi Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố, nhân vật hiển hách một thời, hùng bá cả vùng lưỡng ngạn Trường Giang?

Vị Tổng đà chủ biết rằng biết rằng đã đến nước này thì không còn hy vọng gì kháng cự lại tên đại ma đầu đáng sợ đó nữa.

Mấy chục năm tung hoành khắp giang hồ, uy danh không phải là nhỏ. Nay trúng phải mưu gian chỉ có cách tự tận để bảo vệ khí tiết mà thôi!

Một người khi đã đến chỗ vạn bất đắc dĩ thì không còn sợ điều gì nữa.

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố cất một tràng cười rền vang, quát lên :

- Ôn Như Phong! Thủ đoạn của ngươi quá hèn hạ và ác độc, quả là lời đồn tên Văn Hương giáo chủ năm xưa không giả chút nào! Hách mỗ với tư cách là Tổng đà chủ của bảy mươi hai Phân đà của Lam Đại bang khắp dải Trường Giang này, tuyên bố kể từ bây giờ giải tán Lam Đại bang! Chỉ là những thuộc hạ cũ trong bang đối với người vô oán vô cừu, hy vọng người cho họ giải được, Hách mỗ có chết cũng xin tỏ lòng cảm kích!

Dứt lời vung tay chộp xuống Thiên Linh Cái mình.

Ôn Như Phong chột quát lên :

- Khoan đã!

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố dừng tay lại cách đỉnh đầu mình vài tấc, nghiêng răng hỏi :

- Ôn Như Phong! Người còn muốn gì nữa?

Văn Hương giáo chủ dịu giọng :

- Hách đương gia hoàn toàn hiểu sai ý huynh đệ rồi!

Hách Vu Thố nghi hoặc hỏi :

- Hiểu sai chỗ nào nói nghe xem?

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong cười hô hô đáp :

- Huynh đệ lãng tích giang hồ mấy chục năm, từng gặp không biết bao nhiêu anh hùng, nhưng chưa gặp ai thịnh danh và khảng khái như Hách đương gia.

Hách Vu Thố chột nghe đối phương tâng bốc mình, chưa hiểu lý do vì sao nhưng vẫn tin rằng với loại độc ác như rắn rết này thì chẳng mong điều gì tốt lành.

Tuy vậy vẫn hạ tay xuống chờ nghe tiếp.

Ôn Như Phong lại nói :

- Huynh đệ từ xa xôi ngàn dặm tới đây với mong muốn Hách huynh tham gia bốn Giáo, cộng đồng hợp tác cùng mưu đại sự, không những Lam Đại bang sẽ thành bình võ ngói tan như Hách huynh từng nghĩ mà còn

phát huy thế lực trở nên hưng thịnh hơn. Bởi vì Văn Hương giáo hay Lam Đại bang gì cũng là một cả, mọi sự vụ trong giáo không do Hách huynh hay các vị ở đây đảm nhiệm thì còn ai? Tạm thời xin Hách huynh nhận ngay chức Phó giáo chủ. Mọi người cứ tuân tữ theo chức vị ở đây mà sắp xếp. Xin Hách huynh suy xét kỹ. Nếu Hách huynh vẫn cứ kiên trì giữ lập trường của mình thì huynh đệ xin cáo từ!

Nói xong chấp tay thi lễ rồi rời khỏi bàn làm như định bước ra cửa.

Lời hần nói có một phần lý lẽ khiến Hách Vu Hồng cũng thấy động tâm.

Suy xét lại, với bản lĩnh của Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố và thế lực của Lam Đại bang thì cũng có thể xưng hùng một cõi trong giang hồ.

Nhưng nếu đem so với Thiên Lý giáo, Huyền Nữ giáo và Cửu đại môn phái thì Lam Đại bang còn kém xa.

Nếu liên kết với Văn Hương giáo, sau này cùng Thiên Lý giáo và Huyền Nữ giáo tạo thành thế chân vạc, khi đó trên cương vị Phó giáo chủ, so với thân phận Tổng đà chủ của Lam Đại bang, uy danh tất lớn hơn nhiều.

Huống chi tất cả thuộc hạ đều là của mình, mọi quyền hành chẳng phải do mình thu tóm hết hay sao?

Nếu lúc đó võ công mình gần tương đương với Ôn Như Phong, lo gì không với tới chức Giáo chủ?

Huống chi lúc này mọi người đều trúng phải độc hương Thực Cốt Nhu Hương, nếu không thuận theo để yêu cầu giải được thì toàn bộ Lam Đại bang cũng từ nay trừ danh, có lợi gì đâu?

Thôi thì đành “ngộ biến tông quyền”, biết sao?

Nghĩ đoạn đứng lên nói :

- Lời vàng ngọc của Giáo chủ, bây giờ Hách mỗ mới hiểu ra. Chức Phó giáo chủ, Hách mỗ không dám nhận, nhưng xin một lòng vì Giáo chủ!

Ôn Như Phong quay lại, cười hô hô nói :

- Hách huynh đừng nên quá khiêm nhường như thế! Văn Hương giáo sau này toàn dựa vào đại lực của các vị ở đây, nếu Hách huynh không đảm nhận cho cương vị đó thì còn ai xứng đáng nữa?

Hần dừng một lát, nói thêm :

- Trong số các vị ở đây ai không muốn tham gia Văn Hương giáo thì xin nói rõ ngay bây giờ.

Bọn cao thủ Lam Đại bang thấy Tổng đà chủ đã gia nhập, mình lại đang trúng độc hương, ai dám nói “không”?

Thế là mọi người cùng đồng thanh :

- Nguyên ý!

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong cả mừng, chợt đưa tay phất nhẹ tay áo tạo nên làn gió thoang thoang mùi hương nhẹ.

Dám đoán đó là giải được Thực Cốt Nhu Hương.

Ôn Như Phong bỗng cười hô hô nói :

- Huynh đệ có một vật này mời Hách huynh xem!

Nói xong lấy trong túi ra một vật nhỏ sắc vàng óng ánh.

Nguyên đó là một chiếc Kim Phụng thoa.

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố thân phận là Tổng đà chủ bảy mươi hai Phân đà Lam Đại bang, cũng là một nhân vật hiển hách trong giang hồ, đâu không nhận ra Kinh Thoa lệnh phù của lãnh tụ hắc đạo năm xưa?

Lão vội quỳ xuống tham bái, kinh cẩn nói :

- Đệ tử Hách Vu Thố tham kiến lệnh phù!

Ôn Như Phong thấy Hắc Hồ Thần Hách Vu Thổ tham bái trước Kim Phụng thoa trong tay mình, biết mục đích đã đạt được, cười nói :

- Hách huynh mau đứng dậy đi! Bây giờ chúng ta sẽ cùng nhau thương nghị đại sự. Chiếc Kim Phụng thoa này là do năm trước huynh đệ tiện đường ghé thăm Thiên Thủ Quan Âm đạo hữu, bà ấy biết huynh đệ chuẩn bị sáng lập Văn Hương giáo, tất cần nhiều nhân lực và tài lực nên mới đem tặng chiếc lệnh phù này...

Làm sao mà Hách Vu Thổ biết được rằng chiếc Kim Phụng thoa đó là do hắc lừa lấy cắp được từ Tôn Tương Liên?

Ôn Như Phong nói xong đưa Lệnh phù cho Hách Vu Thổ xem.

Lão Tổng đà chủ nghe nói lòng đầy kinh ngạc, nghĩ thầm :

- “Thì ra Ôn giáo chủ còn là bằng hữu của Hải Tâm sơn tiên bối nữa! Mình chỉ là một tên Tổng đà chủ của một bang lục lâm thảo khấu mà thôi, bỗng chốc trở thành Phó giáo chủ Văn Hương giáo, lúc nào cũng có thể thành Giáo chủ, là người thân cận với Minh chủ hắc đạo Thiên Thủ Quan Âm, thân phận và uy danh hiển hách vô lâm, còn mong gì hơn nữa?”

Nghĩ tới đó, trong lòng cao hứng vạn phần.

Lão đưa tay cầm lấy lệnh phù xem kỹ rồi trao lại cho Ôn Như Phong, lấy giọng nghiêm trang nói :

- Hách mỗ được đi theo Giáo chủ là quá vinh hạnh rồi. Cho dù không có lệnh phù của Hải Tâm tiên bối, Hách mỗ cũng xin một lòng trung thành...

Ôn Như Phong biết đối phương đã một lòng thần phục liền đem cất Kim Phụng thoa vào túi, cùng Hách Vu Thổ trở lại bàn ngồi.

Chúng nhân Lam Đại bang cũng lục tục ngồi xuống.

Chờ mọi người trật tự lại, Ôn Như Phong lấy tay áo trao cho Hách Vu Thổ một cuộn giấy, trình trọng nói :

- Đây là toàn bộ kế hoạch lập giáo của bốn tọa, xin Hách huynh xem kỹ rồi căn cứ theo đó mà hành sự.

Hách Vu Thổ cầm lấy cuộn giấy cúi mình đáp :

- Tuân lệnh!

Kế hoạch đó là đem Tổng đà của Lam Đại bang đổi tên thành Tổng đàn của Văn Hương giáo, bảy mươi hai Phân đà biến thành bảy mươi hai Phân đàn cùng những giáo quy và một số điều luật khác.

Từ đó Lam Đại bang biến thành Văn Hương giáo, chỉ có một thay đổi nhỏ là tên gọi, còn Tổng đà chủ Hắc Hồ Thần Hách Vu Thổ được cất nhắc thành Phó giáo chủ, Ôn Như Phong là Giáo chủ.

Còn lại hầu hết nhưng chức vị khác đều được giữ nguyên.

48. Chương 48: Ân Cừ Biến Ảo

Ôn Như Phong một mặt sai người đi mời ba vị đương gia của Tam Nghĩa hội đến, tự phân tích lợi hại thuyết phục chúng gia nhập Văn Hương giáo.

Ba người Trác Đại Cương, Cung Trường Thắng và Tần Trí Nguyên là hào sĩ ở Nhạc Dương, gọi là Động Đình tam nghĩa.

Sáng lập ra Tam Nghĩa hội, vì thế lực kém xa người, luôn luôn bị o ép nên Động Đình tam nghĩa phải liên kết với Thiên Lý giáo để tăng cường thanh thế, mặc dù biết rằng sẽ chịu sự lệ thuộc.

May lần đó Thiên Lý giáo cho người truy bắt Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng nên có hai vị Đàn chủ ghé chân vào Tam Nghĩa hội.

Lúc đó Tam Nghĩa hội thiết lập mấy tử lâu và khách điểm ở Nhạc Dương, nên có chút thanh danh và tài lực.

Hai tên Đàn chủ Phiến Thiên Ấn Đặng Hạo và Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn thấy vậy liền tìm cách lôi kéo Tam Nghĩa hội về với Thiên Lý giáo.

Song phương như thế là tâm đầu ý hợp, việc liên kết liền được tiến hành một cách chóng vánh.

Nay Động Đình tam nghĩa được mời lên, nghe Ôn Như Phong thuyết phục mình gia nhập Văn Hương giáo, chức vụ và quyền hành lớn hơn.

Hơn nữa mình là tù nhân trong tay người ta, trừ thúc thủ nghe lệnh để giữ mạng sống, còn biết làm gì hơn nữa?

Hơn nữa Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đã cam kết rằng sau khi nhập giáo, Trác Đại Cương sẽ đảm nhiệm chức Phân đà chủ Nhạc Dương, điều kiện còn hơn cả gia nhập Thiên Lý giáo, sao lại không theo?

Thế là cả ba đồng thanh chấp thuận.

Ôn Như Phong cực kỳ cao hứng, không ngờ chỉ trong một đêm suốt cả vùng nam bắc Trường Giang và Nhạc Dương đều biến thành vây cánh của mình, đủ sức cùng Thiên Lý giáo và Huyền Nữ giáo tạo thành thế chân vạc.

Với nỗi lòng hoan hỉ vô biên, trong đêm ấy, hắn cùng Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố, Động Đình tam nghĩa và bọn cao thủ Lam Đại bang say sưa yến tiệc, luận đàm kế hoạch cho đến tận đêm khuya.

* * * * *

Đây nói Tôn Tương Liên lúc dừng ở dọc đường tuy nàng có nghe cuộc đối thoại giữa Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố và Mai Tam công tử (tức Ôn Như Phong giả dạng) nhưng vì trong người còn chưa được khỏe, mặt khác nàng tin Mai Tam công tử thừa đủ khả năng đối phó với bọn phỉ đồ nên cứ ngồi yên trong kiệu không lộ diện.

Còn cuộc hẹn đến Bách Lý Châu vì Ôn Như Phong dùng Truyền Âm Nhập Mật nên nàng không nghe được, vì thế không biết cuộc ước hẹn giữa song phương.

Khi đến Uyển Thị, tới khách điểm ăn uống xong, Ôn Như Phong nói rằng mình phải đi thăm một người bằng hữu chừng hai ngày mới quay về, còn dặn Tôn Tương Liên yên tâm ở lại nghỉ ngơi, để lại một số Phù Nguyên Tán để nàng chiếu theo hướng dẫn sử dụng, xong mang tên thư đồng rời khỏi khách điểm.

Tôn Tương Liên mới bước chân vào giang hồ chưa lâu nên kinh nghiệm còn ít, mặc dù đã theo dõi kẻ giả mạo Mai Tam công tử suốt ba đêm nhưng vẫn bị hắn lừa nên càng tin tưởng và khâm phục hắn.

Dọc đường có mấy lần nàng định từ biệt Mai Tam công tử để đến Cửu Hoa sơn thăm sư phụ nhưng đều biện lý do gác lại.

Thứ nhất, nàng thấy Mai Tam công tử thực sự lo lắng và quan tâm săn sóc mình nên không nỡ phụ lòng chàng.

Thứ hai, chàng đã nói rõ rằng sau khi bị trúng độc Kim Tuyến Đào Hoa, uống thuốc giải Bách Độc tán tuy trừ được độc trùng nhưng phải qua trăm ngày công lực mới phục hồi, vì thế cần uống Phù Nguyên tán đặc chế trong một thời gian nhất định thì công lực mau phục hồi hơn.

Đó là hai lý do khiến nàng vẫn tiếp tục đi cùng Mai Tam công tử.

Ngoài ra, thiếu nữ còn có một tâm sự khác.

Bây giờ thì nàng đã có thể khẳng định đến tám chín phần Mai Tam công tử chính là vị hôn phu đã được gia đình đính ước cho mình hồi còn nhỏ nhưng hình như chàng không hề biết gì về điều đó.

Trái lại trong lòng nàng đã chứa đầy hy vọng rồi!

Hơn nữa, chàng như đối với mình không hẳn vô tình, duyên tình đã thế sao lại bỏ qua?

Thế là nàng nén lòng chờ thời cơ thuận tiện để bày tỏ lòng mình.

Ở lại khách điểm, Tôn Tương Liên vừa làm theo lời dặn của Mai Tam công tử, vừa nóng lòng đợi chàng về. Chưa bao giờ nàng đợi chờ một cách thấp thỏm đến thế.

Nhưng hai ngày sau, chủ tớ Mai Tam công tử vẫn chưa trở lại.

(Cho đến lúc này, Tôn Tương Liên vẫn tin rằng Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong chính là Mai Quân Bích.)

Ăn tối xong, nàng vừa định lên giường vận công thì chợt nghe bên ngoài phòng có tiếng chân rất khẽ.

Nghĩ rằng có cao thủ tuyệt đỉnh khinh công đột nhập, Tôn Tương Liên vận công đề phòng rồi bước đến bên cửa sổ lắng nghe.

Chợt có tiếng vuốt cào nhẹ lên ván cửa.

Tôn Tương Liên suýt bật cười, tự nhủ :

- “Nguyên chỉ là một con mèo, thế mà mình cứ tưởng...”

Liền đó vang lên hai tiếng kêu :

- Chít... chít...

Tiếng rất nhỏ, nhưng tuyệt đối không phải là tiếng mèo.

Tôn Tương Liên thoáng chút ngạc nhiên, mở hé cửa ra xem.

- Chít!

Sau tiếng kêu, một bóng đen nhỏ bé nhảy vút vào phòng.

Thì ra là một con khỉ lông vàng chỉ to bằng con mèo với đôi mắt vàng rực.

Tôn Tương Liên suýt kêu lên vì ngạc nhiên và thích thú.

Chính là con tiểu súc sinh đột nhập vào phòng nàng để lại mảnh giấy vào cái đêm Mai Tam công tử đánh nhau với bọn tuần phủ ở Thần Châu chứ còn ai?

Con khỉ giương đôi mắt vàng ánh nhìn nàng.

Tôn Tương Liên vừa buồn cười lại vừa bực bội, thầm rủa :

- “Tiểu súc sinh! Lại là người!”

Nói xong đưa tay ra bộ muốn đánh!

Nhưng thật kỳ lạ, con khỉ vẫn ngồi yên, giương mắt nhìn không chút tỏ ra sợ hãi, không những thế nó còn đưa tay vẫy nàng nữa!

Nhớ lại tờ giấy hôm trước, Tôn Tương Liên vẫn còn bực, lẩm bẩm :

- Hừ! Quân liên lạc cho mấy tên quan nha giá áo túi cơm... nay còn định giở trò ma mãnh gì nữa?

Nàng phát bực định đuổi con khỉ đi thì con khỉ chùng như rất gấp, bước lại gần nàng thêm mấy bước, miệng không ngừng kêu lên lí nhí, tay vẫy lia lịa về phía nàng, vừa vẫy vừa chỉ ra cửa sổ.

Có lẽ nó muốn dẫn nàng đi đâu đó.

Tôn Tương Liên “Hừ” một tiếng, nghĩ thầm :

- “Lại mấy tên mắc dịch đó định trả thù chiêu kiếm hôm trước! Chẳng lẽ bốn cô nương còn sợ các người?”

Nghĩ thế với tay lấy trường kiếm đeo vào rồi nhảy ra cửa sổ.

Con khỉ thấy cô nương đã hiểu ý mình, cũng nhảy ra theo, miệng kêu lên tỏ vẻ hài lòng rồi vượt lên trước dẫn đường.

Tôn Tương Liên đóng cửa sổ xong bước đi theo nó.

Con khỉ quả là tinh nhanh và hiếu động! Nó cứ chạy mấy bước lại quay đầu nhìn, làm như sợ Tôn Tương Liên quay lại hay sao ấy!

Thoạt đầu nó chạy rất nhanh nên thỉnh thoảng còn quay lại, nhưng sau đó thấy cô nương bám theo sát gót nên nó cảm cổ chạy miết.

Nhưng dù có vận hết khinh công đuổi thế nào, con khỉ vẫn cứ cách Tôn Tương Liên chừng ba trượng!

Cô nương tức khí nghĩ thầm :

- “Con tiểu súc sinh này định trêu mình hay sao chứ?”

Tính hiếu thắng nổi lên, nàng càng ra sức quyết đuổi cho kịp.

Con khỉ vượt qua tường viện theo những con phố quanh co chạy như gió, Tôn Tương Liên quên cả mối nguy hiểm tiếp tục đuổi theo.

Ra khỏi thành, con khỉ chạy về hướng sông Trường Giang.

Đến một khu hoang dã, phía trước đã thấy mặt sông lấp lánh, con khỉ lao vào một đám lau sậy rồi biến mất.

Bấy giờ Tôn Tương Liên mới cảnh giác, bụng bảo dạ :

- “Chẳng lẽ con súc sinh đó có ý dụ mình vào cạm bẫy?”

Nàng đang nhìn quanh, lòng đầy nghi hoặc thì chợt nghe từ trong đám lau sậy cao lút đầu người trước mặt có tiếng nói :

- Tôn cô nương tới rồi ư? Lão hóa tử chờ ở đây lâu rồi!

Thanh âm già nua của một lão nhân. Hình như còn có tiếng sóng vỗ nhẹ vào mạn thuyền nữa.

Tôn Tương Liên chưa kịp trả lời thì giọng nói đó lại vang lên :

- Mời Tôn cô nương lên thuyền đi!

Quả nhiên ngoài bãi lau có một con thuyền nhỏ kê mũi lên bờ cát, trên thuyền có một người tay cầm sào đứng đợi.

Tôn Tương Liên xẵng giọng :

- Tôn giá là ai? Có việc gì mà làm ra vẻ huyền hoặc sai con súc sinh đó dẫn dụ cô nương tới đây?

Người trên thuyền gấp giọng nói :

- Lúc này là lúc cứu người khẩn thiết, lão hóa tử không thể nói nhiều. Cô nương hãy lên thuyền đi, mọi việc sau này sẽ rõ.

Tử Phụng Tôn Tương Liên nghệ cao đảm đại, sá gì một con thuyền nhỏ với một gã thuyền phu?

Nghe nói liền rẽ lau lách bước ra bờ cát.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy người cầm sào đứng trên thuyền là một lão hóa tử mặc áo kết trăm mảnh vá, đầu bù tóc rối, mái tóc bờm xờm dính bết với chòm râu rậm đã hoa râm, cây sào thực ra chỉ là một cây gậy sắt lớn đen sì, từ đôi mắt phát thân quang sáng quắc, nhìn qua cũng biết đó là một nội gia cao thủ.

Trên vai lão ngồi chồm hổm chính con khỉ vừa rồi dẫn Tôn Tương Liên tới đây, đang giương đôi mắt vàng thau nhìn nàng.

Tôn Tương Liên nghe lão hóa tử mời mình lên thuyền, còn nói “cứu người là khẩn thiết”, sợ e ngại mất đi một nửa.

Hơn nữa đã tới đây, chẳng lẽ tỏ ra mình sợ?

Liền nhún chân nhảy lên đầu thuyền.

Lão hóa tử gạt đầu, ngoái lại nói với con khỉ ngồi trên vai mình :

- Đồ nhi! Hai mụ quái vật người ta chung sức dầy dổ được một đồ đệ như thế, khá hơn người nhiều!

Con khỉ kêu khèn khếch mấy tiếng, tỏ ra không phục.

Lão hóa tử cười hô hô nói :

- Tiểu súc sinh! Người định nói cô ta đuổi theo không kịp người chứ gì? Nếu không có lão hóa tử ta ở đây, chỉ e cô ta thịt người rồi!

Tôn Tương Liên thấy đối phương so mình với con khỉ liền nổi giận, vừa định mắng thì lão hóa tử điểm nhẹ cây thiết trượng xuống cát làm con thuyền lao vút ra giữa sông.

Tuy nàng không chịu tỏ ra kém thế vẫn ngồi yên trên thuyền, nhưng cũng thầm lo, tự nhủ :

- “Giả như gặp chuyện bất trắc, sinh ra động thủ trên thuyền, mình không biết bơi thì sẽ nguy to! Chi bằng cứ tạm nhịn lão ta chờ đến khi thuyền sang bên kia xem lão hóa tử này rắp tâm gì đây?”

Nghĩ thế cố nén cơn giận đang trào lên, chỉ “Hừ” một tiếng.

Con thuyền rời khỏi bờ, lão hóa tử đặt thiết trượng xuống cầm lấy chèo hướng thuyền ra giữa sông.

Hai người không ai nói gì, cả con khỉ cũng nín lặng, chỉ có tiếng rẽ sóng vun vút, không cần nhìn cũng biết con thuyền lướt đi với tốc độ rất nhanh.

Qua thời gian chừng một bữa cơm, chợt thấy trước thuyền hiện ra một dải đất, nguyên đó là một hòn đảo lớn chứ không phải là bờ.

Hai ngày ở Uyển Thị, đã có lần nàng du ngoạn ra bờ Trường Giang và biết khúc sông này có một đảo lớn tên là Bách Lý Châu.

Chắc con thuyền đang hướng ra hòn đảo đó.

Trên đảo đèn lửa nhấp nháy, chứng tỏ có không ít hộ dân cư sinh sống ở đây.

Lão hóa tử tỏ ra là một phu thuyền thiện nghệ, tuy thuyền lướt đi với tốc độ rất nhanh, nhưng khi vào tới một vùng nhỏ khá kín đáo trên bờ đảo, lão khoát ngược lại một chèo rất bất mái xoay ngang con thuyền cho nó cặp vào bờ không một tiếng động.

Hai bên vùng đầy lau lách cao quá đầu người.

Lão hóa tử bỏ chèo xuống cầm lấy thiết trượng đứng lên nói :

- Tôn cô nương hãy theo lão phu!

Lời vừa dứt, thân ảnh đã nhẹ nhàng lướt qua đám lau vút lên bờ.

Bấy giờ Tôn Tương Liên mới nhận ra chân phải lão hóa tử cụt gần tới đầu gối, chẳng trách nào lão ta không rời cây thiết trượng.

Đột nhiên nàng nghĩ đến một nhân vật...

Thì ra lão hóa tử này là một vị quái kiệt mà ân sư Vô Ngại đại sư của nàng vẫn thường nói đến.

Đúng là Nam Cái trong Nam Cái Bắc Thâu hay còn gọi là Phong Trần song kỳ - Thiết Quả Tiên chẳng sai!

Tôn Tương Liên tự rủa :

- Mình thật là hồ đồ! Chẳng những thấy con khỉ mà không nghĩ đến nó tên là Tiểu Lục Tử nổi tiếng khắp giang hồ mà đến khi trông thấy vẻ ngoài cùng cây thiết trượng mà vẫn chưa nhận ra lão nhân gia...

Đột nhiên nàng nhớ lại tờ giấy hôm trước do Tiểu Lục Tử chuyển đến, viết rằng: “Cô nương hãy cẩn thận với tên dâm tặc đó!”

Chẳng lẽ Mai Tam công tử đúng là kẻ ác dâm thật?

Thiết Quả Tiên đã cảnh báo còn sai được sao?

Tôn Tương Liên nhớ rằng khi nói về Thiết Quả Tiên, ân sư Vô Ngại đại sư rất trọng nề vị phong trần nghĩa hiệp ghét ác như thù này.

Một nhân vật như thế sao có thể đổ oan cho một người tốt được?

Nàng đã nghe nhiều giai thoại về Thiết Quả Tiên nên đã thâm kính trọng vị này, bây giờ lòng tin đối với Mai Tam công tử liền bị lung lay.

Điều đó làm lòng nàng thất vọng và đau xót.

Nhưng nghĩ lại rằng biết đâu Thiết Quả Tiên chỉ căn cứ vào lời tố cáo của bọn thuộc hạ hai tên Tổng bổ đầu Thần Dao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiêu nên đã kết luận không đúng sự thực?

Những ý nghĩ đó lóe lên rất nhanh khi Tôn Tương Liên phát hiện ra chiếc chân cụt của Thiết Quả Tiên.

Thấy lão đã lên tới bờ, nàng cũng tung mình nhảy lên, nhẹ bước đến gần thấp giọng nói :

- Chắc lão tiên bối là Thiết Quả Tiên, xin thứ lỗi vì văn bối không đoán ra...

Thiết Quả Tiên xua tay ngăn lại :

- Tôn cô nương, bây giờ không phải là lúc nói nhiều. Hãy mau đi theo lão hóa tử cứu người kéo không kịp.

Dứt lời chống thiết trượng xuống bật người nhảy vút đi.

Tôn Tương Liên biết rằng Thiết Quả Tiên là người du hí phong trần, bình thường rất hoạt kê nhưng khi lâm sự thì hết sức nhiệt thành.

Nghe giọng nói, nàng biết đang có chuyện nghiêm trọng nên vội vã bám theo, đi sâu vào Bách Lý Châu.

Hai người thi triển khinh công chạy rất nhanh, chừng sau thời gian một tuần trà thì đến một trang viện lớn có tường cao bao kín, bên trong nhà cửa san sát, lầu các liên miên trông rất khí phái.

Bấy giờ đã tới canh ba nhưng trong trang viện vẫn còn rực rỡ ánh đèn, tiếng người huyền áo, chẳng biết đang diễn ra hỉ sự gì?

Tại sao giữa hòn đảo giữa bốn bề sông nước lại có đông cư dân và trang viện quy mô bề thế như vậy?

Trong lòng đầy nghi vấn, nhưng nàng không hỏi gì cứ bám sát Thiết Quả Tiên.

Lão hóa tử tỏ ra rất quen thuộc địa hình ở đây, nhảy qua tường viện vượt qua mấy khu vườn tới trước một ngôi lầu thì dừng lại bên một ô cửa sổ mở tối, lấy ra một viên dược hoàn giao cho Tôn Tương Liên nói :

- Bọn tiểu quỷ ở bên ngoài đã có lão hóa tử ta đối phó. Cô nương hãy nhảy qua cửa sổ vào bên trong cứu người đi!

Tôn Tương Liên không đáp cầm lấy viên dược hoàn, đến sát cửa sổ ghé mắt nhìn vào bên trong.

Mới thấy cảnh tượng trong phòng, Tôn Tương Liên đã thấy huyết khí sôi lên, đầu óc tối sầm tưởng muốn ngất đi.

Nguyên là căn phòng đó trần thiết cực kỳ hoa lệ, trông giống như một khuê phòng phảng phất mùi hương trinh nữ.

Sau tấm màn đã được vén lên, một thiếu nữ rất xinh đẹp nằm bất động, mắt nhắm nghiền giống như đã bị người điểm huyệt.

Bên giường, một nam nhân chỉ bận độc một chiếc quần lót, bộ y phục đạo nhân vút bừa dưới đất.

Hắn cúi xuống giường, đang đưa tay cởi y phục thiếu nữ.

Vừa cởi tới dải áo lót, vừa thấy đôi gò bồng đảo chớm lộ ra, hắn dừng tay lại dán mắt vào đó, cất giọng dâm dăng nói :

- Hô hô! Bốn Giáo chủ chắc là có tình duyên với cô nương từ kiếp trước, hôm nay hãy ân ái thỏa thích một đêm!

Mặt hấn đỏ bừng vì dục vọng, ánh mắt lóe lên những tia ác độc và dâm dăng cùng với sự đắc ý.

Tôn Tương Liên cố sức trấn tĩnh, nhưng người vẫn run lên.

Tên đạo nhân tự xưng là “Giáo chủ” đó không phải ai khác chính là vị hôn phu được hai nhà đính ước với nàng từ nhỏ, cũng là người mà trong mấy ngày qua nàng đã thấy bén tình.

(Mãi đến bây giờ, Tôn Tương Liên vẫn đinh ninh rằng hấn chính là Mai Tam công tử).

Không những người đó đã cứu mạng nàng mà thời gian qua đã tận tình chăm sóc nàng, thái độ rất đường hoàng cao thượng nữa!

Có ngờ đâu bây giờ vị hôn phu của nàng mới lộ rõ nguyên hình là một con quỷ dâm ác.

Tôn Tương Liên nghiêng rằng rút phất trường kiếm, quát lên :

- Dâm tặc...

Cùng lúc đó, sau lưng nàng cũng vang lên tiếng quát át cả lời nàng :

- Tên quỷ dâm ác kia! Có lão hóa tử ta ở đây, ngươi há có thể tùy tiện làm điều thương thiên bại lý?

Đồng thời một cỗ kinh lực vô cùng hùng mãnh đánh thẳng vào cửa sổ nhằm thẳng vào kẻ dâm tặc.

Nguyên hấn chính là Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong.

Hôm nay là ngày đầu tiên sáng lập Văn Hương giáo, không những tay không chỉ một lúc thu tóm toàn bộ bảy mươi hai Phân đà của Lam Đại bang biến thành Văn Hương giáo, lại còn Tam Nghĩa hội cùng hai lễ vật tuyệt hảo.

Một là viên Hùng Hoàng châu là kỳ bảo vô lâm, không những tránh được bách độc mà còn là khắc tinh duy nhất của Ôn Hoàng Đan của Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong, Phó giáo chủ của Thiên Lý giáo.

Hai là vị cô nương khuynh quốc khuynh thành này, được chiếm hữu một trinh nữ như thế ngay trong đêm đầu tiên khai giáo chẳng phải là điều tuyệt thú?

Có ngờ đâu ở nơi trọng địa Tổng đàn của Lam Đại bang và bây giờ là Văn Hương giáo, bốn phía mệnh mệnh sông nước, vào lúc nửa đêm còn có người đột nhập làm hỏng sự?

Nghe tiếng quát, đồng thời cảm thấy luồng kinh phong cực mạnh đánh tới, hấn thất kinh nhảy tránh sang bên rồi quay lại đánh trả lại một chưởng.

Vì bất ngờ nên Ôn Như Phong chỉ kịp vận năm sáu thành công lực phản kích.

- Bình!

Một tiếng nổ lớn làm rung động cả căn phòng.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong bị chấn lùi bốn năm bước tới tận góc phòng mới đứng vững, kinh ngạc nghĩ thầm :

- “Kẻ nào mà có nội lực thâm hậu đến thế?”

Quét mắt nhìn ra, thấy bên cửa sổ đứng một lão hóa tử đầu bù tóc rối, mặc áo vá trăm mảnh, tay cầm thiết trượng, lưng đeo một hồ lô rượu lớn, trên vai ngồi chồm hổm một con khỉ, cả hai gương mặt như bốn đốm lửa nhìn hấn.

Ôn Như Phong có đâu không nhận ra nhân vật lừng danh giang hồ đó?

Hấn vợ nhanh bộ đạo y khoác vội vào người, nghiêng rằng nói :

- Lão thọt! Bốn Giáo chủ và người chưa từng xâm phạm đến nhau, làm sao người luôn tìm cách đối địch với ta? Được lắm! Người đã dám tìm đến thượng môn khiêu chiến, để bốn Giáo chủ xem người có bao nhiêu bản lĩnh?

Thiết Quải Tiên cười hô hô đáp :

- Dâm tặc! Lão hóa tử ta bản tính ghét ác như thù, trong đời đã hóa kiếp không biết bao nhiêu hạng ác ma nhưng chưa từng gặp một kẻ nào tự xưng Giáo chủ mà lại hèn hạ làm chuyện thương luân bại lý như ngươi. Cái gì mà chưa từng xâm phạm đến nhau? Đối với hạng dâm ác thì lão hóa tử chưa bao giờ hạ thủ lưu tình cả!

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong “hừ” một tiếng, tiến đến gần cửa sổ đưa chưởng lên.

Thiết Quải Tiên cười hô hô nói :

- Quân dâm tặc! Ngươi tự xưng mình là Giáo chủ, đương nhiên thuộc hạ ở đây không ít.

Vừa rồi lão hóa tử vì niệm tình đã cho người mặc y phục vào để khỏi nhơ nhuốc, nay còn định động thủ ngay trong phòng của khuê nữ người ta sao?

Ôn Như Phong mặt đỏ bầm, lao ra cửa sổ quát :

- Bỏ Giáo chủ trước hết đánh nát thân ngươi!

Vừa nói, hữu chưởng đã vận hết lực giương lên, chưởng tâm hướng tới trước, từ lòng bàn tay tỏa ra một luồng khói trắng, dần dần ngả sang màu xanh.

Trong lòng sôi sục thù hận, hắn quyết định thi triển Thất Tuyệt chưởng tu tập mấy chục năm, lần đầu tiên đem ra đối địch hòng chỉ một chưởng đánh chết đối phương.

49. Chương 49: Thương Cù Gặp Nạn

Thiết Quải Tiên nghe nói Ôn Như Phong mấy chục năm túc ẩn giang hồ, tu luyện bí kiếp võ học thượng thặng, còn có thuật trì nhan. Mặc dù nhìn vẻ ngoài giống như thanh niên hăm bốn hăm lăm tuổi nhưng tuổi thực đã xấp xỉ lão niên như mình.

Trên giang hồ truyền ngôn rằng hắn được bí kiếp võ học tại Tích Sơn là bộ kỳ thư, trong đó ký tải võ học rất huyền ảo.

Vì thế khi động thủ lão không dám coi thường, ngầm vận Hồn Nguyên khí công sẵn sàng đối phó.

Khi Ôn Như Phong thi triển Thất Tuyệt chưởng đáng sang, Thiết Quải Tiên đã vận đủ Hồn Nguyên khí công vào tả chưởng đánh ra tiếp chiêu.

Cả hai đối thủ với nội lực bốn năm chục năm tu tập đâu phải bình thường?

Sau tiếng nổ long trời lở đất, trong phạm vi ba trượng khói bụi mù mịt, cát bay đá chạy ào ào, mặt đất chao đảo như trong cơn địa chấn, tất cả các cửa lớn cửa sổ trong ngôi lầu đều bị chấn lực đẩy bật tung, ngói rơi vỡ loảng xoảng.

Thật là một cú đấu chưởng xưa nay hiếm có!

Trong cảnh hỗn mang đó, một nhân ảnh lao vào phòng.

Người đó chính là Tôn Tương Liên.

Thiết Quải Tiên bị chấn lui ba bước, kinh hãi nghĩ thầm :

- “Tên ma đầu này nội công thật thâm hậu! May mình đã cảnh giác đề phòng, không thì bị thiệt thòi rồi!”

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong cuộc bị đẩy lui bốn bước, mặt tái mét, phóng ánh mắt đầy thù hận nhìn đối phương.

Thiết Quải Tiên cười to nói :

- Hô hô! Thấy mặt chẳng bằng nghe danh! Thì ra tặc Giáo chủ ngươi cũng có chút bản lĩnh! Nào nào, chúng ta hãy đấu một trận cho thoải mái!

Lão đã nhận ra Ôn Như Phong là một đối thủ không dễ thắng được ngay, thêm vào đó thủ hạ quanh đây không ít, vì thế tìm cách đánh lạc hướng địch để Tôn Tương Liên thuận tiện cứu người.

Dứt lời lại vung thiết trượng xông vào.

Ôn Như Phong đã từng tận mắt nhìn thấy Thiết Quả Tiên một mình giao chiến chiến với Kiêu Tiền tứ sát ở Ca Lạc sơn trang, bốn ma nữ đó dốc tận lực mà vẫn không sao chiếm được thượng phong, trái lại tử thương mất một tên phải chịu bại mà đi.

Nay đã dùng tuyệt học đấu một chưởng với hấn vẫn không thắng nổi, liền ngấm lấy Thực Cốt Nhu Hương giấu trong đạo y chuẩn bị ám toán...

Lại nói Tôn Tương Liên thừa cơ hai người đấu chưởng làm khói bụi mịt mù liền lao ngay vào phòng.

Nàng đến bên giường, trước tiên lấy viên dược hoàn của Thiết Quả Tiên đưa cho bỏ vào miệng thiếu nữ cho cô ta uống vào, sau đó đứng sang một bên vừa canh giữ vừa chờ thiếu nữ tỉnh lại.

Viên thuốc của Thiết Quả Tiên quả nhiên linh nghiệm.

Chỉ sau một lúc, thiếu nữ chớp chớp đôi mi rồi mở mắt ra.

Thấy Tôn Tương Liên tay lăm lăm trường kiếm đứng bên giường, thiếu nữ hốt hoảng chống tay ngồi dậy kêu lên một tiếng.

Tôn Tương Liên cất giọng dịu dàng nói :

- Thư thư bình tĩnh đi! Đừng cử động mạnh quá không tốt đâu!

Nghe giọng nói trầm tĩnh đó, nhất là cũng nhận ra đối phương cũng là thiếu nữ xinh đẹp hiền thực như mình, cô ta trấn tĩnh lại, nhúu đôi mày liễu hỏi :

- Thư thư! Đây là nơi nào thế? Làm sao muội lại ở đây?

Tôn Tương Liên dịu dàng đáp :

- Tôi cũng không biết đây là đâu. Chỉ biết hòn đảo này gọi là Bách Lý Châu, Thiết Quả Tiên lão tiên bói bảo tôi đi cứu thư thư mà không nói gì cả...

Nàng ngừng một lát rồi đỏ mặt nói :

- Thư thư mau mặc y phục vào đi! Bên ngoài đang đánh nhau đấy!

Thiếu nữ vội nhìn xuống, bấy giờ cô ta mới nhận ra mình chỉ mặc đồ lót, hơn nữa bộ ngực gần như lộ lỏ.

Thoạt tiên thiếu nữ mặt tái ngắt, đưa mắt căm hận nhìn Tôn Tương Liên với nỗi thù hận vô lý.

Tôn Tương Liên cũng là nữ nên nàng thừa hiểu đối với một thiếu nữ, việc bị cướp mất trinh tiết cũng đồng nghĩa với cái chết nên dịu dàng nói :

- Thư thư mặc y phục vào đi. May mà tên dâm tặc kia chưa đụng vào người...

Thiếu nữ vội vội bộ y phục ngoài mặc vào, đeo trường kiếm cẩn thận. Thì ra là bộ áo bào màu trắng của nam nhân.

Tôn Tương Liên ngẩn mặt nhìn, thấy thiếu nữ trông rất quen, chợt hỏi :

- Ô... thư thư... có nhận ra tiểu muội không? Chúng ta đã gặp nhau ở Ca Lạc sơn trang rồi mà? Sau đó tại Giang Khẩu còn gặp lại lần nữa... Thư thư hay đi với một vị tiểu muội... nay sao không thấy?

Tiểu nữ ngơ ngác nhìn Tôn Tương Liên, lắc đầu đáp :

- Ca Lạc sơn trang... Tiểu muội có đi qua Ca Lạc sơn trang hồi nào đâu? Chắc thư thư nhận lầm người...

Đột nhiên cô ta chợt hiểu ra, “À” một tiếng nói :

- Phải rồi! Chắc thư thư gặp gia muội... chúng tôi là chị em sinh đôi nên rất giống nhau.

Nó tên là Thôi Huệ. Còn muội là Thôi Mẫn. Đúng đúng! Huệ muội đi với một cô nương là Thượng Quan Yến... Thử thử, chúng hiện ở đâu?

Tôn Tương Liên lắc đầu :

- Tôi cũng không biết nữa... lần gặp đó lâu rồi, mấy tháng trước. Hình như họ đi về Kiếm Dương...

Thôi Mẫn gật đầu nói :

- Không sai! Chúng hẹn với tiểu muội sẽ gặp nhau ở Kiếm Dương. Có lẽ hiện vẫn đang nóng lòng chờ muội ở đó...

Hai người đang nói thì bên ngoài bỗng vang lên tiếng la hét, tiếng bước chân chạy rầm rập và ánh đèn đuốc sáng rực.

Tôn Tương Liên gấp giọng nói :

- Nguy rồi! Ngoài kia chỉ có một mình Thiết Quải Tiên lão tiên bối đánh nhau với quần tặc. Chúng ta đi nhanh thôi!

Thôi Mẫn còn chưa biết xảy ra chuyện gì nhưng nghe Tôn Tương Liên nói và âm thanh cuộc chiến bên ngoài cũng đoán biết tình hình bên ngoài rất nghiêm trọng.

Nàng gật đầu nói :

- Nào, chúng ta đi!

Hai người lao nhanh ra khỏi phòng.

* * * * *

Sau khi Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng mất tích, Thượng Quan Yến đã khóc lóc kể lại chuyện với Thôi gia thư muội và Mai Quân Bích nhờ giúp đỡ.

Lúc đó mọi người ngờ rằng Vô lão anh hùng bị Hồng Đăng phu nhân bắt đi, vì tối hôm trước bà ta cho thủ hạ trợ lực hai tên Đàn chủ Thiên Lý giáo làm việc đó.

Hai tên này đã bị đánh bại chạy khỏi Nhạc Dương rồi, như vậy chỉ còn khả năng là Hồng Đăng phu nhân mà thôi.

Khi Thượng Quan Yến đến cấp báo với Mai Quân Bích thì Thôi Mẫn và Thôi Huệ chia ra làm hai hướng truy tìm, hẹn gặp nhau ở Kiếm Dương.

Thôi Mẫn trước tiên đến quan sát cẩn thận căn phòng của Vô Công Vọng trú lại trong khách điểm nhưng không tìm được dấu vết gì, liền điều tra về Tam Nghĩa hội, kể hôm trước đã cho tay chân lừa ông cháu Vô Công Vọng đến ngôi Cổ miếu để bọn Thiên Lý giáo đến bắt.

Lúc đó nàng mới phát hiện ra rằng tuy Tam Nghĩa hội chẳng có danh tiếng gì trong giang hồ, nhưng mạng lưới ở Nhạc Dương không phải nhỏ, có khá nhiều khách điểm và cửa hiệu kinh doanh ở đây.

Nàng còn biết thêm một điều là thời gian gần đây Tam Nghĩa hội đã gần như trở thành một Phân đà của Thiên Lý giáo.

Chúng đã một lần bố trí bắt ông cháu Vô Công Vọng, tất lần này chúng cũng có nhúng tay vào.

Trong khi Thôi Mẫn đang ở Nhạc Dương điều tra thì Mai Quân Bích, hai tên thư đồng, Thôi Huệ và Thượng Quan Yến truy về hướng Ca Lạc sơn trang.

Suốt một ngày điều tra không có kết quả, tối hôm đó Thôi Mẫn mệt phờ trở về khách điểm thì dễ dàng rơi vào tay bọn người Tam Nghĩa hội vốn là chủ nhân khách điểm này.

Giá như Mai Quân Bích còn ở đó thì chúng có ăn phải gan hùm cũng không dám, nhưng nhất cử nhất động của nàng đều không lọt khỏi mắt chúng.

Tin chắc rằng chủ nô Mai Quân Bích, Thôi Huệ và Thượng Quan Yến đã đi khỏi thành, Trác Đại Cương cho bố trí bắt luôn cả Thôi Mẫn, chỉ một liều thuốc mê cho vào thức ăn là xong việc!

Bắt được cả Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng lẫn Thôi Mẫn, Trác Đại Cương vô cùng cao hứng. Đó là lễ vật rất có giá trị cho việc gia nhập vào Thiên Lý giáo và là cơ sở cho hấn tiến thân sau này.

Thiên Lý giáo xuất không biết bao nhiêu cao thủ, huy động tất cả ba vị Đàn chủ, cả Phó giáo chủ Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong đích thân chỉ huy, đủ biết việc truy bắt Vô Công Vọng có tầm quan trọng như thế nào.

Thế mà chúng vẫn không bắt được, cuối cùng công đầu thuộc về Tam Nghĩa hội, làm sao Trác Đại Cương không dương dương tự đắc?

Nhưng có một điều không thể không cân nhắc.

Ông cháu Vô Công Vọng thì không nói làm gì, nhưng hiện tại vị công tử thiếu niên Mai Quân Bích đã tham gia vào việc truy tìm, nếu việc để lộ ra, với công lực kinh nhân của thiếu niên đó, chỉ một chiêu đánh bại Kiệu Tiên tứ sát, thử hỏi Tam Nghĩa hội đâu còn mạnh giáp?

Thế là chúng đem hai người giam vào một mật thất hết sức kín đáo.

Bí mật được giữ đến hai tháng, trên giang hồ không một ai biết cả.

Trong thời gian đó, tình cờ Tam Nghĩa hội còn mua được một vật kỳ bảo vô lâm là viên Hùng Hoàng châu, chẳng những trị được bách độc mà còn là khắc tinh duy nhất của Ôn Hoàng tán, chất độc bá đạo của Phó giáo chủ Thiên Lý giáo Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong.

Hí hửng với những món lễ vật đặc sắc của mình, Trác Đại Cương cho sai sắm sửa một chiếc xe ngựa bịt kín, sai Thịnh lão nhị bí mật chở cả Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, Thôi Mẫn và Hùng Hoàng châu tới Hà Nam.

Vì đây là chuyến đi cực kỳ quan trọng nên Trác Đại Cương hầu như xuất toàn bộ chủ lực.

Trước hết hấn cho lão nhị Cung Trường Thắng đi trước dò đường, kế đó là Thịnh lão nhị chở hàng đi, còn đích thân hấn cùng lão tam Tần Trí bí mật bám theo hộ vệ.

Đó là kế vạn toàn, mặc dù trong thâm tâm, hấn tin rằng với sự giao tình mật thiết với Thiên Lý giáo và Hồng Đăng phu nhân, suốt vùng này không ai dám dấy vào Tam Nghĩa hội.

Chỉ cần tới địa phận Hà Nam, địa phận của Thiên Lý giáo, mọi việc sẽ bình yên vô sự.

Nào ngờ do viên Hùng Hoàng châu mà đích thân Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố, Tổng đà chủ Lam Đại bang thân tự xuất mã cướp đoạt?

Cũng vì thế mà cả Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng và Thôi Mẫn đều bị đưa tới Bách Lý Châu.

Thực ra không biết đối với Trác Đại Cương thì biến cố đó là lành hay dữ, bởi do việc đó mà chỉ trong một đêm, Lam Đại bang hùng hậu với bảy mươi hai Phân đà rải khắp thượng hạ du lương ngân Trường Giang bỗng biến thành Văn Hương giáo!

Ngoài ra Tam Nghĩa hội sức hèn lực kém, không có chút danh tiếng gì trong giang hồ cũng trở thành Phân đàn Nhạc Dương của Văn Hương giáo đầy thế lực với Trác Đại Cương là Phân đàn chủ.

Nghe Trác Đại Cương kể xong, Ôn Như Phong mới biết Vô Công Vọng là người mà Mai Quân Bích đang tìm, do chuyện đó mà chàng đại náo Ca Lạc sơn trang, chém đứt một tay còn lại của Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tần, đánh bại cả mình lẫn Hồng Đăng phu nhân, làm điên đảo Huyền Nữ giáo, đánh bại một lúc cả Giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ lẫn Chưởng môn nhân phái Hoa Sơn Thái Bạch Thần Ông.

Ngay từ lúc gặp ở Ca Lạc sơn trang, Ôn Như Phong đã tìm cách thu phục Mai Quân Bích nhưng xem ra sự việc khó thành.

Lại nói những lễ vật của Trác Đại Cương, ngoài viên Hùng Hoàng châu và Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, còn có cả một vị nữ giả nam Thôi Mẫn đẹp như thiên tiên nữa...

Lời kể của Trác Đại Cương khiến tên dâm tặc động tâm ngay.

Hấn đến nhìn và nhận ra Thôi Mẫn rất giống Thôi Huệ, tuy hôn mê vẫn toát ra vẻ đẹp mê hồn.

Khi mới gặp Thôi Huệ, hắn đã mê mẩn tâm thần, chẳng qua vì có Mai Quân Bích đồng hành nên hắn cố nén tà tâm xuống không dám vọng động mà thôi.

Lúc này Thôi Mẫn nằm trong tay mình, Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đời nào chịu bỏ qua cơ hội ngàn vàng này!

50. Chương 50: Thất Tuyệt Truyền Nhân

May cho Thôi Mẫn rằng trong suốt hai ngày qua Ôn Như Phong bận lo tổ chức lập giáo nên không có thời gian rảnh, và cũng may cho Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng nữa, vì để thực hiện hành vi ác đâm, tên Giáo chủ đã có dự định giết lão để bịt miệng.

Mãi đến hôm nay, sau khi việc lập giáo tạm yên, Ôn Như Phong mới được mãn nguyện, ngờ đâu miếng ăn tới miệng lại bị tuột mất?

Lại nói Tôn Tương Liên và Thôi Mẫn vừa ra khỏi phòng thì thấy bốn phía vắng tanh, chẳng những không thấy tên phỉ đồ nào mà Thiết Quả Tiên và Ôn Như Phong cũng không còn ở đó nữa. Tiếng la hét tiếng binh khí chạm nhau từ phía xa vọng tới. Tôn Tương Liên rất lấy làm kỳ quái, nhưng không dám chậm trễ nhanh chóng dắt Thôi Mẫn vượt tường cũ ra khỏi Tổng đàn.

Từ trên tường viện, hai thiếu nữ còn dừng lại đưa mắt nhìn, thấy trước cổng đèn đuốc sang trưng, tiếng người huyên náo và tiếng la loạn cả lên, có tới mấy chục người đang xúm quanh một đám đánh nhau.

Tôn Tương Liên tức giận nói :

- Thật là đồ vô liêm sỉ! Mấy chục tên vây đánh một mình Thiết Quả Tiên lão tiền bối thế kia. Chúng ta đến xem sao.

Hai người lúi lại chạy ngược ra tiền viện, chỉ mấy cú nhảy đã tới đấu trường.

Vừa đưa mắt nhìn cả hai bỗng sửng sốt.

Thì ra bọn phỉ đồ vây đánh không phải là Thiết Quả Tiên.

Có tới gần trăm người đứng thành một vòng rộng, nhưng trong đó chỉ có mười mấy người đang động thủ. Mười mấy người này lại phân thành hai nhóm đánh nhau kịch liệt.

Nhóm thứ nhất gồm một lão nhân chừng năm mươi tuổi và một thanh niên động thủ với tám tên đại hán.

Tôn Tương Liên mới nhìn qua đã nhận ra mười người này.

Lão nhân chính là Vạn Giao, lão đại trong Song long Nhất phụng của Bàn Thạch bảo ở Thái Sơn.

Đêm trước trong khách điểm ở Thần Châu, Vạn Giao đã động thủ với Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nên Tôn Tương Liên nhớ ra ngay.

Còn thanh niên là lão tam Chúc Ưng Dương, hôm đó cũng xuất hiện nhưng khi cuộc đấu đã gần kết thúc. Lần ấy Ôn Như Phong giả mạo Mai Tam công tử, Tôn Tương Liên còn tưởng lầm rằng chính hắn cứu mạng mình nên nằng đứng về phe hắn.

Bây giờ thì trái lại, mặc dù vẫn cho rằng Ôn Như Phong là Mai Tam công tử nhưng vừa chứng kiến hành động thâm ác của hắn, nhận ra tâm địa đen tối và bản chất giảo quyệt của tên Giáo chủ này, nằng lập tức chuyển ân thành oán, biến ái tình thành long căm thù vô bờ bến, đương nhiên ủng hộ Vạn Giao và Chúc Ưng Dương.

Tám tên vây đánh hai người chính là Trường Giang bát quái, ba hôm trước cùng Hắc Hổ Thần Hách Vu Thổ chặn giữ xe Tôn Tương Liên.

Nhóm thứ hai chỉ có một lão nhân đánh với hai tên đại hán một cao một thấp.

Tôn Tương Liên không biết hai người này nhưng Thôi Mẫn thì biết quá rõ. Lão nhân là Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, người cũng bị Tam Nghĩa hội giam giữ cùng với nàng trong địa lao suốt hai tháng nay. Vô Công Vọng chợt xuất hiện ở đây động thủ, tất là được Vạn Giao và Chúc Ứng Dương cứu ra.

Còn hai tên đại hán liên thủ tấn công Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng chẳng phải ai khác, là kẻ chủ mưu trong việc ám toán và bắt giam họ, lão nhị Cung Trường Thắng và lão tam Tần Trí trong Đông Đình Tam Nghĩa.

Cừu nhân gặp mặt, Thôi Mẫn như bốc lửa, hét to một tiếng lao vào đấu trường. Tiếp đó một nhân ảnh màu tím lướt vào theo chính là Tử Phụng Tôn Tương Liên. Ba người bị vây đánh là Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, Vạn Giao và Chúc Ứng Dương đều lâm vào hiểm cảnh, phòng thủ một cách tuyệt vọng.

Bên ngoài gần trăm tên cao thủ của Văn Hương giáo tay vung đuốc sang rực, miệng hò hét thị uy càng làm cho ba người mất tinh thần.

Thôi Mẫn vừa lao qua vòng người vừa nói to :

- Vô lão anh hùng! Văn bối tới đây!

Chân nàng vừa chạm đất, hai thanh đao của Cung Trường Thắng và Tần Trí cùng chém bổ tới.

Trong lòng sục sôi căm giận, Thôi Mẫn đã rút kiếm ra từ trước, liền xuất thủ phản kích ngay. Tay trái nàng phát mạnh ra, đó là tuyệt chiêu Phát Vân Tụ lòng danh thiên hạ được gia gia là Nhạc Sơn lão nhân chân truyền, đánh mạnh vào Cung Trường Thắng, còn tay phải thi triển một chiêu “Bắc Đẩu Tà Chí” trong Đại La kiếm pháp chém bặt sang thanh đao của Tần Trí.

Thôi Mẫn lòng đầy thù hận mà xuất thủ nên dùng tới mười thành công lực, uy lực đâu phải tầm thường?

Chỉ nghe “bịch” một tiếng khô khan, tiếp đó là tiếng thép chém vào nhau vang lên chát chúa, một bóng người bị đánh bật lên cao tới cả trượng rơi xuống nằm bất động.

Đó chính là lão nhị Cung Trường Thắng.

Tên này bị Phát Vân Tụ chấn nát ngũ tạng tử mệnh đương trường.

Cùng lúc đó, thanh đại đao của Tần Trí bị bảo kiếm chém đứt mất một nửa, cánh tay phải tê nhừ, mặt tái mét nhảy lùi lại.

Thôi Mẫn nhảy theo, chỉ kiếm rít lên :

- Hừ! Người còn định chạy nữa sao?

Thôi Mẫn là người nhu mì hiền dịu, rất ít khi tức giận.

Nhưng hôm nay giá như không có Thiết Quả Tiên lão tiền bối và Tôn cô nương tới cứu thì đời trinh nữ của nàng đã bị hủy rồi còn đâu nữa?

Truy nguyên gốc rễ thì kẻ gây họa là Đông Đình tam nghĩa chứ ai?

Vì thế nàng đâu để địch nhân chạy thoát.

Chỉ hai bước, Thôi Mẫn đã đuổi kịp, sau đó là ánh kiếm lóe lên...

Tần Trí rú lên một tiếng, bị trường kiếm đâm suốt từ lưng xuyên tới ngực, gục xuống chết tươi.

Cùng lúc đó trong trường đấu dậy lên tiếng kêu kinh hoàng.

Đó là Tôn Tương Liên vừa lao vào trận, thanh bảo kiếm chém sát như bùn vừa vung lên, chỉ một chiêu đầu đã có hai thanh Quỷ đầu đao của Trường Giang bát quái bị chém đứt.

Hai cao thủ của Bàn Thạch bảo thấy có viện binh tới giúp, tinh thần lập tức phấn chấn lên.

Tôn Tương Liên xuất thủ vô cùng thần tốc, bảo kiếm vung tới đâu, tiếng kêu hoảng loạn của địch nhân vang lên tới đó.

Nhưng thiếu nữ không hạ sát thủ mà đã lưu tình, chỉ chém đứt binh khí của đối phương thôi.

Chỉ trong thoáng chốc, Quỷ đầu đao trong tay cả tám tên trong Trường Giang bát quái chỉ còn trơ một đoạn chuỗi.

Trường Giang bát quái tuy hung bạo nhưng trong tay không còn binh khí, và thiếu nữ đột ngột xuất hiện như trên trời rơi xuống bản lĩnh cao cường như thế còn biết làm gì được?

Cả tám tên mặt không còn một chút huyết sắc, cùng nhảy lùi lại.

Vòng vây gần trăm cao thủ lúc đầu hò hét đắc thắng bao nhiêu thì nay la lên hoảng loạn bấy nhiêu.

Trận đấu đang trong thế thắng không biết hai thiếu nữ đẹp như tiên từ đâu xuất hiện và chỉ vài chiêu đã giết chết lão nhị, lão tam trong Động Đình tam nghĩa, chém đứt binh khí của Trường Giang bát quái, ai chẳng bạt vía kinh hồn?

Giữa lúc quần tặc đang kinh hoàng thì một nhân ảnh lao tới Thôi Mẫn quát lên :

- Nha đầu! Bỏn Đàn chủ liệu mạng với người!

Lời chưa dứt, đại đao đã bổ xuống.

Người đó chính là Trác Đại Cương, lão đại trong Động Đình tam nghĩa, trước đây là Hội chủ Tam Nghĩa hội, còn bây giờ là Đàn chủ tân nhiệm Phân đàn Nhạc Dương của Văn Hương giáo.

Thấy hai nghĩa đệ của mình đều chết vào tay Thôi Mẫn, Trác Đại Cương nộ khí xung thiên, vừa quát vừa chém xuống ba đao liên.

Tiếng quát của hắn làm quần ma sợ hãi.

Chỉ thấy nhân ảnh trùng trùng, chốc lát đã có tới hơn ba chục tên hò hét vang trời, vung đao tuốt kiếm xông vào cuộc chiến.

Trường Giang bát quái cũng đổi binh khí khác tiếp tục xông lên.

Thôi Mẫn “hừ” một tiếng, tay phải quét ra đánh lui năm, sáu tên hán tử, đồng thời Phất Vân Tụ quát tới Trác Đại Cương.

Tên Đàn chủ thấy lão nhị Cung Trường Thắng ngay từ đầu đã bỏ mạng bởi chiêu này, đâu dám tiếp chiêu?

Hắn cúi thấp xuống tránh, chờ cho kinh lực quát qua liền vung đao chém ngược lên.

Năm sáu tên hán tử vừa lùi lại liền vung đao tới trợ công.

Thôi Mẫn được gia gia Nhạc Sơn lão nhân nuôi dạy từ nhỏ, võ công kiếm pháp được vị kỳ nhân tiền bối đó chân truyền, có coi bọn phỉ đồ này vào đâu?

Chỉ vài đường kiếm, tiếng loảng xoảng đã vang lên đình tai nhức óc, đao kiếm địch, cái bị đánh bật lên trời, cái bị chém đứt rơi vung vãi.

Thôi Mẫn lòng dạ thiện lương, chỉ chứng tỏ cho quần tặc biết lợi hại mà lui chứ không nở đả thương.

Nhưng riêng Trác Đại Cương thì lại khác, bị Phất Vân Tụ cuốn bay đi xa tới cả trượng.

Hắn cảm thấy vai trái tê rần, thử vận công kiểm tra nhưng chưa thấy bị thương, lại nghiêng răng lao vào quát :

- Nha đầu! Hôm nay ta quyết cùng người một trận sống mái!

Lời chưa dứt đã vung đao xông vào.

Thôi Mẫn vốn cảm hận Động Đình tam nghĩa hãm hại mình, vì thế mà suýt nữa bị tên Giáo chủ làm nhục. Nhưng khi giết chết Cung Trường Thắng và Tần Trí, cơn giận của nàng dịu lại rất nhiều, vì thế đã hạ thủ lưu tình, không đả thương Trác Đại Cương và mấy tên hán tử kia mà chỉ đánh văng binh khí chúng.

Nay thấy Trác Đại Cương ngoan cố như vậy, Thôi Mẫn “hừ” một tiếng nói :

- Ta đã cố tha nhưng người lại muốn chết thì khó gì chứ?

Dứt lời tay trái phất ra.

Tuy vậy nàng cũng chỉ dùng năm sáu thành công lực.

Chỉ nghe “bịch” một tiếng Trắc Đại Cương bị bắn xa hai trượng trúng ngay vào một tên hán tử đứng ngoài vòng làm cả hai cùng ngã nhào xuống.

Lúc đó thì tình cảnh của Tôn Tương Liên lại khác hẳn.

Trong lòng nàng đang đau khổ, tuyệt vọng và căm giận chưa biết trút vào đâu, vừa xuất mấy chiêu chém đứt binh khí của Trường Giang bát quái, nổi giận lắng xuống phần nào.

Nhưng nay thấy hai ba chục tên xông vào định lấy đông thắng ít, điều đó lại làm nàng nổi cơn thịnh nộ.

Khi bảy tám tên xung đao sáng loáng bổ tới, Tôn Tương Liên “hừ” một tiếng nói :

- Xem ra hôm nay bốn cô nương đành phải đại khai sát giới thôi!

Lời nàng chưa dứt thì bảy tám thanh đao đã từ bốn phía chém vào.

Tôn Tương Liên thốt lên :

- Vừa khéo!

Đồng thời lướt người chồm vờn giữa màn đao ảnh như hồ điệp xuyên hoa, ánh kiếm lóe lên loang loáng...

Không có tiếng sắt thép chạm nhau, chỉ có tiếng rú thê thảm vang lên bất tận và tiếng thây người ngã xuống lịch lịch...

Chỉ trong chớp mắt đã có năm sáu tên bỏ mạng dưới kiếm.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vong, Vạn Giao và Chúc Ứng Dương cũng ra sức kịch chiến với các cao thủ của Văn Hương giáo.

Quyết liệt nhất là cuộc đấu giữa Vạn Giao và tên Phó giáo chủ Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố.

Một bên là cao thủ nhất lưu của Thái Sơn Bàn Thạch bảo, bên kia là tên đứng đầu phe đảng Trường Giang, song phương đều xuất hết lực, cuộc đấu chẳng mấy chốc biến thành liều mạng, quyền chưởng đánh ra đều hung mãnh vô cùng.

Bàn Thạch chưởng uy danh vang lừng thiên hạ, Vạn Giao lại là đại đệ tử của Chưởng môn nhân Bàn Thạch bảo, công lực đã tu luyện mấy chục năm, chẳng những thế còn thay sư phụ truyền nghệ cho hai sư đệ nên chẳng kém Chưởng môn nhân bao nhiêu.

Còn Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố là người đứng đầu bảy mươi hai Phân đà Lam Đại bang, Hắc Hồ chưởng lại càng lợi hại.

Hai đối thủ không ngại tiếp chiêu, tiếng nổ tiếp liền nhau vang rền như sấm dậy.

Đúng là một đôi kỳ phùng địch thủ.

Qua chừng hai ba chục chiêu, thấy vẫn chưa thắng nổi địch nhân, Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố quát to một tiếng, đánh ra một chưởng “Hắc Hồ Phục Dương” lợi hại nhất của mình trong Hắc Hồ chưởng.

Vạn Giao không chịu kém, đánh trả bằng một chiêu “Cách Sơn Đả Hồ” là võ học trấn sơn của Bàn Thạch bảo.

- Âm!

Sau tiếng nổ như sét, Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố ôm ngực kêu lên, bị chấn lực bắn lên cao cả trượng, từ trên không cố sức đảo mình mới đáp xuống được, mắt tối sầm, khí huyết nghịch xung, phải ghì cho khỏi ộc máu ra, hai chân chao đảo hồi lâu mới đứng vững.

Vạn Giao cũng bị chấn lui năm sáu bước, ngồi phệt xuống đất, hai khố môi rỉ máu.

Hai đối thủ sau một cú đấu chưởng đều bị chấn thương nội tạng, phải vận công chữa thương.

Một lúc, Vạn Giao mở mắt ra, chợt thấy cả hai bên tả hữu kiếm quang sáng lòa, cứ một kiếm phát ra là một thân người gục xuống, tiếng rú của người bị giết vang lên bất tuyệt.

Đó là bảo kiếm của Tôn Tương Liên và Thôi Mẫn tung hoành giữa bọn giáo đồ Văn Hương giáo.

Vạn Giao thấy thế cũng phải phát run.

Lão xuất thân từ danh gia chính phái, thấy rằng nếu trận đánh còn tiếp diễn thì không biết còn bao nhiêu người phải bỏ mạng?

Lão liền đứng lên hướng sang Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố quát hỏi :

- Hách đương gia! Có còn đánh tiếp nữa không?

Sắc mặt Hách Vu Thố đỏ bầm vì thù hận.

Hắn nghiêng răng quát :

- Vạn Giao! Hôm nay các ngươi đừng hòng sống sót ra khỏi Bách Lý Châu này! Trước hết ngươi hãy cùng ta quyết tồn vong sinh tử một phen!

Vạn Giao chỉ tay nói :

- Hách đương gia! Chẳng lẽ ngươi cứ bỏ mặc cho huynh đệ của mình bị tàn sát như vậy mà không chút thương tâm? Hãy mau bảo chúng dừng tay đi!

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố bấy giờ mới nhận ra kết cục bi thảm của trận đấu, mặt chợt biến sắc nhưng giọng vẫn đầy thù hận :

- Tên họ Vạn kia hãy biết rằng huynh đệ Văn Hương giáo dù chết cũng không bao giờ chịu lùi đâu!

Nói xong lại bổ tới.

Vạn Giao không tiếp chiến mà né người sang bên, tung mình nhảy lên cao ba trượng nói to :

- Võ lão ca! Hai vị cô nương! Xin hãy dừng tay!

Đó là lão vừa vận khí đan điền dùng công phu Sư Tử Hồng phát ra nên dội vào tai mọi người nghe văng cả óc.

Tuy giữa chiến trường đầy tiếng la gào nhưng ai cũng nghe rõ, ai nấy đều dừng tay lại.

Chính Vạn Giao vừa rồi liều đấu chưởng với Hách Vu Thố đã bị nội thương, nay vận hết sức dùng Sư Tử Hồng gào lên nên đã dốc tận chân khí tưởng như nhờ vậy mà nội lực rất thâm hậu, lão cố gượng đáp mình xuống đất.

Đưa tay chỉ bốn năm chục tử thi nằm la liệt khắp quảng trường, lão quay lại nhìn Hách Vu Thố nói :

- Huynh đệ cùng Thiết Quả Tiên nửa đêm nhập quý đảo cốt để cứu người mà thôi.

Hách đương gia và huynh đệ tuy chưa phân thắng phụ, nhưng tất cả thuộc hạ của ngươi trong Tổng đà này không phải là đối thủ của vị tôn nữ của Nhạc Sơn lão nhân và đệ tử chân truyền của hai vị đại kỳ nhân Cửu Hoa sơn Vô Ngại đại sư và Hải Tâm sơn chủ Thiên Thủ Quan Âm đâu! Huynh đệ không muốn để toàn bộ người của Lam Đại bang bị tiêu diệt mới bảo họ dừng tay, Hách đương gia nếu còn chưa cam tâm thì cứ tính món nợ hôm nay cho huynh đệ cũng được!

Hắc Hổ Thần Hách Vu Thố tuy là một kẻ kiêu hùng rất có danh trong ác đạo, là kẻ có võ công cao cường và tàn bạo nhất trong phỉ đồ suốt vùng miền nam, nhưng thấy cục diện trước mắt, nhất là nghe Vạn Giao giới thiệu hai nhân vật đáng sợ như thế, hơn nữa còn có Thiết Quả Tiên chưa xuất hiện nữa, đủ thấy Giáo chủ đang cùng lão thọt đó giao chiến.

Vừa rồi tuy biết không thắng được những người ở đây, nhưng hắn hy vọng chỉ cần Giáo chủ xuất trường, cục diện sẽ lập tức thay đổi.

Nhưng nay hy vọng đó không còn, liều mạng vô ích làm gì nữa?

Mặt khác, trong bọn còn có cả truyền nhân của Hải Tâm sơn tiền bối, Minh chủ hắc đạo, hắc đầu dám đắc tội.

Nghĩ thế, Hách Vu Thổ đánh nuốt giận nói :

- Thôi được! Tên họ Vạn kia! Người đã nói thế, sau này Văn Hương giáo tất có người tìm người đòi món nợ hôm nay.

Dứt lời vung tay ra lệnh :

- Mọi người rút lui!

Bọn phi đồ còn sống sót răm rắp tuân lệnh dạt ra lùi hết vào trong Tổng đà, chỉ lát sau quảng trường trước trang môn đã vắng hoe, chỉ còn lại năm người Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, Vạn Giao, Chúc Ung Dương, Tôn Tương Liên và Thôi Mẫn.

Vạn Giao nhìn mọi người nói :

- Vô lão ca, hai vị cô nương! Chúng ta đi thôi!

Nói xong dẫn đầu bốn người chạy ra phía bờ sông.

Chợt thấy từ trong đám lau lách, một bóng đen chạy ra chặn đường kêu lên hai tiếng “chít, chít” hai tiếng.

Mọi người đều biết đó là con khỉ lông vàng Tiểu Lục Tử của Thiết Quả Tiên.

Nó hoa chân múa tay một lúc rồi đi vào đám lau lách.

Tôn Tương Liên mừng rỡ nói :

- Vậy là Thiết Quả Tiên lão tiền bối đã lên thuyền rồi! Chúng ta đi thôi!

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng than rằng :

- Tướng giỏi có bao giờ binh lại kém đâu! Con khỉ này quả là thông minh nhanh nhẹn!

Vạn Giao tiếp lời :

- Vô lão ca còn chưa biết con Tiểu Lục Tử là đệ tử duy nhất của Thiết Quả Tiên tiền bối, võ công chẳng tầm thường đâu, chỉ sợ huynh đệ chúng ta đều không phải là đối thủ của nó!

Mọi người vừa nói vừa theo con Tiểu Lục Tử đi sâu vào đám lau lách, đi chừng một tầm tên thì quả nhiên thấy Thiết Quả Tiên đang ngồi trên thuyền chờ.

Thấy năm người đến, lão cười ha hả nói :

- Các người sao bây giờ mới đến? Lão hóa tử ta chờ lâu quá sốt ruột, đã định chèo thuyền đi một mình đấy!

Chợt lão đánh mắt nhìn sang Vạn Giao, “à” một tiếng ngạc nhiên hỏi :

- Vạn lão đại, người bị thương sao? Có phải dọc đường các người gặp tên tặc Giáo chủ đó không?

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, Tôn Tương Liên, Thôi Mẫn và Chúc Ung Dương nghe nói đều thất kinh.

Vạn Giao bị thương sao không ai phát hiện ra cả?

Mọi người quay lại quả nhiên thấy mặt Vạn lão đại tái mét.

Chúc Ung Dương lo lắng hỏi :

- Đại sư huynh...

Vạn Giao không trả lời mà hướng sang Thiết Quả Tiên nói :

- Không phải văn bối gặp tên tặc Giáo chủ đó. Không biết lão tiền bối động thủ với hắn ra sao?

Thiết Quả Tiên xoa tay nói :

- Không sao! Cứ lên thuyền đi đã rồi nói chuyện cũng chưa muộn!

Mọi người theo nhau nhảy lên thuyền.

Trước hết Thiết Quải Tiên lấy ra một viên dược hoàn đưa cho Vạn Giao nói :

- Tuy thuốc của lão hóa tử ta không phải tiên dược nhưng cũng đảm bảo trong vòng vài ngày nội thương của ngươi sẽ lành.

Vạn Giao nhận thuốc cảm ơn, uống vào rồi ngồi xuống khoang thuyền nhắm mắt vận công.

Sau đó, Chúc Ung Dương bắt đầu kể về cuộc giao chiến đẫm máu trước trang môn.

Thiết Quải Tiên nghe xong gật đầu nói :

- Xem ra đại ca ngươi hành động thế là phải. Nếu không chờ tên tặc Giáo chủ ấy quay lại thì chỉ e thêm phiền phức...

Tôn Tương Liên nói :

- Lão tiên bối động thủ với hắn ra sao?

Thiết Quải Tiên dùng thiết trượng điểm xuống bờ cát đẩy thuyền ra sông rồi vừa chèo vừa kể :

- Hô hô! Tên tặc Giáo chủ đó bản lĩnh không phải tầm thường! Hắn bị lão hóa tử ta dụ đến xa tít đầu kia đảo, thế là song phương đấu nhau kịch liệt. Trong giang hồ xưa nay chưa ai từng biết lai lịch của tên đại ma đầu này, mãi đến bây giờ lão hóa tử ta mới nhìn được ra...

Tôn Tương Liên sốt ruột ngắt lời :

- Lão tiên bối! Hắn là ai vậy?

Thiết Quải Tiên cười đáp :

- Nguyên tên tặc Giáo chủ đó được bộ kỳ thư ở Tích Sơn chính là tuyệt học của vị Thất Tuyệt Chân Quân hai trăm năm trước lừng danh thiên hạ...

Võ Công Vọng ngạc nhiên hỏi :

- Tiên bối, đó có phải là lão đại ma đầu Trường Xuân giáo chủ ở Âm Sơn, năm xưa đã một kiếm đâm chết cả bốn người trong Nga Mi tứ linh không?

Thiết Quải Tiên gật đầu :

- Chính hắn, ngươi cũng biết ư?

Võ Công Vọng nói :

- Văn bối lúc còn nhỏ có nghe tiên sư nói qua.

Thiết Quải Tiên kể tiếp :

- Ngươi nói không sai. Thất Tuyệt Chân Quân năm xưa một kiếm từng đâm chết Nga Mi tứ linh. Chiêu kiếm đó là chiêu “Thất Tuyệt Quy Nhất” trong Thất Tuyệt kiếm pháp vô cùng phàm tục và kỳ ảo, trong thiên hạ không có ai hóa giải nổi. Thất Tuyệt Chân Quân ngoài võ công thâm hậu và kiếm pháp tinh diệu ra còn dùng mê hương, nghiên cứu thuốc bổ và thuật trị nhan nữa. Về sau vì tội ác quá nhiều nên bốn phái Nga Mi, Thiếu Lâm, Võ Đang và Côn Lôn kêu gọi một số môn phái khác liên hợp vây công. Kết quả cao thủ các phái bị thương vong rất nhiều, nhưng trọng địa Trường Xuân giáo ở Âm Sơn cũng bị hủy diệt...

Thôi Mẫn vội hỏi :

- Còn Thất Tuyệt Chân Quân thì sao?

Thiết Quải Tiên cười đáp :

- Tên ma đầu đó trọng thương nhưng vẫn trốn thoát, không ngờ sau chạy tới Tích Sơn, còn lưu lại một bộ di thư về võ học của mình nữa để làm hại võ lâm, vừa khéo để một kẻ gian hiểm bậc nhất là Ôn Như Phong lấy được tu luyện mấy chục năm nay, bây giờ lập nên Văn Hương giáo...

Tôn Tương Liên nghe nói tim bỗng đập rộn lên, vội hỏi :

- Lão tiền bối nói thế nào? Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong tu luyện võ học đã mấy chục năm, như vậy hẳn đã rất nhiều tuổi?

Thiết Quải Tiên gật đầu :

- Tên tặc Giáo chủ đó chỉ e tuổi tác không kém gì lão hóa tử ta, chỉ nhờ học được thuật trì nhan trong kỳ thư của Thất Tuyệt Chân Quân mà trông trẻ như thế...

Chúc Ứng Dương không biết gì về nỗi sốt ruột của Tôn Tương Liên, bồng chen lời :

- Lão tiền bối còn chưa kể xong kết quả động thủ với tên ác ma đó thế nào...

Thiết Quải Tiên trừng mắt nhìn y, không trả lời mà chỉ tay vào Vạn Giao đang nhắm mắt vận công, kể tiếp :

- Mấy ngày trước lão hóa tử ta gặp Vạn lão đại, hắn nói rằng ở Tương Tây trong thời gian qua phát sinh rất nhiều vụ thảm án hiếp dâm giết người, còn nói rằng thủ phạm là Mai Tam công tử.

Tới đây, Tôn Tương Liên nín thở lắng nghe với một chút hy vọng mong manh Mai Tam công tử là một người khác.

Bởi theo lời kể của Thiết Quải Tiên thì Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong ít ra là bảy mươi tuổi, không thể là vị hôn thê Mai Tam công tử của nàng được...

Vạn lão đại chính đang tìm Mai Quân Bích để trả thù cho nhị sư đệ của mình là Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long nên xuất diện động thủ, không ngờ chỉ mới một chiêu đã bại dưới kiếm của hắn.

Lão hóa tử biết kiếm thuật của Vạn Giao, một người như hắn mà bại bởi một chiêu kiếm thì đối phương chỉ là nhân vật mới lừng danh giang hồ trong mấy tháng gần đây, dùng kiếm thắng cả Thái Bạch Thần Ông là Mai Tam công tử mà thôi.

Lão hóa tử ta có gặp qua Mai Quân Bích mấy lần, biết rằng đó là một thiếu niên tuy còn trẻ nhưng thân hoài tuyệt học, nhưng là người chính nhân quân tử, rất chính khí, tuyệt đối không thể là loại dâm tặc như thế.

Tôn Tương Liên nín thở lắng nghe, mặt dần dần tái đi.

Chúc Ứng Dương không chờ Thiết Quải Tiên nói hết đã cướp lời :

- Lão tiền bối nói không sai! Văn bối nhân vì nhị sư huynh bị hại đã phụng mệnh ân sư đi tra xét, tại Cửu Đạo loan đã gặp Mai Tam công tử, chính nhờ huynh ấy cứu cho khỏi chết. Khi chia tay Mai Tam công tử nói mình sẽ đến Lục Thiệu sơn, nhờ văn bối đưa giúp hai tên thư đồng Cầm Nhi và Kiếm Nhi cùng đến Kiếm Dương. Theo văn bối nhận định thì Mai Tam công tử đang ở Lục Thiệu sơn, đâu có mặt ở Tương Tây để gây án? Vì thế tối hôm đó văn bối đến khách điểm ở Thần Châu đúng lúc đại sư huynh bị bại dưới kiếm của tên giả mạo Mai Tam công tử, vì tức giận mà bỏ đi không để văn bối giải thích tường tận. Văn bối đuổi theo, nói rõ đó chỉ là tên giả mạo Mai huynh mà thôi, cũng rất có khả năng chính hắn là hung thủ sát hại nhị sư huynh Nhậm Long. Đại sư huynh mới bí mật bám theo đến đây thì gặp lão tiền bối...

Tôn Tương Liên nghe tới đó thì chấn động cả người, trầm nghĩ :

- “Như vậy là có một vị Mai Tam công tử khác, đó mới đích thực là vị hôn phu của mình cũng nên, nhưng không biết chàng ra sao?”

Khi thấy hắn sắp giở trò đồi bại với Thôi Mẫn, nàng vô cùng tuyệt vọng, đau khổ và căm thù, thậm chí trách phụ mẫu mình ngày xưa đã sai lầm khi đính hôn mình với tên dâm tặc đó, đã thậm quyết định lần này đến Cửu Hoa sơn sẽ xin sư phụ Vô Ngại đại sư cho xuống tóc, trọn kiếp chân tu...

Nàng đang trầm ngâm nghĩ ngợi thì nghe Thiết Quải Tiên cười ha hả nói :

- Lão hóa tử ta lúc ấy nghe Vạn lão đại nói, đoán rằng kẻ mạo xưng Mai Tam công tử chính là tên ma đầu này, vì thế đã cho đồ đệ Tiểu Lục Tử mang giấy đến cảnh báo cho Tôn cô nương biết, mặt khác tự mình đến Bách Lý Châu tra xét xem. Khi đó mới biết Vô lão nhị và Thôi cô nương cũng rơi vào tay tên ma đầu đó, lập tức báo cho sư huynh đệ Vạn Giao hỏa tốc đến đây cứu người, còn mình thì tìm Tôn cô nương tới...

51. Chương 51: Cửu U Địa Phủ

Thiết Quả Tiên chậm rãi nói :

- Lúc đó lão hóa tử với Ôn Như Phong đấu nhau chừng hai chưởng mới biết công lực của hắn không kém ta nên mới lừa dẫn hắn đi để cho các người có cơ hội cứu người. May rằng ta chỉ có một chân thôi nên mới làm cho hắn nổi giận đuổi theo. Đến khi cách Tổng đàn Văn Hương giáo ngoài ba dặm mới tiếp tục giao chiến. Hắc, hắc. Các người có biết lão hóa tử ta thiếu chút nữa mất mạng không.

Mọi người đang chăm chú lắng nghe, chợt bị hỏi một câu đều trở nên sững sốt.

Với vị Thiết Quả Tiên võ công cao cường và dày dặn phong trần này mà suýt chết bởi tay Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong hay sao.

Thế nhưng không ai dám ngắt lời vị tiên bối đó nên im lặng chờ nghe.

Thiết Quả Tiên lướt mắt nhìn mọi người rồi kể tiếp :

- Theo người ta nói thì dùng trường kiếm là thứ binh khí nhẹ, còn lão hóa tử ta dùng thiết trượng nặng hơn nhiều. Nhưng một người võ công đã tới cảnh giới thượng thừa thì dùng nói binh khí mà chỉ cần thuận tay ngắt một cành liễu nhỏ cũng đủ khả năng đối địch. Lúc đó lão hóa tử ta tuy có lợi thế về mặt binh khí nhưng vẫn không dám khinh địch. Song phương đánh nhau gần cả ngàn chiêu vẫn chưa phân định được thắng thua. Lão hóa tử ta đang dốc toàn lực ứng chiến thì chợt Ôn Như Phong cười hăng hắc mấy tiếng, kiếm ảnh đang tung hoành bỗng biến đi cả. Lão hóa tử đã nghe Vạn đại hiệp nói rằng trong trường hợp như vậy là lão ma đó chuẩn bị xuất tuyệt chiêu. Mặc dù đã có phòng bị nhưng chợt thấy một vệt màu xanh với tốc độ nhanh kinh khủng xuyên qua màn trượng ảnh điểm tới ngực.

Tôn Tương Liên buột miệng nói :

- Thất Tuyệt Quy Nhất.

Thiết Quả Tiên gật đầu :

- Không sai. Đúng là hắn thi triển một chiêu “Thất Tuyệt Quy Nhất” mà trong thiên hạ không một ai phá giải được. Đến khi lão phu kịp nhận ra nguy cơ thì mũi kiếm đã đâm tới ngực áo rồi. Nhưng may rằng lúc đó tay trái lão hóa tử ta cũng đã đề tụ tới tám thành công lực đánh tới ngực Ôn Như Phong, nếu hắn chọc kiếm vào ngực ta thì mình cũng bị một chưởng mà cả hai cùng quy tiên một lúc.

Lão dùng khoảnh khắc rồi dừng kể tiếp :

- Hô, hô. Chuyện như thế đấy. Rốt cuộc lão hóa tử bị trường kiếm khoan một lỗ ngay ngực áo, còn Ôn Như Phong thì bị lão phu đánh một chưởng trúng vai, thanh kiếm rơi xuống đất.

Thiết Quả Tiên chợt buông tiếng thở dài nói :

- Ài. Ôn Như Phong thật là lợi hại. Dù là mất binh khí, hắn vẫn đủ thời gian nhảy lùi lại, tay giương lên, kịp cho lão hóa tử biết mùi Thực Cốt Nhu Hương.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng kinh hãi kêu lên :

- Lão tiên bối bị trúng Thực Cốt Nhu Hương hay sao?

Bất ngờ Thiết Quả Tiên trừng mắt quát :

- Người tuổi tác đã cao như vậy, chẳng kém ta bao nhiêu, cái gì mà cứ lão tiền bối, lão tiền bối? Người định làm ta phỏng mũi mà chết đi hay sao? Cứ gọi một tiếng lão ca ca là được rồi.

Thực ra luận về bối phận, Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng gọi Thiết Quả Tiên là lão tiền bối cũng chưa có gì quá.

Vô Công Vọng nghe nói sững người. Nhưng nghĩ lại, Thiết Quả Tiên là người du hí phong trần không câu chấp tục lễ đành dạ một tiếng rồi nói :

- Lão tiền bối... à, lão ca ca đã sai bảo thế, lão đệ xin tuân lệnh.

Thiết Quả Tiên khoái chí cười nói :

- Thế mới được chứ. Hô hô.

Lại kể tiếp :

- Ta kể tới đâu rồi... À. Tên Ôn Như Phong giương tay áo lên, may mà lão tử ta đã có chuẩn bị, lập tức hai tay áo cùng phát ra đầy lui độc hương, thế mà vẫn bị người phải một chút. Trước khi tới đây, lão hóa tử ta phải mất cả canh giờ mới bức được Thực Cốt Nhu Hương ra khỏi cơ thể...

Lão kể tới đó thì chiếc thuyền cũng vừa cập tới bến.

Lên bờ xong, Tôn Hương Liên một mình lên đường đến Cửu Hoa sơn.

Thôi Mẫn và Tôn Hương Liên tuy mới gặp nhau lần đầu nhưng hai nàng mới trò chuyện một lúc đã trở nên hợp ý tâm đầu, Huống chi mình được người ta giải cứu, đương nhiên tình cảm lại càng thêm mật mà sâu đậm.

Tuy chẳng muốn rời nhau nhưng vì Tôn Hương Liên đến Cửu Hoa sơn thăm sư phụ nên Thôi Mẫn không thể giữ lại hoặc đi theo.

Sau khi hẹn gặp lại, hai người lưu luyến chia tay.

Thiết Quả Tiên còn nhờ chuyển lời thăm hỏi tới Vô Ngại đại sư, Tôn Hương Liên vâng dạ nhận lời, cúi chào mọi người lần nữa rồi quay người bước đi.

Vạn Giao sau một hồi vận công điều tức, lại được uống linh dược trị thương do Thiết Quả Tiên đặc chế nên thương thế đỡ rất nhiều.

Thế là đoàn người tiếp tục hành trình.

Rời khỏi bến sông vài dặm thì tới vùng sơn dã hoang vu, không còn đường sá gì, dân cư vắng vẻ.

Bấy giờ đã tới canh ba, trăng hạt sao mờ, giữa đồng không mông quạnh càng tăng vẻ thê lương...

Chúc Ứng Dương vừa đi vừa nói :

- Thiết Quả tiên bối. Hai bên bờ Trường Giang vốn được tiếng là ngoạn mục và sầm uất, làm sao ở đây lại hiu quạnh thê lương như thế?

Thiết Quả Tiên cười đáp :

- Nơi đây có tên là Cự Tùng Dương, nhưng trong rừng lại không có cỏ thụ gì cả. Qua khỏi rừng thì tới Tổng Thị Nghia Địa rộng tới hơn một dặm vuông, càng thê lương hoang rợn hơn. Trong nghĩa địa có ma trời, quan tài mục nát phơi ra cùng những mảng xương trắng hếu, người yếu bóng vía không dám đi qua. Lão hóa tử ta muốn giảm bớt mấy chục dặm nên mới phải tắt qua đây để tới Châu Giang.

Nói xong dẫn đầu đoàn người đi sâu vào trong rừng.

Thôi Mẫn là người đi cuối cùng.

Vị cô nương này tuy không tin có quỷ ma nhưng nhìn cảnh sắc đìu hiu như thế, trong lòng không khỏi cảm thấy rợn rợn.

Nàng đưa mắt nhìn quanh, chợt phát hiện thấy phía bên tả cách hai trượng có một tấm mộc bài màu trắng cắm trên thân cây. Tối và hơi xa nên không đọc được chữ viết trên đó, nàng mới í một tiếng tỏ ra kinh ngạc.

Thiết Quả Tiên quay lại hỏi :

- Thôi cô nương. Chuyện gì mà um sùm lên vậy?

Thôi Mẫn chỉ tấm bia đáp :

- Lão tiên bối hãy nhìn thân cây lớn kia. Hình như có tấm bia dính lên đó, không biết trên bia viết gì?

Thiết Quả Tiên khoát tay tỏ ra lơ đãng :

- Đại để là bảng cấm người ta đến đốn gỗ gì đó.

Chúc Ưng Dương nói :

- Để vân bối đến xem thế nào...

Rồi không chờ Thiết Quả Tiên đồng ý đã sải bước nhanh về phía gốc cây.

Vừa ngược mắt lên nhìn, hần A lên một tiếng gọi to :

- Lão tiên bối. Đại sư ca. Mau lại đây xem này...

Giọng hần đầy ngạc nhiên, còn có phần hốt hoảng.

Thiết Quả Tiên và Vạn Giao vốn nhiều năm bôn tẩu giang hồ, tự nhiên hiểu ngay có sự bất thường nên lao tới ngay.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng và Thôi Mẫn cũng bước theo.

Chỉ thấy trên tấm biển viết hàng chữ lớn :

“CỬU ĐỊA U MINH, KẺ NÀO DÁM TỰ TIỆN XÔNG VÀO TẮT CHẾT”

Bên dưới còn một tám biển nhỏ hơn viết rằng :

“Không xông vào cũng chết”.

Chúc Ưng Dương ngơ ngác hỏi :

- Lão tiên bối. Như vậy nghĩa là thế là thế nào?

Thiết Quả Tiên nhú mày trầm ngâm nói :

- Lão hóa tử ta tung hoành giang hồ mấy chục năm, xuôi nam ngược bắc mà chưa bao giờ nghe nói đến Cửu U Địa Phủ vào cũng chết mà không vào cũng chết như thế bao giờ. Còn muốn biết đích thực thế nào thì cứ thử xem sao.

Dứt lời nện cây thiết trượng đánh rầm xuống đất, người đã lao vút đi bốn năm trượng vào giữa khu rừng.

Vạn Giao, Vô Công Vọng, Thôi Mẫn và Chúc Ưng Dương không chút do dự cũng lao theo.

Không bao lâu thì ra khỏi rừng.

Quả đúng như lời Thiết Quả Tiên, đó là một khu hoang mộ rộng hơn một dặm, địa thế mấp mô, bạch dương đứng hiu hắt, ánh lân tinh nhấp nháy khắp nơi, đom đóm lập lòe, cỏ mọc ngút ngàn, mộ chí san sát, tiếng chồn cáo sột soạt đó đây, hang hốc đào loang lỗ khắp nơi tróc hết mộ lời cả quan tài ra...

Quang cảnh thật hoang rợn.

Nói rằng Tổng Thị Nghĩa Địa tất chỉ là nghĩa địa của họ Tổng cư trú trong khu vực lân cận đây mà thôi, có đâu nhiều mộ đến thế.

Nếu đã là một họ tộc lớn thì người sống tất không ít, sao lại để cho mộ phần tiên tổ thành ra hoang phế thế lương thế này?

Năm người đi len lỏi giữa đám gò mả một hồi, có lẽ đã tới tung tâm nghĩa địa.

Trước mặt là một ngôi mộ lớn có hàng thông vây quanh.

Ngôi mộ này không những lớn hơn những ngôi mộ khác rất nhiều, địa thế cao hơn hẳn mà đài cúng trước mộ được làm bằng thanh thạch được gọt đẽo khá công phu.

Ngoài cùng giữa lối đi vào mộ rải bằng đá trắng dựng một tấm bia đá lớn cao quá đầu người.

Hai bên lối vào có tượng nhân mã bằng đá đứng chầu hai hàng tề chỉnh, trông thật nguy nga quý phái.

Hiển nhiên đây là mộ tiên tổ của Tổng gia.

Trăng hạ huyền vừa ló ra khỏi đám mây đen chiếu ánh nhạt nhòa xuống khu mộ địa.

Ngoại tiếng chồn cáo sột soạt và thỉnh thoảng vang lên tiếng cú rúc nào nùng thì không âm thanh nào khác.

Vì có tấm biển kỳ quặc treo ở ngoài rừng nên Thiết Quải Tiên đổi ý, không nhanh chóng lướt qua khu hoang mộ nữa mà tò mò xem xét.

Vì ngôi mộ lớn đặc biệt hơn nên sự chú ý tập trung vào đây.

Thiết Quải Tiên cầm thiết trượng dẫn đầu đoàn người tiến vào mộ.

Đến đây thì kỳ sự phát sinh.

Ngay cả Thiết Quải Tiên nghệ cao đảm đại đi trước, vừa nhìn lên cũng phải rung động tâm thần, bất giác lui về một bước.

Nguyên trên phiến thanh thạch lớn trước bàn cúng bằng đá có mười mấy hình nhân nằm ngay ngắn bất động.

Hẳn đó là những thầy ma.

Tuy lúc đó vào tháng sáu đang tiết trời oi bức nhưng trông cảnh tượng đó ai cũng thấy mình lạnh toát.

Cửu U Địa Phủ ai vào tất chết.

Chuyện đó là thật sao.

Thiết Quải Tiên định thần, hừ một tiếng, giông cây trượng xuống đất nhảy chồm qua tấm bia đến trước đài cúng.

Bốn người không muốn tỏ ra mình thiếu can đảm cũng lao theo.

Hai hàng tử thi, bên tả có sáu chiếc, bên hữu có bảy chiếc, tổng cộng mười ba cái cả thấy.

Thoạt xem qua cũng biết là người trong võ lâm vì đều mang binh khí, phục sức khác nhau, tăng tục đạo đều có.

Thiết Quải Tiên nhíu mày, nét mặt lộ vẻ ngưng trọng, lướt mắt qua một lát rồi cúi xuống nhìn kỹ.

Vừa cúi xuống, lão chợt đứng bật lên chỉ vào một tử thi là lão hòa thượng bận tăng y màu vàng nói :

- Vạn lão đại. Người này chẳng phải là Trí Nhất hòa thượng của phái Thiếu Lâm hay sao?

Vạn Giao bước lại nhìn kỹ rồi gật đầu đáp :

- Không sai. Lão tiền bối. Đó chính là Trí Nhất đại sư. Ở Thiếu Lâm tự người này là một trong ba vị Hoàng y đại sư, địa vị chỉ kém Phương trượng mà thôi, nhưng làm sao lại nằm chết ở đây vậy chứ?

Y lại nhìn sang mấy tử thi khác nói tiếp :

- Còn ba vị này là... liệt danh trong Lam Bào bát kiếm của phái Võ Đang. À... Còn có Huyền Hạc... Khôi Hạc... trong Thanh Thành... tam hạc nữa.

Y vừa nói, răng vừa đánh vào nhau lập cập.

Xét về địa vị và võ công, Thiết Quải Tiên thì không nói, nhưng hai sư huynh đệ y và vị Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng và Thôi cô nương làm sao bằng được Trí Nhất đại sư?

Ngoài ra trong số những người nằm đây còn ba vị trong Lam Bào bát kiếm và Thanh Thành tam hạc lừng danh võ lâm, lại còn mấy nhân vật khác nữa còn chưa xem kỹ, thế đủ biết người sát hại mười ba cao thủ này võ công cao cường đến đâu.

Thiết Quải Tiên không nói gì, đưa mắt nhìn sang hàng tử thi bên phải.

Đầu tiên là một trung niên hán tử bận cẩm bào, mũi thẳng miệng vuông, nét mặt chính khí, bên cạnh đó là một thiếu phụ xinh đẹp bận hồng y. Hai người đeo hai thanh trường kiếm rất giống nhau.

Kể nào xếp hai tử thi này bên nhau không biết vô tình hay cố ý nhưng xem ra rất hợp đôi.

Chưa chừng lúc còn sống họ là một đôi phu thê cũng nên.

Thiết Quải Tiên cảm thấy hai người đó có nét quen quen nhưng sợ mình già cả hoa mắt nên dụi mắt nhìn lại lần nữa.

Không sai.

Hai người này chính là đôi phu thê, nhi tử và con dâu của lão bằng hữu Trần Nam đại hiệp Nhập Vân Long Cát Cẩn chứ còn ai nữa.

Nhi tử của Cát Cẩn cũng có tên là Cát Thiếu Cẩn.

Thiết Quải Tiên chợt trở nên kích động, râu tóc dựng đứng cả lên, đứng thẳng dậy lảo đảo :

- Lại sinh ra tên ma đầu cực kỳ lợi hại nào nữa mà tàn sát một lúc nhiều cao thủ võ lâm đến thế.

Lão vùng thiết trượng nện thật mạnh xuống nền đá nghe rầm một tiếng như sét khiến những người kia đang sững sờ nhìn đám tử thi bỗng giật nảy mình và con khỉ Tiểu Lục Tử trên vai lão sợ hãi kêu lên lít nhít.

Đó là cách biểu hiện nổi giận dữ của vị phong trần du hí Thiết Quải Tiên.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng tiếp tục quan sát và nhận thêm được mấy vị quen mặt trong võ lâm.

Đặc biệt trong đó có hai vị võ công và thân phận đều rất cao trong giang hồ là Ngân Tiên Vu Tam Tinh, Tổng tiêu đầu của Bảo Đình tiêu cục và Kim Dao Vô Dịch Trúc Thọ Thần ở Hà Nam.

Với phát hiện trên đủ thấy những người bị giết ở đây không phải là hạng vô danh tiểu tốt mà đều là những nhân vật thành danh trong võ lâm.

Đương nhiên không phải họ từ khắp nơi trên giang hồ tụ tập kéo tới đây để tự sát tập thể.

Vậy thì kẻ nào có bản lĩnh ghê gớm bắt hết một lúc hàng chục cao thủ lừng danh như vậy tới đây để giết.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng hành tẩu giang hồ cũng đã có hai ba mươi năm nhưng chưa bao giờ gặp phải chuyện động trời như thế.

Trong lòng vừa khiếp sợ vừa căm hận, lão đưa mắt nhìn sang Thiết Quải Tiên xem thái độ vị đó thế nào.

Có lẽ vị tiền bối phong trần du hí đó cũng thấy khốn quẩn tay mân mê bộ râu ra chiều suy tư.

Hồi lâu lão ngẩng đầu lên hỏi :

- Vạn lão đại. Người có nhận ra những người này chết thế nào không?

Vạn Giao ngần ra một lát rồi lắc đầu đáp :

- Theo văn bối thấy thì cả mười ba tử thi này trên thân thể không hề có thương tích gì cả...

Bỗng nhiên lão hóa tử cười to, quát lên :

- Mười ba người đó, không có ai chết cả.

Câu đó thật quá bất ngờ.

Mọi người đều trở mắt nhìn Thiết Quải Tiên, vẻ bán tín bán nghi.

Vô Công Vọng ngập ngừng hỏi :

Lão tiền bối... à, lão ca ca nói rằng họ chỉ bị thương thôi sao?

Tuy hỏi thế nhưng lão vẫn tin rằng lời kết luận của Thiết Quả Tiên là không có căn cứ.

Còn Vạn Giao vì thương thể chưa khỏi hẳn, lúc đó do quá kích động nên mắt hoa đi, người lão đảo chực ngã.

Thiết Quả Tiên nhìn y cười nói :

- Vạn lão đại. Thương thể ngươi chưa bình phục, hãy lùi lại nghỉ đi một lúc.

Vạn Giao theo lời, lùi lại ngồi lên bệ đá vận công điều tức.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, Thôi Mẫn, Chúc Ứng Dương ba người đều cảm thấy trong truyện này rất kỳ quái nhưng không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Thiết Quả Tiên hy vọng lão giải thích một cách thấu đáo.

Thiết Quả Tiên cười nói :

- Các người đến giờ vẫn chưa tin chứ gì. Mười ba người này chẳng những chưa chết mà không hề bị thương.

Giải thích như vậy càng khó hiểu hơn.

Người ta không chết, cũng không bị thương, có gì kéo nhau đến nằm ềnh ra nơi hoang mộ này mà giả chết như thế.

Chẳng lẽ họ đều phát điên cả.

Chúc Ứng Dương do hiếu kỳ cúi xuống thi thệ một tên trong Lam Bào bát kiếm sờ vào ngực xem một hồi lâu.

Quả nhiên hắn nhận ra đạo nhân đó mặc dù thân thể lạnh ngắt nhưng vùng tim vẫn ấm và thỉnh thoảng có động.

Chúc Ứng Dương thán phục nghĩ thầm :

- “Vị Thiết Quả Tiên này không hổ danh là Vô Lâm song kỳ, vừa nhìn bằng mắt đã xác định được họ còn sống”.

Hắn vội đứng dậy la lên mừng rỡ :

- Lão tiền bối. Đúng là tim người đó còn đập.

Thôi Mẫn tiếp lời :

- Lão tiền bối. Họ bị ám toán bằng cách nào.

Thiết Quả Tiên trầm ngâm đáp :

- Cái đó thì lão hóa tử ta còn chưa nghĩ ra...

Vừa lúc ấy chợt phía rừng vang đến một chuỗi cười thâm trầm đáng sợ...

Thiết Quả Tiên là người dày dặn phong trần nên đã tiên liệu hôm nay nhất định không tránh khỏi điều phiền phức.

Trong khi mọi người còn đang hoang mang thì lão trấn tĩnh lại ngay, vội ngưng thần điều tức, vận công phu Thiên Lý Thính Thị lắng nghe.

Lão nhận ra đúng là trong rừng có giọng nói rất khê.

Thôi Mẫn, Chúc Ứng Dương tuổi trẻ khí thịnh. Tuy biết rằng địch nhân không phải hạng tầm thường nhưng do nóng lòng muốn khám phá điều bí ẩn ở Cửu U Địa Phủ này đồng thời cậy có vị Thiết Quả Tiên ở đây nên nóng lòng muốn giao thủ.

Thiết Quả Tiên nói :

- Các người hãy theo ta đi xem trường nào nhiệt, nhưng không có lệnh ta thì không được vọng động.

Hai người trẻ tuổi đó còn mong muốn gì hơn. Chỉ e dù biết trước phải xông vào biển giáo rừng gươm cũng không sợ.

Thiết Quả Tiên còn nhìn Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng nói :

- Lão đệ ở đây bảo hộ Vạn lão đại.

Dứt lời điểm nhẹ thiết trượng xuống đất nhún mình lao về phía rừng.

Thế nhưng vì thấy những người gặp nạn ở đây có Trí Thiết đại sư của phái Thiếu Lâm, ba trong số Lam Bào kiếm khách của phái Võ Đang, Thanh Thành song hạc, Ngân Tiên Vu Tam Tinh và Kim Dao Vô Dịch Trúc Thọ Thần đều là những nhân vật thành danh trong giang hồ, vì thế không thể không cẩn thận.

Thấy Thiết Quả Tiên đã lướt đi, hai người cũng nhún chân, không gây nên một tiếng động lướt theo.

Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng nhìn theo một lát rồi bước đến gần Vạn Giao vẫn đang nhắm mắt vận công điều tức, rút thanh đơn đao được của Văn Hương Giao để phòng mọi bất trắc.

Thiết Quả Tiên thân pháp siêu phàm, như vệt sao băng lao vào rừng nhẹ nhàng đáp xuống bên một gốc thông lướt mắt nhìn tới.

Đó là rừng thông cổ thụ không dưới trăm năm với những thân cây cao lớn rườm rà cành lá đan nhau làm khu rừng tối om.

Bây giờ trăng sắp lặn nên trời càng tối khiến người ta cảm thấy trong người rờn rợn mà không hiểu lý do.

Nhưng Thiết Quả Tiên mấy chục năm bôn tẩu giang hồ, chuyện sống chết từ lâu đã coi thường, có lý đâu bây giờ còn sợ.

Lão căng mắt lắng tai nghe ngóng và quan sát xung quanh, nghĩ thầm :

- “Trong rừng tối om thế này, dù có người ẩn nấp gần đây cũng không dễ dàng phát hiện được”.

Thế là lão cầm chắc cây thiết trượng, nhẹ nhàng rẽ bước tiến lên.

Đi được vài bước, đột nhiên con Tiểu Hầu Tử vẫn bám vào vai bỗng cào khê lên mặt lão.

Thiết Quả Tiên biết ngay có sự bất thường.

Trong tình cảnh này thì cả thính giác, thị giác và khứu giác của con vật tất nhạy bén hơn người nhiều.

Hiển nhiên là con khỉ đã phát hiện được điều gì đó.

Lão đứng lại ngưng thần quan sát nhưng xung quanh vẫn vắng lặng không có chút động tĩnh gì.

Chẳng lẽ con tiểu súc sinh này đánh hơi sai.

Thiết Quả Tiên còn do dự định đi tiếp thì chợt nghe có tiếng động phát ra phía trước chỉ cách mấy thước.

Lão hóa tử phản ứng cực kỳ thần tốc.

Nhanh như chớp, lão vạt một nắm lá thông dùng phép “Trích Diệp Phi Hoa” nhắm chuẩn xác chỗ ném ra tiếng động ném tới.

Hàng trăm chiếc lá nhọn xé gió vun vút bay đi.

Với công lực và thủ pháp của Thiết Quả Tiên thì nắm lá thông đó khác gì ám khí hay kim châm.

Nhưng chắc rằng không trúng đối phương, vì sau đó lại phát ra một tràng cười thâm trầm cách tới hai ba trượng.

Thiết Quả Tiên tức tối tự nhủ :

- “Tên này công lực không nhược. Chẳng những tránh thoát mà còn rập tâm chọc giỡn ta nữa. Nếu chuyện này chuyển ra giang hồ thì Thiết Quả Tiên còn biết ăn nói sao với bằng hữu và thiên hạ võ lâm nữa”.

Nghĩ thế liền quát lên :

- Loài chuột kia. Trước mắt lão hóa tử ta há dễ để người giả thần giả quỷ, giấu đầu thụt đuôi như thế.

Lời chưa dứt, thiết trượng đã dón mạnh xuống đất, thân ảnh bỏ tới.

Không ngờ khi chân lão vừa tới nơi thì đã không thấy ai đứng ở đó nữa cả.

Cách đó mấy trượng lại vang lên tiếng cười ma quái trên người đó.

Thiết Quải Tiên lại một lần nữa lao tới.

Vẫn không thấy người.

Thiết Quải Tiên càng tức giận đến phát khùng nghiêng răng đuổi theo.

Tình hình cứ lặp lại, kẻ ma quái kia cứ thoát ẩn thoát hiện còn lão hóa tử chẳng khác nào đuổi hình bắt bóng...

Một lúc thì đi hết khu rừng già.

Kẻ giỡn mặt không xuất hiện nữa.

Thiết Quải Tiên nộ khí xung thiên, gầm lên như thú dữ.

Lão đã tung hoành giang hồ mấy chục năm, một chiếc giày và cây thiết trượng rong ruổi khắp nơi nhưng chưa có kẻ nào to gan giỡn mặt lão như thế bao giờ.

Râu ria vênh ngược, lão thét lên như sấm :

- Loài chuột kia. Xem đây.

Dứt lời vung thiết trượng quét một vòng...

Những tiếng ầm ầm nổi lên như sấm, bốn năm cây tùng to đến hai ba người ôm bị thiết trượng tiện đứt ngang thân đổ ào ào như trời long đất lở, âm hưởng vang đi xa mấy dặm, hồi âm kéo dài bất tuyệt.

Quả là cảnh tượng bi hùng.

Hôm nay đích thực là lão đã nổi cơn cuồng nộ.

Sau một hồi rung trời chuyển đất, Thôi Mẫn và Chúc Ứng Dương đoán biết có chuyện liền chạy lại.

Vừa gặp mặt chưa kịp nói tiếng nào chợt nghe từ ngoài rừng vang lên một tiếng rú vừa cất lên đã tắc nghẹn. Thiết Quải Tiên lắng tai nghe, thần sắc chợt có biến.

Tiếng rú phát ra từ phía Tổng Thị Nghĩ Địa.

Lão hóa tử kêu lên :

- Hồng rồi.

Lao chưa dứt đã tung mình lao đi, còn ngáo cổ lại quát :

- Các người mau theo ta.

Thôi Mẫn, Chúc Ứng Dương tuy chưa hiểu chuyện gì nhưng thấy vẻ khẩn trương của Thiết Quải Tiên liền phóng mình lao theo.

Lát sau ngôi mộ lớn đã hiện ra trước mắt.

Từ xa nhìn tới, hai người đã nhận ra có sự bất thường.

Trên đài cúng, không thấy mười ba thi thể kia đâu nữa, ngay cả Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng và Vạn Giao cũng biến mất.

Chỉ cần nghĩ rằng một vị cao nhân tiền bối tung hoành trên giang hồ suốt mấy chục năm, thế mà vừa rồi bị một kẻ thần bí nào đó giả thần mạo quỷ huyễn hoặc giấu cột lừa chạy khắp rừng như một đứa trẻ nay mới biết bị lừa trúng phải kế diệu hồ ly sơn của một đối phương như một kẻ ngốc đủ thấy vị Võ Lâm Nhị Kỳ tức giận đến mức nào.

Nhưng nói tức giận cũng chưa hẳn.

Tuy lão chẳng thèm để ý đến Thôi Mẫn và Chúc Ưng Dương nhưng hình như đang chú ý lắng nghe gì đó.

Chúc Ưng Dương tuy rất lo lắng cho an nguy của đại sư ca nhưng thấy biểu hiện của Thiết Quả Tiên như vậy nên không dám hỏi.

Hắn ra hiệu cho Thôi Mẫn rồi hai người lùi sang đứng một bên, rút binh khi ra đề phòng.

52. Chương 52: Tiếng Nói Trong Mộ

Khu mộ địa tĩnh lặng như chết.

Ngoài tiếng gió thổi vào vòm lá, tiếng côn trùng rả rích trong đám cỏ, thỉnh thoảng một vài con cú rúc lên nào nùng, không còn một âm thanh nào khác.

Thiết Quả Tiên tì cây thiết trượng xuống đất đứng bất động như pho thạch tượng, không nói một lời.

Thôi Mẫn và Chúc Ưng Dương cũng đứng im không dám lên tiếng, đưa mắt nhìn quanh hy vọng phát hiện ra được chút dấu vết gì.

Thời gian như ngưng kết lại.

Đột nhiên Thiết Quả Tiên động tai lên.

Lão nghe mừng tượng như có tiếng người phát ra từ đâu đó.

Lão hóa tử vốn vận công phu “Thiên Lý Thính Thị” từ trước, phát hiện tiếng người vang lên từ dưới đất ngay trong khu mộ!

Hơn nữa còn nghe được câu nói :

- Trung nguyên giai tiết, Mạnh Lan Thắng Hội!

Nhưng vẫn chưa xác định cụ thể tiếng nói từ đâu, cố nghe thêm nhưng đôi phương đã ngừng bật.

Chờ một lúc vẫn không nghe thấy gì, lão vung cây trượng đập mạnh vào nền đá nghe “Choang” một tiếng làm cho lửa tóe lên, miệng quát lớn :

- Kẻ nào vừa nói chui lên khỏi mộ mau!

Tiếng quát như sấm động, dội vào những vách đá phía xa ngân vang không dứt.

Nhưng qua một hồi lâu vẫn không có tiếng trả lời.

Thiết Quả Tiên tính nóng như lửa, vung trượng lên như muốn đánh nát ngôi mộ thì tiếng nói lại cất lên :

- Hãy nhớ... ngày mười năm tháng bảy... Mạnh Lan Thắng Hội... đừng quên!

Thiết Quả Tiên hạ cây trượng xuống.

Lần này thì lão đã nghe rõ, giọng nói mãnh như tơ đó phát ra từ dưới tấm bia đá ngay trước mộ.

Tấm bia khá lớn, chỉ cách năm mộ chừng ba thước.

Chẳng lẽ có người nấp sau đó?

Lão hóa tử tung mình nhảy lên tấm bia nhìn quanh, nhưng làm gì có người?

Thôi Mẫn và Chúc Ưng Dương tuy không hiểu chuyện gì nhưng cũng nhón chân chạy theo.

Lão lại quát lên :

- Các hạ là kẻ nào mà thu đầu rứt cổ giữa mộ địa như thế? Có bản lĩnh thì hãy hiện thân để lão hóa tử ta được thỉnh giáo...

Âm thanh ma quái đó lại vang lên :

- Các hạ chó cuồng! Dù sao cũng không thoát khỏi ngày mười lăm tháng bảy, Mạnh Lan Thắng Hội đâu!

Bây giờ Thiết Quả Tiên đã xác định được tiếng nói từ dưới tấm bia vang ra, không còn nghi ngờ gì nữa.

Đến Thôi Mẫn và Chúc Ứng Dương cũng nghe thấy.

Thiết Quả Tiên chợt ngửa mặt cười to một tràng rồi nói :

- Bằng hữu! Người dùng thuật Thiên Lý Truyền Âm và công phu Luyện Âm Thành Tơ, lợi dụng tấm bia này chặn lại nên nghe như phát ra từ đây. Hô hô! Chút xảo thuật tầm thường đó không qua mắt được lão hóa tử ta đâu!

Thôi Mẫn, Chúc Ứng Dương lập tức hiểu ra.

Nên biết một người võ công luyện đến trình độ xuất thần nhập hóa thì có thể dùng âm thanh phát ra từ miệng mình thành một luồng khí như tơ hướng tới bất cứ nơi nào mình muốn.

Chẳng hạn như thủ pháp Truyền Âm Nhập Mật cũng dựa trên nguyên tắc này nhưng chỉ trong trường hợp người nghe đứng trực diện ở một khoảng cách nhất định không quá xa, thanh âm như sợi chỉ truyền đến tai người nghe mà người đứng bên cạnh lại không nghe thấy gì.

Nhưng thuật Thiên Lý Truyền Âm và Luyện Âm Thành Tơ thì còn cao hơn một bước, cũng tương tự như Truyền Âm Nhập Mật nhưng có thể thực hiện trong khoảng cách tới hai dặm.

Trong giang hồ những người luyện được thủ pháp này không nhiều.

Điều đó chứng tỏ tên giả thần mạo quỷ ở đây võ công đã thuộc hàng đỉnh cao của võ lâm rồi!

Thiết Quả Tiên đang nghĩ ngợi thì từ trên không chợt vang lên tràng cười thâm trầm và tiếng nói vọng xuống :

- Không sai! Xem ra các hạ có chút kiến thức. Nhưng người đã được liệt danh vào sổ tử, không thể sống quá ngày mười lăm tháng bảy tới đây đâu!

Thanh âm phiêu dật, lúc gần lúc xa, thoát tả thoát hữu, không sao xác định được cự ly và phương hướng!

Chúc Ứng Dương chợt quát to :

- Đại sư ca của ta là Vạn Giao của phái Thái Sơn có phải bị người hại rồi không? Nếu có bản lĩnh thì hãy tới đây, cùng thiếu gia quyết một trận thắng phụ!

Tiếng người kia trả lời :

- Vạn Giao đã được xếp vào làm Cửu U thị vệ rồi, đó là vinh hạnh cho phái Thái Sơn các người. Tiểu tử chó cuồng ngạo! Nếu vào lúc khác người dám bắt kính như vậy tất sẽ không thoát được tội chết đâu!

Chúc Ứng Dương nghe nói đại sư ca Vạn Giao còn chưa bị hại, có phần nhẹ nhõm ra đôi chút.

Hắn đang định lên tiếng thì Thiết Quả Tiên đã quát lên :

- Các hạ khẩu khí không nhỏ. Lão hóa tử ta xông pha trong giang hồ mấy chục năm, đây là lần đầu gặp một tên cuồng ngạo như thế!

Người kia “Hừ” một tiếng nói :

- Nếu gặp trước thì thi thể người đã mục nát lâu rồi!

Giọng hắn trở lên lạnh như băng, đầy đe dọa và có gì đó bí hiểm đáng sợ như tiếng phán từ địa ngục!

Chung quy vẫn không sao xác định được tiếng nói từ đâu vang tới.

Thiết Quả Tiên cố nén giận hỏi :

- Vừa rồi kẻ thảm sát Trí Nhất hòa thượng phái Thiếu Lâm, Võ Đang tam kiếm, Thanh Thành song hạc, phu thê Trần Nam Song Hiệp và những người khác cũng chính là người, đúng không?

Người kia thừa nhận ngay :

- Không sai!

Thiết Quải Tiên lại hỏi :

- Mạnh Lan Thắng Hội vào ngày mười lăm tháng bảy sẽ cử hành ở đâu?

Tiếng trả lời :

- Đến lúc đó sẽ biết! Dù thế nào thì người đã có danh trong quỹ lực, không qua khỏi ngày đó đâu!

- Hô hô hô hô...

Thiết Quải Tiên bỗng phá lên cười to một tràng rồi nói :

- Người đời xưa nay ai đã thoát được cái chết? Lão hóa tử ta từ lâu rồi không lưu tâm đến chuyện sinh tử nữa, không giống thứ chuột người co đầu rút cổ, sợ lộ mặt giữa nhân gian đâu!

Giọng nói người kia bỗng đánh lại :

- Chẳng qua ta cần người truyền tin tức cho võ lâm đó thôi, nếu không đừng hòng sống mà ra khỏi đây!

Thiết Quải Tiên nghĩ thầm :

- “Bọn Trí Nhất hòa thượng mười ba người vừa bị hấn hại, võ công từng người tuy không bằng mình nhưng cũng đều thuộc hàng nhất lưu cả. Tên này nói tuy có cuồng ngông nhưng chẳng phải không có cơ sở. Vừa rồi hấn giốn mặt mình trong rừng thì biết. Chỉ e cái gọi là Mạnh Lan Thắng Hội là chuyện rất hệ trọng, liên quan đến sự an nguy của toàn bộ võ lâm, biết đâu giang hồ sắp trải qua một cuộc gió tanh mưa máu... Nhưng không biết tên này là ai? Với kinh nghiệm của mình mà vẫn không nhận ra được chút gì...”

Nghĩ thế, lão gật đầu nói :

- Các hạ nghĩ thế không sai! Lão hóa tử ta sẽ truyền tin tức, đương nhiên các phái trên giang hồ sẽ tin. Nhưng muốn vậy các người cũng phải hiện thân cho lão hóa tử ta thấy mặt mới được!

Không có tiếng trả lời.

Thiết Quải Tiên chờ hồi lâu nhưng không thấy có phản ứng gì, không biết hấn đã đi xa hay lẫn quất đâu đây chờ thời cơ xuất thủ?

Nghĩ thế, ba người thấy căng thẳng lên.

Thiết Quải Tiên vẻ mặt rất ngưng trọng, hướng sang Thôi Mẫn và Chúc Ứng Dương ra hiệu cho hai người đứng gần sau lưng, còn mình ngấm vận sẵn chân khí lên toàn thân, ngưng thần giới bị sẵn sàng xuất thủ.

Cứ như thế hồi lâu vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Thôi Mẫn không nhịn được, bật lên hỏi :

- Lão tiên bối... thứ chuột đó...

Thiết Quải Tiên đưa tay ra hiệu cho nàng đừng nói nữa.

Thôi Mẫn chưa kịp im tiếng thì từ trên không bỗng truyền đến giọng nói lạnh lùng, đứt đoạn :

- Diêm... Vương... đã... định... canh... ba... chết..., kẻ... nào... dám...

Giọng nói phát ra hết sức chậm rãi nhưng có gì đó rất đáng sợ, có thể là ma lực, hoặc nội lực hàm chứa trong đó làm người nghe phải kinh hồn táng đờm.

Mới nghe vài tiếng, Thiết Quải Tiên đã biến sắc, vội vàng quay lại Thôi Mẫn và Chúc Ứng Dương, chỉ tay ngược với hướng phát ra tiếng nói lên tiếng giục :

- Các người chạy nhanh lên! Thi triển hết khinh công, chạy theo hướng ra chỉ càng nhanh càng tốt!

Thôi Mẫn ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối...

Thiết Quải Tiên ngắt lời :

- Đừng nói gì cả! Chạy nhanh đi! Ta sẽ bảo hộ!

Thôi Mẫn, Chúc Ưng Dương thấy Thiết Quải Tiên mà cũng sợ hãi như thế biết rằng việc rất nghiêm trọng nên không dám chậm trễ, nhằm hướng tay chỉ của Thiết Quải Tiên thì triển thân pháp lao đi.

Lão hóa tử lấy con khỉ Tiểu Lục Tử trên vai xuống xua nó chạy theo hai người, sau đó cầm ngang cây thiết trượng, vận công làm xương cốt kêu lên lách cách, đứng chờ đợi.

Thôi Mẫn và Chúc Ưng Dương phóng chạy như bay, sau vài khắc được ước hơn mười dặm.

Bây giờ trời đã sáng, hai người mới ngẩng lên thấy phía trước có một tiểu trấn, mới bước chầm chậm dần lại.

Trên quan lộ đã rải rác có hành nhân.

Chợt nghe giọng Thiết Quải Tiên vang lên từ phía sau :

- Hiện giờ mới coi là thoát hiểm. Các người hãy đi theo ta. Phía trước là Chi Giang. Chúng ta không cần tiến vào thành, cứ ở đây điểm tâm, để lão hóa tử ta uống vài chén rượu đỡ ghiền rồi bàn đến công chuyện!

Thôi Mẫn, Chúc Ưng Dương cùng quay lại, thấy Thiết Quải Tiên đã theo kịp mình từ lúc nào!

Con Tiểu Lục Tử đã bò lên vai lão, chớp chớp đôi mắt màu vàng thau nhìn hai người.

Thôi Mẫn cất tiếng :

- Lão tiền bối...

Thiết Quải Tiên ngắt lời, cười hô hô nói :

- Lão hóa tử ta vẫn đi phía sau cách các người một quãng thôi mà! Ta biết hiện các người có rất nhiều điều muốn hỏi, không sai chứ? Chuyện này chính ta cũng mới gặp lần đầu! Mà thôi, ta vừa bảo tìm chỗ lót dạ kiếm vài chén rượu xong hãy nói!

Lão nói xong bước sấn lên trước, đi thêm được chừng nửa dặm thì gặp một quán trà bên đường liền dừng lại ngoắt tay ra hiệu cho hai người vào.

Lúc đó đã sáng bạch, hành nhân thương khách đã đông dần lên.

Tiết trời tháng sáu oi bức, khách bộ hành thường tranh thủ lúc sáng sớm mát trời để đi đường.

Trong quán đã có một số khách nhân.

Thấy một lão hóa tử què chân dẫn theo một thiếu niên tuấn tú và một thiếu nữ đẹp như thiên tiên vào quán, ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc.

Tiểu nhị liền mang trà đến.

Thiết Quải Tiên sai mang tới năm cân rượu ngon và hai cân thịt bò ninh nhừ xào với đậu.

Ăn uống xong, lão còn cởi từ thắt lưng ra một hồ lô lớn vảo tiểu nhị đựng đầy rượu vào rồi mới trả tiền rời quán.

Ba người tiếp tục hành trình.

Thôi Mẫn đang nóng lòng muốn biết rõ chuyện vừa rồi, vừa định hỏi thì Thiết Quải Tiên đã gạt đi :

- Ra khỏi Chi Giang trấn không xa sẽ có một ngôi Thành Hoàng miếu, chúng ta sẽ vào đó nói chuyện!

Nói xong gõ trượng lộc cộc đi tới.

Hai thiếu niên đành nén lại tính tò mò.

Qua khỏi trần trùng hai dặm, Thiết Quả Tiên rời khỏi đường cái rẽ vào núi.

Thôi Mẫn và Chúc Ứng Dương không hỏi, cứ cắm cúi bước theo.

Đi thêm chừng nửa dặm, quả nhiên trông thấy một ngôi Thành Hoàng miếu thấp thoáng trong đám cỏ từng ở chân núi.

Ngôi miếu trông đã khá hoang tàn, lại vắng vẻ và cách xa đường cái nên ít người lai vãng.

Trong đại diện, ngoài những thần tượng trông còn tương đối hoàn chỉnh, còn thì tường xiêu mái dột, khắp nơi mạng nhện và bụi bặm bám đầy.

Thiết Quả Tiên bắt con Tiểu Lục Tử xuống, đưa tay phát xuống đài cúng cho đỡ bụi rồi ngồi xuống, chỉ tay sang bên cạnh.

Chúc Ứng Dương hiểu ý ngồi cạnh lão, Thôi Mẫn ngồi sang bên kia.

Vừa tọa định xong, Thiết Quả Tiên mới thở dài nói :

- Các người vừa thấy đấy, nhiều cao thủ của các đại môn phái đã bị tên ma đầu đó bắt, Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng và Vạn lão đại thậm trí không kịp hoàn thủ một chiêu... Trường kiếp nạn này không phải bình thường đâu. Các người nghe lão hóa tử ta kể xong, chúng ta phải lập tức đi ngay!

Chúc Ứng Dương bần khoản nói :

- Lão tiền bối, đại sư ca của văn bối và Võ lão anh hùng còn ở trong tay địch nhân, sao có thể...

Thiết Quả Tiên xua tay ngắt lời :

- Đương nhiên ta biết! Thế nhưng ta cam đoan rằng hai người đó trước mắt còn chưa gặp điều gì nguy hiểm đâu. Điều quan trọng nhất là rằm tháng bảy tới đây. Hiện giờ tới đó chỉ còn hơn một tháng nữa, thời gian như vậy là quá cấp bách. Người hãy nhanh chóng chạy về Thái Sơn đem tất cả những gì chứng kiến và điều ta sắp kể báo lại với tôn sư.

Lão quay sang Thôi Mẫn :

- Thôi cô nương cũng phải tức tốc trở về Kiếm Dương. Giang hồ truyền ngôn dậy lên rằng Mai Quân Bích đánh bại Cửu Thiên Ma Nữ và Thái Bạch Thần Ông ở Lục Thiệu sơn, có lẽ đang trên đường về. Cô nương hãy cố tìm cho được y để cùng tham gia vào việc trừ hại cho võ lâm. Nhất định Mai Quân Bích sẽ không từ chối đâu. Thời gian đã quá cấp bách, hãy nói với lệnh tổ là lão hóa tử ta thỉnh cầu lệnh tổ giúp một tay. Còn ta tranh thủ thời gian này liên lạc với các đại môn phái, bàn cách cùng giết trừ kiếp nạn.

Hai người biết tình hình nghiêm trọng, liền gật đầu nhận lệnh.

Nhưng Chúc Ứng Dương còn hướng sang Thôi Mẫn nói :

- Mai Tam công tử còn có hai thư đồng ở lại Duyệt Lai khách điểm tại Kiếm Dương. Thôi cô nương cứ tới đó hỏi thì biết nội tình.

Thôi Mẫn gật đầu, nhìn Thiết Quả Tiên nói :

- Lão tiền bối nói sai bảo, văn bối đương nhiên tuân lệnh. Nhưng chúng ta sau này sẽ gặp lại nhau ở đâu?

Thiết Quả Tiên gật đầu cười đáp :

- Hối rất hay! Lão hóa tử ta suýt nữa quên mất...

Quả thật lão chưa nghĩ đến vấn đề này, vì lúc đó mới trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc mới nói :

- Tên ma đầu đó đã xuất hiện tại Tổng Thị Nghĩa Địa, coi đó là cấm địa Cửu U Địa Phủ của mình, nghĩa là sào huyệt của hắn không xa nơi này bao nhiêu. Như vậy... tốt nhất là chúng ta cứ tập trung tại Ma Bàn Châu trước ngày mồng mười tháng bảy!

Thôi Mẫn gật đầu “Dạ” một tiếng, lại hỏi :

- Lão tiền bối chỉ nghe giọng mà chưa thấy mặt tên ma đầu đó thế nào, thậm chí chưa biết là người hay quỷ... Chẳng lẽ lão tiền bối không làm gì được hẳn?

Thiết Quải Tiên nhú chặt đôi mày rậm, trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói :

- Việc này những bậc tiền bối trong giang hồ trước đây một đời đều nghe nói. Nhưng không ai thấy được bản lai diện mục của tên ma đầu đó, cũng không ai biết cụ thể sự việc ra sao. Lão hóa tử ra cũng thế. Bởi vì tất cả nạn nhân của ma đầu đó không một ai sống sót.

Chúc Ưng Dương “À” một tiếng hỏi :

- Đó là chuyện bốn năm mươi năm trước, lúc đó lão hóa tử ta đang ở tuổi thanh niên. Bấy giờ có rất nhiều cao thủ trong giang hồ thuộc cả hắc bạch lưỡng đạo vô duyên vô cớ bị giết chết. Sau nhiều vụ khám nghiệm kỹ tử thi thấy tất cả không bị hao tổn khí lực, cũng không có bất cứ một thương tích nào trên người, cũng không bị nội thương. Ngoài ra nạn nhân đều rút sẵn binh khí ra trong tư thế sẵn sàng đối địch, nhưng trong số hàng trăm người bị chết theo kiểu đó thì không có người nào có hiện tượng giao chiến, dù chỉ một chiêu!

Cả hai thiếu niên bị cuốn hút vào câu chuyện ly kỳ.

Thôi Mẫn ngạc nhiên hỏi :

- Vậy thì họ chết thế nào chứ?

Thiết Quải Tiên xua tay kể tiếp :

- Về tử trạng, mặt của nạn nhân hơi co lại, hai mắt mở to hơn bình thường một chút, ngoài ra không có gì đặc biệt. Bởi vì những vụ án như thế liên tục phát sinh làm chấn động giang hồ nên tất cả võ lâm đều hết sức chú ý. Theo suy đoán của nhiều nhân vật rất có danh vọng lúc đó thì da mặt co lại, mắt trợn lớn là vì khi lâm tử đã ngẩng mặt nhìn lên không và phát hiện ra điều gì đó rất đáng sợ gì đó rồi chết đi...

Thôi Mẫn lại hỏi :

- Lão tiền bối, có phải những người đó nghe câu lúc này chúng ta vừa nghe mà sợ quá chết đi phải không?

Thiết Quải Tiên gật đầu :

- Không sai! Câu đó là “Diêm Vương đã định canh ba chết, kẻ nào dám để tới canh năm?”. Cao thủ hắc bạch lưỡng đạo trong giang hồ chết một cách kỳ bí như vậy rất nhiều nên mọi người thấy tình hình quá nghiêm trọng, nghĩa là trong võ lâm xuất hiện một nhân vật huyền bí võ công cực cao đe dọa đến an ninh của toàn võ lâm. Thế là các phái chính tà khắp nơi cử ra rất nhiều cao thủ tra tìm. Nhưng sau nhiều tháng điều tra mà không có kết quả gì, hơn nữa những người được phái đi còn bị giết mất không ít, tử trạng không khác gì trước đây. Sau đó có hai người nấp kín ở khu vực lân cận được chứng kiến vụ giết người thần bí này. Hai người đó may mà thoát chết, kể lại rằng trước khi nạn nhân bị giết nghe trên không vọng xuống hai câu nói: “Diêm Vương đã định canh ba chết, kẻ nào dám để tới canh năm?”. Không hề có xảy ra động thủ gì cả. Nhưng họ chỉ biết có vậy. Rốt cuộc cũng không ai biết tên ma đầu đó giết người bằng cách nào, bởi vì đương nhiên người ta không thể chỉ vì nghe một câu nói đến nỗi sợ quá mà chết, nhất là trong số nạn nhân có không ít cao thủ tuyệt đỉnh. Nhưng dù sao hai câu nói trên cũng trở thành nỗi kinh hoàng của toàn võ lâm thiên hạ, không ai dám nói lên hai câu này, và người ta mệnh danh cho tên ma đầu đáng sợ đó là Câu Hồn Luật Lệnh. Chung quy, nhiều người bị giết như thế mà không ai biết hình dáng thủ phạm ra sao, đừng nói đến diện mạo...

Chúc Ưng Dương thốt lên :

- Thật là chuyện ly kỳ như huyền thoại...

Thiết Quải Tiên dừng một lúc, lại kể tiếp :

- Thực ra nạn nhân đa số là người trong hắc đạo nên chúng cử ra một nhân vật võ công cao cường nhất, uy danh cũng rất lớn, đó là Hải Tâm sơn chủ Thiên Thủ Quan Âm ở Đông Hải, chính là sư phụ của Tôn Tương Liên cô nương...

Cả Thôi Mẫn, Chúc Ưng Dương cùng “Ồ” lên một tiếng :

Thiết Quả Tiên vẫn đều giọng kể :

- Vị Thiên Thủ Quan Âm triệu tập một đại hội quần ma, mục đích là để đối phó với nhân vật huyền bí Câu Hồn Luật Lệnh đó.

Cũng trong thời gian này, những nhân vật chính phái cũng tổ chức đại hội ở Tung Sơn Thiếu Lâm tự, từ đó mà giang hồ nảy ra một danh hiệu là Cửu đại môn phái.

Thôi Mẫn, Chúc Ứng Dương lại “À” lên một tiếng.

Danh từ Cửu đại môn phái thì nghe nói đến nhiều, thế mà bây giờ họ mới biết nguyên do vì đâu mà có tên ấy.

Nguyên sự kiện trọng đại đó của võ lâm cũng liên quan đến Câu Hồn Luật Lệnh.

Đương nhiên trong võ lâm qua các kỳ, không phải chỉ có chín môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Thanh Thành, Hoa Sơn, Nga Mi, Thái Sơn Bàn Thạch bảo, Chung Nam Sơn, Côn Lôn và Ngũ Đài sơn, một số môn phái trong đó không lớn hơn nhiều môn phái khác, chẳng qua vì bấy giờ không tham gia Tung Sơn đại hội mà thôi.

Chúc Ứng Dương hỏi :

- Lão tiền bối, lúc đó cả hắc đạo và bạch đạo cùng tổ chức đại hội, vậy hung thủ thần bí kia có phản ứng gì không?

Thiết Quả Tiên đáp :

- Đúng thế! Bấy giờ chính là các phái đều đã có liên minh, hung thủ thần bí đó hình như thấy tình hình bất lợi nên không hoạt động nữa, từ đó biệt tích giang hồ, cũng không còn những vụ giết người bí hiểm như trước và từ bấy đến nay không còn ai nghe hai câu “Diêm Vương đã định canh ba chết, kẻ nào dám để tới canh năm?” rùng rợn nữa.

Vì Câu Hồn Luật Lệnh hoạt động quá nhiều năm mà không ai thấy người, vì thế sau này đều cho đó là một nhân vật huyền thoại...

Thôi Mẫn hỏi :

- Như vậy là sau bốn năm chục năm, hôm nay lần đầu tiên Câu Hồn Luật Lệnh trùng hiện giang hồ?

Thiết Quả Tiên gật đầu :

- Không sai! Bốn mươi năm qua, trên giang hồ hầu như không còn ai nhắc tới Câu Hồn Luật Lệnh nữa.

53. Chương 53: Cửu U Trầm Sa

Thiết Quả Tiên kể tới đó đột nhiên phá lên cười kha kha nói :

- Cho đến bây giờ, chỉ e rằng trong suốt năm chục năm qua người được tận miệng nói chuyện với Câu Hồn Luật Lệnh và nghe hắn nói hai câu “Diêm Vương đã định canh ba chết, kẻ nào dám để tới canh năm?” mà còn sống được e chỉ duy có ba chúng ta mà thôi...

Chưa hết câu, bỗng từ ngoài tường miếu chợt vang lên mấy âm thanh quái dị :

- Hút! Hút...

Nghe không phải tiếng người hay tường của loài thú nào, âm thanh đó có gì rùng rợn, ma quái...

Bấy giờ mặt trời đã lên cao chiếu khắp núi rừng, chẳng lẽ giờ này còn có ma quỷ hiện trên người?

Thôi Mẫn, Chúc Ứng Dương đều rút phát trường kiếm chuẩn bị lao ra.

Thiết Quải Tiên xua tay ngăn lại nói :

- Mặc nó, không phải chuyện chúng ta. Như vậy là lão hóa tử đã nói hết mọi chuyện.

Việc này vô cùng trọng đại, mười lăm người của Cửu đại môn phái vừa bị bắt chỉ là bước mở đầu. Các người cứ việc lên đường theo dự định, còn kẻ ngoài kia đã có lão hóa tử ta đảm trách!

Chợt vang lên giọng nói thâm trầm :

- Thiết Quải Tiên lão tặc người đã có tên trong sổ tử, không thể sống hết ngày mười lăm tháng bảy đâu! Nhưng trước giờ đó, giữa chúng ta còn có chút nợ nần, nên giải quyết dứt điểm. Còn hai tên tiểu bối kia, tử hạn chưa đến, cứ việc đi đi!

Giọng nói hiểm độc đầy thù hận phát ra sát ngay sau lưng!

Thiết Quải Tiên ngoảnh phất lại, thấy ngay sau thần án, không biết từ lúc nào xuất hiện ba người hắc y, mặt bịt bằng khăn đen chỉ chừa đôi mắt, tầm vóc thấp bé như nhau, tay buông thõng xuống, đứng bất động giống như ba chiếc cương thi.

Chẳng những Thôi Mẫn và Chúc Ung Dương mà đến cả vị phong trần du hí Thiết Quải Tiên cũng không khỏi kinh hãi.

Họ ngồi trên bệ thờ mà đối phương xuất hiện ngay trong miếu điện mà đối phương xuất hiện ngay trong miếu điện cách chỉ có hơn một trượng mà không hề hay biết, đủ thấy khinh công của ba quái nhân đó cao cường tới mức nào!

Nhưng lão trấn tĩnh lại ngay, ngửa mặt cười một tràng rồi nói :

- Lão hóa tử ta tưởng rằng kẻ giả mạo thần quỷ là nhân vật ghê gớm nào, thì ra chỉ là ba tên nữ yêu khiêng kiệu!

Một trong ba hắc y nhân lạnh lùng đáp :

- Không sai! Chúng ta ngày xưa gọi là Kiệu Tiên tứ sát, nhưng bây giờ đã đổi thành Cửu U tam linh. Lẽ ra chúng ta không cần phải vội, nhưng ngày mười lăm tháng bảy đã cận kề, chúng ta đành phải tận tay hạ thủ trước, chỉ để cho người đủ khí lực sống thoi thóp mà xem Mạnh Lan Thắng Hội thôi.

Thực ra nói rằng Kiệu Tiên tứ sát có một mối ân oán với Thiết Quải Tiên thì không hẳn, vì lúc đó lão đánh với bốn tên ma nữ này chỉ thành bình thủ mà thôi.

Về sau Mai Quân Bích xuất hiện, một mình đánh với bốn tên, chỉ vài chiêu đã làm tử thương lão tứ và lão tam bị trọng thương phải lui, từ đó chúng cũng rời bỏ luôn Hồng Đăng phụ nhân nhưng không hiểu sao lại đổi thành Cửu U tam linh?

Vừa rồi Câu Hồn Luật Lệnh gọi cấm khu của mình là Cửu U Địa Phủ, chẳng lẽ ba tên này được hấn dụng nạp, luyện thành một loại võ công tàn độc nào đó bây giờ tìm đến báo thù?

Thiết Quải Tiên thâm tính :

- Việc Câu Hồn Luật Lệnh bắt người của Cửu đại môn phái và tuyên bố về Mạnh Lan Thắng Hội là việc trọng đại. Ngày mười lăm tháng bảy không còn xa nữa, thời gian cấp bách.

Ba tên yêu nữ này mình có thể ứng phó được, cần phải để Thôi Mẫn và Chúc Ung Dương đi ngay, ở lại chỉ thêm vô ích!

Lão còn suy tính thì lão đại trong Cửu U tam linh đứng giữa nói :

- Thiết Quải lão tặc! Người có trăng trời gì thì nói lại với hai tên tiểu bối kia đi!

Thiết Quải Tiên cười kha kha đáp :

- Quả có thế! Lão hóa tử ta cừu nhân có khắp thiên hạ, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng có người tìm đến báo thù, cần gì trăng trời nữa? Nhưng dựa vào ba tên khiêng kiệu các người thì không lấy nổi mạng ta đâu. Hơn nữa lão hóa tử còn muốn sống đến ngày mười lăm tháng bảy để xem Câu Hồn Luật Lệnh giở trò gì trong Mạnh Lan Thắng Hội?

Xong quay sang bảo Thôi Mẫn và Chúc Ưng Dương :

- Được! Hai người có việc thì cứ đi đi. Một mình lão hóa tử ta cũng đủ dẹp ba tên ma nữ này.

Hai người hơi ngập ngừng một lát nhưng cũng đồng thanh “dạ” một tiếng rồi đi ra khỏi miếu.

Chờ hai thiếu niên đi khỏi. Lão nhí liên quát lên :

- Lão tặc! Hôm nay chúng ta chỉ cần tiện luôn chân còn lại là đủ báo thù cho lão tứ rồi để ngươi thành tàn phế mà xem Mạnh Lan Thắng Hội!

Thiết Quả Tiên cười đáp :

- Lão hóa tử ta cũng mong được như thế, nhưng chỉ sợ các ngươi không làm nổi mà thôi!

Lão tam chợt quát lên :

- Lão tặc...

Lời chưa dứt đã lao tới, từ trên không vung trảo chop xuống đầu Thiết Quả Tiên như con ó vỗ mồi.

Tiếng gió vừa rít lên, lão hóa tử chợt một luồng hàn khí ập tới người Lão thất kinh tự nhủ :

- “Không ngờ từ đó tới nay chỉ ba bốn tháng mà ba tên quỷ này đã luyện thành La Sát Âm Trảo lợi hại như thế”.

Vừa nghĩ vừa vung thiết trượng đánh lên.

Lúc ấy lão đại, lão tam cũng đồng thời xuất thủ từ ba mặt vây lấy lão hóa tử tấn công mãnh liệt.

Trong Thành Hoàng miếu lập tức hình thành một cuộc kịch chiến, chưởng phong vu vu, thiết trượng rít lên như bão, bụi bốc lên mù mịt, tường vôi tróc vỡ, ngói rơi gạch đổ loảng xoảng. Thiết Quả Tiên tay trượng tay chưởng, ăn miếng trả miếng với Cửu U tam linh không nhường một phân.

Hơn ba tháng trước, lão đánh với Kiêu Tiền tứ sát giữ thành bình thủ, tuy biết nay chúng có ba tên nhưng đã luyện thành võ công lợi hại của tà môn là “La Sát Âm Trảo” nên so với bốn tên trước đây còn khó đối phó hơn nên không dám coi thường, tấn công thận trọng và phòng thủ nghiêm mật.

Sau ba bốn mươi chiêu vẫn chưa bên nào chiếm được ưu thế.

Đột nhiên Thiết Quả Tiên nhún bàn chân duy nhất còn lại, thân ảnh vút lên cao, thiết trượng phát chiêu “Hoàng Lan Thiên Lý” đánh xuống như bão táp, tả chưởng thi triển “Phong Lôi Giao Kích” đánh liền ba chưởng.

Với thế phản công quyết liệt đó, Cửu U tam linh bị đánh dạt lùi lại.

Thiết Quả Tiên cười hô hô nói :

- Hà Đông Tứ Quỷ, Kiêu Tiền tứ sát hay Cửu U tam linh gì thì cũng chỉ thế là cùng! Chỉ bằng mấy chiêu “La Sát Âm Trảo” phỏng có làm gì được lão tử ta chứ?

Quả thật ba tên ma nữ không sao chặn nổi trượng thế như bão táp của vị Phong Trần nhị kỳ này

Lão đại hú lên một tiếng, cả ba cùng lùi lại nhanh mấy trượng liền.

Khoan đã...

Thực tình Cửu U tam linh có phần kém thế Thiết Quả Lão Tiên, nhưng chưa thể gọi là đã lạc bại.

Hơn nữa khi ở Ca Lạc sơn trang, Kiêu Tiền tứ sát đấu với lão hóa tử hai ba trăm chiêu, tại sao bây giờ chỉ mới giao thủ ba bốn chục chiêu đã lùi nhanh như vậy?

Quả nhiên có quỷ kế thật...

Lão đại chợt hét lên :

- Thiết Quả lão tặc! Hãy ném thử xem Cửu U Trảm Sa lợi hại thế nào?

Lời chưa dứt liền tung ra một nắm độc sa màu đen như tro.

Phút chốc, cả tòa miếu bị bao phủ trong đám bụi đen kịt đó, tối om mở mắt không ra.

Cùng lúc ấy ngoài tường miếu lại vang lên tiếng hú ma quái :

- Hút! Hút...

Lão đại nói :

- Tên ăn mày đó toi mạng là chắc rồi! Giáo chủ đã gọi, chúng ta đi thôi!

Ba nhân ảnh như ba bóng ma lao ra khỏi miếu điện.

Chúng không thèm lưu tâm đến Thiết Quải Tiên sống chết thế nào nữa.

Nhưng cho dù có là mình đồng da sắt không nói, đã là người bằng xương bằng thịt thì làm sao thoát chết bởi Cửu U Trầm Sa?

* * * * *

Đây nói về Thôi Mẫn và Chúc Ứng Dương theo lệnh Thiết Quải Tiên rời khỏi Thành Hoàng miếu về bốn môn báo tin khẩn cấp.

Ra tới quan đạo thì hai người chia thành hai hướng.

Thôi Mẫn vào Chi Giang mua một con tuần mã rồi nhằm hướng nam ra roi phóng nước đại đi ngay.

Sang chiều ngày thứ tư thì người ngựa tới được Kiếm Dương.

Không khó khăn gì nàng tìm được Duyệt Lai khách điểm.

Vừa tới cửa, hai tên tiểu nhị đã chạy ra nghênh đón.

Thấy quý khách là một thiếu niên công tử quý phái đi trên lưng tuần mã, chưa kịp xuống ngựa một tên đã giành lấy cương, tên kia dắt vào thượng phòng mang trà lên dâng, nhã nhặn hỏi :

- Công tử có dặn bảo gì không?

Thôi Mẫn nhấp một ngụm trà, lắc đầu đáp :

- Không dặn bảo gì cả. Ta chỉ muốn hỏi người một chuyện...

Tên tiểu nhị nhanh nhẩu đáp :

- Công tử xin cứ hỏi, tiểu nhân biết gì xin nói ngay!

Thôi Mẫn hỏi :

- Trong khách điểm các người có hai tên thư đồng của vị Mai Tam công tử gọi là Cẩm Nhi và Kiếm Nhi phải không?

Tên tiểu nhị mặt xanh nanh vàng lộ vẻ mừng rỡ, nhìn Thôi Mẫn một lúc rồi liền thoáng trả lời :

- Có có! Công tử gia! Ngài có phải là Thôi công tử không? Đúng đúng rồi! Ba tháng trước Mai công tử và hai vị cô nương trú ở khách điểm này tới hơn một tháng lận! Đó là vì chờ công tử gia đấy! Sau đó công tử cùng mấy vị đến Vân Nam, trước khi đi còn dặn bọn tiểu nhân rằng nếu có một vị công tử bận bạch y tới đây thì nhân là cứ ở tiểu điểm chờ, quả nhiên hôm nay công tử gia tới đây thật! Ngài cần gì xin cứ sai bảo, cứ coi tiểu điểm như nhà mình vậy! Trong cả huyện thành Kiếm Dương này, tất cả những nhà sang trọng nhất, kể cả phủ đệ của Thái gia huyện lệnh, nếu tổ chức đại yến là cứ phải sai tiểu điểm tới hầu hạ mới được!

Thôi Mẫn nghe hần thao thao bất tuyệt chỉ mỉm cười.

Như vậy là Mai Tam công tử và tiểu muội Thôi Huệ, Thượng Quan Yến còn chưa quay lại.

Nếu cứ ở đây chờ thì tất sẽ gặp, nhưng biết đến bao giờ?

Tên tiểu nhị thấy quý khách không nói gì, ngoác miệng ra cười nói tiếp :

- Mai Tam công tử thật hào hoa phóng khoáng! Tiểu nhân chỉ hầu hạ có mấy ngày thôi mà thưởng cho tới hai đỉnh bạc. Tiểu nhân từ ngày đến khách điểm này, lần đầu tiên gặp một người hào phóng như vậy!

Thôi Mẫn vẫn lặng thinh.

Tên tiểu nhị chợt hỏi :

- Có phải công tử gia dọc đường gặp Chúc công tử rồi phải không?

Thôi Mẫn nhú mày hỏi :

- Người nói ngắn lại một chút có được không? Ta chỉ hỏi rằng có hai tên thư đồng của Mai Tam công tử còn ở đây không?

Tên tiểu nhị gật đầu rồi rít :

- Có có! Xin công tử gia tha tội! Hai vị tiểu quân gia đó của Mai công tử vẫn ở đây chờ công tử gia...

Thôi Mẫn vội nói :

- Vậy thì phiền người đi gọi chúng một tiếng, bảo rằng ta đã tới.

Tên tiểu nhị chợt lúng túng nói :

- Công... công tử gia...

Thôi Mẫn nhú mày hỏi :

- Sao thế?

Tên tiểu nhị ngập ngừng một lúc mới nói :

- Không giấu gì công tử gia... hai vị tiểu quân gia đó mới đi khỏi khách điểm tối qua đến bây giờ vẫn chưa về!

Thôi Mẫn bỗng sững sốt.

Nàng tự hỏi :

- “Cầm Nhi và Kiếm Nhi đã gặp chuyện bất trắc gì rồi chẳng? Rất khó có khả năng. Võ công của hai tên thư đồng này lúc ở Lăng Cơ thành mình đã được tận mắt chứng kiến, đến cả Huyền Vũ đàn Đàn chủ của Thiên Lý giáo là Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn mà còn phải chịu thiệt thòi, vậy thì trên giang hồ, trừ một số nhân vật lừng danh, mấy ai thắng nổi chúng? Chắc phải có nguyên nhân gì đó”.

Nghĩ thế liền nói :

- Có lẽ chúng gặp người quen nào đó cũng nên. Cứ chờ chúng về rồi nói sau. Bây giờ không còn việc gì nữa, người có thể đi.

Tên tiểu nhị vâng dạ rồi rít rồi cúi mình chào lui ra.

Thôi Mẫn đóng cửa phòng lại, rửa ráy xong bắc ghế bên cửa sổ ngắm cảnh ngoài viện.

Phía trước có một dãy phòng nữa.

Thôi Mẫn chợt thoáng thấy một bóng người màu lam lướt nhanh qua trước mặt sang phòng bên cạnh mở cửa bước vào rồi đóng lại.

Đó là một đạo nhân tóc búi cao, bận lam bào.

Thôi Mẫn chợt nhận ra rằng đạo nhân đó phục sức rất giống ba “tử thi” ở Tổng Thị Nghĩa Địa - Lam Bào bát kiếm của Võ Đang.

Người này sao cũng xuất hiện ở đây?

Nghĩ rằng có việc quan trọng gì đó, Thôi Mẫn rời ghế đến chân giường kê sát tường phòng bên áp tai nghe ngóng.

Trong phòng có tới thanh âm của ba người đang thấp giọng bàn luận gì đó?

Chẳng lẽ Lam Bào bát kiếm tự giải thoát được khỏi tay Câu Hồn Luật Lệnh mà chạy về đây cả?

Nhưng không có lý, vì đây không phải trên đường từ Chi Giang tới Võ Đang sơn.

Trong lòng càng tăng nỗi hiếu kỳ. Thôi Mẫn vận hết thính lực lắng nghe.

Một người nói :

- Đại sư huynh chẳng lẽ với bản lĩnh của ba chúng ta mà không khống chế nổi tên đó hay sao? Huống chi lục sư đệ vừa nói rằng đối phương chỉ có tên cầm đầu là võ công không kém, còn lại những tên khác...

Giọng nói khác ngắt lời :

- Tam sư đệ! Người hơi nóng vội quá đấy! Chúng ta lần này đi phụng mệnh điều tra hung thủ sát hại sư thúc là Câu Hồn Luật Lệnh Nghe mấy tiếng Câu Hồn Luật Lệnh, Thôi Mẫn liền thấy chấn động trong lòng, nghĩ thầm :

- “Thì ra họ cũng vì Câu Hồn Luật Lệnh mà đến đây, chắc đúng đây là ba trong Lam Bào bát kiếm của Võ Đang phái. Theo cách xưng hô thì ba người gồm lão đại, lão tam và lão lục”.

Nghĩ thế càng chăm chú lắng nghe.

Giọng của người có lẽ vừa được gọi là “đại sư ca” nói tiếp :

- Tên ma đầu đó đã có bốn mươi năm không xuất hiện trên giang hồ, hành tích bất định. Nhiệm vụ của chúng ta là chỉ tra được sào huyệt của hắn rồi báo cho Cửu đại môn phái tìm cách diệt trừ hắn đi. Hiện giờ chỉ mới gặp một tên là nanh vuốt của hắn, nếu bắt cổ tất phải động đến rắn. Cứ nghĩ đến xem võ công của sư thúc thâm hậu thế nào, kiếm thuật ảo diệu như thế, địa vị trên võ lâm lại rất lớn thế mà liệu mình chạy về được tới sơn môn chỉ kịp nói được mấy câu “Câu Hồn Luật Lệnh...” đã quy tiên, hơn nữa kiếm tra khắp thi thể lại không thấy thương tích nào. Sư phụ muốn chúng ta bí mật điều tra, dặn kỹ không được để lộ hành tung, đương nhiên phải có nguyên nhân. Nếu việc này truyền ra thì sẽ làm chấn động toàn võ lâm, như vậy việc tìm diệt hắn lại càng khó khăn hơn.

Bấy giờ Thôi Mẫn mới biết mục đích của những người này, nghĩ thầm :

- “Thì ra một vị trưởng lão của phái Võ Đang vừa bị Câu Hồn Luật Lệnh giết chết, có lẽ nghe được hai câu ma quái kia xong vẫn còn chạy được về tới sơn môn. Như vậy là mình có thể kết hợp được với ba vị này hành sự...”

Nhưng người mà Lam Bào bát kiếm gọi là sư thúc chẳng lẽ là Huyền Lôi Chân Nhân, sư đệ của Huyền Thanh Chân Nhân, võ công thậm chí không kém Chuồng môn sư huynh?

Xem ra ba người trong Lam Bào bát kiếm bị bắt năm người trước để ở Tổng Thị Nghia Địa tất cũng phụng mệnh điều tra Câu Hồn Luật Lệnh. Qua câu chuyện thì chắc rằng ba người bên kia còn chưa biết về chuyện này”.

Giọng lão tam :

- Đại sư huynh! Theo tiểu đệ thì mặc dù tên đó chỉ là thuộc hạ của Câu Hồn Luật Lệnh nhưng nếu không chế được hắn đem về bốn sơn tất sẽ có cách bắt hắn khai ra sào huyệt của chúng...

Lão đại ho khan một tiếng, nói :

- Tam sư đệ, binh pháp có câu: biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Phái Võ Đang của chúng ta xưa nay không biết sợ ai, nhưng việc này rất trọng đại, hơn nữa...

Y trầm ngâm một lúc mới nói thêm :

- Mọi người đều biết rằng tên ma đầu đó mấy chục năm nay chưa từng ai thấy được diện mục. Võ công cao thấp thế nào cũng không ai biết. Nhưng võ lâm xưa nay chưa từng có ai giết người kỳ bí như nhân vật này.

Hàng trăm người giết mà không ai sống sót, cũng không ai biết hẩn giết người bằng cách nào, đủ thấy võ công hẩn tới mức xuất thần nhập hóa. Tướng giỏi không có binh kém, tên này đã theo lệnh tên ma đầu đó xuất hiện ở đây tất võ công chẳng tầm thường đâu. Chúng ta tuy không sợ nhưng cũng không nên vội vàng khinh suất. Tối nay hai người cứ theo ta tùy cơ mà hành sự.

Vừa lúc ấy bên ngoài phòng chợt vang lên tiếng bước chân.

Thôi Mẫn vội vàng quay trở lại ghế ngồi.

Quả nhiên có tiếng gõ cửa.

Thôi Mẫn nói :

- Vào đi!

Cánh cửa mở ra, tên tiểu nhị hồi nãy bước vào.

Lúc đó đã chập choạng tối.

Tiểu nhị thấp đèn lên rồi hỏi :

- Công tử gia đã muốn ăn chưa? Tiểu nhân đã dặn nhà bếp đặc biệt chuẩn bị riêng cho ngài...

Thôi Mẫn đáp :

- Người cứ mang tới mấy món tạm tạm là được.

Tên tiểu nhị bước lên một bước, cười nói :

- Công tử gia không uống rượu sao? Trong tửu điểm có thứ rượu Mai Đào chôn đã năm mươi năm. Chẳng giấu gì công tử, nếu không phải là quý khách thì bọn tiểu nhân không bao giờ mang ra...

Thôi Mẫn ngắt lời :

- Ta không biết uống rượu!

Tên tiểu nhị cười tít mắt tán dương :

- Công tử thật là một vị thư sinh mẫu mực! Ngay cả rượu cũng không biết uống!

Nói xong lùi ra, tiện tay khép cửa lại.

Võ Đang tam kiếm ở phòng bên cạnh cũng sai bảo tên tiểu nhị chuẩn bị mang bữa tối đến.

Thôi Mẫn ngồi tựa cửa nhìn ra ngoài, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Hai tên thư đồng Cầm Nhi và Kiếm Nhi đột nhiên mất tích có liên quan gì đến tên thuộc hạ của Câu Hồn Luật Lệnh vừa xuất hiện ở Kiếm Dương này theo lời Võ Đang tam kiếm không?

Ba cao thủ Võ Đang sẽ có những hành động gì?

Nàng đột nhiên nhớ lại cảnh tượng đáng sợ tối hôm đó ở ngôi mộ lớn trong Tổng Địa Nghĩa Địa.

Trí Nhất phái Thiếu Lâm, ba người trong Lam Bào bát kiếm của Võ Đang, phu thê Cát Thiếu Cẩn, Thanh Thành song hạc, Ngân Tiên Vu Tam Tính, Kim Dao Vô Dịch Trúc Thọ Thần...

cả thấy mười ba người bị khống chế bằng thủ thuật nào đó chết không chết, sống không sống, đến cả Thiết Quả Tiên cũng không biết đó là thủ pháp gì...

Hôm nay lại nghe nói Huyền Lô Chân Nhân của phái Võ Đang cũng bị tên ma đầu đó sát hại.

Có vẻ như Câu Hồn Luật Lệnh muốn làm suy yếu lực lượng của Cửu đại môn phái.

Không sai!

Nếu Cầm Nhi và Kiếm Nhi không bất ngờ gặp phải cường địch thì đã không mất tích một cách khác thường như thế.

Nhất định cường địch chính là tên thuộc hạ của Câu Hồn Luật Lệnh nàng Vô Đương Tâm Kiếm phát hiện, hoặc là đồng bọn của hắn.

Như vậy là hai thư đồng đã bị bắt mất rồi!

Thôi Mẫn quyết định :

- Tối nay mình sẽ bí mật bám theo Vô Đương tam kiếm dò xem tình hình.

Lát sau tên tiểu nhị mang cơm đến, quả nhiên thức ăn rất ngon nhưng vì trong lòng đang bẽ bội nên Thôi Mẫn chỉ ăn hai bát rồi buông đũa.

Sau khi tên tiểu nhị dọn mâm bát mang đi, Thôi Mẫn đóng chặt cửa, thổi tắt đèn lên giường nằm giả vờ ngủ nhưng vẫn để nguyên giày và quần áo ngoài, chờ Vô Đương tam kiếm xuất hành.

54. Chương 54: Chiêu Hồn Sứ Giả

Vừa sang canh hai, phòng bên mới vang lên những tiếng động nhỏ, Thôi Mẫn phải rất chú ý mới nhận ra :

Nàng khâm phục nghĩ thầm :

- “Lam Bào bát kiếm của Vô Đương thân thủ quả là bất phàm!”

Đã mặc y phục chỉnh tề, nàng nhẹ nhàng lướt qua cửa sổ rồi đóng lại.

Ngẩng lên nhìn, thấy ba bóng đen đang vượt qua mái nhà dãy phòng đối diện lao về phía tường ngăn khách điếm nhanh như tên.

Thôi Mẫn tự nhủ :

- “Thân pháp thật nhanh!”

Đồng thời vận hết kinh công lao mình đuổi theo.

Nàng cũng biết rằng Lam Bào bát kiếm rất có danh tiếng trong giang hồ, chỉ cần nhìn họ thi triển thân pháp cũng biết.

Vì bận bạch y dễ bị phát hiện nên Thôi Mẫn không dám tiếp cận quá gần.

Hôm đó đã là ngày mười hai tháng sáu.

Trăng còn chưa tròn, mới canh hai mà đã lên đến đỉnh đầu.

Thôi Mẫn bí mật bám theo Vô Đương tam kiếm, Không lâu thì ra khỏi thành, không theo đường cái mà đi vào khu hoang dã.

Sau chừng hai khắc, bốn người ba trước một sau đã tới chân núi Kê Công Sơn.

Vô Đương tam kiếm chia thành ba hướng lao vào núi lát sau mất di tích ảnh.

Thôi Mẫn ngập ngừng không biết nên theo người nào, cuối cùng nhảy lên ẩn trong vòm cây rậm trên một thân cây thực thụ.

Ánh trăng bát ngát tỏa khắp bầu trời, núi rừng chìm trong yên tĩnh. Ngoài tiếng côn trùng và tiếng gió xào xạc, không còn âm thanh nào khác.

Ngồi trên cành cây chờ hồi lâu nhưng vẫn không thấy động tĩnh hay nhân ảnh nào xuất hiện, Thôi Mẫn đã bắt đầu thấy sốt ruột.

Chính lúc ấy thì phía trước xuất hiện một đoàn người đi ngược về phía mình, không lâu đã tới gần.

Khi trông thấy rõ đoàn người này, Thôi Mẫn bỗng rợn cả người. Dẫn đầu đoàn người này là một người cao lớn dị thường, bần hắc y rộng thùng thình, mặt bịt bằng khăn đen chỉ chừa đôi mắt xanh lè trong rất dễ sợ, tay phải giương một tấm thiết bài viết ba chữ “Chiêu Hồn bài”, tay trái buông thông xuống.

Phía sau gồm có bảy tên, hình dáng và trang phục giống hệt nhau, cũng bần hắc y nhưng không trùm mặt như tên đi trước, cũng không cầm Chiêu Hồn bài mà hai tay để thông xuống bất động, cả dáng đi cũng cứng đờ.

Nhìn ánh mắt, dáng đi, vẻ người của bọn này trông có gì quái đản, đáng sợ, mang đầy tử khí.

Thôi Mẫn chăm chú nhìn kỹ, đột nhiên khắp người nổi gai ốc!

Thì ra trừ tên cao lớn đi trước, bảy kẻ đi sau đều là những thầy ma!

Ở vùng Tương Tây này có tập tục mê tín là bất cứ ai chết ở đất khách quê người đều phải có thầy pháp dùng bùa chú khiến người chết phải đi về cố hương, đêm đi ngày nghỉ, gặp người phải tránh xa, như vậy gọi là “Triệu thi”.

Thôi Mẫn sợ đến run lên, toàn thân nổi da gà, hai tay rịn mồ hôi!

Hắc y nhân cao lớn cầm Chiêu Hồn bài đi trước đến đứng gốc cây mà Thôi Mẫn ẩn trên đó thì đứng lại.

Bảy tử thi theo sau cũng đứng dồn vào nhau thành một hàng.

Tuy vô cùng khiếp hãi nhưng Thôi Mẫn vẫn sức nhớ lại mười ba thi thể hôm trước trong Tổng Thị Nghĩa Địa, chẳng phải cũng là tử thi hay sao?

Xem chừng chúng chưa hẳn đã là người chết!

Vừa rồi trong Thành Hoàng miếu ở Chi Giang, Kiệu Tiên tứ sát tự xưng là Cửu U tam linh, thuộc hạ của Câu Hồn Đoạt Lệnh.

Cách phục sức của bọn này hoàn toàn giống hệt như Cửu U tam linh, rất có thể chúng cũng là thuộc hạ của tên ma đầu đó.

Tên cầm Chiêu Hồn bài bỗng cất một tràng cười lạnh lùng âm độc nói :

- Trong rừng quả nhiên còn người sống, còn chưa chịu ra đây sao?

Giọng hắc nghe rất ma quái không giống phát ra từ miệng người sống chút nào.

Thôi Mẫn sợ hãi nghĩ thầm :

- “Vậy là hắn đã phát hiện ra mình. Đối phó với chúng thế nào đây? Mà rốt cuộc đến giờ vẫn không biết tụi này là người sống hay xác chết!”

Nàng đang suy tính xem nên nhảy xuống hay chưa thì chợt trong rừng lướt ra ba nhân ảnh.

Đó chính là Vô Đương tam kiếm.

Thôi Mẫn đã đi theo ba đạo nhân này từ thành Kiếm Dươn đến tận đây nhưng mãi tới bây giờ mới thấy rõ mặt.

Đạo nhân đứng giữa tuổi chừng bốn mươi, mặt như trắng rằm, dáng uy nghi, vẻ mặt chính khí.

Có lẽ người này đứng đầu trong Lam Bào bát kiếm.

Hai đạo nhân đứng hai bên tả hữu ít tuổi hơn, mới quá ba mươi tuổi.

Ba người đứng thành hình chữ “Đinh” đối diện với hắc y nhân cao lớn tay cầm Chiêu Hồn bài.

Tên này quét luồng mắt xanh lè nhìn Vô Đương Tam Kiếm rồi cười lên “hắc hắc” mấy tiếng lạnh lùng nói :

- Ta sẽ đếm từ một đến ba, nếu các người không lui ra thì... hắc hắc!

Dứt lời liền đếm ngay :

- Một... hai Lão nhân và lão lục thấy hắc y nhân ngông cuồng như thế, tay liền ấn vào chuôi kiếm sẵn sàng xuất thủ.

Nhưng lão đại đưa mắt ra hiệu cho chúng, ý bảo không được vọng động rồi nhìn thẳng hắc y nhân gật đầu nhẹ nói :

- Bần đạo là Vi Trần Tử môn hạ phái Võ Đang, Còn hai vị này là sư đệ Vi Trí và Vi Âm. Tôn giá giả thần mạo quỷ, không biết là cao nhân từ phương nào đến?

Hắc y nhân khinh khỉnh trả lời :

- Môn hạ Cửu U môn. Tất cả thấy chúng ta đều phải chết. Tuy nhiên hôm nay ta có việc bận nên tạm tha. Còn chưa chịu tránh đường sao?

Dứt lời tay trái liền giương lên, một luồng khí âm hàn thổi phần phật ập tới Võ Đang tam kiếm.

Vi Trần Tử đứng đầu Lam Bào bát kiếm, theo Chưởng môn Huyền Thanh Chân Nhân tu tập ba mươi năm nay, võ công thuộc hàng thặng thừa.

Nghe hắc y nhân tự xưng là môn hạ của Cửu U môn, đoán rằng chính là thuộc hạ của Câu Hồn Luật Lệnh liền ngậm vận công đề phòng.

Thấy đối phương vung tay lên, y cũng đưa tả chưởng đánh ra nghênh tiếp.

Một chiêu này đã tụ công lực nội gia ba mươi năm tu luyện, uy thế không phải tầm thường.

Một luồng kinh phong hung mãnh ào ra tiếp với luồng khí âm hàn của tên môn hạ Cửu U môn.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng rất lớn, mặt đất giữa hai người bị đào lên một hố sâu, cát đá chạy ầm ầm, kinh phong rít lên như bão.

Cây cổ thụ mà Thôi Mẫn ngồi trên đó lay động dữ dội như muốn ném nàng xuống đất, lá...

Sau khi khói bụi tan đi thấy Vi Trần Tử vẫn đứng vững nguyên địa, nhưng bộ lam bào bay lên phần phật.

Hắn cố đứng vững lại quay đầu nói :

- Cát Lan tiên sinh! Hãy ra đây thỉnh giáo tên đạo sĩ này vài chiêu xem!

Một trong bảy tên hắc y nhân đáng người cứng đờ, hai tay buông thõng nghe lời bước lên trước.

Người này là một lão nhân gầy đét như que củi, da mặt trắng bệch không chút huyết sắc, hai bên mép để hai chòm râu thưa vàng hoe, ánh mắt vô hồn như kẻ đần.

Lão chậm rãi bước tới trước mặt Vi Trần Tử.

Võ Đang tam kiếm thấy thế đều chấn động!

Cửu U môn nhất định có tà công gì nếu không những thi thể biết đi này làm sao nghe theo lời chỉ của chúng?

Nhưng Thôi Mẫn thì có hiểu rõ hơn.

Nàng nhớ lại mười ba tử thi ở Tổng Thị Nghĩa Địa đêm trước trên người không có thương tích gì. Thiết Quả Tiên nói rằng những người đó không chết và sau đó Vạn Giao kiểm tra thì đúng là tìm những đó vẫn còn đập.

Tiếc rằng khi Thiết Quả Tiên dẫn theo hai người đuổi theo Câu Hồn Luật Lệnh thì mười ba tử thi đó đều biến mất.

Không những thế tên ma đầu còn bắt luôn Thiết Bối Thương Cửu Võ Công Vọng và lão đại Vạn Giao.

Nay xem lại thì tình cảnh bảy người này cũng tương tự như mười ba tử thi kia, có lẽ họ bị tay chân của Câu Hồn Luật Lệnh dùng một loại mê dược gì đó làm mê muội dẫn đến đi cũng nên!

Có thể trong số này có cả hai tên thư đồng của Mai Tam công tử là Cẩm Nhi và Kiếm Nhi không?

Dưới vòm cây rộng tối om, ai cũng mặc hắc y rộng thùng thình, Thôi Mẫn lại từ trên cao nhìn xuống nên không dễ nhận ra.

Lão nhân gầy đét được gọi là Cát Lan tiên sinh, chúng không nghe theo lệnh tên bịt mặt mà tấn công mình?

Cát Lan tiên sinh đến cách Vi Trần Tử năm bước thì dừng lại.

Hắc y nhân cao lớn bịt mặt ra lệnh :

- Lấy binh khí ra!

Cát Lan tiên sinh rút trong người ra một thanh đao to bản hơi cong, kiểu đao của người Miêu hay dùng, vung lên chém xuống Vi Trần Tử.

Lão này tuy hành động một cách vô hồn nhưng rất thần tốc, tỏ ra võ công không phải tầm thường.

Ánh đao lóe lên xanh biếc.

Vi Trí Tử vội kêu lên :

- Đại sư huynh! Đao tên này có tẩm độc!

Vi Trần Tử lùi lại một bước rút kiếm ra.

Vi Trí Tử và Vi Âm Tử đứng hai bên cũng lùi về rút kiếm sẵn sàng ứng chiến.

Cát Lan tiên sinh không để đối phương có cơ hội hoàn thủ, lại sấn vào, Miêu đao múa lên công kích vô cùng mãnh liệt.

Sau khi nhường mấy đao, Vi Trần Tử vung trường kiếm lên chống trả, cũng phản kích lại bốn năm chiêu.

Sau khi giao thủ một lúc, Vi Trần Tử nhận rằng đao pháp của lão nhân gọi là Cát Lan này rất kỳ bí và lợi hại, võ công cũng không kém mình mà có phần cao hơn.

Y liền triển khai kiếm pháp tinh diệu của bốn môn là Lương Nghi kiếm pháp, đồng thời cẩn thận quan sát binh khí và chiêu thức của đối phương.

Chỉ qua mấy chiêu lão nhân liền mạng tấn công sống chết nên uy lực thật kinh nhân.

Vi Trần Tử trầm tính :

- Đối phương có cả bảy tám người, võ công lão nhân này cao hơn mình. Nếu cả tám tên đồng thời xuất thủ thì mỗi người phải đối phó với hai ba tên, chẳng những tam đệ và lục đệ không giữ nổi mà cả mình cũng khó duy trì.

Cuộc chiến đang quyết liệt thì tên hắc y nhân cao lớn bịt mặt giương Chiêu Hồn bài lên quát :

- Đăng Tâm hòa thượng! Phạm lão tam! Mau xông lên bắt hai tên đạo sĩ còn lại này cho ta!

Từ trong đám hắc y nhân còn lại bước ra hai tên nữa.

Ra đến bãi trổ dưới ánh trăng mới nhận một trong hai người này là trung niên hòa thượng to béo, người thứ hai là một lão nhân chừng năm mươi tuổi hơi đầu, trong tay cầm một thứ binh khí gần giống như thanh kiếm nhưng tròn như cái ống, dài chừng ba thước mũi rất sắc.

Từ đầu tới giờ Vô Đang tam kiếm và Thôi Mẫn ẩn trên cây, thấy Cát Lan tiên sinh xuất thủ thì không phản ứng gì, vì thấy đó là người lạ, chỉ quan sát võ công, đao pháp của đối phương và nghĩ cách đối địch thôi.

Nhưng lần này thì khác hẳn!

Nghe tên cầm Chiêu Hồn bài gọi tên cả ba cùng giật mình chấn động.

Bởi vì danh hiệu Đăng Tâm hòa thượng và Phạm lão tam, cho dù không biết thì ai cũng đã từng nghe nói tới, hơn nữa họ từng là nhân vật trong Cửu đại môn phái. Đăng Tâm hòa thượng là đệ tử của Ngũ Đài sơn, còn Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam là người của phái Chung Nam.

Hai người này võ công đều không phải tầm thường, làm sao lại bị tên hắc y nhân tự xưng là môn hạ của Cửu U môn bắt và làm theo lệnh hắn?

Đặc biệt là Vi Trí Tử và Vi Âm Tử có quen biết với cả Đăng Tâm hòa thượng và Phạm lão tam.

Thấy Đăng Tâm hòa thượng xông tới Vi Trí Tử liền thu kiếm lại nói :

- Đại sư không nhận ra bản đạo sao?

Đăng Tâm hòa thượng hơi ngần ra một lát rồi chợt vung tay đánh ra một chưởng.

Vi Trí Tử đành nhảy tránh, định hỏi nữa thì Đăng Tâm hòa thượng chợt xuất ra chiêu thứ hai.

Vi Trí Tử không hiểu sao tên đầu trọc này lại đổi bạn thành thù, xuất thủ ác độc như thế liền nổi giận xuất kiếm phản công.

Vi Âm Tử cũng gặp trường hợp tương tự.

Kim Thấu Ngân Đan Phạm lão tam không nói năng gì cứ vung thứ binh khí cổ quái lên đánh bừa.

Chốc lát bãi đất trơn chỉ rộng bốn năm trượng lập tức biến thành một trường kịch đấu giữa sáu đối thủ. Vi Trần Tử công lực tuy không bằng đối phương nhưng nhờ kiếm thuật tinh diệu và lão nhân mê thất thần trí nên song phương giữ thành bình thủ.

Y rất lo cho hai sư đệ.

Lão tam Vi Trí Tử tuy võ công kém Đăng Tâm hòa thượng nhưng do lợi thế trường kiếm đánh với tay không thì còn duy trì được một khoản thời gian.

Còn lão lục so với Kim Thấu Ngân Đan Phạm lão tam thì rõ ràng hắn chưa phải là đối thủ.

Vì cả ba người đề mê muội bị mất đi lý trí. Hai sư đệ bị thương đương nhiên là không tốt, nhưng cho dù đã thương đối thủ thì cũng chẳng tốt đẹp gì.

Sau khi công ra một kiếm đẩy lùi Cát Lan y cao giọng nói :

- Hai sư đệ chú ý Đăng Tâm hòa thượng và Phạm lão tam bị địch nhân ám toán mê thất thần trí, các người hãy hạ thủ lưu tình!

Tên cầm Chiêu Hồn bài cất giọng hiểm độc nói :

- Hừ! Các người còn tưởng sống mà ra khỏi đây được sao?

Cuộc chiến càng lúc càng trở nên quyết liệt, ánh binh khí múa lên loang loáng dưới ánh trăng nhìn hoa cả mắt. Kinh khí nổi lên vù vù như giông như bão, tiếng quát tháo, tiếng binh khí chạm nhau vang lên chat chúa buốt cả óc, cát bụi cuốn lên mù mịt.

Thôi Mẫn ẩn kín trên cây, tuy cuộc chiến làm nàng quan tâm, nhưng điều quan tâm hơn là liệu có Cẩm Nhi và Kiếm Nhi trong số này không?

Nàng chợt để ý trong bốn hắc y nhân còn lại thì hai người có tầm vóc nhỏ hơn một chút.

Vận hết mục lực quan sát hồi lâu, Thôi Mẫn khẳng định đó là Cẩm Nhi và Kiếm Nhi.

Phát hiện đó khiến nàng vừa yên tâm vừa lo lắng.

Nàng tự nhủ :

- “Giá như có Mai Tam công tử ở đây thì không nỗi gì, nhưng so sánh lực lượng ở hiện trường thì Võ Đang tam kiếm không thắng nổi ba người kia rồi, một mình làm sao thắng nổi tên to lớn cầm Chiêu Hồn bài chỉ huy với hai tên khác mà xem chừng võ công cũng không kém?”

Ngoài ra, xem tình cảnh thì hai tên như đồng cũng mê thất thần trí, lấy gì bảo đảm rằng rụng ào ào.

Thôi Mẫn còn chưa biết rằng hai tên thư đồng sau khi trúng độc Kim Tuyền Đào Hoa uống Bách Độc tán để giải độc phải qua một trăm ngày mới khôi phục võ công, nay còn chưa hết thời hạn đó.

Nhưng nàng nhận ra một điều rằng ba người Cát Lan tiên sinh, Đổng Tâm hòa thượng và Phạm lão tam phải có tên bịt mặt cầm Chiêu Hồn bài chỉ huy thì mới hành động theo lệnh hắn. Nếu không mọi người sẽ đứng ngậy ra như tượng chẳng cần biết xung quanh xảy ra chuyện gì.

Trong đầu nàng chợt lóe lên một ý :

- Nếu bất ngờ xuất thủ không chế tên này làm hắn trở tay không kịp thì những người kia không có ai chỉ huy, cuộc đấu sẽ đình chỉ, như vậy có thể giải quyết được vấn đề!

Nghĩ như vậy liền quyết định ngay.

Nàng ngưng tụ chân khí toàn thân, vận công vào hai tay rồi bất ngờ hét to một tiếng đâm bổ xuống tên hắc y nhân cao lớn, tay trái xuất một chiêu Phất Vân Tụ quật xuống.

Thôi Mẫn ẩn trên cành cây cách đối phương chừng hơn một trượng thôi, xuất thủ bất ngờ, động tác lại cực kỳ thần tốc.

Hắc y nhân không ngờ trên cây còn có người ẩn nấp, hơi sững người ra chốc lát thì Phất Vân Tụ đã đánh rơi trước mặt rồi.

Nhưng hắc y nhân xem ra thân thủ chẳng tầm thường.

Đúng vào lúc nguy hiểm nhất hắn nhích sang bên hữu nửa bước rồi không biết dùng thân pháp thể nào lướt ra ngoài năm tấc tránh được.

Thôi Mẫn cũng đã lường trước tình thế đó, chân vừa chạm bước đã tung mình nhảy theo, trường kiếm lóe lên sáng lóa.

Kiểm vừa phát nàng đã thi triển ngay tuyệt học Đại La kiếm pháp được gia gia Nhạc Sơn lão nhân chân truyền.

Chốc lát kiếm ảnh trùng trùng như sóng bao trùm lấy tên hắc y nhân cao lớn cầm Chiêu Hồn bài.

Đại La kiếm pháp thật danh bất hư truyền tạo thành một màn kiếm dày đặc không tìm ra kẽ hở để công phá.

Cùng lúc đó tay trái Thôi Mẫn vẫn không ngừng thi triển Phất Vân Tụ đánh ra.

Kiểm tụ hợp công tạo nên uy lực như trường giang đại hà làm cho hắc y nhân rối loạn chân tay, tận lực vùng tảo thiết bài lên ngăn tả đỡ hữu nhảy lên cuối xuống tránh chiêu, không có cơ hội hoàn thủ.

Bên kia Võ Đang tam kiếm ngoài Vi Trần Tử còn giữ được thế quân bình, còn hai người Vi Trí Tử và Vi Âm Tử đấu với Đổng Tâm hòa thượng và Phạm lão tam đều bị rơi vào thế hạ phong.

Đặc biệt lão lục Vi Âm Tử bị bọn kim thủ của Phạm lão tam vây hãm, áp lực càng lúc càng mạnh.

Còn may là Lương Nghi kiếm pháp của Võ Đang rất tinh diệu giữ kín môn hộ tuy võ công kém đối phương nên khó bề đột nhập nhưng cả hai đều tạm thời duy trì được mà chưa bị thương.

Chợt thấy từ đâu xuất hiện một bạch y thiếu niên lẫn xả vào tên thuộc hạ Cửu U môn tấn công như vũ bão.

Có thêm trợ thủ Võ Đang tam kiếm phần chấn hắn lên.

Vi Trần Tử múa kiếm công liền ba chiêu bức Cát Lan tiên sinh phải lùi lại.

Vừa giành tiên cơ, lão đại của Lam Bào bát kiếm càng tăng cường công kích, Lương Nghi kiếm pháp càng phát huy đến độ lạm lộ.

Mục đích của Vi Trần Tử là giải cứu cho lục đệ đang trong tình trạng nguy khốn, vừa buộc đối phương lùi lại, lại liền hét to một tiếng lao sang Phạm lão tam đánh ra mấy kiếm.

Vi Âm Tử liền phối hợp phản công.

Khi Cát Lan tiên sinh xông đến thì hai huynh đệ đủ thời gian liên thủ đối phó rồi.

Nên biết Lương Nghi kiếm pháp của Võ Đang chỉ cần son kiếm hợp nhất là uy lực tăng lên tất nhiều lần.

Hai đạo nhân với hai thanh kiếm một tả một hữu vừa thủ vừa công, Cát Lan và Phạm lão tam không làm gì được.

Thế nguy của Vi Âm Tử lập tức được giải trừ.

Lão tam Vi Trí Tử nghe đại sư huynh quát lên liền hiểu ý vừa đánh vừa di chuyển sang bên phải để phối hợp với hai vị huynh đệ.

Lát sau thì Võ Đang tam kiếm hợp lại làm một.

Đến lúc này mới thấy hết uy lực của kiếm pháp phái Võ Đang.

Ba thanh trường kiếm tung hoành tỏa hào quang sáng rực tạo thành một bức tường thép bức lùi mọi cuộc tấn công.

Lại nói hắc y nhân bị mặt bị Thôi Mẫn dồn xuống hạ phong không sao chỉ huy mấy tên kia được nữa.

Mặc dù đã tập trung hết thần trí đối địch không lúc nào dám phân thần, hắc cũng không sao thoát ra khỏi trùng trùng kiếm ảnh của Đại La kiếm pháp.

Thế nhưng Thôi Mẫn càng đánh càng thấy sốt ruột.

Tay kiếm tay tụ, hầu như nàng đã dốc tận kỳ chiêu sở học nhưng cũng chỉ vậy được đối phương mà không thể đã thương hắc.

Nếu cứ tiếp tục thế này hắc dần dần lấy lại được khí lực, phát động bốn người kia cùng tham gia vào cuộc chiến thì tình hình rất nguy khốn.

Hơn nữa nếu không nhanh chóng kết thúc thế chủ động thế nào cũng sẽ mất vào tay đối phương.

Phát Vân Tụ trong tay nàng lại phát ra.

Đó là một tuyệt chiêu của Nhạc Sơn lão nhân, cùng với “Tích Không Kiếm Quyết” được giang hồ mệnh danh là Nhạc Sơn Song Tuyệt.

Hai thứ tuyệt học này Nhạc Sơn lão nhân truyền thụ cho hai tôn nữ mỗi người một môn.

Riêng Thôi Huệ nhỏ hơn nên vừa được truyền Tích Không Kiếm Quyết vừa được luôn cả Hàn Anh kiếm.

Lại nói về Phát Vân Tụ có uy lực như vậy nên nội lực cũng bởi thế mà hao tổn rất nhiều.

Tuy nàng đã ra sức tấn công mà không đủ thương được đối thủ thì cũng đành chịu biết làm thế nào?

Chỉ tiếc là giá như nàng có kinh nghiệm đối địch hơn thì chắc tình hình đã chuyển biến khác đi.

Sau một hồi kịch liệt tấn công, khắp người Thôi Mẫn mồ hôi ướt đầm.

Hắc y nhân đã có khả năng chế phục được Cát Lan tiên sinh, Đẳng Tâm hòa thượng, Kim Khẩu Ngân Đạo Phạm lão tam và những cao thủ khác đều thuộc hàng nhất lưu trong Cửu đại môn phái, buộc phải làm theo lệnh mình, mặc dù chỉ là hành động ám toán bất ngờ nhưng tất nhiên võ công không thể kém được.

Hắc bị Thôi Mẫn vây đánh kịch liệt, mất hết tiên cơ, nhưng cho dù chỉ thủ mà không công, qua ngoài trăm chiêu vẫn chưa bị bại.

Trong lúc đó công lực của Thôi Mẫn giảm xuống rất nhanh, chiêu thức phát ra càng lúc càng rời rạc.

Hắc y nhân là kẻ dạn dày và giảo hoạt, có đâu không nhận ra điều đó?

Đột nhiên hắc cất tràng cười hiểm độc, từ trong màn kiếm ảnh lao vút lên cao, tay phải vung Chiêu Hồn bài bổ xuống đầu Thôi Mẫn, tay trái thi triển Câu Hồn Quỷ Trảo chụp xuống vai phải.

Tất cả những động tác đó đều được tính toán kỹ lưỡng và thực hiện vô cùng thần tốc và chuẩn xác.

Thôi Mẫn thấy đối phương thoát được ra khỏi trùng vây lại phản kích mình, lòng thầm kêu lên :

- Nguy rồi!

Mới tránh được thiết bài đánh xuống đầu thì một luồng kinh lực mang theo hàn khí đã ập xuống vai. Trong lòng vô cùng kinh hãi, Thôi Mẫn định nhảy lùi tránh nhưng đã chậm một bước...

55. Chương 55: Lão Bà Quái Dị

Thôi Mẫn thấy kinh phong ập tới tránh không kịp nữa liền nghiêng rặng, tay trái đề tụ đến thập thành công lực, tay phải đưa trường kiếm phát chiêu “Lực Định Thiên Cân”, cả hai chiêu nhằm thẳng hắc y nhân đang lao xuống đánh ngược lên.

Hiển nhiên nàng đã chọn phương thức tối hậu để tạo nên kết cục lưỡng bại câu thương.

Hắc y nhân đang lơ lửng trên không, thể bỏ lại rất nhanh, dù muốn chiêu tránh đi cũng không có khả năng. Một bài, một trào, một tụ, một kiếm, dù xuất thủ trước hay sau nhưng cùng đánh tới mục tiêu.

“Ầm!”

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, sau đó là hai tiếng kêu cùng bật ra từ miệng hai đối thủ và hai bóng người cùng bay đi.

Thôi Mẫn dùng Phất Vân Tụ phát trúng Chiêu Hồn bài của hắc y nhân bị chấn lực bay ngược lại bảy tám thước, thân mình chao đảo, khí huyết nghịch xung, hoa dung biến sắc!

Hắc y nhân cũng bị chấn lực đẩy lên cao cả trượng mới rơi chênh chếch xuống, đồng thời chiêu “Câu Hồn Quỷ Trảo” bị chiêu kiếm “Lực Định Thiên Cân” đánh ngược lên làm đứt mất ba ngón tay, máu chảy ròng ròng!

Hắc y nhân cố nhịn đau, phóng hai tia mắt đầy thịnh nộ nhìn sang bộ mặt nhợt nhạt của Thôi Mẫn, nghiêng rặng rít lên :

- Tiểu tử! Hôm nay nếu ta không bầm nát thân người thành muôn mảnh thì không phải là Chiêu Hồn sứ giả trong Thập Đại Du Hồn của Cửu U môn nữa!

Hắn không biết Thôi Mẫn là nữ giả nam trang nên mới gọi nàng là “tiểu tử”.

Vì đau đớn và thịnh nộ, giọng hắn lạc đi, nghe như tiếng gào của quỷ sứ, nghe mà rùng mình.

Cũng trong cơn giận dữ, hắn mới tự tiết lộ thân phận là Chiêu Hồn sứ giả trong Thập Đại Du Hồn của Cửu U môn.

Cửu U môn thì hắn đã tự giới thiệu, tất đó là một môn phái do Câu Hồn Luật Lệnh mới sáng lập ra mà hắc y nhân là sứ giả, còn Thập Đại Du Hồn tất cả là mười tên có địa vị không nhỏ trong phái này.

Tất cả những cái tên đó đều khiến người ta khiếp đảm.

Tên hắc y nhân lại nói :

- Tiểu tử nhìn đây!

Thôi Mẫn bất giác nhìn lên.

Chỉ thấy từ bộ mặt bị che kín, chỉ chừa có hai hốc mắt, từ đó phát ra hai luồng sáng xanh lè quỷ quái...

Bất gặp ánh mắt đó, Thôi Mẫn muốn tránh đi nhưng giống như bị một thứ ma lực nào đó hấp dẫn, không rời ra được!

Quả thật đôi mắt đó có ma lực, vì nó làm cho Thôi Mẫn mất tự chủ và quên đi ngay cả bản thân, quên rằng mình phải làm gì.

Giọng tên Chiêu Hồn sứ giả lại vang lên :

- Tiểu tử! Buông hai tay xuống, thả trường kiếm ra...

Như bị thôi miên, Thôi Mẫn vẫn chăm chú nhìn vào đôi mắt ma quái đó, làm theo mệnh lệnh, thả hai tay xuống...

Chính lúc nàng định buông rơi thanh kiếm thì từ trên không phát ra một tràng cười làm vang động cả núi rừng...

Tiếng cười như gần, như xa, không đoán được khoảng cách, không xác định được phương hướng.

Tiếng cười vang vào tai nhức buốt, hiển nhiên là hàm chứa nội lực rất lớn, khiến Thôi Mẫn đang mê muội bỗng giật mình sợ hãi.

Lát sau một nhân ảnh nhẹ như cánh chim lớn đáp xuống bên rìa bãi trống cách nàng chỉ vài trượng.

Đó là một lão bà bà rất xấu xí bận hắc y, thấp bé và gầy nhom như que củi chỉ còn da bọc xương, đầu giống như một chiếc đầu lâu nhe hai hàm răng trắng hếu, chỉ có một mắt, còn bên kia là hố mắt tối om, tóc xòa gần chấm đất.

Bà ta giương con mắt độc nhất phát ra ánh sáng xanh lạnh lẽo nhìn mọi người.

Thôi Mẫn thấy quái lão bà kia lòng bỗng run lên, nghĩ thầm :

- “Không xong rồi!”

Nàng tin rằng quái lão bà kia tất nhiên cũng là người của Cửu U môn, chỉ cần nghe tiếng cười vừa rồi cũng đủ thấy nội công của bà ta còn thâm hậu hơn tên Chiêu Hồn sứ giả nhiều.

Chính Võ Đang tam kiếm cũng nghĩ thế.

Quái lão bà trầm giọng quát :

- Dừng tay!

Lúc đó cả ba lập thành kiếm trận tạo thành một bức tường ngăn đẩy lùi mọi cuộc tấn công của Cát Lan tiên sinh, Đổng Tâm hòa thượng và Phạm lão tam.

Tràng cười vừa phát ra khiến Võ Đang tam kiếm đã giật mình, nay thấy lão bà bà xuất hiện, mình bận hắc y, người như quỷ đói, thầm tin rằng cũng là một bọn với tên tự xưng là Chiêu Hồn sứ giả, chắc là kẻ đứng đầu trong Thập Đại Du Hồn cũng nên.

Chỉ một thoáng phân thần, ba người liền bị đối phương công vào mấy chiêu khiến kiếm trận rối loạn.

Bấy giờ tuy nghe thấy quái lão bà quát dừng tay, nhưng trong hoàn cảnh đối phương tăng cường công kích nên đành phát kiếm chiêu tự vệ đâu thể thu chiêu lùi lại được?

Bọn Cát Lan tiên sinh ba người bị mê thất thần trí, chỉ biết công địch, chẳng quan tâm gì đến tiếng quát của quái lão bà.

Thấy sáu người kia không chấp hành mệnh lệnh của mình, bà ta chợt nhe răng cười khùng khục mấy tiếng rồi giương hai cánh tay đen xì khô khốc với bộ vuốt sắc nhọn bước sang.

Tên Chiêu Hồn sứ giả chợt quát lên :

- Lão quái vật kia! Ngươi là kẻ nào mà dám cuồng ngạo như thế?

Hắn đang thi triển ma pháp Câu Hồn Quỷ Nhân không chế được Thôi Mẫn, không ngờ bị tiếng cười của lão bà xấu xí kia làm cho thất hiệu nên rất tức giận.

Thấy lão bà bà bước sang phía sáu người đang giao thủ, hắn liền quát lên rồi lao tới vùng Chiêu Hồn bài đánh tới hậu tâm bà ta.

Quái lão bà không thèm quay lại đưa tay vòng qua nách khua nhẹ đã đoạt được chiếc thiết bài!

Chẳng cần biết đối phương phản ứng thế nào, lão bà vẩy khề một cái.

Chỉ nghe vút một tiếng, tám Chiêu Hồn bài bị ném ngập sâu xuống đất tới cả thước!

Bà ta ngoái cổ lại bảo tên Chiêu Hồn sứ giả đang đứng chết trân như bị chôn chân xuống đất :

- Tiểu tử! Nếu gặp ta mười năm trước mà ngươi dám vô lễ như thế thì ngươi dù có mười mạng cũng không còn!

Nói xong bỏ mặc hắn, bà ta tiếp tục đi thẳng tới Cát Lan tiên sinh vẫn cứ ra sức đánh nhau, cười khùng khục nói :

- Lão quỷ! Ngươi không ngờ lão bà ta vẫn còn sống phải không?

Cát Lan tiên sinh, Đặng Tâm hòa thượng và Kim Thấu Ngân Đan Phạm lão tam ba người không chút quan tâm gì đến ngoại cảnh, vẫn xông vào Võ Đang tam kiếm đánh vong mạng.

Quái lão bà ngẩn người nhìn một lúc, chợt lẩm bẩm :

- Bọn chúng bị trúng phải Mê Hồn được hay sao thế?

Đột nhiên bà ta lao bổ vào giữa màn đao kiếm, hai cánh tay khăng khiu không ngớt vung lên.

Chỉ trong chớp mắt, Võ Đang tam kiếm bị chấn lực đánh lui, Đặng Tâm hòa thượng và Phạm lão tam cũng không trụ vững phải lùi lại mấy bước.

Như vậy trong trường chỉ còn lại một mình Cát Lan tiên sinh.

Đột nhiên mất đi đối thủ, lão đứng ngẩn ra một lát, đưa mắt tìm kiếm rồi lại lao bổ vào Vi Trần Tử.

Quái lão bà chợt lao theo, chỉ một bước đã đuổi kịp, rồi chẳng biết dùng thân pháp thế nào chớp ngay được hậu tâm Cát Lan tiên sinh nhắc bổng lên như con diều hâu bắt gà con vậy!

Cát Lan tay vẫn cầm thanh Miêu đao, tay chân múa loạn lên, miệng thở phù phù tỏ ra rất tức giận.

Tên Chiêu Hồn sứ giả sau khi đứng ngậy ra một hồi, đột nhiên phát ra một tràng tiếng hú ma quái rồi đâm bổ vào rừng.

Trừ Cát Lan tiên sinh bị bắt, Đặng Tâm hòa thượng và Phạm lão tam còn chưa định thần, còn bốn người kia chừng như bị tác động của tiếng hú cũng lao vào rừng chạy theo tên Chiêu Hồn sứ giả.

Thôi Mẫn nghĩ nhanh :

- “Hiển nhiên là tên sứ giả biết không địch nổi lão bà bà kia mới phát tín hiệu cho những người kia bỏ chạy...”

Nàng chớp ngay lấy thời cơ đó, lao mình đuổi theo.

May rằng Cầm Nhi và Kiếm Nhi võ công còn chưa khôi phục nên chỉ vài bước đã bị Thôi Mẫn đuổi kịp, xuất mấy chỉ điểm ngã xuống.

Quái lão bà chẳng quan tâm gì đến việc bọn hắc y nhân bỏ chạy và Thôi Mẫn xuất thủ điểm huyết Cầm Nhi và Kiếm Nhi.

Bà ta điểm vào huyết đạo Cát Lan tiên sinh, đoạt lấy thanh đao rồi cười khùng khục nói :

- Lão quỷ! Ngươi cũng có ngày rơi vào tay lão bà ta!

Giọng bà ta nghe đầy oán hận.

Đột nhiên bà ta quay lại, gương con mắt độc nhất nhìn Võ Đang tam kiếm và Thôi Mẫn, trầm giọng hỏi :

- Các ngươi có biết tiểu tử dùng Mê Hồn được hại lão quỷ này là môn hạ của tên nào không?

Vi Trần Tử tra kiếm vào bao đáp :

- Tên đó vừa tự xưng là Chiêu Hồn sứ giả trong Thập Đại Du Hồn của Cửu U môn. Bần đạo cũng không biết xuất thân lai lịch của hắn và chưa từng nghe nói Cửu U môn là môn phái nào.

Thôi Mẫn tiếp lời :

- Hẳn là môn hạ của Câu Hồn Luật Lệnh. Hiện tại đã có không biết bao nhiêu cao thủ thuộc cả hắc bạch lưỡng đạo bị chúng bắt làm mê thất thần trí. Nghe nói vào ngày mười lăm tháng bảy sắp tới chúng còn tổ chức một đại hội võ lâm gọi là “Mạnh Lan Thắng Hội”...

Quái lão bà nghe xong cười khùng khục nói :

- Câu Hồn Luật Lệnh, Mạnh Lan Thắng Hội! khịch khịch khịch khịch...

Trong chuỗi cười ghê rợn, mụ ta xách luôn cả Cát Lan tiên sinh, tung người nhảy vút lên không, chỉ chớp mắt đã khuất vào rừng.

Khi nhìn lại thì Đổng Tâm hòa thượng và Kim Thấu Ngân Đan Phạm lão tam không biết đã đi đâu mất.

Vi Trần Tử nhìn Cầm Nhi và Kiếm Nhi bị điểm huyết nằm trên cỏ rồi quay sang Thôi Mẫn nói :

- Mới rồi may được thiếu hiệp xuất thủ tương trợ, đại đức xin ghi khắc không dám quên, xin thiếu hiệp cho biết...

Thôi Mẫn ngắt lời, cười đáp :

- Đạo trưởng quá lời! Tại hạ ở cùng khách điểm với ba vị, vì có hai tên thư đồng của một vị bằng hữu bị mất tích nên tại hạ truy tìm tình cờ mà tới đây gặp được mà thôi.

Nàng không tiện nói ra mình theo họ tới đây.

Vi Trần Tử nói :

- Thiếu hiệp thân thủ phi phàm, vừa rồi bản đạo có nhìn ra thiếu hiệp thi triển tuyệt học Phất Vân Tụ của Nhạc Sơn lão nhân tiên bối, không biết thiếu hiệp với vị cao nhân đó có quan hệ thế nào?

Thôi Mẫn thực thà đáp :

- Đó chính là gia tổ phụ.

- Vậy thiếu hiệp cũng họ Thôi?

Thôi Mẫn thăm phục vị lão đại trong Lam Bào bát kiếm kiến đa thức quảng, gật đầu đáp :

- Chính thế.

Vi Trần Tử ngăn người nhìn Thôi Mẫn một lúc rồi chợt cười nói :

- Thì ra là Bạch y nữ hiệp Thôi cô nương! Thứ lỗi vì bản đạo thất kính!

Nhạc Sơn lão nhân danh cao vọng trọng, uy danh vang khắp võ lâm. Vị này không thu đệ tử, chỉ truyền nghệ cho hai vị tôn nữ, chuyện đó trên giang hồ chẳng mấy ai không biết.

Thôi Mẫn bị đối phương vạch rõ chân tướng, mặt chợt đỏ bừng lên.

Vi Trần Tử chỉ vào Cầm Nhi và Kiếm Nhi hỏi :

- Chắc đó là hai thư đồng của vị quý hữu?

Thôi Mẫn gật đầu.

Vi Trần Tử lại nói :

- Nay họ bị điểm huyết, lại bị trúng phải mê dược của Cửu U môn làm mê thất thần trí. Chỉ sợ không lấy được độc môn giải dược của chúng thì khó tỉnh lại.

Thôi Mẫn trầm ngâm không đáp.

Vi Trần Tử ngừng một lúc, chợt hỏi :

- Vừa rồi Thôi nữ hiệp nói rằng tên Chiêu Hồn sứ giả đó là môn hạ của Câu Hồn Luật Lệnh và Mạnh Lan Thắng Hội vào ngày mười lăm tháng bảy sắp tới, như vậy chắc nữ hiệp đã biết được một số tin tức, chẳng hay có thể cho biết một chút không?

Thôi Mẫn đáp :

- Việc này nói ra thì dài. Trước tiên xin nói rằng ba vị huynh đệ đồng môn của đạo trưởng cũng đã bị Câu Hồn Luật Lệnh bắt mất rồi!

Võ Đang tam kiếm cả ba người cùng giật mình biến sắc đồng thanh hỏi :

- Có chuyện đó sao?

Thôi Mẫn vẫn tắt thuật lại những gì mình cùng Thiết Quả Tiên và Chúc Ứng Dương gặp phải cách đây năm hôm trước.

Võ Đang tam kiếm càng nghe mặt càng tái đi.

Chờ Thôi Mẫn kể hết, Vi Trần Tử trầm ngâm nói :

- Tối nay nếu không gặp được Thôi nữ hiệp thì bọn bản đạo còn chưa biết trên giang hồ đang xảy ra biến cố trọng đại như thế. Không những tề sư đệ ba người đã rơi vào tay tên đại ma đầu đó mà đến cả Trí Nhất đại sư của phái Thiếu Lâm, Thanh Thành song hạc, Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng tiền bối, Vạn đại hiệp phái Thái Sơn, Đẳng Tâm Hoa Thượng của Ngũ Đài sơn, Kim Thấu Ngân Đạn Phạm lão tam của phái Chung Nam và nhiều cao thủ của các môn phái khác, riêng đã hơn một nửa cao thủ trong số Cửu đại môn phái bị chúng bắt mất rồi! May có Thiết Quả Tiên tiền bối kịp thời đứng ra liên kết các phái, cộng đồng diệt trừ ma đảng. Nhưng việc này vô cùng quan trọng, vì thế bọn bản đạo bây giờ phải lập tức về bốn môn báo lại, trước ngày mồng mười tháng bảy sẽ đến tập trung ở Ma Bàn Châu theo kế hoạch của Thiết Quả Tiên tiền bối.

Tới đó quay sang Vi Trí Tử và Vi Âm Tử bảo :

- Tam sư đệ, lục sư đệ! Hai người hãy giúp Thôi nữ hiệp đưa hai vị thư đồng về khách điểm, sau đó trả tiền phòng rồi trở về Võ Đang Sơn ngay không được chậm trễ. Ngu huynh đi trước một bước!”

Sau đó chấp tay từ biệt Thôi Mẫn rồi bằng mình lướt đi ngay.

Thôi Mẫn không muốn làm phiền, nhưng nghĩ lại mình là nữ, mang hai thư đồng về khách điểm không được tiện lắm nên nhìn Vi Trí Tử và Vi Âm Tử cười nói :

- Vậy dám phiền hai vị đạo trưởng!

Vi Trí Tử thay lời đáp :

- Thôi nữ hiệp không cần phải khách khí!

Dứt lời cả hai cúi xuống cấp Cẩm Nhi và Kiếm Nhi cùng Thôi Mẫn theo đường cũ phóng trở về thành.

Vài khắc sau, cả ba đã về tới Duyệt Lai khách điểm.

Thôi Mẫn theo hai đạo nhân đưa Cẩm Nhi và Kiếm Nhi vào phòng chúng, giải khai huyết đạo nhưng lại điểm vào Thùy Huyệt xong nói :

- Đa tạ hai vị đạo trưởng đã giúp đỡ. Vì bây giờ đã khuya không tiện làm kinh động điểm gia, ngày mai chúng tôi thanh toán tiền phòng luôn một thể.

Vi Trí Tử và Vi Âm Tử ngáp ngừng một lúc rồi đưa tiền gửi lại nhờ Thôi Mẫn, nhưng nàng nhất quyết không chịu, hai người đành cảm ơn rồi lập tức rời khách điểm trở về Võ Đang Sơn.

Thôi Mẫn kiểm tra tình trạng của hai tên thư đồng, thấy không có gì nguy hiểm mới về phòng mình.

* * * * *

Sáng hôm sau, Thôi Mẫn thức dậy thì mặt trời đã lên cao.

Nàng vừa rửa mặt xong thì bên ngoài có tiếng gõ cửa và tiếng tên tiểu nhị gọi to :

- Công tử gia dậy rồi ư?

Thôi Mẫn mở cửa cho hấn vào.

Hắn vội cúi chào rồi nói ngay :

- Công tử gia! Tiểu nhân qua đây mấy lần nhưng ngài chưa dậy nên không dám làm kinh động...

Thôi Mẫn hỏi :

- Có việc gì không?

Tên tiểu nhị đáp :

- Hai vị tiểu quân gia của Mai công tử tối qua đã về rồi. Nhưng... chỉ là... họ uống say quá, bây giờ vẫn còn ngủ. Tiểu nhân lay gọi mãi mà không dậy...

Thôi Mẫn cười thầm nói :

- Nếu chúng ngủ ngon như thế thì đừng đánh thức nữa.

Tên tiểu nhị cúi mình “Dạ” một tiếng, đặt khay nước trên bàn rồi cúi chào lui ra.

Thôi Mẫn lặng lẽ uống trà, trong lòng rất lo lắng.

Cầm Nhi, Kiếm Nhi bị điểm Thù Huyết thì không sao, nhưng cứ để lâu như vậy thì rất nguy hiểm.

Nhưng chúng bị trúng mê dược của tên Chiêu Hồn sứ giả Cửu U môn, không có giải dược của chúng thì sao giải huyết được?

Cả ngày hôm đó, nàng ngồi đứng không yên.

Lúc này nàng chỉ còn mong Mai Quân Bích sớm quay về mới hình ý môn vọng giải cứu cho Cầm Nhi và Kiếm Nhi được mà thôi.

Nghe nói hai tháng trước, chàng đại náo Lục Thiệu sơn, đánh bại cả Cửu Thiên Ma Nữ và Thái Bạch Thần Ông.

Lẽ ra bây giờ chàng đã về tới đây rồi mới phải chứ?

Ngày hôm đó qua đi, vẫn không có gì khả quan.

Hai ngày trôi qua, Mai Quân Bích vẫn không trở lại.

Đến trưa ngày thứ ba vẫn thế.

Thôi Mẫn ruột nóng như sôi, nhưng Mai Quân Bích vẫn biệt tăm chẳng thấy đâu, càng trông càng vắng.

Nàng đã hết kiên nhẫn, quyết định giải khai huyết đạo cho hai thư đồng.

Đang định gọi tên tiểu nhị dẫn tới phòng, vừa ra khỏi cửa đã thấy hắn vội vàng chạy tới, mặt tươi rói.

Thôi Mẫn liền hỏi :

- Có tin tức gì không?

- Công tử gia! Mai công tử về rồi!

Thôi Mẫn suýt nữa nhảy cẫng lên!

Đó là tin tức tốt lành nhất mà nàng mỗi mắt trông đợi mấy hôm nay.

Nàng vội hỏi :

- Mai công tử hiện ở đâu?

Tên tiểu nhị đáp :

- Mai công tử vừa đến, tiểu nhân liền báo tin công tử gia chờ ở đây mấy hôm rồi. Họ đang tới đây. Tiểu nhân đến thông báo trước...

Thôi Mẫn nhìn ra, thấy một đoàn người được một tên tiểu nhị dẫn đường đang tiến đến gần.

Đi trước là một thiếu niên công tử mình bận lam bào, mặt ngọc môi son, mắt sao mày kiếm, dáng phong dật tiêu tước, không phải Mai Tam công tử thì còn ai?

Phía sau là Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và một lão nhân râu rậm chừng năm mươi tuổi mà Thôi Mẫn chưa từng gặp.

Nàng vội bước ra đón, cười nói :

- Mai huynh...

Thôi Huệ chạy vượt lên cầm lấy tay bào thư cười khanh khách nói :

- Thư thư! Nhớ chị quá! Chắc thư thư chờ ở đây sốt ruột lắm...

Thượng Quan Yến cũng bước lên nói :

- Mẫn tỷ!

Thôi Mẫn vừa thốt lên được hai tiếng “Mai huynh” thì bị bọn nha đầu riu rít như chim chặn mất đỏ mặt lên, nhìn Thôi Huệ mắng :

- Nha đầu nguời thì cứ lắm miệng...

Thôi Huệ bấy giờ mới để ý Mẫn tỷ giả trang nam nhân trong bộ bạch y thiếu niên, biết mình lỡ lời “Í” một tiếng, ngừng bật.

Hai tên tiểu nhị thì chẳng hiểu đầu cua tai éch gì.

Người ta đường đường là một trang nam nhi công tử như thế sao gọi là “thư thư” rồi tới “Mẫn tỷ”?

Mai Quân Bích vốn được nghe Thôi Huệ và Thượng Quan Yến nói đến điều này nên không ngạc nhiên, hướng sang Thôi Huệ nói :

- Huệ muội! Nói chuyện ở đây không tiện, chúng ta cứ về phòng đã!

Rồi quay sang hỏi một tên tiểu nhị :

- Tiểu ca, Cầm Nhi đâu?

Tên này liếc nhìn Thôi Mẫn rồi ngập ngừng đáp :

- Công tử... hai vị... tiểu quân gia...

Mai Quân Bích biết có sự bất thường, nhíu mày hỏi :

- Xảy ra chuyện gì hay sao?

Tên tiểu nhị cuốn lên nói :

- Không... phải... chỉ là hai vị đó... còn... còn...

Hắn ấp úng hồi lâu mà vẫn cứ trả lời không xong câu hỏi.

Thôi Mẫn đưa mắt ra hiệu cho Mai Quân Bích rồi bảo hai tên tiểu nhị :

- Các người mau đi chuẩn bị trà nước đi!

Hai tên cúi mình “Dạ” ran một tiếng bước lui.

Mọi người vào phòng xong, Mai Quân Bích giới thiệu Thôi Mẫn với Tôn Tồn Nhân làm quen nhau.

Tôn Tồn Nhân cười kha kha nói :

- Năm xưa lão phu nhận chức ở Hồ Nam đã có may mắn được quen biết với lệnh tổ Nhạc Sơn lão nhân. Chúng ta ở đây đều là người nhà cả, cô nương đừng khách khí.

Lão cười nói như vậy nhưng nhìn ba vị cô nương tươi trẻ như hoa, lòng chạnh nhớ đến nữ nhi mình cũng vào độ tuổi này, bây giờ không biết còn sống hay đã chết, trong lòng không khỏi quặn đau.

56. Chương 56: Cừu Nhân Thách Chiến

Mai Quân Bích đang sốt ruột vì chưa biết Cầm Nhi và Kiếm Nhi đã gặp phải chuyện gì mà thấy tên tiểu nhị trả lời ấp úng, Thôi Mẫn đưa mắt ra hiệu cho mình?

Bấy giờ liền nhìn Thôi Mẫn hỏi :

- Thôi huynh, bọn Cầm Nhi...

Vừa lúc ấy thì tên tiểu nhị mang nước vào nên chàng đành dừng lại.

Chờ hẩn đi ra, Thôi Mẫn mới đem chuyện Cầm Nhi và Kiếm Nhi mất tích, mình bám theo Võ Đang tam kiếm giải cứu cho chúng ra sao kể lại tường tận.

Tôn Tồn Nhân “À” một tiếng nói :

- Quả nhiên Cửu U môn đang khuấy động Trung Nguyên. Cửu Thiên Ma Nữ truyền tin khẩn cấp báo, xem ra không giả!

Thôi Mẫn nghe nói không khỏi ngạc nhiên, nghĩ thầm :

- “Thì ra việc Cửu U môn gây họa họ đã biết rồi!”

Tôn Tồn Nhân nói tiếp :

- Hiền đệ! Theo Cửu Thiên Ma Nữ thông báo thì Mê Hồn được của Cửu U môn chỉ có Chiên Đàn thần công của cháu mới giải được mà thôi. Bây giờ hãy đến xem tình trạng của hai tên thư đồng ra sao, rồi thử xem sao rồi sẽ nói.

Mai Quân Bích đáp :

- Dạ! Cầm Nhi và Kiếm Nhi lần trước trúng độc chất Kim Tuyền Đào Hoa của Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều, sau được uống Bách Độc tán tuy giải được độc nhưng phải sau trăm ngày công lực mới phục hồi. Nay chưa mãn trăm ngày, xem ra phải cho dùng thêm cả Thiên Phong Hồ Phách mới hồi phục ngay được. Tiểu đệ xin đi trước!

Thôi Huệ và Thượng Quan Yến cùng đứng lên nói :

- Mai ca ca! Tiểu muội cũng đi!

Mai Quân Bích ngăn lại nói :

- Huệ muội! Cô và Thôi... huynh mấy tháng không gặp nhau, hai vị hãy ở đây nói chuyện. Chỉ Yến muội đi theo giúp là được rồi!

Trước đây chàng quen gọi Thôi Mẫn là “Thôi huynh” vì nàng thường đóng giả nam trang.

Nay tuy đã biết là nữ nhưng ngượng miệng không biết cải thể nào cho đúng?

Thôi Huệ biết ý cười nói :

- Mai ca ca! Thư thư và muội là chị em song sinh nên cùng tuổi, cứ gọi Mẫn muội là được rồi!

Trước đây khi Thôi Mẫn giả nam hai người thường chuyện trò rất tâm đầu ý hợp.

Mai Quân Bích vì không biết nên không nói làm gì.

Còn trong lòng Thôi Mẫn vốn đã có ấn tượng sâu sắc với vị thiếu niên công tử anh nhi tuấn tú và hào hoa phong nhã này.

Nghe Thôi Huệ nói, nàng tuy rất hài lòng nhưng lại đỏ mặt quất :

- Nha đầu! Chỉ giỏi lăm miệng!

Mai Quân Bích, Thượng Quan Yến chào Tôn Tồn Nhân rồi cùng nhau ra khỏi phòng.

Tôn Tồn Nhân cũng đi gọi một tên tiểu nhị dẫn đến phòng nghỉ.

Thôi Mẫn và Thôi Huệ ở lại, hai thư muội đem những chuyện mình đã trải qua từ khi hai người từ biệt suốt hai tháng qua kể cho nhau nghe, nói không ngớt miệng.

Thôi Huệ kể đến chuyện bị trúng độc Kim Tuyền Đào Hoa tìm đến Cửu Đạo loan cầu được, sau đó đến Lục Thiệu sơn ở Hà Nam, Mai Quân Bích đánh bại Cửu Thiên Ma Nữ và Thái Bạch Thần Ông sau đó tình cờ gặp được Tôn Tồn Nhân Tôn lão bá.

Sau hai tháng Mai Quân Bích tọa quan luyện kiếm, Cửu Thiên Ma Nữ truyền thư cấp báo, nói rằng Cửu U môn phát thư đi khắp võ lâm mời thiên hạ quần hùng ngày mười lăm tháng bảy năm nay cử hành Mạnh Lan Thắng Hội gì đó.

Vì thấy việc này vô cùng trọng đại quan hệ đến an nguy của toàn võ lâm nên đoàn người lập tức đến đây.

Hồng Đăng phu nhân cũng xuất lĩnh mười mấy tên tỷ nữ của mình và Lục Thiệu tam kiều sẽ đến sau.

Thôi Mẫn nghe xong lòng thầm kinh ngạc, không ngờ chỉ có hai tháng mà xảy ra nhiều biến cố đến thế.

Nhất là việc Câu Hồn Luật Lệnh quấy động võ lâm, bọn Mai Quân Bích còn biết nhiều hơn cả mình.

Đến chập tối, hai thư muội vẫn còn chuyện trò chưa dứt.

Mai Quân Bích và Thượng Quan Yến đã trở lại, còn có Cẩm Nhi và Kiếm Nhi bước theo sau.

Trước đó Mai Quân Bích đã dùng Chiên Đàn thần công giải Mê Hồn được cho hai tên thư đồng, còn cho chúng uống mỗi tên một giọt Thiên Phong Hổ Phách nên công lực hồi phục lại như cũ.

Cẩm Nhi và Kiếm Nhi đã được Thượng Quan Yến từ lời Thôi Mẫn kể lại chuyện mình bị tên Chiêu Hồn sử giả bắt làm mê thất thần trí được Thôi Mẫn cứu về.

Hai tên cảm tạ ơn cứu mạng xong đứng lùi ra.

Tên tiểu nhị vào phòng thắp đèn lên.

Thấy Cẩm Nhi và Kiếm Nhi mặt mày tươi tỉnh, hấn ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Hai vị tiểu quân gia này thật kỳ quái! Say li bì một mạch suốt ba ngày ba đêm, vừa thấy công tử gia về đã tỉnh queo như thế...”

Trong thời gian ở đây hấn chỉ liên hệ mọi việc với Cẩm Nhi đã quen nên bước đến trước mặt hấn cúi mình hỏi :

- Tiểu quân gia sai bảo tiểu nhân chuẩn bị đồ ăn thức nhắm gì?

Cẩm Nhi đáp :

- Người cứ mang đến những thức như trước đây là được!

Tên tiểu nhị “Dạ” một tiếng cúi chào mọi người rồi lui ra.

Chỉ một lúc sau, điểm gia mang đồ ăn thức nhắm đến.

Kiếm Nhi cũng đã đi mời Tôn Tồn Nhân sang dùng bữa.

Mọi người ngồi vào bàn vui vẻ ăn uống.

Thượng Quan Yến nhìn sang Thôi Mẫn nói :

- Mẫn tỷ! Mấy tháng qua gặp phải những chuyện gì có thể kể lại cho tiểu muội và mọi người nghe được không?

Thôi Mẫn cười đáp :

- Đương nhiên là được rồi! Việc quan trọng như vậy sao lại không nói chứ? Mới rồi Huệ muội cũng đã kể lại chuyện về các vị...

Nói rồi bắt đầu kể tuần tự mọi chuyện, từ khi ở Nhạc Dương truy tìm Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng mất tích, bị Động Đình tam nghĩa ám toán, cùng bị giam với Võ lão anh hùng trong địa đạo...

Thượng Quan Yến nghe kể ngoại công bị giam, sốt ruột hỏi :

- Mẫn tỷ! Ngoại công tiểu muội thế nào rồi? Có còn bị ba tên tặc nhân đó giam hãm nữa không?

Thôi Mẫn cười đáp :

- Yến muội đừng vội! Cứ bình tĩnh nghe ta kể tiếp!

Nàng lại kể đến mình cùng Võ lão anh hùng được dùng xe chở lên miền bắc, bị Lam Đại bang chặn cướp giữa đường mang tới Bách Lý Châu, việc Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong sáng lập Văn Hương giáo ở Bách Lý Châu...

Nghe tới đó, Thôi Huệ cả mừng nhìn Mai Quân Bích nói :

- Mai ca ca! Thì ra Ôn đại ca đã chính thức sáng lập Văn Hương giáo rồi!

Thôi Mẫn bỗng sầm mặt lại nói :

- Người sao lại gọi Ôn Như Phong là đại ca thân thiết vậy chứ? Có thể nói hắn là giống bại loại trong võ lâm, thế mà người còn mừng cho hắn nữa!

Mai Quân Bích, Thôi Huệ và Thượng Quan Yến nghe nói đều sững sốt!

Bởi vì mấy người này cùng sống với hắn một khoảng thời gian, từ khi trúng phải Kim Tuyến Đào Hoa, may gặp Ôn Như Phong giới thiệu đến Cửu Đạo loan cầu được, dọc đường họ đều cho rằng Ôn Như Phong là người nghĩa khí, đâu biết được bản chất nham hiểm giảo hoạt của hắn?

Vậy thì sao Thôi Mẫn lại tỏ ra hậm hực, thù ghét như thế?

Tuy nghĩ vậy nhưng không ai nói gì chờ nghe tiếp.

Vì trước đám đông người nên Thôi Mẫn không tiện nói đến việc mình suýt nữa bị tên lang sói đó làm hại.

Nàng lại kể đến chuyện mình cùng Võ Công Vọng bị chia ra giam giữ ở Văn Hương giáo, sau đó mới được một vị nữ hiệp là Tôn Tương Liên cứu ra...

Vừa nghe tới đó, Tôn Tồn Nhân bỗng giật nảy mình, mặt tái đi đứng bật lên, cất giọng run run hỏi :

- Thôi cô nương! Cô vừa nói vị nữ hiệp đó tên là gì? Tôn... Tương Liên... Nó... nó bao nhiêu tuổi?

Thôi Mẫn sững sốt, không hiểu vì sao vị tiền bối này xúc động như thế và lại hỏi câu đó, nhưng cũng trả lời :

- Dạ! Chị ấy nói tên là Tôn Tương Liên, chừng mười tám, mười chín tuổi, cũng xấp xỉ bằng văn bối thôi. Về sau mới nghe Thiết Quả Tiên lão tiền bối nói rằng chị ấy là cao đồ của hai vị Hải Tâm sơn chủ Thiên Thủ Quan Âm và vị cao tăng Phật môn Vô Ngại đại sư ở Cửu Hoa sơn...

Tôn Tồn Nhân gật nhẹ đầu, từ đôi mắt ánh nhìn neho bỗng trào ra hai giọt lệ. Lão lẩm bẩm một mình :

- Không sai! Chính là nó. Nhất định là nó rồi! Hải tử khổ mệnh của ta!

Mọi người ngạc nhiên nhìn lão, nhưng không ai nói gì.

Lát sau, Tôn Tồn Nhân bình tĩnh lại nói :

- Thôi cô nương kể tiếp đi!

Thôi Mẫn dường như cũng đã đoán ra được mấy phần.

Nghe giục, nàng kể tiếp đoạn Thiết Quả Tiên xuất hiện rất đúng lúc, dụ được Ôn Như Phong rời xa khỏi sào huyệt mới cùng Tôn Tương Liên, Thiết Bối Thương Cù Võ lão anh hùng và Vạn Giao, Chúc Ứng Dương an toàn thoát ra...

Mọi người rời khỏi Bách Lý Chân thì Tôn Tương Liên một mình đến Cửu Hoa sơn, năm người còn lại tới Tống Thị Nghĩa Địa thì gặp cái gọi là Cửu U Địa Phủ, phát hiện được mười ba tử thi là cao thủ của Cửu đại môn phái nhưng lại phát hiện ra họ chưa chết, sau ba người bị Câu Hồn Luật Lệnh dụ đi, còn Vạn Giao và Thiết Bối Thương Cù Vô lão anh hùng ở lại bị tên ma đầu đó bắt mất...

Cuối cùng Thiết Quả Tiên tiên bối nghe câu “Diêm Vương đã định canh ba chết...” khiếp sợ bảo hộ hai người chạy đi, tới Thành Hoàng miếu ở Chi Giang kể về lai lịch của Câu Hồn Luật Lệnh bảo mình đến Kiềm Dương tìm Mai Tam công tử...

Thượng Quan Yển nghe ngoại công đã thoát được hiểm cảnh nhưng sau đó lại bị Câu Hồn Luật Lệnh bắt đi, lòng nóng như lửa quay sang Mai Quân Bích nói :

- Mai ca ca! Hãy mau đi cứu ngoại công của muội với!

Mai Quân Bích gật đầu an ủi :

- Yển muội yên tâm đi! Dù bất cứ giá nào, nhất định huynh sẽ quyết tâm cứu cho bằng được Vô lão anh hùng!

Tôn Tồn Nhân trầm ngâm một lúc mới nói :

- Thượng Quan cô nương cứ yên tâm. Lệnh ngoại công trước khi diễn ra Mạnh Lan Thắng Hội, tuyệt đối không bị nguy hiểm gì đâu, lão phu dám khẳng định như thế. Hiện đã có rất nhiều người của Cửu đại môn phái rơi vào tay tặc đảng Cửu U môn. Việc này quan hệ đến an nguy của toàn võ lâm. Hơn nữa từ nay đến ngày mười lăm tháng bảy, thời điểm tên đại ma đầu ấn định tổ chức Mạnh Lan Thắng Hội để tàn sát võ lâm không còn xa nữa. Từ xưa đến nay tà chưa bao giờ thắng chính, đó là chân lý muôn thuở.

Một điều đáng bận tâm là mặc dù chúng đã chuyển thiếp mời đi khắp nơi trên giang hồ nhưng địa điểm ở đâu thì chưa ai biết cả. Nhất định tặc đảng Cửu U môn cũng đang tích cực chuẩn bị, chưa dám tiết lộ địa điểm vì chưa tự tin đủ lực lượng để tiêu diệt võ lâm, xưng hùng thiên hạ.

Chỉ cần nhìn hành vi trước Mạnh Lan Thắng Hội phái thủ hạ bắt cóc người của Cửu đại môn phái và những cao thủ có danh tiếng trong võ lâm để làm suy yếu thực lực của quần hùng tham gia đại hội, chứng tỏ âm mưu rất thâm độc và kế hoạch đã được tính toán rất kỹ lưỡng.

Trước mắt chúng ta nên chia nhau ra mà hành động, hai vị Thôi cô nương hãy tiếp tục làm theo chỉ thị của Thiết Quả Tiên đại hiệp trở về Nhạc Sơn thỉnh cầu lệnh Tổ phụ hạ sơn một chuyến tham gia cùng võ lâm tiêu diệt quần ma.

Còn lão phu và vị Thần Ni ở Cửu Hoa sơn vốn có giao tình. Theo lời Thôi cô nương vừa nói thì vị Tôn Tương Liên rất có khả năng là nữ nhi của lão phu mà cha con ly tán đã mười bảy năm nay. Vì thế lão phu hy vọng chuyến này đến Cửu Hoa sơn để kết hợp cả hai mặt công tư.

Mai hiền đệ và Thượng Quan cô nương hãy đi thẳng đến Ma Bàn Châu, có lẽ Thiết Quả Tiên đang ở đó, hơn nữa có nhiều khả năng gần sào huyệt của Cửu U môn, nếu có điều kiện thì tiếp cận giải cứu cho Vô lão anh hùng và những người bị bắt khác. Tất cả sẽ cố tập hợp ở Ma Bàn Châu trước ngày mồng mười tháng bảy.

Mai Quân Bích tán thành ngay :

- Kế hoạch của lão bá như vậy là rất hợp lý. Chúng ta cứ thế mà thi hành.

Thôi Huệ trong thâm tâm không muốn chia tay với Mai ca ca một chút nào, phần do tình cảm, phần thì lo rằng với tên ma đầu hung hãn và bọn thủ hạ lợi hại như thế, Mai ca ca một mình có thắng nổi chúng không?

Nhưng Mai Quân Bích đã nói thế, nàng không tiện phản đối.

Mặt khác sau mấy tháng xa cách nay cùng đi với thư thư cũng tốt, lại được về thăm gia gia và mời lão nhân gia cùng tham gia vào việc trọng đại trừ ma hộ đạo, vinh dự ấy đâu phải tầm thường?

Ngoài ra để gia gia gặp Mai ca ca, trước nhân phẩm và võ công của chàng, gia gia nhất định sẽ hài lòng, đứng ra làm chủ cho việc chung thân của mình há không tốt lắm sao?

Nghĩ đến đó, mặt nàng chợt đỏ hồng lên, trong lòng rộn rã niềm vui.

Mọi người bàn định kế hoạch xong vừa ăn uống, vừa nói chuyện vui vẻ, xong giải tán về phòng nghỉ ngơi.

Tôn Tồn Nhân vừa nhận được tin tức về ái nữ, vừa mừng vừa mong, cả đêm thao thức không chợp mắt.

Sáng hôm sau, Tôn Tồn Nhân là người đầu tiên rời Duyệt Lai khách điểm, một mình hành trình về Cửu Hoa sơn.

Tiếp đó tới thư muội Thôi Mẫn và Thôi Huệ lưu luyến chia tay mọi người, vừa phấn khởi vừa ngậm ngùi trở về cố hương Nhạc Sơn.

Trong khách điểm chỉ còn lại Mai Quân Bích, Thượng Quan Yến, hai tên thư đồng Cẩm Nhi và Kiếm Nhi.

Bởi vì họ chỉ có việc tới Ma Bàn Châu thôi, mà thời gian còn gần một tháng nữa nên không có gì phải vội.

Sau khi ăn bữa trưa xong, Mai Quân Bích bảo Cẩm Nhi thanh toán tiền trọ, thưởng cho bọn tiểu nhị xong rồi khách điểm.

Tối hôm đó tới một trấn nhỏ có tên là Thần Châu, bốn người tìm một khách điểm trọ lại.

Ăn uống xong mới về phòng nghỉ ngơi, chợt thấy một tên tiểu nhị chạy vào gõ cửa.

Mai Quân Bích bước ra mở, hỏi :

- Tiểu nhị ca, có việc gì không?

Tên tiểu nhị cung kính cúi chào rồi trao ra một phong thư nói :

- Công tử gia! Có một vị quân gia tới đây bảo là phụng mệnh chủ mẫu nhờ chuyển tận tay ngài phong thư này.

Nói xong hai tay dâng lên.

Mai Quân Bích không khỏi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Ở đây mình không có người quen, chẳng lẽ của Thiết Quả Tiên hay một vị nào trên giang hồ báo tin khẩn cấp?”

Nghĩ thế nhưng vẫn đưa tay tiếp lấy.

Tên tiểu nhị cúi chào lần nữa rồi lui ra.

Mai Quân Bích đóng cửa lại trở vào phòng lấy thư xem thấy ngoài bì ghi mấy chữ, nét thanh tú của nữ nhân :

“Gửi tận tay Mai Quân Bích Mai công tử”

Trong thư viết :

“Kính Mai công tử!

Tệ phu của thiếp là Ngôn Can Tôn, chấp chương Ngôn môn chưa từng xảy ra hiềm khích gì với đồng đạo võ lâm. Nào ngờ bị tôn giá hạ độc thủ khi vừa đến Tương Tây...”

Mai Quân Bích mới đọc tới đó bỗng chấn động cả tâm thần, bụng bảo dạ :

- “Mình mới chân ướt chân ráo tới đây, thậm chí ngoài mấy khách điểm chưa hề ra khỏi cửa, sao người ta lại vu cho mình hạ độc thủ đối với Chương môn nhân Ngôn Tôn Can của một phái Ngôn môn nào đó?”

Lòng đầy hoài nghi, chàng lại đọc tiếp :

“Thù chồng là bức thiết, bất cội đái thiên. Nợ máu phải trả bằng máu. Mấy ngày qua tận lực truy tìm, nào ngờ hung thủ dám hiện thân trước mắt. Tuy biết rằng không địch nổi, nhưng vẫn quyết một lòng theo trượng phu. Nếu tôn giá còn có chí khí, xin mời giá lâm Ngôn môn!”

Mai Quân Bích càng đọc càng thấy kỳ quái, nghĩ thầm :

- “Kẻ nào mượn đao giết người như thế? Trước đã gặp sự cố “Truy Phong kiếm khách” của phái Hoa Sơn, tới “Thập Nhị Kim Tiền” Nhậm Long của Thái Sơn, bây giờ tới vị Ngôn Can Tôn ở Ngôn môn... Hiển nhiên cả ba vụ đều là một người thôi, nhưng hẳn là ai mà thâm độc đến như thế?”

Lại đọc tiếp :

“Quan tài còn để trong trang, tử thi chưa lạnh. Từ giờ xin chờ tôn giá quang lâm. Vị vong nhân xin chờ bên linh cữu.

Vị vong nhân Nhị nương kính thư”.

Mai Quân Bích đọc đi đọc lại mấy lần nhưng không sao giải thích nổi nguyên do.

Đương nhiên là phải tới đó rồi, nhưng phải giải thích thế nào đây?

Chợt thấy Thượng Quan Yến đẩy cửa phòng bước vào.

Thấy Mai Quân Bích mân mê phong thư liền hỏi :

- Mai ca ca, thư của ai thế?

Mai Quân Bích thấy có một người quan tâm đến mình lúc này, lòng dịu lại phần nào, thở dài đáp :

- Đó chỉ là sự hiểu lầm mà thôi, cũng giống như hai trường hợp trước đây là Truy Phong kiếm khách và Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long vậy. Tất nhiên có một kẻ độc ác nào đó ngấm máu phun người, gây án rồi đổ họa lên đầu ngu huynh để mượn đao giết người. Lần này ngu huynh nhất định phải tra rõ chân tướng kẻ thâm độc đó!

Nói rồi trao thư cho Thượng Quan Yến.

Thiếu nữ đọc xong ngập ngừng hỏi :

- Mai ca ca định tới Ngôn gia trang bây giờ sao?

Mai Quân Bích gật đầu :

- Đương nhiên phải thế. Nếu không càng tăng thêm sự hiểu lầm.

Thượng Quan Yến nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Mai ca ca, hiện giờ phong thư này chưa hẳn đã đáng tin. Vì chúng ta chưa biết gì về Ngôn môn, ai dám khẳng định có một tên Ngôn Can Tôn nào đó bị giết? Biết đâu đó chỉ là quỷ kế của tên đại ma đầu Câu Hồn Luật Lệnh để nhử ca ca vào cạm bẫy, bố trí thủ hạ từ trước để tiêu diệt? Xin ca ca suy xét lại...

Mai Quân Bích thấy vị tiểu cô nương này phân tích như vậy chẳng phải không có lý.

Nhưng mặt khác, đã nhận được thư, chàng không thể không đi.

Liền cười nói :

- Yến muội! Chỉ mới vài tháng qua, muội đã tiếp thu được không ít kinh nghiệm trong giang hồ!

Thượng Quan Yến được khen mặt ửng hồng, cười ngọt ngào nói :

- Tiểu muội theo lý mà đoán vậy thôi. Mai đại ca, huynh cho muội đi cùng với nha!

Mai Quân Bích cười đáp :

- Trong thư Ngôn nhị nương chỉ hẹn một mình huynh thôi. Huynh cũng biết muội lo ta đơn thân xảy ra điều gì bất trắc. Nhưng chẳng lẽ trong Ngôn gia bảo có gì đáng sợ hơn Lục Thiệu sơn? Cho dù có âm mưu gì cũng không đến nỗi khiến muội phải lo lắng. Muội cứ ở đây, hy vọng mọi sự tốt lành, có khi ngu huynh còn mang thêm được tin tức gì mới về cho muội!

Ngồi một lát, Thượng Quan Yến trở về phòng.

Mai Quân Bích sang dặn bảo Cẩm Nhi, Kiếm Nhi mấy việc, sau đó ra khỏi điểm hỏi thăm đường tới Ngôn gia trang.

Ngôn gia vốn cũng có danh tiếng trong giang hồ nên không khó tìm.

Trang viện tọa lạc ở phía tây Thần Châu, còn gọi là Ngôn Nhị Phòng ở cuối một con phố lớn.

Chỉ cần nói đến Ngôn gia, trong thành chẳng ai không biết.

Mai Quân Bích không cưỡi ngựa cứ rảo chân đi bộ, không lâu thì tới trước một trang viện với tường gạch bao quanh cao tới hơn một trượng.

Nhìn qua hai cánh cổng mở toang thấy bên trong sảnh điện cao vút, nhà cửa san sát, trông rất khí phái.

Hai bên cổng treo bốn ngọn bạch đăng và nhiều cờ phướn, chính là biểu tượng của những nhà có tang.

Trái lại, nhìn vào trang viện tuy đồ sộ nhưng tối om không một ánh đèn, đóm lửa, trông âm u và đáng sợ!

Vì không có ai canh giữ hai bên cổng nên Mai Quân Bích ngập ngừng một lát rồi đi thẳng vào tiền viện.

Nào ngờ mới đi ngang qua cổng, chợt thấy một tên hắc y hán tử từ trong bước ra chặn đường.

Mai Quân Bích dừng lại, chắp tay nhã nhặn nói :

- Tiểu sinh là Mai Quân Bích ở Thiên Thai, được quý chủ nhân mời đến, xin phiền các hạ bẩm báo cho một tiếng.

Hắc y hán tử không nói gì, quay lại bỏ đi vào.

Mai Quân Bích đành đứng lại chờ.

Nhưng tên hán tử đi được hai bước thì quay lại nói :

- Chẳng lẽ còn chờ người ta ra nghênh tiếp người nữa hay sao? Gia chủ mẫu đang hầu bên linh đường của Nhị lão gia chờ người đã lâu, nếu sợ thì đừng vào!

Thái độ và giọng nói của hán tử rất vô lễ.

Mai Quân Bích nhú mày định phát tác, nhưng nghĩ lại cũng không trách được.

Đối với người của Ngôn gia trang, chàng hiện đang bị nghi ngờ là hung thủ giết Trang chủ, tự nhiên người trong trang đều tỏ ý thù địch.

Hơn nữa sao mình lại phải tranh chấp với hạ nhân?

Nghĩ thế, chàng lẳng lặng theo tên hán tử đi vào.

Qua hết tiền viện, tên hán tử không vào đại sảnh mà dẫn chàng vòng qua hành lang bên phải đi thẳng ra hậu tấn.

Tới đây vẫn thấy tối om không có đèn lửa gì.

Mai Quân Bích nhú mày hỏi :

- Quý chủ nhân đợi ở đâu?

Tên hán tử lạnh lùng buông thông ba tiếng :

- Tây hoa sảnh!

Mai Quân Bích không chịu nổi, cười lên “Hắc hắc” hai tiếng.

Thái độ vô lễ của tên hán tử khiến chàng nổi giận dùng nội lực phát ra hai tiếng cười làm chấn động cả trang viện.

Tên hắc y hán tử bị âm thanh dội vào màng tai muốn điếc đặc, kinh hãi bịt tai lao vút tới hai trượng mới quay lại.

Mai Quân Bích lướt tới sát sau lưng hán tử trầm giọng quát :

- Đi nhanh!

Tên hán tử biết gặp phải sát tinh, không dám chậm trễ, lúng búng trong miệng mấy tiếng rồi theo hành lang đi tới.

57. Chương 57: Cẩm La Bảo Hương

Hai người một trước một sau băng qua mấy tiểu viện đến trước một hoa sảnh, bên trong thấp thoáng ánh đèn.

Hắc y hán tử dừng lại quay người buông thông hai tay nói :

- Gia chủ mẫu đang chờ trong sảnh, mời Mai công tử vào đi!

Dứt lời tránh qua bên trái rồi chột lao mình biến mất vào màn đêm.

Mai Quân Bích không nói gì chỉ buông một tiếng cười nhạt rồi bước lên thạch cấp tiến vào cửa phòng.

Hoa sảnh rất rộng, ở giữa kê một chiếc thần án, trên án đặt một tấm linh vị và bát nhang khói bốc nghi ngút.

Trước thần án có một bộ bàn bát tiên trên có sẵn chân nến và một số đồ cúng, chắc dành cho những vị chủ tế.

Sau thần án phủ một tấm màn, ánh đèn từ sau màn chiếu ra chập chờn mờ ảo nhuốm đầy vẻ thê lương.

Cả hoa sảnh rộng như thế nhưng không có lấy một người nào!

Mấy tháng qua Mai Quân Bích thường xuyên gặp phải cường địch nên kinh nghiệm và đảm lược đều tăng lên rất nhiều.

Thế nhưng đứng trong khung cảnh này, chàng không khỏi cảm thấy trong người gai gai và một cảm giác rờn rợn...

Đứng một lúc, chàng định thần lại bước đến gần linh vị đọc xem.

Trên linh vị viết hàng chữ :

Linh vị phu quân Ngôn Công Can Tôn.

Mai Quân Bích nhìn khắp phòng lần nữa vẫn chẳng thấy ai, nhú mày thăm nghĩ :

- “Mới rồi tên hắc y hán tử nói rằng chủ mẫu đang chờ trong hoa sảnh sao bây giờ không thấy ai cả?”

Liên cao giọng gọi to :

- Tiểu sinh là Mai Quân Bích có thư mời đến đây. Phu nhân có gì chỉ giáo xin ra đây nói chuyện!

Không có tiếng trả lời.

Mai Quân Bích chờ lâu sốt ruột lại gọi thêm mấy tiếng nữa, nhưng trước sau vẫn không có động tĩnh gì.

Không khí tĩnh lặng trong phòng càng tăng thêm vẻ huyền bí đáng sợ.

Chờ thêm một lúc Mai Quân Bích phát bực nói to :

- Chủ nhân đã không muốn gặp khách, tiểu sinh đành phải cáo lui!

Chàng dùng nội công Sư Tử Hồng nói câu đó vang động khắp phủ làm cho cả hoa sảnh rung lên.

Chột thấy ngọn đèn leo lét phía sau bức màn tắt ngấm làm gian phòng tối om. Hiển nhiên đang có người ẩn nấp trong sảnh.

Mai Quân Bích đã từng gặp rất nhiều cường địch, có coi một tiểu môn phái như Ngôn gia này vào đâu?

Chàng đến đây cốt để giải thích sự hiểu lầm, đồng thời hy vọng tìm được manh mối của kẻ sát nhân để vu vạ cho mình.

Nay thấy ngọn đèn bị tắt, biết rằng đối phương sắp giở trò mờ ám, một tay hoành ngang trước ngực, tay phải rút Côn Ngô kiếm ra, ngăm vận Ban Nhược thần công hộ thân sẵn sàng ứng phó với mọi biến cố, vận hết mục lực quan sát khắp phòng.

Đột nhiên chàng kinh hãi lùi lại một bước.

Nguyên trong phòng không biết từ lúc nào xuất hiện bốn bóng đen như u linh quỷ mỵ đứng vây quanh chàng.

Bốn người này đều bận hắc y rộng thùng thình, mặt bịt kín bằng khăn đen, hai tay xuôi xuống bất động!

Trong tình cảnh tang tóc như thế, giữa căn phòng tối tăm lạnh lẽo bất chợt hiện ra bốn bóng đen giống như ma quái, cho dù là người can đảm đến đâu cũng không khỏi rùng mình thất đảm.

Mai Quân Bích lướt mắt nhìn bốn quái nhân, trong lòng run lên thầm nghĩ :

- “Không ngờ một môn phái nhỏ như Ngôn gia này mà có người võ công cao cường như thế!”

Những người kia đứng cách xa chàng đến bảy tám bước, đứng nhìn lắc lảo về phía Mai Quân Bích nhưng không có hành động gì.

Căn cứ vào dáng vẻ của chúng thì chừng như chưa đủ khả năng nhìn rõ vật trong bóng tối nên chưa phát hiện được đích xác vị trí của chàng.

Nhận ra điều đó, Mai Quân Bích cười nhạt một tiếng, cố tình giẫm chân cho phát ra tiếng động đi thẳng ra cửa.

Quả nhiên chàng đi được hai bước thì tên đứng chặn trước cửa sảnh Hừ một tiếng, quát lên the thé :

- Tên họ Mai! Người còn định chuồn sao?

Lời chưa dứt, một luồng kinh phong lập tức đánh ra.

Mai Quân Bích có cảm giác như hai tay người đó bị cụt nên kinh lực chỉ phát ra từ đôi ống tay áo.

Cùng lúc đó ba tên còn lại cũng quát vang, nhất tề lao bổ tới Mai Quân Bích tấn công như vũ bão.

Trảo, chưởng, quyền, cước đều được thi triển, kinh phong nổi lên vù vù, chứng tỏ bốn hắc ảnh kia võ công chẳng phải tầm thường.

Trong hoa sảnh tối tăm và tĩnh lặng phút chốc biến thành một đấu trường khốc liệt, nhân ảnh chập chờn cùng những tiếng thét kinh hoàng như ma kêu quỷ khóc.

Trước công thế mãnh liệt của địch nhân, Mai Quân Bích vẫn không muốn xuất thủ thương nhân vì chàng nghĩ rằng :

- “Chưởng môn của chúng là Ngôn Can Tôn, tuy không phải là mình giết nhưng vì có kẻ vu oan giá họa vì thế chúng tin rằng mình chính là kẻ sát nhân, trút hận thù lên đầu mình thật không có gì ngạc nhiên cả!”

Nghĩ thế nên một mặt thi triển Ban Nhược thần công bảo hộ toàn thân, một mặt tránh đi, miệng quát to :

- Tiểu sinh và quý Chưởng môn nhân oán vô cừ, bị hại là do kẻ giả danh tiểu sinh nhằm mục đích mượn dao giết người. Tiểu sinh theo hẹn đến đây cốt để giải thích sự hiểu lầm, không ngờ nữ chủ nhân tránh đi không chịu tiếp. Nay chư vị lại thừa cơ tập kích bức hiếp khách như vậy, chẳng những không đúng lễ chủ nhân mà còn làm mất tín nghĩa trong giang hồ, hành vi đó đâu xứng đáng với bậc đại trượng phu? Xin mau dừng tay!

Nhưng bốn tên hắc y vẫn tăng cường công kích, chẳng để ý gì đến lời phân bua của Mai Quân Bích.

Thấy đối phương xuất thủ toàn dùng chiêu hiểm độc chỉ muốn lấy mạng mình, Mai Quân Bích nổi giận quát lên :

- Các vị không chịu dừng tay đi mời Ngôn nhị nương đến đây thì đừng trách tiểu sinh vô lễ!

Tên đứng phía cửa cất giọng the thé :

- Hắc hắc! Tiểu tử họ Mai kia! Người muốn tìm Ngôn quả phụ cũng dễ dàng thôi! Chờ lão phu đánh nát hai tay người xong rồi sẽ để người ra sau linh vị gặp bà ta!

Lời chưa dứt đã lao vào phát hai tay áo trống không công kích như điên.

Ba tên còn lại cũng phối hợp với đồng bọn tăng cường tấn công ác liệt hơn trước.

Trong hoa sảnh tỏa ra hàn phong lạnh ngắt, có lẽ nào bọn người kia luyện một thứ âm công nào đó...

Mai Quân Bích tuy đã vận Ban Nhược thần công hộ thân nhưng cũng cảm thấy hàn khí thâm nhập vào người lạnh đến phát run.

Chàng vẫn chưa phản công, vừa né tránh vừa nghĩ thầm :

- “Nghe cách nói của tên này thì không phải là thuộc hạ của Ngôn gia. Chẳng những thế cũng không phải người của Ngôn nhị nương mời đến trợ lực... Chẳng lẽ bà ta gặp độc thủ của bọn này rồi?”

Nghĩ thế chàng đánh ra một luồng kinh khí đẩy lui công thế của đối phương rồi nhảy lùi hai bước hỏi :

- Bốn vị rốt cuộc là cao nhân từ phương nào đến đây? Có quan hệ gì với Ngôn môn mà tới giúp Ngôn nhị nương đối phó với tiểu sinh?

Tên đứng phía cửa có giọng the thé trả lời :

- Hắc hắc! Tiểu tử! Cho người biết một chút để lúc xuống gặp Diêm Vương lão ngũ còn biết mà thưa bẩm. Lão phu là Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn, nhưng vì chính tiểu tử ngươi mà nay biến thành Vô Tỷ Thiên Vương. Nói thế người đủ hiểu rồi chứ?

Dứt lời lại xông tới hai tay áo cùng phát, thi triển một chiêu “Thượng Hạ Giao Chỉnh” phát ra âm khí cuốn lấy người Mai Quân Bích.

Chàng bấy giờ mới sực hiểu À một tiếng lạnh lùng nói :

Thì ra là Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn đến đòi lại món nợ mất cánh tay tháng trước mà chẳng dính dáng gì đến Ngôn gia cả!

Đối với hạng tà ma ác đảng này thì chẳng có lý do gì phải nhường nhịn!

Lập tức vận Ban Nhược thần công vào song chưởng nhằm thẳng hai luồng kinh phong của Vô Tỷ Thiên Vương đánh trả lại.

Bình bình!

Hai tiếng nổ rền tiếp liền nhau, Âm Công Tụ của Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn làm sao kháng cự nổi với Ban Nhược thần công của Phật môn?

Sau cú tiếp chiêu, Vô Tỷ Thiên Vương bị đánh lui cả trượng.

Cùng lúc đó thì hai nhân ảnh từ phía sau cùng lao tới một tả một hữu xuất tảo Chop vào vai chàng.

Ngoài ra tên thứ ba nhảy vút lên, từ trên cao lao bổ xuống đầu chàng dùng chiêu “Thương Ưng Tróc Thổ” Chop tới đỉnh đầu.

Tên này xuất thủ vừa thần tốc vừa hiểm độc lại không phát ra một âm thanh nào, thế nguy cấp vô cùng!

Giá như không phải Mai Quân Bích mà đổi thành một người nào khác thì riêng chiêu đó cũng đủ mất mạng rồi!

Ba tên cùng công tới một lúc, trong khi Mai Quân Bích vừa phát chiêu đánh lui Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn, muốn đối phó thật không dễ chút nào!

Mai Quân Bích chùng người thấp xuống rồi quay nhanh lại, hai tay áo không đổi thế quét vào hai Chop tới vai mình.

Kinh phong lập tức nổi lên như giông bão.

Hai tên hắc y nhân vung trảo lướt tới chợt đứng khựng lại như va phải bức tường thép, cả bốn bàn tay vừa chộp ra mặc dù chưa chạm tới người bỗng cảm thấy đau nhói hốt hoảng rút nhanh về.

Cả hai như bị ma lực đánh thẳng vào ngực la lên thất thanh, tranh nhau nhảy lùi lại năm sáu bước.

Nói thì chậm, nhưng tất cả diễn biến đó chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Ngay sau khi xuất thủ đánh lui hai tên phía sau, Mai Quân Bích còn chưa kịp đứng thẳng lên hơi ngửa người, nhằm thân ảnh đang bổ xuống đầu đánh ngược lên một chưởng!

Cùng lúc đó trảo của đối phương cũng vừa chộp xuống.

Bình một tiếng, tên này bị đánh tung lên mái sảnh đập vào một thanh xà rơi xuống đất, lăn lộn hồi lâu mới bò dậy được.

Xem chừng tên này bị thương không nhẹ.

Thấy phía sau không có động tĩnh gì, Mai Quân Bích quay lại nhìn thì không thấy Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn đâu cả!

Trong lòng đầy nghi hoặc, chàng quay lại thì thấy cả ba tên kia cũng đã biến đâu mất không còn dấu vết!

Mai Quân Bích ngơ ngác đứng ngây ra.

Với công lực của chàng, thế mà địch nhân cả bốn tên thoát ra khỏi hoa sảnh bằng cách nào không hề hay biết, và việc đó chỉ xảy ra trong một chớp mắt thôi, hơn nữa trong số đó ít nhất có một tên bị trọng thương, thử hỏi sao không làm chàng kinh ngạc?

Trong mấy tháng qua, Mai Quân Bích đã trải qua không ít biến cố, đối phó với nhiều cường địch, đương nhiên cũng tích lũy được một số kinh nghiệm.

Nay thấy bốn tên hắc y nhân võ công không cao cường hơn mình mà xuất hiện hoặc biến đi đột ngột như thế, nghĩ thầm :

- “Bọn này hành động kỳ bí như vậy tất đang có âm mưu nào đó. Nhất là Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn, ngày trước Thiết Quả Tiên tiên bối đã cảnh báo tên này sở trường dụng độc, mình không thể không đề phòng!”

Nghĩ thế, tay trái đưa lên ngang ngực, tay phải khuỳnh ra phía trước, vận Ban Nhược thần công hộ vệ toàn thân.

Nói ra cũng thật nguy hiểm!

Chính khi Mai Quân Bích vừa cảnh giác vận công đề phòng thì chợt nghe vang lên những tiếng rào rào.

Trong hoa sảnh vốn tối om bỗng lóe lên muôn vàn đốm sáng li ti như những vệt lân tinh!

Những đốm sáng xanh càng lúc càng nhiều, từ bốn bức tường xung quanh sảnh châu vào Mai Quân Bích đứng giữa phòng.

Chàng kinh dị nghĩ thầm :

- “Độc sa!”

Tiếng rào rào mỗi lúc nghe càng đáng sợ, chốc lát cả hoa sảnh chìm trong màn độc sa mù mịt.

Cùng với tiếng rào rào và muôn ngàn ánh lân tinh phi vũ, hàn khí toát ra lạnh buốt, hoa sảnh chẳng khác gì một hố băng!

Mai Quân Bích đã vận thần công Phật môn hộ thân, tạo thành một bức tường bằng cang khí cách thân thể ba thước.

Độc sa bị bức tường vô hình đó chặn đứng không sao tiếp cận được rơi cả xuống.

Mặc dù thế, hơi lạnh vẫn thâm nhập vào bức tường cang khí khiến Mai Quân Bích lạnh run lên, tự nhủ :

- “Thật là lợi hại!”

Chợt ngoài sảnh vang lên tiếng nói :

- Mai Quân Bích quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ với chút Cửu U Trầm Sa đó mà làm gì được y chứ? Các người còn chưa chịu dừng tay sao?

Giọng nói nghe thật âm trầm rùng rợn ngầm chứa nội lực kinh nhân!

Không có tiếng trả lời.

Nhưng trong hoa sảnh, thứ độc sa mà người kia vừa gọi là Cửu U Trầm Sa đó vẫn cứ bắn ra rào rào không hề giảm bớt.

Mai Quân Bích vừa vận Ban Nhược thần công chặn Cửu U Trầm Sa hộ thân vừa tự hỏi :

- “Kẻ vừa xuất hiện là ai? Nghe khẩu khí thì thân phận cao hơn bọn Vô Tỷ Thiên Vương nhiều, nhưng có phải chúng đều là đồng đẳng không?”

Ngôn nhị nương mời mình đến đây là do thông đồng với bọn này để trả thù hay bà ta bị bức hiếp?

Càng nghĩ Mai Quân Bích càng tin rằng mình đang bị cuốn vào một âm mưu lớn, và nhân vật vừa xuất hiện phải là kẻ đóng vai trò chủ đạo.

Chàng không sợ gì Cửu U Trầm Sa nhưng người vừa phát ra thanh âm ngầm chứa nội lực đáng sợ đó khiến chàng phải cảnh giác đề phòng.

Hồi lâu cũng không nghe thanh âm đó vang lên nữa nhưng quả nhiên Cửu U Trầm Sa bắn ra thưa dần và tắt hẳn.

Đứng một mình trong bóng đêm với bao mối hiểm họa rình rập xung quanh, đương nhiên Mai Quân Bích cũng không khỏi hoang mang lo sợ.

Nhưng bản tính vốn kiên cường, chàng quyết không chịu bỏ đi khi chưa biết rõ ráo địch nhân là ai và âm mưu của chúng là gì.

Tuy không nghe giọng nói âm trầm vừa rồi nữa nhưng Mai Quân Bích biết rằng người đó vẫn lẫn quất đâu đó xung quanh hoa sảnh này thôi, liền quát lớn :

- Các hạ là ai mà giả danh Ngôn nhị nương lừa tại hạ đến đây lén lút ẩn nấp xung quanh sai thuộc hạ ám toán? Nếu các hạ không lộ mặt nói chuyện với nhau như một bậc chính nhân quân tử thì Mai mỗ đi đây...

Nhưng vừa nói tới đó, chàng chợt ngửi thấy mùi hương khác thường.

Không phải mùi hương mà đó là một thứ mùi thối đến buồn nôn giống như mùi xác chết đang thối rữa.

Mai Quân Bích chợt thấy đầu óc choáng váng, kinh hãi nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ chúng lại phát ra một thứ độc khí nữa?”

Liền vội vàng phong bế hô hấp.

Chàng tuy phản ứng cực nhanh nhưng vẫn chậm một bước!

Ngay lúc đó chàng đã thấy đầu óc choáng váng, mắt hoa, chân loạn choạng đứng không vững suýt nữa ngã xuống!

Mai Quân Bích tin rằng mình đã vận Ban Nhược thần công bảo vệ cơ thể cho dù ngửi phải một ít khí độc vẫn không hại gì.

Thế mà rốt cuộc Ban Nhược thần công vẫn không kháng cự nổi thứ khí độc kia chứng tỏ đối phương bản lĩnh không tầm thường.

Chỉ còn cách vận công bức độc chất ra khỏi cơ thể chứ còn biết làm gì hơn nữa?

Mai Quân Bích ở trên tuyệt đỉnh Thiên Thai hơn mười năm khổ luyện tâm pháp Phật môn chí cao vô thượng Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng đã đạt tới chín mươi thành hỏa hầu.

Đặc biệt Chiên Đàn thần công có uy lực khắc chế mọi tà công và độc chất, ngay cả thứ sâu độc bá đạo như Kim Tuyền Đào Hoa của người Miêu còn kháng cự được thì chút khí độc từ xác người thối rữa có làm gì nổi?

Thế nhưng Chiên Đàn thần công chỉ ngồi tĩnh tọa tham thiền mới vận đủ uy lực, nay địch nhân thoát ẩu thoát hiện và liên tục xuất thủ ám toán thì có thời gian đâu mà thi triển?

Vì thế Mai Quân Bích quyết định tạm thời dùng Ban Nhược thần công không cho độc khí phát tác thêm rồi sau sẽ liệu.

Trong lúc đó giọng nói âm trầm lại vang lên :

- Mai Quân Bích! Người đã trúng phải độc khí Cầm La Bảo Hương rồi! Chỉ trong vòng mười hai canh giờ sẽ bị độc chất phát tác mà chết!

Thanh âm phiêu phưởng lúc xa lúc gần, khi trước mặt khi sau lưng, không sao xác định được phương hướng.

Giọng nói tiếp tục :

- Thức thời vụ giả vi tuần kiệt. Lão phu niệm tình ngươi là một thiếu niên kiệt xuất, nhất thân võ công luyện được không dễ, nếu nguyện ý nghe theo lão phu chỉ huy, chẳng những bảo toàn được tính mạng và công lực mà còn được lão phu trọng dụng!

Mai Quân Bích không thèm để ý đến lời của địch nhân mà cố xác định xem hắn đang ở đâu nhưng bất lực.

Chàng Hừ một tiếng đáp :

- Mai mỗ hành khứ giang hồ tuy chưa lâu nhưng từng gặp không ít cao nhân. Chút độc khí tầm thường của ngươi, mai mỗ chưa coi vào đâu. Tuy nhiên bản lĩnh luyện âm thành tở của các hạ chứng tỏ chẳng phải hạng người vô danh tiểu tốt! Ngươi mạo danh Ngôn nhị nương hẹn Mai mỗ tới đây với mục đích gì sao không đằng hoàng mà nói rõ, cứ lén lút dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán thì Mai mỗ chỉ coi như loài chuột chui rúc trong xó mà thôi!

Giọng nói âm trầm vô định lại vang lên :

- Hắc hắc! Mấy chục năm nay trong võ lâm không một người nào có thể thấy được lão phu. Còn câu ngươi vừa hỏi lão phu xin nói rõ...

Thanh âm dừng lại một lúc rồi lại tiếp :

- Lần này hẹn ngươi đến đây là vì mấy tháng trước lão phu nghe phong thanh rằng ngươi lấy được hai vật võ lâm kỳ bảo...

Mai Quân Bích cười một tràng dài, ngắt lời :

- Không sai! Hai thứ thần vật A Nậu thần kiếm và Thiên Phong Hồ Phách quả là tại hạ lấy được và hiện đang ở trong người Mai mỗ. Chỉ cần các hạ thắng được một chiêu, tại hạ sẽ xin hai tay dâng tặng!

Người kia cười Hắc Hắc nói :

- Trước mặt lão phu mà ngươi nói thế là ngông cuồng quá đấy! Nhưng thôi, chuyện đó bỏ qua. Hiện tại lão phu đã thay đổi một chút ý định lúc đầu...

Mai Quân Bích nguyên cố khơi chuyện để tìm cách xác định xem nhân vật bí ẩn này đang nấp ở đâu.

Thế nhưng giọng nói phát ra cứ lúc đông lúc tây, rốt cuộc vẫn không sao biết được phương hướng.

Chàng lại hỏi :

- Thay đổi thế nào?

Người kia đáp :

- Lão phu vốn ái mộ nhân tài. Ngươi đã lấy được hai thứ bảo vật đó, lão phu không muốn tranh đoạt của lớp hậu sinh văn bối nữa...

Mai Quân Bích cười nhạt hỏi :

- Đương nhiên có điều kiện?

Người kia đáp :

- Không sai!

Mai Quân Bích hỏi tiếp :

- Đó là Mai mỗ tình nguyện đầu thân làm tay chân của các hạ?

Người kia cất một tràng cười âm trầm đáp :

- Người thật thông minh! Nhưng nói thế hơi quá. Chỉ cần người nguyện ý, lão phu nhất định sẽ trọng dụng...

Mai Quân Bích chợt ngửa mặt cười vang một tràng...

Người kia hỏi :

- Người cười cái gì?

- Hô hô! Các hạ tự cho mình là thông minh, nhưng đó chỉ là thủ đoạn để lừa trẻ lên ba thôi...

- Nói thế nào?

Mai Quân Bích đáp :

- Mai mỗ khi đã trở thành môn hạ, hai thứ võ lâm kỳ bảo đó há chẳng phải là vật trong túi của các hạ sao?

Người kia ngọng lười không biết nói gì.

Mai Quân Bích lại tiếp :

- Các hạ đừng nhiều lời vô ích. Người vừa nói rằng mấy chục năm qua trong giang hồ không một người nào thấy được mình. Chắc rằng hôm nay Mai mỗ cũng không ngoại lệ...

Người kia ngắt lời :

- Trái lại, lão phu dành cho người một ngoại lệ!

Mai Quân Bích nghe câu đó nhú mày thâm nghĩ :

- “Nhân vật thần bí đó là ai mà mấy chục năm giấu kín tung tích nay đột nhiên muốn lộ diện trước mặt mình?”

Chàng ngẫm vận Ban Nhược thần công hộ thân, ngưng thần đứng chờ.

Đột nhiên...

Giọng nói âm trầm đó chợt vang lên ở ngay sau lưng chàng :

- Mai Tam công tử sao không quay lại đi? Lão phu đang ở đây!

Mai Quân Bích vô cùng kinh hãi.

Chàng đã được báo trước ngưng thần chăm chú lắng nghe mà đối phương xuất hiện ngay sau lưng vẫn không hề hay biết!

Như vậy đủ thấy công lực của nhân vật bí ẩn đó thật không sao tưởng tượng nổi!

Mai Quân Bích quay lại, thấy giữa sảnh đường cách mình chừng một trượng có hai ánh mắt xanh lè chiếu thẳng vào mặt mình!

Người đó bận hắc y rộng thùng thình như bốn tên lúc trước, mặt cũng trùm kín bằng khăn đen chỉ chừa đôi mắt.

Nhìn ánh mắt đáng sợ đó, Mai Quân Bích không khỏi phát run.

Căn cứ vào trang phục đặc biệt này, có thể đoán rằng đối phương là người của Cửu U môn.

Lần trước khi trên đường đến Lục Thiệu sơn, Mai Quân Bích từng gặp một người tự xưng là Chiêu Hồn sứ giả của Cửu U môn cũng có đôi nhân thần đáng sợ như thế này.

Lúc đó nếu không bị tiếng cười của Cửu Thiên Ma Nữ làm chàng cảnh giác thì e rằng đã bị hại bởi ánh mắt đó rồi.

Nhớ ngay tới chuyện đó, Mai Quân Bích vội vàng nhìn tránh đi.

Hắc y nhân cười hắc hắc nói :

- Được lắm! Người ta nói anh hùng xuất thiếu niên quả không sai! Hắc hắc! Người kịp thời tránh được Câu Hồn Quỷ Nhân của lão phu trong mấy chục năm qua người là người thứ nhất! Chẳng qua lần này lão phu chỉ cốt thử người mà thôi!

Hắc y nhân nói bằng giọng cao ngạo trịch thượng giống như trưởng bối khen ngợi một kẻ hậu bối.

Thế nhưng đây rõ ràng người ta tránh được Câu Hồn Quỷ Nhân, lão lại bảo rằng chỉ cốt thử mà thôi!

Nhưng Mai Quân Bích không lưu tâm đến điều này, cất giọng trầm tĩnh hỏi :

- Căn cứ vào trang phục, tiểu sinh đoán rằng tôn giá là người của Cửu U môn, có thể cho biết xưng hô thế nào không?

Cái đầu trùm kín trong chiếc khăn đen của hắc y nhân gật nhẹ.

Lão cất giọng âm trầm đáp :

- Mấy chục năm nay trong giang hồ không ai biết danh hiệu của lão phu. Người mới hành khứ giang hồ chưa lâu lại càng không biết. Nhưng hôm nay lão phu sẽ cho người biết.

Mai Quân Bích nói :

- Tiểu sinh xin rửa tai nghe!

Hắc y nhân chậm rãi nói :

- Bẩm nhân chính là Cửu U giáo chủ!

Mai Quân Bích buột miệng nhắc lại :

- Cửu U giáo chủ?

Gần đây Cửu U môn làm chấn động giang hồ, chẳng ai nghe tiếng lại không kinh hồn táng đờm, nhưng không ai biết người đứng đầu môn phái đáng sợ đó là nhân vật nào.

Mai Quân Bích lại càng quan tâm đến môn phái này, đương nhiên càng muốn biết Cửu U giáo chủ là ai.

Chàng chợt nhớ lại một nhân vật mà mấy chục năm qua khiến cho cao thủ hắc bạch lưỡng đạo hể nói đến tên đều rùng mình khiếp sợ, liền hỏi :

- Thì ra là Giáo chủ của Cửu U môn lừng danh khắp giang hồ, tiểu sinh thật thất kính! Nhưng tiểu sinh có một nghi vấn...

Cửu U giáo chủ cất giọng lạnh lùng :

- Người hỏi đi!

- Tôn giá đã là Giáo chủ đương nhiên cũng biết một nhân vật thân phận không nhỏ trong Cửu U môn là Câu Hồn Luật Lệnh?...

Cửu U giáo chủ cười Hắc hắc nói :

- Câu Hồn Luật Lệnh chỉ là một cách gọi khác của những người chưa biết rõ lão phu mà thôi!

Mai Quân Bích nghe đối phương thừa nhận, bất giác giật mình chấn động!

Thì ra trước mặt chàng chính là Câu Hồn Luật Lệnh, một tên đại ma đầu giết người vô số!

Lão vừa nói không sai.

Trong giang hồ người bị giết bởi nhân vật đáng sợ này có tới hàng trăm, nhưng chưa ai trông thấy Câu Hồn Luật Lệnh bao giờ!

Tên ma đầu đó lần này trùng hiện giang hồ để cử hành Mạnh Lan Thắng Hội vào ngày mười lăm tháng bảy sắp tới.

Mai Quân Bích chưa biết cụ thể Cửu U môn tổ chức Mạnh Lan Thắng Hội nhằm mục đích gì, đời nào bỏ qua cơ hội ngàn vàng này để biết thêm một số chi tiết?

Chàng lấy giọng nhả nhặn cười nói :

- Như vậy tiểu sinh quả là phúc duyên không nhỏ! Mấy chục năm qua trên giang hồ chỉ nghe danh mà chưa ai gặp được Câu Hồn Luật Lệnh, hôm nay tiểu sinh được yết kiến thì còn gì bằng? Chỉ tiếc rằng hôm nay gặp được ở đây mà tôn giá vẫn giữ khăn che mặt khiến tiểu sinh có phần thất vọng...

Câu nói của chàng có thể hiểu theo nhiều cách khác nhau.

Cửu U giáo chủ nghe chàng nói rằng phúc duyên không nhỏ, cho rằng sau khi mình nói ra thân phận, chàng đã có ý định quy thuận nên trong bụng mừng rỡ, cười nói :

- Đừng nói người trong giang hồ mà ngay chính cả môn hạ trong bốn Giáo cũng chỉ được nghe danh lão phu mà chưa ai thấy mặt! Người đúng là phúc duyên không ít! Trong đời lão phu chưa từng có hảo cảm đối với ai như người! Hôm nay lão phu dành cho người một ngoại lệ.

Mai Quân Bích không có biểu hiện gì, cười hỏi :

- Tiểu sinh nghe phong phanh quý giáo phát thiệp mời khắp giang hồ vào ngày mười lăm tháng bảy tới đây sẽ cử hành Mạnh Lan Thắng Hội. Không biết mục đích thực sự của Giáo chủ là gì?

Cửu U giáo chủ trầm ngâm một lúc mới trả lời :

- Những ai tiếp được thiệp mời đến lúc đó tự khắc sẽ biết. Nhưng lão phu đã nói dành cho người ngoại lệ, và người đã tỏ ra không phải người ngoài nên có thể cho người biết... Những người tiếp được thiệp mời đến bốn Giáo dự Mạnh Lan Thắng Hội đều là nhân vật nổi danh thuộc chính tà các phái trong giang hồ. Đến lúc đó Cửu U môn sẽ trở thành bá chủ thiên hạ vô lâm...

Tới đó lão cất một tràng cuồng tiếu.

Mai Quân Bích nghe tràng cười đó phải rung mình sở gáy, nghĩ thầm :

- “Quả nhiên tên đại ma đầu này quyết ý tiêu diệt thiên hạ vô lâm để trở thành bá chủ giang hồ...”

Nhưng chàng giả bộ không hiểu, hỏi lại :

- Giáo chủ tin rằng tất cả cao thủ các phái trong giang hồ đều tự nguyện quy phục quý giáo cả hay sao?

Cửu U giáo chủ cười hắc hắc đáp :

- Phàm là những người tiếp được thiệp của lão phu sẽ không ai tránh khỏi...

Tới đó, lão chợt dừng lại nhìn Mai Quân Bích bằng ánh mắt cảnh giác.

Mai Quân Bích chợt run lên, nghĩ thầm :

- “Thì ra tất cả những ai nhận được thiệp mời của Cửu U môn đều không tránh được độc thủ, chẳng trách nào...”

Cửu U giáo chủ lại phóng ánh mắt xanh lè nhìn chàng và nói :

- Lão phu nói thật với người, hôm nay dẫn người tới đây là để nhằm thu lấy hai vật vô lâm kỳ bảo vào Cửu U môn và thủ tiêu người. Thế nhưng sau khi thấy người bị Cửu U Trảm Sa tập kích như vậy mà vẫn vô sự, lão phu chợt đem lòng mến mộ nhân tài nên thay đổi ý định, muốn thu phục người về làm thủ hạ thân tín của lão phu. Mới rồi người đã đồng ý, hy vọng sau này chúng ta còn nhiều duyên phận...

Mai Quân Bích chấp tay đáp :

- Thiện ý của Giáo chủ, tiểu sinh xin tâm lĩnh!

Cửu U giáo chủ bỗng trừng mắt quát :

- Người còn ít tuổi sao lại tráo trở như thế?

Mai Quân Bích bình thản nói :

- Tiểu sinh chấp nhận quy phục quý giáo lúc nào?

Cửu U giáo chủ buông tiếng cười độc địa hỏi :

- Người dám đùa giỡn với lão phu sao?

Lời chưa dứt đã vung tay xuất một lúc ba luồng chỉ phong điểm tới Mai Quân Bích!

Lão thay đổi thái độ rất nhanh, xuất thủ tuy trông bình thường nhưng vô cùng thần tốc và hiểm độc.

Mai Quân Bích nhận ra đối phương ngay từ lần xuất thủ đầu tiên đã hạ sát thủ, càng tin những lời truyền ngôn về tên ma đầu tàn bạo này.

Chàng thấy ba ngọn chỉ phong mang khí âm hàn nhằm rất chuẩn xác vào ba đại huyệt trước ngực mình, trong bụng thẫn run.

Lão ma chỉ ứng thủ điểm ra thôi mà có uy lực đáng sợ như thế, đủ thấy người này có bản lĩnh lợi hại đến đâu!

Nhưng trước đó chàng đã cảnh giác vận Ban Nhược thần công hộ thân, tin rằng mọi âm công tà đạo không thể dễ dàng được mình.

Khi Cửu U giáo chủ xuất chỉ điểm ra, chàng cũng vung tay đánh trả lại một chưởng.

Nào ngờ Cửu U giáo chủ thu chỉ về, lạnh lùng nói :

- Người đã trúng phải Cẩm La Bảo Hương của lão phu, nếu không chịu quy thuận tất trong vòng mười hai canh giờ sẽ mất mạng, lão phu cần gì phải nhọc công động thủ với người? Bây giờ việc sống chết cứ để cho người tự do định đoạt!

Mai Quân Bích cười đáp :

- Tiểu sinh có nói qua, chút độc khí tầm thường đó, tiểu sinh chưa coi ra gì cả đâu! Giáo chủ đã mời tiểu sinh tới đây, Mai Quân Bích quyết thỉnh giáo mấy chiêu mới chịu trở về!

Dứt lời rút phất Côn Ngô kiểm cầm tay.

Cửu U giáo chủ cười hắc hắc nói :

- Lão phu hy vọng người hãy quý trọng sinh mạng mình!

Mai Quân Bích cười nhạt đáp :

- Đó là việc riêng của tiểu sinh, chẳng dám phiền người khác lo giúp. Mai Quân Bích đã theo hẹn tới đây chẳng lẽ chịu về không?

Cửu U giáo chủ chợt ngửa mặt phát ra một tràng cười như sấm động nghe đến rùng mình sở gáy!

Tiếng cười làm cả tòa hoa sảnh rung lên, Mai Quân Bích cảm thấy màng tai như buốt như muốn vỡ nhĩ!

Chàng nắm chắc trường kiếm đề phòng, quát lên :

- Người cười gì?

Cửu U giáo chủ không đáp.

Tiếng cười từ nhỏ đến to, rồi từ to đến nhỏ lại dần, cuối cùng nghe như dư âm của một sợi tơ đàn.

Mai Quân Bích trong lòng đầy nghi hoặc chẳng hiểu đối phương định giở mưu ma chước quỷ gì.

Tay vẫn nắm chắc trường kiếm, vận Ban Nhược thần công phòng bị, mắt chăm chăm nhìn Cửu U giáo chủ.

Thân thể cao lớn của lão vẫn đứng y nguyên một chỗ, chỉ có hai luồng mắt xanh lè trước đây nay đã biến mất, còn tiếng cười thì mảnh như tơ, dường như có như không...

Đứng nhìn một lúc, Mai Quân Bích cảm thấy có gì đó khác thường liền bước lên hai bước chú mục nhìn, bỗng trở nên sững sờ!

Nguyên chỗ Cửu U giáo chủ đứng trước đây chỉ có bộ hắc y vẫn nguyên vẹn như người ta khoác lên mặc áo, còn bản thân lão ta không còn bên trong y phục của mình nữa, không biết đã đi mất từ lúc nào!

Người này quả hết sức thần bí!

Hơn nữa người đã đi xa mà vẫn còn để lại một chút chân khí giữ nguyên bộ y phục như mình đang mặc, công phu đó nào phải tầm thường?

Mai Quân Bích vừa kinh vừa nộ dùng Côn Ngô kiếm phạt bộ y phục rơi xuống rồi lao ra phía sau bức màn.

Nửa hoa sảnh phía sau bức màn không rộng, giữa đặt một cỗ quan tài sơn đen, xung quanh nằm ngổn ngang bốn năm người.

Mai Quân Bích thoáng nhìn qua, đoán rằng những người này bị điểm huyết đạo.

Chàng nhớ lại trước đây Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn có nói rằng :

- Người muốn tìm Ngôn quả phụ cũng dễ dàng thôi! Chờ lão phu đánh nát hai tay người xong rồi sẽ để người ra sau linh vị gặp bà ta!

Đưa mắt nhìn kỹ lại số người nằm, chàng nhận thấy có một thiếu phụ chừng bốn mươi tuổi, bận đồ tang chế.

Chắc hẳn đó là Ngôn nhị nương.

Mai Quân Bích tra kiếm vào bao, hai tay giương lên dùng phép Cách không điểm chỉ điểm xuống.

Năm người được giải khai huyết đạo lập tức tỉnh lại đứng lên.

Dám đoán rằng tất cả bọn họ đều là cao thủ của Ngôn gia phái bị thuộc hạ của Cửu U giáo chủ khống chế.

Có người đánh lửa lên.

Gian phòng bừng sáng.

Mọi người ngơ ngác đưa mắt nhìn, thấy trước mặt mình là một thiếu niên công tử mình bận lam bào, lưng đeo trường kiếm, mặt đẹp như ngọc, dáng người thanh nhã thoát tục.

Mọi người có chung ý nghĩ :

- Tất đây là Mai Quân Bích đến theo ước hẹn trong thư rồi!

Nghĩ như vậy, cả năm người bất giác lùi cả lại, nhìn Mai Quân Bích bằng ánh mắt thù hận.

Có mấy người quát lên :

- Ác tặc! Hôm nay chúng ta quyết liều mạng với ngươi!

Tiếp đó là tiếng binh khí rút ra khỏi bao soàn soạt.

Ngôn nhị nương là người đầu tiên lao tới, nghiêng răng vung đao chém xuống ngực Mai Quân Bích, một đao trí mạng.

58. Chương 58: Cữu U Giáo Chủ

Mai Quân Bích không có lý do gì mà giao chiến với thiếu phụ bất hạnh này, chàng liền lùi lại ba bước tránh lưỡi đao, chấp tay nói :

- Đại tẩu có phải Ngôn nhị nương không? Tiểu sinh là Mai...

Ngôn nhị nương ngắt lời chàng, cười nhạt nói :

- Không cần giới thiệu ta cũng biết ngươi là Mai Quân Bích. Hơn mười ngày nay ngươi đã từng hãm hiếp rồi giết chết không ít thiếu nữ bất hạnh ở khắp vùng Tương Tây này. Diêm lão gia và Hạ lão gia là quan gia đã truy bắt ngươi để trừ hại cũng bị ngươi giết chết! Ngôn nhị gia của ta với ngươi vô cừu vô oán mà ngươi cũng đang tâm đến tận nhà hạ độc thủ. Vừa rồi ta nghe nói ngươi đến Thần Châu nên mới viết thư hẹn tới đây. Ngươi lại dùng thủ đoạn ty tiện thừa lúc chúng ta không phòng bị xuất thủ không chế, có phải muốn truy tận sát tuyệt hay không?

Mai Quân Bích nghe nói rung mình kinh hãi.

Kể nào rắp tâm ác độc đến thế?

Không những hãm giết không ít người rồi vu vạ cho chàng, mà còn hiếp giết những thiếu nữ bất hạnh đổ cho chàng nữa...

Tự xưng chuốc lấy những hành vi thương thiên hại lý như vậy đổ lên đầu, nếu không minh oan được thì còn mặt mũi nào sống trong thiên hạ nữa?

Tuy lửa giận đã bốc cao ngàn trượng nhưng chàng vẫn cố nén giận nói :

- Phu nhân xin chờ hiểu lầm! Mai Quân Bích há là hạng người hèn hạ đó? Nhất định là trong đó có...

Ngôn nhị nương ngắt lời :

- Mai Quân Bích! Ngươi tự phụ mình võ công cái thế, sao lại dám làm không dám chịu, còn giả biện đùn đẩy cho người khác? Nói thật cho ngươi biết ta đã tra xét kỹ lưỡng. Trừ ngươi ra, trong thiên hạ ai có bản lĩnh ra tay hạ sát nhị gia bất tri bất giác như vậy?

Giọng thiếu phụ chột đánh lại :

- Giết người đền mạng, nợ máu trả máu. Tối nay ta cần bắt ngươi trả lại công đạo, đền tội cho nhị gia!

Lời chưa dứt đã vung đao chém tới.

Mai Quân Bích vội vã tránh đi, xua tay nói :

- Phu nhân đã hẹn Mai mỗ tới đây thì ít ra cũng xin nghe Mai mỗ nói một lời có được không?

Cừu nhân trước mặt, Ngôn nhị nương lửa hận đã bốc cao ngàn ngút đâu chịu để đối phương phân bua?

Bà ta vừa vung đao chém tới vừa rít lên :

- Dâm tặc nhiều lời vô ích. Ngươi có chối tội cũng chẳng ai tin. Ngôn nhị nương ta tuy võ công không bằng ngươi nhưng cũng quyết liều với ngươi một mạng!

Lúc này bà ta giống như con hổ cái bị mất con, vung đòn đao xông vào Mai Quân Bích đâm chém tới tấp.

Chàng vẫn né tránh chứ không hoàn thủ.

Chợt một nhân ảnh nhảy ra chặn Ngôn nhị nương lại nói :

- Nhị nương! Hãy bớt đau buồn...

Mai Quân Bích nhìn lại, thấy người vừa can ngăn Ngôn nhị nương là một lão nhân tuổi độ lục tuần, thân hình thấp bé, tay cầm dục tẩu.

Việc này khiến chàng lóe lên một tia hy vọng vào sự hòa giải.

Ngôn nhị nương dừng tay hỏi :

- Thúc công có gì chỉ giáo?

Lão nhân thấp bé không đáp nhìn sang Mai Quân Bích trầm giọng hỏi :

- Lão hủ là Ngôn Khang Xương đã nhiều năm không quan tâm đến chuyện thế sự. Lần này vì cháu họ là Ngôn Can Tôn vô duyên vô cớ bị giết chết nên đành liều cái mạng già tới đây quyết sống mái với các hạ một phen! Các hạ thân hoài tuyệt nghệ, mới rồi xuất kỳ bất ý khống chế huyết đạo chúng ta, lão hủ cũng tự biết tất cả năm người chúng ta không phải là địch thủ...

Lão dừng lại một lúc lại nói tiếp :

- Nhưng lão hủ không hiểu một điều, vừa rồi các hạ đã khống chế huyết đạo chúng ta làm sao không giết mà giải huyết làm gì? Chẳng lẽ người còn muốn dùng thủ đoạn ác độc nào khác nữa thì cũng xin nói rõ!

Mai Quân Bích thấy lão nhân này nhân thần sáng quắc, đủ biết là nội gia cao thủ có hạng.

Theo lời thì lão ta là trưởng bối của Ngôn Can Tôn và Ngôn nhị nương, thêm nữa thấy vẻ mặt và ánh mắt toát lên sự chính khí làm Mai Quân Bích cảm thấy yên tâm.

Chàng ôm quyền hỏi :

- Lão trưởng có biết ai vừa rồi đã xuất thủ khống chế các vị không?

Ngôn nhị nương hừ một tiếng nói :

- Ta ước người tới đây, vì thế ngoài người ra còn ai nữa?

Mai Quân Bích chưa kịp trả lời thì Ngôn Khang Xương liền nói :

- Các hạ cho biết cao kiến!

Mai Quân Bích chỉ tay ra trước linh bài nói :

- Các vị ra đó xem thì sẽ biết!

Dứt lời liền đi trước ra tiền sảnh.

Ngôn Khang Xương, Ngôn nhị nương và những người khác do dự một lát rồi cũng bước theo, trong đó có một hán tử bưng theo một nhọn đèn.

Mọi người nhìn thấy bộ hắc y của Cửu U giáo chủ rơi trên nền sảnh và cũng nhận ra ngay sàn nhà vốn được lát bằng gạch hoa phẳng lì nay bị Cửu U Trảm Sa làm tróc lở vô số chỗ trông như tổ ong, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi.

Ngôn Khang Xương dùng dục tẩu cẩn thận khều bộ hắc y của Cửu U giáo chủ chăm chú quan sát hồi lâu, sau đó ngược nhìn Mai Quân Bích, ánh mắt có phần dịu lại, giọng nói cũng nhẹ hơn trước mấy phần :

- Các hạ gặp người đó hình dáng thế nào?

Cẩn cứ vào thanh âm và thái độ đủ thấy vị Ngôn Khang Xương này đã có phần tin tưởng vào Mai Quân Bích.

Chàng đáp :

- Đó là nhân vật mà trên giang hồ ai nghe danh cũng đều phải kinh hồn táng đờm, mấy chục năm qua là mối đại họa cho toàn thiên hạ võ lâm...

Ngôn nhị nương sốt ruột ngắt lời :

- Là ai nói nhanh xem? Cứ vòng vo mãi...

Mai Quân Bích trầm tĩnh đáp :

- Đó là Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh!

Ngôn Khang Xương mặt mày biến sắc, thốt lên :

- Câu Hồn Luật Lệnh?

Ngôn nhị nương hừ một tiếng nói :

- Thúc công! Đừng nghe hần nói láo! Mấy chục năm nay trong giang hồ không nghe ai nhắc tới danh hiệu Câu Hồn Luật Lệnh nữa, làm sao đột nhiên xuất hiện ở đây được chứ? Hơn nữa hần với chúng ta vô oán vô cừ có lý do gì lại xuất thủ ám toán? Rõ ràng tên ác tặc này dựng chuyện cốt đánh lừa chúng ta!

Mai Quân Bích cười nói :

- Câu Hồn Luật Lệnh đến đây chỉ vì tiểu sinh thôi. Còn người ám toán các vị chỉ là thủ hạ của hần, cũng là nhằm mục đích đối phó với tiểu sinh!

Nghe nói thế, năm người trong phòng đều tỏ ra bán tín bán nghi, tóm lại không hoàn toàn nghi ngờ chàng như trước.

Không sai!

Nghe nói Giáo chủ Huyền Nữ giáo và Thái Bạch Thần Ông của phái Hoa Sơn đều bị bại bởi tay thiếu niên này.

Rất có khả năng đến cả Câu Hồn Luật Lệnh cũng không thắng nổi y!

Câu đó của Mai Quân Bích lập tức làm mọi người quan tâm.

Trong vài tháng gần đây trong giang hồ phát sinh rất nhiều sự kiện trọng đại, đến nỗi ngoài người trong bốn phái, hầu như không mấy người quan tâm đến vụ huyết án của Ngôn chương môn nhân.

Cả năm người tuy không nói ra nhưng ai cũng chờ nghe Mai Quân Bích nói về chuyện bức thiết đó.

Ngôn Khang Xương quan sát kỹ đối phương.

Lão là người lịch lãm giang hồ nên nhận ra thiếu niên trước mặt mình mày kiếm mắt sao, phong tư đỉnh đạc, trông đầy vẻ chính khí.

Nói sao thì nói, lão tuyệt đối không tin chàng là loại ác đồ thâm đặng, chắc rằng bên trong có nỗi uẩn khúc gì...

Nghĩ thế, lão ho khan một tiếng hỏi :

- Các hạ có thể nói rõ những gì mình biết không?

Mai Quân Bích lướt mắt nhìn chúng nhân một lượt rồi hắng giọng nói :

- Mấy ngày trước tiểu sinh từ Lục Thiệu sơn tới đây. Hồi chiều lúc mới vào khách điểm không lâu thì tiếp được thư của Ngôn phu nhân viết rằng quý Chương môn nhân Ngôn đại hiệp bị tiểu sinh giết hại. Việc này quả thật tiểu sinh không hề hay biết chút gì! Tuy nhiên mấy tháng trước những việc tương tự đã từng xảy ra. Đó là hai vị Truy Phong kiếm khách của phái Hoa Sơn và Thập Nhị Kim Tiền Nhâm Long phái Thái Sơn cũng bị kẻ nào đó giết chết rồi đổ oan cho tiểu sinh. Mai Quân Bích tin rằng án mạng của Ngôn đại hiệp cũng giống như thế.

Bởi vậy khi tiếp được thư của Ngôn phu nhân, tiểu sinh lập tức đến đây với hai mục đích, một là giải thích sự hiểu lầm, hai là muốn kết hợp cùng các vị truy tích cừu nhân, không ngờ...

59. Chương 59: Điện Hồ Ly Sơn

Nghe tới đây, đến cả Ngôn nhị nương cũng đâm ra hoài nghi, tự nhủ :

- “Chẳng lẽ phu quân mình không phải do hần giết?”

Liền hỏi :

- Không ngờ sao?

Mai Quân Bích đáp :

- Không ngờ khi vào tới đây thì suýt nữa bị người của Cửu U môn ám toán.

Rồi chàng đem chuyện vừa xảy ra kể lại tường tận, ngoài ra còn nói thêm vừa qua Cửu U môn gây nên nhiều mối họa cho giang hồ, mình được Thiết Quả Tiên mời đến Bàn Châu để bàn định phương sách đối phó nên mới đi ngang qua đây, nói vắn tắt cho mọi người nghe.

Ngôn Khang Xương và bốn người kia nghe rất chăm chú.

Đến khi Mai Quân Bích kể xong thì hầu hết đều tin rằng chàng không phải là hung thủ sát hại Ngôn Can Tôn.

Nhưng nếu vậy thì hung thủ là ai?

Ngôn nhị nương đem chuyện Thần Dao Diêm Thế Hòa và Tỳ Bà Thủ Hạ Kim Tiên truy bắt kẻ dâm tặc Mai Quân Bích đã hiếp chết nhiều thiếu nữ, trưởng phu của bà cũng liên kết với họ, có lần giao thủ với một Tử y thiếu nữ, không ngờ tối hôm sau có kẻ đột nhập vào phủ dùng thủ pháp “Thất Tuyệt Trùng Thủ” chấn thương ngũ tạng mà chết.

Mai Quân Bích nhú mày trầm ngâm một lúc mới nói :

- Tên độc ác đó không những mạo danh tiểu sinh giết người để vu oan giá họa mà còn làm chuyện thương thiên hại lý, phạm vào đại kỵ trong giang hồ là hiếp sát, đương nhiên tiểu sinh thề sẽ tra xét cho bằng được vụ việc này, đem hung đồ ra trưng trị. Hôm nay các vị tới đây chắc rằng cũng nhằm mục đích báo thù cho Ngôn đại hiệp. Xin chư vị hãy giao món nợ này cho tiểu sinh phụ trách, xin hứa nội trong ba tháng, nhất định sẽ bắt hung đồ tới đây cho chư vị xét xử.

Ngôn Khang Xương chấp tay nói :

- Mai công tử có tấm lòng bao dung và khí khái như vậy, lão phu vô cùng cảm kích. Nay biết hung thủ là người khác, Ngôn gia cho dù bị hủy môn tuyệt tự, phải đi tận chân trời góc bể cũng quyết báo thù!

Không khí trong hoa sảnh chợt dịu đi, thái độ của mọi người trở nên thân thiện.

Khi đã xác định bạn thù rõ ràng, hơn nữa song phương có kẻ thù chung thì đó là chuyện đương nhiên.

Ngôn nhị nương ngỏ ý mời Mai Quân Bích đến tiền sảnh dùng trà, nhưng Ngôn Khang Xương xua tay cười nói :

- Nhị nương! Việc đó để sau này sẽ hay. Nay Cửu U giáo chủ với Mai công tử đã kết thành mối oán cừu không khoan thứ. Câu Hồn Luật Lệnh thâm độc tàn bạo, chỉ sợ rằng người đi với Mai công tử còn ở lại trong khách điểm gặp phải độc thủ của hắn.

Mai Quân Bích nghe tới đó, chợt sực tỉnh “à” một tiếng, lo lắng nghĩ thầm :

- “Với võ công của Thượng Quan Yến và Cầm Nhi, Kiếm Nhi chỉ đủ ứng phó với những cao thủ bình thường mà thôi, nếu gặp phải bọn Vô Tỵ Thiên Vương Lý Tàn thì không phải đối thủ của chúng đâu!”

Nghĩ tới đó, chàng lo đến toát mồ hôi, liền nói :

- Lời lão trưởng vừa dạy rất đúng! Trong khách điểm tại hạ còn có một vị tiểu muội và hai thư đồng, không phải địch thủ của những tên vừa rồi đâu. Tiểu sinh xin phép cáo từ!

Không chờ ai kịp trả lời, chàng ôm quyền thi lễ rồi lúi ra cửa quay mình lướt nhanh ra khỏi hoa sảnh.

Trong lòng lo lắng cho Thượng Quan Yến và hai tên thư đồng có thể gặp phải chuyện bất trắc, chàng thì triển khinh công lao đi như gió.

“Vút vút!”

Chợt nghe sau lưng có tiếng xé gió như mũi tên vừa bật khỏi cánh cung bay đi, liền đó phía trước cũng nghe âm thanh tương ứng.

Àt hẳn đó là tín hiệu báo động.

Mai Quân Bích đưa mắt nhìn tới, thấy trong một góc phố tối om hiện ra năm bóng đen đứng thành hàng chữ nhật chặn đường.

Đó là năm tên Hắc y nhân cao lớn, đầu và mặt bịt kín bằng khăn đen, tay gơ cao tấm Chiêu Hồn bài!

Mai Quân Bích thấy vậy nghĩ thầm :

- “Quả nhiên bọn chúng đã bố trí chặn đường mình, chỉ e rằng ba người trong khách điểm dữ nhiều lành ít mất rồi! Vị Ngôn Khang Xương đã tiên liệu không sai, chẳng hay mình có về kịp để cứu họ không?”

Trong lòng đầy lo lắng, chàng không hề giảm tốc độ lao thẳng tới năm người kia.

Tên đứng giữa quát lên :

- Tên họ Mai kia! Ngũ Đại Du Hồn ở đây chờ ngươi đã lâu! Còn chưa mau thúc thủ chịu trói hay sao?

Mai Quân Bích quát lên :

- Cút!

Đồng thời tay áo quét sang.

Trong Cửu U môn, Thập Đại Du Hồn là trợ thủ đắc ý nhất của Cửu U giáo chủ. Chúng đều có võ công cao cường, lại được truyền thụ Câu Hồn Quỷ Nhân nên rất tàn bạo và hung hãn.

Bình thường, bọn này đảm nhiệm chức vị Cửu U sứ giả, chia nhau hành sự các nơi, dùng tà công Câu Hồn Quỷ Nhân làm đối phương mê thất thần trí, sau đó bắt họ uống Cửu U Mê Hồn dược để làm theo mọi mệnh lệnh của chúng.

Mấy tháng vừa qua, chính Thập Đại Du Hồn đã dùng thủ đoạn tàn độc đó lần lượt bắt đi hơn một nửa số cao thủ tinh anh của Cửu đại môn phái, tạo thành một vụ đại công án không tiền khoáng hậu trong võ lâm.

Với quan niệm của Thập Đại Du Hồn thì chúng có võ công cao cường bậc nhất trong thiên hạ chỉ kém một người là Cửu U giáo chủ!

Quả thật trong thời gian qua để đối phó với Cửu đại môn phái, bọn này chưa hề gặp đối thủ, và chẳng cần tốn bao nhiêu tâm lực để hoàn thành nhiệm vụ.

Lần này, Giáo chủ sai tới năm tên đến đây chỉ để chặn một mình Mai Quân Bích, Ngũ Đại Du Hồn có ý không phục.

Chẳng lẽ một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa mà còn lợi hại hơn cả Cửu đại môn phái hay sao?

Chính vì quan niệm khinh địch đó nên mặc dù có lệnh tiên báo trước, Ngũ Đại Du Hồn vẫn đứng khoanh tay chờ.

Khi thấy Mai Quân Bích xuất hiện thì chàng đã lao tới như cơn lốc, hai tay cùng giương lên vận Ban Nhược thần công vào song chưởng đánh ra.

Trong lòng đang lo lắng, lúc này chàng có kể gì Ngũ Đại Du Hồn với Thập Đại Du Hồn?

Hai cổ kinh lực với thế bài sơn đảo hải ào ạt cuốn tới Ngũ Đại Du Hồn hung mãnh như triều dâng bão lốc!

Khi bọn này cảnh giác thì không kịp phát chiêu liền thủ đối phó nữa đành phải lùi lại để tránh.

Với thân phận như Ngũ Đại Du Hồn năm người, đối địch với một tiểu tử mà buộc phải lùi tránh đã quá hổ nhục rồi!

Mặc dù thế thì chúng vẫn chậm mất một bước!

Năm thân ảnh cao lớn bị tuyệt học hàng ma của Phật môn đánh tới, không sao trụ vững bị cuốn đi xa tới bảy tám thước.

Mai Quân Bích không thừa thắng truy sát, tung mình lướt qua đầu đối phương lao nhanh về khách điểm.

Điều mà chàng lo lắng đã xảy ra.

Đúng là người của Cửu U môn thừa cơ chàng vắng mặt đã hạ thủ với Thượng Quan Yến và hai tên thư đồng.

Mai Quân Bích phóng ánh mắt sáng quắc nhìn xuyên qua màn đêm, thấy trước dãy phòng mình, nhân ảnh trùng trùng, ánh đao ánh kiếm tung hoành loạn xạ, tiếng la hét và tiếng binh khí tiếp nhau vang rền...

Vừa lo lắng vừa phẫn nộ, Mai Quân Bích đề vào một khẩu chân khí, gia tăng thân pháp lao thẳng tới đấu trường.

Lướt mắt nhìn qua, chỉ thấy năm Hắc y nhân trong đó có hai người cao lớn và ba tên vóc người nhỏ bé như nữ nhân, mặt che kín đứng ngoài vòng đấu giống như đang lược trận.

Ngay giữa tiểu viện trước phòng chàng có ba người đang đấu nhau kịch liệt, chính là hai tên thư đồng với hai thanh đoản kiếm giao thủ với một Hắc y nhân to béo.

Mai Quân Bích chẳng cần nghĩ ngợi, từ trên không đáp xuống xuất một đạo chỉ phong điểm tới Hắc y nhân.

Tên này không kịp nhìn rõ người vừa xuất thủ là ai, rú lên một tiếng, thân thể to béo ngã phịch xuống.

Mai Quân Bích chẳng khác nào thiên thần giáng hạ, vừa xuất hiện và đã thương địch nhân chỉ trong nháy mắt.

Năm người đứng ngoài lược trận há hốc mồm miệng nhìn chàng, tuy thấy đồng bọn bị đả thương ngay trước mũi mà không kịp phản ứng.

Mấy tiếng kêu phẫn khích vang lên :

- Công tử!

Cầm Nhi, Kiếm Nhi đương nhiên biết người vừa xuất thủ tương trợ mình là ai, đồng thanh cất tiếng gọi.

Mai Quân Bích lướt mắt nhìn quanh rồi lo lắng hỏi :

- Thượng Quan cô nương đâu?

Cầm Nhi vội đáp :

- Công tử gia...

Chợt có tiếng cười khùng khục ngắt lời hần, và tiếng người the thé tiếp lời :

- Tên họ Mai lo gì chứ? Nha đầu đó vẫn an toàn đang ở đây thôi!

Mai Quân Bích quay lại nhìn.

Trước mặt chàng là một Hắc y nhân cao lớn, khăn đen trùm kín mặt, hai tay áo buông thông xuống trông không.

Căn cứ vào thanh âm the thé và hai tay cụt thì chẳng khó gì mà không nhận ra người đó là Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn.

Có lẽ hần cũng chẳng cần trùm đầu che mặt giấu kín diện mạo làm gì, chỉ do trang phục Cửu U môn bắt buộc phải thế.

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn nói xong bước lên hai bước.

Sau lưng hần còn có bốn người khác, đó chính là năm cao thủ Cửu U môn đứng lược trận mà khi mới đến Mai Quân Bích không để ý.

Ba người tầm vóc hơi thấp trước đây gọi là Kiêu Tiền tứ sát, nhưng một tên trước đây đã bị Mai Quân Bích giết chết, nay trở thành thủ hạ của Cửu U giáo chủ nên gọi là Cửu U tam linh.

Thượng Quan Yến bị một trong ba ma nữ đó giữ chặt.

Mai Quân Bích nổi giận rút phất Côn Ngô kiếm ra chỉ vào mặt Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn quát lên :

- Lý Tàn! Tiểu sinh đã mấy lần hạ thủ lưu tình, tha mạng cho ngươi, thế mà bây giờ còn hèn hạ đến đây gây sự với bằng hữu của ta. Nếu không chịu thả Thượng Quan cô nương, tối nay đừng trách tiểu sinh đại khai sát giới!

Tên Hắc y nhân cao lớn tay cầm Chiêu Hồn bài cất giọng thâm trầm nói :

- Hắc hắc... Tiểu tử! Ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám đối địch với Cửu U môn chúng ta?

Dứt lời định bỏ tới.

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn ngăn lại nói :

- Chiêu Hồn sứ giả xin bớt giận!

Người kia liền dừng lại.

Tên này thân phận là Chiêu Hồn sứ giả, một trong Thập Đại Du Hồn, buộc phải tuân thủ Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn vì hắn là Hộ pháp trong Cửu U môn, thân phận cao hơn Chiêu Hồn sứ giả một bậc.

Ba tên ma nữ liền vây lấy Thượng Quan Yến, chừng như đề phòng Mai Quân Bích xuất thủ cứu người.

Lý Tàn phóng ánh mắt thù hận nhìn Mai Quân Bích nói :

- Tên họ Mai! Ngươi với lão phu có mối thù chặt tay, còn lão phu với nha đầu Thượng Quan quả thật chẳng có thù hận gì...

Tới đó, lão dặng háng một tiếng, dừng lại.

Mai Quân Bích sốt ruột quát lên :

- Lý Tàn! Ngươi có gì thì mau nói ra! Tiểu sinh không có thời gian chờ ngươi ấp a ấp úng mãi!

Vô Tỷ Thiên Vương cười hắc hắc nói :

- Mai công tử xuất đạo hành khứ giang hồ chẳng qua chỉ mới ba bốn tháng mà thôi, thế mà phá được Lục Thiệu sơn, đánh bại Hoa Sơn, uy danh vang lừng thiên hạ. Vậy có sao chỉ với một tên nha đầu này cũng không giữ được bình tĩnh chứ?

Mai Quân Bích nghiêng răng quát :

- Tặc nhân câm miệng!

Lý Tàn thản nhiên nói tiếp :

- Lão phu phụng mệnh Giáo chủ hành sự, vì thế chuyện ân oán riêng giữa chúng ta tạm thời gác lại không bàn. Nếu ngươi muốn Lý Tàn ta thả vị cô nương này, việc đó không có gì khó khăn. Chỉ cần các hạ chọn lấy một trong hai đường...

Hắn vừa nói tới đó thì chợt có mấy nhân ảnh tay sầm sập tới hiện trường như những cơn lốc.

Mọi người kinh hãi quay ra nhìn.

Nguyên đó là năm tên trong Thập Đại Du Hồn vừa chặn đường Mai Quân Bích ở ngoài trấn.

Vừa tới tiểu viện, chúng không nói một lời tự động đến vây quanh hai tên thư đồng Cầm Nhi và Kiếm Nhi.

Mai Quân Bích chỉ lướt ánh mắt nhìn qua, nhếch môi cười nhạt hất hàm sang Vô Tỷ Thiên Vương hỏi :

- Hai điều kiện gì sao ngươi không nói phứt ra?

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn gật đầu lia lịa đáp :

- Xin phụng cáo ngay! Theo ý Giáo chủ thì chỉ cần các hạ chọn một trong hai con đường. Không nên coi đó là điều kiện, vì các hạ chọn đường nào thì bản thân cũng đều có lợi cả!

Thấy đối phương cứ quanh co mãi, Mai Quân Bích phát bực, xẵng giọng :

- Lý Tàn! Cái gì mà ngươi ấp úng mãi không nói ngay ra xem?

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn thấy trong ánh mắt chàng thấp thoáng sát cơ, bắt giác lùi lại một bước.

Đã mấy lần ném phải khổ đau nên hắn rất gờm mặt Mai Quân Bích, nhưng lúc này đã có sáu tên trong số Thập Đại Du Hồn cùng Cửu U tam linh nữa, điều đó làm tên tân Hộ pháp Cửu U môn lấy lại được tinh thần.

Hắn ho khan một tiếng, cười nói :

- Thôi được, các hạ đã nóng lòng như thế, lão phu đành phụng cáo ngay. Giáo chủ vốn mến mộ nhân tài như người khát nước. Thấy các hạ thân thủ phi phạm, Giáo chủ có ý mời làm Tổng hộ pháp của Cửu U môn, chức vị dưới một người mà trên muôn người, chẳng hay ý các hạ thế nào?

Nhớ lại thái độ của Cửu U giáo chủ đối với chàng lúc ở trong hoa sảnh Ngôn gia, Mai Quân Bích tin rằng lời mời đó là thực tình.

Nếu chàng chấp thuận thì sẽ trở thành thượng cấp trực tiếp của Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn, chẳng trách nào hắn đối với chàng khách khí như thế.

Mai Quân Bích không tỏ thái độ gì, thản nhiên hỏi :

- Đó là con đường thứ nhất?

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn gật đầu :

- Không sai!

Mai Quân Bích đáp :

- Việc này tại hạ đã nói rõ với quý Giáo chủ rồi.

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn lúc ở trong hoa sảnh, sau khi Cửu U giáo chủ xuất hiện không dám đến gần nên không rõ hai người bàn luận những gì.

Nay nghe Mai Quân Bích nói thế, hắn cũng rất nóng lòng muốn biết liền ho khan một tiếng ngập ngừng hỏi :

- Thế là... công tử đã chấp thuận?

Mai Quân Bích không đáp, quát lên :

- Người nói điều kiện thứ hai đi!

Cả bọn cao thủ Cửu U môn đứng mười tên đều ngơ ngác nhìn Mai Quân Bích.

Hỏi như vậy có nghĩa là chàng đã cự tuyệt!

Làm sao một thiếu niên mới mười chín hai mươi tuổi được mời giữ chức vị tối cao là Cửu U Tổng hộ pháp mà không chịu nhận?

Chức vị đó chỉ đứng sau Cửu U giáo chủ. Bọn chúng phục vụ trong Cửu U môn mấy chục năm, công lao không ít, thế mà ngay cả năm mơ chúng cũng không dám nghĩ rằng mình được Giáo chủ sủng ái cho nắm giữ chức vị này...

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn đứng ngây người nhìn Mai Quân Bích một lúc rồi mới trả lời.

- Như vậy là các hạ không nhận lời ư? Hắc hắc! Nếu các hạ đã không nguyện ý thì Lý mỗ có gượng ép cũng không được...

Hắn cố giấu vẻ đắc ý, nói tiếp :

- Còn con đường thứ hai... Vì Giáo chủ đề phòng các hạ còn trẻ suy nghĩ chưa chu đáo nên gia hạn trong thời gian một tháng để cân nhắc kỹ lưỡng rồi trả lời sau. Trong thời hạn đó, song phương không được xâm phạm đến nhau...

Vô Tỷ Thiên Vương dừng lại một lúc rồi kết luận :

- Hai con đường lão phu đã nói hết, bất cứ đường nào đối với các hạ cũng đều có lợi cả.

Chỉ cần các hạ đồng ý, lão phu sẽ lập tức suất lĩnh cao thủ Cửu U môn rời khỏi đây ngay.

Mai Quân Bích chưa trả lời ngay, trầm ngâm suy nghĩ.

Thì ra chúng bắt Thượng Quan Yến là để nhằm mục đích đó...

Nếu nghe qua thì cả hai điều kiện đối với chàng chỉ có lợi mà không hại gì như Lý Tàn vừa nói :

- Thế nhưng thâm ý của Cửu U giáo chủ lại khác.

Từ nay đến khi cử hành Mạnh Lan Thắng Hội chỉ còn nửa tháng.

Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh đã nói rõ với chàng rằng tất cả những ai nhận được thiệp mời coi như đã được ghi vào danh sách khai tử gửi cho Diêm Vương lão ngũ rồi, trừ phi họ tình nguyện đầu nhập và Cửu U môn trở thành thủ hạ của hắn.

Điều đó chứng tỏ rằng âm mưu tiêu diệt võ lâm trở thành bá chủ thiên hạ của Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh đã được bố trí kỹ càng, chỉ sợ một mình Mai Quân Bích phá hoại âm mưu đó mà thôi.

Để ngăn chặn sự đe dọa đó, Cửu U giáo chủ đã đi một nước cờ cao.

Hắn tuy biết rõ rằng chàng không đời nào chịu đầu nhập vào Cửu U môn nên cố ý ra thời hạn một tháng với điều kiện hai bên không xâm phạm lẫn nhau, chờ khi tiêu diệt xong Cửu đại môn phái và thiên hạ võ lâm, sẽ dốc toàn lực đối phó với chàng.

Đó mới là thâm ý, còn điều kiện thứ nhất chỉ là cái cớ mà thôi.

Xác định xong, Mai Quân Bích ngửa mặt cười vang một tràng rồi nói :

- Hảo ý của quý Giáo chủ, Mai Quân Bích sẽ nghiên cứu thực hiện...

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn nghe thế cả mừng vội nói :

- Thế là tốt!

Mai Quân Bích điềm nhiên nói tiếp :

- Tuy nhiên...

Vô Tỷ Thiên Vương nhíu mày hỏi :

- Mai công tử còn điều gì nữa?

Mai Quân Bích xẵng giọng :

- Xưa nay chính tà không bao giờ cùng chung chí hướng. Cửu U môn là mối đại họa của toàn võ lâm, trời người cũng giận. Trừ ma hộ đạo là trách nhiệm của mọi người chính phái. Mai Quân Bích đã quyết chí hành đạo giang hồ, lẽ đâu bị câu thúc bởi điều kiện của ma giáo?

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn mặt biến sắc, quát lên :

- Tên họ Mai! Có phải ngươi muốn cậy vào một chút bản lĩnh để dám đối địch với bốn Giáo không?

Mai Quân Bích bình thản gạt đầu :

- Không sai!

Lời chưa dứt, chàng bắt thần lao vút tới, thừa lúc Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn chưa kịp phòng bị vung tả chưởng đánh vào ngực hắn.

Với tốc độ cực nhanh khó tưởng tượng nổi, Mai Quân Bích lao qua người Vô Tỷ Thiên Vương, Câu Ngộ Kiếm phát ra ba đạo quang đâm tới Cửu U tam linh!

Chiêu kiếm đó uy lực kinh nhân, chính là A Nậu thần kiếm, chàng đã tinh tu suốt ba tháng ở Lục Thiệu sơn.

Trước đây tuy chàng được Trí Quả thiền sư di tặng hai vật võ lâm kỳ bảo là A Nậu thần kiếm và Thiên Phong Hồ Phách, nhưng A Nậu thần kiếm không sao mở được.

Sau này Tôn Tôn Nhân nói cho biết rằng trong pho Thanh Liên chân kinh có bốn câu sấm ngữ khả năng quan hệ tới cách mở A Nậu thần kiếm.

Bốn câu đó là :

“Khải kiếm vô pháp, xuất chi dục tâm, tham tú kiếm văn, quần ma liễm tích”.

Bởi vì sấm ngữ đã nói rõ là A Nậu thần kiếm không thể mở được, vì thế đành dùng “văn” để luyện một số công phu mà thôi.

Cửu Thiên Ma Nữ viết thư mời chàng đến Lục Thiệu sơn luyện kiếm.

Mai Quân Bích vốn là người thông minh mẫn tiệp, nghiền ngẫm pho kinh, sau đó từ văn tự trên vỏ kiếm mà lĩnh ngộ được tuyệt học.

Thì ra A Nậu thần kiếm chẳng qua chỉ là thanh kiếm tùy thân của A Nậu Tôn Giả mà thôi, chứ không phải là thần binh lợi khí gì.

Qua thời gian quá lâu, thanh kiếm đó đã rỉ sét dính liền với vỏ kiếm nên không thể mở ra được nữa.

Bởi thế bảo vật này chỉ là pho Phật Tâm Huệ Kiếm, công phu vô thượng hàng ma của A Nậu Tôn Giả khắc trên vỏ kiếm.

Từ nhỏ Mai Quân Bích bái Linh Chi Thượng Nhân làm sư phụ học nghệ trên tuyệt đỉnh Thiên Thai.

Thực tình Linh Chi Thượng Nhân không biết võ công nên không thể truyền dạy cho Mai Quân Bích được mà chỉ quan tâm nuôi dạy và giao cho chàng pho Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng là công phu Phật môn.

Trong hơn mười năm kiên tâm tu luyện, chàng đã đạt được thành tựu rất lớn.

Sau khi phát hiện được Phật Tâm Huệ Kiếm, vốn đã có cơ sở là Tiểu Lô Âm chưởng và Chuẩn Đề kiếm pháp của Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng có nhiều chỗ tương đồng, nên Mai Quân Bích luyện thành rất nhanh, chỉ chưa đầy ba tháng đã đạt tới cảnh giới tùy tâm ứng thủ.

Bởi vì chưa dùng Phật Tâm Huệ Kiếm đối địch bao giờ nên Mai Quân Bích hành động như thế không khỏi mạo hiểm.

Nhưng trước số đông cao thủ nhất lưu của Cửu U môn, việc cứu người là cấp thiết, và chỉ được phép trong một chiêu đắc thủ, chàng không thể không mạo hiểm.

Vì hiểu rằng Tiểu Lô Âm chưởng hoặc Chuẩn Đề kiếm pháp không đủ uy lực đánh lùi địch nhân ngay trong chiêu đầu tiên nên chàng đành mạo hiểm nhờ tới Phật Tâm Huệ Kiếm.

Đương nhiên chàng hành động không chỉ nhờ may rủi mà có cơ sở, có sáu bảy phần tin vào thành công.

Nên biết A Nậu thần kiếm tuy không có chiêu thức, nhưng kiếm khí của Phật Tâm Huệ Kiếm uy mãnh tuyệt luân.

Nếu Cửu U tam linh không có võ công cao cường thì với chiêu này, cả ba nhất định hoành thái bởi kiếm khí.

Quả nhiên với chiêu tấn công bất ngờ và tính liệu chuẩn xác như thế, Mai Quân Bích đã được hiệu quả.

Trong tiếng la kinh hoàng, Cửu U tam linh đều bị kiếm khí đả thương hốt hoảng nhảy lùi lại.

Cùng lúc đó Vô Tý Thiên Vương chỉ thấy trước mặt lóa lên ba đạo hào quang, còn chưa kịp định thần thì một luồng kinh khí rất mạnh ập tới ngực.

Biết rằng đó chính là Ban Nhược thần công nhưng hắn đã không kịp tránh nữa đành phất hai tay áo ra đỡ.

Chỉ nghe bình một tiếng, Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn bị cuốn đi xa tới cả trượng, lão đảo mắt một lúc mới đứng vững.

Mai Quân Bích thi triển đồng thời cả Ban Nhược thần công lẫn Phật Tâm Huệ Kiếm quả nhiên thu được hiệu quả, chàng không bỏ lỡ cơ hội lao đến bên Thượng Quan Yến.

Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn vừa mới đứng vững, nằm mộng cũng không ngờ tiểu tử này chỉ chớp mắt đánh lui bốn đại cao thủ của Cửu U môn giải thoát cho tiểu nha đầu kia một cách dễ dàng như thế!

Hắn vừa thẹn vừa tức lao tới quát :

- Tên họ Mai! Sao ngươi dám giở trò giảo trá?

Lời chưa dứt, hai ống tay áo đã phất mạnh phát ra hai đạo kinh phong đánh tới Mai Quân Bích.

Cùng lúc đó, sáu tên trong Thập Đại Du Hồn tay vung Câu Hồn thiết bài thét lên điên cuồng, hai tên xông tới Cẩm Nhi và Kiếm Nhi, bốn tên khác lao vào Mai Quân Bích phối hợp với tên Hộ pháp tấn công như vũ bão.

Cẩm Nhi và Kiếm Nhi đứng sát vào nhau dùng đoản kiếm kháng cự.

Chỉ có Cửu U tam linh bị thương bởi kiếm khí của Phật Tâm Huệ Kiếm nên nhắm mắt vận công trị thương không xuất thủ.

Mặc dù vậy đấu trường cũng đã kịch liệt lắm rồi.

Mai Quân Bích không kịp giải khai huyết đạo cho Thượng Quan Yến nên tay trái đành cấp lấy nòng, tay phải múa Côn Ngô kiếm triển khai Chuẩn Đề kiếm pháp đến độ lâm ly chặn đứng công thế của năm cao thủ Cửu U môn.

Chàng chỉ lo phòng thủ để bảo vệ Thượng Quan Yến là chính, trong lúc đó bốn tên trong Thập Đại Du Hồn và Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn đều có võ công cao cường, Chuẩn Đề kiếm pháp dù có uy lực bao nhiêu nhưng không tạo được công thế thì chẳng làm gì được.

Trái lại, chúng càng gia tăng áp lực tấn công.

Mai Quân Bích xác định nhanh tình thế, tự nhủ :

- “Nếu cứ giữ mãi thế này thì sớm muộn mình sẽ kiệt sức mà bại, Cẩm Nhi và Kiếm Nhi cũng không giữ được lâu sẽ bị thương dưới tay chúng, đó là chưa nói đến Thập Đại Du Hồn sẽ hồi phục và viện binh của Cửu U môn kéo tới bất cứ lúc nào...”

Nghĩ thế liền quát lên :

- Lý Tàn! Chính là người bức bách ta phải đại khai sát giới!

Dứt lời, vận công vào tay phải đến mười thành công lực phát liền năm kiếm!

Bức màn kiếm biến mất, hóa thành năm đạo cầu vồng hoa lên loang loáng nhằm vào năm cao thủ Cửu U môn phản công!

“Choang! Choang!...”

Tiếng bảo kiếm chém vào thiết bài nghe đing tai nhức óc, bốn tên trong Thập Đại Du Hồn không ngờ kiếm thuật của đối phương thần diệu đến thế, hoảng loạn nhảy lùi lại, hai tên bị đánh bật Chiêu Hồn bài khỏi tay.

Lại nghe roạt một tiếng, một ống tay áo của Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn bị chém đứt phăng.

Tuy hắn bị cụt cả hai tay nên không bị thương, nhưng công phu Âm Phong Tự cốt nhờ vào hai ống tay áo, nay bị chém đứt mất một ống đương nhiên giảm đi một nửa uy lực, đành nhảy lui khỏi vòng đấu.

Bốn tên trong Thập Đại Du Hồn nhất Chiêu Hồn bài tiếp tục công vào.

Hai tên khác đang tấn công Cẩm Nhi và Kiếm Nhi cũng bỏ chúng chạy sang liên thủ với đồng bọn đối phó với Mai Quân Bích.

Sáu tên phối hợp xem ra ăn ý hơn trước nhiều, người tiến kẻ lùi nhịp nhàng đúng phép, vừa thủ vừa công hết sức nhuần nhuyễn.

Sáu người vây bọc lấy Mai Quân Bích, tuy có lúc phía này giãn ra phía khác thắt vào nhưng vòng vây không hề suy yếu!

Mai Quân Bích mấy lần xuất hết thần uy, tận lực triển khai Chuẩn Đề kiếm pháp, nhưng không sao phá được vòng vây.

Chốc lát đã qua mười mấy chiêu.

Mai Quân Bích rất sốt ruột, trong lòng ngạc nhiên tự hỏi :

- “Lúc ở Lục Thiệu sơn đấu với ba bốn chục cao thủ, chỉ trong năm chiêu chúng đều bị bức lùi, làm sao nay chỉ sáu tên mà duy trì được hơn mười chiêu chưa bại? Trong lúc đó sáu tên này võ công không cao hơn cao thủ của Huyền Nữ giáo?”

Chàng vừa đánh vừa quan sát, chẳng bao lâu chợt hiểu ra :

- Không sai! Bởi vì ba bốn chục cao thủ Huyền Nữ giáo võ công pha tạp nên không kết hợp được với nhau, đàng này Thập Đại Du Hồn đã được huấn luyện kỹ nên phối hợp nghiêm mật, một tên bị bức lùi thì tên khác công kích để tương trợ...

Chàng để ý thấy rằng bọn Thập Đại Du Hồn trang phục, có người và binh khí đều giống nhau nên rất khó phân biệt.

Hơn nữa chúng có thân pháp rất linh diệu và liên tục đổi vị trí cho nhau cực kỳ nhịp nhàng thần tốc.

Rõ ràng đây là một loại trận pháp khá lợi hại.

Bấy giờ Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn đã giao thủ với cả hai tên thư đồng Cầm Nhi và Kiếm Nhi.

Lý Tàn tuy còn một tay áo đấu với hai thanh đoản kiếm, nhưng vẫn có công có thủ không chút rối loạn.

Hai thư đồng biết Âm Phong Tự lợi hại nên không dám bức lại gần.

Mai Quân Bích sốt ruột nghĩ thầm :

- “Với sáu tên ma đầu này mà mình vẫn gặp khó khăn như thế, lát nữa thêm Cửu U tam linh gia nhập vào vòng chiến, nhất là có thêm lực lượng chi viện cho Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn thì Cầm Nhi và Kiếm Nhi làm sao giữ nổi? Thêm nữa, ngay đến mấy tên thủ hạ này còn không thắng nổi thì còn nói gì đến việc tham gia Mạnh Lan Thắng Hội để trừ ma hộ đạo?”

Nghĩ thế, hùng tâm chợt khởi, Mai Quân Bích nhắm một góc trận, tay phải vận đủ thập thành công lực đánh ra ba kiếm.

Chuẩn Đề kiếm pháp lập tức phát huy uy lực.

“Choang choang choang!...”

Trong ánh kiếm sáng lòa, bọn Thập Đại Du Hồn không sao đương nổi, ba tám thiết bài bị chém đứt phăng!

Ba tên Chiêu Hồn sử giả kinh hoàng lùi lại.

Nhưng đã giành được công thế, Mai Quân Bích đâu chịu buông tha để đối phương khôi phục lại trận pháp?

Tay trái vẫn cắp lấy Thượng Quan Yến, thân ảnh lao lên, Côn Ngô kiếm lại phát hào quang, mặc sức tung hoành.

Tiếng rú thảm vang lên chấn động cả khách điểm.

Ba tên Chiêu Hồn sử giả tay không còn binh khí, chỉ trong chốc lát đã trở thành quỷ du hồn dưới kiếm.

Ba tên còn lại chẳng còn hồn vía nào nữa tranh nhau tháo lui.

Mai Quân Bích chỉ kiếm quát :

- Hôm nay tạm tha cho các người. Nếu không chịu cải tà quy chánh, ngày mười lăm tháng bảy tới Mai mỗ sẽ tận diệt Cửu U môn!

Một tên trả lời :

- Tên họ Mai kia! Hôm nay chúng ta thừa nhận bại dưới tay người, nhưng ngày mười lăm tháng bảy còn chưa biết ai sẽ thành quý du hồn!

Lời chưa dứt, cả ba tên đã lao vào màn đêm biến mất.

Chợt nghe Cầm Nhi kêu lên :

- Tặc nhân chó chạy!

Mai Quân Bích quay lại, thấy Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn cũng đang tung mình nhảy lên mái dẫy phòng khách phía đông, còn Cầm Nhi và Kiếm Nhi tay vung đoản kiếm đuổi theo.

Chàng gọi to :

- Đừng đuổi nữa!

Hai tên thư đồng đành quay lại.

Cửu U tam linh không biết cũng đã đi mất từ lúc nào.

Mai Quân Bích buông tiếng thở dài, xuất chỉ giải khai huyết đạo cho Thượng Quan Yến.

Nàng chớp mắt tỉnh lại ngay.

Cầm Nhi chỉ vào tên Hắc y nhân béo lùn bị Mai Quân Bích điểm huyết đạo ngay từ khi mới đến hiện trường, hỏi :

- Công tử gia! Xử trí tên này thế nào đây?

Kiếm Nhi bước đến cúi xuống lật ngửa hắc ra rồi giật phất tấm khăn đen trùm mặt, chợt cười hi hi nói :

-Ồ! Thì ra là một tên lừa trọc!

Thượng Quan Yến cũng bước lại gần rồi bỗng quay lại Mai Quân Bích kêu lên đầy kinh ngạc :

- Mai đại ca! Hắc là Đẳng Tâm hòa thượng!

Mai Quân Bích chú mục nhìn lại, quả đúng là Đẳng Tâm hòa thượng không sai!

Chàng có nghe Thôi Mẫn nói rằng Đẳng Tâm hòa thượng bị bọn Chiêu Hồn sứ giả dùng tà công Câu Hồn Quỷ Nhân khống chế, sau đó cho uống mê dược làm mê man thần trí, sau đó từng đấu với Vô Đang tam kiếm một trận kịch liệt.

Chàng bước tới gần điểm ra một chỉ.

Đẳng Tâm hòa thượng vừa được giải khai huyết đạo liền đứng lên đưa mắt nhìn quanh một lúc rồi không nói một lời bất thần vung chưởng đánh vào ngực Mai Quân Bích!

Chàng bị bất ngờ suýt nữa bị chưởng đánh trúng!

Vừa lách người sang trái tránh được thì Đẳng Tâm hòa thượng lại lao tới tiếp tục vung chưởng đánh sang.

Mai Quân Bích nhớ ra đối phương bị mê thất thần trí nên tránh đi, rồi bất thần nhảy tới điểm vào thùy huyết làm lão hòa thượng lại ngã xuống ngất đi.

Bấy giờ tất cả khách nhân và người trong khách điểm đều bị cuộc chiến đánh thức dậy từ lâu, nhưng ai nấy đều ngồi im thín thút trong phòng không dám lên tiếng.

Chuyện người trong giang hồ tàn sát lẫn nhau thường xảy ra, ai dám dính vào để rước họa vào thân?

Mai Quân Bích bảo Cầm Nhi và Kiếm Nhi mang Đẳng Tâm hòa thượng vào phòng, chàng và Thượng Quan Yến cũng vào theo.

Cả dãy phòng ở hậu viện đã được Mai Quân Bích bao hết nên không có khách nhân nào khác.

Cầm Nhi ném Đẳng Tâm hòa thượng xuống giữa gian phòng, rồi thắp đèn lên, còn Kiếm Nhi và Thượng Quan Yến đi pha một ấm trà nóng.

Mai Quân Bích vừa trải qua một cuộc chiến ác liệt vẫn không sao, thế mà bây giờ mới vào phòng bỗng thấy đầu văng mắt hoa, trong người rất khó chịu, phải vịn vào bàn ngồi xuống.

Thượng Quan Yến nhận ngay ra điều đó, ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Mai đại ca thân hoài tuyệt học, làm sao vô duyên vô cớ mặt bỗng tái mét đi, suýt ngã như vậy?”

Nàng chăm chú nhìn vào mặt chàng hỏi :

- Đại ca sao thế?

Giọng của nàng vô cùng quan thiết.

Mai Quân Bích cười đáp :

- Không sao đâu. Ngu huynh bị trúng phải Cấm La Bảo Hương của bọn Cửu U môn ám toán.

Thượng Quan Yến thất kinh đứng bật dậy kêu lên :

- Thế sao! Phải làm gì bây giờ?

Cầm Nhi, Kiếm Nhi cũng vây lại, thái độ tỏ ra rất lo lắng.

Mai Quân Bích lắc đầu cười nói :

- Các người đừng lo! Chút khói độc tầm thường đó không làm gì được ta đâu. Bây giờ ta phải tọa thiền một lúc, chỉ lưu ý đừng để ai vào là được!

Thượng Quan Yến nhướn miệng cười đáp :

- Mọii sẽ giữ trước cửa phòng này không cho ai vào đâu!

Dứt lời quả nhiên rút bảo kiếm ra.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi nói :

- Cô nương giữ ở đây, chúng tôi sang phòng bên, nếu có biến cố gì sẽ lập tức sang chi viện.

Ba người kiểm tra lại cửa sổ cẩn thận rồi mới ra khỏi phòng đóng cửa lại.

60. Chương 60: Mười Gian Kế Hiểm

Mai Quân Bích chờ Thượng Quan Yến và Cầm Nhi, Kiếm Nhi đi ra khỏi phòng xong dìu Đăng Tâm hòa thượng ngồi dựa vào tường, sau đó ngồi xếp bằng xuống đất đối diện với lão rồi nhắm mắt tham thiền, tụ công vào tay phải đẩy công lực sang người lão.

Như vậy là chàng muốn dùng Chiên Đàn thần công để hóa giải được tính làm mê thất thần trí hy vọng cứu Đăng Tâm hòa thượng.

Lát sau, một làn khói trắng nhạt từ từ bốc lên đỉnh đầu lão, chứng tỏ Mai Quân Bích thực hiện thành công.

Thượng Quan Yến tay lăm lăm bảo kiếm, môi mím lại trông rất cương nghị đứng án ngữ trước cửa phòng.

Được làm một vệ sĩ bảo vệ cho Mai đại ca, làm sao nàng không tự hào mà dốc sức hoàn thành trách nhiệm?

Trong thời gian ba tháng ở Lục Thiệu sơn, Thượng Quan Yến được Hồng Đăng phu nhân và Tôn Tồn Nhân chỉ dạy nên võ công tăng tiến hơn trước rất nhiều.

Trong phòng rất yên tĩnh, đương nhiên Mai đại ca đang tham thiền nhập định để bức độc chất ra khỏi cơ thể.

Không biết bao lâu, đột nhiên nàng nghe có tiếng y phục sột soạt trên mái phòng và tiếng bước chân rất khẽ.

Thượng Quan Yến kinh hãi nhìn lên, cũng vừa lúc hai nhân ảnh từ trên mái phòng đáp xuống.

Người bên hữu là một lão nhân lưng gù, bị chột một mắt, còn người bên tả là một trung niên văn sĩ mặt trắng nhợt vô cảm.

Hai người tới trước mặt Thượng Quan Yến.

Chợt cửa phòng bên cạnh bật mở, hai nhân ảnh lao ra chắn trước lão nhân và trung niên văn sĩ.

Đó chính là Cầm Nhi và Kiếm Nhi.

Cầm Nhi chỉ đoản kiếm vào mặt lão gù chột mắt quát lên :

Các người nửa đêm đến quấy nhiễu khách điểm là có ý gì?

Trung niên văn sĩ nhướn mắt nhìn hai tên thư đồng, nhếch mép cười thâm trầm nói :

- Tiểu tử! Các người chỉ là loại vật mũi chưa sạch, có bao nhiêu bản lĩnh mà dám vô lễ với Công Tôn tiên sinh?

Nghe mấy tiếng Công Tôn tiên sinh, Thượng Quan Yến cả mừng liền bước ra chặn hai tên thư đồng lại nói :

- Cầm Nhi, Kiếm Nhi! Hai người đừng vô lễ! Đó là người mình!

Cách đây ba tháng, trong ngôi hoang miếu đã xảy ra một cuộc chiến khốc liệt giữa một bên là Mai Quân Bích, Thôi Huệ và Thượng Quan Yến, còn đối phương là Đặng Tâm hòa thượng, Truy Phong kiếm khách, Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long và Phạm lão tam.

Lần đó, đáng lý ra Mai Quân Bích đối địch với Công Tôn Khánh, nhưng vì bọn người kia xuất hiện nên làm xoay chuyển tình thế.

Công Tôn tiên sinh Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh vì không thể làm trái ý Tam tiểu thư Vu Thục Nhân nên đã xuất thủ đánh Truy Phong kiếm khách.

Vì thế nên Thượng Quan Yến mới coi Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh là người mình và ngăn cản hai tên thư đồng.

Nàng còn quay sang hai người nói :

- Kim bá bá! Công Tôn thúc thúc! Thì ra hai vị cũng đã tới đây. Còn Hồng Đăng thư thư đâu?

Cầm Nhi, Kiếm Nhi thấy Thượng Quan Yến tỏ ra thân thiết với hai người kia như thế đành thu kiếm lại.

Tuy vậy cả hai ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Hai tên này tướng mạo ác độc như thế tất chẳng phải loại người thiện lương gì, sao Thượng Quan cô nương lại bảo là người mình?”

Nguyên hai người đó là thuộc hạ của Huyền Nữ giáo. Lão nhân gù lưng chột mắt là Kim lão nhị, còn trung niên văn sĩ là Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh.

Cả hai tên này đều là người lão luyện giang hồ, thấy Thượng Quan Yến ngây thơ có thể lợi dụng, đâu bỏ qua cơ hội?

Kim lão nhị liền nói :

- Tưởng rằng ai, thì ra Thượng Quan cô nương! Các vị đến Tương Tây lúc nào thế?

Thượng Quan Yến hỏi :

- Hồng Đăng thư thư đâu?

Kim lão nhị đáp :

- Phó giáo chủ đi trước rồi, chúng ta đi sau một bước vừa tới đây.

Lão làm như thuận miệng À một tiếng hỏi :

- Mai Tam công tử đâu?

Thượng Quan Yến thấy rằng trong ba tháng ở Lục Thiệu sơn, người của Huyền Nữ giáo đối với mình rất tốt, và chính nàng đã coi Lục Thiệu tam kiều, Kim bá bá và Công Tôn thúc thúc như người mình.

Bấy giờ nghe hỏi liền trả lời ngay :

- Mai đại ca trúng phải tà công của bọn gian nhân Cửu U môn bị thương hiện đang vận công trị thương trong phòng.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh mặt chợt sáng lên, liền hỏi :

- Mai công tử bị thương ư?

Thượng Quan Yến gật đầu :

- Huynh ấy trúng phải Cẩm La Bảo Hương.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh thốt lên :

- Cẩm La Bảo Hương?

Kim lão nhị vốn đã nghe nói đến âm công lợi hại này nên nhìn Thượng Quan Yến chờ nghe trả lời.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh thêm một câu :

- Mai huynh hiện ở đâu, hãy đưa chúng ta đến xem sao!

Thượng Quan Yến thấy y quan tâm đến Mai đại ca trong lòng càng phần khởi liền trả lời ngay :

- Huynh ấy hiện đang ở trong phòng...

Nhưng sức nhớ tới nhiệm vụ của mình, lại thêm :

- À... Mai đại ca tang tọa thiền vận công trị thương, dặn không được cho bất cứ ai vào phòng...

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh cười nói :

- Chúng ta không làm gì ảnh hưởng đến Mai huynh đâu!

Dứt lời bước tránh sang bên lao vào phòng.

Kim lão nhị cũng vội vàng theo hẩn.

Thượng Quan Yến không biết làm gì hơn đành bước vào theo.

Mai Quân Bích ngồi bàn tọa giữa phòng như lão tăng nhập định không hay biết gì đến sự việc xung quanh, tay đưa ra trước ngực, lòng bàn tay hướng ra phía trước đang truyền nội lực vào cho Đẳng Tâm hòa thượng ngồi dựa vào tường.

Trên đầu lão hòa thượng, khói trắng bốc lên mỗi lúc một nhiều.

Chỉ nhìn qua cũng đủ biết việc hành công chữa trị cho Đẳng Tâm hòa thượng đang đến hồi khẩn yếu.

Trên bộ mặt trắng nhợt của Âm Thế Tú Tài hiện lên nụ cười nham hiểm.

Hắn biết rằng trong võ lâm, dù là người ta tự vận công trị thương hay được một người khác giúp truyền nội công trị liệu thì chỉ cần một tác động nhỏ bên ngoài làm chân khí phân tán đều nguy hiểm đến tính mạng.

Đặc biệt có người thừa cơ hạ sát thủ lại càng dễ như trở bàn tay, cho dù đó là người có võ công cái thế thì cũng vậy!

Nghĩ thế hẩn mừng rơn, từ từ lướt tới bên Mai Quân Bích...

Thượng Quan Yến tuy ít kinh nghiệm giang hồ nhưng chỉ cần nhìn thấy ánh mắt lăm lét của Âm Thế Tú Tài và nét cười nham hiểm của hẩn cũng đoán ra được phần nào...

Thấy Âm Thế Tú Tài bước đến gần Mai đại ca, nàng cảnh giác hỏi to :

- Công Tôn thúc thúc làm gì thế?

Dứt lời, lướt tới gần.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh nói :

- Tiểu cô nương đừng ồn! Ta chỉ giúp Mai huynh vận công chữa thương thôi!

Lời chưa dứt đã xuất thủ như chớp chớp vào hậu tâm Mai Quân Bích!

Thượng Quan Yến lúc này đã hiểu ra ý đồ nham hiểm của Công Tôn thúc thúc, không kịp ngăn cản liền rút kiếm ra quát :

- Công Tôn Khánh! Ngươi dám hạ độc thủ với Mai đại ca sao?

Âm Thế Tú Tài tay giữ ngay hậu tâm Mai Quân Bích cười hắc hắc nói :

- Tiểu cô nương! Muốn giữ mạng cho đại ca ngươi thì hãy mau lùi lại!

Thượng Quan Yến không biết làm gì hơn đành lùi lại.

Ngoài cửa Cầm Nhi và Kiếm Nhi nghe tiếng la của Thượng Quan Yến cùng vung đoản kiếm lao vào phòng.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh tay vẫn ấn ngay hậu tâm Mai Quân Bích, cất giọng cười nham hiểm nói :

- Nếu các ngươi dám tiến lại gần thêm một bước nữa, ta sẽ chấn đoạn tâm mạch của công tử các ngươi ngay!

Thượng Quan Yến thấy mình dẫn sói vào nhà, trong lòng vừa đau khổ vừa hối hận đến nỗi nước mắt chảy ra.

Lần đầu tiên nàng được Mai đại ca giao một nhiệm vụ, chẳng những không hoàn thành mà chính nàng đã góp phần làm hại chàng, sao không hối hận tự trách?

Thấy tính mạng của Mai đại ca đang nằm trong tay tên thư sinh mà lòng dạ lang độc như rắn rết, nàng vừa căm tức, vừa lo lắng đến nỗi mù đầu đi không biết phải làm thế nào.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi nắm chặt đoản kiếm, nghiến răng trợn mắt nhìn trừng trừng Âm Thế Tú Tài như muốn nuốt tươi hắn.

Nhưng tính mạng của Mai Quân Bích đang trong tay người ta, dù tức giận cũng làm được gì?

Cả hai đành đứng nguyên tại chỗ, quát lên :

- Mau thả công tử chúng ta ra!

Âm Thế Tú Tài cười hắc hắc mấy tiếng, quả nhiên hơi buông lỏng Mai Quân Bích, cất giọng thâm độc nói :

- Các ngươi chỉ cần nói ra pho Thanh Liên chân kinh, A Nậu thần kiếm và Thiên Phong Hồ Phách ở đâu, ta sẽ tha cho công tử các ngươi...

Nhưng hắn chưa kịp dứt lời thì kêu lên một tiếng hốt hoảng nhảy lùi lại.

Nguyên Cầm Nhi và Kiếm Nhi thấy Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh buông tay khỏi hậu tâm công tử mình, lập tức chớp lấy cơ hội cùng lao tới như tia chớp, hai thanh đoản kiếm cùng đâm vào hai bên sườn hắn.

Âm Thế Tú Tài không ngờ hai tên thư đồng lại có thân thủ siêu phàm như vậy, không kịp trở tay đành lăn đi mấy vòng tới tận góc phòng mới tung mình đứng dậy.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi lòng đầy căm hận tiếp tục vung kiếm lao tới Âm Thế Tú Tài tấn công.

Thượng Quan Yến thấy Mai đại ca đã được giải thoát liền lao tới hoành kiếm đứng sau lưng chàng bảo vệ.

Kim lão nhị trước giờ vẫn đứng ngoài cuộc, lúc này chợt chỉ sang hai tên thư đồng cười hắc hắc nói :

- Các ngươi không chịu dừng tay, chẳng lẽ không cần quan tâm đến chuyện sống chết của tên họ Mai sao?

Không ai hiểu lão gù định nói gì, nhưng Cầm Nhi và Kiếm Nhi cũng dừng tay không truy kích nữa.

Thượng Quan Yên vẫn đứng cạnh Mai Quân Bích, nhìn Kim lão nhị hỏi :

- Người nói thế có ý gì?

Kim lão nhị nhắc lại :

- Lão phu hỏi các người có cần quan tâm đến tính mạng của tên Mai Quân Bích nữa hay không?

Thượng Quan Yên liếc nhìn xuống mặt Mai Quân Bích rồi lại hỏi :

- Mai ca ca thế nào?

Kim lão nhị nheo con mắt độc nhất về đặc ý đáp :

- Mai Quân Bích đã trúng phải Ngũ Âm Thủ của Công Tôn lão đệ rồi! Nếu các người vọng động, chỉ sau một khắc nữa là hấn cầm chắc cái chết!

Nói xong cười hắc hắc hai tiếng.

Nên biết Ngũ Âm Thủ là một loại âm công tà môn tàn độc vô tỉ, làm bế khí triệt mạch đối phương, mất đi tri giác, trong vòng một canh giờ là ruột gan đứt đoạn, ngũ tạng vỡ nát, thất khiếu lưu huyết mà chết.

Thượng Quan Yên từng nghe Mai Quân Bích kể lại rằng lần trước vị Chúc Ứng Dương của phái Thái Sơn bị thương bởi Ngũ Âm Thủ, may được chàng kịp thời dùng chân khí đả thông mười hai kinh mạch nên mới khỏi chết.

Bây giờ nghe Kim lão nhị nói Mai ca ca bị Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh dùng Ngũ Âm Thủ ám toán, nàng vừa tức vừa lo đưa mắt nhìn chàng.

Âm Thế Tú Tài cười hiểm độc nói :

- Không sai! Hãy tin lời Kim lão ca, chỉ trong vòng một canh giờ mà không được chính tay bổn tiên sinh cứu, Mai Quân Bích sẽ chết rất thảm!

Thượng Quan Yên uất hận nhìn Công Tôn Khánh nghiêng răng nói :

- Người...

Âm Thế Tú Tài không để ý đến thái độ của nàng, tiếp lời :

- Muốn cứu mạng công tử của các người không có gì khó. Bổn tiên sinh đã nói một lời là như sơn, chỉ cần các người nói ra ba vật đó, tự khắc bổn tiên sinh sẽ giải Ngũ Âm Thủ...

- Ôi!

Đặng Tâm hòa thượng đang ngồi tựa lưng vào tường đột nhiên rên lên một tiếng rồi mở mắt ra!

Nguyên lão hòa thượng này bị bức uống Cửu U Mê Hồn làm mê thất thần trí, vừa rồi được Mai Quân Bích dùng Ban Nhược thần công đã làm hóa giải được độc được đó nên đã tỉnh lại.

Lão lướt mắt nhìn khắp phòng, phần nào hiểu ra tình hình, liền đứng lên nói :

- A di đà Phật! Thì ra Kim thí chủ và Công Tôn thí chủ đều ở đây cả... Không biết hai vị có quý cán gì?

Đặng Tâm hòa thượng đột nhiên tỉnh lại, đó là điều khiến cả năm người trong phòng cùng bị bất ngờ.

Kim lão nhị nhú mày chưa kịp nói gì thì Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đã lên tiếng trước :

- Hòa thượng muốn yên thân thì hãy giữ miệng!

Đặng Tâm hòa thượng cười hô hô đáp :

- A di đà Phật! Bàn tăng là người xuất gia, vì không biết nên hỏi một câu thì có gì hệ trọng đâu?

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh cười nhạt nói :

- Tên họ Mai cứu người tỉnh lại nên bây giờ định trả ân cho hấn phải không? Nếu người giải được Ngũ Âm Triệt Mạch cho hấn, bổn tiên sinh sẽ đi khỏi đây ngay!

Đặng Tâm hòa thượng sau khi bị mê thất thần trí thì giống như kẻ mộng du mất đi trí nhớ và không ý thức được ngay cả bản thân mình.

Nay tỉnh lại, chỉ cần nhìn Mai Quân Bích ngồi đối diện và động tác của chàng, lão cũng đã biết mình vừa được chàng cứu tỉnh lại.

Bây giờ chính lời của Âm Thế Tú Tài đã chứng thực việc này.

Lão thấy Mai Quân Bích vẫn ngồi nguyên chưa tỉnh, ngạc nhiên tự hỏi :

- “Làm sao Mai Quân Bích vẫn còn nhắm mắt hành công? Thông thường người điều trị phải tỉnh trước người được điều trị mới đúng... Chẳng lẽ chàng ta gặp phải độc thủ của hai tên quái nhân kia?”

Nhưng Đặng Tâm hòa thượng lại thừa hiểu rằng dù kết hợp cả sức hai người, Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và Kim lão nhị không phải là đối thủ của Mai Quân Bích.

Đặng Tâm hòa thượng nhìn lại Mai Quân Bích lần nữa, nghĩ thầm :

- “Như vậy chỉ có khả năng là trong lúc thiếu niên này trị thương cho mình, hai tên đó đã thừa cơ hạ thủ. Nếu thế, mình đâu thể khoanh tay đứng nhìn được?”

Nhưng Âm Thế Tú Tài vừa nói đến Ngũ Âm Triệt Mạch, chẳng lẽ hắn đã dùng Ngũ Âm Thủ để ám toán? Việc này...”

Đặng Tâm hòa thượng nhìn lại Mai Quân Bích, ân hận nghĩ thầm :

- “Vì hai vật võ lâm kỳ bảo mà mình đã không biết bao nhiêu lần ám hại Mai Quân Bích. Thế mà không ngờ chính mình gặp nạn lại được thiếu niên này cứu giúp. Hơn nữa do cứu mình mà thiếu niên trung hậu đó lại bị ám toán bằng Ngũ Âm Thủ, một loại tà công tàn độc...”

Từ hối hận, lão trở nên nhiệt tâm liền nhìn Âm Thế Tú Tài hỏi :

- A di đà Phật! Công Tôn thí chủ vừa nói một lời cứu đỉnh chứ?

Âm Thế Tú Tài cười nhạt nói :

- Nghe khẩu khí thì có vẻ như Đại sư tự tin có thể hóa giải được Ngũ Âm Triệt Mạch. Chỉ tiếc lúc này đã muộn!

Đặng Tâm hòa thượng cười hô hô đáp :

- Không sai! Bần tăng tự tin rằng có thể chữa được Ngũ Âm Triệt Mạch, còn muộn hay không thì còn thử xem...

Nên biết rằng Ngũ Âm Thủ là thủ pháp độc môn của Huyền Nữ giáo, không ai có thể giải được.

Nghe Đặng Tâm hòa thượng nói với giọng tin tưởng như thế, Âm Thế Tú Tài trở nên bán tín bán nghi.

Hắn chợt hiện sát cơ quát lên :

- Tên lừa trọc kia! Xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám cuồng ngạo như thế?

Dứt lời vung chưởng tấn công.

Đặng Tâm hòa thượng liền hiểu ra ý đồ nham hiểm của tên trang (...) nho sĩ nhưng lòng dạ thâm độc này.

Thủ pháp Ngũ Âm Triệt Mạch khi điểm vào yếu huyệt thì tính mạng của nạn nhân không kéo dài quá một canh giờ.

Vì Âm Thế Tú Tài sợ Đặng Tâm hòa thượng thật có thể giải được thủ pháp đó nên gây khó khăn nhằm mục đích kéo dài thời gian.

Là tay lão luyện giang hồ, lão đã có sẵn kế sách đối phó.

Âm Thế Tú Tài vừa phát chưởng, lão đưa tay trái ra thì triển “Bài Phong Đăng Vân” nghênh tiếp, còn tay phải xuất chiêu “Độc Tích Hoa Sơn” đánh thẳng vào giữa ngực đối phương.

Bình!

Một tiếng nổ vang lên, cả hai đối thủ đều lùi lại một bước.

Xem ra hai người thế bình lực địch.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh vốn nuôi mối hờn căm Đãng Tâm hòa thượng vì lão ngăn cản không để hắc cước hai vật võ lâm kỳ bảo từ tay Mai Quân Bích.

Nay thấy lão một lần nữa lại làm phá sản mất mưu đồ đoạt hai vật chí bảo tưởng chừng đã ở trong tầm tay, hắc tức giận lao vào Đãng Tâm hòa thượng tấn công như vũ bão, chớp mắt công xuất bốn năm chiêu.

Đãng Tâm hòa thượng là cao thủ có hạng của phái Ngũ Đài sơn nên không hề nao núng đưa chưởng ra đỡ.

Chốc lát, trong căn phòng nhỏ của khách điểm biến thành một bãi chiến trường ác liệt với chưởng phong chỉ lực nổi lên ào ào...

Thượng Quan Yến và Cầm Nhi, Kiếm Nhi thấy tuy Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đã giao thủ với Đãng Tâm hòa thượng nhưng vẫn còn Kim lão nhị mất hồ đăm đăm nhìn Mai Quân Bích nên cảnh giác chụm lại bảo vệ cho chàng.

Mai Quân Bích vẫn ngồi nhắm mắt bất động, sắc mặt càng tái đi, hiển nhiên tình trạng càng nguy cấp hơn.

Chính lúc đó bên ngoài tường khách điểm đồng thời xuất hiện hai tốp người.

Tốp thứ nhất có ba người vóc dáng nhỏ nhắn, trang phục khác màu, đó là ba thiếu nữ tuyệt sắc lưng đeo trường kiếm.

Thiếu nữ đi đầu chừng hai ba, hai bốn tuổi, mình vận hồng y, trên khuôn mặt kiều diễm toát ra vẻ lạnh lùng cao ngạo.

Thiếu nữ tiếp theo ăn mặc theo lối Miêu Cương, có vẻ đẹp hoang dã ngấm chứa sự vô tình đến độc ác.

Thiếu nữ cuối cùng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, da tuyết tóc mây, môi đào máy liễu, vóc ngọc mình ngà, thân bận huyền y, quả là một trang quốc sắc thiên hương, nhưng trong sắc đẹp mê hồn có chiều u uẩn.

Khi họ vừa tới bãi đất trống phía sau khách điểm thì đột nhiên xuất hiện một tốp người khác, nhưng đến từ hướng tây bắc!

Bọn này cũng có ba người, mình cao lớn, bận hắc y, khăn đen trùm kín mặt, tay giương cao Chiêu Hồn bài.

Hiển nhiên đó là Chiêu Hồn sứ giả của Cửu U môn.

Ba tên Chiêu Hồn sứ giả vừa xuất hiện đã tới chặn trước ba thiếu nữ.

Thiếu nữ bận hồng y đi đầu tiên dừng lại trừng mắt nhìn ba tên cao lớn chắn đường mình, quát lên :

- Đồ vật bùng tai bịt mặt không dám để thế nhân nhìn thấy kia! Dám chặn đường bốn cô nương, xem ra đã chán sống rồi!

Ba tên Chiêu Hồn sứ giả không đáp, chỉ cất một tràng cười ghê rợn.

Thiếu nữ bận y phục của người Miêu Cương đứng bên tả hồng y thiếu nữ Hừ một tiếng, cất giọng lạnh lùng nói :

- Đại sư thư! Cần gì phải nhiều lời với loại nửa người nửa ngợm này? Cứ thật hết chúng đi là xong chuyện!

Tên sứ giả đứng giữa mắt phát hung quang nhìn thiếu nữ bận y phục kiểu Miêu Cương, nói rít qua kẽ răng :

- Nha đầu! Người thật không biết trời cao đất dày là gì! Kẻ nào gặp phải người của Cửu U môn thì coi như hết số! Hôm nay nếu ba đại gia không bận việc quan trọng thì các người đừng mong sống sót rời khỏi đây!

Thông thường khi được nghe giới thiệu mình là người của Cửu U môn, người trong giang hồ ai chẳng kinh hồn táng đờm?

Nào ngờ ba thiếu nữ này chẳng hề tỏ ra sợ hãi chút nào.

Hồng y thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Cho dù ngươi có mang cả Cửu U giáo chủ tới đây cũng không dọa được Lục Thiệu tam kiêu chúng ta đâu!

Thì ra ba thiếu nữ đó là Lục Thiệu tam kiêu, ba vị đệ tử danh lừng thiên hạ của Cửu Thiên Ma Nữ.

Hồng y thiếu nữ đứng giữa là lão đại Hồng Y La Sát Hạ Long Châu, thiếu nữ bên y phục Miêu Cương chính là lão nhị Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều, còn huyền y thiếu nữ đứng bên phải là tiểu sư muội Tam tiểu thư Vu Thục Nhân.

Tên Chiêu Hồn sứ giả đứng giữa thu liễm ánh mắt hung hãn nói :

- Đừng nói Lục Thiệu tam kiêu mà ngay đến Lục Thiệu Thất Kiêu cũng có làm gì được Thập Đại Du Hồn chúng ta chứ?

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều chột quát lên :

- Các ngươi chặn đường chúng ta có ý gì?

Tên Chiêu Hồn sứ giả đứng giữa đáp :

- Bảo các ngươi quay lại.

Phiêu Sa Tiên Tử lên giọng thách thức :

- Chúng ta hoàn toàn không có ý định đó!

Giọng tên sứ giả đầy đe dọa :

- Ngươi cứ thử xem!

Hắn chưa dứt lời thì nghe soạt một tiếng, Hồng Y La Sát Hạ Long Châu đã rút kiếm ra quát :

- Cuồng đồ tiếp chiêu!

Cô ta là lão đại trong Lục Thiệu tam kiêu, võ công được Giáo chủ Huyền Nữ giáo Cửu Thiên Ma Nữ chân truyền, đâu có coi bọn thuộc hạ của Cửu U môn ra gì?

Tiếng quát chưa dứt, kỳ chiêu đã phát, nhắm vào tên Chiêu Hồn sứ giả đứng giữa công liền ba kiếm.

61. Chương 61: Thù Bạn Khó Phân

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu tuy dung nhan xinh đẹp nhưng lòng dạ ác độc, thấy bọn Chiêu Hồn sứ giả dám chặn đường mình, thái độ cuồng ngạo như thể lập tức nổi sát cơ, vừa xuất kiếm đã hạ sát thủ.

Tiếng quát còn chưa dứt, trường kiếm đã nhắm vào ba trọng huyệt trước ngực tên hắc y nhân đứng giữa đâm tới.

Thật không hổ danh Hồng Y La Sát, xuất thủ hiểm độc và thần tốc, thậm chí đối phương không kịp nhận rõ cô ta đã phát kiếm ra sao.

Tên này vốn đã có ý đề phòng nhưng không ngờ Hạ Long Châu xuất thủ nhanh như vậy hốt hoảng lùi lại ba bước.

Nhưng Hồng Y La Sát đâu có để đối phương có cơ hội hoàn thủ?

Cô ta hét to một tiếng, nhún mình lao tới bám sát tên Chiêu Hồn sứ giả, mũi kiếm vẫn tiếp tục uy hiếp các yếu huyệt trên người hắn.

Cùng lúc đó Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều và tiểu sư muội Tam tiểu thư Vu Thục Nhân cũng xuất trường kiếm xông tới tấn công hai tên Chiêu Hồn sứ giả còn lại.

Lập tức giữa bãi đất hoang sau khách điểm tạo thành một cuộc kịch đấu.

Dám đoán rằng cả hai bọn người này tới đây đều nhằm vào Mai Quân Bích hiện đang bị trúng phải Ngũ Âm Thủ của Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh tính mạng rất nguy cấp trong phòng, xem chừng đều có ý bất thiện.

Tuy ý đồ như nhau nhưng lang sói tranh mỗi thì có lý đâu chịu nhường nhịn?

Thế là song phương bám lấy nhau, xuất hết bản lĩnh sở học hòng lấy mạng đối phương càng nhanh càng tốt.

Ba chiếc Cầu Hồn Thiết Bài đổ phó lại với ba thanh trường kiếm, tiếng thép đánh vào nhau đinh tai nhức óc làm vang động cả khách điểm.

Bấy giờ trong khu vực khách điểm có hai cuộc đấu cùng xảy ra.

Cuộc đấu trong phòng ở biệt viện giữa Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và Kim lão nhị với một bên là Mai Quân Bích trúng phải Ngũ Âm Triệt Mạch đang bất tỉnh, Thượng Quan Yến, hai tên thư đồng và Đặng Tâm hòa thượng.

Đây tuy cũng là cuộc đấu sinh tử nhưng lại rất tĩnh lặng, hầu như bên ngoài phòng không ai nhận ra được.

Trái lại cuộc đấu giữa Lục Thiệu tam kiều và ba tên Chiêu Hồn sứ giả tuy ở bên ngoài tường viện nhưng làm kinh động cả khách điểm.

Khách nhân và điểm gia còn chưa kịp hoàn hồn vì cuộc chiến trước đây, giờ lại thêm một phen kinh hồn bạt vía!

Mọi người nằm im thín thút trong bóng tối không dám thở mạnh, lắng nghe tiếng la hét, tiếng binh khí đánh vào nhau loảng xoảng điếc đặc cả màng tai.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu là đại đồ đệ của Cửu Thiên Ma Nữ y nhân.

Vì thế kiếm quá thần tốc và hiểm độc, tên Chiêu Hồn sứ giả biết không tránh kịp chỉ đành đưa thiết bài chém vào sườn đối phương.

Hiển nhiên hẳn buộc phải dùng tới hạ sách lưỡng bại câu thương.

Vừa lúc ấy bỗng vang lên tiếng quát :

- Dừng tay!

Lời vừa dứt chợt thấy bốn nhân ảnh đáp xuống hiện trường.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu xuất chiêu cực kỳ thần tốc nhưng thu chiêu lại càng nhanh hơn!

Vừa nghe tiếng quát, biết rằng lại có cường địch xuất hiện, thị liền lập tức phát nhanh một kiếm rồi lướt sang trái ba bước.

Tên hắc y nhân kêu lên một tiếng đưa tay ôm lấy vai lão đảo lùi lại, suýt nữa buông rơi chiếc Chiêu Hồn bài.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu trước khi dừng tay còn kịp đả thương đối thủ, đủ thấy thị là người ác độc giảo hoạt thế nào.

Cả Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều và Tam Tiểu Thư Vu Thục Nhân cũng ngừng đấu đưa mắt nhìn.

Trong đấu trường xuất hiện thêm bốn tên hắc y nhân, trong đó một tên cao lớn, ba tên khác thấp bé đáng như nữ nhân.

Cả bốn tên mặt trùm kín chỉ chừa có đôi mắt.

Chỉ nhìn qua trang thúc cũng biết đó là người của Cửu U môn.

Bấy giờ chỉ thấy tên hắc y nhân vừa giao thủ với Hồng Y La Sát Hạ Long Châu máu trào ra từ vai phải chảy qua kẽ tay đổ lôm, chứng tỏ hẳn bị trúng một kiếm sau cùng của đối phương bị thương không nhẹ.

Nhưng bốn tên hắc y nhân vừa đến có vẻ như không tỏ ra thù địch với Lục Thiệu tam kiều.

Một tên bước lên hai bước nhìn Hồng Y La Sát Hạ Long Châu nói :

- Hô hô! Đại tiểu thư làm sao đến ngay lão hủ cũng không nhận ra chứ? Giáo chủ và Phó giáo chủ đâu?

Giọng nói rất quen và còn tỏ ra cung kính nữa!

Hạ Long Châu nhíu mày nhìn lại, tuy mặt hắn trùm kín không nhận ra được ai, nhưng nghe thanh âm không lạ, và nhất là hai tay áo trắng không...

Chẳng lẽ là Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn?

Thị nhìn hắc y nhân nghi hoặc hỏi :

- Có phải Lý thúc thúc không?

Hắc y nhân gật đầu đáp :

- Chính là lão hủ!

Ba tên hắc y nhân khác dáng thấp bé cũng chấp tay cúi mình nói :

- Bọn tỳ nữ cung hầu phu nhân!

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu chợt thấy trong lòng chấn động, nhưng cố giữ vẻ mặt bình thản, cười đáp :

- Thì ra là ba vị lão lão! Phó giáo chủ đang rất nhớ đến ba vị!

Nguyên đó là ba trong số bốn ma nữ từng theo hầu Hồng Đăng phu nhân gọi là Kiệu Tiền tứ sát, nhưng bây giờ đầu nhập vào Cửu U môn gọi là Cửu U tam linh.

Lão đại trong Cửu U tam linh nói :

- Ân đức của phu nhân bọn tỳ nữ trọn đời ghi khắc không bao giờ dám quên. Thế nhưng Kiệu Tiền tứ sát ngày xưa nay đã trở thành Cửu U tam linh rồi!

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn chờ cho mục ta nói xong mới ho khan một tiếng nhìn Lục Thiệu tam kiều cười hỏi :

- Ba vị tiểu thư đêm khuya tới đây tất có việc rất trọng yếu?

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều chợt tranh lời hỏi lại :

- Lý thúc thúc và ba vị lão lão từ Tương Tây đến đây tất cũng có việc gì vô cùng trọng yếu chứ?

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn ngăn người ra một lúc rồi cười to hỏi :

- Nói thế ba vị tiểu thư đến đây cũng vì Mai Quân Bích hay sao?

Vậy là hắn đành lật ngựa quân bài.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân buột miệng hỏi :

- Lý thúc thúc, Mai Tam công tử hiện ở đâu?

Lời nàng rất khẩn thiết, chứng tỏ hiện giờ Lục Thiệu tam kiều còn chưa biết Mai Quân Bích đang ở đâu.

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn nghe thế mới biết mình đã lỡ lời nhưng không thể giấu diếm nữa đành nói :

- Ba vị không phải truy theo hắn tới đây sao?

Vu Thục Nhân lại hỏi :

- Như vậy là chàng hiện đang ở trong khách điểm này?

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn gật đầu :

- Không sai!

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân biết rõ Mai Quân Bích võ công thâm hậu, đừng nói vừa rồi họ đánh nhau đến kinh thiên động địa mà đến một người bước nhẹ qua phòng cũng không thoát được tay chàng, bởi thế ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Nếu chàng có ở đây thì nhất định đã phát hiện được ta, đáng lý ra hiện thân mới phải, sao không thấy chứ?”

Nàng nghi hoặc nhìn Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn hỏi lại :

- Lý thúc thúc! Mai Tam công tử đang ở trong khách điểm này sao?

Tên cụt tay cười đáp :

- Hắc hắc! Đúng là như vậy! Nhưng hắc đã trúng phải Cẩm Bảo La Hương của bốn Giáo rồi. Chỉ trong vòng mười hai canh giờ tất chết!

Vu Thục Nhân sợ hãi thốt lên :

- Ui chao!

Nàng chưa nói xong đã run lên, người lão đảo chực ngã xuống.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu đương nhiên hiểu ra nỗi lòng sư muội. Nhưng điều khiến thị quan tâm lúc này Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn và Kiêu Tiên Tam Sát, bây giờ đã trở thành Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn và Cửu U tam linh, thuộc hạ của Cửu U môn.

Trên giang hồ lòng người nham hiểm, từ bằng hữu trở thành địch nhân chỉ trong thoáng chốc...

Thị khê giắt áo vị tiểu sư muội, hướng sang Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn cất giọng lạnh lùng nói :

- Thế thì được. Thù muội chúng tôi đã phụng mệnh tới đây quyết không bỏ qua cho hắc!

Trước đây Ca Lạc sơn trang tuy trên danh nghĩa thì Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn lúc đó còn là Độc Tỷ Thiên Vương làm Đại trang chủ, Kim lão nhị là Nhị trang chủ nhưng thực tế mọi quyền hành đều nằm trong tay tên Đại tiểu thư độc ác này, Lý Tàn và Kim lão nhị chỉ là người phụng mệnh hành sự thôi.

Thân phận yêu nữ đó lớn như thế nên võ công của thị đương nhiên không phải tầm thường.

Võ công đã cao, Hồng Y La Sát Hạ Long Châu còn là một ma nữ tuy ít tuổi nhưng vô cùng độc ác.

Qua năm sáu chiêu đấu, thị hoàn toàn dồn đối phương vào thế hạ phong, tính mạng hết sức nguy cấp.

Tên hắc y nhân này vốn đứng hàng thứ ba trong Thập Đại Du Hồn, võ công vào hàng nhất lưu trong Cửu U môn, chiếc thiết bài trong tay đã lấy mạng không biết bao nhiêu người trong giang hồ nhưng không sao chống đỡ nổi thế kiếm tàn khốc của Hồng Y La Sát.

Thập Đại Du Hồn vốn được Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh truyền thụ Câu Hồn Quỷ Nhân, với công phu này chúng đã khống chế hàng trăm cao thủ của Cửu đại môn phái, cưỡng bách họ thành thuộc hạ của Cửu U môn.

Đằng Tâm hòa thượng chính là một trong những nạn nhân như thế.

Nhưng ở đây Lục Thiệu tam kiều nói đánh là đánh, không để đối phương kịp thi triển công phu lợi hại này.

Bởi thế ngay từ đầu cuộc chiến, chúng đành dùng võ công mà đối phó với kiếm thuật tinh xảo của Lục Thiệu tam kiều.

Hai tên Chiêu Hồn sư giả khác đấu với Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều và Tam tiểu thư Vu Thục Nhân tình hình cũng không khả quan hơn lão tam của chúng, bị hai thiếu nữ công kích mãnh liệt đến nỗi chân tay lúnh quýnh.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu chợt cười nhạt nói :

- Môn hạ của Cửu U môn thì ra chỉ là đồ giá áo túi cơm mà thôi!

Dứt lời trường kiếm xuất chiêu tuyệt sát, giống như những tia chớp trắng đâm vào ngực hắc y nhân.

(Bản hấp tự thiếu từ trang 76 đến trang 81).

Mấy tháng qua, khắp võ lâm biết việc Mai Quân Bích đại náo Lục Thiệu sơn, làm mấy chục cao thủ Huyền Nữ giáo bị thương dưới kiếm mình, sau đó một mình chàng còn đánh bại cả Giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ.

Nhưng hầu như không ai biết được rằng Huyền Nữ giáo chủ đã từ Chiên Đàn thần công mà giác ngộ ra Phật pháp, từ cừu nhân biến thành bằng hữu.

Huống chi giờ đây chính đệ tử chân truyền của Cửu Thiên Ma Nữ tận miệng nói rằng quyết lấy mạng Mai Quân Bích, có lý gì lại không tin chứ?

Vừa nghe Hồng Y La Sát Hạ Long Châu nói xong Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn hơi cúi mình nói :

- Xin Đại tiểu thư minh xét... Tên họ Mai đắc tội với Giáo chủ, tội đương nhiên đáng chết một trăm lần. Huống chi hắn còn món nợ chặt tay đối với lão hủ? Thế nhưng hiện giờ lão hủ thân đã nhập vào Cửu U môn, hành động không thể theo ý mình được...

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu ngắt lời :

- Vậy là Lý thúc thúc không muốn giết hắn nữa?

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn cười khỏ nói :

- Chẳng những không giết mà lão hủ còn phụng mệnh đem giải được cứu cho Mai Quân Bích nữa...

Vừa nghe câu đó Lục Thiệu tam kiều đều sững sờ.

Cửu U môn dùng Cẩm La Bảo Hương ám toán Mai Quân Bích không ngoài mục đích diệt trừ một cường địch lợi hại nhất, làm sao bây giờ cường địch đó trúng độc sắp chết, chúng lại đưa giải được đến cứu?

Thật là điều không sao hiểu được!

Vu Thục Nhàn mắt chợt sáng lên hỏi :

- Lý thúc thúc thật đưa giải được tới cứu Mai Tam công tử sao?

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn cười đáp :

- Lão hủ xin nói thật. Cửu U giáo chủ đã có một thỏa hiệp với Mai Quân Bích để trong vòng một tháng hắn suy nghĩ kỹ về một vấn đề. Trong thời gian đó hai bên không được xâm phạm lẫn nhau. Nhưng giờ Mai Quân Bích đã trúng phải Cẩm La Bảo Hương không thể sống quá mười hai canh giờ được, vì vậy Giáo chủ mới lệnh cho lão hủ đưa giải được đến...

Hắn dừng một lát rồi nhìn Hồng Y La Sát Hạ Long Châu nói thêm :

- Lão hủ dám mạo muội đề xuất với Đại tiểu thư về bầm với Giáo chủ xem có thể nể mặt lão hủ mà tạm gác mối cừu hận với Mai Quân Bích lại sau một tháng, sau đó sẽ giải quyết có được không?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu không biết Cửu U giáo chủ đang chơi nước cờ gì, nhưng nghe khẩu khí của Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn thì tất bên trong có âm mưu gì đó.

Thị thoảng nghĩ nhanh trong đầu rồi đáp :

- Tuy sư muội chúng tôi đến đây là phụng mệnh gia sư nhưng với việc nhỏ mà Lý thúc thúc vừa nói thì chẳng cần về báo với gia sư, diệt nữ cũng có quyền quyết định được. Thúc thúc cứ việc tiến hành theo kế hoạch mình, không cần phải khách khí.

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn đương nhiên biết rõ thân phận và quyền hành của Hồng Y La Sát Hạ Long Châu trong Huyền Nữ giáo. Một khi cô ta đã chấp thuận thì chẳng lo gì người của Huyền Nữ giáo không nghe theo.

Nghĩ thế mừng rơn cất tiếng cười to nói :

- Thế là quá tốt! Xin đa tạ đại tiểu thư vì đã nhường nhịn cho lão hủ mấy phần!

Vu Thục Nhàn vội nói :

- Lý thúc thúc! Vậy c húng ta hãy nhanh vào phòng xem!

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn ngáp ngừng một lát, cuối cùng không biết làm gì hơn đành chỉ tay vào cửa nói :

- Nếu vậy mời Đại tiểu thư vào!

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu là người tinh ranh giảo hoạt lại rất cảnh giác liền cười nói :

- Lý thúc thúc vào trước đi!

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn ý kiến gật đầu, ngằm ra hiệu cho mấy tên thủ hạ rồi bất chợt tung mình lướt qua tường viện nhảy vào bên trong.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu thấy thân pháp của Lý Tàn cao cường như thế không khỏi sửng sốt.

Nguyên trước đây khi cùng ở Ca Lạc sơn trang, võ công của Độc Tỷ Thiên Vương Lý Tàn không hơn được cô ta.

Nhưng bây giờ nhìn lại thì khinh công của hắn thẩm diệu hơn trước nhiều, không biết chỉ sau ba tháng đầu nhập vào Cửu U môn, làm sao hắn luyện được võ công thặng thừa như thế?

Thị đứng ngơ ngác một lúc rồi sực tỉnh vội vàng nhún mình lao qua tường viện đuổi theo Lý Tàn.

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều và Vu Thục Nhân không dám chậm trễ liền tung mình đuổi theo, tiếp đó là Cửu U tam linh rồi đến ba tên Chiêu Hồn sứ giả.

Tên bị trúng một kiếm của Hồng Y La Sát Hạ Long Châu lúc này đã tự vận công chữa trị bình phục sáu bảy phần cũng theo vào khách điểm.

Vào tới biệt viện, Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn chợt dừng lại, nghiêng tai nghe ngóng rồi chợt thấp giọng nói :

- Trong phòng đang có người động thủ!

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu cũng đã nhận ra tiếng kinh khí phát ra trong phòng, ngạc nhiên hỏi :

- Không biết ai đang giao thủ trong đó?

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân lòng đầy lo lắng bước sấn vào gấp giọng nói :

- Đại sư thúc! Chúng ta vào nhanh xem!

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn quay lại phát tay áo rỗng không.

Lập tức từ phía sau Cửu U tam linh tung mình nhảy lên nóc phòng không một tiếng động rồi mất hút.

Cứ xem Cửu U tam linh chấp hành mệnh lệnh của Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn nghiêm chỉnh như thế đủ biết tên cụt tay này có thân phận cao thế nào trong Cửu U môn.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu đang nghĩ đến điều này thì nghe Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn gọi :

- Đại tiểu thư hãy theo lão hủ!

Nói xong đi thẳng vào cửa phát nhẹ tay áo.

- Bình!

Cánh cửa mở tung ra.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, cả bốn người thấy đều ngơ ngác.

Mai Quân Bích nằm bất tỉnh trên giường.

Thượng Quan Yển, Cầm Nhi và Kiếm Nhi tay cầm kiếm án ngữ ngay trước giường bảo vệ cho chàng.

Giữa phòng có hai người đang đấu nhau kịch liệt, đó là Đãng Tâm hòa thượng và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh.

Vừa rồi ở bên ngoài mọi người nghe tiếng kinh khí chuông phong chính là từ hai đối thủ này phát ra.

Còn Kim lão nhị vẻ mặt thâm độc nhưng bàng quan nhìn cuộc đấu.

Vu Thục Nhân chỉ nhìn thấy Mai Quân Bích nằm bất động với sắc mặt nhợt nhạt đã lo cuống lên vội bước đến gần hỏi :

- Yến muội! chàng sao thế?

Không ngờ Thượng Quan Yến giương kiếm lên quát :

- Đứng lại! Nếu bước thêm bước nữa ta sẽ xuất thủ đấy!

Vu Thục Nhân sững sờ đứng lại, trong lòng đầy ngạc nhiên không ngờ Thượng Quan Yến đối với mình như vậy, thốt hỏi :

- Yến muội sao thế?

Thượng Quan Yến chỉ thẳng kiếm tới ngực nàng, giọng :
-

- Vu Thục Nhân! Người đừng giả bộ tử tế nữa! Hừ! Trong Huyền Nữ giáo chẳng tìm ra một người nào tốt đâu!

Lúc ở Lục Thiệu sơn, hai người đối với nhau rất tâm đắc thân thiết.

Nay thấy Thượng Quan Yến đột nhiên trở mặt như vậy, Vu Thục Nhân không hiểu cơ sự ra sao, lại bước lên một bước nữa tiếp tục hỏi :

- Yến muội! Chàng... sao thế!

Giọng Thượng Quan Yến tỏ ra lạnh như băng :

- Người lại còn giả vờ hỏi nữa ư?

Vu Thục Nhân vẫn cố nhịn, lo lắng hỏi :

- Tiểu muội nói đi! Ta thật không biết gì cả mà! Chàng thế nào?

Thượng Quan Yến xẵng giọng :

- Mai đại ca trúng phải là tà công Ngũ Âm Triệt Mạch của các người! Bây giờ thì biết thế nào rồi chứ?

-Ồ!

Vu Thục Nhân thốt lên một tiếng, người run lên, đôi mắt to kiêu diễm chợt long lanh ngấn lệ, quay lại gọi :

- Đại sư thúc! Lại đây!

Rồi nói với Thượng Quan Yến, giọng cầu khẩn :

- Yến muội! Hãy để ta xem thế nào...

Nhưng Thượng Quan Yến không chút nhượng bộ :

- Đứng lại! Không cho phép người đến gần!

Hiển nhiên Thượng Quan Yến cũng nhìn ra thái độ quan tâm lo lắng của Vu Thục Nhân là chân thực.

Nhưng chính vì thế nên nàng đối với Vu Thục Nhân càng thiếu thiện cảm hơn, mặc dù nàng biết thế là bất công và vô lý.

Nhưng khi một nữ nhân đã nổi cơn ghen với một nữ nhân khác thì đâu còn lẽ phải và sự công bằng nữa!

Đặng Tâm hòa thượng đưa mắt nhìn những người mới đến, trong đầu xác định nhanh tình hình và hành động của mình.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh sau khi dùng công phu Ngũ Âm Triệt Mạch ám toán Mai Quân Bích, mặc dù hẳn không tin rằng Đặng Tâm hòa thượng có khả năng giải được nhưng vẫn tìm cách ngăn cản không cho lão hòa thượng đụng vào người chàng.

Hắn tính rằng chỉ trong vòng một canh giờ chàng sẽ chết.

Chỉ cần tiêu diệt Mai Quân Bích xong, chẳng có gì khó để đối phó với những người còn lại.

Hơn nữa còn Kim lão nhị ở đây, cho dù có Đăng Tâm hòa thượng cũng có gì đáng ngại?

Huống gì hắn quá hiểu bụng dạ của lão hòa thượng giả hoạt và tráo trở này. Lão chẳng những không phải là đồng bọn của Mai Quân Bích và những người kia mà trái lại còn đối địch với họ.

Vừa rồi vì thấy Mai Quân Bích vì cứu mạng mình mà gặp nạn nên bất đắc dĩ phải can thiệp vào, nhưng sau khi chàng đã chết thì việc gì lão chịu rước họa vào thân?

Trong cuộc đấu, hai đối thủ tuy mục đích khác nhau, nhưng có cùng một ý nghĩ là kéo dài thời gian.

Bởi thế, mặc dù nhìn bên ngoài song phương giao chiến trông rất ác liệt, chỉ phong chương lực phát ra vu vu, nhân ảnh thấp thoáng nhìn hoa cả mắt nhưng cả hai đều bảo toàn thực lực tránh trực diện tiếp chiêu.

Cả Đăng Tâm hòa thượng và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đều có ý đồ riêng của mình.

Chỉ cần một vài khắc nữa là chúng đạt được mục đích!

Nhưng ngờ đâu bỗng phát sinh biến cố!

Cửa phòng bị chấn lực đánh mở ra, bốn nhân ảnh vừa xuất hiện như từ trên trời rơi xuống vậy!

Đi đầu là một hắc y nhân cao lớn mặt trùm kín, phía sau là ba thiếu nữ đều xinh đẹp như thiên tiên!

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh chấn động cả tâm thần!

Hắn chỉ cần kéo dài cuộc chiến khoảng khắc nữa, chờ cho Đăng Tâm hòa thượng chạy đi, chỉ cần phát tay khổng chế ba tên hài tử kia là hai vật võ lâm kỳ bảo sẽ nằm gọn trong túi mình!

Nào ngờ miếng ngon sắp tới miệng lại có kẻ nhào vào cướp xé!

Đăng Tâm hòa thượng cũng thất kinh biến sắc!

Lão chưa rõ những người vừa xuất hiện là ai, nhưng không phải là đồng bọn thì chỉ còn là địch nhân thôi!

Còn Công Tôn Khánh và Kim lão nhị tuy không nhận ra người đi đầu nhưng chẳng lạ gì Lục Thiệu tam kiều.

Nhưng giữa canh khuya, chúng đột nhập vào nơi hung hiểm này, mục đích là gì không nói cũng biết!

Người ta thường nói người thiện không đến, kẻ đến ắt bất thiện!

Mong gì điều tốt lành ở bọn này?

Cuộc đấu lập tức bị đình chỉ.

Hắc y nhân đi đầu cười khùng khục nói :

- Thì ra Đăng Tâm đại sư cũng ở đây! Lại còn Kim lão nhị, Công Tôn lão đệ nữa! Thật là khéo hợp quá!

Kim lão nhị từ đầu vẫn đứng im giữa phòng không xuất thủ.

Lão biết rằng mình xuất thủ thì khó mà thắng được cả ba người Thượng Quan Yến, Cầm Nhi và Kiếm Nhi. Trái lại nếu lão không xuất thủ thì ba người này lo bảo vệ Mai Quân Bích nên cũng không dám ra tay trước.

Kim lão nhị tính như vậy xem ra thật đắc sách.

Cũng như Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh, bốn người kia xuất hiện đã làm thay đổi kế sách của lão.

Đến khi nghe giọng nói và cách xưng hô, Kim lão nhị nhận ra ngay Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn.

Mặc dù trước đây hai người là Đại trang chủ và Nhị trang chủ của Ca Lạc sơn trang nhưng bây giờ hai người đã theo chí hướng khác, đương nhiên mục đích đến đây cũng không đồng nhất, vì thế mà lão chẳng bớt lo lắng hơn, vừa nghĩ cách đối phó vừa cúi mình chấp tay nói :

- Đại trang chủ có khỏe không?

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn cười kha kha đáp :

- Kim lão nhị! Chúng ta là bằng hữu với nhau từ bao năm nay, sao lại xưng hô khách sáo như thế?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu tuy còn trẻ nhưng xông pha trong giang hồ không ít nên rất lão luyện.

Vừa lướt mắt nhìn cảnh tượng trong phòng thị đã hiểu ra sự tình, liền hướng sang Công Tôn Khánh và Kim lão nhị hỏi :

- Kim thúc thúc, Công Tôn thúc thúc! Có chuyện gì vậy?

Kim lão nhị còn chưa kịp trả lời thì Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đã lên tiếng :

- Đại tiểu thư! Huynh đệ tình cờ gặp tên họ Mai ở đây. Nghe nói hần trúng phải Cẩm La Bảo Hương gì đó của Cửu U môn...

Vu Thục Nhân sợ hãi thốt lên :

- Đại sư thư...

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu cũng kinh hãi nhìn sang Mai Quân Bích nhưng thấy Thượng Quan Yến vẻ mặt sát khí đằng đằng nhìn Lục Thiệu tam kiều.

Vu Thục Nhân định liều mạng bỏ tới...

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu vội kêu lên :

- Tam sư muội! Dừng lại!

Giọng Vu Thục Nhân như muốn khóc :

- Đại sư thư! Không phải thế đâu! Mau cứu lấy chàng! Chàng bị trúng Ngũ Âm Triệt Mạch...

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu trở mắt nhìn sang Vu Thục Nhân hỏi :

- Người nói gì? Mai Quân Bích bị người ta dùng Ngũ Âm Thủ ám toán ư? Ai đã hạ độc thủ như vậy?

Vu Thục Nhân chỉ sang Âm Thế Tú Tài đáp :

- Công Tôn thúc thúc!

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu mặt tái xanh, nhìn sang Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lạnh giọng hỏi :

- Có thật vậy không?

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh cười nham hiểm đáp :

- Không sai! Huynh đệ thừa cơ tiểu tử đó đang vận công trị thương đã tặng cho hần một chưởng...

Giọng Hạ Long Châu đành lại :

- Công tôn thúc thúc làm việc đó là theo lệnh của ai?

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh quét mắt nhìn sang Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn và Kim lão nhị mới trả lời :

- Đại tiểu thư hỏi câu đó thật khó hiểu! Tiểu tử họ Mai cậy vào một chút võ công hơn người gây sự, luôn luôn tìm cách đối địch với Huyền Nữ giáo chúng ta. Đầu tiên là tiêu diệt Ca Lạc sơn trang, chặt nốt cánh tay duy nhất của Lý lão ca, đánh bị thương Kim nhị ca, làm sự nghiệp kinh doanh hơn hai mươi năm của bốn Giáo bị huỷ trong một ngày. Thế mà hần vẫn chưa cho là đủ, còn mò đến tận Lục Thiệu sơn, sát thương hơn hai mươi vị Hộ pháp và rất nhiều môn nhân đệ tử trong Tổng đàn, ngay cả Giáo chủ cũng suýt bị thương vì tay hần.

Công Tôn Khánh dừng lại xem thái độ của Hồng Y La Sát Hạ Long Châu nhưng vẫn thấy cô ta vẫn nhìn lạnh lùng như cũ nên nói tiếp :

- Trong giang hồ ân oán phân minh. Mỗi kỳ sỹ đại nhục của bốn Giáo, món nợ chồng chất bấy nay, chẳng lẽ Đại tiểu thư quên hết rồi sao? Công Tôn Khánh tiêu diệt cừu nhân thì cần gì phụng mệnh mới hành sự?

Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn “Ủm” một tiếng tán thành. Còn Kim lão nhị thì nhìn sang Mai Quân Bích đầy cảm giận.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân sợ Đại sư thư bị Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh nói làm cho động lòng vội vàng chen lời :

- Nhưng Công Tôn thúc thúc cũng biết rằng Giáo chủ đã thay đổi thái độ với Mai Tam công tử, đổi thù thành bạn và chỉ thị cho toàn chúng nhân đệ tử của bốn Giáo như vậy, làm sao Công tôn thúc thúc lại không tuân lệnh?

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh “Hừ” một tiếng đáp :

- Tam tiểu thư đừng bao biện cho hắn! Lát nữa huynh đệ giết tên tiểu tử đó xong sẽ về tạ lỗi với Giáo chủ là được!

Vu Thục Nhân mặt tái nhợt, nhìn sang Hồng Y La Sát Hạ Long Châu bằng ánh mắt khẩn cầu, run giọng nói :

- Đại sư thư...

Chưa dứt tiếng, nước mắt đã trào ra.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu vốn rất yêu quý vị tiểu sư muội này, thấy nàng như vậy liền cất lời an ủi :

- Tam sư muội đừng lo! Việc này để đại sư thư làm chủ.

Cô ta nhìn sang Kim lão nhị và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh, giọng bỗng lạnh như băng :

- Kim thúc thúc, Công Tôn thúc thúc! Việc này để thư muội chúng tôi xử lý. Phó giáo chủ đang chờ ngoài khách điểm, hai vị hãy đi đi!

62. Chương 62: Cao Thủ Dụng Độc

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh nhếch mép cười nham hiểm nói :

- Đại tiểu thư! Đây không phải là Ca Lạc sơn trang, Công Tôn Khánh này không chịu sự chỉ huy của ai cả! Hơn nữa việc này Công Tôn Khánh và Kim lão nhị đã quyết tâm đảm nhiệm. Đại trưởng phu dám làm dám chịu, nếu có gì không thỏa đáng, chúng tôi xin chịu sự xử lý của Giáo chủ, Đại tiểu thư khỏi cần can thiệp vào!

Kim lão nhị tiếp lời :

- Hắc hắc! Đại tiểu thư! Công Tôn lão đệ nói không sai! Việc này Kim lão nhị cũng chịu trách nhiệm một phần.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu giận đến nổi mặt tái xanh.

Đã bao giờ người trong Huyền Nữ giáo dám trái lời Đại tiểu thư chứ?

Cô ta phát ánh mắt sắc lạnh nhìn Công Tôn Khánh và Kim lão nhị, lấy trong túi ra một lá cờ nhỏ hình tam giác bằng lụa đen giương lên.

Giữa lá cờ có một vòng tròn thêu duy nhất chữ “Huyền” màu vàng óng ánh.

Đó chính là Huyền Nữ Lệnh, tín vật biểu thị quyền uy tối cao vô thượng của Huyền Nữ giáo chủ.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và Kim lão nhị mặt biến sắc vội cúi đầu lộ vẻ sợ hãi.

Ngay cả Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn nay đã triển khai thành người của Cửu U môn cũng tỏ ra kính cẩn trước Huyền Nữ Lệnh.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu nói :

- Kim lão nhị, Công Tôn Khánh! Bây giờ ra lệnh cho các người lập tức rời khỏi khách điểm ngay!

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh trấn tĩnh lại rất nhanh, cười giảo hoạt nói :

- Đại tiểu thư! Công Tôn Khánh có một nghi vấn.

Hạ Long Châu khoát tay bảo :

- Người nói đi!

Âm Thế Tú Tài hỏi :

- Giáo chủ có biết cụ thể việc này không?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu quát lên :

- Công Tôn Khánh! Huyền Nữ Lệnh đại diện cho Giáo chủ, người dám kháng cự lại phải không?

Âm Thế Tú Tài thân nhiên đáp :

- Giáo chủ đã không biết cụ thể việc phát sinh ở đây, như vậy chứng tỏ Đại tiểu thư lạm quyền, không thể nói rằng Công Tôn Khánh kháng cự lại lệnh dụ của Giáo chủ được!

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu không thể ngờ rằng Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lại ngang nhiên chống lại Huyền Nữ Lệnh.

Mặt cô ta hiện sát cơ, rút phát trường kiếm chỉ thẳng mặt Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh quát :

- Công Tôn Khánh! Người dám rắp tâm phản giáo sao?

Bộ mặt thâm hiểm của Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh hiện nét cười độc địa.

Hắn lấy ra một vật hình cầu cầm trong tay, ngạo nghễ nói :

- Huynh đệ xông pha trong giang hồ đã ba mươi năm, từng trải qua không ít chiến cuộc, đâu có sợ gì ai? Đại tiểu thư tốt nhất là đừng nghĩ đến cuộc tranh chấp!

Vật hình cầu đó là binh khí tùy thân của Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh gọi là Chỉ Miên đao, khi dùng chỉ cần lấy ngón tay ấn khe là sẽ duỗi thẳng ra thành một lưỡi dao mỏng sắc ngọt dài ba thước.

Phiên Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều và Tam tiểu thư Vu Thục Nhân thấy Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đã xuất binh khí cũng rút kiếm ra.

Kim lão nhị lên tiếng :

- Việc hôm nay Kim lão nhị đành đứng về phía Công Tôn lão đệ thôi! Nhưng ba vị tiểu thư sao phải vì tên ngoại nhân họ Mai kia mà làm mất hòa khí...

Hắn chưa nói dứt câu, bất ngờ vung song chưởng đánh tới Thượng Quan Yến và hai tên thư đồng!

Ba người này không phòng bị Kim lão nhị đột nhiên tấn công mình, thấy chưởng lực quá mạnh buộc phải lùi ra.

Kim lão nhị thấy mưu đồ thành công, cười “hắc hắc” hai tiếng lao vút tới Mai Quân Bích vẫn nằm bất tỉnh.

Hành động của hắn đã tính sẵn, Thượng Quan Yến và Cẩm Nhi, Kiếm Nhi muốn cứu thì đã muộn.

Trong lúc tính mạng của Mai Quân Bích như ngàn cân treo sợi tóc thì bỗng có một nhân ảnh lao ra vùng chưởng chặn lại.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng, Kim lão nhị phát chưởng sắp tới ngực Mai Quân Bích thì bị chưởng lực đánh bật lùi bảy tám thước.

Thượng Quan Yến và hai tên thư đồng hú vía nhìn lại mới nhận ra người vừa cứu Mai Tam công tử chính là Đẳng Tâm hòa thượng.

Lão cũng bị chưởng lực đẩy lui tới cả trường.

Kim lão nhị giữ thân mình trầm ổn xong cười “hắc hắc” nói :

- Thì ra là tên lừa trọc người dám ngăn cản lão phu, thật là không biết tự lượng sức! Hãy tiếp ta một chiêu nữa!

Lời chưa dứt đã lao tới, song chưởng vận thập thành công lực đánh ra.

Đặng Tâm hòa thượng chỉ đọc một câu Phật chú, hai tay hoành ngang trước ngực đẩy ra tiếp chiêu.

Hai đạo kinh lực bài sơn đảo hải tiếp nhau nghe “Bình” một tiếng như trời long đất lở làm cả gian phòng chuyển rúng rắc.

Cả hai đối thủ cũng bị chấn lùi, thân hình chao đảo hồi lâu mới đứng vững, khí huyết đều bốc ngược lên.

Giữa lúc ấy, Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn chợt nhảy vào giữa hai người cất giọng dàn hòa :

- Hai vị xin hãy dừng tay nghe lão phu nói vài lời...

Kim lão nhị đương nhiên không muốn trái lại lời lão đại nên dừng lại.

Đặng Tâm hòa thượng cũng thu chiêu.

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn tiếp lời :

- Mai Tam công tử vô ý trúng phải Cẩm La Bảo Hương, lão phu phụng mệnh Giáo chủ đưa giải dược tới đây để cứu trị cho công tử. Việc này lão phu đã nói rõ với Đại tiểu thư. Thế nhưng lúc đó Đại tiểu thư không nói đến chuyện Huyền Nữ giáo đã thay đổi thái độ với Mai Tam công tử, biến dịch thành bạn.

Hắn liếc nhìn Hồng Y La Sát Hạ Long Châu rồi nói tiếp :

- Nhưng việc đó không có gì hệ trọng. Hơn nữa Cửu U giáo chủ cũng đã giao ước với Mai Tam công tử trong thời hạn ba tháng không xâm phạm lẫn nhau. Lão phu với Mai Tam công tử tuy có mối thù chặt tay, nhưng bây giờ việc công là trọng, thù riêng tạm thời gác lại. Kim lão nhị và Công Tôn lão đệ đều là người trong Huyền Nữ giáo, vì thế xin hãy xem Huyền Nữ Lệnh làm trọng để tránh làm tổn thương đến tính thống nhất của bốn Giáo...

Vừa nói, hắn vừa thỉnh thoảng nháy mắt ra hiệu cho Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và Kim lão nhị, cuối cùng phất tay về phía Thượng Quan Yến bắn tới một gói giấy nhỏ, lại nói :

- Tiểu cô nương! Mai Tam công tử trúng phải Cẩm La Bảo Hương của Cửu U môn, chỉ trong vòng mười hai canh giờ, độc chất sẽ phát tác mà chết. Trừ giải dược đặc chế của bốn môn, không thuốc gì có thể chữa được Cẩm La Bảo Hương. Gói giấy đó chính là giải dược mà Cửu U giáo chủ sai lão phu mang tới. Còn Ngũ Âm Thủ lại là thủ pháp độc môn của Huyền Nữ giáo. Hiện có Đại tiểu thư ở đây thì không có gì phải lo nữa. Thế nhưng sau đó Mai Tam công tử tỉnh lại, cô nương hãy nhấn giúp một câu để công tử nhớ lời ước trong thời hạn một tháng không xâm phạm lẫn nhau...

Hắn chưa nói dứt câu thì chợt vang lên một tràng cười, đồng thời một nhân ảnh loáng một cái đã tới ngay trước mặt!

Mọi người cùng kinh ngạc “Ồ!” lên một tiếng.

Thì ra người đó không phải ai khác, chính là vị mấy tháng nay làm quần ma thất điên bát đảo: Mai Tam công tử!

Chàng đứng cách Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn năm bước, đôi nhãn thần sáng quắc chiếu vào mặt hắn, cất giọng sang sảng nói :

- Chút khói độc tầm xoàng của Cửu U môn thì làm gì được tiểu sinh chứ? Thiện ý của Giáo chủ, tiểu sinh xin đa tạ! Còn kỳ hạn một tháng không xâm phạm lẫn nhau chỉ là chiêu bài các người tự đưa ra nhằm thực hiện một âm mưu thâm độc mà thôi, đương nhiên tiểu sinh không cần tuân thủ!

Chàng bỗng nghiêm giọng :

- Lý Tàn! Người hãy về báo lại với Cửu U giáo chủ rằng trong Mạnh Lan Thắng Hội sắp tới, tiểu sinh tự thấy rằng mình cũng có phần!

Việc Mai Quân Bích đột nhiên tỉnh dậy gây nên cho mọi người trong phòng những phản ứng khác nhau.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và Kim lão nhị hết sức bất ngờ và hồi hoảng, mặt xanh mét như tàu lá.

Thượng Quan Yến, Cầm Nhi và Kiếm Nhi mừng khôn tả xiết, không nén nổi đồng thanh thốt lên :

- Công tử gia!

- Mai đại ca!

Còn Tam tiểu thư Vu Thục Nhân tuy không nói gì nhưng đôi mắt diễm lệ sáng long lanh đầy yêu thương và vui sướng nhìn Mai Quân Bích, trong ánh mắt đó chứa thiên ngôn vạn ngữ.

Chỉ riêng Hồng Y La Sát Hạ Long Châu và Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều là không có biểu hiện gì đặc biệt.

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn kinh hãi lùi lại hai bước, mặt tái đi, một lúc mới trấn tĩnh nói :

- Vậy là tôn giá quyết định đối địch với Cửu U môn?

Mai Quân Bích thản nhiên xác nhận :

- Không sai! Trừ ma hộ đạo là trách nhiệm của mọi người trong võ lâm. Mai Quân Bích đương nhiên không thể thoái thác nghĩa vụ đó.

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn “hừ” một tiếng nói :

- Được lắm! Người đã không tiếc tự liệt danh mình vào sổ tử thì lão phu không còn điều gì phải nói nữa. Cáo từ!

Lại quay sang Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và Kim lão nhị tiếp :

- Hai người không đi cùng lão phu còn chờ gì nữa?

Dứt lời lướt nhanh ra khỏi phòng.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh và Kim lão nhị không cần nghĩ ngợi gì hơn vội vã phóng theo.

Mai Quân Bích định chặn lại nhưng nghĩ sao lại thôi, chỉ gọi với theo :

- Công Tôn Khánh! Tiểu sinh tha cho người lần này, nhưng sau này chúng ta sẽ còn gặp nhau!

Không có tiếng trả lời.

Chẳng ai biết Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh không dám kéo dài thời gian hay hẳn đã đi xa không nghe thấy nữa?

Thượng Quan Yến nhìn theo hậm hực nói :

- Mai đại ca không nên tha cho bọn ác nhân đó đi mới phải!

Tuy vậy thấy Mai Quân Bích tỉnh lại đã làm ba tên đó sợ hãi mà chạy đi, nàng thích chí đến nỗi suýt nhảy cẫng lên.

Mãi đến lúc đó, Vu Thục Nhân mới nhỏ nhẹ lên tiếng :

- Mai công tử! Chàng...

Chưa hết câu, nàng đã đỏ mặt lên, ngừng lại.

Thái độ nàng trông thật đáng thương!

Thượng Quan Yến nhìn sang thấy vậy, chợt ân hận vì trước đó mình đã nặng lời liền bước đến gần nói :

- Vu thư thư! Mới rồi tiểu muội thật không tốt, trách lầm ba vị, xin thư thư đừng giận nữa!

Vu Thục Nhân chớp chớp mắt, lắc đầu đáp :

- Tiểu muội, ta... không giận muội đâu!

Thượng Quan Yến nhoẻn miệng cười nói :

- Cảm ơn thư thư...

Chợt lúc ấy có người lên tiếng :

- A di đà Phật!

Mọi người cùng quay lại.

Đặng Tâm hòa thượng bước đến gần Mai Quân Bích, chấp tay niệm một câu Phật chú rồi nói :

- Mai thí chủ lòng dạ từ bi, quên đi mối hiềm khích nhỏ giữa chúng ta mà ra tay vận thần công cứu mạng bần tăng đến nỗi suýt gặp nguy hiểm. Chỉ nhờ thí chủ võ công đã tới mức xuất thần nhập hóa, chỉ trong thời gian ngắn đã tự giải được Ngũ Âm Triệt Mạch của Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh, hóa nguy thành yên.

Mai Quân Bích chấp tay hoàn lễ, cười nói :

- Đại sư vị nghĩa mà xuất thủ giải cứu, tiểu sinh vô cùng cảm kích.

Lại hướng sáng Lục Thiệu tam kiêu tiếp :

- Ba vị cô nương đến tương trợ vừa đúng lúc, nếu không tiểu sinh đang vận công giải huyết, Thượng Quan tiểu muội và Cầm Nhi, Kiếm Nhi không ngăn được hai tên ma đầu đó hạ độc thủ.

Tới đó chợt “À” một tiếng hỏi :

- Ba vị đã tới đây, không biết Phó giáo chủ có đồng hành đến Tương Tây không?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu cười đáp :

- Phó giáo chủ đã đi trước rồi, thư muội chúng tôi mới đến sau.

Vu Thục Nhân đưa đôi mắt đen láy nhìn chàng hỏi :

- Mai công tử vừa rồi bị Công Tôn thúc thúc dùng Ngũ Âm Thủ đánh vào trọng huyết, làm sao mà tự giải được thể?

Ngũ Âm Thủ là thủ pháp độc môn của Huyền Nữ giáo, là công phu triệt mạch tàn độc bá đạo. Chỉ trong vòng một canh giờ, nếu không được giải đúng cách thì đứt ruột vỡ gan, ngũ quan trào huyết mà chết.

Tuy một số cao thủ nhất lưu của Huyền Nữ giáo đều biết cách giải nhưng cũng không được để thời gian quá lâu.

Hơn nữa sau khi nạn nhân được giải, bởi vì nguyên khí bị tổn thương quá nhiều nên rất lâu sau mới hồi phục lại được.

Ở đây không những Mai Quân Bích tự giải được Ngũ Âm Triệt Mạch mà thần sắc vẫn bình thường, ánh mắt thần quang lóng lánh chứng tỏ nội nguyên không chút hao tổn.

Sao lại có chuyện thần kỳ như vậy?

Bấy giờ Tam tiểu thư Vu Thục Nhân hỏi câu đó cũng chính là sự nghi hoặc khó hiểu của tất cả những người khác.

Cả bảy đôi mắt cùng nhìn vào Mai Quân Bích chờ nghe chàng trả lời.

Bất gặp ánh mắt chan chứa yêu thương và quan hoài của Vu Thục Nhân, Mai Quân Bích chợt thấy lòng chần chừ nhìn tránh đi, cười đáp :

- Lúc ở Ngôn gia trang, tiểu sinh vì sơ suất nên trúng phải Cẩm La Bảo Hương của Cửu U giáo chủ, còn Đặng Tâm đại sư thì bị bọn chúng dùng Cửu U Mê Hồn ám toán...

Có mấy người kinh ngạc thốt lên :

- Cửu U Mê Hồn?

Ngay Đẳng Tâm hòa thượng bị bọn Chiêu Hồn sứ giả bức uống phải mê dược đó làm mất đi bản tính, nay tỉnh lại chẳng nhớ được điều gì.

Nay nghe Mai Quân Bích nói mình trúng phải Cửu U Mê Hồn, loại độc dược mà lão chưa nghe nói tới bao giờ, kinh ngạc hỏi :

- Cửu U Mê Hồn là gì vậy?

Mai Quân Bích đáp :

- Cửu U Mê Hồn là loại mê dược bá đạo làm người ta mất đi thần trí, không ý thức được ngay cả bản thân để sai khiến họ làm theo ý mình. Đại sư cũng nằm trong số đó.

Đẳng Tâm hòa thượng thở dài :

- Ài! Bần tăng may được Mai thí chủ trượng nghĩa cứu giúp, bây giờ mới biết bọn Cửu U môn thâm độc đến thế nào, hiện tại bần tăng vẫn chưa rõ nguyên nhân lâm nạn... xin thí chủ nói lại tường tận xem?

Mai Quân Bích nói :

- Chuyện này kể ra thì dài! Đại sư đã từng nghe nói đến một người được xưng là Câu Hồn Luật Lệnh rồi chứ?

Mấy người đồng thanh hỏi :

- Câu Hồn Luật Lệnh?

Đẳng Tâm hòa thượng giật mình, chấn động, mặt lộ vẻ khiếp sợ hỏi :

- Mai thí chủ định nói rằng Câu Hồn Luật Lệnh có quan hệ gì với Cửu U môn hay sao?

Mai Quân Bích gật đầu :

- Tên đại ma đầu ngày xưa mà người trong giang hồ nghe danh đều kinh hồn bạt vía đó hiện là Cửu U giáo chủ!

Cả bảy người cùng kinh ngạc “Ồ!” lên một tiếng.

Dám đoán họ chưa hề hay biết gì về tin tức mà Mai Quân Bích vừa nói ra.

Điều đó không có gì lạ, bởi vì cho đến lúc này trong giang hồ, ngoài Mai Quân Bích và mấy vị trong Ngôn gia trang ra, không một ai biết rằng Câu Hồn Luật Lệnh chính là Cửu U giáo chủ, ngay cả phần lớn người trong Cửu U môn cũng không ngoại lệ!

Mai Quân Bích nói tiếp :

- Câu Hồn Luật Lệnh truyền thụ Câu Hồn Quỷ Nhân cho những thuộc hạ cấp cao của mình để làm mê thần trí, sau đó cho uống Cửu U Mê hồn làm mất hết ký ức, không ý thức được hành động của bản thân để tuân theo mọi sự điều khiển của chúng.

Hiện tại trong võ lâm và Cửu đại môn phái đã bị chúng dùng thủ đoạn đó bắt đi rất nhiều cao thủ. Hơn nữ Cửu U giáo chủ định tổ chức Mạnh Lan Thắng Hội vào ngày mười lăm tháng bảy tới, đã phát thiệp mời khắp võ lâm, âm mưu tiêu diệt tất cả những ai dám chống lại để trở thành bá chủ võ lâm.

Mọi người càng lúc càng bị cuốn hút vào câu chuyện.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu hỏi :

- Mai đại hiệp làm sao biết được tin tức động trời đó?

- Tiểu sinh lúc ở Lục Thiệu sơn đã được quý Giáo chủ thông báo cho biết tin tức về Mạnh Lan Thắng Hội liền đến đây ngay, không ngờ có một biến cố xảy ra ở Ngôn gia trang, vì thế mà gặp Cửu U giáo chủ...

Vu Thục Nhân mở to đôi mắt đen lấy hỏi :

- Mai công tử nhất định đã giao chiến với tên đại ma đầu đó phải không?

Mai Quân Bích gật đầu, đem chuyện mình nhận được thư ước của Ngôn nhị nương tới Ngôn gia trang, sau đó gặp Câu Hồn Luật Lệnh, sau khi thương lượng không thành đã giao chiến với nhau thế nào, kể lại tuần tự cho mọi người nghe.

Thượng Quan Yến vốn đã được kể về chuyện đó, chờ cho Mai Quân Bích dứt lời sốt ruột hỏi :

- Mai ca ca hãy kể xem làm sao mà tự giải được Cẩm La Bảo Hương và Ngũ Âm Triệt Mạch được?

Mai Quân Bích cười đáp :

- Cái đó cũng không có gì. Vì ngu huynh luyện thành công Phật môn Ban Nhược thần công là khắc tinh của mọi công phu tà giáo. Người đạt đến thặng thừa cảnh giới thì có thể biến thành thân kim cương bất hoại. Còn ngu huynh tuy hỏa hầu không đủ nhưng khi vận công phu đó cũng đủ hộ thân, nhưng bị bất cứ công phu tàn độc nào làm hại.

Thượng Quan Yến lại hỏi :

- Còn trường hợp đại ca trúng phải Ngũ Âm Triệt Mạch thì sao?

Mai Quân Bích đáp :

- Vì lúc đó ngu huynh đang vận Chiên Đàn thần công để giải Cửu U Mê Hồn cho Đăng Tâm đại sư nên mới bị Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh thừa cơ ám toán. Đến khi nhận ra lại vận Ban Nhược thần công thì đã chậm mất một chút mới mất thêm một số thời gian để đã thông kinh mạch.

Nghe kể, chẳng những Đăng Tâm hòa thượng vô cùng bội phục mà Lục Thiệu tam kiều cũng rất kinh ngạc.

Mai Quân Bích thân hoài võ công tuyệt đỉnh như vậy, mọi loại võ công khác không thể đã thương được chàng, chẳng trách nào sư phụ Huyền Nữ giáo chủ đã quyết định xóa bỏ cửu hận, đổi thù thành bạn.

Đương nhiên lý do chủ yếu là Cửu Thiên Ma Nữ cảm phục nhân phẩm và đức độ của chàng, nhưng thêm điều này cũng đủ thấy bà ta là người nhìn xa trông rộng và không cố chấp.

Thượng Quan Yến nghĩ thầm :

- “Ước gì Mai ca ca đem Ban Nhược thần công truyền cho ta! Ừm! Chỉ cần mình mãi mãi ở bên cạnh chàng, sớm muộn gì cũng sẽ tới lúc chàng truyền thụ võ học cái thế gì đó!”

Nghĩ vậy, nàng tự nhiên đỏ ửng mặt lên, đưa mắt len lén nhìn mọi người nhưng may rằng ai cũng chăm chú nghe Mai Quân Bích kể nên không ai để ý đến nàng.

Chợt nghe Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều lên tiếng hỏi :

- Mai công tử vừa nói lại lời của Cửu U giáo chủ rằng trong toàn võ lâm bất luận chính tà, hễ ai nhận được thiệp mời của hắn là tự ghi danh vào sổ tử, đúng vậy chứ?

Mai Quân Bích gật đầu :

- Không sai. Đúng là Câu Hồn Luật Lệnh đã nói nguyên văn như thế. Hắn tỏ rất đắc ý, làm như chuyện mình làm bá chủ võ lâm đã ở trong tầm tay...

Như sực nghĩ ra điều gì, chàng nhìn Nhiếp Ngọc Kiều hỏi :

- Nhiếp cô nương đột nhiên hỏi câu ấy, chẳng lẽ có cao kiến gì?

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều không trả lời, lẩm bẩm :

- Lẽ nào hắn đã... hắn đã...

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu bỗng chăm chú nhìn cô ta hỏi :

- Nhị sư muội! Có phải ngươi nghi ngờ rằng Câu Hồn Luật Lệnh đã bí mật tẩm độc vào thiệp mời không?

Câu đó vừa phát ra, mọi người đều rung động tâm thần!

Mai Quân Bích giật mình thầm nghĩ :

- “Rất có lý! Lẽ ta mình nghĩ ra điều này trước mới phải... Xem ra Lục Thiệu tam kiêu đều là người mẫn tiệp...”

Tất cả không ai bảo ai nhìn sang Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều chờ nghe cô ta trả lời.

Thiếu nữ người Miêu này tuy ta là cao đồ của Cửu Thiên Ma Nữ nhưng cũng là nghĩa nữ của Miêu Cương Độc Phụ.

Bởi thế bản lĩnh độc của Nhiếp Ngọc Kiều được nghĩa mẫu chân truyền, có thể nói là trong giang hồ khó có ai sánh nổi.

Lại nghe Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều nói :

- Theo tiểu muội thấy thì với một người võ công xuất chúng như Mai công tử mà Cửu U giáo chủ còn dụng độc để ám toán được, đủ biết bản lĩnh của chúng chẳng phải tầm thường. Ngoài ra, vừa rồi Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn đến đây nói rằng phụng mệnh Cửu U giáo chủ mang giải dược cho Mai công tử, như thế chứng tỏ tên ma đầu đó đang tìm mọi cách lỏi cuốn cho bằng được Mai công tử để phục vụ cho mưu đồ bá chủ võ lâm. Còn việc Cửu U giáo chủ có tấm chất kịch độc vào những tấm thiệp mời gửi cho cao thủ các phái thì tuy đó chỉ mới là suy đoán nhưng theo tiểu muội thì dám tin chắc đến chín mươi phần. Nhưng chất độc đó Cửu U giáo chủ tất đã tính toán cẩn thận, chắc rằng đến ngày mười lăm tháng bảy khi nạn nhân đến dự Mạnh Lan Thắng Hội mới sinh hiệu lực. Bởi thế nên chúng ta cần thông báo khẩn cấp cho các phái để nghĩ ra biện pháp đối phó.

Mai Quân Bích nghe Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều nói như thế rất khâm phục gật đầu nói :

- Cao kiến của Nhiếp cô nương, tiểu sinh rất tán thành. Nhưng cô nương được Miêu Cương lão tiên bồi chân truyền, chắc rằng cũng đã có kế hoạch dự phòng gì?

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều hơi đỏ mặt đáp :

- Mai công tử quá khen! Tiểu muội tuy được nghĩa mẫu chân truyền, nhưng việc giải độc cần phải có đối chứng mới bốc thang được. Hiện còn chưa biết Cửu U giáo chủ dùng loại độc được gì nên không thể tìm ra phương thuốc giải. Mà cho dù có biết cũng phải mất một thời gian mới chế ra giải dược hiệu nghiệm...

Tới đó, cô ta chợt nhớ ra một việc, nhìn Thượng Quan Yển hỏi :

- Yển muội! Vừa rồi Lý Tàn để lại thuốc giải gì thế?

Thượng Quan Yển lấy trong túi ra gói giấy lúc trước Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn đưa cho, cười hỏi :

- Nhiếp thư thư tin rằng đây là giải dược thật sao?

Nhiếp Ngọc Kiều cầm gói giấy không nói gì, thận trọng mở gói ra.

Khi trông thấy thứ thuốc bên trong, mặt cô ta chợt biến sắc, rung giọng kêu lên :

- Bách Độc tán!

Thượng Quan Yển tò mò hỏi :

- Nhiếp thư thư! Bách Độc tán là gì vậy? Là độc dược hay giải dược?

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều không trả lời, chỉ lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ chính quyền Bách Độc chân kinh đã rơi vào tay bọn ma đầu này rồi hay sao?

Mặc dù Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều gần như chỉ lẩm nhẩm trong miệng nhưng Mai Quân Bích vẫn nghe được.

Chàng có lần nghe nói rằng Bách Độc tán tuy là thánh dược vô cùng quý hiếm giải được bách độc nhưng nếu không có Bồ Thiên Tử uống kèm theo thì ảnh hưởng rất lớn đến lục phủ ngũ tạng, chỉ trong vòng một trăm ngày là võ công tự tiêu thất không có cách gì khôi phục được.

Điều này chứng tỏ Cửu U giáo chủ đối với chàng không tiếc bất cứ thứ gì, miễn sao đạt được mục đích. Tuy nhiên căn cứ vào Bách Độc tán thì còn chưa thể khẳng định đối với chàng lão ta có thiện ý hay không. Hồng Y La Sát Hạ Long Châu đứng gần nên nghe rõ câu nói của Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều liền hỏi :

- Nhị sư muội nói gì thế? Người bảo rằng Cửu U giáo chủ có được bản gốc của Bách Độc chân kinh hay sao? Nhiếp Ngọc Kiều gật đầu nói :

- Thực ra đó là tiểu muội chỉ mới suy đoán mà thôi. Bởi vì Bách Độc tán là thánh dược giải độc công hiệu nhất trong thiên hạ và cũng là thứ khó điều chế nhất. Nghĩa mẫu của tiểu muội có một bản sao pho chân kinh này, trong đó ghi chép rất rõ. Năm xưa nghĩa mẫu có điều chế một lần nhưng sau đó lão nhân gia bị mất tích, lưu lại cho nghĩa phụ một bình nhỏ Bách Độc tán thành phẩm. Nghĩa phụ quý bình nhỏ đó như con người của mắt mình nhưng không sao biết được được phẩm và phương pháp chế luyện.

Thượng Quan Yển chép miệng :

- Tiếc thật! Ngay cả cao thủ Cát Lan tiên sinh mà vẫn không chế được thì phương thánh dược đó thất truyền mất rồi.

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều gật đầu :

- Chính thế! Cách mật chế loại thánh dược này, ngoài bản sao Bách Độc chân kinh đã bị thất lạc cùng nghĩa mẫu, chỉ ai có được bản gốc thì mới chế được mà thôi! Cửu U giáo chủ dùng Cẩm La Bảo Hương ám toàn Mai công tử, sau đó lại mang giải dược Bách Độc tán đến. Ý đồ còn chưa biết thiện ác ra sao, nhưng việc đó đủ chứng minh rằng bản chính Bách Độc chân kinh đã lọt vào tay hắn!

63. Chương 63: Lạc Hồn Quái Trận

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều cẩn thận gấp gói thuốc lại giao cho Thượng Quan Yển nói :

- Tiểu muội! Thứ thuốc này rất có công dụng. Hãy giữ lấy!

Thượng Quan Yển cất gói thuốc vào túi!

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều lại nói :

- Cửu U môn đã chế được Bách Độc tán, điều này càng khẳng định thêm việc chúng tẩm chất kịch độc trong thiệp mời gửi cho cao thủ các phái là có cơ sở. Chúng ta nên tìm cách nhanh chóng thông báo cho toàn võ lâm mới được!

Đặng Tâm hòa thượng tỏ ra vô cùng lo lắng.

Lão nhìn sang Mai Quân Bích hỏi :

- Từ nay đến ngày mười lăm tháng bảy không còn lâu nữa. Mai thí chủ có biết đích xác địa điểm cử hành Mạnh Lan Thắng Hội không?

Mai Quân Bích lắc đầu đáp :

- Cửu U giáo chủ chỉ nói rằng khi nào nhận được thiệp mời tự khắc sẽ biết. Tiểu sinh không biết hẳn dự định tổ chức ở đâu.

Đặng Tâm hòa thượng trầm ngâm nói :

- Chúng ta chỉ từng này người, hành động lại phải bí mật, làm sao trong thời gian ngắn như vậy mà có thể chia nhau đi khắp giang hồ được? Hơn nữa cũng không ai biết Tổng đàn Cửu U môn đóng ở đâu...

Mai Quân Bích nói tiếp :

- Nhưng Thiết Quả Tiên lão tiền bối đã ước với tiểu sinh trước ngày mồng mười tháng bảy đến Ma Bản Châu hội kiến. Theo tiểu sinh phán đoán thì nơi đó tất không xa sào huyệt của Cửu U môn.

Đặng Tâm hòa thượng mặt lộ vẻ vui mừng, tuyên một câu Phật hiệu nói :

- A di đà Phật! Thiết Quả lão thí chủ đã xuất diện can thiệp vào việc này thì chắc người của Cửu đại môn phái đã lục tục kéo nhau đến tham gia rồi! Nếu quả thật đúng như chúng ta suy đoán, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng được. Bần tăng cần phải đi trước đây!

Mai Quân Bích biết Đặng Tâm hòa thượng cấp tốc trở về báo với bốn môn, liền gật đầu nói :

- Đại sư cứ tự nhiên!

Đặng Tâm hòa thượng chấp tay hợp thập hướng sang mọi người thi lễ rồi đi nhanh khỏi phòng.

Sau khi Đặng Tâm hòa thượng đi rồi, Hồng Y La Sát Hạ Long Châu cũng nhìn sang Mai Quân Bích nói :

- Mai công tử, bây giờ không còn sớm nữa, tỷ muội chúng tôi cũng đi thôi!

Thượng Quan Yến có phần thất vọng hỏi :

- Hạ thư thư! Ba vị không đi cùng chúng tôi sao?

Hồng Y La Sát cười đáp :

- Tiểu muội! Trong khách điểm thế này bỗng dưng trong đêm xuất hiện thêm ba thiếu nữ nữa, chuyện đó há chẳng loạn khắp giang hồ, trở thành đề tài cho đủ lời đàm tiếu hay sao? Chúng ta sẽ chờ ở một nơi nào đó là được!

Thượng Quan Yến bây giờ mới hiểu ra mặt ửng đỏ lên.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu dẫn đầu Lục Thiệu tam kiều từ biệt bốn người rời khỏi khách điểm.

Ánh mắt Tam tiểu thư Vu Thục Nhân vẫn còn lưu luyến nhìn mãi Mai Quân Bích không rời đi.

Sáng hôm sau Mai Quân Bích dẫn Thượng Quan Yến và Cầm Nhi, Kiếm Nhi lên ngựa tiếp tục hành trình.

Ra khỏi trấn chừng ba dặm, quả nhiên thấy Lục Thiệu tam kiều đợi họ trong một quán trà ven đường.

Thế là bảy người hợp thành một nhóm cùng phóng ngựa lên hướng bắc.

Đoàn kỵ mã men theo sơn đạo dọc theo chân núi Hoa Sơn mà đi, tuy tiểu lộ hơi khó một chút nhưng so với quan đạo thì ngắn hơn nhiều.

Chiều hôm đó, họ đến một sơn cốc.

Từ cốc khẩu nhìn xuống thấy trong cốc cây cỏ tốt tươi, trăm hoa khoe sắc, nước chảy rì rào, thật là một nơi u nhã.

Thượng Quan Yến thích thú nói :

- Mai đại ca! Chúng ta xuống cốc nghỉ một hồi đi!

Miệng hỏi nhưng chân đã rời lưng ngựa nhảy ào xuống cốc rồi!

Được vài bước, nàng ngoảnh lại gọi :

- Vu thư thư! Mau xuống đây đi!

Vu Thục Nhân cả ngày rất ít nói, tuy trong lòng chất chứa bao điều muốn nói với Mai Quân Bích nhưng vì động người nên nén lại.

Hơn nữa thấy thái độ của Mai Quân Bích đối với nàng cũng bàng quan như với người khác nên lòng nàng trĩu nặng.

Bấy giờ nghe Thượng Quan Yến gọi, nàng liền xuống ngựa chạy theo.

Khi năm người còn lại dắt ngựa tiến xuống cốc thì đã thấy hai thiếu nữ cúi bên khe vừa rửa ráy vừa giỡn nước.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu thấy vậy cười nói :

- Đúng là trẻ con!

Mọi người tìm một bãi cỏ bằng phẳng dưới gốc cây tùng cổ thụ cạnh là sum suê ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi lấy lương khô mang theo ra ăn lót dạ.

Đang uống trà, chợt nghe thoang thoảng trong gió có tiếng la hét.

Mai Quân Bích “À” một tiếng đứng bật lên thì vạn vật lại quy về thác tĩnh không còn nghe gì nữa.

Thượng Quan Yển chừng như chưa phát hiện ra, ngạc nhiên hỏi :

- Mai đại ca làm gì vậy?

Mai Quân Bích không trả lời, lắng tai nghe một lúc rồi nói :

- Trong cốc có người đang đánh nhau, và không chỉ một vài người đây! Chúng ta hãy đến xem.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi nghe có đánh nhau đã khoải chí liền đem bảy con ngựa buộc vào rừng sẵn sàng theo công tử tham gia trường náo nhiệt.

Thượng Quan Yển vội hỏi :

- Mai ca ca nghe tiếng đánh nhau ở đâu?

Mai Quân Bích chỉ sâu vào cốc đáp :

- Phía này!

Lời vừa dứt đã băng mình đi.

Lục Thiệu tam kiêu, Thượng Quan Yển, Cầm Nhi và Kiếm Nhi cùng thi triển khinh công đuổi theo.

Mai Quân Bích đi trước vượt qua một đoạn đường hẻm quanh co chợt thấy trước mặt mở rộng ra.

Đó chưa phải là tận cùng của sơn cốc, giống như một thung lũng khá rộng, xung quanh vách đá cao vút tận tầng mây, ở giữa ngồn ngang quái thạch như hàng trăm con quái thú thiên hình vạn trạng...

Trong cốc không chỉ có quái thạch mà còn có rất nhiều bụi thông trúc rườm rà, tuy là kiệt tác của thiên nhiên nhưng trông tựa hồ như được con người trồng tủa.

Giữa đám quái thạch và thông trúc đó có sáu người đấu nhau vô cùng kịch liệt, kiếm quang đao ảnh rợp trời, tiếng binh khí tiếp nhau cùng tiếng hô xung sát chấn động cả sơn cốc.

Trong bóng chiều bàng lãng, sáu nhân ảnh chập chờn như hồ điệp xuyên hoa, đan xen lẫn nhau nhìn rồi cả mắt.

Trong số đó có hai nhân ảnh nhỏ nhắn một hồng một bạch, Mai Quân Bích thấy rất quen giống như là...

Chàng thấy tâm thần rung động, tung người lướt tới...

Chợt từ trong lùm trúc có tiếng người cười lên khùng khục nói :

- Tiểu cầu! Thế mới gọi là “Thiên đường có lối không đi, Địa ngục vô môn lại đến”! Người tự dẫn thân đến nộp mạng là hay lắm, đồ tốn công sức bốn Phó giáo chủ phải đi tìm!

Nói xong cười một tràng nữa khiến người ta cảm thấy rùng rợn đáng sợ như bị mũi kiếm đâm vào lưng.

Mai Quân Bích vừa đáp chân xuống đất nhìn tới bỗng sửng sốt!

Trước mắt chàng bỗng trống hoe, vừa rồi sáu người đang kịch chiến bỗng đi đâu không còn tích ảnh!

Chẳng những thế mà đến cả quái thạch, rừng thông và những khóm trúc rậm rạp cũng biến mất!

Vừa rồi chỉ là bóng ma ư?

Hay đó là ảo ảnh?

Nhưng rõ ràng có thanh âm của một trận kịch chiến cơ mà, hơn thế nữa còn có tiếng của một người tự xưng là Phó giáo chủ nữa...

Mai Quân Bích giụi mắt nhìn lại, thấy mình như đang đứng giữa một bãi sa mạc bao la, cát bụi mịt mù mờ mắt không trông thấy gì.

Thêm vào đó, nghe văng vẳng có tiếng réo gào như ma kêu quỷ khóc khiến người ta phải lạnh sống lưng.

Mai Quân Bích thất kinh biến sắc vội rút phát kiếm ra vung lên một vòng.

Lập tức ánh hào quang phát xạ chói lòa. Nhưng Côn Ngô kiếm có thần kỳ bào nhiêu cũng chỉ phát quang được trong phạm vi ba bốn thước, ngoài khu vực đó vẫn mờ mịt chẳng khác nào loài người trong thời hỗn mang.

Chợt nghe có tiếng kêu sợ hãi :

- Thư thư! Có chuyện gì vậy? Bọn tặc nhân đâu cả?

Mai Quân Bích nhận ngay ra giọng của Thôi Huệ.

Tiếng trả lời của Thôi Mẫn :

- Huệ muội hãy cẩn thận! Chúng ta sa vào cạm bẫy phục kích của chúng rồi!

Thanh âm lúc trước lại vang lên :

- Nha đầu đừng lo! Chẳng phải chỉ riêng các người lọt vào tử lộ đâu!

Có đồng bọn về chín suối sẽ vui lắm đấy! Đạo gia đi đây!

Thôi Huệ quát lên :

- Đạo tặc! Xem kiếm!

Sau đó nghe “Choang” một tiếng cùng ánh lửa chói lòa, chừng như thanh bảo kiếm của Thôi Huệ chém vào tảng đá.

Mai Quân Bích xác định phương hướng, hình như hai tỷ muội ở cách chàng chừng năm sáu trượng bên tả, liền gọi to :

- Huệ muội!

Thôi Huệ nhận ra tiếng chàng mừng rỡ reo lên :

- Mai đại ca!

Trong lúc quần bách này, sự xuất hiện của Mai Quân Bích làm tinh thần hai tỷ muội tăng lên không ít.

Vừa lúc đó chàng nghe có tiếng lướt gió từ phía sau đang tiến lại gần, biết Lục Thiệu tam kiều và Thượng Quan Yến, Cẩm Nhi, Kiếm Nhi liền quát to :

- Yến muội! Lùi lại nhanh! Đừng vào đây!

Nhưng đã muộn!

Thượng Quan Yến và Vu Thục Nhân kinh hãi kêu lên :

- Ui chao! Tiểu muội không thấy gì cả!

Tên tự xưng là “đạo gia” lại buông tràng cười độc địa nói :

- Ai đã sa vào Lạc Hồn trận của đạo gia thì vĩnh viễn chôn thây trong đó đừng hòng thoát chết.

Thôi Huệ thốt lên :

- Lạc Hồn trận?

Hình như nàng cũng biết trận pháp đó lợi hại thế nào.

Lại nghe rên “Đạo gia” sai bảo đồng bọn :

- Bốn vị Đàn chủ cứ việc nghỉ ngơi đi! Chúng sẽ không bao giờ còn tham gia đại hội được nữa. Bốn tọa còn phải đi bố trí thêm mấy trận nữa, xem còn được bao nhiêu tên lọt lưới để tham gia đại hội?

Hắn cười vang một tràng đầy đắc chí rồi nói tiếp :

- Bốn tọa phải đi Phong Đô, việc ở đây giao cho Hoàng đàn chủ Tử Vi đàn phụ trách là được!

Thanh âm xa dần.

Mai Quân Bích nghĩ thầm :

- “Chắc rằng hắn cũng là người của Cửu U môn... Hắn tự xưng là bốn tọa, không biết giữ chức vị gì...”

Chợt nghe tiếng Hồng Y La Sát Hạ Long Châu hỏi :

- Có phải đạo trưởng là Sử phó giáo chủ của Thiên Lý giáo không? Chúng tôi là môn hạ của Huyền Nữ giáo ở Lục Thiệu sơn.

- Hắc hắc! Phó giáo chủ đã đi xa rồi! Lạc Hồn trận không phân biệt bạn thù, ai đã lọt vào tất chết! Các người hãy nhận mệnh đi!

Hạ Long Châu quát lên :

- Cuồng đồ! Các người dám coi thường Lục Thiệu tam kiều sao?

Người kia cười thâm độc đáp :

- Hắc hắc! Đừng nói Lục Thiệu tam kiều mà ngay cả Cửu Thiên Ma Nữ tới đây cũng chịu chung số phận mà thôi!

- Vút vút...

Những thanh âm xé gió vang lên.

Đó là Lục Thiệu tam kiều nghe đối phương xúc phạm đến sư phụ, cả ba cùng nhất loạt nhắm hướng phát ra âm thanh bắn ám khí tới.

Ba thiếu nữ dùng các loại ám khí khác nhau.

Đại sư tỷ Hồng Y La Sát Hạ Long Châu vốn dùng Huyền Nữ châm bằng thép chỉ nhỏ bằng chiếc lông trâu nhưng uy lực rất lớn.

Nhị sư tỷ Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều thì dùng Đào Hoa chưởng mảnh như tơ có bôi chất kịch độc.

Còn Tam sư muội Vu Thục Nhân lại dùng Thất Diệu Lăng.

Lục Thiệu tam kiều với ba loại ám khí khác nhau rất nổi danh trong giang hồ, xưa nay phát ra ít người tránh thoát.

Lần này cả ba phát ra không dưới trăm mũi, nghe rào rào như cơn bão, chỉ nghe đủ lạnh sống lưng.

Nào ngờ bọn đứng bên ngoài trận chỉ cười lên hô hố, chứng tỏ thủ pháp của Lục Thiệu tam kiều thất hiệu!

Cả ba vô cùng tức tối, nhưng trận mịt mù cát bụi, chỉ nghe tiếng mà thấy địch nhân ở đâu, còn biết làm sao?

Qua một hồi, Mai Quân Bích bắt đầu trấn tĩnh lại.

Chàng thấp giọng hỏi :

- Hạ cô nương có nhận ra trong trận này có chỗ khác thường nào không?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu vẫn chưa nguôi giận, hậm hực nói :

- Đây chẳng qua chỉ là thứ trận pháp tầm xoàng của Thiên Lý giáo mà thôi, không ngoài Bát Quái Cửu Cung. Có lẽ cửa trận ở phía sau, chúng ta quay lại là ra được...

Thượng Quan Yến và Cầm Nhi, Kiếm Nhi sau khi rơi vào trận thấy xung quanh mù mịt cùng tuốt kiếm cầm tay sẵn sàng đối phó với mọi bất trắc.

Nhưng sau khi nghe tiếng Mai Quân Bích phía trước, cả ba người lập tức cảm thấy yên tâm dò dẫm trong bóng tối tiến đến gần.

Thượng Quan Yến hỏi to :

- Mai đại ca! Chúng ta đang rơi vào quái trận gì vậy? Dịch nhân đâu không thấy?

Thôi Huệ nhận ra giọng Thượng Quan Yến mừng rỡ nói :

- Yến muội cũng đến đây ư?

Thôi Mẫn cũng kêu lên :

- Tiểu Yến!

Vừa lúc ấy cuồng phong nổi lên càng mãnh liệt hơn trước gấp bội, tiếng rú gào nghe càng thê lương rùng rợn!

Chín người trong trận, kể cả Mai Quân Bích cảm thấy cát đá quất vào người rất bồng, không sao mở mắt ra được.

Chàng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Chỉ với mấy tảng đá, khóm trúc, gốc cây tầm thường mà chúng tạo ra trận pháp lợi hại như thế, chỉ e không dễ dàng đối phó đâu...”

Liên quát bảo mọi người :

- Chúng ta cứ đứng nguyên chỗ đừng đi lung tung! Đây chỉ là một chút ảo ảnh không có thực, từ từ sẽ tìm được cách giải...

Chưa kịp nói hết câu, chàng chợt cảm thấy một bàn tay mềm mại nắm lấy tay mình và thanh âm nhỏ nhẹ dịu dàng :

- Mai công tử! Chúng ta hãy đi sát với nhau cho khỏi lạc.

Người vừa nói là Hồng Y La Sát Hạ Long Châu.

Thiếu nữ này xem ra rất có kinh nghiệm, ba tỷ muội nắm lấy tay nhau cùng tiến thoái cho khỏi thất lạc mất nhau.

Như vậy hiện chỉ có bốn người là còn phối hợp hành động được, còn bọn Thượng Quan Yến ba người và thư muội họ Thôi, tuy có nghe giọng nói chỉ cách mấy trượng nhưng thoát tả thoát hữu không sao xác định được phương hướng.

Tiếng Thượng Quan Yến lại sợ hãi kêu lên :

- Mai đại ca! Các vị ở đâu thế?

Mai Quân Bích đã tập trung sẵn thánh lực, chỉ nghe Thượng Quan Yến nói, tay vẫn giữ tay Hồng Y La Sát Hạ Long Châu nói nhanh :

- Hạ cô nương! Đi thôi!

Dứt lời tung mình nhảy vút đi.

Lục Thiệu tam kiều nắm tay nhau cùng nhảy theo.

Nhưng họ vừa cất bước thì ảo ảnh nổi lên trùng trùng nhìn hoa cả mắt. Chỉ thấy xung quanh dựng lên vô số lên đá cao chọc trời, đao kiếm mọc lên tua tủa như chực cắm vào ngực họ!

Thêm vào đó, tiếng réo gào như muôn ngàn con mãnh thú đang xâu xé lẫn nhau khiến ai cũng phải rùng mình sởn gáy!

Với bản lĩnh của Mai Quân Bích và Lục Thiệu tam kiêu thì dù có rừng kiếm núi gươm thật cũng không ngăn được họ, huống gì đây đã biết rõ là ảo ảnh?

Thế là bốn người bất chấp mọi trở lực tiến về phía Thượng Quan Yến, Cầm Nhi, Kiếm Nhi và thư muội Thôi Mẫn.

Căn cứ vào thanh âm thì họ chỉ cách nhau bốn năm trượng là cùng. Nhưng không ngờ họ đi hoài mà không thấy năm người kia đâu.

Thật là điều hết sức quái gở, ngay cả người trầm tĩnh như Mai Quân Bích cũng cảm thấy mình như đang trong một giấc mơ vậy!

Quả thật chỉ trong mơ mới có hiện tượng kỳ quặc đó, nếu không sao chỉ mấy trượng mà sao đi hoài không tới.

Họ tưởng mình đi rất nhanh nhưng kỳ thực đôi chân nặng như đeo đá nên bước đi rất chậm!

Bốn người đều có cảm giác nửa mê nửa tỉnh, tuy vẫn cầm tay nhau nhưng hầu như không ý thức được mình đang ở đâu.

Xung quanh chỉ có cát bụi mịt mù và mây đen u ám, tối như bưng lầy mắt khiến đầu óc mơ màng, tưởng như chỉ muốn lăn ra mà ngủ một giấc.

Chợt trước mặt không xa nghe “Phịch! Phịch!” mấy tiếng giống như có người vừa ngã xuống.

Mai Quân Bích nhờ vận thần công Phật môn kháng cự nên đối tượng tỉnh táo, biết rằng đã có người không duy trì được nữa.

Chàng kinh hãi định bước sấn tên nhưng cảm thấy mình bị Hồng Y La Sát Hạ Long Châu kéo lại, nhìn sang thì thấy Lục Thiệu tam kiêu gần như không lê nổi đôi chân, người chao đảo chực ngã.

Mai Quân Bích liền quay lại vận đủ Ban Nhược thần công đánh vào hậu tâm của cả ba người.

Còn may Lục Thiệu tam kiêu bản lĩnh không kém.

Được Mai Quân Bích truyền thêm nội lực Phật môn, cả ba lập tức tỉnh lại vận công kháng cự.

Thấy họ đã tỉnh, chàng liền nói :

- Ba vị cô nương! Lạc Hồn trận này thật lợi hại. Chúng ta hãy ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc rồi tìm cách phá trận.

Ba người theo lời ngồi xuống.

Sau khi vận công điều tức một hồi, Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều mới lên tiếng nói :

- Mai công tử, đại sư thư, quái trận này ngoài việc bố trí kỳ môn và khí âm dương tạo thành luồng cuồng phong ra, Phó giáo chủ Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong còn bố trí bằng yêu thuật Ôn Hoàng tán là một loại độc chất, chỉ cần chúng ta cử động là phần được sẽ tung lên mà phải hít vào phổi rất nguy hiểm.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu hỏi :

- Nhị sư muội có mang theo giải được gì chống được Ôn Hoàng tán không?

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều thở dài đáp :

- Trong người tiểu muội tuy có giải được nhưng Ôn Hoàng tán thực ra không phải là độc chất thông thường mà được tạo ra từ những thi thể mắc bệnh ôn dịch thối rửa tạo thành một loại vi trùng. Trừ giải được độc môn của Sử Trường Phong ra không ai giải được đâu!

Hồng Y la Sát Hạ Long Châu lo lắng nói :

- Nếu vậy chúng ta đành ngồi ở đây chờ chết hay sao?

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều đáp :

- Tiểu muội nghĩ rằng chỉ có Mai công tử thân hoài thần công Phật môn Chiên Đàn thần công chống được với mọi loại yêu thuật tà công mới không bị Ôn Hoàng tán làm hại.

Cô ta thở dài nói thêm :

- Ài! Cho dù chúng ta có giải được Ôn Hoàng tán mà không phá được Lạc Hồn trận thì cũng cứ phải ngồi đây chịu chết thôi!

Mai Quân Bích nghe Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều nói như thế, trong đầu chợt lóe lên một ý :

- Mình đã không biết phương pháp giải kỳ trận thì cứ dùng công lực mà phá hủy hết các thú gỗ đá trong trận đi, nhất định Lạc Hồn trận sẽ không còn tác dụng.

Nghĩ thế liền nói :

- Ba vị cô nương cứ nghỉ ngơi đi, để tiểu sinh thử phá kỳ trận này rồi sẽ tính liệu việc khác.

Đã nói là làm, chàng không chờ Lục Thiệu tam kiêu trả lời liền đứng lên bắt tay vào việc.

Lạc Hồn trận quả nhiên lợi hại...

Mai Quân Bích vừa mới đứng lên, âm dương lập tức biến ảo, kỳ môn ngũ hành sinh khắc phát động, cảnh sắc liền biến đổi, cát bay đá chạy ào ào...

Thấy một hòn núi đá chắn ngang trước mặt, Mai Quân Bích tin rằng đó chỉ là một tảng đá liền phi thân nhảy tới vùng chướng với thập thành công lực đánh ra.

Ban Nhược thần công đủ sức xuyên kim phá thạch, cho dù là đá liền khối dính vào sơn thạch cũng bị hủy, nói gì chỉ mấy tảng đá vài trăm cân do sức người khiêng tới đặt ra để bố trận?

Trong tâm tưởng của Mai Quân Bích thì hiển nhiên một tảng đá ắt phải nát thành bụi phấn chẳng nghi.

Nhưng chàng đã sai lầm.

Chưởng lực đánh xuống chỉ cày lên một lớp đất cát khiến bụi bốc mù mịt, nguyên hòn núi mà chàng nhìn thấy chỉ là ảo ảnh.

Mai Quân Bích tự cười thầm rồi thu mình đáp xuống.

Nhưng lại xảy ra một quái sự khác.

Mai Quân Bích nghĩ rằng vừa rồi mình nhảy xa ít nhất là mấy trượng, nhưng khi đáp xuống mới thấy mình vẫn đứng ở vị trí lúc đầu, hòn núi đá vẫn sừng sững trước mặt như cũ!

Chàng kinh ngạc nghĩ thầm :

- “Đã nói rằng ảo ảnh tức là không có thực, nhưng vì sao lại có khả năng ngăn cản được mình chứ?”

Lòng đầy nghi hoặc, chàng quay lại nhìn và càng thêm sửng sốt.

Nguyên Lục Thiệu tam kiêu không còn ở đó nữa.

Mai Quân Bích nhận rõ vị trí đó đúng là nơi mà mình cùng ba thiếu nữ ngồi vận công, thế mà chỉ trong chớp mắt họ biến đi đâu?

Trong lòng đầy kinh hãi biến thành nỗi phẫn nộ, Mai Quân Bích gầm lên một tiếng như gầm hổ rống.

Chàng từng xông pha không ít trận mạc, nhưng chưa bao giờ chịu bất lực, hay nói cách khác là thảm bại như thế.

Trong tiếng gầm giận dữ, chàng tung mình lao vút lên cao, Côn Ngô kiếm múa lên sáng lòa.

Lần này chàng xuất tuyệt học Phật Tâm Huệ Kiếm vừa linh hội được từ chiếc vỏ A Nậu thần kiếm sau mấy tháng khổ luyện ở Lục Thiệu sơn.

Phật Tâm Huệ Kiếm vốn là công phu hàng ma tối thượng của Phật môn, hàm chứa Phật pháp vô thiên, đương nhiên đối với tà công càng phát huy uy lực thần diệu của nó.

Kỳ chiêu vừa phát, ánh hào quang chiếu ra chói lọi làm ảo ảnh biến mất, thấy rõ từng gốc cây, khóm trúc, tảng đá trong phạm vi ngoài một trượng.

Mai Quân Bích thấy kỳ chiêu tỏ thần uy, tinh thần trở nên phấn chấn, tay trái vận Ban Nhược thần công nhằm vào một tảng quái thạch bên tả cách bảy tám thước đánh tới, tay phải tiếp tục thi triển Phật Tâm Huệ Kiếm chém vào khóm trúc trước mặt.

Vang lên những tiếng nổ như sấm rền, tảng quái thạch bị chưởng lực đánh nát vụn thành muôn mảnh.

Gần như cùng lúc, Côn Ngô kiếm chém nát cả bụi trúc.

Lạc Hồn trận vốn có tác dụng hồ tương lẫn nhau, hơn nữa Mai Quân Bích đã phá được chủ trận.

Chỉ sau chốc lát, Lạc Hồn trận lập tức đình chỉ.

Mai Quân Bích đưa mắt nhìn lên.

Những tia nắng cuối cùng chiếu lên vách núi phía đông tỏa hồi quang xuống sơn cốc, tuy âm đạm nhưng cũng có thể nhìn rõ cảnh vật.

Bây giờ những tảng đá, cây tùng, khóm trúc không vờn biến ảo huyền diệu nữa mà đứng trong tĩnh lặng mơ màng trông thật ngoạn mục.

Nhưng trong lúc đó Mai Quân Bích chẳng còn tâm trí đâu mà ngắm cảnh sắc vội bỏ đi tìm đồng bạn.

Lục Thiệu tam kiều, thư muội Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và Cầm Nhi, Kiếm Nhi nằm rải rác thành từng nhóm giữa trận, ai nấy đều hôn mê bất tỉnh.

Chàng đang tần ngần chưa biết tìm cách gì giải cứu cho họ thì đột nhiên cảm thấy có một kinh phong đánh tới sau lưng.

Theo phản ứng tự nhiên, chàng lướt sang tả tránh chiêu rồi quay lại nhìn.

Một hắc y nhân tay cầm Nhật Nguyệt đao lao tới vừa xuất thủ ám toán nhưng thấy không trúng lại vung đao lên, vừa cười “hắc, hắc” nói :

- Tiểu tử! Người hãy thưởng thức Nhật Nguyệt đao pháp của bốn Đàn chủ Tây Môn đàn...

Mai Quân Bích đã nộ khí xung thiên, trong tay cầm sẵn Côn Ngô kiếm liền nghiêng răng lao tới.

Đường kiếm lóe lên như ánh chớp rồi vụt tắt ngay.

Tên Đàn chủ Tây Môn đàn Thiên Lý giáo chưa kịp nói xong thì rú lên thê thảm, bị kiếm chém xả từ vai xuống tận xương sườn, ruột gan đổ ra gục xuống chết ngay.

Ba hắc y nhân khác cũng vừa xông tới.

Thấy đồng bọn thảm tử, chúng không nói một lời lập tức vây lấy Mai Quân Bích từ ba phía, binh khí trong tay xuất chiêu sát thủ.

Đó là ba tên Đàn chủ khác trong Thiên Lý giáo, một tên dùng thiết chưởng, tên thứ hai dùng phát trần, còn tên thứ ba dùng Bạch Cốt chiết phiến.

Chốc lát tiếng cuồng phong rít lên ghê rợn, ba người vây bọc lấy Mai Quân Bích vào giữa trận.

Vốn đã giao chiến với nhiều cường địch hung mãnh hơn, Mai Quân Bích có coi ba tên Đàn chủ vào đâu?

Thấy thế công ác liệt của địch, chàng chỉ nhếch môi cười nhạt, người quay đúng một vòng, Côn Ngô kiếm vung lên...

Tiếng sắt thép chạm nhau phát ra loảng xoảng, Thiết chưởng, Phát trần và Bạch Cốt chiết phiến của ba tên Đàn chủ đều bị chấn lui.

Bây giờ Mai Quân Bích mới nhìn kỹ lại đối phương.

Nguyên trong số ba tên Đàn chủ thì chàng đã nhận ra được hai tên, bên tả là trung niên lão nhân trang phục theo kiểu văn sĩ, tay cầm Bạch Cốt chiết phiến.

Nguyên tên này là Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn, Huyền Vũ đàn chủ của Thiên Lý giáo.

Đứng giữa là một lão nhân cao lớn mắt to mày rậm, chính là Phiến Thiên Ấn Đặng Hạo, Thanh Long đàn chủ Thiên Lý giáo.

Mai Quân Bích đã từng gặp hai tên Đàn chủ Huyền Vũ đàn Lý Thu Sơn và Đàn chủ Thanh Long đàn Đặng Hạo ở Long Vương miếu ở Lăng Cơ thành gần một năm trước, khi bọn người của Thiên Lý giáo sai Tam Nghĩa hội vừa mới sát nhập vào giáo phái này lừa bắt Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng.

Còn lại là một lão nhân chừng năm mươi tuổi, mình mặc đạo y, tay phe phẩy chiếc phát trần.

64. Chương 64: Kiểm Trảm Tứ Đàn

Tuy Mai Quân Bích không biết người này nhưng chắc rằng lão cũng là một Đàn chủ của Thiên Lý giáo.

Bị Mai Quân Bích một chiêu đánh, cả ba tên Đàn chủ trở mắt nhìn chàng tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Mai Quân Bích vẫn chưa nguôi giận chỉ kiểm vào mặt đối phương lạnh lùng hỏi :

- Các người là người Thiên Lý giáo cả chứ gì?

Lão nhân mặc đạo y làm như không nghe thấy, đưa phát trần chỉ tay vào từ thi tên đồng bọn hỏi :

- Chính người đã giết Tây Môn đàn chủ có phải không?

Mai Quân Bích thản nhiên đáp :

- Ngoài ta ra còn có ai nữa?

Quả nhiên trong trận ngoài chàng ra, “Lục Thiệu tam kiều”, tỷ muội họ Thôi, Thượng Quan Yến và hai tên thư đồng vẫn còn bất tỉnh.

Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn nói :

- Hoàng đàn chủ, hẳn chính là tên tiểu tử cuồng ngạo gần đây rất nổi danh tên là Mai Quân Bích đó.

Lão đạo cười “hắc hắc” nói :

- Thủ đoạn của người thật độc ác.

Mai Quân Bích ngửa mặt cười to một tràng đáp :

- Tiểu sinh và quý giáo xưa nay không thù hận, cũng không xâm phạm đến nhau. Tiểu sinh chỉ đi ngang qua đây, thế mà các vị bố trí Lạc Hồn trận lại còn bỏ Ôn Hoàng tán để giết người. Ngay cả ba vị đệ tử của Huyền Nữ giáo trước đây cũng là đồng minh của quý giáo, các vị cũng không tha, nói rằng đã lọt vào Lạc Hồn trận thì không phân biệt bạn thù đều giết hết cả. Tin rằng tám người nằm hôn mê bất tỉnh kia không ai là cừu nhân của quý giáo cả. Như vậy thì ai tâm địa độc ác? Tiểu sinh và may phá được trận mà ra, tên đó thừa cơ người khác không phòng bị xuất thủ đột kích, chết đáng tội. Chính các người cũng vậy, chẳng hơn gì hắn, không nói một lời xông vào ngay chiêu đầu tiên đã hạ độc thủ. Nếu tiểu sinh hạ thủ không lưu tình thì ba vị cũng thành quỷ vong hồn dưới kiếm còn trách ai?

Lão đạo nhân chợt quát lên :

- Câm miệng! Trước mặt Hoàng Đạo Tử mà người dám ăn nói ngông cuồng như vậy sao?

Mai Quân Bích cười to đáp :

- Hô hô! Cái gì mà cuồng ngạo chứ? Người tưởng mình ghê gớm lắm sao? Chỉ cần đạo trưởng đối địch được mười chiêu...

Hoàng Đạo Tử tức giận gầm lên :

- Tiểu tử tiếp chiêu!

Lời chưa dứt, thân ảnh đã bổ xuống, cây phát trần phát ra ngàn sợi như những mũi kim chọc tới người Mai Quân Bích.

Chàng chỉ nhếch môi cười nhạt, Côn Ngô kiếm phát ra hào quang nhằm thẳng cây phát trần chém ra.

Không ngờ Hoàng Đạo Tử mới phát chiêu một nửa bỗng thu về, quát to một tiếng bất thần nhún người lên cao từ trên không xoay người chân trên đầu dưới ra chiêu “Phong Lôi Giao Kích”, muôn ngàn sợi tơ như mưa tủa xuống bao phủ lấy đối phương.

Mai Quân Bích vừa rồi có ý khinh địch, không ngờ Hoàng Đạo Tử biến chiêu thần tốc và lợi hại đến vậy.

Trong khi chưa biết đối phó thế nào, chàng vận Ban Nhược thần công để khỏi thụ thương. Nhưng luồng áp lực từ trên cao mạnh quá, dễ phòng bắt trắc lùi lại thêm một bước nữa.

Thân ảnh chưa kịp đứng vững đã cảm thấy một luồng kinh lực rất mạnh đánh vào hậu tâm mình.

Ngoài ra phía bên tả, một bóng người lướt vào trôn.

Mai Quân Bích kinh hãi nghĩ thầm :

- “Hoàng Đạo Tử chưa kịp đáp xuống đất, như vậy là Đoạn Hồn Phiến Lý Thu Sơn và Phiến Thiên Ẩn Đặng Hạo, một tên lợi dụng mình chưa kịp trầm ổn xuất thủ ám toán, còn tên kia lợi dụng lúc mình bị bức lùi để xông vào trôn làm hại những người còn hôn mê bất tỉnh...”

Ý nghĩ đó diễn ra nhanh như chớp, khiến Mai Quân Bích tức giận tự nhủ :

- “Bọn người Thiên Lý giáo đều là võ lâm bại hoại, không tên nào đáng được tha cả”.

Nghĩ thế sát cơ chợt hiện lên!

Mai Quân Bích quát to một tiếng, thân ảnh vừa lùi lại một bước lại lao lên như thần long tay kiếm tay chưởng cùng đánh ra.

Côn Ngô kiếm phát ra chiêu “Anh Lạc Tán Phân” nhằm thẳng nắm tơ của cây phát trần còn tay trái xuất Ban Nhược thần công đánh ngược về sau lưng.

Hoàng Đạo Tử thấy Mai Quân Bích bị bức lui bụng cả mừng định gia thêm hai thành công lực kết hợp với Phiến Thiên Ẩn Đặng Hạo kết liễu đối phương.

Nào ngờ chàng mới lùi một bước bỗng bất thần tiến tới trường kiếm phát chiêu vô cùng uy mãnh, kiếm ảnh chói lòa, kiếm khí như giông bão, kinh hãi nghĩ thầm :

- “Không ngờ tiểu tử này võ công cao cường như vậy”.

Liều bề không đối phó nổi, y định thu chiêu nhảy lùi để tránh nhưng tiếc rằng không kịp nữa rồi.

Chỉ nghe một chuỗi tiếng xoẹt xoẹt, Hoàng Đạo Tử cảm thấy tay phải nhẹ bỗng đi thấy cây phát trần của mình bị chém một nửa, muôn ngàn sợi lá tả bay xuống.

Người ám toán Mai Quân Bích từ sau chính là Đặng Hạo, lợi dụng chưởng lực Phiến Thiên Ẩn lừng danh giang hồ mà hấn tự sáng tác ra trên sơ sở Đại Thủ Ẩn được một tên Phiến tăng truyền thụ cho. Hấn tin rằng với Phiến Thiên Ẩn từng lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm lần này đột kích nhất định Mai Quân Bích phải bỏ mạng.

Nào ngờ hấn phát chưởng sắp tới hậu tâm Mai Quân Bích thì chàng lướt tới một bước, chưa kịp gia tăng công lực vào Phiến Thiên Ẩn đánh tới thì cảm thấy một đạo kinh cực kỳ uy mãnh đánh ngược lại.

Hai cỗ kinh lực tiếp nhau nổ vang như sét.

Phiên Thiên Ân làm sao sánh nổi với thần công Ban Nhược thần chưởng?

Sau tiếng nổ, Đặng Hạo ôm ngực rú lên, thân hình to lớn bị đánh văng đi hai trượng, há miệng vọt ra một luồng tiễn huyết.

Nói thì chậm nhưng kỳ thực diễn biến lúc đó rất nhanh.

Vừa hủy binh khí Hoàng Đạo Tử và đả thương Đặng Hạo xong, Mai Quân Bích không có thời gian nhìn lại đối thủ vội tung người vào trận đuổi theo Lý Thu Sơn.

Tên Đàn chủ Huyền Vũ đàn vốn là người rất có kinh nghiệm đối địch, vừa nghe tiếng gió biết Mai Quân Bích đuổi theo liền dung chiếc thiết phiến đánh ra một chiêu “Khổng Tước Khai Bình”.

Mai Quân Bích vẫn chưa hết phần nộ, nhất là với kẻ địch bất cớ hoặc làm hại những người còn hôn mê bất tỉnh này, quyết ý trừng trị đích đáng.

Với Lý Thu Sơn dù xuất thủ trực diện chàng còn không sợ nữa là đánh ngược lại phía sau. Thấy thiết phiến đánh tới mình, Mai Quân Bích vẫn không ngừng lại, tay trái vận Ban Nhược thần công đánh tới cổ tay phải cầm thiết phiến, trường kiếm chém bổ xuống vai Lý Thu Sơn.

Tên Đàn chủ Huyền Vũ đàn bị chưởng lực đánh trúng, cánh tay phải tê rầm rủ xuống buông rơi cây Bạch cốt thiết phiến đã thành danh trên giang hồ mấy chục năm... Tiếp đó Đoạn Hồn Phiến rú lên một tiếng rồi tắt nghẹn giữa chừng, bị trúng một kiếm đứt làm hai đoạn chết lả xuống đất.

Bấy giờ Hoàng Đạo Tử cầm nửa cây phát trần lao theo vào trận, thấy Lý Thu Sơn gặp nguy nhưng không làm sao cứu kịp.

Đoạn Hồn Phiến Lý Thu Sơn tên ma đầu nổi danh giang hồ mấy chục năm nay, không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm đã bỏ mình dưới cây Bạch cốt thiết phiến, đã phải đền tội một cách bi thảm như vậy.

Mai Quân Bích quay lại chậm rãi bước từng bước một đến trước mặt Hoàng Đạo Tử nói :

- Tên họ Hoàng kia! Mau đưa giải được Ôn Hoàng tán ra, ta còn có thể niệm tình mà tha ngươi một mạng...

Hoàng Đạo Tử bỗng cười lên một tràng :

- Hô hô hô...

Trong bốn tên Đàn chủ ở đây thì Hoàng Đạo Tử thân phận cao nhất. Mắt thấy ba tên Đàn chủ nội trong mấy chiêu đã bỏ mạng, Hoàng Đạo Tử quá hiểu rằng sức mình đấu với thiếu niên đó thì khác nào trứng chọi đá.

Nhưng vốn là nhân vật thành danh trên giang hồ mấy chục năm, Hoàng Đạo Tử cũng là người biết giữ gìn danh tiếng.

Người ta có câu: cáo chết để da, người chết để tiếng.

Sự việc đã đến nước này, chẳng lẽ uy danh xây dựng trong mấy chục năm lại đành chịu hủy trong một ngày?

Y ngửa mặt cất một tràng cười đang nhìn Mai Quân Bích nói :

- Giải được Ôn Hoàng tán Phó giáo chủ trước khi đi quả thực đã giao lại cho đạo gia.

Tới đó đưa tay lấy ra một bình sứ nhỏ rồi nói tiếp :

- Thế nhưng tên họ Mai ngươi muốn ngửa tay xin là được nó thì chẳng phải chuyện dễ dàng đâu!

Mai Quân Bích nhíu mày hỏi :

- Ngươi muốn gì?

Hoàng Đạo Tử cười thâm độc nói :

- Muốn thế này!

Dứt lời đưa tay bóp mạnh!

Chỉ nghe một tiếng “Bộp”, Hoàng Đạo Tử phát tay làm bình giải được bị bóp nát bay tán loạn theo gió.

Mai Quân Bích không ngờ đối phương dùng thủ đoạn ác độc đó, nhất thời đứng ngẩn người ra...

Hoàng Đạo Tử nhìn chàng bằng ánh mắt căm hờn, cất một tràng cười đắc ý đầy khiêu khích nói :

- Đạo gia chỉ có một mạng này thôi, tiểu tử ngươi động thủ đi.

Thấy giải được bị Hoàng Đạo Tử hủy mất, tám người kia không còn cách gì cứu thoát khỏi Ôn Hoàng tán, Mai Quân Bích nộ khí xung thiên nghiêng răng nói :

- Ngươi cho rằng ta không giết ngươi chăng?

Dứt lời thân ảnh lao tới, Côn Ngô kiếm chém phạt thẳng xuống đầu Hoàng Đạo Tử.

Lão đạo cười “Hắc hắc” hai tiếng, không lùi không tránh, tay phải giương lên đâm thẳng chiếc phát trần vào ngực đối phương. Hiển nhiên dung phương pháo lưỡng bại câu thương liều mạng với đối phương.

Hàng nghìn sợi tơ trên cây phát trần được Hoàng Đạo Tử vận nội lực vào trở nên rắn như những cây kim thép bắn thẳng tới Tấn Tâm huyết Mai Quân Bích...

Bấy giờ song phương chỉ còn cách nhau vài thước, thể Mai Quân Bích bổ xuống muốn tránh cũng không còn khả năng. Thanh Côn Ngô kiếm không chút do dự chém thẳng xuống.

Trong lúc tính mạng hai đối thủ như chỉ mảnh treo tranh thì chợt nghe tiếng người quát lên :

- Thanh niên nhân, hạ thủ lưu tình...

Thanh âm từ rất xa nhưng Mai Quân Bích vẫn nghe rất rõ, hơn nữa còn cảm thấy giọng nói rất quen thuộc.

Đó là người nói dùng thủ pháp thặng thừa Thiên Lý Truyền Âm.

Nhưng Mai Quân Bích không có ý thu chiêu, hơn nữa lúc này thi chiêu thì đã quá muộn.

- Phập!

Tiếp theo đó là tiếng rú thê thảm và tiếng Mai Quân Bích nặng nề đáp xuống đất.

Hoàng Đạo Tử mặt mày tái mét, toàn thân run rẩy cố sức giữ để khỏi ngã khụy xuống, tay trái ôm vết thương máu chảy trào ra như suối.

Nguyên cả cánh tay y bị kiếm chém đứt ngọt tới tận vai.

Hoàng Đạo Tử vừa đau đớn vừa kinh hoàng lại vừa kinh ngạc nhìn Mai Quân Bích bụng bảo dạ :

- “Không hiểu sao hàng trăm sợi tơ được mình vận công vào trở thành cứng như thép đã đâm trúng Tấn Tâm huyết mà hấn vẫn bình yên vô sự là sao chứ? Chẳng lẽ hấn luyện thành Kim Cương Bất Hoại thân?”

Y chợt buông tiếng thở dài rồi tung mình về phía cốc khẩu.

Mai Quân Bích nghiêng răng quát :

- Đạo tặc! Ngươi tưởng tẩu thoát được sao?

Đồng thời phi thân đuổi theo.

Thế nhưng chàng chưa kịp nhấc chân thì có hai nhân ảnh lao tới chặn đường. Một người nói :

- Thanh niên nhân! Hãy để cho hấn đi.

Mai Quân Bích đành dừng lại đưa mắt nhìn.

Người chặn đường chàng là Xuyên Thiên Phi Thủ, bên cạnh lão còn một đạo nhân bận thanh bào mặt trùm kín bằng khăn đến đứng khoanh tay vẻ rất du nhân.

Mai Quân Bích tra kiếm vào bao chấp tay nói :

- Thì ra lão tiến bối! Tên yêu đạo đó của Thiên Lý giáo...

Chưa nói dứt câu, chàng chợt nhớ người đến cùng Xuyên Thiên Phi Thử cũng là đạo nhân nên bối rối ngừng lại.

Xuyên Thiên Phi Thử chừng như hiểu ra tâm ý chàng nên vừa cười rình rích vừa nói :

- Thanh niên nhân! Hoàng Đạo Tử chỉ có tính tình kiêu ngạo thôi, chưa đến nỗi là cùng hung cực ác như những tên khác trong Thiên Lý giáo. Hắn bị chặt đứt một tay, trừng phạt thế là đủ, cứ để hắn đi.

Tới đó lão thay đổi đề tài :

- Nào! Bây giờ lão trộm ta xin giới thiệu...

Rồi chỉ tay sang đạo nhân, nhưng không hiểu sao lại trở nên do dự, đôi mắt tròn nhỏ như mắt chuột hấp háy một lúc rồi cười hô hô nói :

- Đạo huynh! Vị thiếu niên này là nhân vật gần đây rất nổi danh trên giang hồ Mai Quân Bích thiếu hiệp đó.

Mai Quân Bích thấy thái độ Xuyên Thiên Phi Thử khác thường như vậy biết rằng chắc có nguyên nhân. Chàng tự hỏi :

- “Đạo nhân này là ai mà trùm đầu bịt mặt bí ẩn như thế? Xuyên Thiên Phi Thử định giới thiệu người đó sao đột nhiên lại đổi ý?”

Y cùng lão trộm tới đây có mục đích gì?

Nhưng Mai Quân Bích không có thời gian băng khoảng nhiều chuyện này, liền nghĩ ngay tới những người trúng Ôn Hoàn độc còn nằm mê man trong trận.

Giải được đã bị Hoàng Đạo Tử hủy mất, may gặp được Xuyên Thiên Phi Thử, chàng lóe lên chút hy vọng, không biết lão có giúp được gì không?

Chính lúc Mai Quân Bích định hỏi thì Xuyên Thiên Phi Thử đã tranh lời :

- Thanh niên nhân! Chẳng cần nói nữa! Trong đầu ngươi nghĩ gì, lão trộm ta biết cả rồi! Chúng ta chính vì Lạc Hồn trận và thứ độc dược ôn dịch này mà tới đây. Không ngờ ngươi đã phá được trận mà ra, nay chỉ còn một nửa công việc mà thôi! Xem ra bản lĩnh ngươi thật là ghê gớm.

Lão so vai rụt cổ, vừa tỏ vẻ khâm phục nhưng xem ra Lạc Hồn trận bị phá làm lão mất hứng một phần.

Mai Quân Bích nghe khẩu khí và thấy thái độ lão, đoán được là đạo sĩ bịt mặt là do Xuyên Thiên Phi Thử mời đến đây phá trận để cứu mình.

Chàng nghĩ hoặc nghĩ thầm :

- “Làm sao lão ta biết được Phó giáo chủ Thiên Lý giáo bố trí Lạc Hồn trận vây hãm chúng ta trong cốc? Có thể đạo nhân này là người của Thiên Lý giáo không?”

65. Chương 65: Băng Hỏa Bất Dung

Trong lòng Mai Quân Bích còn bán tính bán nghi thì chợt nghe Xuyên Thiên Phi Thử cười nói :

- Sử Trường Phong thật là kẻ nguỵ kế đa đoan! Hắn đã tính liệu trước thế nào lão trộm ta cũng nhờ người tới nên mới tìm nơi ẩn mật để bố trí, suýt nữa thì tìm không ra...

Lão nhìn Mai Quân Bích hỏi :

- Sử Trường Phong đâu? Hắn chạy mất rồi sao?

Mai Quân Bích chợt nhớ lại lúc mình mới nhập trận, tên tự xưng là bốn tọa nói sẽ đi Phong Đô.

Về sau Hồng Y La Sát Hạ Long Châu hỏi hần có phải là Sử phó giáo chủ không thì mấy tên Đàn chủ bảo rằng Phó giáo chủ đã đi xa rồi.

Nghĩ rằng tên đó tất là Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong, chàng liền đáp :

- Sau khi tiểu sinh bị hãm vào trận, có một người tự xưng là bốn tọa giao cho tên Hoàng Đạo Tứ chỉ huy ở đây, còn hần nói mình phải đến Phong Đô. Không biết lão tiên bối hỏi Sử Trường Phong có phải hần không?

Xuyên Thiên Phi Thử đánh mắt sang đạo nhân, giọng đặc ý :

- Ta đã bảo mà, Sử Trường Phong sẽ không khi nào chịu ở lý một chỗ mãi đâu, không sai chứ?

Lại nhìn Mai Quân Bích hỏi :

- Thanh niên nhân, ngươi nghe không lầm chứ? Hần chạy đến Phong Đô làm quái gì vậy?

Mai Quân Bích lắc đầu đáp :

- Đi làm gì thì không biết, nhưng tiểu sinh dám chắc mình không nghe nhầm đâu.

Đạo nhân từ khi xuất hiện vẫn im lặng không nói tiếng nào, mãi đến lúc đó mới đột nhiên lên tiếng :

- Lão tiên bối! Nếu Mai Tam công tử quả thật nghe không nhầm thì có lẽ việc này đã xảy ra biến hóa nào khác. Theo ý vân bối thì chúng ta nên tới đó ngay!

Xuyên Thiên Phi Thử gục gặt cái đầu nhỏ xíu, cười đáp :

- Chỉ có mấy thứ sâu bọ đó mà quan hệ đến an nguy của toàn vô lâm, lão trộm ta thật không sao ngờ được!

Lão lục tìm trong túi lấy ra một chiếc túi lụa màu vàng nhỏ vận công cho căng phồng lên.

Mai Quân Bích chợt ngửi thấy có mùi hắc xộc vào mũi khiến chàng không nhịn được phải hắt hơi một cái.

Xuyên Thiên Phi Thử lần lượt đến bên Lục Thiệu tam kiều, Thượng Quan Yến, Cẩm Nhi, Kiếm Nhi và thư muội Thôi Huệ cúi xuống dí cái túi lụa màu vàng vào mũi tám người.

Tiếng hắt hơi nổi lên không ngớt, mọi người dần dần tỉnh lại ngỡ ngác đưa mắt nhìn quanh, sau đó đứng lên chạy tới vây lấy Mai Quân Bích.

Thượng Quan Yến chợt trông thấy Xuyên Thiên Phi Thử đứng gần đó liền chạy lại gần cười nói :

- Thử gia gia cũng tới đây ư? Vân bối đoán rằng chính gia gia đã phá Lạc Hồn trận quái quỷ đó, đúng không nào?

Xuyên Thiên Phi Thử đưa mắt nhìn đạo nhân bằng ánh mắt rất khó tả rồi mới quay lại trả lời :

- Không phải thế đâu! Thử gia gia đến đây chậm mất một bước, Mai ca ca của ngươi đã phá trận trước đó rồi!

Thượng Quan Yến nghe nói Mai ca ca phá được Lạc Hồn trận, vừa ngạc nhiên vừa thích thú chạy sang hỏi :

- Mai ca ca, đúng là huynh phá được trận đó hay sao? Bọn tặc nhân đâu cả? Huynh giết sạch rồi chứ gì?

Bấy giờ nàng mới trông thấy ba tử thi nằm rải rác trong trận.

Không ai chú ý đến đạo nhân đứng một mình.

Vị đó bịt kín mắt nên không trông rõ diện mạo nhưng ánh mắt nhìn Thượng Quan Yến không rời đây về quan tâm.

Có thể đoán rằng vị đạo nhân đó đang rất xúc động.

Lúc sau, đạo nhân thu lại ánh mắt nhìn sang Xuyên Thiên Phi Thử, giọng đã cố trấn tĩnh nhưng vẫn còn hơi run :

- Lão tiên bối, chúng ta đi thôi!

Xuyên Thiên Phi Thử vội đáp :

- Phải phải!

Lão cất túi lụa vàng vào túi rồi nhìn sang Mai Quân Bích gật đầu nói :

- Lão trộm ta có việc khẩn cấp phải đi ngay, không thể ở lâu được.

Sau đó lướt mắt nhìn mọi người ra ý chào rồi cùng đạo nhân phi thân lao về hướng cốc khẩu.

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều nhìn theo Xuyên Thiên Phi Thử một lúc mới quay lại Mai Quân Bích nhún mày hỏi :

- Mai công tử, lão đầu đó là ai vậy? Cái túi màu vàng đó rõ ràng là Bách Độc tán của nghĩa phụ bị trộm mất, làm sao ở trong người lão ta được chứ?

Thượng Quan Yến tranh lời :

- Nhiếp thư thư không biết người đó sao? Lão chính là thần trộm đệ nhất giang hồ Xuyên Thiên Phi Thử tề danh trong Nam Cái Bắc Thâu đó!

Vu Thục Nhàn cười nói :

- Danh hiệu đó thật không sai chút nào! Trông lão chẳng khác gì một con chuột!

Mọi người nghe thế cùng cười ồ lên.

Bấy giờ Mai Quân Bích mới nhớ rằng Lục Thiệu tam kiều và Thôi Mẫn còn chưa biết nhau nên đứng ra giới thiệu, sau đó cười hỏi :

- Mẫn muội! Hai thư muội làm thế nào mà lạc vào đây thế?

Thôi Mẫn đáp :

- Theo kế hoạch mà chúng ta đã thỏa thuận, muội và Tiểu Huệ về Nhạc Sơn nhưng không biết gia gia bỏ đi đâu mất, cũng không nhắn gửi lại gì cả. Chúng tôi đi tìm lão nhân gia tới đây thì gặp phải người của Thiên Lý giáo, thế là động thủ...

Mai Quân Bích gật đầu.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu bỗng tức giận nói :

- Mai công tử! Xem tình hình này thì chắc rằng Thiên Lý giáo đã liên kết với Cửu U môn, vì thế cần phải hết sức cẩn thận đối với Mạnh Lan Thắng Hội mới được!

Tính cách của Mai Quân Bích là càng đứng trước cường địch, chẳng những không sợ mà lại càng tăng thêm hào khí.

Chàng cất tràng cười ngạo nghễ, mắt phát thần quang lấp lánh nói :

- Cho dù hai thế lực đó liên kết với nhau thì cũng chỉ như hai đàn chuột mà thôi, dám tàn hại được võ lâm ư?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu tuy không tán thành thái độ khinh địch của Mai Quân Bích nhưng không nói gì.

Thượng Quan Yến cất lời :

- Mai đại ca, tiểu muội thường nghe ngoại công nói rằng Thiên Lý giáo chủ Từ Bạch Thạch võ công cao thâm mạc trắc. Ngoài vị Giáo chủ trước đây là Trí Cơ Tử đã chết một cách bất minh bất bạch ra, không ai biết rõ lai lịch của hắn. Ôn Hoàng đạo nhân chính là sư đệ của Từ Bạch Thạch đấy.

Họ đàm luận thêm một hồi nữa rồi cùng nhau rời khỏi sơn cốc tiếp tục hành trình theo kế hoạch.

Lên khỏi cốc thì trời đã tối mịt.

Đi chưa được bao xa, bỗng nghe phía trước có âm thanh của một cuộc hỗn chiến.

Mai Quân Bích quay lại nói :

- Có người đang đánh nhau, chúng ta nhanh tới xem!

Rồi không chờ mọi người phản ứng, chàng tể ngựa lên trước.

Quả nhiên giữa bãi cỏ bên đường có mấy người đang kịch chiến, tuy không nhận ra ai nhưng căn cứ vào chiêu thức và mức độ quyết liệt của cuộc đấu thì những người tham chiến đều là nhất lưu cao thủ võ lâm.

Cuối bãi cỏ sát bìa rừng có một chiếc kiệu hoa, hai bên kiệu đứng mười sáu tên hồng y thiếu nữ, mỗi người cầm trên tay một ngọn hồng đăng.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu phi ngựa tới gần, thốt lên :

- Phó giáo chủ!

Chỉ cần nhìn chiếc kiệu và mười sáu ả tỳ nữ, người trên giang hồ chẳng ai không biết đó chính là Hồng Đăng phu nhân. Nhưng bà ta vẫn ngồi trong kiệu hay đang xuất thủ trong đám người hỗn độn giữa bãi cỏ kia?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu chưa biết nên làm gì, nhìn tới thấy Mai Quân Bích đã rời yên ngựa không biết đi đâu.

Giữa đấu trường, chiến cuộc mỗi lúc càng thêm quyết liệt, đao quang kiếm ảnh trùng trùng, kinh khí nổi lên rất ghê rợn.

Chợt nghe một tiếng quát vang :

- Dừng tay!

Đồng thời một nhân ảnh lao xuyên qua màn kiếm ảnh lao vào giữa vòng đấu, tiếp đó một chuỗi âm thanh vang rền như sấm.

Những đối thủ đang kịch đấu bị một người giống như từ trên trời rơi xuống dùng một kỳ chiêu nào đó đánh giạt binh khí, đều cảm thấy cánh tay tê chồn, đồng thanh la lên kinh hãi rồi phân phân lùi lại.

Trận đấu lập tức đình chỉ.

Người vừa xuất hiện đứng đỉnh lập giữa bốn người ba nam một nữ, thanh bào phơ phất, diện mạo anh tuấn.

Chính là Mai Quân Bích!

Côn Ngô kiếm vẫn nằm nguyên trong vỏ đeo ở thắt lưng, không biết chàng đã thu kiếm hay chưa từng dùng tới nó?

Phó giáo chủ Huyền Nữ giáo Hồng Đăng phu nhân tay vẫn cầm trường kiếm, đầu tóc dính bết lại, trán đầm mồ hôi.

Có lẽ trong cuộc đấu vừa rồi bà ta ở thế hạ phong.

Đứng đối diện với Hồng Đăng phu nhân gồm ba người, một tăng hai đạo.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu chỉ nhận ra một trong ba người, đó là lão đạo nhân thân thể cao lớn, râu tóc bạc trắng, mình mặc ngân bào đứng giữa.

Lão nhân đó là Chuông môn nhân phái Hoa Sơn Thái Bạch Thần Ông.

Đứng bên cạnh lão, bên tả là một lão hòa thượng bận tăng y màu xám, tay cầm thiền trượng.

Bên hữu Thái Bạch Thần Ông là một lão đạo nhân vóc người cũng rất tráng kiện, râu bạc dài chấm ngực.

Cả ba người đều đã vào tuổi cổ lai hi.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Thái Bạch Thần Ông thân phận không nhỏ, hai người kia tất cũng là nhân vật danh tiếng trong võ lâm, làm sao lại liên thủ đối phó với Phó giáo chủ?”

Nghĩ thế cô ta quay lại vẫy mọi người rồi giật cương phi thẳng vào đấu trường.

Nguyên trước đó Mai Quân Bích phi ngựa tới, vừa nhìn qua là đã nhận ra người bị ba đối thủ vây đánh chính là Phó giáo chủ Huyền Nữ giáo Hồng Đăng phu nhân.

Bọn Thái Bạch Thần Ông ba người đều có võ công cao cường, bất cứ người nào đều không kém Hồng Đăng phu nhân, thử hỏi làm sao bà ta không bị bức lùi?

Mai Quân Bích thấy tình cảnh Hồng Đăng phu nhân đang hết sức quẫn bách, không kịp quay lại báo cho Lục Thiệu tam kiêu liền nhảy xuống ngựa lao ngay vào vòng chiến.

Thân còn lơ lửng trên không chàng đã rút Côn Ngô kiếm ra thì triển một chiêu “Phật Pháp Vô Biên” trong Phật Tâm Huệ Kiếm đánh lùi cả bốn đối thủ.

Bốn người tham chiến vừa nhận ra có người xuất hiện, kinh hãi ngẩng lên nhìn thì đã thấy kiếm quang chói lòa, kiếm khí cực kỳ hung hãn.

Chưa kịp nhận ra đối phương là ai, ba người vung binh khí lên đỡ nhưng giống như đánh vào một bức tường thép, binh khí dội trở ra, cánh tay tê chồn kinh hãi lùi lại.

Hồng Đăng phu nhân được giải cứu, áp lực giảm đi, bấy giờ mới lùi lại thở phào một hơi, đưa tay áo lau mồ hôi trán.

Nhận ra Mai Quân Bích, bà ta cười nói :

- Tiểu huynh đệ! Thì ra là người!

Thái Bạch Thần Ông trừng mắt nhìn chàng quát :

- Tiểu tử! Người đến thật đúng lúc!

Nói xong cười hắc hắc hai tiếng đầy khiêu khích.

Lão hòa thượng đọc một câu Phật chú :

- A di đà Phật!

Đồng thời tay cầm chalice thiền trượng bước lên, từ đôi mây bạc, hai tia mắt phát ra ánh hàn quang rất đáng sợ nhìn Mai Quân Bích hồi lâu, sau đó quay sang Thái Bạch Thần Ông hỏi :

- Đạo huynh biết vị tiểu thí chủ này ư?

Thái Bạch Thần Ông chưa kịp trả lời thì Hồng Đăng phu nhân đã hướng sang Mai Quân Bích cười nói :

- Tiểu huynh đệ! Chắc rằng ngoài Thái Bạch Thần Ông ra người còn chưa biết hai vị này, ta sẽ giới thiệu giúp người.

Bà ta chỉ tay vào lão hòa thượng nói :

- Vị này là Hạo Đầu Thượng Nhân, Phương trượng của Thanh Lương tự ở Ngũ Đài sơn.

Lại chỉ sang lão đạo nhân đứng bên phải Thái Bạch Thần Ông, tiếp giọng :

- Còn vị này là Chuổng môn nhân phái Thanh Thành Tùng Linh đạo trưởng.

Tới đó đôi nhãn châu nhìn sang Hạo Đầu Thượng Nhân và Tùng Linh đạo trưởng cười khanh khách nói tiếp :

- Còn vị tiểu huynh đệ này của bốn tọa là Mai Tam công tử Mai Quân Bích ở Thiên Thai.

Giọng bà ta tỏ ra thân thiết, giống như đối với thân bằng cố hữu chứ chẳng phải là địch nhân vừa qua một cuộc đấu sinh tử.

Cả hai người đều là Chuổng môn nhân đương nhiên từng nghe không ít về vị thiếu niên gần đây danh nổi như cồn này.

Thế nhưng cả hai đều không ngờ rằng nhất đại nữ ma đầu Cửu Thiên Ma Nữ và vị uy danh hiển hách Thái Bạch Thần Ông đều bị hại dưới tay một thiếu niên chỉ mới trên dưới hai mươi tuổi, vẻ ngoài trông như thư sinh này.

Nếu như vừa rồi chàng không xuất một chiêu đánh lùi cả bốn đại cao thủ thì ai dám tin điều đó là sự thực?
Bởi thế cả hai đều đứng ngẩn mặt nhìn chàng.

Lúc sau Tùng Linh đạo trưởng lướt mắt nhìn sang Hạo Đầu Thượng Nhân và Thái Bạch Thần Ông rồi cười hô hô nói :

- Thiếu niên này thân thủ phi phàm. Tuy nhiên đã là đồng bọn của Hồng Đăng Ma Nữ tất chẳng phải là thứ thiện lương gì!

Thái Bạch Thần Ông gật đầu đáp :

- Đạo huynh nói không sai. Việc của Cửu đại môn phái chúng ta là trừ ác tận gốc. Hai vị cứ đối phó với Hồng Đăng Phó giáo chủ đi, còn tiểu tử này cứ giao cho bản đạo!

Hồng Đăng phu nhân hừ một tiếng nói :

- Thần Ông người nói sao đơn giản thế? Món nợ hai mươi năm trước, bốn tọa bắt cả ba người với tư cách là tôn chủ của một phái phải trả cả vốn lẫn lãi! Người có muốn trốn chạy ta cũng không cho phép đâu!

Mai Quân Bích vừa rồi nghe Tùng Linh đạo trưởng nói mình là đồng bọn của Hồng Đăng phu nhân tất không phải giống thiện lương, đã thấy bức mình.

Sau Thái Bạch Thần Ông lại nói giết chàng để trừ ác tận gốc, trong lòng lại càng tức giận nghĩ thầm :

- “Những tên này thân là Chưởng môn nhân, lại tự cho mình là danh môn chánh phái mà hồ đồ kiêu ngạo như thế, chẳng trách nào không ít đệ tử của Cửu đại môn phái có hành vi hung tàn bạo ngược chẳng khác gì hắc đạo!”

Nghĩ thế ngẩng mặt cười vang một tràng, mắt phát hàn quang quét nhìn sang ba vị Chưởng môn nhân không chút thiện cảm, cất giọng khinh khỉnh nói :

- Ba vị đều là tôn chủ của một trong Cửu đại môn phái tự vỗ ngực cho mình là danh môn chánh phái, vậy có biết giáo thì không có chính giáo tà giáo, đạo thì không có bằng môn tả đạo. Người ta tâm địa thiện lương, làm điều chính trực thì thân trong tà môn vẫn được coi là chính nghĩa. Nếu hành vi ngang tàng bạo ngược thì dù có được coi là danh môn chánh phái thì cũng vẫn là hạng tà ma thôi! Trong dị giáo bằng môn vẫn có những nghĩa sĩ chân chính. Các vị có tư cách gì mà khẳng định người khác là thiện lương hay gian tà? Hơn nữa hiện tại võ lâm đang trong cơn họa kiếp, Cửu U môn đang tàn hại hắc bạch lưỡng đạo trong giang hồ. Cửu đại môn phái lẽ ra phải nhận trách nhiệm nặng nề cứu võ lâm thoát khỏi đại nạn. Sao ba vị không nghĩ cách trừ ma hộ đạo, trái lại còn gây xung khắc để làm náo loạn trận tuyến chống thù chung? Hiện tại tiểu sinh không ngần ngại gì mà thừa nhận cùng với Hồng Đăng phu nhân là đồng bọn, được Thiết Quả Tiên lão tiên bối đến để bàn bạc việc đối phó với Mạnh Lan Thắng Hội của Cửu U giáo chủ. Không ngờ ba vị chỉ nghĩ đến môn phái mình mà chẳng nghĩ gì đến đại cục của toàn võ lâm đang cơn nước sôi lửa bỏng. Thử hỏi chỉ dựa vào lực lượng kém cỏi của Cửu đại môn phái các người thì có đủ sức chống cự nổi với Cửu U môn không? Hãy tính xem trong Cửu đại môn phái có mấy trăm cao thủ đã biến thành thuộc hạ của Cửu U giáo chủ?

Chàng bỗng cười to một tràng, nói tiếp :

- Hô hô! Nếu như Cửu đại môn phái đủ sức đối phó được với Câu Hồn Luật Lệnh thì không đến nỗi bị hấn bắt đi hơn một nửa cao thủ. Nói thật, ba vị là nhất đại tôn sư của một phái nhưng chỉ sợ rằng đến Mạnh Lan Thắng Hội lần này chẳng giữ nổi tính mạng đâu!

Thái Bạch Thần Ông, Hạo Đầu Thượng Nhân và Tùng Linh đạo trưởng là người đứng đầu của ba đại môn phái, địa vị và uy danh đều rất lớn trong võ lâm, mấy chục năm nay đã từng bị ai hạ nhục đến thế?

Huống chi người sỉ nhục mình chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, lại đang có cừu hận với bốn môn?

Thái Bạch Thần Ông giận đến nổi mặt tái xanh, chòm râu bạc dựng đứng lên, quát vang như sấm :

- Tiểu tử! Người dám coi thường Cửu đại môn phái chúng ta sao?

Tùng Linh đạo trưởng tiếp lời :

- Chính tà bất lương lập, hắc bạch không cùng tồn tại. Bần đạo trước tiên sẽ trừ đi quân ngông cuồng là người rồi sau đó sẽ đi tìm Cửu U môn tính sổ!

Dứt lời không chờ hai người kia xuất thủ, lao tới nhằm Mai Quân Bích đánh ra một chưởng.

Chưởng đó lão phát ra ít nhất là tám thành công lực với thể bài sơn đảo hải, uy mãnh vô cùng.

Thấy thái độ của ba tên Chưởng môn nhân quá hung hăng, Mai Quân Bích biết rằng khó tránh được một cuộc chiến nên đã ngầm vận Ban Nhược thần công đề phòng.

Thấy Tùng Linh đạo trưởng là Chưởng môn nhân của một phái mà xuất thủ bất ngờ, ngay chiều đầu tiên đã hạ sát thủ như vậy, lửa giận liền bốc lên.

Tùng Linh đạo trưởng là Chưởng môn nhân phái Thanh Thành, võ công đương nhiên cũng đứng đầu một môn phái chẳng phải tầm thường.

Lão lại vận tới tám thành công lực đánh ra nên có uy lực rất lớn.

Nào ngờ chàng vừa phát, lão chợt thấy giống như mình đánh phải một bức tường vô hình không sao tiến sâu vào được.

Tùng Linh đạo trưởng chấn động tâm thần, tự nhủ :

- “Tiểu tử này còn ít tuổi như thế làm sao đã luyện thành tuyệt học biến khí thành tường ngăn cản chưởng lực của mình vậy chứ?”

Nghĩ vậy liền vận thêm hai thành công lực đánh ra.

Thế là vị Chưởng môn nhân Thanh Thành vận hết công lực mấy chục năm tu luyện vào một chưởng quyết định!

Chưởng lực cuộn cuộn như sóng với thể bài sơn đảo hải, đủ sức san bằng cả một trái núi nhỏ, đừng nói là người!

Nhưng lão đâu biết rằng đây là tuyệt học Phật môn Ban Nhược thần công, nếu chưởng lực của đối phương càng lớn thì sinh ra lực phản chấn càng mạnh.

- Bình!

Hai đạo kinh lực tiếp nhau nổ vang một tiếng như sấm làm chấn động cả một vùng, trong phạm vi mười mấy trượng rừng cây nghiêng ngã, cành gãy lá rơi ào ào...

Mai Quân Bích đứng tĩnh lập bất động, trong khi đó Tùng Linh đạo trưởng râu tóc dựng đứng, bị chấn lùi ba bốn bước.

Lão đạo vừa tức vừa thẹn, mặt từ tái ngắt biến thành đỏ bừng, rút phát kiếm ra cười hắc hắc nói :

- Tiểu tử! Tốt lắm! Chúng ta sẽ dùng kiếm phân cao hạ!

Hiển nhiên lão còn chưa phục.

Chợt vang lên một tiếng niệm Phật :

- A di đà Phật!

Hạo Đầu Thượng Nhân cao giọng niệm Phật xong đưa mắt ra hiệu cho Thái Bạch Thần Ông nói :

- Thần Ông đạo huynh xin chờ một lát, lão nạp muốn thỉnh giáo vị Mai thí chủ này một vài câu.

Giọng lão Phương trượng Thanh Lương tự Ngũ Đài sơn rất âm vang, dội vài tai mọi người nghe ong ong tưởng như muốn vỡ nhĩ.

Thái Bạch Thần Ông thoát đầu sững người ra không hiểu Hạo Đầu Thượng Nhân có ý gì.

Nhưng sau đó nhận thấy ánh mắt lão liền cười đáp :

- Thượng Nhân xin cứ tùy tiện!

Hạo Đầu Thượng Nhân chống cây thiền xuống đất, ánh mắt sáng quắc bức thị Mai Quân Bích vẫn đứng uy nghiêm trước mặt mình hồi lâu, sau đó mới chấp tay hợp thập, chậm rãi nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Mai thí chủ thân hoài tuyệt học, trong nhân thần lộ đầy chính khí không có tà niệm. Lão nạp có mấy câu muốn thỉnh giáo, không biết thí chủ có muốn thật lòng trả lời cho không?

Mai Quân Bích thấy lão hòa thượng này thái độ trang nghiêm, diện mạo từ hòa, trong lòng chợt nảy sinh mấy phần cung kính.

Chàng liền chấp tay hoàn lễ đáp :

- Lão thiền sư có gì chỉ giáo xin cứ hỏi, tiểu sinh biết điều gì nhất định thật lòng trình cáo.

Hạo Đầu Thượng Nhân khẽ gật đầu, lại đọc một câu Phật chú nữa mới nói :

- Trước hết lão nạp muốn Mai thí chủ cho biết có phải là đệ tử của Phật môn không?

Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng đều là Chưởng môn một phái nên kiến đa thức quảng.

Nghe Hạo Đầu Thượng Nhân hỏi câu ấy, cả hai đều động tâm ngay, tự nhủ :

- “Tiểu tử này võ công cao cường, chiêu thức huyền bí thần kỳ. Mình xông pha mấy chục năm trong giang hồ, kiến thức không ít, vậy mà không nhận ra xuất thân lai lịch của hắn, chẳng lẽ thiếu niên này truyền nhân của vị Đông Hải thần tăng mấy chục năm trước mà giang hồ chỉ nghe danh không ai biết mặt?”

Nghĩ thế, bốn đạo mục quang đều chiếu lên mặt chàng chờ nghe trả lời.

Mai Quân Bích hơi cúi người, sáng giọng đáp :

- Lão thiền sư pháp nhãn tinh tường. Tiểu sinh đúng là ký danh đệ tử của Phật môn.

Hạo Đầu Thượng Nhân gật đầu, hỏi tiếp :

- Chẳng hay Mai thí chủ với Thiên Mộng thiền sư có quan hệ thế nào?

Mai Quân Bích ngơ ngác nhìn lão hòa thượng, lắc đầu đáp :

- Tiểu sinh không biết vị đó.

Hạo Đầu Thượng Nhân ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ vừa rồi thí chủ thi triển không phải là Ban Nhược thần công?

- Tiểu sinh đúng là vừa dùng tới Ban Nhược thần công, nhưng tiểu sinh là môn hạ của phái Thiên Thai.

Những bậc tiền bối rất nhiều người biết đến Ban Nhược thần công, đó là công phu Phật môn vô thượng.

Thế nhưng phái Thiên Thai thì trên giang hồ hầu như chưa nghe ai nói tới bao giờ!

Bởi vậy mà cả ba vị Thái Bạch Thần Ông, Hạo Đầu Thượng Nhân và Tùng Linh đạo trưởng là người đứng đầu những danh môn đại phái, kiến đa thức quảng nghe Mai Quân Bích nói mình là môn hạ của phái Thiên Thai thì đứng ngẩn cả ra.

Hạo Đầu Thượng Nhân nhíu đôi mày bạc, nghi hoặc hỏi :

- Mai thí chủ tự xưng là môn hạ phái Thiên Thai, tôn sư pháp hiệu là gì có thể cho biết được không?

Hiển nhiên Hạo Đầu Thượng Nhân không tin rằng thần công của vị Đông Hải thần tăng Thiên Mộng thiền sư lừng danh tứ hải lại truyền đến một môn phái Thiên Thai nào đó mà xưa nay không nghe ai nhắc tới bao giờ!

Mai Quân Bích là người thông minh tuyệt đỉnh, có đâu không hiểu ra tâm ý của Hạo Đầu Thượng Nhân?

Thấy cả ba người tỏ ra không tin, chàng hơi biến sắc, lạnh lùng đáp :

- Gia sư đã nhiều năm tuyệt duyên với trần ai, không tham gia thế sự. Vì thế tiểu sinh thấy không tiện phụng cáo tôn hiệu.

Thái Bạch Thần Ông cười hắc hắc nói :

- Linh được chỉ chữa người trường mệnh, Phật môn không độ kẻ vô duyên. Thượng Nhân sao phải phí lời với tiểu tử cuồng nông đó làm gì?

Tôi đó hướng sang Mai Quân Bích quát :

- Tiểu tử họ Mai kia! Tôi nay lão phu sẽ thành toàn cho ngươi!

Mai Quân Bích nổi giận mắng trả :

- Lão thất phu! Người tự cho mình là danh môn chánh phái, là tôn chủ của một môn, thế mà nông cuồng tự cao tự đại, không biết phân biệt phải trái đúng sai, nhắm mắt làm càn. Hiện tại vô lâm đang trong cơn nguy biến, thế mà các ngươi không nghĩ đến đại cục, chỉ lo chuyện nhỏ nhặt ân oán riêng tư, nhắm mắt quy tội cho người mà không biết suy xét.

Ngày trước ở Lục Thiệu sơn, nếu ta hạ thủ không lưu tình thì lão thất phu ngươi còn đâu sống tới bây giờ nữa? Cho đến nay Mai Quân Bích còn niệm tình các ngươi nằm trong Cửu đại môn phái tất cũng là danh môn chánh phái, thế mà vừa rồi cả ba chẳng nghĩ đến thân phận tôn quý của mình, bất chấp quy cũ vô lâm lấy đông hiếp ít, liên thủ đối phó với Hồng Đăng phu nhân, có còn sĩ diện gì nữa không? Chẳng trách nào bọn đệ tử của các ngươi đều là lũ bạo hành, tham lam bạo ngược, đổi trắng thay đen! Nếu các ngươi đã không biết phải trái gì cả như vậy thì cứ nhất tề xông vào cả đi, Mai mỗ đỡ tốn thêm công sức thu thập từng tên một!

Thái độ chàng vừa nghiêm vừa ngạo nghễ, đã không còn sự kính trọng nào đối với ba nhân vật uy danh hiển hách này nữa.

Thái Bạch Thần Ông mấy chục năm nay không những là một trong số ít nhân vật được Cửu đại môn phái rất trọng vọng mà cũng có uy danh không nhỏ trong vô lâm, đã bao giờ chịu sự sỉ nhục như thế?

Lão tức giận đỏ mặt tía tai, râu tóc dựng ngược quát lên :

- Tiểu tử cuồng nông muốn chết!

Dứt lời xuất kiếm xông vào.

Tùng Linh đạo trưởng cũng rút kiếm khỏi bao quát :

- Tiểu tử tự mình tìm chết, đừng trách chúng ta tâm địa ác độc!

Vừa nói xong đã vung kiếm cùng Thái Bạch Thần Ông từ hai phía công vào Mai Quân Bích.

Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng trong lòng bùng bùng giận dữ, cả hai cùng xuất kiếm từ hai phía công vào Mai Quân Bích thế vô cùng hung hiểm, người đứng ngoài nhìn không khỏi chau mày.

Hạo Đầu Thượng Nhân là vị cao nhân đắc đạo, tu vi thâm hậu hơn nhưng cũng cảm thấy thiếu niên này quá cuồng ngạo nên chỉ lắc đầu đọc một câu Phật hiệu rồi thở dài lùi lại hai bước, không ngăn cản hai đạo hữu kia nữa.

Bấy giờ Lục Thiệu tam kiều, thư muội Thôi Mẫn, Thượng Quan Yến và Cẩm Nhi Kiếm Nhi cũng vừa kéo đến, xuống ngựa tới trước Hồng Đăng phu nhân thì lễ.

Đương nhiên họ đều nghe rõ những lời đối đáp vừa rồi giữa Mai Quân Bích và ba vị Chương môn nhân.

Lúc đó trận chiến đã bắt đầu phát động.

Vì Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng xuất thủ quá nhanh nên Mai Quân Bích không kịp rút kiếm cứ dùng cả bao mà chống đỡ hai lão đạo.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân và Thượng Quan Yến cùng kinh hãi kêu lên :

- Ui chao!

Sau đó là những tiếng leng keng vang rền.

Ngay chiều đầu tiên, Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng đã xuất hết bản lĩnh, bất chấp Mai Quân Bích còn chưa kịp rút kiếm, muốn lập tức đẩy đối phương vào tử địa.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu, Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều, Tam tiểu thư Vu Thục Nhân, Thôi Mẫn, Thôi Huệ, Thượng Quan Yên và Cầm Nhi, Kiếm Nhi cùng rút kiếm cầm tay, lăm le chực xông vào trợ chiến.

Tình thế lúc này đúng là kiếm phát cung giương, khó tránh được một cuộc đối đầu sinh tử.

Đương nhiên nếu xảy ra cuộc chiến thì chỉ cần nhìn qua thực lực, phần bất lợi tất thuộc về ba vị Chương môn nhân.

Hồng Đăng phu nhân xua tay ngăn bọn Hồng Y La Sát Hạ Long Châu tám người lại, cười nói :

- Các người làm gì thế? Mai tiểu huynh đệ đâu cần các người giúp đỡ chứ!

Vừa lúc đó trong đấu trường đã xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy kiếm quang lóe lên sáng lòa, sau đó là những đốm lửa bùng lên cùng một chuỗi âm thanh chát chúa...

Mọi người chăm chú nhìn vào đấu trường.

Mai Quân Bích đã rút Côn Ngô kiếm cầm tay đứng oai nghiêm như một thiên thần nhìn hai đối thủ.

Hai vị Chương môn nhân các phái Hoa Sơn và Thanh Thành vốn được coi là danh môn kiếm thuật trong võ lâm chỉ sau một chiêu tiếp kiếm đều bị đánh lui, gương mặt hoảng loạn nhìn đối phương như vẫn chưa tin được đó là sự thực!

Hai đại cao thủ liên hợp tấn công, uy thế đủ sức làm cho tất cả những nhân vật trong võ lâm đương đại phải kinh hồn táng đờm.

Ngờ đâu trước công thế hung mãnh đó, Mai Quân Bích vẫn kịp thời rút kiếm và chỉ trong một chiêu đánh lui cả hai vị Chương môn nhân!

Điều quái dị hơn là Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng không kịp nhận ra đối phương phát kiếm ra sao và dùng chiêu thức gì để đánh lui mình, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, sau đó thanh kiếm của mình bị kiếm Mai Quân Bích chém vào đến nỗi cánh tay tê rần, buộc phải lùi lại ba bốn bước.

Tuy không ai nói ra nhưng cả hai đều cùng chung ý nghĩ :

- Đây là kiếm pháp gì mà lợi hại đến thế?

Người kinh ngạc nhất là Thái Bạch Thần Ông.

Ba tháng trước lão từng giao chiến với Mai Quân Bích ở Lục Thiệu sơn. Trong cuộc tỉ kiếm đó, thậm chí kiếm thuật của Mai Quân Bích còn chưa thắng được lão.

Thật không sao ngờ được chỉ trong ba tháng mà kiếm thuật của tiểu tử này tăng tiến kinh nhân như vậy, chỉ một chiêu đánh lui cả hai danh gia kiếm thuật!

Lão đâu biết được rằng chỉ trong ba tháng ở Lục Thiệu sơn chàng đã luyện thành kiếm pháp thượng thừa Phật Tâm Huệ Kiếm của vị A Nậu Tôn Giả đến mức thu phát tùy tâm, đủ sức khắc chế bất cứ loại kiếm pháp nào trong võ lâm.

Vừa lúc ấy chợt thấy hai nhân ảnh một trước một sau lướt tới hiện trường.

Đi trước là một lão nhân tọc đầu, chừng ngoài sáu mươi tuổi, mặt hồng hào, tầm vóc tráng kiện, mình bận thanh bào, lưng đeo một tấm thái cực bài, tay cầm một thứ binh khí rất cổ quái, nửa giống móc câu nửa giống trảo dài chừng ba thước.

Vừa đến hiện trường, lão nhân đầu tọc lướt mắt nhìn qua khắp lượt chúng nhân rồi cười hô hô nói :

- Thì ra Thượng Nhân, Thần Ông, Tùng Linh đạo trưởng đều ở đây cả! Huynh đệ chậm mất một bước...

Chừng như đến lúc đó lão mới trông thấy Hồng Đăng phu nhân, liền hướng sang bà ta chấp tay nói :

- Ngay cả phu nhân cũng tới đây ư? Thật là diệu hợp quá!

Hồng Đăng phu nhân hoàn lễ, cười đáp :

- Nguyên là Cát đại hiệp. Nghe nói mấy năm nay bế môn tạ khách, cơn gió nào mang đại hiệp tới đây thế?

Hạo Đầu Thượng Nhân chấp tay tiếp lời :

- A di đà Phật! Mười năm không gặp, nay Cát đại hiệp vẫn cứ phong độ như xưa, lão nạp rất lấy làm cảm phục!

Thái Bạch Thần Ông thu kiếm, chấp tay hỏi :

- Cát lão ca cũng vì lão ăn mày mà đến đây ư?

Lão nhân đầu trọc mặt bỗng sa sầm, phẫn hận nói :

- Huynh đệ xưa nay ẩn cư ở Trấn Nam, suốt mười năm bế môn gác kiếm, tin rằng đối với giang hồ mình không gây thù chuốc oán với ai.

Mấy tháng trước đây có một vị bằng hữu tổ chức lễ đại thọ thất tuần. Huynh đệ sai phu thê nhi tử đến mừng, không ngờ cả hai có đi không có về.

Huyền Nữ giáo có sai người đến báo tin cho huynh đệ rằng hai phu thê chúng đã bị Cửu U môn bắt mất, còn nói rằng Thiết Quả Tiên gửi thiệp cho nhiều nhân vật võ lâm hẹn trước tiết Trung Nguyên đến tập hợp ở Ma Bàn Châu, còn mời cả huynh đệ tham gia, không ngờ được gặp chư vị ở đây, thật là diệu hợp!

Nguyên lão nhân này là Trấn Nam đại hiệp Nhập Vân Long Cát Cẩn, có danh vọng rất lớn trong giang hồ.

Trước khi bế quan gác kiếm, Cát Cẩn đều có mối giao tình với Cửu đại môn phái và Hồng Đăng phu nhân khá sâu đậm, vì thế vừa xuất hiện đã có không khí bình hòa thân thiện như thế.

Tới đó thì nhân vật thứ hai cũng đi vào hiện trường.

Thực ra người đó xuất hiện sau Nhập Vân Long Cát Cẩn một lúc nhưng không ai để ý tới.

Vị đó cũng đứng sang một bên cung kính nghe chuyện không dám xen vào.

Đó là một đạo nhân bận y đạo y màu lam, lưng đeo trường kiếm.

Chờ Nhập Vân Long Cát Cẩn nói xong, đạo nhân mới bước lên một bước chấp tay cúi mình nói :

- Chư vị lão tiền bối! Văn bối là Vi Trần Tử môn hạ Võ Đang phụng mệnh gia sư từ Ma Bàn Châu tới đây. Vì Thiết Quả Tiên lão tiền bối đã mời cao thủ các phái trong võ lâm đến ngày mười lăm tháng bảy sẽ tập hợp ở Ma Bàn Châu. Nhưng bây giờ đã phát hiện ra sào huyệt của yêu đảng Cửu U môn ở trong hắc lâm Đại Hồng sơn, chúng dự định mở Mạnh Lan Thắng Hội chính là một đại âm mưu giăng mề lưới tiêu diệt sạch đồng đạo võ lâm.

Để đối phó với âm mưu này, Thiết Quả Tiên lão tiền bối cùng gia sư, Thiên Nhất đại sư của Thiếu Lâm tự, Thạch lão bảo chủ của Thái Sơn và một số vị khác đã thay đổi kế hoạch, đến tham gia đại hội trước năm ngày nhằm mục đích làm Cửu U môn không kịp trở tay, đồng thời vị trí tập trung cũng chuyển về An Lạc. Gia sư ra lệnh cho văn bối đến đây báo với các vị tiền bối cụ thể như thế, xin các vị lập tức khởi hành ngay.

Tới đó y hướng sang Mai Quân Bích chăm chú nhìn chàng một lúc rồi chấp tay hỏi :

- Có lẽ vị đại hiệp là Mai Quân Bích phái Thiên Thai?

Mai Quân Bích vội hoàn lễ đáp :

- Tiểu sinh chính là Mai Quân Bích của phái Thiên Thai. Không biết đạo huynh có gì chỉ giáo?

66. Chương 66: Đan Tâm Đại Hiệp

Vi Trần Tử nghe thế cả mừng nói :

- May quá, gặp được cả Mai đại hiệp ở đây... Trước khi đi, Thiết Quả Tiên lão tiên bối dặn kỹ bản đạo rằng đi dọc đường phải hết sức lưu ý, nếu gặp được Mai công tử thì hãy nói với vị đó đi gấp tới Đại Hồng sơn càng nhanh càng tốt. Thiết Quả Tiên lão tiên bối đang nóng lòng chờ ở đó.

Thái Bạch Thần Ông nghe vậy biến sắc nghĩ thầm :

- “Ồ đây toàn Chưởng môn nhân các phái, thế mà Thiết Quả lão nhi lại dặn bảo tên môn hạ của Võ Đang quan tâm đặc biệt tới họ Mai này, thật chẳng ra thể thống gì! Chẳng lẽ Chưởng môn nhân các phái lại không quan trọng bằng tiểu tử nhãi nhép này?”

Nghĩ đoạn bực tức “hừ” một tiếng.

Thôi Huệ vốn chẳng có thiện cảm gì với Thái Bạch Thần Ông.

Lần trước giao chiến ở Lục Thiệu sơn, Mai Quân Bích tuy thắng được lão, nhưng cũng bị trọng thương lòng càng căm ghét.

Nay nghe Thái Bạch Thần Ông “hừ” một tiếng tỏ ý khinh thị, nàng cũng “hừ” một tiếng nói to :

- Hoa Sơn phái thì có gì ghê gớm? Nếu các người không phục thì sau khi Mạnh Lan Thắng Hội kết thúc, người cứ việc thách chiến, Mai ca ca nhất định sẽ bồi tiếp.

- Thôi Mẫn định ngăn cản tiểu muội nhưng không kịp.

Thượng Quan Yến cũng tiếp lời :

- Huệ thư nói rất đúng! Lão đạo xấu xa đó cần phải dạy cho một bài học kha khá mới được!

Thái Bạch Thần Ông vừa bị Mai Quân Bích xuất một kiếm đánh lù trong lòng còn đang tức giận.

Nay nghe hai nha đầu kia xúc phạm đến mình như thế, thử hỏi với địa vị một Chưởng môn nhân trong Cửu đại môn phái, lão làm sao chịu nổi?

Liền nghiêng răng quát lên :

- Các nha đầu không biết sống chết kia! Mạnh Lan Thắng Hội xong, không một tên nào trong các người thoát chết đâu!

Hạo Đầu Thượng Nhân vội ngăn lại nói :

- A di đà Phật! Huyền Thanh đạo trưởng, Thiên Nhất đại sư đang chờ chúng ta ở An Lục, từ nay đến mùng mười tháng bảy cũng chỉ còn lại hai ba ngày nữa thôi. Thời gian cấp bách rồi, Thần Ông, chúng ta nên đi ngay mới kịp!

Nhập Vân Long Cát Cẩn trong lòng càng lo lắng vì nhi tử và con dâu đều bị Cửu U môn bắt.

Nay nghe Hạo Đầu Thượng Nhân nói thế liền thêm lời :

- Thượng nhân nói rất phải. Chúng ta đi thôi!

Tùng Linh đạo trưởng nhìn sang Mai Quân Bích hùng hổ quát :

- Tên họ Mai! Mạnh Lan Thắng Hội kết thúc xong, phái Thanh Thành chúng ta cũng sẽ tham dự một phần với người!

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều cười nhạt nói :

- Thật là quân chẳng biết sống chết gì! Có toàn mạng qua Mạnh Lan Thắng Hội không đã chứ?

Tùng Linh đạo trưởng quét ánh mắt sang Nhiếp Ngọc Kiều lạnh lùng đáp :

- Ta nói cho người biết rằng các người sắp chết đến nơi! Tất cả những ai nhận được thiệp mời của Cửu U môn đều không sống qua ngày mười lăm tháng bảy đâu.

Hạo Đầu Thượng Nhân nghi hoặc hỏi :

- Nữ thí chủ ý là...

Nhiếp Ngọc Kiều thản nhiên đáp :

- Cho các người biết rằng tất cả những ai nhận thiệp đều đã trúng độc!

Tùng Linh đạo trưởng chợt quát lên :

- Nha đầu! Thì ra các người là gian tặc của Cửu U môn. Đạo gia sẽ đánh chết người trước!

Dứt lời vung chưởng đánh sang.

Hạo Đầu Thượng Nhân liền nhảy ra ngăn lại nói :

- Đạo huynh hãy bình tĩnh!

Rồi nhìn sang Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều hỏi :

- Nhiếp cô nương gia học uyên thâm, nhất là bản lãnh dụng độc Miêu Cương bà bà chân truyền. Vậy câu đó có thật không?

Phiêu Sa Tiên Tử đáp :

- Cát lão tiên bối quá khen. Yêu nhân Cửu U môn đã tẩm một chất kịch độc vào thiệp mời.

Mấy người cùng kinh dị “Ồ” lên một tiếng.

Hạo Đầu Thượng Nhân thấp giọng hỏi :

- Làm sao cô nương biết được?

Phiêu Sa Tiên Tử nói :

- Mặc dù đó là chúng tôi chỉ mới suy đoán nhưng tin rằng không sai đâu.

Nhập Vân Long Cát Cẩn chợt lên tiếng :

- Việc này thà tin là có chứ không thể không tin. Chúng ta hãy mai đến ngay An Lục để nghĩ cách đối phó thôi!

Xong hướng sang Hồng Đăng phu nhân cười nói :

- Phu nhân có kiện thay chân, huynh đệ xin đi trước một bước!

Dứt lời cùng Hạo Đầu Thượng Nhân, Thái Bạch Thần Ông, Tùng Linh đạo trưởng lao ra quan lộ phóng đi.

Vi Trần Tử chào từ biệt Hồng Đăng phu nhân và mọi người rồi cũng đi nhanh khỏi hiện trường.

Mai Quân Bích vẫy Cầm Nhi và Kiếm Nhi lại nói :

- Thiết Quả Tiên tiên bối muốn ta đi gấp đến Đại Hồng sơn. Bây giờ ta phải đi trước, các người sẽ cùng Hồng Đăng phu nhân tiên bối và mấy vị thư thư thông thả đi sau.

Hai tên thư đồng tuy không muốn chia tay với công tử nhưng không dám trái lời đành vâng lệnh.

Thượng Quan Yến, Vu Thục Nhân, và Thôi Huệ cùng hướng ánh mắt tình ý nhìn chàng tiễn biệt.

Mai Quân Bích chấp tay từ biệt Hồng Đăng phu nhân cùng mọi người rồi một mình nhảy lên con tuấn mã vừa được Kiếm Nhi dắt đến, cầm lấy cây cổ cầm từ tay Cầm Nhi, ra roi giục ngựa lên đường.

* * * * *

Chiều hôm đó, một kỵ mã người đầy bụi phong trần len lỏi giữa sơn lộ trên dãy núi Hổ Nha sơn hiểm trở.

Bây giờ đã hoàng hôn, núi non lại hoang vu cách xa quan lộ nên trên sơn đạo vắng tanh, ngoài kỵ mã ra không còn một người nào khác.

Kỵ sĩ là một thiếu niên chỉ mới chừng hai mươi tuổi, mặt ngọc môi son, mắt sao mày kiếm, lưng mang cổ cầm, sườn đeo trường kiếm, dáng như ngọc thụ lâm phong, hào hoa tuấn tú, xứng là một bậc anh tài.

Vị thiếu niên công tử đó chẳng phải ai khác, chính là nhân vật trẻ tuổi mấy tháng gần đây làm chấn động giang hồ: Mai Quân Bích!

Do vị đứng đầu Lam Bào bát kiếm của Vô Đang Vi Trần Tử được Thiết Quải Tiên phái đến thông báo phải đến ngay Đại Hồng sơn nên Mai Bích Quân để Cẩm Nhi và Kiếm Nhi đi sau với Hồng Đăng phu nhân cùng sáu vị tiểu thư, còn một mình chàng ruổi ngựa đi trước bất quản đêm ngày tới đây.

Hôm đó đã là mùng chín tháng bảy, chỉ còn một ngày nữa là tới ước hội Thiết Quải Tiên rồi.

Nhưng đây không còn cách Đại Hồng sơn bao xa nên Mai Bích Quân tin rằng mình không trễ hẹn.

Đang đi, Mai Bích Quân chợt phát hiện thấy có một vệt trắng từ lùm cây trước mặt cách năm trượng bắn tới mình.

Mai Bích Quân “hừ” một tiếng lẩm bẩm :

- Tặc nhân là kẻ nào mà định dùng ám khí hại ta?

Rồi xòe ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy ám khí.

Nhưng đó chỉ là một vật mềm nhẹ bồng, Mai Quân Bích đưa lên nhìn, hóa ra là một phong thư!

Người có thể dùng thư làm ám khí bắn đi như vậy, đủ thấy nội lực chẳng phải hạng tầm thường.

Nhưng điều quan trọng là phong thư này là của ai? Và có phải gửi cho chàng không?

Mai Quân Bích đưa lên xem, thấy trên bì thư viết :

“Gửi Mai Quân Bích Mai Tam công tử”

Chàng vừa mở thư vừa ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Mình một người một ngựa đến đây, chỉ có Hồng Đăng phu nhân và mấy vị cô nương biết thôi, mà cho dù có người khác biết được chàng thì với con Hồ phách câu thiên lý này không ngựa nào đuổi kịp, sao lại có kẻ chờ sẵn ở đây mà chuyển thư chứ?”

Nghĩ tới đó, chàng đã bóc thư ra.

Trong tấm giấy màu hồng viết rằng :

“Bổn giáo tran trọng kính mời Mai Tam công tử đến tham gia Mạnh Lan Thắng Hội vào ngày mười lăm tháng bảy tới đây.

Rất hân hạnh được đón tiếp

Cửu U giáo chủ thân bút”

Thì ra là thiệp mời của Cửu U môn!

Qua đó cũng đủ thấy rằng yêu đảng này thật vô cùng lợi hại, có tai mắt khắp nơi, mọi hành tung của chàng không sao qua mắt chúng được.

Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu :

- Nguy rồi Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp cô nương chẳng đã cảnh báo rằng trong thiệp có tấm độc hay sao?

Nghĩ thế liền bắn tấm thiệp đi, sau đó thử vận công kiểm tra thân thể, thấy không có gì trở ngại mới yên tâm.

Tế ngựa đến gần lùm cây nơi bắn ra phong thư đã không thấy động tĩnh gì nữa, Mai Quân Bích biết rằng đối phương đã lên đi xa liền ra roi giục ngựa tiếp tục hành trình.

Nhưng chưa đi được bao xa bỗng nghe có tiếng đàn vang lên thánh thót từ đâu đó trong rừng.

Tiếng đàn nghe như chim hót tầng không, lại nghe như tiếng suối reo róc rách, du dương êm ái lạ thường!

Tiếng đàn khiến lòng người lâng lâng thanh thoát dễ quên đi mọi sầu tư nơi nhân thế để đón nhận niềm vui nơi tiên cảnh.

Mai Quân Bích hành khứ giang hồ, ngoài thanh kiếm lúc nào cũng mang theo một chiếc cổ cầm, bởi thế rất giỏi âm luật.

Nghe tiếng đàn, chàng liền ghìm cương dừng ngựa nghĩ thầm :

- “Người gảy đàn tất phải là một vị cao nhân thế ngoại, nhưng làm sao lại ẩn cư ở nơi thâm sơn cùng cốc này?”

Chàng lắng tai nghe kỹ thì tiếng đàn khi gần khi xa, lúc đông lúc tây, không sao xác định được khoảng cách và phương hướng.

Với công lực và định lực của Mai Quân Bích mà vẫn không nhận ra tiếng đàn xuất phát từ đâu thì quả là chuyện phi thường.

Chàng cố lắng nghe lúc nữa rồi giục ngựa hướng theo một con đường mòn nhỏ đi xuyên vào rừng.

Tiếng đàn vẫn cất lên đều đặn, bình yên, như muốn nhủ người ta quên đi mọi tranh chấp, lòng thù hận, mọi ham muốn, mưu toan, lòng ham mê danh lợi để trở về cội nguồn muôn thưở của tình yêu và lao động.

Quả là âm nhạc của cuộc sống thanh bình!

Tiếng đàn là biểu trưng hùng hồn và hiện thực nhất của chân lý “nhân chi sơ tính bổn thiện”!

Mai Quân Bích càng nghe càng kinh tâm, tự hỏi :

- “Yêu đảng Cửu U môn gì trò ma quái gì đây?”

Chàng nhớ lại từng nghe người nói rằng trong giang hồ có một thứ tà công dùng các loại nhạc khí tạo thành ma âm khiến người nghe sinh ra ảo giác, mất đi nhận thức và quan niệm về thực tại, thậm chí mất hết cả ý chí và nghị lực, trở thành nô lệ của đối phương...

Chẳng lẽ đây là loại tà công đó?

Không đúng!

Tiếng đàn ở đây là cuộc sống thanh bình hạnh phúc, chan chứa tình yêu, không có bóng dáng của hận thù, là chính nghĩa chứ không thể tà ma được, người của Cửu U môn nói gì cũng không thể tạo ra tiếng đàn như vậy!

Tiếng đàn vang lên một lúc nữa rồi ngừng lại.

Cuối cùng Mai Quân Bích cũng đã nhận ra nơi phát xuất tiếng đàn dưới sườn núi bên tả của khu rừng.

Chàng không chút do dự liền giục ngựa về phía đó.

Vượt qua sườn núi thoải thoải tới bìa rừng nhìn xuống, Mai Quân Bích trông thấy bên dưới là một thung lũng chừng vài mươi mẫu đất, phía bên kia là vách đá dựng đứng làm giới hạn.

Giữa thung lũng có một hồ nước nhỏ, độ bốn năm mẫu đất, xung quanh đầy cỏ xanh tốt và cây cối rườm rà chen giữa bãi nham thạch thiên hình vạn trạng.

Giữa bãi cỏ có một lão đạo sĩ, ngồi trên phiến đá, mặt tròn như trăng rằm, da dẻ hồng hào nhưng râu tóc bạc trắng.

Lão đạo ôm trong lòng một cây đàn rất cổ, dùng những ngón tay nhỏ với bộ móng dài tới ba tấc mân mê trên những phím đàn.

Vừa ngạc nhiên, vừa hiếu kỳ, Mai Quân Bích tề ngựa lại gần.

Lão ngược ánh mắt dưới đôi mi dài bạc trắng nhìn Mai Quân Bích với cái nhìn dò xét rồi gật đầu nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Thí chủ nghe đàn mà tìm tới đây, đủ thấy là bậc thanh nhã thoát tục rồi!

Lúc mới nghe tiếng đàn Mai Quân Bích đã đoán tất là một vị thế ngoại cao nhân.

Nay thấy trước mặt mình là người râu tóc trắng như cước nhưng mặt trẻ trung hồng hào như thiếu niên, quả là một bậc tiên phong cốt đạo, trong lòng lại càng kính phục.

Nghe nói, chàng vội vàng nhảy xuống ngựa chấp tay đáp :

- Tiểu sinh đi đường qua đây, tình cờ nghe được tiếng đàn biết là thể ngoại cao nhân nên mạo muội tìm đến làm mất nhã hứng của đạo trưởng không bị trách là may, đâu dám xứng được đạo trưởng khen là thanh nhã thoát tục?

Lão đạo sĩ cười kha kha nói :

- Thí chủ dáng anh phong, nói năng hào sảng, văn võ vô học kiêm toàn, thể gian hiểm thấy, đâu chỉ là thanh nhã thoát tục mà thôi? Thí chủ hãy tới đây đàm luận một lúc!

Mai Quân Bích chưa kịp trả lời thì chợt thấy lão đạo mắt phát thần quang, tay gảy lên một tiếng đàn.

Một thanh âm rất sắc phát ra khiến Mai Quân Bích phải giật mình chấn động, kinh hãi nghĩ thầm :

- “Với nội công và định lực của mình mà bị tiếng đàn của lão làm cho thất thần đi như thế, chẳng biết đây là thứ công phu gì mà ghê gớm vậy?”

Nghĩ đoạn liền vận Ban Nhược thần công hộ thân.

Tất cả những biến cố đó chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Chính lúc đó phía sau lưng Mai Quân Bích không xa chợt nghe “bịch” một tiếng như có người nào bị ngã.

Mai Quân Bích sững sốt quay lại, thấy cách hai trượng có người từ cành cây ngã xuống đang lồm ngồm bò lên.

Có người tiếp cận đến sát sau lưng cách hai trượng mà chàng không hề hay biết, thật là điều không thể tưởng tượng được.

Người này thân thể cao lớn, bận hắc y, mặt trùm khăn đen chỉ chừa đôi mắt, tay phải cầm một chiếc Chiêu Hồn bài.

Chỉ nhìn tấm bài và cách trang phục cũng biết đó là một tên Chiêu Hồn sứ giả trong Thập Đại Du Hồn của Cửu U môn.

Mai Quân Bích “hừ” một tiếng, tự nhủ :

- “Thì ra hẳn chính là tên vừa bắn phong thư cho mình”.

- Vô lượng Phạt!

Lão đạo sĩ từ từ đứng lên, đôi mắt chợt phát ra hai luồng sáng trông rất đáng sợ nhìn tên Chiêu Hồn sứ giả nói :

- Hãy về báo với Giáo chủ các ngươi rằng nếu tiếp tục làm điều ác là tự đào huyệt chôn mình đó! Thôi đi đi!

Dứt khê phát tay áo.

Tên Chiêu Hồn sứ giả còn chưa đứng lên được, liền bị một lực vô hình cuốn đi xa mấy trượng, chẳng còn hồn vía nào nữa, chạy biến vào rừng.

Mai Quân Bích thấy vậy càng chấn động cả tâm thần!

Nhìn kỹ thì lão đạo này ngoài vẻ tiên phong đạo cốt ra không có gì phi phàm siêu nhân cả, nào ngờ công lực thâm hậu tới mức chỉ phát nhẹ tay đủ phát ra luồng kinh phong cuốn một tên cao thủ Cửu U môn bắn tít vào rừng!

Người không có võ công xuất thần nhập hóa thì làm sao có được bản lĩnh kinh nhân động tục đó?

Nghĩ thế, chàng lại chấp tay nói :

- Đạo trưởng quả là bậc thể ngoại cao nhân! Mai Quân Bích may mắn gặp được tiên nhân, không biết đạo trưởng tôn hiệu thể nào có thể cho biết không?

Lão đạo sĩ cười đáp :

- Bần đạo chỉ là người sơn dã mà thôi, đã lâu quên mất tục danh tục niệm đi rồi. Nhưng thí chủ sau này cũng sẽ biết.

Lão chợt nghiêm mặt nói :

- Vừa rồi bần đạo dùng tiếng đàn cốt để mời thí chủ tới đây. Thí chủ có biết là do nguyên nhân gì không?

Mai Quân Bích thấy vẻ mặt lão đạo trang trọng như thế, biết chắc phải có nguyên nhân phi thường liền đáp :

- Tiểu sinh lỗ mãng ngu muội còn chưa biết đạo trưởng có điều gì chỉ giáo?

Lão đạo sĩ chợt thở dài hỏi :

- Thí chủ từ xa tới đây, vậy đã từng nghe nói qua một vị rất nổi danh trong võ lâm mấy chục năm trước là Câu Hồn Luật Lệnh chưa?

Nghe đến Câu Hồn Luật Lệnh, Mai Bích Quân chợt thấy rung động cả tâm thần như nghe tiếng sét.

Chàng chú mục nhìn lão đạo sĩ, tuy chưa biết đối phương dẫn dắt câu chuyện đến đâu nhưng cũng buột miệng hỏi :

- Có phải đạo trưởng định nói là Cửu U giáo chủ không?

Lão đạo sĩ lắc đầu đáp :

- Câu Hồn Luật Lệnh và Cửu U giáo chủ không phải là một người đâu!

Mai Quân Bích lại càng kinh dị.

Lại còn có chuyện Câu Hồn Luật Lệnh và Cửu U giáo chủ là hai người khác nhau nữa!

Mấy tháng trước ở trong sảnh đường của Ngôn gia trang, chính mồm Cửu U giáo chủ đã nói với chàng :

- Câu Hồn Luật Lệnh chẳng qua là cái tên do những người còn chưa biết rõ mà gán trác hiệu đó cho lão phu mà thôi...

Nếu nói rằng không phải thì chẳng lẽ Cửu U giáo chủ cố tình mạo xưng mình là Câu Hồn Luật Lệnh?

Chàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Theo lời đạo trưởng thì Câu Hồn Luật Lệnh không phải là Cửu U giáo chủ hay sao?

Lão đạo sĩ gật đầu đáp :

- Khắp thiên hạ người biết rõ về Câu Hồn Luật Lệnh e chỉ có mình bần đạo mà thôi...

Lão trầm ngâm một lúc rồi chợt thở dài nói tiếp :

- Ài! Thực ra nếu nói rằng Câu Hồn Luật Lệnh là Cửu U giáo chủ cũng không có gì sai lắm!

67. Chương 67: Cảm Thụ Tuyệt Học

Mai Quân Bích càng nghe càng trở nên hồ đồ.

Lão đạo sĩ vừa nói rằng Cửu U giáo chủ và Câu Hồn Luật Lệnh là hai người khác nhau, bây giờ lại bảo rằng cho là một cũng không sai.

Vậy chẳng hóa ra tiền hậu bất nhất hay sao?

Ngay cả lão ta cũng là một nhân vật huyền bí như vậy, chẳng biết câu chuyện hôm nay dẫn tới đâu...

Chùng như hiểu ra tâm ý chàng, lão đạo sĩ tiếp lời :

- Cầu Hồn Luật Lệnh năm xưa có mối giao tình với bản đạo khá sâu sắc. Người đó võ công cao cường đến mức xuất thần nhập hóa, trong giang hồ khó tìm ra đối thủ, mà còn là một vị đại hiệp có tấm lòng chính trực, nhất tâm trừ ma hộ đạo.

Mấy chục năm trước, võ lâm gặp cơn nguy biến, tặc đảng nổi lên như rươi, trong giang hồ những vị chính nhân quân tử bị sát hại đa số, một phần lớn nhân vật được coi là chính đạo bị tặc nhân mua chuộc làm chính tà lẫn lộn, khuynh đảo giang hồ.

Vị Cầu Hồn Luật Lệnh thấy võ lâm nguy biến mà không thể liên kết với các phái lúc đó đã bị ác nhân thao túng phần này, đành lấy tuyệt thế võ công để diệt trừ giống võ lâm bại hoại.

Những kẻ bị giết lúc lâm tử nghe phán hai câu: “Diêm Vương đã định canh ba chết, kẻ nào lưu được tới canh năm?”

Bọn ác nhân thừa dịp tàn sát một số nhân vật nghĩa hiệp rồi đổ vấy cho vị kia, đồng thời lan truyền nhiều tin đồn quái ác đáng sợ về vị đó.

Danh hiệu Cầu Hồn Luật Lệnh vì thế mà ra đời, cũng từ đó mà vị đại hiệp xích đảm tâm trường kia được giang hồ coi là một tên ma vương sát nhân tàn bạo.

Gần như toàn thể võ lâm sục sôi căm hận, các phái lập trọng thệ quyết truy sát cho bằng được Cầu Hồn Luật Lệnh.

Trong giai đoạn này thì bản đạo do hiếu kỳ đã tìm gặp và giao kết với vị đại hiệp này, mới biết rõ thực hư. Từ một vị tâm trường nghĩa hiệp trừ gian diệt ác bỗng biến thành một tên ma vương tàn bạo gây hại cho võ lâm, thử hỏi sao không đáng buồn đáng trách?

Mai Quân Bích nghe kể trong lòng, trong lòng không khỏi sùng sốt buộc miệng “a” lên một tiếng hỏi :

- Vị hiền nhân nghĩa hiệp đó khiến người ta kính trọng, nhưng không biết thực danh thực tính của vị đó là gì, đạo trưởng có thể cho biết không?

Lão đạo sĩ lắc đầu đáp :

- Lúc bản đạo và vị đó quen nhau thì tuổi đều trên sáu mươi, chẳng cần phải dùng đến tính danh nữa.

Mai Quân Bích biết rằng đối phương không muốn tiết lộ danh tính, nên cũng chẳng tiện truy vấn.

Chàng hỏi tiếp lời :

- Xin đạo trưởng kể thêm một vài điều về vị đó?

Lão đạo sĩ gật đầu nói ngay :

- Xin sẵn lòng! Hồi đó giang hồ gọi ông ta là Cầu Hồn Luật Lệnh vì có rất nhiều cao thủ hắc bạch lưỡng đạo bị chết một cách vô duyên vô cớ. Kiểm tra tử thi thì không ai bị thương tích gì, hơn nữa tất cả nạn nhân đều tuốt dao rút kiếm nhưng lại không có hiện tượng giao thủ. Tử trạng, ngoài đồng tử giãn to, cơ mặt hơi co lại, không có dấu vết gì khả nghi. Thắng hoặc có người chứng kiến thì ngoài nghe được hai câu: “Diêm Vương đã định canh ba chết, kẻ nào lưu được tới canh năm?”, chẳng ai thấy được bóng dáng hung thủ.

Mai Quân Bích càng nghe càng cảm thấy kỳ dị.

Cầu Hồn Luật Lệnh quả là người bí ẩn, và Cửu U giáo chủ hiện tại cũng bí ẩn không kém.

Nhưng có gì chứng tỏ nhân vật bí ẩn đó chính là Cửu U giáo chủ đây?

Chàng nhớ lại lần đó ở Ngôn gia trang, Cửu U giáo chủ ngoài bản lĩnh Luyện Âm Thành Tơ làm cho người nghe không thể xác định được phương hướng ra, hình như không có bản lĩnh gì phi thường lắm.

Chẳng nhẽ Luyện Âm Thành Tơ đó mà có thể sát nhân được hay sao?

Chàng liền hỏi :

- Lúc ở Thần Châu tiểu sinh có gặp Cửu U giáo chủ. Tiểu sinh tuy bất tài nhưng vẫn thấy rằng Cửu U giáo chủ ngoài công phu Luyện Âm Thành Tơ ra, võ công tuy có hơn lớp nhất lưu một chút nhưng chưa phải đến mức xuất thần nhập hóa như đạo trưởng đã nói. Nếu cho rằng chỉ với hai câu mơ hồ kia mà đủ làm người ta chết thì tiểu sinh không dám tin là vị Câu Hồn Luật Lệnh có bản lĩnh siêu nhiên như vậy.

Lão đạo sĩ trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói :

- Thí chủ là người thông kim bác cổ, nhân quan hơn người, nghĩ vậy là chí lý. Nên biết rằng trong võ lâm chỉ có hai công phu truyền âm thặng thừa là Thiên Lý Truyền Âm và Truyền Âm Nhập Mật. Công phu này đòi hỏi phải có sự khổ luyện hàng chục năm để đạt tới cảnh giới tối cao, đưa chân khí của bản thân luyện thành âm tơ.

Đó là nói về võ học phổ thông, còn rất ít người biết rằng trong đạo gia có một thứ công phu gọi là Huyền Thiên Lô Âm, không những “Luyện âm thành tơ” mà khi âm tơ đó dội vào tai nghe như tiếng sấm, não bộ bị chấn động vỡ ra mà chết, vì thế toàn thân không có thương tích gì. Ngày xưa Câu Hồn Luật Lệnh chính vận Huyền Thiên Lô Âm vào hai câu: “Diêm Vương đã định canh ba chết, kẻ nào lưu được tới canh năm?” để giết lũ võ lâm bại loại!

Mai Quân Bích càng nghe càng thấy kinh dị.

Chàng vốn được lãnh ngộ võ học tối cao của Phật môn vì thế những gì lão đạo sĩ lý giải, chàng hiểu ra ngay, nghĩ thầm: “Thì ra trong huyền môn còn có thứ công phu lợi hại đến thế.”

Lão đạo sĩ chép miệng thở dài, nói tiếp :

- Lúc đó tuy Câu Hồn Luật Lệnh tiêu diệt tiêu diệt rất nhiều tên bại loại võ lâm trong các phái chính tà nhưng vẫn không xoay chuyển được tình thế, điều ác vẫn thống trị khắp giang hồ. Đã không cứu được võ lâm khỏi kiếp nạn, bản thân lại mang tiếng xấu, vị đó tìm vào nơi hoang sơn quy ẩn, từ đó không nghe ai nhắc tới nữa.

Mai Quân Bích vội nói :

- Nếu vậy thì Cửu U giáo chủ nên là truyền nhân của vị Câu Hồn Luật Lệnh đó chứ không thể là bản thân vị đó được.

Lão đạo sĩ gật đầu :

- Đương nhiên... chính vì thế mà bản đạo mới nói rằng hai người đó tuy không phải là một nhưng cũng có thể...

Mai Quân Bích buông lời cảm thán :

- Tiếc thay cho một vị đại hiệp trung nghĩa như vậy mà đào tạo nên một kẻ hậu nhân hung tàn gây hại cho võ lâm...

Giọng lão đạo sĩ bỗng khàn xuống :

- Đại họa này, bản đạo không những thay cố nhân chịu trách nhiệm, mà với tư cách là một người trong giang hồ, cũng không thể đứng ngoài khoanh tay mà nhìn được!

Nói tới đó, hai luồng mục quang chợt sáng lên lấp lánh như hai đốm lửa trông rất đáng sợ Mai Quân Bích phần chấn nghĩ thầm: “Nếu trong giang hồ có nhiều người nghĩa hiệp như thế, lo gì không trừ được ác đảng? Vị này đã hiểu rõ căn nguyên võ học của Câu Hồn Luật Lệnh như thế tất có cách khắc chế được Cửu U giáo chủ...”

Chợt nghe lão đạo cao giọng hỏi :

- Thí chủ thời gian qua hiệp danh vang dội, thân hoài tuyệt nghệ, đương nhiên đứng ra đảm nhiệm trọng trách vì mối an nguy của toàn võ lâm. Nhưng xin hỏi thí chủ, một người đạt tới hai chữ “Chân võ” thì nên thế nào?

Mai Quân Bích ngẩn người ra một lúc, còn chưa hiểu hết ý tứ của đối phương, nghiêm giọng đáp :

- Tiểu sinh kiến thức nông cạn, chỉ biết đã là người trong võ lâm thì phải hàng ma hộ đạo, vì thiên địa mà giương cao chính khí, vì nhân loại mà mưu hòa bình. Đạo trưởng còn có cao kiến gì xin chỉ dạy thêm cho tiểu sinh.

Lão đạo sĩ cười kha kha nói :

- Quan niệm của thí chủ như vậy đủ thấy trong người hào khí ngất trời. Tuy nhiên vừa rồi bản đạo hỏi về hai chữ “Chân võ”. Người đạt đến “Chân võ” không phải lấy việc xung sát làm gốc, cho dù đối tượng đều là giống bại loại võ lâm, hung tàn độc ác chẳng nữa.

Người đạt đến “Chân võ” là phải biết dùng võ học để bình định can qua, tạo thiên uy để kẻ ác quy phục mà buông đao đồ tể, như thế mới đúng với ý nghĩa của câu thí chủ vừa nói: “vì thiên địa mà giương cao chính khí, vì nhân loại mà mưu hòa bình”, như thế mới vĩnh viễn dẹp trừ cái ác, không lấy hận thù để diệt hận thù...

Mai Quân Bích thấy tâm thần rung động liền nói :

- Cao luận của đạo trưởng khiến tiểu sinh như vừa được vén mây mù để trông thấy trời xanh. Tuy nhiên tình hình võ lâm trước mắt sát nghiệp trùng trùng, nguy cơ ngàn phía. Cửu U giáo đã bộc lộ dã tâm tiêu diệt tất cả các thế lực không phục tùng mình bằng thủ đoạn độc ác nhất. Chân lý “dùng võ học để bình định can qua” của đạo trưởng tiểu sinh đã thấm nhuần. Tuy nhiên trường hợp kiếp này biết lấy gì để ngăn chặn? Đó là điều tiểu sinh còn đang băn khoăn. Đạo trưởng có thể chỉ dạy cho một vài phần để cứu thương sinh khỏi cơn kiếp nạn?

Lão đạo sĩ không trả lời, chợt nhíu đôi mày bạc nhìn chiếc cổ cầm của Mai Quân Bích treo trên yên ngựa một lúc rồi cười kha kha hỏi :

- Thí chủ mang theo cây cổ cầm Bích Lang Can, quả là thần vật, tin rằng thí chủ rất giỏi âm luật?

Mai Quân Bích thấy vị đạo sĩ không trả lời về chuyện đại sự võ lâm mà mình đang hỏi trái lại thay đổi đề tài sang chuyện cầm ca chẳng ăn nhập gì, trong lòng có phần thất vọng.

Tuy vậy chàng cũng đáp :

- Cây đàn đó là vật tổ truyền, về âm luật, tiểu sinh chỉ biết vài nét cơ bản thôi, hỏi ra chỉ thêm thẹn...

Lão đạo sĩ không để ý đến lời chàng, lẩm bẩm như nói một mình :

- Nhìn qua phong thái cũng biết thí chủ chẳng phải tục nhân, bản đạo chuyến này có thể yên tâm rồi!

Chàng ngơ ngác nhìn lão đạo sĩ, bụng bảo dạ :

- Đang nói đến kiếp nạn võ lâm, lão chợt nhảy sang chuyện cầm ca, nay lại bảo chuyến này yên tâm... Yên tâm về vấn đề gì chứ? Chẳng lẽ lão ta gọi mình đến đây để tỉ thí âm luật hay sao?

Điều đó chẳng phải không có lý!

Căn cứ vào tiếng đàn thì lão là bậc thầy, nay thấy cây đàn quý của mình nên sinh ra cảm hứng cũng là chuyện thường thôi...

Lão đạo sĩ chợt lấy vẻ mặt nghiêm trang hỏi :

- Mới rồi bản đạo dùng tiếng đàn để dẫn thí chủ từ ngoài rừng tới đây, chính là có ý muốn truyền bản nhạc đó, không biết thí chủ có muốn học không?

Mai Quân Bích lại càng sửng sốt.

Chàng đang có cấp sự phải bỏ hai tên thư đồng lại để đi trước, Thiết Quả Tiên nói rõ ràng việc liên quan đến đại sự của võ lâm.

Thế mà bỗng dưng bị một nhân vật kỳ quái, dẫn tới đây, tỏ ý dạy đàn!

Chàng còn đứng ngây ra chưa kịp phản ứng gì thì lão đạo sĩ liền nói :

- Thí chủ xem đây!

Rồi chẳng cần biết Mai Quân Bích có chịu hay không, lão sửa lại thế ngồi ngay ngắn bắt đầu so dây rồi đánh lên “tích tịch tình tang”!

Những ngón tay thon với bộ móng dài lướt trên những phím đàn giống như đang múa nhìn đến mê mắt.

Tiếng đàn thánh thót vang khoan nhặt vang ngân khiến bất cứ ai nghe thấy cũng phải mê mẩn tâm thần!

Vốn là người say mê âm luật, Mai Quân Bích bị tiếng đàn cuốn hút, nổi bần khoản mất dần...

Tiếng đàn giống như có ma lực thu hút hết thần trí Mai Quân Bích, chuyện nghe như nuốt lấy mọi âm thanh thần diệu, mắt không rời những ngón tay mê đắm của lão đạo sĩ như múa trên phím đàn...

Ngoài âm thanh huyền diệu tràn đầy tình yêu cuộc sống và niềm khát vọng tương lai cùng những ngón tay tiên thoăn thoắt, đối với Mai Quân Bích lúc đều không tồn tại, đều nằm ngoài tiềm thức!

Làm như trên thế gian không hề có chiến tranh, không nảy sinh xung đột và giết chóc, không có hận thù.

Chỉ có tiếng chim riu rít yên lành, ngàn hoa khoe sắc, non cao từng phong trúc biếc, đồng nội sóng lúa đưa hương...

Không biết qua bao lâu, tiếng đàn đã tắt ma Mai Quân Bích vẫn ngẩn người lắng nghe, tưởng như dư âm vẫn còn vang vọng...

Lão đạo sĩ nhìn chàng, cười nói :

- Thí chủ hãy lấy cây Bích Lang Can tấu lại khúc vừa rồi xem nhớ được chỗ nào không?

Mai Quân Bích đang trong trạng thái si mê đến nỗi quên mình đang làm gì, quên cả cuộc ước hội với Thiết Quả Tiên.

Chàng theo lời đến lấy cây Bích Lang Can từ yên ngựa xuống rút đàn ra khỏi bao lộ ra nước sơn đen bóng với những nét chạm khắc hoa văn vô cùng tinh tế.

Chàng đến ngồi xuống trước vị đạo nhân, chậm rãi so dây rồi bắt đầu tấu bản đàn đã nhớ như khắc trong tim.

Bảy sợi dây cùng ngân lên khúc điệu huyền.

Lão đạo sĩ chăm chú lắng nghe, vẻ mặt mỗi lúc càng thêm kinh ngạc, không sao tin được rằng vị thiếu niên trẻ tuổi này chỉ nghe một lần đã lĩnh ngộ được toàn bộ thứ công phu vô thượng tâm pháp cực kỳ ảo diệu có tên “Thái Thượng Cầm Ứng Thiên” mà lão mất mấy chục năm tâm huyết mới nghiên cứu được!

Cuối cùng lão gật đầu tỏ ý hài lòng, chừng như rất tâm đắc vì rốt cuộc đã tìm được người để truyền y bát...

Chính lúc Mai Quân Bích đang dốc hết tâm lực để tấu xong khúc cuối thì chợt nghe lão đạo sĩ cười kha kha nói :

- Thí chủ quả là tài nhân thiên bẩm! Chẳng những tuyệt nghệ của bản đạo đã có người kế tục mà kiếp nạn của thương sinh vô lâm tất sẽ được giải trừ! Thật đáng mừng đáng chúc!

Mai Quân Bích ngược nhìn lên thì chợt thấy lão đạo sĩ đã lướt vào rừng, bóng áo xám thấp thoáng sau khóm trúc như làn khói nhạt...

Chàng kinh hãi vừa lao theo vừa gọi :

- Đạo trưởng xin lưu bước!

Lão đạo sĩ ngửa mặt cười vang một tràng, giọng mỗi lúc một xa :

- Thí chủ có cuộc hẹn ở Đại Hồng sơn. Không thể chậm trễ được. Một khúc Chỉ Qua Dẫn đó đủ giải trừ được kiếp nạn rồi!

Tiếng cuối cùng vừa dứt thì nhân ảnh đã không thấy nữa.

Mai Quân Bích biết đối phương không muốn ở lại, dù mình có đuổi theo cũng vô ích mà thôi.

Chàng dừng lại, ngẫm nghĩ câu lão đạo sĩ vừa nói bỗng sực hiểu ra.

Vị đó vừa truyền thụ cho chàng chính là khúc Chỉ Qua Dẫn.

Theo lời vị đạo nhân thì Chỉ Qua Dẫn đủ khả năng giải trừ được kiếp nạn, chẳng lẽ khúc tấu đó là võ học vô cùng uyên thâm ảo diệu hay sao?

Mặc dù còn có chút hoài nghi nhưng nhớ lại tiếng đàn ảo diệu lúc mình nghe thấy lần đầu chàng cao hứng tự nhủ :

- “Chỉ Qua Dẫn nhất khoan trầm bổng, hàm chứa tình yêu, yên bình và hạnh phúc, đủ thấy có thể khắc chế sự bạo tàn hung sát của tà công. Hơn nữa, lúc đầu mình nghe thấy, tiếng đàn như gần như xa, khi nam khi bắc, như vậy không kém gì công phu Huyền Thiên Lôi Âm của Cửu U giáo chủ, tin rằng lời vị đạo trưởng đó không sai!”

Chàng chợt ân hận vì không cố hỏi thêm danh hiệu của vị đạo sĩ bí ẩn kia. Mình đã nặng nợ ân tình của vị đó, sau này biết tìm ở đâu?

Lại còn một điều khác nữa.

Thì ra vị đạo trưởng đã biết cuộc hội ước giữa chàng với Thiết Quả Tiên ở Đại Hồng sơn, nghĩa là vị đó biết rất rõ lại lịch và mọi hành động của chàng.

Nghĩ thế, Mai Quân Bích dẹp bỏ mọi băn khoăn, cất đàn vào túi, nhảy lên ngựa phóng ra khỏi thung lũng tiếp tục hành trình.

Vì phải nán lại mất gần hai canh giờ nên Mai Quân Bích gia tăng tốc độ bù lại thời gian đã mất.

Mặc dù vậy, khi đến bến đò qua Đại Giang thì đã gần nửa đêm.

Bên kia sông đã là An Lục.

Nhưng ngặt một nỗi là đã quá khuya, biết tìm đâu thuyền để quá giang?

Mặt sông bao la cuộn cuộn chảy, trông xa mấy dặm chẳng thấy bóng thuyền bè, cho dù võ công cao cường bao nhiêu cũng không bay qua được chục dặm sang tới bờ đối diện, biết làm gì bây giờ?

Đang lúc chàng vừa sốt ruột vừa thất vọng, chợt thấy từ hạ lưu có một con thuyền đang ngược dòng chèo lên.

Chẳng bao lâu, con thuyền rẽ sóng đến gần.

Trong mũi đèn sáng choang, có một người ngồi tựa mạn thuyền đưa mắt nhìn lên bờ, cất giọng sang sảng ngâm:

Giang thượng tiểu đường sào phỉ thúy,

Uyển biên cao chủng ngọc kỳ lân.

Tế suy vật lý du hành lạc,

Hà dụng phù danh bạn thử thân?

...

Nguyên đó là bài “Khúc giang” của đại thi hào Đỗ Phủ.

Thanh âm vang khắp mặt sông, chứng tỏ người ngâm có nội lực rất thâm hậu.

Mai Quân Bích nhú mày tự hỏi :

- “Làm sao giọng ngâm nghe quen thế?”

Chàng té ngựa theo chiếc thuyền nhìn ra, chỉ thấy ngồi trong mũi là một vị đạo nhân còn trẻ, mặt ngọc mắt sao, bên cạnh là một đạo đồng mới mười lăm, mười sáu tuổi...

Chẳng phải là Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong và đạo đồng Lam Nhi thì còn ai nữa?

Bụng cả mừng chàng liền cất tiếng gọi :

- Có phải Ôn huynh ở trên thuyền không?

Ôn Như Phong tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

- Vị bằng hữu nào thế?

Mai Quân Bích vội vàng đáp :

- Tiểu sinh Mai Quân Bích đây mà!

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong kêu lên mừng rỡ :

- Thì ra là Mai huynh! Hô hô! Từ khi chia tay ở Cửu Đạo loan đến nay, huynh đệ cứ mong hoài, mãi đến nay mới gặp, thật là mừng quá!

Rồi quay ra quát bảo thuyền phu :

- Ghé vào!

Lát sau thuyền cập bến.

Ôn Như Phong đã đứng lên ra khỏi khoang cười hô hô rồi nói :

- Mai huynh mau xuống thuyền đi!

Chờ Mai Quân Bích xuống thuyền xong, Lam Nhi dắt con tuần mã Hổ Phách Câu xuống khoang sau rồi vào dâng trà.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nét mặt rạng rỡ cười nói :

- Sau khi chia tay ở Cửu Đạo loan, huynh đệ nghe giang hồ truyền rằng Mai huynh đại phá Lục Thiệu sơn, đánh bại cả Cửu Thiên Ma Nữ lẫn Thái Bạch Thần Ông phái Hoa Sơn, hùng danh mãn thiên hạ, huynh đệ cao hứng vạn phần!

Mai Quân Bích đáp :

- Tiểu đệ lúc ở Trương Tây nghe tin Ôn huynh trùng hưng giáo phái ở Bách Lý Châu để thỏa chí nguyện bình sinh, còn chưa kịp đến chúc mừng...

Ôn Như Phong nghe nói mặt hơi biến sắc nhưng khôi phục lại vẻ thường rất nhanh, tự nhủ :

- “Một mình hấn đến đây, có lẽ còn chưa biết chuyện về Thôi Mẫn đâu!”

Nghĩ thế liền thấy yên tâm, tỏ ra quan thiết hỏi :

- Mai huynh sao không cùng đi với hai vị tiểu muội và hai thư đồng? Chẳng lẽ có việc gì cấp bách?

“Hai vị tiểu muội” là y muốn chỉ Thôi Huệ và Thượng Quan Yến.

Mai Quân Bích tuy có nghe Thôi Mẫn nói rằng Ôn Như Phong không phải là người chính phái, nhưng còn chưa biết rõ sự tình.

Hơn nữa trước đây lúc trúng phải trùng độc Kim Tuyến Đào Hoa, may được Ôn Như Phong tỏ lòng nghĩa khí giúp đỡ cùng đến Cửu Đạo loan cầu y mà qua được cơn hoạn nạn, đó chẳng phải là mối ân tình?

Vì thế bây giờ gặp lại, thấy đối phương tỏ ra vồn vã như vậy, chàng cũng rất hứng thú nên mọi nỗi ngờ vực mất hết.

Theo chàng lý giải thì lần ấy Thôi Mẫn bị người của Tam Nghĩa hội bắt giải về Thiên Lý giáo, dọc đường bị Văn Hương giáo chặn bắt, việc đó chưa đáng kết tội Văn Hương giáo, vì biết đâu việc đó có lợi cho Thôi Mẫn hơn?

Trong thời gian này người ta bận việc khai đàn nên tạm giam cầm Thôi Mẫn mà chưa truy xét ngay, đó cũng là sự thường.

Sau đó Thôi Mẫn được Tôn cô nương cứu ra, coi như việc tới đó là xong.

Theo chàng thì nữ nhân lòng dạ nữ nhân thường hẹp hòi, lẽ ra việc đó đã kết thúc như vậy là tốt rồi, không nên coi là cừu hận thì hơn.

Chẳng qua chàng không biết rằng Thôi Mẫn suýt nữa bị tên dâm ác này cướp đi trinh tiết.

Chỉ đáng trách là Thôi Mẫn không nói rõ thêm chút nữa để Mai Quân Bích đề phòng một kẻ mặt Phật tâm xà, rất dễ mắc vào vòng tai hoạ!

Nghe hỏi, Mai Quân Bích thật thà kể lại tình cảnh vừa trải qua và cuộc ước với Thiết Quả Tiên ở Đại Hồng sơn nên mình phải đi trước, bọn Lục Thiệu tam kiều, thư muội Thôi Mẫn, Thượng Quan Yến và hai tên thư đồng sẽ đi cùng Hồng Đăng phu nhân tới sau.

Kể xong mới hỏi :

- Ôn huynh vừa trùng hưng giáo phái sao đến đây làm gì?

Trên mặt Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong chợt thoáng hiện nụ cười nham hiểm nhưng rất khó nhận ra và biến đi rất nhanh.

Sau đó y lấy trong ống tay áo ra một phong thư hỏi :

- Mai huynh biết cái này chứ?

Mai Quân Bích thoáng nhìn sang liền nhận ra ngay.

Trên phong bì ghi mấy chữ :

“Kính gửi Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đại hiệp”.

Về hình thức và nét chữ thì hoàn toàn giống với phong thư mà chàng vừa nhận được chiều qua.

Chính là thiệp của Cửu U giáo mời dự Mạnh Lan Thắng Hội.

Chàng cười nói :

- Thì ra Ôn huynh cũng nhận được thiệp mời dự hội của Cửu U giáo chủ nên mới đến đây, như vậy là thành bạn đồng hành của tiểu sinh rồi!

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong gật đầu, thu phong thư vào trong tay áo như trước.

Mai Quân Bích thấy vậy ngập ngừng một lúc rồi chợt hỏi :

- Ôn huynh chắc nghe nói đến nhị đồ đệ của Cửu Thiên Ma Nữ trong Lục Thiệu Tam Kiều chứ?

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong ngạc nhiên nhìn chàng hỏi lại :

- Là Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều chứ gì? Chẳng phải yêu nữ đó từng cho người dùng Kim Tuyền Đào Hoa đầu độc các vị hay sao?

Mai Quân Bích gật đầu đáp :

- Chính là thiếu nữ đó. Cô ta nói rằng Cửu U giáo chủ tẩm chất kịch độc vào trong thiệp để gửi cho cao thủ các phái, Ôn huynh nên cẩn thận!

Ôn Như Phong nghe nói rúng động cả tâm thần, nhưng nét mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên, cười đáp :

- Huynh đệ tự thấy rằng về các loại mê hương và độc dược cũng có chút kiến thức. Khi nhận được thiệp mời, quả thật cũng đã có hoài nghi việc này nhưng đã kiểm tra lại thấy không có triệu chứng trúng độc. Mặt khác Cửu U môn đã đưa thiệp mời đến, tất muốn tham gia phải trình báo thiệp ra. Nếu không mang theo, há chẳng phải mình đã tỏ ra thua kém đối phương hay sao?

Mai Quân Bích nghe nói nghĩ thầm :

- “Sau khi mình tiếp được thiệp đã có kiểm tra nhưng không có hiện tượng trúng độc. Vì tin lời cảnh báo của Nhiếp Ngọc Kiều nên đã vứt tờ thiệp đi, thật là không suy xét kỹ trước sau bằng vị Văn Hương giáo chủ này”.

Nghĩ vậy thốt lên thán phục :

- Ôn huynh suy tính thật chu đáo, tiểu sinh không sao bằng được!

Ôn Như Phong cười đáp :

- Mai huynh thân hoài tuyệt học, đó mới là điều huynh đệ vĩnh viễn không sao vượt tới nổi!

Y chợt thở dài nói thêm :

- Hiện trên giang hồ môn hạ các phái chính tà phần đông đã biến chất thành giống vô lâm bại loại. Một số cam tâm khuất thân làm nanh vuốt cho ác đảng. Huynh đệ tuân theo di mệnh của tiên sư kế thừa Văn Hương giáo, vốn cũng mang tâm nguyện lớn hành đạo giang hồ, vì tính mạng của thiên hạ thương sinh mà trừ gian diệt ác. Hiềm vì huynh đệ tài hèn đức mỏng, chỉ sợ một mình không làm nổi việc lớn. Nếu Mai huynh không chê, huynh đệ xin Mai huynh đảm nhiệm cho chức vị Tổng hộ pháp trong tệ giáo, nhưng đó là trên danh nghĩa, còn thực tế thì huynh đệ chúng ta sẽ cộng đồng hợp tác, trước để chung tay cứu giang hồ khỏi trường huyết kiếp, sau cùng nhau làm nên một sự nghiệp hiển hách, thỏa ước nguyện bình sinh!

Mai Quân Bích cười đáp :

- Ôn huynh quá lời! Tiểu đệ đâu dám nhận trọng nhiệm đó? Chỉ cần Ôn huynh hành sự trên hợp lòng trời, dưới theo ý người, nhất tâm trừ ma hộ đạo, giữ đúng thiên chức của một võ sĩ chân chính trong giang hồ thì tiểu đệ xin được tận lực ủng hộ rồi!

Nét mặt Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong lập tức tươi giãn ra, vội đứng lên chấp tay nói :

- Được Mai huynh ưu ái nhận lời cho như vậy, huynh đệ cảm kích vô cùng! Trước tiên xin nhận cho một lễ này, chờ sau khi Mạnh Lan Thắng Hội kết thúc, huynh đệ xin tổ chức đại lễ tiến cử Mai huynh chính thức tiếp nhận chức Tổng hộ pháp, lúc đó Mai huynh sẽ không còn chối từ được nữa!

Nói xong hành một lễ!

Mai Quân Bích vội vàng đứng dậy tránh đi, nhú mào nói :

- Ôn huynh! Việc này xin để tiểu đệ suy nghĩ thêm. Hơn nữa trước mắt Mạnh Lan Thắng Hội đã cận kề, chuyện thắng bại tồn vong còn chưa thể lường trước. Cứ chờ đại sự xong rồi bàn tới cũng chưa muộn!

Ôn Như Phong đã có dự liệu trước điều này, trầm nghĩ :

- “Sau khi Mạnh Lan Thắng Hội kết thúc, cao thủ các phái đều bị tận diệt. Chỉ cần tìm cách bảo toàn cho được hãn qua Mạnh Lan Thắng Hội thì lo gì hãn không tự nhảy vào vòng tay của mình?”

Lúc đó trong toàn võ lâm chỉ có hai phái là Cửu U môn và Văn Hương giáo mà thôi.

Với tài tổ chức và mưu trí của mình kết hợp với võ công cái thế của Mai Quân Bích, Cửu U giáo chủ cho dù đã thao túng hết võ lâm cũng không dám làm gì được mình đâu!”

Nghĩ tới đó trong lòng càng đắc ý mười phần, nhưng y vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, gật đầu đáp :

- Mai huynh nói thế rất phải. Huynh đệ nghe nói Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh là tên đại ma đầu vô cùng lợi hại. Người trong Cửu đại môn phái quá nửa đã bị tặc đảng này bắt đi rồi. Chỉ sợ trong Mạnh Lan Thắng Hội lần này hãn còn có âm mưu khác. Cả huynh đệ đi lần này cũng chưa dám chắc là thoát hiểm, Nhưng mà dẫu lành dữ thế nào cũng phải vì võ lâm mà dốc tận tâm lực. Nay đã có Mai huynh đồng hành, việc đó làm huynh đệ tăng thêm dũng khí rất nhiều.

Mai Quân Bích tuổi đời còn trẻ ai chẳng thích được người khác tặng bốc?

Hướng chi Ôn Như Phong thân phận là Giáo chủ một phái lại tỏ ra đặc biệt ưu ái mình như thế, trong lòng lại càng thêm thoải mái.

Hai người uống thêm một tuần trà nữa thì chợt cảm thấy chiếc thuyền chao động, thì ra đã cập lên một bờ cát.

Hai người bước lên bờ, Lam Nhi dắt ngựa lên theo.

Mai Quân Bích sắp sửa lên ngựa thì chợt thấy Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đi trước mình kêu lên một tiếng, đưa mắt nhìn quanh vẻ rất khác thường.

Chàng ngạc nhiên dừng lại hỏi :

- Ôn huynh! Có việc gì thế?

Ôn Như Phong thấp giọng đáp :

- Không hay rồi! Có mùi huyết tanh! Nhất định xung quanh khu vực này có người vừa bị giết. Chúng ta đi tìm xem!

Dứt lời lao về phía một đám lau lách rậm rạp ở mé bờ sông bên tả.

Mai Quân Bích biết rằng Ôn Như Phong là người lão luyện giang hồ nên nhiều kinh nghiệm hơn mình nên cũng ném dây cương cho Lam Nhi rồi chạy theo tới đám lau sậy.

Tới gần đã thấy Ôn Như Phong ngồi xổm trên bờ cát giữa một bãi lau thưa, trước mặt y quả nhiên có một tử thi.

Thấy Mai Quân Bích đến gần, Ôn Như Phong nói khẽ :

- Đây là một trong Lam Bào bát kiếm của phái Võ Đang Mai Quân Bích kinh dị thốt lên :

- Lam Bào bát kiếm?

Chàng bước nhanh tới cúi xuống nhìn.

Xác chết là một đạo nhân bận lam bào, tóc búi, quả đúng là trang thúc của Lam Bào bát kiếm phái Võ Đang.

Trường kiếm y đã rút ra khỏi vỏ cầm tay, bị một vết thương bằng kiếm đâm sâu vào hậu tâm, máu đã đông lại.

Thi thể nằm sấp, một tay còn vươn tới bám vào nền cát, chùng như trước khi chết vẫn còn cố sức bò đi.

68. Chương 68: Rừng Sâu Núi Hiểm

Mai Quân Bích chú mục nhìn vào cánh tay đang với tới của tử thi chùng như có gì đó khác thường.

Qua ánh sao mờ nhạt, chàng vẫn nhận ra một ngón tay cầm xuống mặt cát, trước đó còn hiện ra mấy nét chữ.

Phát hiện này khiến Mai Quân Bích quan tâm ngay.

Nạn nhân muốn để lại tên hung thủ hoặc một chi tiết gì rất quan trọng mới cố dốc hết chút sức tàn lúc lâm chung như vậy.

Chàng cúi sát xuống nhìn, quả nhiên trên mặt cát hiện ra một hàng chữ.

Vận hết mục lực, Mai Quân Bích đọc được hàng chữ viết rằng :

“Mai... mau tới Hắc Sâm...”

Bốn chữ đầu tương đối rõ, nhưng chữ sau cùng thì vừa đọc vừa đoán mới nhận ra được.

Rõ ràng không phải tên của hung thủ mà nạn nhân muốn thông báo một tin tức khác, đương nhiên quan trọng hơn việc báo thù.

Điều đó chứng tỏ người bị giết đang nhận một sứ mệnh gì đó rất trọng yếu và là người công tâm đến mức vì việc công hơn là chuyện báo cừu rửa hận cho riêng mình.

Mai Quân Bích chợt động tâm linh liền lật ngựa tử thi lên xem.

Vừa nhận ra người đó, chàng lập tức thấy toàn thân rung động.

Người chết chính là Vi Trần Tử, vị đứng đầu trong Lam Bào bát kiếm của Võ Đang, cũng là người được Thiết Quải Tiên phái đến báo tin cho chàng.

Mai Quân Bích ngăn người nhìn Vi Trần Tử, trong lòng sục sôi cảm hận.

Có thể tin chắc đến tám chín phần là vị đứng đầu của Lam Bào bát kiếm đã bị người của Cửu U môn sát hại.

Nhưng Vi Trần Tử bị giết lúc nào?

Sau khi báo tin cho chàng trở về đây thì bị đối phương mai phục sát hại hay sau khi về gặp Thiết Quải Tiên xong trở lại đây lần nữa?

Giả thuyết thứ hai xem ra có lý hơn.

Nhưng trước hết nên tìm hiểu xem ý nghĩa của dòng chữ để lại trên mặt cát muốn nói điều gì.

Thực ra nghĩa câu đó khá rõ, Mai Quân Bích tin rằng chữ Mai là chỉ tên mình, chẳng qua Vi Trần Tử biết sức không còn nhiều nên không viết đủ cả họ tên chàng mà thôi.

Bốn chữ cuối cùng mau đến Hắc Sâm, tức giục chàng đến ngay núi Hắc Sâm.

Như vậy là Thiết Quải Tiên, Thiên Nhất đại sư, Huyền Thanh Chân Nhân cùng những người khác đã chuyển tới Hắc Sâm lâm và phái Vi Trần Tử đến bến sông chờ Mai Quân Bích để thông báo việc thay đổi địa điểm.

Hiểu ra điều này, bất giác Mai Quân Bích thấy khí huyết trong người sôi lên, nghiêng rằng nói :

- Anh linh của đạo huynh còn chưa xa xin chứng giám cho rằng chuyến này tới Hắc Sâm lâm, tiểu đệ xin vì huynh mà báo cừu rửa hận...

Chàng chưa nói hết câu thì từ cách đó bảy tám trượng vang lên một chuỗi cười âm trầm độc địa.

Mai Quân Bích không cần nghĩ ngợi, thân pháp như mũi tên lao vào đám lau lách nơi phát ra tiếng cười.

Chuỗi cười chưa dứt thì chàng đã lướt tới rồi!

Trong đám lau rậm, một bóng người cao lớn bận hắc y, đầu trùm khăn đen chỉ chừa có đôi mắt hốt hoảng nhảy lùi lại.

Chừng như hần không ngờ trong đời có người thân pháp nhanh đến như vậy nên không kịp tránh.

Mai Quân Bích thấy trong tay hắc y nhân cầm một chiếc Chiêu Hồn bài, kết hợp với trang phục đã biết ngay đó là một trong Thập Đại Du Hồn Cửu U môn.

Vừa đáp xuống, chàng liền quát lên :

- Cầu tặc! Mau xưng danh ra mà chịu chết!

Thập Đại Du Hồn của Cửu U môn trong mấy năm qua từng tác oai tác quái trong khắp các phái trong giang hồ, hầu hết cao thủ võ lâm nghe danh đã kinh hồn táng đờm, chúng đã biết sợ ai bao giờ?

Huống chi thấy đối phương chỉ là một thiếu niên công tử mới chưa tới hai mươi tuổi, có gì đáng lo ngại?

Hần lập tức trấn tĩnh lại ngay, cười khinh khỉnh đầy vẻ coi thường đáp :

- Đại gia chính là Chiêu Hồn sứ giả của Cửu U môn, cũng là người sắp siêu độ tiểu tử ngươi. Nghe rõ rồi chứ?

Mai Quân Bích cố nén giận, hỏi tiếp :

- Có phải ngươi vừa sát hại Vi Trần Tử trong Lam Bào bát kiếm của phái Võ Đang không?

Tên Chiêu Hồn sứ giả gật đầu, cười hắc hắc đáp :

- Không sai! Bất cứ ai thấy môn hạ của Cửu U môn là hết kiếp!

Mai Quân Bích buông gọn hai tiếng :

- Tốt lắm!

Đồng thời tay phải rút kiếm ra...

Tên Chiêu Hồn sứ giả chỉ kịp trông thấy ánh kiếm chói lòa, mới kịp đưa Chiêu Hồn bài lên chưa được vài tấc thì đã rú lên một tiếng thê thảm làm vang động cả mặt sông.

Máu tuôn ra từng vòi xối vào đám lau lách xung quanh.

Chỉ trong chớp mắt, tấm thân to lớn của tên Chiêu Hồn sứ giả bị bảo kiếm xả làm mấy mảnh.

Khi Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong tới thì Mai Quân Bích đã tra Côn Ngô kiếm vào bao rồi.

Thực ra y thấy rõ cuộc đấu thần tốc vừa rồi, không ngờ chỉ sau mấy tháng không gặp, kiếm thuật của Mai Quân Bích tăng tiến đến mức thần kỳ như vậy.

Kiếm thuật đó đã tới mức xuất thần nhập hóa!

Trong lòng vừa kinh dị vừa cao hứng, nhưng Ôn Như Phong không để lộ ra mặt, nhìn thi thể của tên Chiêu Hồn sứ giả lấy giọng thản nhiên hỏi :

- Mai huynh! Hẳn là người của Cửu U môn ư?

Mai Quân Bích Hừ một tiếng đáp :

- Hẳn là một trong Thập Đại Du Hồn của Cửu U môn, còn gọi là Chiêu Hồn sứ giả.

Ôn Như Phong thốt hỏi :

- Chiêu Hồn sứ giả?

Hắn biết rằng trong số môn hạ Cửu U môn thì Thập Đại Du Hồn thuộc hàng nhất lưu, võ công được Cửu U giáo chủ chân truyền, đặc biệt đều luyện thành Câu Hồn Quỷ Nhân lợi hại vô cùng.

Bọn này là lực lượng chủ công bắt hàng trăm cao thủ khắp võ lâm về quy thuận Cửu U môn.

Thế mà một trong số Chiêu Hồn sứ giả chưa qua một chiêu đã bị thảm tử dưới kiếm Mai Quân Bích, đủ thấy võ công, kiếm pháp của thiếu niên này tới cảnh giới nào!

Nghĩ tới đó, Ôn Như Phong càng kinh tâm, tự nhủ :

- “Cùng đi với hắn, mình phải hết sức cẩn thận mới được! Tuy hắn là người cao thượng ngay thẳng, nhưng cứ phòng vẫn hơn, lỡ ra để lộ ra một chút manh mối thì nguy...”

Hai người lặng lẽ quay lại bên thi thể Vi Trần Tử.

Mai Quân Bích dùng Côn Ngô kiếm đào huyết mai táng tử thi xong quay lại bảo Ôn Như Phong :

- Ôn huynh, chúng ta cần phải đến ngay Đại Hồng sơn.

Ôn Như Phong không thấy hàng chữ tuyệt mệnh của Vi Trần Tử, thấy Mai Quân Bích chợt đổi hướng hành trình thì ngạc nhiên hỏi :

- Mai huynh vừa có phát hiện gì sao?

Mai Quân Bích gật đầu :

- Vi Trần Tử trước khi chết có viết lại ba chữ Hắc Sâm lâm. Tiểu đệ đoán rằng Thiết Quả Tiên đã tới đó.

Trong ánh mắt Ôn Như Phong chợt lóe lên một tia giao hoạt rồi tắt rất nhanh, hiển nhiên Mai Quân Bích không thể nhận ra được.

Hắn gật đầu nói :

- Nếu vậy chúng ta đi thôi!

Hai người trở về nơi thuyền đỗ, cùng tên đạo đồng Lam Nhi lên ngựa phi về hướng Đại Hồng sơn.

* * * * *

Chiều hôm sau, ba người tới sơn khu Đại Hồng sơn.

Vùng này rất hoang vắng, xung quanh mấy dặm chẳng có một xóm dân cư nào, bốn phía chỉ thấy núi non trùng điệp.

Vào sơn khu chưa được bao lâu, ngay cả đường mòn cũng không có, cả hai phải giao ngựa lại cho Lam Nhi bảo hấn ở lại chờ rồi tiếp tục đi bộ tiến lên.

Mai Quân Bích không quen địa hình, thấy trước mặt là rừng rậm hiểm trở như thế, ngạc nhiên hỏi :

- Ôn huynh, ở đây đường sá không có, trong rừng sâu thẳm thế này khó xác định phương hướng, đi cách nào được?

Ôn Như Phong cười đáp :

- Trong khu vực Đại Hồng sơn này suốt mấy trăm dặm đều là rừng hoang sơ ngút ngàn thế này cả.

Mai Quân Bích lo lắng hỏi :

- Nếu vậy biết tìm Hắc Sâm lâm thế nào?

- Muốn đến Hắc Sâm lâm, cứ nhắm hướng Tây mà đi, qua hết Ứng Sầu giản là bắt đầu Hắc Sâm lâm rồi. Nơi đó chính là trung tâm của Đại Hồng sơn. Tuy nhiên bắt đầu từ đây, việc xác định phương hướng rất khó. Đi thêm vài dặm nữa, rừng sẽ chia làm nhiều tầng. Đừng nói bây giờ đã về chiều mà ngay cả giữa trưa trong rừng cũng tối om ngửa bàn tay không thấy. Ngoài ra lá cây mọc chất thành lớp, nước khe cũng đen như mực, độc trùng độc vật nhan nhản khắp nơi. Có thể nói nơi đây mấy trăm năm không có vết chân người!

Mai Quân Bích nhíu mày hỏi :

- Ôn huynh đã biết tường tận như thế, chắc cũng thông thuộc địa hình trong khu vực Hắc Sâm lâm?

Ôn Như Phong lắc đầu :

- Huynh đệ cũng chỉ nghe người ta kể lại mà thôi. Hắc Sâm lâm tuy chỉ mấy chục dặm vuông, nhưng đó là nơi vô cùng hiểm ác rất khó vượt qua.

Mai Quân Bích trầm ngâm một lúc lại hỏi :

- Nếu vậy thì sao Ôn huynh biết được Ứng Sầu giản?

Ôn Như Phong đáp :

- Ứng Sầu giản là một khe nước lớn bị kẹp giữa hai hòn núi lớn, quanh năm nước chảy cuộn cuộn. Nhất là vào mùa Xuân khi tuyết tan, cuối nguồn tạo thành một con thác lớn cao tới cả trăm trượng. Đại Hồng sơn chính do tên ấy mà ra. Hai bên Ứng Sầu giản địa thế vô cùng hiểm trở, độc vật và chướng khí trùng trùng, tiểu phu và thợ săn không ai dám tiếp cận khu vực này, đến cả người có võ công cao cường cũng khó vượt qua Ứng Sầu giản.

Mai Quân Bích nhíu mày hỏi :

- Nếu vậy chúng ta làm sao qua được?

Ôn Như Phong cười đáp :

- Mai huynh khỏi lo đi! Theo huynh đệ suy đoán thì Thiết Quả Tiên tất đã có kế hoạch vạn toàn. Chúng ta chỉ cần tới địa đầu là sẽ biết thôi!

Mai Quân Bích nghĩ có lý, gật đầu nói :

- Ôn huynh suy luận rất đúng. Tiểu đệ quả thật đã lo xa.

Ôn Như Phong cười không nói gì, đi trước vào rừng.

Mai Quân Bích thấy y lao đi thoăn thoắt trong rừng rậm, không chút hoài nghi cũng thi triển khinh công lao theo.

Đi được chừng vài dặm, quả nhiên rừng trở nên tối om giữa tay không thấy ngón, không biết lúc này trời đã tối hay vì ánh sáng không thể len lỏi qua quá nhiều tầng lá để len lỏi được vào đây?

Mai Quân Bích vận hết mục lực vẫn không sao nhận ra được lối đi, cứ theo tiếng chân phía trước mà tiến.

Đi được một hồi, chàng không nén được lên tiếng hỏi :

- Ôn huynh, Ứng Sầu giản còn xa nữa không?

Ôn Như Phong vẫn không dừng lại, đáp :

- Không xa đâu! Vượt qua hai sườn núi nữa là tới.

Mất quen dần với bóng tối, Mai Quân Bích đã có thể lơ mơ trông thấy cảnh vật và bóng Ôn Như Phong phía trước.

Chàng nhận ra càng đi càng dốc ngược lên, rừng càng lúc càng rậm. Hơn nữa thỉnh thoảng còn có vết chân người để lại trên cỏ rậm.

Rõ ràng vết chân để lại chưa lâu.

Mai Quân Bích tự hỏi :

- “Có phải đó là dấu vết của Thiết Quả Tiên và mấy vị tiền bối kia không?”

Nhưng chàng không nói ra điều đó với Ôn Như Phong.

Vượt qua hai sườn núi, rừng thưa dần.

Bấy giờ trời đã về đêm, nhưng vẫn sáng hơn ở trong rừng rậm nhiều.

Ôn Như Phong dẫn Mai Quân Bích ra khỏi rừng tới một mỏm núi đá nhô ra, quay lại cười nói :

- Mai huynh, đã tới Ứng Sầu giản rồi!

Quả nhiên đã nghe thấy tiếng nước chảy ầm ầm.

Mai Quân Bích đến gần nhìn xuống mỏm núi. Một cảnh tượng hùng vĩ hiện ra trước mắt.

Đúng như Ôn Như Phong miêu tả, Ứng Sầu giản là một khe núi lớn kẹp giữa hai ngọn núi đá chạy ra xa tít.

Từ trên mỏm đá nhìn xuống chỉ thấy dòng nước trắng xóa uốn lượn quanh co chảy cuộn cuộn ẩn hiện trong sương núi.

Bờ khe là hai vách đá dựng đứng cao tới trăm trượng, nhìn xuống cũng đủ lạnh sống lưng, dù người có võ công cao cường bao nhiêu cũng không thể nhảy qua khoảng cách ba chục trượng vượt vực sâu hút để sang tới bờ bên kia.

Mai Quân Bích quan sát địa thế một lúc, nhíu mày hỏi :

- Không còn nơi nào gần hơn một chút hay sao?

Ôn Như Phong lắc đầu :

- Chỗ này là gần nhất rồi đấy! Những nơi khác nhìn cũng đủ chóng mặt, ai yếu bóng vía phải ngất đi rồi!

Mai Quân Bích đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy trên một cành thông ở mé rừng bên tả cách đó bốn năm trượng bay phấp phật một tấm phước màu trắng, trên tấm phước có những vết lân tinh tạo thành một hàng chữ.

Chàng chú mục nhìn, thấy hàng chữ viết rằng :

“Đã kết sẵn cầu dây, xin cứ yên tâm mà qua!”

Đọc xong, chàng nhíu mày lẩm bẩm :

- Yêu đảng Cửu U môn thật lợi hại, đi đâu cũng có người mai phục sẵn, không biết chúng chuẩn bị âm mưu gì đây?

Ôn Như Phong nghe nói nhìn theo ánh mắt Mai Quân Bích cũng đọc mấy hàng chữ trên tấm phước liên nói :

- Có lẽ chiếc cầu ở trong khu rừng đó. Chúng ta cứ tìm thử xem!

Hai người đi tới khu rừng, chùng được nửa tầm tên, quả nhiên thấy có một dải lụa buộc từ một gốc cây lớn ở mé rừng vượt qua khe sâu trăm trượng bằng qua bờ đối diện xa tới ba bốn chục trượng.

Mai Quân Bích nhìn chiếc cầu bằng vải lụa, nghĩ thầm :

- “Cầu này chỉ những người có khinh công thượng thặng mới qua được. Yêu đảng Cửu U môn đã phát hiện được người của Cửu đại môn phái tập trung ở đây trước Mạnh Lan Thắng Hội để bàn định kế hoạch hành động, đủ thấy chúng cũng có kế sách đối phó rồi. Nay làm ra vẻ hào hoa bắt cầu đón khách, nếu chúng bố trí sẵn cạm bẫy trong khu vực này, chờ cho các cao thủ đến giữa cầu thì cắt đi, dù mọc cánh cũng không bay thoát!”

Tuy nghĩ vậy nhưng chân vẫn bước về phía cầu.

Chợt từ trong rừng có mấy nhân ảnh màu xám lao ra chặn đường.

Mai Quân Bích dừng lại đưa mắt nhìn, nguyên đó làm tám vị hòa thượng bận tăng y màu xám, tay cầm thiền trượng.

Tám người đứng thành hàng chữ “Nhất” chắn trước cầu.

Một tăng nhân đứng giữa chấp tay hỏi :

- Hai vị là cao nhân ở đâu? Xin cho biết tôn danh?

Mai Quân Bích ngạc nhiên hỏi :

- Vậy các người không phải là người của Cửu U môn đã kết chiếc cầu này hay sao?

Vị hòa thượng đứng giữa lắc đầu, bình thản đáp :

- Không phải. Bọn bản tăng là người của Thiếu Lâm tự phụng mệnh gia sư canh giữ ở đây.

Mai Quân Bích cả mừng nói :

- Vậy thì tốt! Tiểu sinh Mai Quân Bích của Thiên Thai phái đến đây theo lời hẹn với Thiết Quả Tiên lão tiền bối.

Mấy tiếng Mai Quân Bích phái Thiên Thai mấy tháng qua đã làm chấn động khắp giang hồ, đã là người trong võ lâm thì chẳng ai không biết.

Nghe chàng xưng danh tánh xong, tám tăng nhân lập tức kính cẩn đứng giãn ra hai bên nhường lối.

Tăng nhân đứng giữa chấp tay nói :

- Xin mời Mai công tử và vị đạo huynh qua cầu!

Tuy nói thế nhưng ánh mắt nhìn Ôn Như Phong vẫn có vẻ nghi ngờ dò xét.

Mai Quân Bích chấp tay hoàn lễ, nói vài lời cảm ơn rồi cùng Ôn Như Phong bước lại phía cầu.

Chiếc cầu là một dải lụa dài tới bốn chục trượng được buộc chắc chắn vào hai gốc cây lớn hai bên bờ vực, ở giữa có kết thêm một băng ván gỗ rộng chừng một thước nên khá chắc, cao thủ có khinh công hàng nhị lưu cũng có thể qua được.

Vì cầu hẹp phải thứ tự sang từng người nên Mai Quân Bích quay lại nói :

- Ôn huynh, tiểu đệ xin đi trước!

Nói xong thi triển tuyệt đỉnh khinh công đáp nhẹ lên cầu rồi lướt đi như gió không làm cầu mảy may chao động.

Ôn Như Phong cũng triển khai thân pháp lướt theo.

Hai người cùng có khinh công tuyệt đỉnh nên với khoảng cách ba bốn chục trượng, chỉ chớp mắt đã sang tới bờ bên kia.

Vừa bước lên bờ thì nghe tiếng quát :

- Hai vị bằng hữu từ đâu vừa qua cầu đó?

Mai Quân Bích phản ứng rất nhanh, tung mình nhảy vút lên bờ đứng dưới một gốc cổ tùng đề phòng bất trắc.

Tiếp đó Ôn Như Phong cũng nhảy lên theo.

Ngước mắt nhìn, thấy có bốn đạo nhân bận lam bào, tay cầm trường kiếm đang đứng chặn đường.

Mới nhìn qua sắc phục, Mai Quân Bích nhận ra bốn đạo nhân thuộc Lam Bào bát kiếm của phái Võ Đang, gật đầu thăm nghĩ :

- “Hai bên đầu cầu có người của phái Thiếu Lâm và Võ Đang canh giữ, Thiết Quả Tiên và mấy vị tiền bối thật cẩn thận!”

Nghĩ đoạn chấp tay đáp :

- Tiểu sinh là Mai Quân Bích của phái Thiên Thai, có lời ước với Thiết Quả Tiên lão tiền bối nên đến đây.

Bốn đạo nhân nghe nói vội cúi mình thi lễ.

Một người nói :

- Bọn bản đạo là môn hạ của phái Võ Đang. Tộc sư huynh Vi Trần Tử phụng mệnh Thiết Quả Tiên tiền bối đến bến đò Hán Thủy nghênh đón, Mai đại hiệp có gặp không?

Mai Quân Bích nghe hỏi mặt chợt sa sầm, rầu giọng đáp :

- Có gặp. Chỉ tiếc rằng tiểu sinh đến chậm một bước, lệnh sư huynh đã bị bọn tặc nhân của Cửu U môn sát hại...

Bốn đạo nhân nghe nói đều giật nảy mình như bị sét đánh ngang đầu, gương mặt nhìn Mai Quân Bích đồng thanh hỏi :

- Mai đại hiệp! Đại sư huynh bị tên nào sát hại vậy?

Mai Quân Bích liền kể lại vắn tắt việc mình gặp tử thi Vi Trần Tử trên bãi và sau đó mình đã giết tên Chiêu Hồn sứ giả.

Võ Đang Tứ Kiếm nghe cửu nhân đã đền tội đều lộ vẻ cảm kích, cùng chấp tay bái tạ nói :

- Mai đại hiệp đã giúp phái Võ Đang báo thù cho đại sư huynh, đại ân đó chúng tôi nguyện ghi khắc...

Mai Quân Bích vội vàng hoàn lễ đáp :

- Bốn vị đạo huynh chớ nên khách khí. Chúng ta nay cùng đứng chung một trận tuyến, bọn ác đảng Cửu U môn là kẻ thù chung của toàn võ lâm, ai cũng có nghĩa vụ phải tiêu diệt.

Chàng dừng một lát rồi lại hỏi :

- Tiểu sinh có một việc thỉnh cầu, xin bốn vị đạo huynh cho biết Thiết Quả Tiên, lệnh sư và các vị tiền bối kia hiện ở đâu?

Đạo nhân cầm đầu Võ Đang Tứ Kiếm trả lời :

- Thiết Quả Tiên tiền bối, Thiên Nhất đại sư phái Thiếu Lâm, gia sư và Thạch bảo chủ phái Thái Sơn đến đây từ giờ Dậu, hiện đang ở trong Hắc Sâm lâm.

Mai Quân Bích đang sốt ruột, nghe vậy liền chấp tay nói :

- Tiểu sinh có việc cần gặp ngay mấy vị tiên bối, xin cáo biệt bốn vị!

Bốn đạo nhân vội vàng hoàn lễ.

Tên đầu lĩnh nói :

- Không dám! Đại hiệp cứ đi thẳng chừng ba dặm là tới Hắc Sâm lâm rồi.

Mai Quân Bích quay lại nói :

- Ôn huynh! Chúng ta đi thôi!

Dứt lời băng mình lên trước.

Hai người thi triển khinh công lướt đi như bay, bất chấp trời tối và đường núi cheo leo hiểm trở.

Quả nhiên đi chừng ba trượng thì đến rừng rậm ngút ngàn, nhìn vào tối mịt như bưng lầy mắt.

Mai Quân Bích dừng lại nói :

- Chắc đây là Hắc Sâm lâm rồi, không biết Thiết Quả Tiên và mấy vị tiên bối ở hướng nào...

Chưa xong câu, chàng bỗng trông thấy một tấm phước màu trắng bay phàn phật trên một cành cây.

Thấy trên phước thấp thoáng có hàng chữ, chàng liền bước đến gần đọc thấy viết rằng :

“Liệt danh vào sổ tử, hồn chờ xuống Quỷ môn!”

Mai Quân Bích giận dữ Hừ một tiếng nói :

- Yêu đảng Cửu U môn chỉ giỏi việc hư huyền giả thần mạo quỷ mà thôi, dọa được ai chứ?

Dứt lời vung chưởng nhằm lá phước đánh lên.

Ôn Như Phong vội quát lên ngăn lại :

- Mai huynh! Không được...

Nhưng đã muộn!

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, thân cây có treo tấm phước bị trúng một chưởng của Mai Quân Bích bật gốc đổ ầm xuống, âm thanh vang động cả một vùng.

Ôn Như Phong không kịp ngăn Mai Quân Bích phát chưởng vội lao tới túm lấy tay chàng kéo lui lại bốn năm trượng.

Mai Quân Bích ngơ ngác không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn để mặc cho vị Văn Hương giáo chủ kéo mình lui lại.

Vừa đáp mình xuống đất, Mai Quân Bích chưa kịp mở miệng hỏi căn do thì chợt nghe sau lưng vang lên một loạt tiếng nổi lộp bộp.

Quay lại nhìn thấy trong khu vực gốc cây bị chưởng lực làm đổ trong phạm vi năm sáu trượng bị bao trùm trong màn khói xám, lam tỏa đến gần chỗ hai người đang đứng.

Mai Quân Bích nghĩ thấy có mùi thối rất khó chịu như thi thể bị rửa nát bốc ra từ màn khói đó.

Ôn Như Phong kéo Mai Quân Bích tiếp tục bước lui, mặt biến sắc kinh dị thốt lên :

- Thật hú vía!

69. Chương 69: Nguy Cơ Rình Rập

Mai Quân Bích hiểu rằng vừa rồi nếu mình không được Ôn Như Phong kịp thời kéo đi thì đã mắc vào vòng khói độc đó, hậu quả sẽ rất khó lường.

Ôn Như Phong lắc đầu nói :

- Mai huynh! Đã tới nơi rừng thiên nước độc này, mỗi bước đều phải hết sức cẩn thận mới được!

Mai Quân Bích chỉ đám khói hỏi :

- Ôn huynh, đó là độc khí gì vậy?

Ôn Như Phong đáp :

- Chất phát nổ tạo ra khói đó gọi là Ôn Hoàng đạn, độc môn ám khí của Phó giáo chủ Thiên Lý giáo Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong. Chỉ cần xông phải một chút khói đó là trúng chất ôn dịch bị ngất đi bất tỉnh ngay. Ngoài giải được độc môn của Sử Trường Phong, trong thiên hạ chỉ có Hùng Hoàng châu mới giải được mà thôi.

Nói đến đó y chợt nhớ lại trước đây có lần Động Đình tam nghĩa có tặng cho mình một viên Hùng Hoàng châu, nhưng sau mới phát hiện ra đó là thứ giả, trong lòng tiếc rẻ nghĩ thầm :

- “Nếu không, trong thiên hạ mình là khắc tinh duy nhất của Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong rồi!”

Đột nhiên y tự hỏi làm sao Sử Trường Phong lại xuất hiện ở đây vào lúc này được chứ?

Nghĩ thế, không khỏi ngạc nhiên lắm bầm :

- Chẳng lẽ Thiên Lý giáo đã liên kết với Cửu U môn?

Mai Quân Bích nghe nói Ôn Hoàng đạn của Ôn Hoàng đạo nhân chỉ Hùng Hoàng châu mới giải được, chợt nhớ ra Xuyên Thiên Phi Phử có loại giải được này.

Chàng cũng tiếc rẻ không kém Ôn Như Phong, thầm nghĩ :

- “Nếu có lão ta ở đây thì trong rừng này dù có gặp nguy nan gì cũng không đáng sợ! Tiếc rằng mình không mời lão cùng đi...”

Nghĩ vậy, chàng không để ý đến câu cuối cùng của Ôn Như Phong.

Chợt lúc ấy từ sâu trong rừng có giọng nói :

- Người đoán không sai!

Có lẽ người đó khẳng định lời suy đoán của Ôn Như Phong là Thiên Lý giáo liên kết với Cửu U môn.

Mai Quân Bích nghe tiếng lập tức đâm bổ về phía phát ra giọng nói.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong cũng lao theo.

Nào ngờ Mai Quân Bích lao đi được mấy trượng thì thấy mặt tối đen như bị ai bưng lấy mắt.

Chàng đành phải dừng lại vận hết mục lực nhìn, chỉ thấy lơ mờ xung quanh đều là những thân cây to lớn mấy người ôm đứng sát liền nhau vờn cành lá xù xì như tay quỷ chắn hết lối đi...

Nghe tiếng động phía sau lưng, chàng quay lại nói :

- Ôn huynh! Chúng ta cứ xông vào sâu trong rừng xem! Tiểu đệ không tin rằng chỉ với khu rừng cỏn con này mà để cho bọn chuột Cửu U môn lợi dụng để giở trò huyền hoặc!

Chàng vừa nói xong thì phía trước có tiếng cười âm trầm vọng tới!

Mai Quân Bích đưa tay ra hiệu cho Ôn Như Phong rồi đề một hơi chân khí, vận Ban Nhược thần công bảo vệ toàn thân rồi nhún mình đáp nhẹ lên một cành cây rồi đâm bổ về phía vừa phát ra tiếng cười.

Tuy đã quen mắt có thể nhìn thấy bóng tối, thân pháp lại rất nhanh nhưng khi Mai Quân Bích bổ đến thì không thấy bóng người nào!

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy cách mình mấy thước đều là cây cối um tùm dày đặc, cho dù có địch nhân nấp sau đó thì làm sao phát hiện được?

Cho dù chàng có thần quan như điện cũng không đủ sức xuyên qua được thân cây và cành lá um tùm như thế!

Ngay Ôn Như Phong có thiệp mời của Cửu U môn trong tay nên có phần yên tâm hơn nhưng trong lòng cũng rất kinh hãi, mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, thận trọng bám sát sau lưng Mai Quân Bích, vận sẵn công lực đề phòng bất trắc.

Hai người không nói tiếng nào, cứ len lỏi trong rừng vừa căng mắt tìm kiếm vừa tiếp tục tiến sâu vào.

Đoán rằng đi đã xa nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì từ phía đối phương, Mai Quân Bích bỗng cười to một tràng nói :

- Ôn huynh! Thì ra Hắc Sâm lâm cũng chẳng có gì ghê gớm!

Chàng nói câu đó cốt để khiêu khích đối phương mà thôi.

Quả nhiên từ ba bốn trượng có tiếng trả lời :

- Tên họ Mai! Chớ cuồng ngạo!

Âm thanh mới nghe thì gần, nhưng đến cuối câu thì đã cách xa tới mười mấy trượng!

Ôn Như Phong kinh dị thốt lên :

- Người đó thân pháp thật nhanh!

Ngay Mai Quân Bích cũng phải kinh tâm.

Chỉ trong vòng năm sáu tiếng mà đi xa bốn năm trượng, tốc độ đó có thể gọi là xuất thần nhập hóa rồi!

Nhưng Mai Quân Bích đâu dễ chịu thua?

Chàng quát to một tiếng phi thân lao tới...

Ôn Như Phong cũng lập tức lao theo.

Nhưng khi hai người vừa bổ đến thì lại nghe có tiếng cười nhạt phát ra từ sau lưng.

Cả hai kinh hãi quay lại.

Mai Quân Bích vô cùng kinh ngạc, không sao tin được đối phương có khinh công ảo diệu đến thế!

Đột nhiên trong đầu chàng lóe lên một ý :

- Không chừng người nói trước đây và tên vừa phát ra tiếng cười không phải là một, vì không ai có thân pháp nhanh như vậy được!

Ôn Như Phong bị hãm vào hiểm cảnh, đương nhiên cũng dốc hết thần trí để đối phó với địch nhân.

Hắn cũng hoài nghi như Mai Quân Bích liền dùng thủ pháp Truyền Âm Nhập Mật nói với chàng :

- Mai huynh! Có lẽ xung quanh chúng ta không phải chỉ có một tên đâu! Chúng cố ý dẫn chúng ta đi sau vào, chỉ sợ có âm mưu.

Mai Quân Bích vốn đã nghĩ đến điều đó, cũng dùng Truyền Âm Nhập Mật trả lời :

- Ôn huynh suy đoán không sai. Nhưng chúng ta không quen địa hình, cứ làm như bị lừa để chúng dẫn đi, sau đó sẽ tìm cách tương kế tựu kế!

Ôn Như Phong là người thận trọng nên không đồng tình với cách làm mạo hiểm của Mai Quân Bích.

Nhưng y còn chưa kịp trả lời thì chàng đã tiếp tục lao tới trước mấy trượng rồi, đành phải bám theo.

Lại nghe giọng nói vang lên phía trước :

- Ta đã bảo liệt danh vào sổ tử, hồn nhập quỷ môn quan. Các người sẽ chẳng bao giờ ra khỏi khu rừng này đâu!

Lần này thì nghe xa tới tám chín trượng.

Mai Quân Bích không cố ý bắt kịp đối phương nữa, bụng cười thầm, làm ra vẻ mắc lừa Hừ một tiếng quát :

- Ta không tin yêu nghiệt người thoát khỏi tay ta!

Rồi phi thân lao tới.

Nhưng lần này lại phát sinh biến cố.

Khi Mai Quân Bích vừa đáp chân xuống đất chưa kịp đứng vững thì chợt thấy một tia chớp trắng đâm tới ngực mình.

Rõ ràng đó là một mũi kiếm.

Trời tối, Mai Quân Bích đang đà lao tới, tay không có binh khí, chân chưa kịp đứng trềnh ổn, kiếm thế của người kia lại vô cùng phạm tốc, khó mà tránh khỏi bị thương dưới kiếm.

Nhưng là người ứng xử cực nhanh, hơn nữa mấy tháng qua đã đúc kết được nhiều kinh nghiệm đối địch, võ công lại cao cường nên cho dù tình huống thế nào Mai Quân Bích cũng không dễ chịu thiệt thòi.

Chàng nhếch môi cười nhạt, rồi chẳng thấy xuất kiếm thế nào, chỉ thấy một ánh chớp lóe lên...

- Choang!

Hai binh khí tiếp nhau phát ra một quãng lửa chói lòa và tiếng nổ vang rền như sấm khiến mặt đất rung lên, rừng cây ầm ầm chuyển động, cành gãy lá rơi ào ào như đang gặp bão.

Sau cú tiếp chiêu, người kia thốt lên một tiếng kinh hãi lùi lại mấy bước.

Nhờ quãng lửa phát ra, Mai Quân Bích thấy rõ kẻ vừa xuất thủ tập kích mình, ngạc nhiên kêu lên :

- Thì ra là người?

Cùng lúc ấy thì Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong cũng gặp phải kinh địch.

Trong rừng vừa tối vừa dày, khi Ôn Như Phong vừa trông thấy ánh chớp lóe lên phía trước đang định tiến lên thì một thứ binh khí giống như Thiết trảo đã giáng xuống đầu.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong lừng danh giang hồ mấy chục năm trước, có nhiều kinh nghiệm đối địch.

Vừa nghe tiếng kinh phong, y nhận ra ngay được phương hướng liền tránh sang phải đồng thời rút kiếm ra, thì triển một chiêu “Phong Khởi Vân Tiêu” đánh trả lại.

Người kia kêu lên :

- Tuyệt chiêu!

Dứt lời Thiết trảo biến chiêu chớp ngay tới cổ tay phải cầm kiếm của Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong.

Lập tức hai người tạo thành một cuộc kịch đấu.

Người kia tỏ ra chẳng phải tầm thường.

Phút chốc đã qua bảy tám chiêu, Ôn Như Phong vốn có ý coi thường địch nhân, nay mới biết là đôi bên thế bình lực địch.

Trong thâm tâm, Ôn Như Phong đi chuyến này là theo lời mời của Cửu U giáo chủ, vốn đã có sẵn ý đồ nham hiểm của mình.

Tuy đồng hành với Mai Quân Bích, nhưng trong lòng y đã có mưu tính nên nhiều khi đâm ra mâu thuẫn.

Trước hết tên Giáo chủ kỳ vọng vào thành công của Cửu U môn tại Mạnh Lan Thắng Hội, tiêu diệt hết thiên hạ võ lâm để sau đó trên giang hồ chỉ còn lại Cửu U môn và Văn Hương giáo của mình.

Mặt khác y còn nuôi ý đồ phải tìm cách lợi dụng và mua chuộc cho bằng được Mai Quân Bích mới làm Văn Hương giáo đủ sức đối địch với Cửu U môn, giành quyền bá chủ võ lâm.

Muốn vậy phải bảo vệ tính mạng của chàng.

Nhưng từ khi vào tới Hắc Sâm lâm, thấy nguy cơ rập mỗi bước chân, y hoài nghi rằng Cửu U giáo chủ coi mình cũng là một thứ mối khác trong giang hồ.

Nghĩ thế, y càng đánh càng lo.

Một mặt tăng cường phòng thủ để bảo vệ tính mạng khỏi bị đối phương sát hại, mặt khác sợ lỡ ra xuất thủ quá tay làm đối thủ bị thương làm ảnh hưởng đến hòa khí của hai nhà...

Nhưng càng băn khoăn đến chuyện đó, Ôn Như Phong càng bị đối phương dồn vào thế hạ phong.

Sau mười chiêu, Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong bị bức lùi lại, công ít thủ nhiều.

Như trong lúc đó, y cũng dần nhận ra chiêu thức đối phương, trong lòng ngạc nhiên tự hỏi :

- “Đúng là Nhập Vân Long Cát Cẩn rồi... Chỉ có hấn mới dùng cây Kim Long trảo này... Nhưng làm sao Cát Cẩn lại trở thành thuộc hạ của Cửu U môn được chứ?”

Vốn là người trầm tĩnh, Ôn Như Phong không gọi đích danh địch thủ mà biến chiêu đối thức, thi triển tuyệt học lừng danh giang hồ Thất Tuyệt kiếm pháp.

Lập tức kiếm ảnh tung hoành, kiếm khí nổi lên như dông bão đẩy lùi Thiết trảo của đối phương.

Chỉ sau vài chiêu thi triển tuyệt học, Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong đã dễ dàng giành lại thế thượng phong.

Đột nhiên từ trên một cành cây rậm phát ra mấy tia bạch quang nhắm cả hai đối thủ bay xuống.

Ôn Như Phong lập tức đình chỉ tấn công thu kiếm đối phó với ám khí.

Nhập Vân Long Cát Cẩn cũng múa Kim Long trảo đánh rơi ám khí bắn tới mình, vừa quát lên :

- Lũ chuột nào không chịu hiện thân mà lén lút dùng ám khí đột kích, có đáng gọi là anh hùng hào kiệt không?

Ôn Như Phong cười nhạt nói :

- Biết đâu hấn là đồng đảng của người?

Liền đó từ trên một cây rậm cách chừng bốn năm trượng có giọng nói thâm trầm vọng xuống :

- Cát Cẩn! Nhi tử và con dâu của người đều quy phục Cửu U môn cả rồi, sao người vẫn còn u mê không tỉnh ngộ...

Nhập Vân Long Cát Cẩn nghe nói đến nhi tử và con dâu liền nổi giận xông tới chỗ vừa phát ra giọng nói.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nhếch môi cười hiểm độc rồi cũng tung mình nhảy sang bên trái.

* * * * *

Lại nói sau khi hai thanh bảo kiếm tiếp nhau bùng lên một quang lửa, Mai Quân Bích rất ngạc nhiên khi nhận ra người vừa tập kích mình là Tùng Linh đạo trưởng, Chương môn nhân phái Thanh Thành mới lên tiếng hỏi.

Lão đạo sĩ bị chấn lùi, sau lúc kinh hãi liền trấn tĩnh lại cười hắc hắc nói :

- Ta tưởng rằng kẻ đột kích là ai, hóa ra tên họ Mai người!

Mai Quân Bích tức giận quát lên :

- Vừa rồi chính người mới là kẻ đột kích...

Chợt vang lên tiếng quát :

- Tiểu tử! Xem kiếm!

Lời chưa dứt, lại một nhân ảnh khác lao ra từ sau một gốc cây, vung kiếm đâm vào ngực Mai Quân Bích.

Đó chính là Chưởng môn nhân phái Hoa Sơn Thái Bạch Thần Ông.

Tùng Linh đạo trưởng cũng hăm hở múa kiếm xông vào, trường kiếm hóa thành ba đóa kiếm hoa đâm vào ba chỗ huyệt đạo Mai Quân Bích.

Chàng tức giận Hừ một tiếng nói :

- Không ngờ Chưởng môn nhân của Hoa Sơn và Thanh Thành vốn võ ngực tự cho mình danh môn chính phái chẳng qua chỉ là đồ vô sỉ!

Tùng Linh đạo trưởng rít lên :

- Tiểu tử! Người chứ ai là đồ vô sỉ?

Thái Bạch Thần Ông quát lên :

- Đạo huynh không cần phải lăm lờ với tiểu tử cuồng ngạo đó làm gì vô ích. Cứ thật hấn đi rồi sẽ nói.

Miệng nói nhưng tay vẫn tăng cường công kích, vừa xong câu đã xuất ra liên tiếp mười ba kiếm!

Đó chính là võ học trấn sơn bất truyền của phái Hoa Sơn có tên là Canh Tân thập tam thức.

Trong rừng đêm tối om, ánh kiếm lóe lên nhìn hoa cả mắt.

Tùng Linh đạo trưởng cũng thi triển tuyệt học của phái Thanh Thành kết hợp với Thái Bạch Thần Ông tấn công như vũ bão.

Kiểm thuật của cả hai phái Hoa Sơn và Thanh Thành nổi danh trong thiên hạ võ lâm mấy trăm năm, hai vị Chưởng môn nhân cùng phối hợp nhau xuất hết công lực và võ học, uy lực thể nào không nói cũng biết.

Nên biết Hoa Sơn và Thanh Thành đều thuộc Cửu đại môn phái, Chưởng môn nhân rất ít khi xuất thủ quá chiêu cùng người khác, đừng nói là liên thủ để đối phó với một người, đó là chuyện chưa từng có xưa nay.

Nếu gặp bất cứ một đối thủ nào khác, chỉ e vượt qua nổi hai đại cao thủ này vài chiêu là điều khó có khả năng.

Thế nhưng xung quanh Mai Quân Bích giống như có một bức tường thép ngăn cản, dù công thế của Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng uy mãnh đến đâu, kiếm chiêu hiểm độc thể nào cũng không tài nào tiếp cận được!

Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng đã xuất hết bản lĩnh sở học, hợp lực ra sức tấn công mấy chục chiêu mà vẫn không làm gì được đối phương, càng tức giận điên cuồng, không tiếc xuất chiêu sát thủ.

Mai Quân Bích một mình đối phó hai đại cao thủ, trước sau vẫn chỉ dùng Chuẩn Đề kiếm pháp hộ thân chứ không phản kích.

Tuy trong lòng phần nộ vì thấy hai Chưởng môn nhân của danh môn chánh phái mà dùng thủ đoạn ti tiện vô sỉ tập kích rồi tới liên thủ lấy đông thắng ít, nhưng chàng vẫn không muốn đả thương họ, nghĩ thầm :

- “Mình tới đây là theo lời ước của Thiết Quả Tiên lão tiên bối hợp lực với Cửu đại môn phái cùng tiêu diệt Cửu U môn. Bây giờ kẻ thù chung của võ lâm còn chưa lộ diện mà đấu với đồng minh há chẳng trúng kế của địch?”

Nghĩ thế chàng chỉ giữ kín môn hộ, không dùng tới Phật Tâm Huệ Kiếm để khống chế đối phương.

Qua vài chục chiêu, chàng không nén nổi giận dữ quát lên :

- Hai vị quên mất mình đến đây làm gì sao? Nếu không chịu thu kiếm, đừng trách tiểu sinh vô lễ!

Thái Bạch Thần Ông cười hắc hắc đáp :

- Tiểu tử chết đến nơi còn mở miệng nói ngông! Hắc Sâm lâm này sẽ là chỗ táng thân người!

Còn Tùng Linh đạo trưởng thì không nói gì, nhưng dốc toàn lực vào thanh kiếm tấn công vô cùng hung mãnh. Giữa lúc đó bỗng khu rừng bỗng sáng! Có rất nhiều ngọn hồng đăng đều soi về phía ba người đang đánh nhau.

Đồng thời một tiếng quát của nữ nhân vang lên lạnh lạnh :

- Dừng tay!

Tiếp đó một nhân ảnh màu hồng vung kiếm lao tới sau lưng Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng.

- A di đà Phật!

Sau tiếng niệm Phật, từ trên cây một bóng người màu xám lao xuống chặn đường nhân ảnh màu hồng, tay vung thiền trượng phang thẳng vào trường kiếm.

- Choang!

Sau cú tiếp chiêu, cả hai người cùng đáp xuống đất trường, bấy giờ mới nhận ra một hồng y phụ nhân còn trẻ, rất xinh đẹp và một lão hòa thượng áo xám, đôi mày bạc trắng, cốt cách phi phàm.

70. Chương 70: Mắc Bẫy Gian Nhân

Trung niên phu nhân chính là Hồng Đăng phu nhân, còn lão hòa thượng là Hạo Đầu Thượng Nhân.

Hồng Đăng phu nhân trừng mắt nhìn Hạo Đầu Thượng Nhân, “Hừ” một tiếng nói :

- Thì ra là người!

Hạo Đầu Thượng Nhân thu thiền trượng lại đáp :

- Nữ thí chủ có gì sao chưa nói đã vội xuất thủ?

Hồng Đăng phu nhân chỉ kiếm vào vị Phương trượng Thanh Lương tự của Ngũ Đài sơn nói :

- Ta đã quát lên bảo chúng dừng tay sao người không chịu nghe? Thiết Quả lão nhi hẹn các người tới đây là để tàn sát lẫn nhau một cách ngu ngốc như thế này sao?

Nói xong điểm mạnh mũi kiếm tới.

Hạo Đầu Thượng Nhân thất kinh vội tránh sang đưa thiền trượng lên đỡ.

Thế là giữa hai người lại hình thành một cuộc đấu.

Kiểm thuật của Hồng Đăng phu nhân rất tinh kỳ ảo diệu nhưng trượng pháp của Hạo Đầu Thượng Nhân không phải tầm thường.

Lão hòa thượng thi triển Phục Hổ trượng là tuyệt học trấn sơn của Ngũ Đài sơn uy chấn giang hồ, giá như ở địa thế rộng rãi hơn thì đã có thể phát huy hết thực lực.

Tiếc rằng nơi đây rừng rậm, cành cây đan xen nhau, thiền trượng dài gấp đôi thanh kiếm nên rất dễ vướng víu.

Bởi thế qua năm sáu chiêu Hạo Đầu Thượng Nhân càng đánh càng lúng túng rơi vào thế hạ phong.

Hồng Đăng phu nhân lợi dụng ngay ưu thế của mình, nhưng cũng có ý nghĩ như Mai Quân Bích, bà ta chỉ muốn khống chế đối phương chứ không muốn đoạt binh khí hoặc đả thương đối thủ.

Lúc đó chợt tiếng la nổi lên huyền ảo, nhân ảnh tiếp nhau xuất hiện, vây lấy năm người.

Thái Bạch Thần Ông cùng Tùng Linh đạo trưởng thấy tình thế bất lợi liền dừng tay thu kiếm đưa mắt nhìn.

Những người vừa xuất hiện gồm sáu thiếu nữ rất xinh đẹp cùng hai tên thư đồng mà họ đã từng gặp ba ngày trước đi cùng với Mai Quân Bích.

Đó không phải ai khác, chính là Lục Thiệu tam kiều, Thôi Mẫn, Thôi Huệ, Thượng Quan Yến và Cầm Nhi, Kiếm Nhi.

Lát sau mười sáu tên hồng y thiếu nữ thuộc hạ của Hồng Đăng phu nhân cũng đến gần, mười sáu ngọn hồng đăng chiếu sáng làm khu rừng giống như ban ngày.

Lúc đó thì cuộc đấu giữa Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong và Nhập Vân Long Cát Cầu đã chấm dứt từ lâu.

Ôn Như Phong vẫn nấu mình trong lùm cây gần đó, mắt hau háu nhìn tám thân kiều diễm của Thôi Mẫn.

Chợt nghe một giọng nói rất khê thoảng vào tai :

- Ôn hương chủ! Xin hãy theo tôi!

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong bị bất ngờ, kinh hãi quay lại nhìn.

Chỉ thấy cách đó không xa một người bận hắc y mặt trùm khăn che kín đang đưa tay ra hiệu cho mình.

Y dùng Truyền Âm Nhập Mật hỏi người đó :

- Tôn giá có phải là môn hạ của Cửu U môn không?

Hắc y nhân gật đầu nhưng không nói gì, vậy Ôn Như Phong lần nữa rồi lách mình đi khuất sau một thân cây.

Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong nhú mày nghĩ ngợi giây lát rồi cũng đi theo hẳn vào rừng.

Y vừa đi khỏi hiện trường thì tiếng huyền não chợt nổi lên, cả mười sáu ngọn hồng đăng trong tay bọn hồng y thiếu nữ đồng loạt tắt ngấm.

Trong rừng lập tức tối om.

Xung quanh khu vực đấu trường vừa rồi bỗng vang lên tiếng kêu náo loạn và những âm thanh nghe rất ma quái.

Cuộc đấu giữa Hồng Đăng phu nhân và Hạo Đầu Thượng Nhân liền bị biến cố bất thường đó làm cho đình chỉ.

Người của song phương đều ngưng công phòng bị, sẵn sàng đối phó với địch nhân nguy hiểm hơn đang rình rập xung quanh.

Mọi người đều biết rằng mình đang ở trong vòng vây của Cửu U môn, đó mới là địch nhân đáng sợ nhất.

Đột nhiên từ đâu đó vang lên một tiếng rú thảm khóc, nghe như tiếng của nữ nhân, sau đó là tiếng thân người đổ xuống đất.

Mai Quân Bích thất kinh vội lao bỏ về phía đó.

Vận hết mục lực nhìn, chàng trông thấy một hồng y thiếu nữ nằm bất động dưới một gốc cây, tay còn nắm chặt ngọn hồng đăng nhưng chưa tắt.

Mai Quân Bích cúi xuống sờ vào mũi, tuy cơ thể còn nóng nhưng khí đã tuyệt, rõ ràng là bị địch nhân ám hại mà chết.

Mai Quân Bích đang tìm dấu vết thì chợt nghe trên đầu vang lên những âm thanh rào rào và tiếng vo ve mỗi lúc một nhiều.

Chàng kinh hãi ngược nhìn, nhưng ngoài tiếng cánh lướt vù vù và tiếng kêu vo ve như ruồi ra, chẳng thấy gì cả.

Một ý nghĩ đáng sợ chợt lướt qua đầu Mai Quân Bích :

- Ong độc!

Rồi chàng lập tức vận Ban Nhược thần công phát vào giữa đám những tiếng kêu vù vù, vừa lùi lại vừa kêu :

- Có ông độc! Mọi người mau lùi tránh đi!

Thêm mấy tiếng rú nữa vang lên, khắp nơi vang lên tiếng chuông phong ầm ầm, tiếng đao kiếm xé gió rít lên cùng tiếng la hét hoảng vang khắp rừng...

Cảnh tượng thật là hỗn loạn.

Bây ông tuy bị chuông phong và kiếm khí đánh chết vô số nhưng chúng lại chia ra thành từng nhóm nhỏ tấn công.

Trong đêm tối, lũ ông bé nhỏ giống như vô hình cứ lao vào người mà cắn đốt, thật khó đề phòng.

Chợt nghe Hồng Đăng phu nhân hét lớn :

- Ai có ống hỏa tập thì đánh lên!

Giọng bà ta lúc này đầy lo lắng, khác hẳn với thái độ điềm tĩnh thường ngày.

Nhưng đó là phương sách duy nhất đúng vào lúc này.

Trong chốc lát, mười mấy đốm lửa bùng lên.

Hồng Đăng phu nhân lại nói :

- Tìm lá khô dồn lại mà đốt, nhưng hãy cẩn thận đừng để cháy rừng!

Mọi người răm rắp làm theo.

Quả nhiên biện pháp đó rất hiệu nghiệm.

Những con ông liễu lĩnh xông vào đều bị lửa thiêu cháy, số còn lại chừng như sợ ánh sáng bay tán lên cao.

Qua một lúc, tiếng vù vù tắt hẳn, bây ông độc kéo nhau đi sạch không còn lại con nào.

Trận chiến với lũ ông kết thúc, nhìn lại thì có hai hồng y thiếu nữ bị ông cắn chết, năm tên khác với Thượng Quan Yến, Vu Thục Nhân bị thương ngồi phệt xuống đất đau đớn rên rỉ, sắc mặt bắt đầu sạm đen lại.

Thái Bạch Thần Ông, Hạo Đầu Thượng Nhân và Tùng Linh đạo trưởng đã bỏ đi đâu mất không thấy.

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều lấy ra một ngọn chủy dao giúp những người bị thương trích huyết chỗ bị ông đốt cho máu độc chảy ra hết, bôi vào đó một ít thuốc bột và cho mỗi người uống thêm một viên giải được nữa.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu, Thôi Mẫn và Thôi Huệ cũng giúp Nhiếp Ngọc Kiều trích huyết chữa thương nên công việc không lâu sau đã hoàn thành.

Hồng Đăng phu nhân sai mấy tên thủ hạ chôn cất cho hai tên hồng y thiếu nữ đã chết, trong lúc đó những người bị thương vận công điều tức xong, mọi người lại tiếp tục hành trình.

Mai Quân Bích cùng Cẩm Nhi, Kiếm Nhi đi trước mở đường, những thiếu nữ đỡ người bị thương đi giữa, còn Hồng Đăng phu nhân đoạn hậu.

Nhưng mới đi được mấy trượng, chợt nghe phía trước vang lên một thứ âm thanh giống như tiếng người huyết sáo.

Mai Quân Bích ra hiệu cho hai tên thủ hạ đồng rồi tung mình nhảy tới nơi phát ra âm thanh kỳ quái.

Thế lao của chàng rất nhanh, nhưng khi tới nơi, âm thanh đó lại vang lên phía bên tả cách chừng ba trượng.

Mai Quân Bích càng điên tiết lại bỏ tới lần nữa nhưng vẫn không thấy ai.

Lần này thứ tiếng quái lạ đó lại phát ra từ phía khác...

Mai Quân Bích dừng lại nghĩ thầm :

- “Không có người nào thân pháp có thể nhanh như thế được, họa chẳng chỉ có người nấp ở đâu đó, bắn ra vật gì phát ra tiếng quái lạ đó nhằm làm rối loạn tâm trí của chúng ta mà thôi”.

Lúc đó hai tên thư đồng cũng vừa chạy đến.

Mai Quân Bích vừa nảy ra một ý liền dùng Truyền Âm Nhập Mật nói vào tai chúng mấy câu.

Âm thanh quái dị đó lại vang lên cách đó chừng ba bốn trượng.

Cầm Nhi, Kiếm Nhi lập tức nhảy bổ tới.

Mai Quân Bích nép mình lại quan sát.

Quả nhiên khi hai tên thư đồng lao đi thì trên một ngọn cây gần đó phát ra một tiếng cười khê.

Mai Quân Bích đã chú ý nên phát hiện ngay, lặng lẽ tiến đến gần.

Trên cành cây từng cổ thụ đúng là có một bóng đen, chỉ thấy hai đốm sáng phát ra từ hai mắt.

Nếu như không có công lực thặng thừa như Mai Quân Bích, cùng với sự tập trung ý trí của chàng thì không sao phát hiện ra được.

Mai Quân Bích đứng dưới gốc cây nghĩ ngợi một lát rồi vận năm thành công lực vào đơn chưởng đánh lên.

Người kia bất ngờ không kịp đề phòng bị chưởng đánh trúng, thốt ra một tiếng kêu đau đớn rồi ngã xuống đất.

Đó là một hắc y nhân trùm khăn đen kín mặt, căn cứ vào phục trang cũng biết đó là người của Cửu U môn.

Ngã xuống xong, hắc đột nhiên chồm dậy lao ra sau một gốc cây.

Chỉ một bước, Mai Quân Bích đã lao ra chặn đường.

Tên kia chưa kịp trấn tĩnh đã bị chàng phát tay chop đi tấm khăn trùm mặt lộ ra bản lai diện mục.

Giọng chàng đầy đe dọa :

- Đừng giở trò giảo hoạt, không thoát khỏi tay Mai Quân Bích ta đâu. Biết điều thì mau nói ra Cửu U giáo chủ hiện đang ở đâu ta còn tha mạng cho, nếu không...

Hắc y nhân vừa bị trúng một chưởng, nay lại bị chặn đường, đối phương chỉ phát tay nhẹ đã lấy đi khăn trùm mặt, sao không khiếp sợ?

Thế nhưng với bản chất hung hăng cố hữu, lại quen thói bạo nghịch hoành hành khắp giang hồ, lại thấy trước mặt chỉ là một gã thiếu niên yếu nhược, tên hắc y nhân trấn tĩnh lại ngay.

Hắn đảo nhanh tròn mắt, bất ngờ xuất thủ nhanh như chớp, vung trảo chop tới ngực Mai Quân Bích.

Tên này nguyên là một trong Thập Đại Du Hồn, thân phận rất cao trong Cửu U môn, lại là đệ tử chân truyền của Cửu U giáo chủ nên võ công chẳng phải tầm thường.

Nhưng Mai Quân Bích đã có phòng bị, đâu dễ khinh suất để đối phương tự tung tự tác?

Tuy hắc y nhân xuất thủ cực kỳ thần tốc, nhưng chàng đã vận sẵn Ban Nhược thần công đánh trả lại một chưởng.

Hắn vừa xuất chiêu “Sưu Hồn Quỷ Trảo” với thập thành công lực hi vọng đả thương địch nhân để tẩu thoát, vì thế mười ngón tay cong lại như vuốt hổ định xé toang lồng ngực đối phương.

Mai Quân Bích thấy tên Chiêu Hồn sứ giả xuất thủ hiểm độc như vậy, liền nghiêng rằng vận thêm hai thành công lực đánh tới.

Tên Chiêu Hồn sứ giả cảm thấy một luồng kinh phong rất mạnh, không kịp thu chiêu về, rú lên một tiếng thảm thiết nhảy lùi lại!

Nguyên vì Mai Quân Bích vận thêm hai thành công lực đã làm tên Chiêu Hồn sứ giả bị gãy cả mười ngón tay!

Đó mới gọi là hại nhân nhân hại!

Tên sứ giả đau tới toát mồ hôi nhưng với bản chất hung hăng ngoan cố phần hận nhìn Mai Quân Bích nghiêng rằng nói :

- Tiểu tử! Đại gia hôm nay bại dưới tay người, nhưng người cũng đừng mong sống sót để ra khỏi Hắc Sâm lâm này!

Mai Quân Bích quát lên :

- Ác đồ! Người dám chọc giận thiếu gia sao? Trước khi người nói ra Cửu U giáo chủ ở đâu, đừng vọng tưởng chạy trốn!

Tên Chiêu Hồn sứ giả mười ngón tay đã bị gãy không còn sức kháng cự, biết rằng muốn chạy trốn cũng không còn khả năng.

Hắn đột nhiên gương mặt đầy thù hận nhìn Mai Quân Bích, miệng đột nhiên phát ra tiếng kêu điên loạn.

Tiếng kêu giống như ma gào quỷ khóc, chẳng khác nào tiếng rống của loài dã thú trước lúc giãy chết, đến ngay cả người can đảm như Mai Quân Bích nghe cũng phải lạnh cả sống lưng!

Chàng bất giác lùi lại một bước, vận công phòng bị, nghĩ thầm :

- “Hắn phát tín hiệu cầu cứu viện binh chăng?”

Nhưng thật bất ngờ, hắn rú lên một tràng xong thì mặt tái xám lại, hộc lên một tiếng ngã ngửa ra đập đầu xuống đất!

Biến cố đó làm Mai Quân Bích hết sức bất ngờ đứng ngẩn ra.

Chẳng lẽ đồng bọn sợ hắn tiết lộ bí mật nên đã lén hạ thủ.

Nhưng giả thiết này không có khả năng!

Chàng đứng ngay trước mặt tên sứ giả chỉ cách ba bước, nếu có người xuất thủ ám toán làm sao không phát hiện ra được?

Tuy vậy chàng vẫn thận trọng nhìn quanh rồi cúi xuống xem xét người nạn nhân.

Tên Chiêu Hồn sứ giả vẫn còn co giật, sắc mặt tím đen trông rất khủng khiếp.

Hiển nhiên hắn đã trúng độc.

Đột nhiên thân hình hắn căng phồng lên rồi nổ tung như quả khí cầu bị bơm quá căng, máu thịt bắn tung ra bốn phía!

Mai Quân Bích kinh hãi nhảy lùi lại.

Tuy chàng đã tránh thật nhanh nhưng vẫn bị một giọt máu bắn phải tà áo.

Cúi xuống nhìn thấy chỗ đó bị thủng rồi loang dần ra, chốc lát đã lớn bằng một đồng tiền.

Mai Quân Bích kinh hãi nghĩ thầm :

- “Đây là thứ độc gì vậy? Nếu như vết máu đó trúng vào da thịt tất sẽ thối rữa ngay, không chừng lan vào tận tâm phế mà chết!”

Nghĩ thế, chàng liền rút kiếm cắt phẳng mảnh áo không cho vết máu độc loang vào người rồi xuyên rừng quay lại.

Lát sau đoàn người tập hợp lại tiếp tục tiến sâu vào rừng.

Càng đi sâu, rừng càng rậm rạp, cây cối đan xen nhau dày đặc đến nỗi lách mình đi cũng rất khó khăn.

Đoàn người chẳng khác nào lọt vào bát trận đồ, không thể đi thẳng được mà lách mình quanh co, lúc rẽ trái lúc rẽ phải như đoàn rồng rắn.

Mai Quân Bích và Cẩm Nhi, Kiếm Nhi vẫn đi trước mở đường, luôn căng tai mắt ra để đề phòng bất trắc.

Trong hoàn cảnh rừng sâu đêm tối thế này rất dễ sa vào cạm bẫy!

Đi thêm một lúc, Mai Quân Bích đi trước chợt thấy một bóng đen lao tới, chẳng nói chẳng rằng vung một chưởng đánh ra.

Theo phản ứng, Mai Quân Bích cũng xuất chưởng đối địch.

- Bình!

Cả hai người cùng bị chấn lực đẩy lùi lại một bước.

Mai Quân Bích kinh hãi nghĩ thầm :

- “Không ngờ thuộc hạ của Cửu U môn còn có kẻ công lực thâm hậu đến thế! May mà vừa rồi mình dùng tới năm sáu thành công lực, nếu không đã bị thiệt thòi mất rồi!”

Chỉ nghe người kia kha kha nói :

- Tôn giá đủ sức tiếp được lão phu một chưởng, chứng tỏ không phải hạng vô danh, tất phải là nhân vật có thân phận không nhỏ trong Cửu U môn. Xin hỏi vì sao quý Giáo chủ đã gửi thiệp mời chúng ta đến đây lại còn làm ra vẻ huyền hoặc giấu đầu hở đuôi như thế?

Bấy giờ Mai Quân Bích mới nhìn rõ đối phương.

Đó là một lão nhân mình cao chín thước, rất vạm vỡ, tuổi độ lục tuần, đầu tóc hoa râm, sắc mặt hồng hào, hai mắt sáng quắc ẩn hiện thần quang, dáng uy phong như thiên tướng.

Lão nhân không mang theo binh khí tùy thân, căn cứ vào một chưởng vừa rồi ắt phải là một đại cao thủ kiêm cả nội ngoại môn, là nhân vật lừng danh giang hồ về quyền chưởng.

Mai Quân Bích đoán ra người đó là ai liền chấp tay đáp :

- Có phải tôn giá là Thạch bảo chủ của Bàn Thạch bảo ở Thái Sơn không? Tiểu sinh mộ danh đã lâu...

Lão nhân tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Không sai! Tôn giá là ai mà biết lão nhân?

Mai Quân Bích cười đáp :

- Một chưởng vừa rồi Bảo chủ đã lộ thần công đủ thấy uy danh Nhất Chưởng Kinh Thiên danh bất hư truyền...

Nhất Chưởng Kinh Thiên Thạch Thẳng Thiên vuốt râu cười đắc ý đáp :

- Không dám...

Nhưng lão chợt sa sầm hỏi :

- Như vậy đúng người là người của yêu đảng Cửu U môn rồi...

Mai Quân Bích lắc đầu đáp :

- Bảo chủ xin chớ hiểu lầm. Tiểu sinh là Mai Quân Bích của phái Thiên Thai. Lần này đến đây là theo lời hẹn của Thiết Quả Tiên lão tiền bối.

Nhất Chưởng Kinh Thiên Thạch Thẳng Thiên chợt biến sắc hỏi :

- Các hạ là Mai Tam công tử?

Lão chợt nhớ đến đồ đệ là Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long táng mệnh ở Tương Tây mà thủ phạm chính là Mai Quân Bích.

Nhưng sau đó một đệ tử khác là Chúc Ứng Dương từ Cửu Đạo loan trở về nói rằng mình được Mai Quân Bích cứu mạng.

Theo lời Chúc Ứng Dương thì Mai Tam công tử là người khảng khái độ lượng, không phải là kẻ dùng thủ đoạn âm toán hèn hạ như thế.

Hắn cho rằng kẻ giết nhị sư huynh Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long chắc là cừu nhân của Mai Tam công tử với ý định mượn đao giết người mà thôi.

Nay đứng đối diện với Mai Quân Bích, trong lòng Thạch Thắng Thiên nảy ra những tình cảm rất phức tạp.

Giữa lúc đó thì sau lưng lão Bảo chủ bước ra một người, đến trước mặt lão cúi mình chấp tay nói :

- Sư phụ! Vị này là Mai Tam công tử.

Rồi hướng sang Mai Quân Bích ôm quyền cười nói :

- Mai huynh cũng đã tới đây, thật hay quá!

Mai Quân Bích nhận ra đó chính là Chúc Ứng Dương liền chấp tay hoàn lễ.

- Chúc huynh đây ư?

Nhất Chưởng Kinh Thiên Thạch Thắng Thiên cau mặt lại rất khó coi, khoát tay bảo Chúc Ứng Dương :

- Ứng nhi! Chúng ta đi thôi!

Dứt lời quấy quả bỏ vào rừng.

Chúc Ứng Dương hiểu ra ý sư phụ, không dám trái lệnh vội chấp tay chào Mai Quân Bích rồi vội vã bước theo.

Mai Quân Bích biết rằng Thạch Thắng Thiên vẫn còn giữ lòng thù địch với mình, nhưng chàng không hận, tự nhủ :

- “Sư đồ tình thâm. Đồ đệ của ông ta là Thập Nhị Kim Tiền Nhậm Long chết mà chưa truy rõ thủ phạm, kẻ giết y lại đổ vạ cho mình, khắc chữ lên hiện trường hằn hoi, vì thế mình không tránh khỏi bị liên lụy. Nay Thạch Thắng Thiên có ý nghĩ thâm ngờ mình là điều dễ hiểu thôi”.

Nghĩ thế chàng không bận tâm nữa, tiếp tục xuyên rừng tiến lên.

Đi thêm một lúc chợt có tiếng người phía trước.

Mai Quân Bích lắng nghe, hình như đó là tiếng của Thiết Quả Tiên, trong lòng mừng rộn vội đi nhanh tới.

Len lỏi qua bảy tám thân cây đại thụ nữa, trước mặt đã thấy sáng ra.

Nguyên đó là một khoảng đất trống chừng mười lăm trượng vuông, ánh trăng soi xuống sáng vàng vạc.

Xung quanh vẫn là rừng rậm trông giống như một bức tường thành tối om.

Giữa quảng trường đặt một chiếc bàn, trên có hai cây nến lớn cháy bập bùng, chập chờn trước gió lúc sáng lúc tối.

Giữa hai ngọn nến là một chiếc lư hương, khói bay nghi ngút.

Giữa quảng trường có sáu bảy người đang đứng, theo cách ăn mặc thì tăng, đạo lục đều có.

Mai Quân Bích vừa lướt mắt nhìn qua đã nhận ra mấy người trong số họ :

Hạo Đầu Thượng Nhân và sư đệ Đăng Tâm hòa thượng ở Ngũ Đài sơn.

Thái Bạch Thần Ông phái Hoa Sơn.

Tùng Linh đạo trưởng phái Thanh Thành, hai sư đồ Thạch Thắng Thiên và Chúc Ứng Dương của Bàn Thạch bảo núi Thái Sơn...

Ngay sau hương án có Thiết Quả Tiên với cây thiết trượng chống xuống đất và con khỉ lông vàng Tiểu Lục Tử ngồi trên vai.

Bên tả Thiết Quả Tiên có một lão hòa thượng tuổi độ thất tuần tay cầm thiền trượng, bên hữu lại có một lão đạo nhân cũng độ tuổi đó nhưng còn quắc thước, mặt như trắng rằm, tay cầm chiếc phát trần.

Dám đoán hai bên tả hữu Thiết Quả Tiên là hai vị Chưởng môn nhân Thiên Nhất đại sư phái Thiếu Lâm và Huyền Thanh Chân Nhân phái Võ Đang.

Thiết Quả Tiên vừa thấy Mai Quân Bích bước trong rừng ra liền tiến lên một bước cười hô hô hỏi :

- Mai Tam công tử quả là người trọng chữ tín, đã theo hẹn tới đây. Lão hóa tử ta rất lấy làm cảm kích. Chỉ tiếc rằng chúng ta lại mắc vào gian kế giường đông kích tây của địch nhân nên tự trói ở Hắc Sâm lâm này rồi...

Vừa lúc ấy Cẩm Nhi, Kiếm Nhi, Lục Thiệu tam kiều, thư muội Thôi Mẫn, Thôi Huệ và Thượng Quan Yến cũng vừa tới.

Tiếp đó tới Hồng Đăng phu nhân lãnh suất số thủ hạ của mình.

Thiết Quả Tiên bước ra nghênh đón cười to nói :

- Hô hô! Phu nhân vì trượng nghĩa cũng tới đây, lão hóa tử thật không ngờ trước và muôn phần vinh hạnh!

Hồng Đăng phu nhân cười đáp :

- Tôn giá đừng nói thế! Tôi phụng mệnh Giáo chủ đến đây tuân theo sự điều khiển của chư vị!

Nói xong gật đầu chào Thiên Nhất đại sư và Huyền Thanh Chân Nhân.

Thiết Quả Tiên chợt nhíu mày nói :

- Ô! Cát lão đầu sao chưa tới? Chẳng lẽ lão ta gặp chuyện gì bất trắc dọc đường rồi hay sao?

Thiên Nhất đại sư trầm ngâm nói :

- Cửu U môn cho đặt thiệp mời trên hương án này, như vậy tất cả chúng ta đều có phần trong đại hội, cả Hồng Đăng phu nhân và Mai Tam công tử cũng không ngoại lệ. Chỉ riêng Cát lão thí chủ là không có tên, chẳng biết Cửu U môn có âm mưu gì không?

Thiết Quả Tiên là người tính nóng như lửa.

Nghe nói lão liền nện mạnh cây thiết trượng xuống đất, hai mắt mở to quát vang như sấm :

- Nếu Cát lão đầu gặp chuyện gì bất trắc trong rừng, lão hóa tử ta cũng liều tấm thân già này tìm cho ra lẽ!

Lão vừa dứt lời thì trong rừng có tiếng nói vọng ra :

- Lão hóa tử! Các người đều là rùa nằm trong hũ, làm gì mà mở miệng ngông cuồng thế? Cho các người biết, Cát Cẩn đã tới Phong Đô rồi. Chỉ đảm bảo với các người rằng tới ngày mười lăm tháng bảy sẽ gặp hần trong Mạnh Lan Thắng Hội là được!

Thanh âm phiêu hốt lúc tả lúc hữu, khi nam khi bắc, vừa nói xong thì đã nghe xa lắc không sao xác định được từ đâu.

Mai Quân Bích nhận ra đó là giọng nói mà mình đã từng nghe một lần ở trong hậu sảnh của Ngôn gia trang, chính là người tự xưng Cửu U giáo chủ.

Chàng liền cao giọng nói :

- Cửu U giáo chủ! Người được mời tham dự Mạnh Lan Thắng Hội đều ở đây cả, sao Giáo chủ không hiện thân?

Không có tiếng trả lời.

Chắc người vừa nói đã đi xa không nghe tiếng Mai Quân Bích nữa.

Huyền Thanh Chân Nhân quay sang Thiết Quả Tiên nói :

- Thiết Quả lão huynh! Người kia vừa nói rằng Cát đại hiệp đã tới Phong Đô, xem ra chúng ta cũng nên đến đó thôi!

Thiết Quả Tiên trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu.

Nghe nhắc đến Phong Đô, Mai Quân Bích liền nhớ lại hôm trước ở Tương Tây cả bọn bị Ôn Hoàng đạo nhân vây trong Lạc Hồn trận, hấn để lại mấy tên Đàn chủ ở lại giữ trận, bảo rằng mình đến Phong Đô.

Nay người vừa xuất hiện, rất có thể là Cửu U giáo chủ cũng đang tới đó...

Chẳng lẽ Phong Đô sào huyệt của Cửu U môn?

Nghĩ thế chàng hướng sang Thiết Quải Tiên hỏi :

- Lão tiên bối vừa nói rằng mắc vào quỷ kế giương đông kích tây của Cửu U môn nên tự hãm vào Hắc Sâm lâm. Vậy đây không phải là sào huyệt của Cửu U môn sao?

Thiết Quải Tiên nhìn sang Hồng Đăng phu nhân, thở dài đáp :

- Lão hóa tử ta tung hoành giang hồ suốt mấy chục năm, làm việc gì cũng cân nhắc cẩn thận. Không ngờ lần này hưng sự động chúng tới đây lại mắc phải quỷ kế của gian đảng.

Phu nhân và thiếu hiệp cứ đến hương án xem thì rõ!

Nói xong chỉ tới hương án khói hương nghi ngút.

Mai Quân Bích động nổi hiếu kỳ liền theo lời bước tới xem, quả nhiên trên mặt bàn đặt ngay ngắn hai chiếc phong bì.

Một chiếc đề :

“Gửi Phó giáo chủ Huyền Nữ giáo Hồng Đăng phu nhân”

Còn trên phong bì khác ghi :

“Gửi Mai Tam công tử Mai Quân Bích”

Bút tự hoàn toàn giống nhau, hiển nhiên cùng một người viết.

Thiệp mời của Cửu U môn!

Nhưng mới hôm qua chàng đã được một tên Chiêu Hồn sứ giả trao một chiếc thiệp trước khi gặp vị đạo sĩ bí ẩn kia mà?

Chẳng lẽ Cửu U giáo chủ quyết mời cho được chàng mà phái người đi chuyển không phải chỉ một chiếc?

Chàng liền nhón lấy phong thư mở ra, thấy bên trong viết rằng :

“Bốn giáo ấn định ngày tổ chức Mạnh Lan Thắng Hội nhằm vào ngày mười lăm tháng bảy ở Phong Đô để siêu độ cho vong hồn của quần hùng võ lâm. Tôn giá cũng có tên trong sổ tử, mời tham gia vào cuộc siêu sinh tịnh độ! Cửu U giáo chủ”.

Mặt sau của phong thư còn viết thêm một hàng chữ nhỏ :

“Đề phòng thiệp có tẩm độc”

Mai Quân Bích đọc xong thử vận khí kiểm tra xem nhưng không thấy có hiện tượng gì khác thường.

Hồng Đăng phu nhân cũng đến cầm lấy một phong thư đề gửi cho mình, đọc xong “Hừ” một tiếng nói :

- Ta không tin Cửu U giáo chủ chuẩn bị một kế hoạch gì ghê gớm ở Phong Đô có thể làm khuynh đảo võ lâm!

Rồi quay sang Thiết Quải Tiên nói :

- Nay lão hóa tử! Ta phụng mệnh tới đây chịu sự điều khiển của các vị. Hãy nói xem phải làm gì đây?

Thiết Quải Tiên cười đáp :

- Phu nhân đừng tự khiêm quá! Nay tới ngày mười lăm tháng bảy chỉ còn vãn vãn bốn hôm nữa thôi. Chúng ta từ đây tới Phong Đô cũng cạn thời gian rồi. Hơn nữa nghe những lời ngạo mạn trong thiệp mời thì nhất định Cửu U giáo chủ đã sắp sẵn mưu độc kế hiểm. Theo ý lão hóa tử thì trước hết chúng ta phải ra khỏi Hắc Sâm lâm này tới Phong Đô cho kịp kỳ hạn.

Thái Bạch Thần Ông quét mắt nhìn Hồng Đăng phu nhân và Mai Quân Bích đầy ác ý rồi cười hắc hắc nói :

- Thiết Quả lão nhi nói thế không sai. Sào huyết của Cửu U môn đã ở Phong Đô, chúng ta cần phải tới đó ngay xem chúng định giở trò gì. Lão phu muốn cùng với Tùng Linh đạo huynh đi trước một bước.

Thâm ý của lão chẳng có gì là khó hiểu.

Đó là không muốn nhập bọn với Hồng Đăng phu nhân và Mai Quân Bích.

Tùng Linh đạo trưởng cũng buông lời phụ họa :

- Thiện tai! Thiện tai! Chính bản đạo cũng có ý như thế!

71. Chương 71: Lấy Mâu Đâm Thuần

Mặc dù cái nhìn ác ý và lời nói của Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng đã biểu lộ một cách công khai thái độ bất hợp tác với Hồng Đăng phu nhân và Mai Quân Bích.

Nhưng Hồng Đăng phu nhân vẫn cười nói như không, còn Mai Quân Bích thì nhú mày nhưng không nói gì.

Nhưng Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều thì không nén nổi, hướng sang Hồng Y La Sát Hạ Long Châu nói mát :

- Đại sư thư! Xem ra trường hợp kiếp này khó mà tránh được!

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu trả lời :

- Đúng thế! Muốn dẫn thân vào chỗ chết thì có khó gì?

Thôi Huệ vốn rất cay cú với hai tên Chưởng môn nhân ti tiện đó, tuy có phần ngại Mẫn tỷ nhưng không nén nổi, tiếp lời :

- Hai tên quỷ vong hồn đó không biết vì sao nóng vội để cho người ta siêu độ đến thế chứ?

Ba người tiếng vào lời ra rất ăn ý.

Duy chỉ có Thượng Quan Yến là không thật hiểu ý ngơ ngác nhìn.

Thái Bạch Thần Ông bị kích, tức giận gầm lên :

- Lũ nha đầu kia! Các ngươi chán sống rồi sao?

Lời chưa dứt đã vung chưởng nhằm Hồng Y La Sát Hạ Long Châu và Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều.

Một thân ảnh màu hồng lướt ra nói :

- Thần Ông! Làm gì mà trông chưởng mắt thế?

Người đó là Hồng Đăng phu nhân.

Đến lúc này bà ta vẫn giữ nụ cười quyến rũ trên môi.

Nhưng đã có một thân ảnh màu lam lướt ra còn nhanh hơn, vượt qua trước Hồng Đăng phu nhân thẳng tới Thái Bạch Thần Ông phát ra một chưởng.

- Bình!

Hai luồng chưởng lực tiếp nhau nổ vang như sấm.

Thái Bạch Thần Ông bị chưởng lực đẩy lùi hai bước, mặt tái mét, gương mặt tức tối nhìn đối phương.

Người vừa phát chưởng đẩy lùi Thái Bạch Thần Ông chính là Mai Quân Bích.

Chàng đứng nguyên không hề suy suyển, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, cười hô hô nói :

- Người cho dù không đếm xỉa đến danh phận Chuởng môn nhân thì cũng nghĩ đến tuổi tác của mình một chút chứ?

Thái Bạch Thần Ông mặt đỏ bừng rồi lại tái xanh môi run run nhưng không nói ra được tiếng nào.

Đột nhiên lão rút phất kiếm ra quát :

- Tiểu tử! Lấy binh khí ra!

- Soạt!

Tùng Linh đạo trưởng cũng rút kiếm cầm tay bức lại gần.

Hồng Đăng phu nhân môi vẫn chưa tắt nụ cười, tay cầm kiếm hướng sang Mai Quân Bích nói :

- Tiểu huynh đệ! Hãy lùi lại đi! Người của Huyền Nữ giáo vừa đắc tội với hai vị Chuởng môn nhân này, hậu quả đương nhiên là do Huyền Nữ giáo giải quyết. Người ta tuy không nghĩ đến danh phận và tuổi tác, nhưng chúng ta không thể thất lễ!

Đột nhiên vang lên một tiếng niệm Phật :

- A di đà Phật!

Phượng trượng Thiếu Lâm tự Thiên Nhất đại sư bước ra, chấp tay niệm Phật xong trầm giọng nói :

- Đại địch đang ở trước mắt, sao mọi người vì tranh chấp một chuyện nhỏ nhặt mà trở nên xung đột với nhau? Thần Ông, phu nhân! Xin hãy nể mặt bản tăng mà thu kiếm lại đi!

Thiết Quả Tiên và Thạch Thắng Thiên cũng bước ra ngăn Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng lại nói :

- Hai vị đạo huynh sao phải tranh chấp với hàng văn bối vậy chứ? Hãy đi đi! Lão hóa tử sẽ cùng hai vị tới Phong Đô.

Thạch Thắng Thiên tiếp lời :

- Không sai! Lão phu cũng đi theo ba vị!

Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng không nói gì, giận dữ nhìn Mai Quân Bích, Hồng Đăng phu nhân rồi bước vào rừng.

Thạch Thắng Thiên vẫy đồ đệ Chúc Ứng Dương cùng với Thiết Quả Tiên từ biệt mọi người rồi đi theo hai lão đạo nhân.

Chuởng môn nhân Võ Đang Huyền Thanh Chân Nhân liếc mắt nhìn Hồng Đăng phu nhân và Mai Quân Bích một cách ngượng ngùng rồi hướng sang Thiên Nhất đại sư và Hạo Đầu Thượng Nhân nói :

- Hai vị đại sư! Chúng ta cũng lên đường thôi!

Lại nhìn Hồng Đăng phu nhân chấp tay nói :

- Phu nhân thứ lỗi, bản đạo xin đi trước một bước!

Thế là ba vị Chuởng môn nhân cũng tạo thành một nhóm bỏ đi, vô hình trung đoàn người chia ra ba nhóm.

Hồng Đăng phu nhân nhìn theo, “Hừ” một tiếng nói :

- Thì ra Chuởng môn nhân của Cửu đại môn phái hầu hết đều là loại hữu danh vô thực cả! Sau khi Mạnh Lan Thắng Hội kết thúc, chúng ta cùng hai phái Hoa Sơn và Thanh Thành thế nào cũng nổ ra một cuộc kịch chiến chẳng nghi!

Tới đó quay sang Mai Quân Bích, nhẹ giọng :

- Tiểu huynh đệ! Chúng ta cũng đi thôi!

Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng trong lòng hậm hực vội vã đi khỏi Hắc Sâm lâm trở lại theo đường cũ.

Không lâu, hai người tới chiếc cầu bằng lụa bắc qua Ưng Sầu giản.

Bốn đạo nhân trong Lam Bào bát kiếm của phái Võ Đang vẫn đứng canh gác bên này cầu.

Thấy hai vị Chương môn nhân đến, bốn đạo nhân không thi lễ, cũng không tỏ ý nhường đường, làm như không thấy.

Tùng Linh đạo trưởng thấy bọn môn hạ của Võ Đang mà không biết mình, trong lòng đã bực sẵn liền quát lên :

- Các người có biết ta là Tùng Linh Tử phái Thanh Thành không mà không chịu nhường đường?

Lão cho rằng sau khi tự giới thiệu lai lịch vì bối phận tương đương với Huyền Thanh Chân Nhân, bốn đạo nhân tất phải cung kính cúi mình nhân tội.

Nào ngờ Lam Bào tứ kiếm nghe cũng như không, vẫn đứng án ngữ đầu cầu không rời một bước!

Hơn thế nữa, cả bốn tên đều giương cặp mắt nhìn lão đầy vẻ thách thức.

Tùng Linh đạo trưởng xưa nay gặp đệ tử các phái, nhất là trong Cửu đại môn phái đều được trọng vọng, đã bao giờ bị khinh thị như thế?

Lão càng nổi giận rít lên :

- Tiểu bối! Các người điếc cả rồi sao?

Lời chưa dứt đã chồm người bổ tới.

Đạo nhân đứng đầu trong Lam Bào tứ kiếm “Hừ” một tiếng, rút phát trường kiếm thi triển một chiêu “Hỗ Nguyên Sơ Khai” đâm thẳng vào ngực Tùng Linh đạo trưởng.

Vị Chương môn đáng kính của phái Thanh Thành nằm mộng cũng không ngờ rằng Lam Bào tứ kiếm lại dám vô lễ hạ thủ với mình.

Nhưng trong tay không kiếm, bị đối phương dung một chiêu tuyệt kiếm đánh ra, đương nhiên phải lùi lại chứ biết làm thế nào?

Càng tức hơn là tên cầm đầu Lam Bào tứ kiếm sau khi phát ra một chiêu đánh lui mình vẫn đứng nguyên vị trí, bình thản nhìn hai vị Chương môn nhân không nói một lời.

Thái Bạch Thần Ông nhú chặt đôi mày bạc, suy nghĩ đến cực thế.

Lam Bào tứ kiếm tay phải cầm kiếm, tay trái bắt quyết, lặng lẽ không nói một lời, giữ phương vị bất biến.

Đó chính là Lương Nghi Tứ Tượng kiếm trận lừng danh thiên hạ của phái Võ Đang mà không ai phá giải nổi.

Lam Bào tứ kiếm phụng mệnh giữ cầu, bày ra kiếm trận, chuyện đó chẳng có gì đáng nói.

Thế nhưng có một điều khác thường là tại sao lúc tới đây, cũng chính họ vừa thấy Thái Bạch Thần Ông, Hạo Đầu Thượng Nhân và Tùng Linh đạo trưởng đã cung kính nhường đường không gây khó khăn gì, bây giờ lại quyết ngăn cản?

Vì sao lại có sự tiền hậu bất nhất đó?

Chẳng lẽ chúng vừa nhận được nghiêm lệnh của Chương môn nhân Huyền Thanh Chân Nhân là không cho phép bất cứ ai vượt qua chiếc cầu này?

Lý giải như thế cũng không đúng!

Nếu Huyền Thanh Chân Nhân ban nghiêm lệnh không cho người qua cầu thì chỉ nên áp dụng với địch nhân thôi chứ?

Hơn nữa Lam Bào bát kiếm hành khứ giang hồ không ít, có lý đâu không biết hai vị Chưởng môn nhân Hoa Sơn và Thanh Thành?

Chẳng lẽ có ẩn tình gì trong đó?

Tùng Linh đạo trưởng là bậc tôn trưởng của một trong Cửu đại môn phái, thế mà chỉ một chiêu bị một tên hậu bối đánh lui.

Nếu việc này truyền ra giang hồ thì còn đâu là thể diện nữa?

Tùng Linh đạo trưởng lùi một bước xong với tay rút phất trường kiếm ra lao thẳng vào kiếm trận, nghiêng rằng nói :

- Tiểu bối! Các người dám vô lễ với tôn trưởng. Hôm nay, ta sẽ thay Huyền Thanh đạo huynh quản giáo các người...

Nói chưa dứt, ánh kiếm đã lóe lên phát một chiêu “Trịnh Mễ Thành Châu” đâm tới tên đạo nhân vừa đánh lui mình.

Tên này không chút hoang mang vùng kiếm chống đỡ, vẫn là chiêu “Hỗn Nguyên Sơ Khai” lúc trước.

Hai thanh trường kiếm tiếp nhau vùng ra một đốm lửa, kèm theo tiếng nổ vang rền như sét.

Một tên trong Lam Bào bát kiếm thì công lực làm sao sánh nổi với vị Chưởng môn nhân trong Cửu đại môn phái?

Sau cú tiếp chiêu, thanh kiếm của tên đạo nhân bị giật ra, người cũng bị bật lui hai ba bước.

Tùng Linh đạo trưởng đời nào bỏ lỡ cơ hội báo thù?

Đương nhiên lão không có ý dể thương đối thủ nhưng ít ra cũng phải đánh bay trường kiếm khỏi tay, lấy lại uy danh...

Vừa đánh lui tên lam bào kiếm sĩ, lão lập tức sấn vào.

Nhưng lão vừa tiến lên một bước thì chợt thấy phía trước có nhân ảnh chập chờn, đó là hai tên lam bào kiếm sĩ khác đã lao tới hai bên tả hữu, từ hai hướng vùng kiếm tấn công.

Tùng Linh đạo trưởng “hừ” một tiếng, kiếm biến chiêu thành “Tả Hữu Đồng Nguyên” hóa giải hai chiêu kiếm của đối phương.

Nhưng khi lão chưa kịp thu kiếm thì chợt có tiếng kinh phóng rít lên sau lưng.

Đó là hai tên khác đã xông tới rất nhanh xuất chiêu công kích.

Hai tên vừa bị đánh lui nay lại xông tới phối hợp tấn công.

Cùng lúc cả bốn thanh trường kiếm cùng châu cả vào người Tùng Linh đạo trưởng, thế rất nguy hiểm.

Như vậy là Lương Nghi Tứ Tượng trận lúc này mới chính thức phát động, tỏ rõ uy lực của mình.

Tùng Linh đạo trưởng tuy là một trong những nhất đại Chưởng môn nhân, kiếm thuật chẳng phải không tinh thông nhưng bị dồn vào hiểm thế không khỏi rung động tâm thần.

Thái Bạch Thần Ông thấy Tùng Linh đạo trưởng đang gặp tình cảnh nguy cấp nhưng đã không kịp ứng cứu.

Chợt lúc đó có một nhân ảnh từ trên không lao xuống quát :

- Các người điên cả rồi! Ngay cả Tùng Linh đạo trưởng mà cũng không nhận ra được hay sao?

Tiếp đó là tiếng kêu khếch khếch như của loài khỉ và tiếng cây thiết trượng nện mạnh xuống đất.

Người đó chính là Thiết Quả Tiên.

Nhưng Lam Bào tứ kiếm không có phản ứng trước sự xuất hiện của Thiết Quả Tiên và tiếng quát của lão, vẫn cứ vây lấy Tùng Linh đạo trưởng tấn công dồn dập, hơn thế còn nhằm vào lão mà đánh!

Thiết Quả Tiên chẳng hiểu đầu đuôi cơ sự thế nào, thầm nghĩ :

- “Mới mấy canh giờ trước chúng còn tuân thủ mệnh lệnh của mình, sao bây giờ lại thay đổi hẳn đi như thế?”

Trước tình hình nguy cấp, lão đành phải vung thiết trường hộ thân.

Thiết Quả Tiên võ công siêu phàm, chỉ mấy trường đã đánh lui Lam Bào tứ kiếm, kêu lên :

- Tùng Linh đạo huynh! Chúng ta trước hết hãy nhanh chóng lùi khỏi kiếm trận rồi tính sau!

Dứt lời lao ra khỏi trận.

Tùng Linh đạo trưởng cũng xuất kiếm đánh lui tên lam bào kiếm sĩ gần nhất rồi nhảy ra theo.

Lam Bào tứ kiếm không đuổi theo, vẫn chia thành hai phương vị đứng canh giữ đầu cầu như trước.

Bấy giờ sư đồ Bảo chủ Bàn Thạch bảo Thạch Thắng Thiên và Chúc Ứng Dương cũng vừa đến nơi.

Thiết Quả Tiên, Thạch Thắng Thiên, Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng hết nhìn Lam Bào tứ kiếm rồi lại nhìn nhau, ngơ ngác cố tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì.

Thạch Thắng Thiên lên tiếng :

- Vì sao chúng đổi tính đi như vậy chứ?

Thiết Quả Tiên thở dài đáp :

- Theo lão hóa tử ta suy đoán thì chúng đã bị ác đồ của Cửu U môn làm hại...

Tùng Linh đạo trưởng chợt hiểu ra, liền hỏi :

- Có phải lão ca cho rằng chúng bị tặc đồ Cửu U môn cho uống độc dược làm mê thất thần trí không?

Thiết Quả Tiên gật đầu :

- Không sai! Đã hàng trăm cao thủ võ lâm vì thế mà đầu nhập làm thủ hạ cho chúng. Trong Cửu đại môn phái đã bị dùng cách này khổng chế không ít...

Không ai nói gì thêm nữa, tâm trạng trở nên nặng nề.

Ba vị Chưởng môn nhân và Thiết Quả Tiên danh lừng thiên hạ mà bị bốn tên đệ tử phái Võ Đang giữ chặt đầu cầu không sao qua được, há chẳng vô lý?

Thực ra không phải vì bốn người không phá nổi Lương Nghi Tứ Tượng trận, chỉ vì Cửu U môn quá thâm độc dùng mê dược làm mê thất thần trí của Lam Bào tứ kiếm, vẫn cho canh giữ đầu cầu.

Với thân phận của bọn Thiết Quả Tiên bốn người đâu thể hạ độc thủ với bọn tiểu bối đã bị địch nhân hại đến mê thất thần trí?

Nhưng ngoài việc giết chết bốn đạo nhân đó, làm cách nào khác để qua được cầu đây?

Nguyên Lương Nghi Tứ Tượng kiếm trận là tuyệt học trấn sơn mật truyền của phái Võ Đang.

Chỉ cần hai người liên thủ đã có thể hợp thành Lương Nghi Trận, nếu bốn người thì đủ sức bố trí Tứ Tượng trận, đương nhiên uy lực lớn hơn nhiều.

Những đệ tử được truyền thụ kiếm trận này đều được lựa chọn nghiêm mật, ngoài Chưởng môn nhân và các vị trưởng lão ra, chỉ Lam Bào bát kiếm mới được truyền thụ và nghiên cứu võ học này.

Lương Nghi Tứ Tượng trận uy danh vang lừng thiên hạ, rất ít cao thủ phá giải được loại trận thức đó.

Lam Bào bát kiếm là những đệ tử đời thứ hai kiệt xuất vào bậc nhất của phái Võ Đang, vị nào cũng có võ công khổ luyện trên dưới hai chục năm, lại thông minh đỉnh ngộ, rất thông thạo biến hóa của hai loại thế trận Lương Nghi và Tứ Tượng.

Nếu không phải như vậy, Huyền Thanh Chân Nhân đã không phái Lam Bào tứ kiếm đến trấn giữ đầu cầu quan trọng này.

Tuy nhiên với võ công của bốn vị nhất đại tôn sư ở đây, việc phá kiếm trận tiêu diệt cả Lam Bào bát kiếm không phải là chuyện khó.

Nhưng về mặt tình lý thì họ không thể làm.

Bởi vì họ đang ở chung một trận tuyến, và Lam Bào tứ kiếm vì bảo vệ an toàn cho họ mà trúng phải độc thủ của địch nhân.

Ai có đủ nhẫn tâm hạ sát đồng minh của mình trong tình trạng họ bị địch nhân hạ độc làm mất đi thần trí, chống lại mình trong vô thức?

Bốn người đứng ngây ra không biết nên giải quyết thế nào cho phải.

Tùng Linh đạo trưởng vừa bị chịu khổ đầu, lại là kẻ nhỏ nhen ác độc, đề xuất ý kiến trước :

- Thời gian không thể trì hoãn được, chúng ta cứ chờ mãi ở đây hay sao?

Thâm ý của lão là tiêu diệt Lam Bào tứ kiếm để vượt qua cầu nhưng không muốn tự miệng mình nói ra điều đó.

Thiết Quả Tiên thở dài nói :

- Xem ra vấn đề phức tạp này phải chờ Huyền Thanh lão đạo đến mời giải quyết được mà thôi!

Chợt trong rừng có tiếng truyền ra :

- Vô lượng thọ Phật! Thiết Quả lão ca nhắc đến bản đạo có việc gì? Vấn đề gì mà phức tạp vậy chứ?

Trong rừng hiện ra bốn người ba tăng một đạo.

Chẳng khó gì mà không nhận ra ba vị hòa thượng là Phương trưởng Thiếu Lâm Thiên Nhất đại sư, Phương trưởng Thanh Lương tự ở Ngũ Đài sơn Hạo Đầu Thượng Nhân và sư đệ Đăng Tâm hòa thượng.

Còn đạo nhân là Chứng môn Võ Đang Huyền Thanh Chân Nhân.

Thiết Quả Tiên cười to nói :

- Hô hô! Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới! Lão đạo người thật linh!

Huyền Thanh Chân Nhân ngạc nhiên nhìn chứng nhân, nhíu mày hỏi :

- Bốn vị ở đây chờ bản đạo, chẳng hay có gì chỉ giáo?

Tùng Linh đạo trưởng chỉ Lam Bào tứ kiếm đứng án ngữ ở đầu cầu đưa mắt lơ đãng nhìn mọi người, trong đó có sư phụ của mình, cười nói :

- Bốn vị lệnh cao túc được giao nhiệm vụ phòng thủ cầu này đã bố trí kiếm trận ngăn cản bọn bản đạo qua cầu, vì thế đành chờ đạo huynh đến để quyết định.

Huyền Thanh Chân Nhân hết sức ngạc nhiên, mở to mắt nhìn bốn tên đệ tử của mình, rên giọng hỏi :

- Có chuyện đó thật sao?

Thiết Quả Tiên xua tay nói :

- Đạo huynh đừng nóng! Theo huynh đệ thì chắc rằng Lam Bào tứ kiếm đã trúng phải yêu thuật Câu Hồn Quỷ Nhân của tặc đảng Cửu U môn nên mất đi bốn tính...

Huyền Thanh Chân Nhân ngây mặt nhìn Lam Bào tứ kiếm một lúc rồi chợt thở dài, run giọng nói :

- Tặc đảng Cửu U môn độc ác như thế, thật trời không dung, đất không tha! Đệ tử của tề phái đã bị mất đi bản tính ngăn cản không cho qua cầu, các vị không cần khách khí nữa cứ việc xuất thủ!

Thiết Quả Tiên cười to đáp :

- Lương Nghi Tứ Tượng kiếm trận của quý phái danh trấn giang hồ, lão hóa tử ta làm sao mà phá nổi?

Huyền Thanh Chân Nhân biết rằng mọi người còn ngại mình nên chưa xuất thủ, liền chậm rãi bước tới cầu.

Lam Bào tứ kiếm vẫn đứng chiếm giữ các phương vị, nét mặt cau có lạnh lùng không có phản ứng gì trước sự xuất hiện của sư phụ Chuồng môn.

Huyền Thanh Chân Nhân thấy vậy biết phán đoán của Thiết Quả Tiên không sai, trong lòng đầy chua xót.

Ba tháng trước sư đệ Huyền Lôi Chân Nhân bị địch ám toán.

Nhờ võ công uyên thâm, vị đó chạy được về tới Võ Đang Sơn, chỉ nói được mấy tiếng Câu Hồn Luật Lệnh thì cầm khẩu và chết ngay sau đó.

Đích thân Chuồng môn nhân Huyền Thanh Chân Nhân tra tìm hung thủ, phái luôn cả Lam Bào bát kiếm bí mật dò xét, nhưng kết quả lại có thêm ba người nữa trong Lam Bào bát kiếm bị thất tích, cho đến nay vẫn chưa biết sống chết thế nào.

Lần này đến Hắc Sâm lâm, không những lão mang theo đại đệ tử là Vi Trần Tử có triển vọng nhất, đã theo mình ba mươi năm và có ý để y kế thừa chấp Chuồng môn phái Võ Đang, cuối cùng đã bị thảm tử ở bờ sông Hán Thủy, mà luôn cả bốn đệ tử đặc ý này cũng không thoát khỏi độc thủ của yêu đảng Cửu U môn!

Như vậy là chỉ trong vòng một tháng, tám đệ tử kiệt xuất của thế hệ sau phái Võ Đang Lam Bào bát kiếm đều gặp phải độc thủ.

Nghĩ tới đó, Huyền Thanh Chân Nhân không khỏi tuyệt vọng, ngao ngán thở dài.

Tuy nhiên việc trước mắt là hệ trọng, lão cố ngăn nước mắt quát to :

- Vi Trí Tử! Các ngươi thấy sư phụ sao không tới đây thi lễ?

Nguyên bốn người trong Lam Bào bát kiếm ở đây gồm lão tam Vi Trí Tử, lão tứ Vi Thông Tử, lão ngũ Vi Cơ Tử và lão lục Vi Âm Tử.

Huyền Thanh Chân Nhân quát vang như sấm khiến cả bốn tên đệ tử đều giật mình chấn động.

Lão tam Vi Trí Tử ngơ ngác nhìn Huyền Thanh Chân Nhân, lẩm bẩm :

- Giọng nói người này sao quen quá! Hình như mình đã nghe ở đâu đó không phải chỉ một lần...

Vi Thông Tử tiếp lời :

- Vi Trí Tử... Vi Trí Tử... Cái tên đó mình cũng đã nghe rồi... Nhưng hử là ai vậy chứ?

Huyền Thanh Chân Nhân nghe hai tên đồ đệ lẩm bẩm như vậy biết chúng đã hoàn toàn mất trí nhớ.

Nhưng dù sao thì có phản ứng vẫn hy vọng hơn là không, lại quát lên :

- Các ngươi đã bị yêu đồ Cửu U môn ám toán làm mất đi bản tính rồi! Chẳng lẽ đến sư phụ mà các ngươi cũng không nhận ra?

Câu đó hóa ra lại phản tác dụng!

Vi Trí Tử chợt nhớ đến nhiệm vụ của mình, liền chỉ kiếm nói :

- Phải! Hử là yêu đồ của Cửu U môn. Chúng ta phụng mệnh canh giữ cầu này, không được để hử đi qua!

Dứt lời phát kiếm, xuất một chiêu “Hỗn Nguyên Sơ Khai” đâm thẳng tới ngực sư phụ Chuồng môn của mình.

Ba tên sư đệ cũng xuất kiếm tấn công.

Lưỡng Nghi Tứ Tượng kiếm trận lập tức phát động.

Chỉ thấy trùng trùng kiếm ảnh vây lấy Huyền Thanh Chân Nhân từ bốn phía công kích cực kỳ hung mãnh.

Vị Chuồng môn Võ Đang đành phải rút kiếm ra đối phó.

Lão thấy bốn đệ tử của mình tuy mê thất bản tính nhưng đối với kiếm trận vẫn phát huy hết uy lực tới độ lâm li, không phụ công mình suốt mấy chục năm dốc hết tâm cơ truyền thụ, trong lòng vừa tự hào nhưng cũng vừa chua xót!

Sự đồ tình thâm, biết rõ đồ đệ bị trúng phải độc thủ, nhưng hiện tại chúng lại đang dồn mình vào chỗ chết, biết giải quyết thế nào đây?

Xuất thủ đã thương đệ tử thì không nữa...

Lão chợt quát lên :

- Nghiệt súc! Các ngươi còn chưa chịu dừng tay sao?

Mặc cho Huyền Thanh Chân Nhân quát tháo, Lam Bào tứ kiếm vẫn làm như không nghe, tăng cường phối hợp nhau trong kiếm trận tấn công càng mãnh liệt.

Huyền Thanh Chân Nhân mấy lần nghiêng răng định phản kích nhưng cuối cùng vẫn không sao hạ thủ được.

Môn hạ đang lâm vào hiểm cảnh, ai đang tâm dồn chúng vào tử địa nữa?

Lão càng do dự, Lưỡng Nghi Tứ Tượng kiếm trận càng được thể tăng thêm áp lực mãnh liệt hơn.

Kiểm khí phát ra vù vù như đông bão công vào từ bốn phía, Huyền Thanh Chân Nhân bị bao trùm trong màn kiếm ảnh.

Bọn Thiết Quải Tiên, Thiên Nhất đại sư, Hạo Đầu Thượng Nhân, Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng đứng ngoài đều là cao thủ nhất đẳng của võ lâm thấy vậy cùng gật đầu tán thưởng :

- Lưỡng Nghi Tứ Tượng kiếm trận quả thật danh bất hư truyền!

Đột nhiên từ trong trận vang lên tiếng hô đạo hiệu :

- Vô lượng Phật!

Tiếp đó nghe “choang” một tiếng, một thanh kiếm bay vút lên không.

Gần như cùng lúc, có người rú lên một tiếng, nhân ảnh bị đánh bật lên cao rơi xuống vực sau trăm trượng dưới chân cầu.

Như vậy là Huyền Thanh Chân Nhân đã phải buộc lòng xuất thủ.

Vì thời hạn Mạnh Lan Thắng Hội đã tới gần, những tinh hoa của toàn võ lâm đang có mặt ở đây cần phải kịp đến Phong Đô trước khi đại hội bắt đầu.

Vì an nguy của toàn võ lâm, vị Chủ võ môn đáng kính của phái Võ Đang đành gác bỏ tình riêng.

Bốn đệ tử của bốn phái tuy là những kẻ bất hạnh, sau này có thể giải cứu nhưng chúng vì địch nhân mà ngăn giữ chiếc cầu duy nhất dẫn ra khỏi Hắc Sâm lâm này, nếu lỡ địch nhân kéo đến bên kia chặt mất con đường máu duy nhất thì chẳng hóa ra mọi người sẽ bị giam thân ở đây không có cách gì ra được?

Vì thế, vị Chủ võ môn nhân đáng kính của phái Võ Đang đành gạt nước mắt nghiêng răng chém vào thanh trường kiếm của tam đệ tử Vi Trí Tử, đồng thời phát tay áo quét ra một luồng cương khí.

Vi Trí Tử không giữ nổi, kiếm bật khỏi tay bay vút lên không, thân ảnh cũng bị cuốn lên cao ba trượng rơi thẳng xuống vực sâu trăm trượng.

Huyền Thanh Chân Nhân buông tiếng thở dài, tay kiếm tay chưởng lại liên tiếp đánh ra.

Tiếng rú thảm vang lên bất tuyệt, Vi Thông, Vi Cơ và Vi Âm Tử theo nhau bị đánh bay xuống vực.

Lưỡng Nghi Tứ Tượng kiếm trận chốc lát trở thành ngọc vỡ ngói tan.

Một vị sư phụ dày công đào tạo thành những đồ đệ có bản lĩnh như thế mà phải tự tay huỷ đi thành quả đó, ai chẳng đau lòng?

Huyền Thanh Chân Nhân đứng ở đầu cầu, vẻ mặt u ám nhìn xuống Ung Sầu giản sâu trăm trượng.

Thiên Nhất đại sư nhẹ bước đến gần, chấp tay hợp thập nói :

- A di đà Phật! Đạo huynh vì kiếp nạn của võ lâm mà đành phải tuyệt tình hạ thủ với môn nhân đệ tử, hành động đó quả thật cao quý. Bốn vị cao đồ thăm tử lần này cũng là sự hy sinh vì đại nghĩa. Xin đạo huynh bớt đau buồn!

Giọng của vị đại sư cũng ảm đạm hẳn đi, nghe rất đáng cảm động.

Thái Bạch Thần Ông cũng bước đến, tiếp lời :

- Đại sư nói không sai. Món nợ hôm nay, chúng ta quyết bắt bọn yêu nhân Cửu U môn phải trả cả vốn lẫn lời!

Rồi quay lại Tùng Linh đạo trưởng vẫy tay nói :

- Đạo huynh! Chúng ta vẫn tiếp tục đi đầu trận thôi!

Tùng Linh đạo trưởng gật đầu đáp :

- Đương nhiên!

Nói xong thì triển khinh công băng qua chiếc cầu bằng dải lụa được ghép thêm một tấm ván nhỏ, Thái Bạch Thần Ông bám theo sau.

Chưa sang tới bờ bên kia, Tùng Linh đạo trưởng đi trước bỗng nghe có tiếng quát, rồi từ sau lùm cây cách đầu cầu không xa, một nhân ảnh lao ra vùng chưởng đánh tới mình.

Lão thất kinh, theo phản ứng vội đưa chưởng ra vận một chiêu “Phi Bạt Kim Chung” đánh trả lại.

- Bình!

Sau cú tiếp chiêu, người kia la lên một tiếng, bị chấn lực đánh lui tới bảy tám thước.

Tùng Linh đạo trưởng tuy bị bất ngờ chỉ kịp vận năm sau thành công lực phản kích nhưng vì chiếc cầu quá mỏng manh nên đừng đưa như chiếc võng.

72. Chương 72: Mê Hồn Độc Dược

Hai người giao đấu một chưởng xong, Tùng Linh đạo trưởng còn kịp nhận ra người vừa phát chưởng đánh mình là một trung niên hòa thượng bận tăng y màu xám.

Lão liền hiểu ngay rằng ngay cả tám tên đệ tử phái Thiếu Lâm làm nhiệm vụ phòng thủ bên này cầu cũng trúng phải độc thủ của Cửu U môn, mê thất thần trí không nhận ra thù bạn, xuất thủ đánh cả sư phụ Chưởng môn như trường hợp Lam Bảo tứ kiếm vừa rồi.

Nếu vậy, không nhân cơ hội đối phương vừa bị chưởng đánh lùi xông qua, chờ cả tám tên liên thủ giữ cầu thì đến bao giờ mới sang được?

Huống chi chúng phá cầu đi thì càng nguy hiểm!

Nghĩ thế, lão quay lại vẫy Thái Bạch Thần Ông :

- Chúng ta sang nhanh thôi!

Vừa nói vừa vận sẵn công lực lao vào bờ.

Nhưng mới được hai bước thì lại một luồng chưởng lực hung mãnh từ sau một lùm cây đánh tới!

Tùng Linh đạo trưởng đã vận sẵn công lực từ trước liền đánh trả lại một chưởng.

Sau tiếng nổ vang dội, Tùng Linh đạo trưởng cảm thấy khí huyết trong người nghịch xung, không giữ được phải lùi lại một bước.

Lão đạo hiểu rằng đối phương công lực chẳng kém gì mình, kinh ngạc nghĩ thầm :

- “Với công lực mấy mươi năm tu luyện, trừ mấy vị Chưởng môn nhân, trong giang hồ số cao thủ có võ công tương đương mình không nhiều. Rõ ràng tên vừa phát chưởng không phải đệ tử phái Thiếu Lâm canh giữ ở đây. Chẳng nhẽ hắn là thuộc hạ của Cửu U môn?”

Trên bờ lại có người quát vang, rồi một luồng kinh lực nữa đánh ra.

Thái Bạch Thần Ông đứng sau lo lắng nói :

- Đạo huynh đừng đấu chưởng nữa! Chiếc cầu này chịu đựng không nổi đâu!

Nói xong kéo tay Tùng Linh đạo trưởng, cả hai người cùng lùi lại mấy trượng.

Khi đứng lại đưa mắt nhìn sang, thấy ngay trên bờ đối diện, tám tên hòa thượng áo xám đứng thành hàng dọc, tay đặt vào hậu tâm của nhau, chỉ có tên đứng đầu mới phát chưởng.

Tùng Linh đạo trưởng sức hiểu.

Tám tên hòa thượng hợp lực cho một tên phát chưởng, chẳng trách gì lại có chưởng lực hùng hậu đến thế.

Thái Bạch Thần Ông thấy vậy thở dài nói :

- Chúng đã hợp lực án ngữ ngay ở đầu cầu, chỉ sợ chúng ta có võ công thâm hậu bao nhiêu cũng không đương nổi một chưởng của chúng...

Tùng Linh đạo trưởng chợt hỏi :

- Nếu chúng ta hợp lực ba bốn người tất có thể đánh lùi được chúng...

Thái Bạch Thần Ông ngắt lời :

- Không được đâu. Chỉ cần tiếp một chưởng như thế, chiếc cầu không chịu nổi sẽ đứt phăng ngay!

Tình hình xem ra thật nan giải.

Vừa rồi Lam Bào tứ kiếm bố trí bên kia cầu, tuy Lương Nghi Tứ Tượng trận lợi hại nhưng họ ở trên mặt đất còn có cách ứng phó.

Bây giờ lơ lửng trên một chiếc cầu tới hơn ba chục trượng chỉ bằng một dải lụa mong manh thì biết làm thế nào?

Thái Bạch Thần Ông lại nói :

- Đạo huynh! Xem cách chúng phòng thủ kiên trì như thế, chúng ta đứng ở đây không được việc gì, có khi làm chúng tức giận phá cầu mất. Chi bằng hãy quay lại bên kia cùng mọi người bàn định kế sách.

Tùng Linh đạo trưởng rầu rĩ :

- Lần trước trên mặt đất Huyền Thanh Chân Nhân mới có thể thành công. Chỉ e lần này Thiên Nhất đại sư khó làm gì được chúng.

Thái Bạch Thần Ông lắc đầu :

- Dù sao cũng cứ phải sang đó bàn định xem mới được!

Thế là hai người đành quay lại bờ bên kia.

Lúc đó bọn Thiết Quả Tiên cũng đã chuẩn bị qua cầu.

Thiên Nhất đại sư thấy Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng vội vã quay lại, thần tình lộ vẻ hoang mang liền bước ra hỏi :

- Hai vị sao không đi tiếp mà quay lại đây? Chẳng lẽ bọn đệ tử của tỳ tỳ cũng đã phát sinh biến cố?

Thái Bạch Thần Ông gật đầu đáp :

- Đại sư đoán không sai. Tám vị đệ tử của quý tự trấn giữ bên kia, hợp chưởng cả tám người liên thủ hợp kích lại khổng chế từ trên cao nên không thể xông qua được. Hơn nữa bản đạo và Tùng Linh đạo hữu không dám tự làm chủ mà quay về chờ Đại sư quyết định.

Thiên Nhất đại sư nghe xong nhúu đôi mày bạc, chấp tay hợp thập nói :

- A di đà Phật! Xem ra bản tăng cần phải sang đó xem sao...

Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng xuống khỏi cầu nhường lối.

Thiên Nhất đại sư cầm thiền trượng bước lên.

Thiệt Quả Tiên bỗng lên tiếng :

- Đại sư hãy chậm!

Thiên Nhất đại sư quay lại, khàn giọng hỏi :

- Lão thí chủ còn dặn bảo điều gì?

Thiệt Quả Tiên nói :

- Không dám! Nhưng chiếc cầu này chỉ gồm một dải lụa và một băng ván nhỏ, không chịu nổi lực quá lớn đâu.

Thiên Nhất đại sư gật đầu :

- Lão thí chủ yên tâm đi. Bản tăng trước hết muốn kiểm tra xem chúng có còn lại chút ý thức nào không. Nếu quả thật đã hoàn toàn mất hết thần trí thì bản tăng đành trở lại cùng các vị thương lượng đối sách.

Nói xong quay người bước qua cầu.

Huyền Thanh Chân Nhân nói :

- Bản đạo sẽ đi với đại sư.

Hạo Đầu Thượng Nhân cũng nói :

- A di đà Phật! Sư hành động lão nạp cùng đi với hai vị!

Thái bạch Thần Ông cười kha kha nói :

- Nếu thế, chúng ta cùng đi với nhau một thể!

Thiệt Quả Tiên nói với Bảo chủ Bàn Thạch bảo Nhất Chưởng Kinh Thiên Thạch Thắng Thiên :

- Hai sư đồ Thạch huynh chịu khó giữ bên này một lúc, khi nào bên đó yên chuyện chúng tôi sẽ cho người lại báo để cùng sang.

Thạch Thắng Thiên đưa theo đồ đệ nên thấy rằng cùng đi thì bất tiện nên gật đầu cười đáp :

- Các vị sợ chặn mất đường lui chứ gì? Nếu sư đồ chúng tôi cũng sẽ bị trúng phải độc thủ của tặc đảng. Cửu U môn mất đi thần trí thì các vị cứ yên trí ở trên cầu này suốt đời!

Bảy người kia cười vang rồi do Thiên Nhất đại sư dẫn đầu lần lượt qua cầu.

Khi còn cách cầu chừng năm trượng, Thiên Nhất đại sư đi trước bỗng cảm thấy một luồng kinh lực đánh tới.

Có lẽ đó chỉ mới là một chưởng cảnh cáo nên không mạnh lắm, Thiên Nhất đại sư khê vung thiền trượng đã hóa giải được.

Đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy bên bờ vực, đứng trước tám trung niên hòa thượng áo xám, chính là Thiếu Lâm bát đại hộ pháp của mình là một lão nhân gầy nhom như que củi, đầu tóc hoa râm, chòm râu lốm đốm bạc, trừng đôi mắt sáng quắc nhìn đoàn người đứng trên cầu, cười to nói :

- Hắc hắc! Yêu đảng Cửu U môn! Tên nào dám qua cầu thì trước hết hãy ném của lão phu một chưởng!

Thiên Nhất đại sư ngạc nhiên tự hỏi :

- “Làm sao lão thí chủ đó lại cho rằng bọn mình là tặc đảng Cửu U môn? Lão ta là ai vậy?”

Đã không phải là người của Cửu U môn tất cũng được mời đến tham dự Mạnh Lan Thắng Hội.

Nhưng có một điều khó hiểu, nếu đã gọi Cửu U môn là yêu đảng thì sao lại liên kết với đệ tử Thiếu Lâm chống lại mình?

Trong lòng đầy nghi hoặc, lão bước lên một bước chấp tay nói :

- A di đà Phật! Lão thí chủ là ai? Sao lại ngăn cản không cho bọn bản tăng qua cầu?

Lão nhân cười hô hô đáp :

- Lão phu là lão phu chứ còn ai nữa?

Dứt lời lại vung hai tay áo phất ra.

Thiên Nhất đại sư biết rằng vừa rồi lão nhân chỉ giơ tay hư không phát ra một chưởng cảnh cáo, vậy mà mình phải dùng tuyệt học Trọng đầu đảm vân mới hóa giải được, chứng tỏ công lực lão ta không tầm thường.

Lần này lão lại phát chiêu tất mạnh hơn rất nhiều.

Hơn nữa hiện còn ở trên cầu, cho dù đủ sức tiếp chưởng, chiếc cầu mỏng manh có thể bị đứt, đoàn người sẽ rơi xuống vực sâu trăm trượng...

Thiên Nhất đại sư chỉ đành vận công vào thiên trượng vẫn dùng chiêu cũ “Trọng Đầu Đảm Vân” đối phó.

Thế nhưng Thiên Nhất đại sư lần này đã tính lầm.

Chỉ thấy một đạo kinh lực rất mạnh đánh sang tiếp với trọng đầu đảm vân nổ rền như sấm!

Nhưng Thiên Nhất đại sư vừa dùng hết lực thì lại thêm một đạo nhu lực nữa cuốn sang làm cây thiên trượng bị cuốn bay đi!

Bản thân Thiên Nhất đại sư cũng không trụ vững phải lùi lại một bước, kinh hãi nhìn đối phương.

Thiên Nhất đại sư là người kiến đa thức quảng và từng giao thủ trên giang hồ không ít, đã nhận ra luồng cương lực phát ra đầu tiên là Bích không chưởng, còn luồng nhu lực sau đó là Thái Âm Huyền Phong.

Nhưng phát hiện đó càng làm lão sửng sốt.

Làm sao lão nhân đó luyện được hai thứ công phu trái ngược nhau và đều rất lợi hại như thế chứ?

Huyền Thanh Chân Nhân chợt bước đến gần, thấp giọng nói :

- Đại sư! Người này võ học kiêm cả hai phái chính tà, công lực lại rất thâm hậu. Xem ra chúng ta đành phải mạo hiểm thôi!

Thiên Nhất đại sư gật đầu đáp :

- Đạo huynh nói không sai. Ngoài cách mạo hiểm ra, chỉ e không còn biện pháp nào khác. Chờ khi bản tăng xuất thủ xong, đạo huynh hãy tiếp tục phát chưởng.

Huyền Thanh Chân Nhân gật đầu tán thành.

Thiên Nhất đại sư bước lên chấp tay hợp thập nói :

- A di đà Phật! Thí chủ công lực cái thế, cũng xin tiếp bản tăng hai chưởng này xem!

Dứt hai tay áo rộng phất lên phát ra hai luồng cương khí đánh tới lão nhân, đồng thời ngậm phát chỉ điểm ra.

Vì tình thế nguy cấp, việc lại liên quan đến họa kiếp vô lâm nên vị Chưởng môn Thiếu Lâm tự không thể không lạm dụng tâm cơ, ngậm thi triển tuyệt học của bốn phái là Đạt Ma Nhất Chỉ Thiên lẫn trong cương khí nhằm đả thương đối thủ.

Xét cho cùng đó cũng là hành động ám toán!

Lão nhân gầy guộc cất tiếng cười vang, song chưởng cùng đánh ra nhằm vào hai luồng cương khí...

nào ngờ hai luồng kinh phong tiếp nhau xong, lão nhân gầy guộc bỗng lui lại một bước phát mạnh tay áo quát :

- Yêu đảng Cửu U môn cũng biết Nhất chỉ thiên để đem dùng ám toán lão phu hay sao?

Thiên Nhất đại sư không đáp, lợi dụng cơ hội nhảy vút lên cao mấy trượng bằng sang bờ vực đối diện.

Chờ Thiên Nhất đại sư nhảy lên, Huyền Thanh Chân Nhân cũng đánh ra một chưởng rồi phi thân nhảy theo.

Lão nhân gầy guộc vừa hóa giải được Nhất chỉ thiên, nhìn lên thấy Thiên Nhất đại sư đã nhảy gần tới bờ bên này, cười hô hô nói :

- Yêu đảng Cửu U môn! Muốn qua được cầu đâu phải dễ?

Lời chưa dứt đã vung chưởng đánh lên.

Cùng lúc đó chưởng lực của Huyền Thanh Chân Nhân vừa đánh tới.

Lão nhân gầy guộc phản ứng rất nhanh, hữu chưởng vận đánh lên Thiên Nhất đại sư, tả chưởng đánh trả Huyền Thanh Chân Nhân.

Thiếu Lâm bát đại hộ pháp đang ấn tay vào hậu tâm nhau hợp lực tiếp chưởng cho lão nhân, thấy có người lao qua khỏi cầu, chẳng cần biết đó là Chưởng môn nhân của mình, cùng rút ta về nhất loạt đánh lên.

Mười mấy chưởng cùng nhằm vào Thiên Nhất đại sư.

Huyền Thanh Chân Nhân thấy vậy thất kinh.

Để giải nguy cho Thiên Nhất đại sư, từ trên cao lão vội vàng phát Thái Cực chưởng đánh xuống.

Tất cả những diễn biến đó xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Thiên Nhất đại sư bị hợp chưởng của Thiếu Lâm bát đại hộ pháp đánh lên, thiên trượng xuất chiêu “Thiên Long Hộ Pháp” đánh ngược xuống.

“Ầm” một tiếng cực mạnh làm bụi cát bốc lên mù mịt, Bát đại hộ pháp của Thiếu Lâm đều dạt lùi.

Thế nhưng Thiên Nhất đại sư cũng bị đánh bật ngược lại đầu cầu rơi chênh chếch xuống bờ vực.

Bên này lão nhân gầy guộc thấy Huyền Thanh Chân Nhân phát chưởng đánh xuống liền nhảy ra xuất chưởng nghênh tiếp.

Mặc dù thân mình đang lơ lửng trên không bị động nhưng vì chỉ còn một mình lão nhân nên Huyền Thanh Chân Nhân còn xoay sở được.

Hai chưởng tiếp nhau, lão lợi dụng chấn lực lướt lên cao hơn một trượng rơi chênh chếch xuống một cành cây rồi từ đó đáp mình xuống đất.

Lão nhân gầy guộc vẫn không chịu buông tha lại xông đến, nhưng Huyền Thanh Chân Nhân đã đứng trầm ổn rồi.

Hai người lập tức triển khai một cuộc ác chiến.

Lại nói vị Phương trượng Thiếu Lâm tự bị Thiếu Lâm bát đại hộ pháp đánh bật lại rơi chênh chếch xuống vực.

Từ trên cao lão xoay mình làm giảm tốc độ, đồng thời vung thiên trượng đánh ngược lại mong xoay chuyển tình hình.

Nhưng xem ra vị đại sư khó lòng thoát khỏi rơi xuống vực!

Bấy giờ bốn vị Chưởng môn khác cũng đã tới đầu cầu.

Thiết Quải Tiên vừa định tung mình nhảy lên phối hợp với Huyền Thanh Chân Nhân đối phó với lão nhân gầy guộc, nhưng nhìn lên trông thấy Thiên Nhất đại sư bị đánh bật lại phía cầu, chẳng cần nghĩ ngợi gì lâu, tay trái nhằm thẳng Thiên Nhất đại sư đánh lên một chưởng!

Vị Phương trượng Thiếu Lâm chỉ mong có thể, lập tức phát chưởng hoàn chiêu.

Bình một tiếng, thân ảnh Thiên Nhất đại sư đổi hướng bay trở lại bờ vực, nhưng vì Thiết Quả Tiên vừa xuất thủ hơi mạnh nên chấn lực làm chiếc cầu chao đảo, suýt nữa thì hất cả bốn người rơi xuống!

Thiên Nhất đại sư rơi trở lại bờ vực nhưng còn mấy thước nữa mới tới nơi, trong lúc đó thì lão đã không còn dư lực để vươn tới nữa.

Bờ đá vượt khỏi tầm tay.

Thiên Nhất đại sư thở dài tự nhủ :

- “Thế là hết!”

Thiết Quả Tiên lao nhanh đến mút cầu.

Đầu cầu buộc vào gốc cây còn lại mỗi dây dài chừng ba trượng. Lão hành động nhanh như chớp buộc đầu dây vào cây thiết trượng của mình, thét to xuống vực :

- Thiên Nhất đại sư! Chộp lấy đầu trượng mau!

Vừa gọi vừa phóng Thiết trượng xuống.

Đó là cứu tinh duy nhất.

Thiên Nhất đại sư vừa nghe tiếng nhìn lên thì cây Thiết trượng phóng xuống như một mũi tên và cũng là lúc hết đà, liền vươn tay chộp lấy để Thiết Quả Tiên kéo lên.

May mà lão hóa tử đã hành động rất thông minh và thần tốc, vì chỉ cần chậm một chút nữa thôi là Thiên Nhất đại sư không còn với tới được cây thiết trượng nữa, đành cam tâm phân thân nát cốt dưới vực sâu.

Lát sau Thiên Nhất đại sư lên được bờ vực, thở phào một hơi nói :

- May được lão ca kịp thời cứu mạng, nếu không bây giờ bản tăng đã nát thân rồi...

Thiết Quả Tiên vừa cất tiếng cười hô hô nhưng chưa kịp nói gì thì chợt thấy trước mặt có bảy tám nhân ảnh màu xám hùng hổ xông tới!

Nguyên đó là Thiếu Lâm bát đại hộ pháp.

Vừa rồi bị bọn này đánh rơi xuống vực, suýt nữa thì mất mạng, Thiên Nhất đại sư dù xót thương đệ tử bị mê thất thần trí nhưng không khỏi tức giận, liền Hừ một tiếng nói :

- Lão ca để bản tăng thu thập bọn này!

Thiết Quả Tiên đáp :

- Đại sư, nếu có thể thì đừng lấy mạng chúng, biết đâu còn cứu được. Lão hóa tử xin giúp một tay.

Cả hai lập tức xông vào giữa Thiếu Lâm bát đại hộ pháp, biết nói gì cũng vô ích liền xuất thủ tấn công ngay.

Tám tên đệ tử phái Thiếu Lâm làm sao địch nổi Chưởng môn nhân của mình và một vị trong Võ Lâm nhị quái Nam Cái Bắc Thâu?

Chỉ sau khoảnh khắc, Thiếu Lâm bát đại hộ pháp đều bị điểm huyết đạo nằm la liệt giữa quảng trường...

Ngay lúc đó từ trong rừng vang lên tiếng hú ma quái, sau đó là hàng chục bóng đen ào ào tiến ra.

Đầu tiên là bốn người khác bận hắc y, mặt trùm kín. Chỉ nhìn trang phục cũng biết là người của Cửu U môn.

Trong bốn tên thì một tên cầm trong tay cây Cửu Tiết tiên, một tên dùng Kim đao, còn tên thứ ba phe phẩy một cây Chiết phiến.

Tên thứ tư không có binh khí gì.

Bọn này chẳng nói chẳng rằng lao tới vây lấy Thiết Quả Tiên và Thiên Nhất đại sư tấn công ngay.

Lại thêm một người nữa từ trong rừng nhảy ra, từ xa đã cười hô hô nói :

- Các người để tên què và tên lừa trọc cho ta!

Đó là một lão nhân tuổi quá lục tuần, vừa nói vừa rút ra hai thứ binh khí, một tấm Thái Cực bài và một cây Kim Long trảo sẵn tới Thiết Quả Tiên và Thiên Nhất đại sư xuất thủ đánh ngay.

Thiết Quả Tiên trở mắt nhìn lão nhân kinh ngạc thốt lên :

- Cát huynh đây ư?

Lão nhân thu hai thứ binh khí lại, ngơ ngác hỏi :

- Độc cước lão nhi người nói gì?

Chợt từ trong rừng lại vang lên tiếng hú ma quái.

Lão nhân được Thiết Quả Tiên gọi là Cát huynh mặt bỗng biến sắc, lùi lại một bước rồi bắt thần lao vào rừng!

Thiết Quả Tiên vội xách thiết trượng lao theo quát :

- Cát huynh chạy đi đâu thế?

Chỉ trong chớp mắt, cả hai đã khuất vào rừng.

Cùng lúc ấy Huyền Thanh Chân Nhân và lão nhân gây bé vẫn còn đánh nhau kịch liệt, nhưng lần này Huyền Thanh Chân Nhân bị đánh lùi từ trong rừng ra sườn dốc.

Vị Chưởng môn phái Võ Đang với trường kiếm trong tay nhưng bị lão nhân với tay không bức lùi liên tục.

Võ Đang nổi tiếng kiếm thuật kỳ ảo bậc nhất võ lâm, thế mà vị Chưởng môn dụng kiếm lại không thắng nổi một nhân vật không một ai biết mặt, hơn nữa còn bị bức lùi, chân rối tay loạn, há phải chuyện thường?

Bốn tên hắc y nhân lại tiếp tục vây lấy Thiên Nhất đại sư, một tên tay không và ba tên dùng binh khí tấn công rất hung mãnh.

Cả bốn tên này thân thủ đều không tầm thường, mới chỉ ba bốn chiêu đã dồn vị Chưởng môn nhân Thiếu Lâm vào thế hiểm.

Bên kia lão nhân gây guộc đấu với Huyền Thanh Chân Nhân cũng chiếm hết thượng phong, đẩy vị Chưởng môn phái Võ Đang tới tận nút cầu.

Hạo Đầu Thượng Nhân, Đẳng Tâm hòa thượng, Thái Bạch Thần Ông và Tùng Linh đạo trưởng thấy hai vị Chưởng môn hai đại môn phái bậc nhất võ lâm mồ hôi ướt đẫm, thế nguy đến nơi liền nhất loạt nhảy vào vòng chiến.

Quảng trường không rộng lắm, chỉ là một sườn dốc, bên dưới là khe sâu nước chảy âm âm.

Cuộc chiến diễn ra trong địa hình như vậy càng thêm phần hung hiểm.

Xét về nhân lực thì ngoài Thiếu Lâm bát đại hộ pháp đã bị điểm huyết đạo nằm bất tỉnh, ngoại trừ Đẳng Tâm hòa thượng không tham chiến, số lượng của hai bên tương đồng.

Một bên là bốn tên hắc y nhân trùm mặt thuộc hạ của Cửu U môn cùng với lão nhân gây guộc, trong đó chỉ ba tên có binh khí.

Năm tên này hầu như không có danh tiếng gì.

Bên kia gồm năm vị Chưởng môn nhân của Cửu đại môn phái là Thiên Nhất đại sư của Thiếu Lâm tự, Huyền Thanh Chân Nhân phái Võ Đang, Hạo Đầu Thượng Nhân Phương trưởng Thanh Lương tự ở Ngũ Đài sơn, Thái Bạch Thần Ông Chưởng giáo Hoa Sơn và Tùng Linh đạo trưởng phái Thanh Thành uy danh lừng lẫy giang hồ.

Thế mà đôi phương vẫn giao chiến rất kiên cường, có công có thủ, dường như không hề thua kém.

Đặc biệt là lão nhân gây bé chỉ với hai tay không, khi dùng tay áo phát ra kinh khí, khi dùng nhu lực, võ học quái dị vô cùng!

Thoạt tiên lão đơn đả độc đấu với Huyền Thanh đạo nhân, do vị Chưởng giáo Võ Đang bại thế đã lộ nên Thái Bạch Thần Ông xông vào tiếp ứng, hai kiếm đấu với song chưởng, một mình địch hai đại Chưởng môn vẫn khí định thần nhàn.

Mặc dù cả năm vị Chưởng môn đều dốc hết tinh lực và thần trí vào cuộc kịch chiến nhưng ai cũng để ý đến lão nhân này.

Tất cả đều kinh dị nghĩ thầm: Với bản lĩnh võ học của lão, tất phải là một nhân vật rất có danh đầu, sao không ai biết lão ta?

Không những thế, mọi người đều biết võ công lão là thần công tuyệt thế, bao gồm cả hai phái chính tà nhưng không biết được lai lịch.

73. Chương 73: Nộ Kiếm Phi Hành

Vầng nguyệt chênh dần về hướng tây.

Chùng đã sang giữa canh tư.

Trên sườn dốc ở tả ngạn Ung Sâu giản sâu trăm trượng, cuộc đấu càng lúc càng thêm quyết liệt.

Năm vị Chưởng môn nhân trong Cửu đại môn phái, cả danh vọng và võ công đều nức tiếng khắp giang hồ, thế mà đấu với năm tên thuộc hạ của Cửu U giáo chủ không hề chiếm được thượng phong chỉ giữ thành bình thủ!

Kỳ lạ nhất là lão nhân gây bé.

Lão vẫn nhất mực gọi đối thủ của mình là tặc đảng Cửu U môn, chứng tỏ người này cũng được Cửu U giáo chủ mời đến dự Mạnh Lan Thắng Hội, mà hiện giờ ai cũng biết mưu đồ thâm độc của Cửu U giáo chủ là tiêu diệt võ lâm.

Vậy mà lão lại là trợ lực lợi hại nhất của Cửu U môn đối địch với Ngũ đại chưởng môn nhân!

Trực tiếp giao chiến với lão là Huyền Thanh Chân Nhân và Thái Bạch Thần Ông phải kinh hồn táng đờm trước thần công cái thế và võ học ảo diệu của lão.

Bốn tên hắc y nhân đấu với ba người Thiên Nhất đại sư, Hạo Đầu Thượng Nhân và Tùng Linh đạo trưởng, tuy không giành được thắng thế nhưng vẫn chưa lạc vào hạ phong.

Chỉ có Thiếu Lâm bát đại hộ pháp bị điểm huyết đạo vẫn nằm bất tỉnh là không tham gia cuộc chiến.

May Thiên Nhất đại sư và Thiết Quả Tiên đã nhanh tay khống chế được tám tên đệ tử phái Thiếu Lâm đã bị mê thất thần trí này.

Nếu không, để chúng tham gia vào cuộc đấu liên thủ với bốn tên hắc y nhân thì hậu quả thế nào không khó tưởng tượng.

Trên bờ vực sâu trăm trượng, chỉ thấy kinh phong kiếm khí vù vù át cả tiếng thác chảy ầm ầm bên dưới.

Quả là một cuộc ác đấu hiếm nghe hiếm thấy trên võ lâm, nếu truyền ra tất làm chấn động cả thiên hạ!

Nói như vậy không sai, bởi vì đã từng bao giờ cả năm vị Chưởng môn nhân của Cửu đại môn phái liên hợp xuất thủ đối địch, đó là chưa kể đến vị Thiết Quả Tiên cũng nằm trong số này vừa truy theo một tên thuộc hạ của Cửu U môn.

Đừng nói được tham gia vào cuộc đấu mà ngay cả việc chứng kiến Ngũ đại chưởng môn nhân liên thủ đối địch cũng đã là một vinh hạnh lớn rồi!

Kiểm khí đao quang rợp mắt, trượng ảnh tiên ảnh trùng trùng, tiếng hô xung sát, tiếng kinh khí như triều cường bão lốc tạo thành một cảnh tượng cực kỳ bi tráng và ngoạn mục.

Cửu U môn đã lộ rõ dã tâm tiêu diệt quần hùng, bá chủ thiên hạ, nay mới biết thực lực của giáo phái này chẳng phải tầm thường!

Chính lúc cuộc ác đấu còn bất phân thắng bại thì từ phía bên kia cầu chợt thấy ánh hồng sáng rực.

Các đối thủ tuy vẫn không dừng tay nhưng vẫn liếc mắt nhìn.

Nguyên từ phía hữu ngạn Ứng Sâu giản xuất hiện mười mấy ngọn hồng đăng.

Trên giang hồ chẳng mấy người không biết đó là biểu trưng của Hồng Đăng phu nhân Phó giáo chủ Huyền Nữ giáo.

Nhưng khi mười mấy ngọn hồng đăng mới tiến lên cầu thì đã có một nhân ảnh màu lam lướt nhanh sang bên này như tia chớp.

Hầu như không ai kịp nhận ra người đó vượt qua cầu như thế nào, thì đã thấy bóng áo lam đáp xuống ngay giữa lão nhân gầy bé đang đấu với hai vị Chưởng môn Huyền Thanh Chân Nhân và Thái Bạch Thần Ông.

Chân vừa chạm đất, người đó đã kêu lên :

- Lão bá! Hai vị đạo trưởng! Xin dừng tay!

Cả năm vị Chưởng môn nhân đều nhận ra lam bào khách chính là thiếu niên xuất chúng Mai Quân Bích!

Huyền Thanh Chân Nhân nhìn chàng, ngấp ngừng chốc lát rồi thu kiếm bước lùi lại.

Lão nhân gầy bé trừng mắt quát :

- Tiểu tử! Bất luận ngươi là ai cũng nếm của lão phu một chưởng!

Dứt lời vung chưởng đánh ra.

Thái Bạch Thấy Ông vốn xung khắc với Mai Quân Bích đã lâu, đâu chịu nghe lời chàng hưu chiến?

Trái lại, lão còn rít lên :

- Tiểu tử họ Mai kia! Cút đi!

Đồng thời vung trường kiếm xuất một chiêu “Vân Hoành Tầm Linh” đâm tới ngực chàng như ánh chớp!

Nguyên Mai Quân Bích đã nhận ra lão nhân gầy bé chính là Tôn Tồn Nhân, bằng hữu của phụ thân và cũng là ân nhân của mình.

Chàng nghĩ rằng do song phương không biết nhau nên nhận lầm mà xuất thủ, vì thế vượt sang trước Hồng Đăng phu nhân để can ngăn.

Đâu ngờ chân chưa kịp đứng vững, vừa mở miệng đã bị cả hai cùng nhắm vào mình mà xuất thủ như vậy?

Điều trở trêu là chẳng những Tôn Tồn Nhân không nhận ra chàng mà ngay đến lão Chưởng môn phái Hoa Sơn, mấy ngày qua chàng đã cố sức xóa bỏ hiềm khích vẫn khăng khăng giữ lòng thù hận, thừa cơ định giết chàng!

Mai Quân Bích biết rất rõ võ công của Tôn Tồn Nhân.

Hai mươi năm trước, uy danh của vị này đã làm chấn động giang hồ, không kém gì đệ nhất ma nữ Cửu Thiên Huyền Nữ mà thiên hạ vô lâm ai nghe danh cũng phải kinh hồn táng đờm.

Thêm nữa, mười bảy năm nay lão tự giam thân trong thạch động, khổ luyện võ học thăng thừa ký tải trong Thanh Liên chân kinh nên võ công có thể coi là thiên hạ không tìm ra đối thủ.

Mặc dù hiện tại Mai Quân Bích được tới hai kỳ duyên, nhưng võ học từ Thanh Liên chân kinh là được Tôn Tồn Nhân trao, chàng không dám tự tin thắng được Tôn bá bá.

Nếu người đã có võ công cái thể như Tôn Tồn Nhân mà thật bị Cửu U môn làm mê thất bổn tính, trở thành nanh vuốt của chúng thì Mạnh Lan Thắng Hội sắp tới sẽ đáng sợ biết chừng nào!

Những ý nghĩ đó vụt xuất hiện trong đầu Mai Quân Bích như ánh chớp.

Mặt khác, chàng cảm giận nghĩ thầm :

- “Còn phía Bạch lão thất phu nữa, trong mọi hoàn cảnh đều thừa cơ hạ độc thủ với mình... Đã bao phen mình cố nín nhịn để cộng đồng đối phó với cường địch chung là Cửu U môn và Thiên Lý giáo, thế mà hắn chẳng biết tốt xấu là gì, mình càng nhịn hắn càng lấn tới.

Đối với người khác, bị một lúc hại đại cao thủ bất ngờ tấn công thì đâu còn mạng?

Hôm nay nếu không cho lão thất phu đó một bài học nhớ đời thì hắn cứ tưởng mình sợ hắn mà gây phiền phức mãi!”

Vừa lúc đó thì một chưởng một kiếm cũng vừa đánh tới nơi.

Ý đã quyết, Mai Quân Bích lách mình sang trái tránh chưởng của Tôn Tồn Nhân, vận Ban Nhược thần công vào song chưởng, hú dài một tiếng, tả thủ lùi ẩn, hữu thủ kiếm quyết đánh thẳng vào đường kiếm của Thái Bạch Thần Ông.

Đó chính là kỳ chiêu “Đại Lôi Âm chưởng” trong pho thần công Phật môn tối thượng Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng.

Từ khi xuất đạo tới nay, Mai Quân Bích có vài lần sử chiêu “Tiểu Lôi Âm chưởng” đối địch, còn “Đại Lôi Âm chưởng” thì đây là lần đầu tiên chàng dùng tới.

Thần hiệu lập tức nảy sinh.

Chỉ nghe Uỳnh một tiếng như sấm rền, từ thanh kiếm của Thái Bạch Thần Ông tóe lên muôn vàn đốm lửa.

Thân hình to lớn của lão bị bức lùi năm sáu bước, phải cố lắm mới khỏi ngã, sắc mặt tái nhợt, hai khố môi rỉ máu.

Cúi xuống nhìn, thấy thanh kiếm trên tay mình quẩn lại thành mấy khúc như một thứ đồ chơi, trông rất thảm hại!

Trong hiện trường đều là đại cao thủ, tất cả đều bị tiếng nổ kinh thiên động địa làm cho thất đảm cùng thu chiêu nhìn sang.

Không ai nhìn rõ Mai Quân Bích dùng binh khí và chiêu thức gì đánh bại Chưởng môn nhân phái Hoa Sơn, chỉ thấy chàng vẫn đứng nguyên vị như chưa hề xuất thủ.

Thái Bạch Thần Ông trấn tĩnh lại dần, rút thanh kiếm đi, đưa tay chùi máu rỉ ra hai bên mép, bộ mặt biến đi trông hết sức khó coi.

Một lúc sau, lão hướng sang bọn Thiên Nhất đại sư và Huyền Thanh Chân Nhân chấp tay nói :

- Các vị Chưởng môn nhân, huynh đệ tài nghệ kém người. Trước mắt Mạnh Lan Thắng Hội của yêu đảng Cửu U môn tổ chức, huynh đệ có tham dự hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa. Phái Hoa Sơn nếu không rửa được nỗi nhục hôm nay quyết không xuất hiện trước võ lâm đồng đạo. Huynh đệ xin cáo từ!

Tới đó quay sang Mai Quân Bích nghiêng răng quát :

- Tên họ Mai kia! Ba năm sau lão phu sẽ tìm ngươi tính sổ!

Mai Quân Bích vẫn còn chưa hết giận, nay thấy đối phương cố chấp như vậy càng thêm chướng mắt, quát trả lại :

- Lão thất phu! Thiếu gia tưởng ngươi là một Chưởng môn nhân trong Cửu đại môn phái tất tài đức song toàn, nhất là có nhân quan hơn người và lượng bao dung. Đã mấy lần thiếu gia vì chuyện hiểu lầm giữa hai nhà mà cố sức nín nhịn nhưng ngươi càng lấn tới. Nếu không cải đổi khó lượng hẹp hòi đó thì dù có ba mươi năm sau, tìm Mai Quân Bích ta cũng có ích gì?

Thái Bạch Thần Ông giận đến nỗi người run lên nhưng không nói được câu gì, đột nhiên lao vào rừng mất bóng.

Từ khi Mai Quân Bích xuất hiện, kể ra thì dài nhưng thực ra chỉ một chiêu giao thủ và vài ba câu nói.

Trừ Tùng Linh đạo trưởng vẫn giữ thái độ thiên lệch đối địch với Mai Quân Bích ra, còn ba vị Thiên Nhất đại sư, Huyền Thanh Chân Nhân thấy song phương đều đi tới chỗ cực đoan, nhất là Thái Bạch Thần Ông, định lên tiếng ngăn cản nhưng không kịp nữa.

Mai Quân Bích không để ý đến họ, hướng sang Tôn Tồn Nhân hỏi :

- Lão bá không nhận ra tiểu đệ sao?

Tôn Tồn Nhân hấp háy mắt nhìn Mai Quân Bích một lúc với vẻ hiếu kỳ, không trả lời chàng lại nói :

- Tiểu tử! Người vừa thi triển Đại Lô Âm chưởng là tuyệt học của Phật môn, thân thủ quả là phi phàm. Chỉ tiếc rằng đầu thân vào yêu đảng Cửu U môn...

Câu đó làm nảy sinh trong chúng nhân những phản ứng trái ngược nhau.

Trước nhất, mấy tiếng Đại Lô Âm chưởng khiến cho hết thảy những cao thủ trong hiện trường đều chấn động.

Vừa rồi không ai kịp thấy chàng xuất thủ thế nào mà đánh bại Thái Bạch Thần Ông, hóa ra đó là Đại Lô Âm chưởng!

Bốn vị Chưởng môn nhân trong Cửu đại môn phái đều là nhân vật kiến đa thức quảng, đặc biệt Đại Lô Âm chưởng và Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng là võ học đệ nhất thiên hạ?

Nay nghe Tôn Tồn Nhân nói vậy, ai nấy đều chấn động tâm thần!

Làm sao thiếu niên thư sinh còn ít tuổi như vậy đã có thân hoài tuyệt học cái thể quảng kim đó?

Y thuộc môn phái nào, sư môn sư thừa là ai?

Thứ hai, lão nhân gây guộc đó cứ nhất nhất gọi họ là yêu đảng Cửu U môn, chứng tỏ lão không phải là người của chúng.

Như vậy lão cũng như họ, được Cửu U giáo chủ mời đến tham dự Mạnh Lan Thắng Hội để tiêu diệt.

Nhưng vì sao lão lại liên thủ với người của Cửu U giáo chủ ra sức ngăn cản và chống lại họ?

Chỉ có một cách giải thích duy nhất là lão bị tặc đảng Cửu U môn ám toán làm mê thất thần trí như Thiếu Lâm bát đại hộ pháp và Lam Bào tứ kiếm của phái Võ Đang.

Một người có võ công cái thể như lão nhân này mà cũng bị Cửu U môn khống chế và lợi dụng thì thể lực của chúng quả thật là đáng sợ!

Ngoài hàng trăm cao thủ của Cửu đại môn phái bị bắt, Cửu U môn còn khống chế và lợi dụng được bao nhiêu người như lão nhân này nữa?

Mai Quân Bích cũng đoán được ngay tình hình.

Đối với chàng thì việc Tôn Tồn Nhân bị mê thất thần trí trở thành nanh vuốt của Cửu U môn lại càng trở nên nghiêm trọng.

Chàng liền tiến thêm một bước nữa, khẩn thiết nói :

- Lão bá! Tiểu đệ là Mai Quân Bích đây mà! Xin lão nhân gia hãy bình tâm cố nhớ lại xem...

Tôn Tồn Nhân ngơ ngác hỏi :

- Mai Quân Bích?

Lão nhú mày như cố nhớ xem, lại hỏi tiếp :

- Ai là Mai Quân Bích? Người...

Bấy giờ hai sư đồ của Nhất Chương Kinh Thiên Thạch Thắng Thiên, Hồng Đăng phu nhân và mười mấy tên thuộc hạ cùng bọn Lục Thiệu tam kiều, thư muội Thôi Mẫn, Thượng Quan Yến và hai tên thư đồng Cẩm Nhi, Kiếm Nhi cũng đã tới hiện trường.

Hồng Đăng phu nhân bước tới trước mặt Tôn Tồn Nhân, nhã nhặn nói :

- Tôn lão anh hùng sao lại mau quên thế? Đây là vị Mai Quân Bích, lão anh hùng đã coi như nữ tể mà?

Nghe tới đó, Mai Quân Bích đỏ mặt lên.

Hồng Đăng phu nhân cười nói tiếp :

- Còn vị lệnh ái Tôn Tương Liên đâu? Đã tìm được chưa?

Câu hỏi của Hồng Đăng phu nhân lập tức có tác dụng!

Tôn Tồn Nhân trầm ngâm một lúc rồi mở to mắt hỏi :

- Tương Liên! Nó... ở đâu vậy? Các người có biết không?

Mai Quân Bích thấy vị bá bá đã bị mê thất thần trí nhưng nghe nhắc đến nhi nữ chùng như có khôi phục lại được một phần ký ức.

Dù sao đó đã là triệu chứng đáng mừng, còn có thể hy vọng giải cứu.

Chàng định tiếp tục gọi cho Tôn Tồn Nhân nhớ lại thêm thì đột nhiên từ trong rừng lại vang lên tiếng rú ma quái.

Bốn tên hắc y nhân trùm mắt, thuộc hạ của Cửu U môn sau khi thấy Mai Quân Bích dùng một chiêu “Đại Lôi Âm chương” đánh bại Thái Bạch Thần Ông dừng tay ngưng chiến, chùng như bị tiếng hú làm kích động thét lên như phát khùng đâm bổ vào Hồng Đăng phu nhân và bốn vị Chương môn nhân.

Kể cả Tôn Tồn Nhân cũng có phản ứng tương tự, quát to một tiếng xuất thủ nhằm Mai Quân Bích tấn công.

Rõ ràng người bí mật ẩn trong rừng phát ra tiếng hú là một cao thủ nào đó trong Cửu U môn khổng chế và chỉ huy những người này.

Không chừng chẳng riêng gì Tôn Tồn Nhân mà bốn tên hắc y nhân kia cũng trúng phải Câu Hồn Quỷ Nhân rồi sau đó bị chúng cho uống thuốc Mê Hồn được làm mê thất thần trí, làm theo hiệu lệnh của người phát ra tiếng hú.

Không những Mai Quân Bích mà cả Hồng Đăng phu nhân và bốn vị Chương môn nhân cũng hiểu ra điều đó.

Hồng Đăng phu nhân rút kiếm khỏi bao, cùng bọn Thiên Nhất đại sư giao chiến với bốn tên hắc y nhân.

Mai Quân Bích tránh một chiêu của Tôn Tồn Nhân đánh vào mình, cất giọng khẩn thiết nói :

- Lão bá! Hãy tĩnh tâm mà nghĩ lại đi...

Tôn Tồn Nhân quát lên :

- Cái gì?

Mai Quân Bích vẫn ôn tồn :

- Lão bá bị bọn yêu nhân của Cửu U môn dùng độc được làm mê thất thần trí...

Chính lúc đó thì một tên hắc y nhân bổ tới phía chàng.

Mai Quân Bích đang lo lắng về tình cảnh của Tôn Tồn Nhân nên không muốn phân thần, liền vận Ban Nhược thân công đánh ra một chương.

Tên này không kịp tránh kêu lên một tiếng, thanh Kim đao trong tay bị bắn vút lên không, người bị đánh bật lại.

- A di đà Phật!

Thiên Nhất đại sư đọc một câu Phật hiệu, thừa cơ điểm một chỉ vào yếu huyệt tên hắc y nhân làm hắc ngã xuống.

Huyền Thanh Chân Nhân vùng kiếm đối địch với tên hắc y sử Cửu Tiết tiên, một kiếm một tiên đấu nhau kịch liệt.

Còn Bảo chủ Bàn Thạch bảo Thạch Thắng Thiên giao chiến với tên hắc y nhân không dùng binh khí, cả hai dùng quyền cước chỉ chưởng giao đấu cũng không kém phần khốc liệt, kinh phong nổi lên vù vù như đồng bão.

Còn Hồng Đăng phu nhân đấu với tên dùng Chiết phiến, trông bà ta khí định thần nhàn, hiển nhiên đang chiếm thượng phong.

Bốn tên hắc y nhân thì một tên đã bị điểm huyệt đạo, tên dùng Chiết phiến đang kém thế trước Hồng Đăng phu nhân, hai tên còn lại tuy vẫn còn giữ được bình thủ với hai vị Chưởng môn nhân nhưng tinh thần đã nao núng, thế và lực đều kém, xem ra chẳng duy trì được lâu.

Thiên Nhất đại sư, Hạo Đầu Thượng Nhân và mấy vị cô nương, hai tên thư đồng khoanh tay đứng ngoài quan chiến.

Chỉ riêng Mai Quân Bích đấu với Tôn Tồn Nhân chỉ dùng thân pháp tránh chiêu mà không hoàn thủ.

Vừa tránh, chàng vừa nghĩ cách cứu lão bá.

Nhờ có Ban Nhược thần công hộ thân, chàng có thể ứng phó một cách ung dung.

Nhưng Tôn bá phụ trúng phải mê dược của tặc nhân Cửu U môn, mê thất thần trí, giống như trong trạng thái điên cuồng xuất thủ vô cùng hung mãnh.

Cho dù Mai Quân Bích không hoàn thủ thì Tôn Tồn Nhân cứ đấu với cường độ thế này đến khi kiệt lực bị độc chất phát tác cũng rất nguy hiểm.

74. Chương 74: Thiết Quả Dương Ty

Mai Quân Bích lo đến toát mồ hôi, không biết nên dùng phương sách nào mới cứu được Tôn lão bá.

Chỉ còn cách tạo ra cơ hội điểm huyệt đạo lão bá rồi dùng Chiên Đàn thần công truyền vào cơ thể bức độc chất ra mới cứu được mà thôi.

Trước đây chàng đã dùng biện pháp đó cứu được Đăng Tâm hòa thượng nên quyết định làm theo cách ấy.

Thế là chàng thay đổi cách đánh, không tránh nữa mà tìm cách hoàn thủ, đương nhiên phải giữ an toàn cho cả hai người.

Bấy giờ tên sử dụng chiết phiến cũng đã bị Hồng Đăng phu nhân điểm huyệt đạo ngã xuống.

Giữa lúc ấy đột nhiên có hai tiếng xé gió từ trong rừng lướt ra.

Thiên Nhất đại sư đứng ngoài quan chiến, quán xuyến mọi tình huống trong khu vực đấu trường.

Trước đó vị Phương trượng Thiếu Lâm vốn đã cảnh giác với kẻ ẩn nấp trong rừng phát ra tiếng hú nên đặc biệt đề phòng.

Nay vừa nghe tiếng xé gió, vị đại sư đã ngẩng lên quan sát, thấy hai vật nhỏ màu đen bay rất nhanh tới hiện trường.

Vốn là người dày dặn kinh nghiệm, Thiên Nhất đại sư thấy hai vật đó rất giống với một thứ hỏa khí thường dùng trong giang hồ.

Đấu trường chỉ là sườn núi dốc hẹp, nếu hỏa đạn phát nổ thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Nghĩ thế, Đại sư liền thét to một tiếng tung mình nhảy vút lên không phát cả hai tay đánh ra hai đạo Tích Không chưởng nhằm thẳng tới hai viên hỏa đạn.

Hai vật đen bị Tích Không chưởng đánh trúng không phát ra tiếng nổ đáng sợ như Thiên Nhất đại sư nghĩ mà chỉ nổ như pháo tết, nhưng tỏa ra hai luồng khói màu vàng như hai đám mây, lan tỏa rất nhanh!

Thiên Nhất đại sư kinh hãi quát lên :

- Ôn Hoàng đạn! Mọi người mau tránh đi! Đồng thời hai tay áo phát mạnh đẩy ra hai luồng cang khí.

Vị Phương trượng Thanh Lương tự Hạo Đầu Thượng Nhân không chút chậm trễ, nhảy lên hiệp lực với Thiên Nhất đại sư phát thêm hai luồng cang khí đẩy lùi hai đám khói.

Với hai cao thủ Phật môn như Thiên Nhất đại sư và Hạo Đầu Thượng Nhân thì bốn luồng cang khí phát ra trong trường hợp nguy cấp như vậy phải dùng tới thập thành công lực, đủ sức bài sơn đảo hải.

Tin rằng hai đám khói dù dày đặc tới đâu cũng bị đẩy lên cao và tan theo gió.

Nào ngờ tình hình không đơn giản như vậy.

Bị bốn luồng cang khí đánh ra, hai đám khói vàng chỉ chững lại một lúc, tản rộng ra mỗi đám tới cả mẫu rồi áp xuống đấu trường!

Thiên Nhất đại sư lại quát lên :

- Không ngăn được Ôn Hoàng đạn! Mọi người lui nhanh!

Những người đang động thủ hốt hoảng lùi về phía cầu Mai Quân Bích tuy biết Ôn Hoàng đạn rất lợi hại, nhưng không thể bỏ mặc Tôn Tồn Nhân liền kêu lên :

- Lão bá! Mau theo tiểu diệt! Đó là độc khí giết người đấy!

Tôn tồn Nhân tuy không xuất thủ nữa nhưng chẳng thể phản ứng gì trước lời cảnh báo của chàng.

Hai đám khói vẫn áp xuống càng lúc càng gần.

Mai Quân Bích chưa biết phải làm gì thì chợt cảm thấy có người nắm lấy cánh tay mình và giọng dịu dàng nói :

- Tiểu huynh đệ! Sao không nhanh lùi đi?

Đó là Hồng Đăng phu nhân.

Mai Quân Bích lo lắng nói :

- Hồng Đăng Thư Thư, còn Tôn lão bá...

Hồng Đăng phu nhân gấp giọng :

- Lùi nhanh đi! Tôn lão anh hùng không việc gì đâu!

Khói vàng đã sắp áp xuống đầu, tốc độ lan tỏa rất nhanh.

Hồng Đăng phu nhân không chờ Mai Quân Bích kịp phản ứng nữa quát to một tiếng :

- Đi!

Đồng thời nhân ảnh lao vút đi, kéo theo Mai Quân Bích ra khỏi khu vực uy hiếp của Ôn Hoàng đạn.

Mai Quân Bích còn quay lại nhìn, khi thấy Tôn Tồn Nhân cũng lao vào rừng mới chịu để cho Hồng Đăng phu nhân kéo đi.

Chốc lát, cả sườn dốc từ chân cầu tới khu rừng đã bị đám khói vàng phủ kín như bức màn trùm lấy.

Huyền Thanh Chân Nhân thở dài nói :

- Thiện tai! Thiện tai!

Mọi người đã tới nơi an toàn, kiểm điểm lại nhân số.

Ngoài Thiếu Lâm bát đại hộ pháp huyết đạo bị điểm, không kịp chuyển đi, bốn tên hắc y nhân và Tôn Tồn Nhân vẫn còn ở lại trong khu vực bị khói vàng bao phủ.

Mai Quân Bích chợt kêu lên :

- Thiết Quả Tiên lão tiền bối đâu?

Quả nhiên không thấy Thiết Quả Tiên đâu cả.

Huyền Thanh Chân Nhân bình tĩnh nói :

- Mai thí chủ đừng lo. Thiết Quả lão ca đuổi theo Cát Cẩn đại hiệp rồi. Tin rằng Thiết Quả lão ca không việc gì đâu.

Nhất Chương Kinh Thiên Thạch Thắng Thiên lo lắng nói :

- Nhập Vân Long Cát Cẩn võ công không kém ai trong số chúng ta, chẳng lẽ hắn cũng bị Cửu U môn khống chế?

Thiên Nhất đại sư thở dài đáp :

- Chỉ sợ đó là sự thật. Sau khi bốn tên hắc y nhân vừa giao thủ với chúng ta lao ra thì Cát thí chủ đến sau, xuất thủ đánh bần tăng và Thiết Quả lão ca. Sau đó bị Thiết Quả lão ca gọi đích danh, Cát thí chủ sững ra chốc lát, bị tiếng hú trong rừng làm cho hoảng sợ chạy đi. Thiết Quả lão ca liền đuổi theo. Tình trạng Cát thí chủ cũng giống như lão nhân gầy bé kia.

Tới đó, Thiên Nhất đại sư sức nhớ ra, liền nhìn sang Mai Quân Bích hỏi :

- Mai thiếu hiệp, lão thí chủ bị Cửu U môn dùng mê dược làm mê thất thần trí vừa giao thủ với thiếu hiệp công lực siêu phàm, tất không phải là nhân vật tầm thường. Nhưng lão nạp lại không sao đoán ra lai lịch. Theo cách xưng hô của thiếu hiệp thì dường như hai vị có mối quan hệ rất mật thiết, chẳng hay thiếu hiệp có thể cho biết ít nhiều về vị thí chủ đó không?

Đó cũng là điều mà Huyền Thanh Chân Nhân và những người còn lại rất quan tâm, vì thế nghe Thiên Nhất đại sư hỏi xong, mọi người chăm chú nhìn Mai Quân Bích chờ nghe trả lời.

Mai Quân Bích chấp tay đáp :

- Đại sư đã hỏi, tiểu sinh đương nhiên không dám giấu. Lão nhân gia đó là bạn đồng liêu với gia phụ khi xưa, tên họ là Tôn Tồn Nhân.

Thạch Thắng Thiên lẩm bẩm nhắc lại :

- Tôn Tồn Nhân... Tên này rất quen, chừng như lão phu đã nghe nhắc tới nhiều lần nhưng không nhớ ra...

Hồng Đăng phu nhân cười nói :

- Lão Bảo chủ sao chóng quên thế? Tôn lão anh hùng chính là sư đệ của vị Giáo chủ Thiên Lý giáo trước đây...

Huyền Thanh Chân Nhân vội ngắt lời :

- Thí chủ nói rằng vị đó là sư đệ của Trí Cơ Tử đạo hữu đã mất tích một cách rất bí ẩn năm trước phải không?

Hồng Đăng phu nhân gật đầu :

- Chính thế!

Mọi người cùng “A” lên một tiếng.

Thiên Nhất đại sư đọc một câu Phật chú rồi nói :

- Thì ra là vị sư đệ của Trí Cơ Tử đạo trưởng. Giang hồ đều biết rằng hai sư huynh đệ được Thanh Liên chân kinh, sau đó vị sư đệ này thất tích gần hai mươi năm nay, nguyên là tiềm tu khổ luyện pho võ học cái

thế đó... Chẳng trách nào mà võ công cao thâm mạc trắc và đa dạng như thế... Người này bị yêu đảng Cửu U môn làm mê thất bản tính để khống chế, chắc rằng Mạnh Lan Thắng Hội sắp tới sẽ vô cùng hung hiểm...

Mọi người cùng lặng đi.

Tuy ai nấy theo đuổi ý nghĩ riêng nhưng đều nghĩ đến hiểm họa trong Mạnh Lan Thắng Hội vào ngày mười lăm tháng bảy tới.

Lúc sau Tùng Linh đạo nhân chợt hỏi :

- Đại sư! Mới rồi bốn tên hắc y nhân trù mật động thủ với chúng ta, võ công đều cao cường, chắc phải là nhân vật có lai lịch trong giang hồ. Đại sư có nhận ra ai không?

Thiên Nhất đại sư đáp :

- Người sử Kim đao bị Mai thiếu hiệp đánh bay binh khí, sau đó bắn tăng điểm huyết, nếu bắn tăng đoán không lầm thì đó là vị Kim Đao Vô Định Trúc Thọt Thần ở Hà Nam. Vị đó có quan hệ với tệt tự nên mới nhận ra.

Hạo Đầu Thượng Nhân tiếp lời :

- Theo lão nạp suy đoán thì vị sử Cửu Tiết tiên là Ngân Tiên Vu Tam Tỉnh, Tổng tiêu đầu của Bạo Định Tam Tỉnh tiêu cục.

Tùng Linh đạo trưởng đỏ mặt nói :

- Nhân quan của hai vị đại sư thông huệ, chắc rằng đoán không sai. Bần đạo rất hổ thẹn vì qua một trường kịch đấu vẫn không nhận ra lai lịch đối thủ, nếu không có thể lần ra được manh mối nào đó.

Đăng Tâm hòa thượng vẫn theo Chưởng môn sư huynh như cái bóng, nhưng rất ít có hành động hoặc ý kiến gì.

Tên này tuy là sự đệ của Hạo Đầu Thượng Nhân nhưng nhập môn rất chậm, võ công được Hạo Đầu Thượng Nhân thay sư phụ truyền thụ nên đối với vị Chưởng môn sư huynh bao giờ cũng kính nể không mấy khi có hành động hoặc lời nói góp vào.

Nhưng trong thời gian qua y tiếp cận với người của Cửu U môn và Thiên Lý giáo khá nhiều nên biết nội tình.

Bấy giờ liền bước lên trước mặt Tùng Linh đạo trưởng chấp tay nói :

- Mới rồi tên đầu với đạo trưởng là Ngũ Âm thủ Kim lão nhị, còn tên đầu với Hồng Đăng phu nhân là Âm thể Tú Tài Công Tôn Khánh. Hai tên này vốn trước đây là cao thủ của Huyền Nữ giáo, nhưng sau được Vô Tý Thiên Vương vận động lôi kéo nên mới đầu nhập vào Cửu U môn.

Hạo Đầu Thượng Nhân không nghe nói tới những nhân vật này liền quay sang sư đệ hỏi :

- Vô Tý Thiên Vương là ai thế?

Đăng Tâm hòa thượng đáp :

- Hẳn trước đây gọi là Độc Tý Thiên Vương Lý Tàn, vốn là Đại trang chủ của Ca Lạc sơn trang. Sau đó bị Mai thí chủ chặt nốt cánh tay còn lại, không biết vì sao bỏ Huyền Nữ giáo đầu nhập vào Cửu U môn và cải thành Vô Tý Thiên Vương, được thăng làm Hộ pháp.

Mai Quân Bích nghe nói Thiết Quai Tiên đuổi theo Nhập Vân Long Cát Cấn vào rừng, hơn nữa nhạc trượng Tôn Tồn Nhân của mình, thân phụ của vị hôn thê Tôn Tương Liên bị ác đồ Cửu U môn làm mê thất bản tính chắc cũng đã chạy vào rừng.

Giá như lúc đó Hồng Đăng phu nhân không kéo Mai Quân Bích chạy đi thì chẳng đã đuổi theo nhạc trượng rồi.

Từ khi ra tới ngoài này, Mai Quân Bích vẫn dăm dăm nhìn vào hiện trường, chỉ là khói vàng dày đặc quá không nhìn thấy gì.

Lúc này khói đã có phần nhạt hơn.

Theo Mai Quân Bích đánh giá thì với công lực của mình, Ôn Hoàng đạn đã không còn đáng sợ nữa.

Chàng liền rút Côn Ngô kiểm cầm tay hướng sang mọi người nói :

- Các vị đại sư, đạo trưởng! Mạnh Lan Thắng Hội đã tới gần. Võ công vị Tôn bá phụ của tiểu sinh được luyện từ Thanh Liên chân kinh các vị cũng biết lợi hại thế nào, nhưng chỉ tiểu sinh mới biết cách hóa giải. Hơn nữa Thiết Quả Tiên lão tiền bối một mình đuổi theo vị Nhập Vân Long Cát Cẩn vào rừng, tất sa vào vòng mai phục hung hiểm của bọn Cửu U môn, hậu quả sẽ rất khó lường. Tiểu sinh muốn vào tiếp ứng cho họ, sau đó sẽ kịp đến dự Mạnh Lan Thắng Hội.

Hồng Đăng phu nhân thất kinh hỏi :

- Tiểu huynh đệ định làm gì?

Mai Quân Bích chỉ kiểm sang bên kia đấu trường đáp :

- Tôn bá bá, Thiết Quả Tiên lão tiền bối và người của Cửu U môn đã có thể chạy vào rừng, ở đó tất có con đường khác. Tiểu đệ...

Mọi người nhìn vào đấu trường.

Tuy khói có nhạt hơn trước nhưng không đáng kể, vẫn còn dày đặc, cách một trượng đã không nhìn thấy gì.

Trong hoàn cảnh đó, Mai Quân Bích muốn lao vào đó để sang bên kia truy theo Tôn Tồn Nhân và Thiết Quả Tiên vào cạm bẫy của địch nhân, há không phải tự mình dẫn thân vào chỗ chết hay sao?

Thôi Huệ, Thượng Quan Yến lo lắng kêu lên :

- Mai đại ca, Huỳnh đi, chúng tôi cũng đi!

Họ nói như vậy chỉ cốt ý ngăn cản chàng.

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân ngược đôi mắt long lanh hết nhìn Mai Quân Bích lại nhìn Hồng Đăng phu nhân, không giấu sự lo lắng.

Vừa lúc ấy chợt vang lên một tiếng hú như long gầm hổ rống, đồng thời ánh cầu vồng lóe sáng.

Mọi người chỉ thấy trước mắt chói lọi ánh hào quang, Mai Quân Bích phi thân vào giữa màn Ôn Hoàng đạn chết người, thanh Côn Ngô kiểm chỉ thẳng về phía trước vạch một đường sáng chói!

Thiên Nhất đại sư, Huyền Thanh Chân Nhân cùng kinh dị kêu lên :

- Nộ Kiếm Phi Hành!

Lại nói Thiết Quả Tiên lao theo Nhập Vân Long Cát Cẩn, vừa chạy vừa quát :

- Cát lão nhi! Chạy đi đâu thế?

Cát Cẩn không đáp vẫn cầm đầu chạy.

Nhưng khi mới nhập vào rừng không xa, Nhập Vân Long Cát Cẩn không chạy nữa mà quay lại.

Thiết Quả Tiên liền bước lên hỏi :

- Cát lão nhi! Người đi đường nào mà để lạc mất chúng ta bây giờ mới đến?

Cát Cẩn không nói không rằng, nghiêng rặng vung Kim Cương trảo bổ xuống đầu Thiết Quả Tiên!

Lão hóa tử không đề phòng, suýt nữa thì bị ngọn Kim Cương trảo bổ trúng, sợ đến toát mồ hôi!

Con khỉ Tiểu Lục Tử sợ hãi kêu lên khềnh khếch.

Thiết Quả Tiên nhảy lui một bước, vung thiết trượng đánh bật Kim Cương trảo của Nhập Vân Long Cát Cẩn, quát lên :

- Cát lão đầu! Người sao cứ đùa mãi thế?

Nhập Vân Long Cát Cẩn vẫn không nói gì, chỉ quát to một tiếng, tay trái vung Thái Cực bài đánh ra.

Một luồng kinh phong hung mãnh ập tới đầu Thiết Quả Tiên.

Lão hóa tử ngẩn người ra chốc lát, lúc đó mới sực hiểu ra Cát Cẩn không đùa mà thật sự muốn lấy mạng mình!

Chẳng lẽ Cát lão đầu võ công siêu phàm như thế cũng bị bọn yêu nhân Cửu U môn khống chế?

Lão lướt sang trái tránh chiếc Thái Cực bài, đồng thời vung tay trái đánh trả một chưởng, quát lên :

- Cát lão đầu! Người điên rồi sao?

Nhập Vân Long Cát Cẩn đã mê thất thần trí, đâu nhận ra được cố nhân? Thấy hai chiêu không thu được kết quả, lão càng phát khùng, cả hai thứ binh khí trong tay múa lên như cuồng phong bão lũ.

Thiết Quả Tiên đã hiểu ra cơ sự, liền vung thiết trượng phải công không kém phần quyết liệt.

Tuy vậy lão gặp phải một trở ngại lớn.

Cát Cẩn quyết dồn đối phương vào chỗ chết, thậm chí bất chấp cả chuyện sống còn của bản thân, chỉ công không thủ.

Trái lại Thiết Quả Tiên vừa lo giữ mạng mình, vừa không thể dể thương bằng hữu, vì thế bị vướng tay vướng chân không thi triển được tuyệt học.

Trong trường hợp đó, ngoài cách dùng thân pháp để tránh chiêu và dùng thiết trượng hạn chế hai thứ binh khí lợi hại của đối phương, còn biết làm gì khác nữa?

Sau mười chiêu, lão hóa tử hoàn toàn sa vào thế bị động, phải liên tục lùi lại.

Giữa lúc đó thì trong rừng lại vang lên tiếng hú ma quái.

Nhập Vân Long Cát Cẩn nghe tiếng hú chợt thu chiêu không tấn công nữa quay mình chạy băng vào rừng.

Thiết Quả Tiên hiểu ngay người phát ra tiếng hú là thủ phạm làm bằng hữu mê thất thần trí và hiện đang thao túng lão.

Nghĩ thế, vội vàng đuổi theo, quát lên :

- Cát lão đầu! Chạy đi đâu?

Hai người một trước một sau cắm cổ chạy như bay.

Rừng ở đây tuy không dày đặc như ở Hắc Sơn Lâm nhưng cũng khá rậm rạp và hiểm trở.

Thiết Quả Tiên vừa ở chỗ sáng vào nên thấy trước mắt tối om.

Vốn là người nghệ cao đảm lớn, lại đang lo cho tính mạng của bằng hữu nên bất chấp nguy cơ, lão cứ theo tiếng lướt gió phía trước mà đuổi theo không bỏ.

Còn may là Nhập Vân Long Cát Cẩn đã mất đi ý thức, cứ nhắm mắt hướng phát ra tiếng hú mà chạy không để ý có người đuổi sau lưng nên Thiết Quả Tiên cứ bám theo không khó khăn gì.

Điều quan trọng là làm thế nào để khống chế được bằng hữu, tốt nhất là điểm huyết đạo rồi sau đó tìm cách giải cứu.

Hai người cứ len lỏi trong rừng chạy miết.

Lát sau phải trước chợt thấy sáng lên.

Nhập Vân Long Cát Cẩn không hề giảm tốc độ, thi triển hết khinh công chạy hết rừng rậm tới một khoảng trống.

Thiết Quả Tiên cười hô hô nói :

- Cát lão đầu! Hôm nay người dù có chạy xuống Diêm La điện, lão hóa tử ta cũng quyết truy bằng được!

Dứt lời để một hơi chân khí lao vút tới, trượng trước người sau như một mũi tên lao ra khoảng trống định chặn đầu Cát Cẩn.

Nào ngờ khi lão vừa đáp xuống thì chợt thấy bốn tên hắc y nhân trùm kín mặt đứng thành phương vị chặn đường.

Ánh mắt Thiết Quả Tiên như hai bó đuốc nhìn lên, đã nhận ra tên đứng đầu cùng vóc người cao lớn, hai tay áo trống rỗng.

Không phải Vô Tỳ Thiên Vương Lý Tàn thì còn ai nữa?

Ba người còn lại tầm vóc bé nhỏ, tất trước đây là Kiêu Tiên tứ sát thuộc hạ của Hồng Đăng phu nhân, bị Mai Quân Bích giết chết một tên, ba tên còn lại đầu nhập vào Cửu U môn xưng là Cửu U tam linh.

Nhập Vân Long Cát Cẩn nhập vào trong bọn giương mắt nhìn Thiết Quả Tiên không chút thiện ý.

Lão hóa tử cười hô hô một tràng, giọng cây thiết trượng xuống đất tung người nhảy vút tới đứng cách Vô Tỳ Thiên Vương Lý Tàn tầm trượng, cao giọng nói :

- Lý lão nhi và ba vị đại cô nương chắc phục ở đây chờ lão hóa tử này từ lâu rồi phải không?

Bốn hắc y nhân không trả lời, cũng không động, làm như không nghe Thiết Quả Tiên vừa nói gì.

Nhập Vân Long Cát Cẩn cũng thế.

Dưới ánh trăng tà mờ nhạt, trông năm bóng đen bất động cao thấp khác nhau đáng sợ như những bóng ma!

Hồi lâu, Nhập Vân Long Cát Cẩn chợt quát lên :

- Người nói gì?

Dứt cầm chéch ngọn Kim Cương trảo bước lại gần.

Bấy giờ Vô Tỳ Thiên Vương Lý Tàn mới lên tiếng :

- Cát đại hiệp hãy lui lại đi! Tự khắc sẽ có người tìm hẩn tính số!

Cát Cẩn quả nhiên nghe nói dừng lại, nhướn mắt nhìn Thiết Quả Tiên một cách vô thức rồi thu Kim Cương trảo lại đứng tránh ra.

Thiết Quả Tiên thấy bằng hữu bị bọn ác đồ Cửu U môn biến thành thân tàn ma dại, lòng đau như cắt.

Đột nhiên lão nên mạnh cây thiết trượng xuống đất quát lên :

- Lũ chuột Cửu U môn! Nhập Vân Long Cát Cẩn với các người không thù không oán, các người đã bắt nhi nữ của lão, nay lại ám toán làm lão mê thất thần trí, tội ấy thật trời không dung đất không tha. Lão hóa tử tao quyết không để các người hành hung tác ác mãi đâu!

Dứt lời, thiết trượng thi triển một chiêu “Trực Khải Nam Thiên” bổ xuống đầu Vô Tỳ Thiên Vương Lý Tàn!

Nhập Vân Long Cát Cẩn chợt rít lên :

- Ai bắt nhi nữ ta?

Quát xong, dùng ngọn Kim Cương trảo đánh mạnh vào tấm Thái Cực bài nghe “Choang” một tiếng, mắt vẫn tia máu đảo quanh như đang tìm mục tiêu.

Vô Tỳ Thiên Vương Lý Tàn phất mạnh tay áo phát ra luồng khí âm hàn chặn trượng thế của Thiết Quả Tiên, sau đó lùi lại hai bước, miệng cất lên tiếng hú nghe như ma gào quỷ khóc!

Tiếng hú thật đáng sợ, khiến người nghệ cao đảm đại như Thiết Quả Tiên cũng phải lạnh sống lưng!

Nếu không tận mắt nhìn thấy, chỉ e không ai dám tin tiếng hú phát ra từ miệng một người còn sống!

Nhập Vân Long Cát Cẩn chùng như rất sợ tiếng hú ma quái đó, vừa nghe xong toàn thân bỗng rúm lên, sắc mặt tái mét, ánh mắt đầy sợ hãi, thúc đầu rút cổ trông rất thảm hại.

Thiết Quải Tiên vừa đánh ra một trượng bị Vô Tý Thiên Vương tránh được, lại xông vào, tiếp tục vung thiết trượng với thế vạn cân bổ xuống lần nữa.

Lần này thì đến lượt Cửu U tam linh phản ứng.

Cả ba yêu nữ đồng thanh quát :

- Thiết Quải lão tặc! Nộp mạng đây!

Lời chưa dứt, cả ba cũng lao bổ tới vượn sáu bàn tay với những bộ móng đen sì dài ngoẵng cũng chop ra.

Đó chính là công phu “La Sát Âm Trảo” mấy chục năm chấn động giang hồ, từng lấy mạng không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm.

Luồng khí âm hàn bao trùm lấy người Thiết Quải Tiên, tỏa ra hàn khí lạnh ngắt như băng.

Thiết Quải Tiên vốn đã có đề phòng.

Hơn nữa mấy tháng qua thấy yêu đảng Cửu U môn tàn hại võ lâm các phái, trước mắt bằng hữu Nhập Vân Long Cát Cẩn bị hại đến mất hết lý trí, và chính bốn tên này trong đó tên đầu sỏ Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn chính là thủ phạm gây nên tai họa đó!

Trong lòng lửa hận bốc lên ngàn ngút, Thiết Quải Tiên vận tới thập thành công lực, thiết trượng thi triển một chiêu “Bát Phương Phong Vũ” quét ra.

Lập tức kinh phong nổi lên, trong khu vực ba trượng bao phủ trong màn trượng ảnh trùng trùng, rừng cây nghiêng ngã như trong cơn bão.

Cửu U tam linh vốn đã biết uy danh Thiết Quải Tiên nên tuy xuất thủ tấn công nhưng có ý đề phòng.

Thấy trượng thế của đối phương đầy thần uy như vậy, “La Sát Âm Trảo” của cả ba hợp lại tuy làm giang hồ thất đảm nhưng không cự nổi một chiêu “Bát Phương Phong Vũ” của Thiết Quải Tiên, cả ba đều kinh hãi lùi lại.

Thiết Quải Tiên một chiêu đắc thủ, có lý đâu chịu để đối phương lấy lại khí thế?

Lão xông thẳng đến trước mặt, thiết trượng biến chiêu “Nộ Hải Phiên Lan” quét tạt qua sườn.

Người đó là lão nhị trong Cửu U tam linh.

Mụ phản ứng rất linh hoạt, tung mình nhảy vọt lên cao ba trượng rồi quanh người đầu dưới chân trên lao xuống, song trảo bổ xuống đầu Thiết Quải Tiên.

Trong lúc đó lão đại, lão tam cũng ăn tới tấn công.

Thiết Quải Tiên hào khí đã khởi, quyết không để đối phương giành lại thế thượng phong.

Thấy lão nhị từ trên không vượn trảo chop xuống, trượng liền biến chiêu thành “Dã Hỏa Thiêu Thiên” quét ngược lên.

Một luồng kinh lực rất mạnh buộc tên này phải thu trảo về, tung mình lùi lại rồi đáp xuống đất.

Trong lúc đó Thiết Quải Tiên lại xuất một chiêu “Thiên Binh Phá Lũy” đánh lùi lão đại và lão tam.

Lão hóa tử đã nổi sát cơ, nhằm lão đại tấn công vào, thiết trượng tung hoành như triều dâng gió cuốn.

Cửu U tam linh chỉ mạnh ở âm công “La Sát Âm Trảo” và cả ba liên thủ tấn công, nhưng phương sách đó không hiệu nghiệm, bị Thiết Quải Tiên tổ thần uy đánh cho tan tác, tách mỗi tên một nơi, đâu còn khả năng hoàn thủ nữa?

Bại thế của Cửu U tam linh đã hiện sờ sờ trước mắt, xem chừng cả ba tặc nữ tất sẽ lần lượt tán thân dưới trượng chưởng nghị!

Giữa lúc đó thì Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn từ đầu trận vẫn đứng bất động lạnh lùng nhìn cuộc chiến, bấy giờ bỗng lại cất lên tiếng hú!

Cát Cẩn đã có phần bình tâm lại cũng đưa mắt quan sát chiến cuộc, nghe tiếng hú bỗng sợ hãi co rúm người lại!

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn cười một tràng độc địa nói :

- Cát đại hiệp! Bây giờ hãy gia nhập vào cuộc đấu, giúp ba vị đó bắt lấy lão tặc kia đừng để thoát!

Đáng thương thay cho Nhập Vân Long Cát Cẩn, tung hoành giang hồ đã mấy chục năm, uy danh vang khắp cõi tây nam mà lúc này mê thất thần trí giống như kẻ vô hồn, nhắm mắt tuôn theo chỉ thị Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn như trung thần nghe lệnh dụ của quân vương!

Lão quát to một tiếng, chỉ hai bước đã lao tới trước Thiết Quả Tiên, cả Thái Cực bài lẫn Kim Cương thảo cùng đánh ra!

Thiết Quả Tiên đang thắng thế, thiết trượng dồn cả ba đối thủ vào mặt lộ nên không nghe Vô Tỷ Thiên Vương chỉ thị cho Cát Cẩn.

Mãi đến khi nghe tiếng lướt gió sau lưng, lão mới cảnh giác quay lại thì Thái Cực bài đã đánh tới hậu tâm!

Không kịp nghĩ ngợi gì thêm Thiết Quả Tiên vội đưa thiết trượng đánh ngược lại một chiêu.

- Choang!

Hai vị đại cao thủ công lực nào phải tầm thường?

Hai binh khí khi tiếp nhau nổ vang như sét bùng lên đóm lửa chói lòa làm khoảng trống sáng bừng lên.

Cửu U tam linh lợi dụng thời cơ xông tới, cả ba cùng xuất “La Sát Âm Thảo” liên thủ phản công.

Nhập Vân Long Cát Cẩn bị chấn lực đẩy lui một bước lại hùng hổ nhảy vào, tay phải dùng chiêu “Kim Long Quỷ Thảo” chộp vào vai Thiết Quả Tiên.

Con khỉ Tiểu Lục Tử chừng như cùng chủ nhân xông pha trận mạc không ít, thấy công thế của địch nhân quá dồn dập, khiếp sợ kêu lên chít chít luôn miệng, hai chân dầy lông lá bám chắc lấy cổ Thiết Quả Tiên, cả người chồm lên đưa hai tay nhỏ bé định chộp lấy ngọn Kim Cương thảo!

Con vật đã tỏ ra rất dũng cảm, đã không quản đến tính mạng mình để cứu chủ nhân!

Không biết Cát Cẩn do ngạc nhiên, hiếu kỳ hay động lòng trước hành động đó mà hơi thu thảo về một chút.

Con khỉ thoát chết trong gang tấc, lại kêu lên nhít nhít.

Thiết Quả Tiên sững người ra, bây giờ mới nhận ra hiểm họa của mình, trong lòng vừa cảm động nghĩ thầm.

- “Thật không ngờ Tiểu Lục Tử liều thân để cứu mình một mạng!”

Giữa lúc ấy thì “La Sát Âm Thảo” của Cửu U tam linh cũng vừa công đến.

Thiết Quả Tiên đâu coi chúng ra gì, thiết trượng lại ra chiêu “Thiên Binh Phá Lũy” đẩy lùi công thế địch.

Cửu U tam linh cũng biết công phu cả ba thứ muội không là gì được Thiết Quả Tiên, chỉ mong kết hợp với Cát Cẩn mới mong thắng nổi mà thôi.

Đâu ngờ do Tiểu Lục Tử mà Cát Cẩn thu chiêu, vì thế cả ba cùng lùi lại.

Thiết Quả Tiên tuy rất muốn vung trượng đánh chết ba tên nữ ma đầu đó nhưng số phận của Nhập Vân Long Cát Cẩn đối với lão cấp thiết hơn.

Đánh lùi Cửu U tam linh xong, lão hướng sang bằng hữu vận khí Đan Điền quát lên như sấm :

- Cát lão đầu! Ngươi điên rồi! Ngay cả lão hóa tử ta mà cũng không nhận ra là sao chứ?

Nhập Vân Long Cát Cẩn ngơ ngác nhìn Thiết Quả Tiên, chớp chớp mắt nhìn lão giống như đang cố hết sức nhớ lại, lẩm bẩm :

- Ta nghe giọng nói rất quen. Lão hóa tử... Lão hóa tử là ai?

Cửu U tam linh đâu để cho Thiết Quải Tiên có cơ hội khơi dậy tiềm thức Nhập Vân Long?

Cả ba hét vang để làm phân tâm lão, đồng thời tiếp tục công vào.

Thiết Quải Tiên chỉ một chiêu đánh lui đối thủ, lại vận khí Đan Điền quát :

- Cát Cẩn! Ngươi có nhớ được mình là Nhập Vân Long Cát Cẩn không?

Lão trở mắt nhìn Thiết Quải Tiên một lúc rồi chợt gật đầu nói :

- Nhập Vân Long Cát Cẩn... Không sai! Lão phu chính là Nhập Vân Long Cát Cẩn!

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn lại lên một tràng tiếng hú :

- Hú! Hú!... hú! Hú! hú!...

Cát Cẩn chợt kêu lên :

- Ui Chao!

Người lão run bắn lên...

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn ngừng tiếng hú.

Nhập Vân Long Cát Cẩn trừng mắt nhìn Thiết Quải Tiên quát :

- Lão nhi! Ngươi dám hãm hại lão phu...

Lời chưa dứt, Kim Cương trào lại vung lên...

Thiết Quải Tiên quát lớn :

- Cát Cẩn! Chẳng lẽ ngươi quên cả phu thê nhi tử của mình là Cát Thiếu Hùng bị yêu đảng Cửu U môn bắt mất hay sao?

Nửa quát, lão vừa tung thiết trượng phản công.

Nhập Vân Long Cát Cẩn mặt lộ vẻ đau đớn, lảo đảo :

- Cát Thiếu Hùng... yêu đảng Cửu U môn... đây sao?

- Hú! Hú!... hú! Hú! hú!...

Tiếng hú ma quái lại vang lên nghe đến thất tim lại cốt!

Nhập Vân Long Cát Cẩn người run rẩy trông thật đáng thương, đột nhiên gào lên thê thiết :

- Lão nhi! Ngươi là... yêu đảng Cửu U môn!

Dứt lời thân ảnh lại lao tới, tay vung Thái Cực bài, tay kia vung Kim Cương trào nhằm Thiết Quải Tiên tấn công.

Khi tiếng hú nổi lên, lão hóa tử đã có chuẩn bị.

Lúc này lão đã khẳng định được người làm bằng hữu mình mê thất thần trí và không chế, chỉ huy chính là Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn.

Ngoài ra cách dùng chỉ huy là tiếng hú ma quái.

Nhưng tiếng hú không phải chính miệng hắn phát ra vì không chỉ tao nên được âm thanh rùng rợn đáng sợ như thế.

Có lẽ Cửu U môn đã chế tạo ra một kiểu khí cụ gì đó rất đặc biệt để tạo thành tiếng hú.

Thiết Quải Tiên quyết định ngay.

- Tên ma đầu đó đáng chết từ lâu, hôm nay lại càng phải giết hắn! Nếu không chẳng thể làm cho Nhập Vân Long Cát Cẩn tỉnh trí lại được!

Nghi thế, lão quát to một tiếng, tung mình lao tới, thiết trượng phát chiêu “Giao Long Giác Hải” bổ xuống đầu Vô Tỷ Thiên Vương!

Lần này, với quyết tâm tất thắng, Thiết Quả Tiên dùng tới mười thành công lực, đồng thời thi triển chiêu thức kỳ ảo nhất.

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn tuy đã có đề phòng nhưng trượng thế quá thần tốc và uy mãnh nên dù có muốn đối phó cũng lực bất tòng tâm.

Kinh phong nổi lên làm cả khu rừng chấn động!

Vô Tỷ Thiên Vương cảm thấy áp lực vạn cân ép tới, không dám nghĩ đến chuyện đối phó nữa hoảng hốt nhảy lui.

Với công thể đáng sợ như vậy, hai tay của hắn đã bị cụt hết, võ công bất quá chỉ là hai tay áo phát ra khí âm hàn, nếu nghĩ đến chống lại thần uy của Thiết Quả Tiên đang nổi cơn cuồng nộ thì có khác gì tự sát?

Nhưng vừa nhảy lui tránh, Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn tiếp tục phát ra một tràng tiếng hú, hai tay áo phát ra Âm Phong Tụ nhằm hạn chế công thể của địch nhân.

Thiết Quả Tiên đã rắp tâm giết địch, đương nhiên lượng trước phản ứng của Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn.

Chân còn chưa chạm đất, thiết trượng đã nện xuống, nhờ tá lực lướt tới thêm ba bốn trượng nữa, tả trưởng phát chiêu “Lực Tích Ngũ Nhạc” đánh xuống đầu đối phương, miệng quát :

- Lý Tàn! Lão phu hôm nay quyết không tha ngươi!

Vừa quát, tay phải vung thiết trượng quét xuống!

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn vốn đã không còn ý chí cự địch, thấy công thể của Thiết Quả Tiên quá hung mãnh càng cuống tay cuống chân, lại tiếp tục lui lại.

Thiết Quả Tiên không để đối phương có cơ hội hoàn thủ hoặc tẩu thoát, thiết trượng điểm xuống đất, người lại lao vút tới, chưởng trượng cùng đánh xuống...

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn tuyệt vọng phát tay áo chống đỡ nhưng áp lực chẳng những không giảm mà còn tăng thêm.

Hắn thảm nghĩ :

- “Mạng ta... thế là hết!”

Nhập Vân Long Cát Cẩn chỉ đứng ngẩn người nhìn, còn Cửu U tam linh dù muốn giải cứu đã không còn kịp nữa...

Chính lúc tính mạng của Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn như ngàn cân treo sợi tóc đó thì bất ngờ có một nhân ảnh lướt tới.

Người này còn lơ lửng trên không hai chưởng đã đánh ra, đẩy lui cả trượng lẫn chưởng của Thiết Quả Tiên!

Lão hóa tử kinh dị nghĩ thầm :

- “Hắn là ai mà đủ sức đánh lui một chiêu của mình với thập thành công lực? Xem ra nội lực hắn còn cao hơn mình...”

Lão ngơ ngác đưa mắt nhìn, thấy người vừa xuất hiện là một lão nhân gầy bé, tuổi ngoài lục tuần, mái tóc lốm đốm bạc nổi bù, trong người không mang thứ binh khí gì.

Lão đánh lui Thiết Quả Tiên cứu được Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn xong đứng bất động nhìn mọi người trong đấu trường, không nói một câu.

Căn cứ vào một chiêu vừa rồi đã đủ thấy võ công của người này vào hàng tuyệt đỉnh võ lâm, tất phải rất có lai lịch, làm sao chưa từng nghe tới một nhân vật nào như thế?

Thiết Quả Tiên nhìn đối phương một lúc, chợt nhận ra vẻ mặt vô hồn của lão nhân, sững sờ nghĩ thầm :

- “Nhất định hẳn cũng bị Cửu U môn làm mê thất thần trí như Cát lão nhi. Nhưng công lực còn cao cường hơn nữa...”

Thiết Quải Tiên đoán không sai.

Lão nhân gầy bé đó chính là Tôn Tồn Nhân, sư đệ của lão Giáo chủ Thiên Lý giáo Trí Cơ Tử đã tự giam thân suốt mười bảy năm để khổ luyện tuyệt học trong Thanh Liên chân kinh, tuy vậy cũng bị người của Cửu U môn cho uống Mê Hồn dược làm mê thất thần trí.

Thiết Quải Tiên còn đang nghĩ ngợi thì lại thêm bốn nhân ảnh nữa xông tới.

Bốn người này đều bận hắc y, trùm khăn đen kín mặt, trang phục đặc thù của Cửu U môn.

Cửu U tam linh và Nhập Vân Long Cát Cẩn bức đến gần, cùng với lão nhân gầy guộc và bốn hắc y nhân vừa tới vây chặt lấy Thiết Quải Tiên. Bốn tên vừa xuất hiện có một không mang binh khí, một tên cầm cây Cửu Tiết tiên, tên thứ ba giắt sau lưng một cây Chiết phiến, còn tên thứ tư sử một ngọn Kim đao.

Thiết Quải Tiên kinh hãi nghĩ thầm :

- “Chẳng phải đây chính là bốn tên Cửu U môn lúc đầu xông ra định giao chiến với mình và Thiên Nhất đại sư trước khi Cát lão nhi xuất hiện hay sao? Ở đó có tới năm vị Chương môn nhân thân thủ chẳng tầm thường sao để chúng bình yên chạy về đây thế? Chẳng lẽ tất cả những người của Cửu đại môn phái đều đã bị Cửu U môn ám toán?

Điều đó không thể xảy ra được! Bởi vì sau đó còn có Hồng Đăng phu nhân, Mai Quân Bích và một số cao thủ khác kia mà?

Chỉ mấy tên này đâu phải là đối thủ của họ?

Cho dù họ không đến kịp, năm vị Chương môn nhân cũng không để bị ám toán nhanh chóng như thế...”

Tuy tự nghĩ thế, nhưng lão vẫn dự cảm điều bất hạnh đã xảy ra. Bởi vì bốn tên này đã tới được đây mà không có người nào đuổi theo cả, rất có khả năng người của Cửu đại môn phái đã gặp phải cạm bẫy nào đó...

Lão còn chưa biết bốn người này gồm hai tên mới đầu nhập vào Cửu U môn là Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn và Ngũ Âm Thủ cùng hai vị cao thủ võ lâm bị chúng ám toán làm mê thất thần trí là Tổng tiêu đầu Ngân Tiêu Vu Tam Tình ở Bảo Định Tiêu cục và Kim Đao Vô Định Trúc Thọt Thần ở Hà Nam.

Lại nhìn hoàn cảnh trước mắt, một mình trong vòng vây của mười cao thủ, chỉ e tính mạng hôm nay khó bảo toàn...

Nhưng vị Thiết Quải Tiên đã mấy chục năm tung hoành giang hồ, việc sống chết từ lâu đã không còn quan tâm đến nữa, sá gì tính mạng có được bảo toàn hay không?

Bọn người kia chỉ bước tới gần một cách chậm rãi, từng bước một.

Hẳn là chúng biết rõ tính mạng của Thiết Quải Tiên đã được định đoạt, việc kết thúc chỉ là sớm muộn mà thôi nên hành động không vội vã.

Không khí trong đấu trường hết sức căng thẳng.

Đột nhiên Thiết Quải Tiên đập mạnh cây thiết trượng xuống đất quét nhìn khắp lượt bốn cao thủ Cửu U môn trong đấu trường rồi chợt bật ra một tràng cười sang sảng như chuông, sau đó chỉ tay vào Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn quát :

- Các người định dùng số đông để thắng lão hóa tử ta, sao không nhanh động thủ đi? Hôm nay với cây thiết trượng này, ta sẽ đưa tiễn lũ yêu nghiệt Cửu U môn các ngươi thượng lộ!

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn còn chưa trả lời thì lão nhân gầy guộc tức Tôn Tồn Nhân chợt quát lên :

- Ai là yêu nghiệt Cửu U môn?

Nhập Vân Long Cát Cẩn cũng phóng ánh mắt đầy hung quang nhìn Thiết Quải Tiên đầy đe dọa.

Hai người này võ công cao cường nhất, và đều bị Cửu U môn làm mê thất bổn tính nên chỉ có tâm niệm Cửu U môn là cứu địch nhưng hoàn toàn không nhận thức được chúng là ai, nghe nói đến yêu đảng Cửu U môn là lập tức nổi giận.

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn chợt phát ra tiếng hú, sau đó chỉ tay vào Thiết Quả Tiên cất giọng thâm trầm nói :

- Tôn lão anh hùng! Hãy bắt lấy lão thọt đó!

Tôn Tồn Nhân gầm lên một tiếng trong cổ làm theo lệnh của Lý Tàn xông tới Thiết Quả Tiên vung chưởng đánh ra.

Lão hóa tử biết rằng trong số mấy tên bao vây mình thì lão nhận ra họ Tôn này có võ công cao nhất, nên khi giao thủ tất phải dốc toàn lực mới hy vọng thắng.

Bởi thế khi Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn vừa nói, lão đã vận sẵn Hỗn Nguyên khí công lên toàn thân phòng bị.

Nhưng thấy Tôn Tồn Nhân vừa xuất thủ đẩy ra luồng cang khí quá mãnh liệt, lão kinh hãi không dám tiếp chiêu liền nên cây thiết trượng xuống đất, nhảy lên cao hai trượng tránh đi.

Lão nhị trong Cửu U tam linh thấy Thiết Quả Tiên nhảy tránh về phía mình liền dùng La Sát Quỷ Trảo đánh ra, miện quát :

- Lão thọt! Đường này không thông đâu!

Thiết Quả Tiên vốn chủ động tránh chiêu chứ chưa hề bị bại, nên công lực đề tụ chưa phát.

Khi tìm đường tránh, lão đã xác định chuẩn xác và đã lường trước mọi tình huống để sẵn sàng đối phó.

Lão nhị của Cửu U Tam Linh dù xuất thủ nhanh đến đâu cũng không làm Thiết Quả Tiên bị bất ngờ.

Thấy đối phương thi triển La Sát Quỷ Trảo đánh lén, lão hóa tử chỉ Hừ một tiếng, tay trái đã vận sẵn Hỗn Nguyên khí công đẩy nhanh xuống.

75. Chương 75: Âm Sơn Tam Ma

Thiết Quả Tiên bôn tẩu giang hồ suốt mấy chục năm nhưng chưa từng nghe nói đến Chiên Đàn thần công. Hơn nữa điều huyền diệu hơn là thần công đó lại có công dụng chữa được chất độc bá đạo của Cửu U giáo chủ.

Nhưng Mai Quân Bích đã nói ra, lão không thể không tin.

Trong lòng mừng rơn. Lão liền cười kha kha nói :

- Công tử gia! Ngươi thật là người thần, làm được những gì mà bất cứ ai cũng không làm nổi! Lão hóa tử ta đã từng sống bấy nhiêu năm nhưng chưa nghe nói đến thần công đó bao giờ. Rất tốt! Tiểu huynh đệ hãy cứ vận công giúp họ giải độc đi, mọi việc khác đều do lão hóa tử và Tôn cô nương đảm trách!

Mai Quân Bích được tán dương đỏ mặt đáp :

- Lão tiên bối là vị cổ đạo nhiệt trường, du lữ nhân gian ai cũng biết. Xin đừng chế nhạo tiểu sinh nữa!

Thiết Quả Tiên trầm mắt nói :

- Lão hóa tử ta xưa nay chưa từng phục ai bao giờ, chỉ có lão đệ ngươi mới làm ta cảm thấy cao thâm mạc trắc, xin bái phục sát đất!

Tôn Tương Liên thì vừa sốt ruột, vừa sung sướng lại vừa hổ thẹn đứng sang một bên, thỉnh thoảng nhìn lên sang khuôn mặt tuấn tú và đáng vẻ anh hào thoát tục của vị hôn phu mà đến nay mình mới biết, trong lòng rất đổi ngọt ngào.

Thiết Quải Tiên căn cứ vào cách xưng hô của Mai Quân Bích đối với Tôn Tồn Nhân, chừng như có đoán ra mối quan hệ giữa hai người nên một mình đến khiêng mấy tảng đá lớn đặt gần nhau, rồi dúi lần lượt bốn cao thủ bị điểm huyết cho ngồi dựa lưng vào đó quay mặt vào nhau.

Mai Quân Bích không chậm trễ đến ngồi vào giữa bốn người rồi bắt đầu nhắm mắt tham thiền.

Tứ Phụng Tôn Tương Liên rút kiếm cầm tay, đứng cách đó một quãng lướt mắt quan sát xung quanh.

Thiết Quải Tiên bước đến gần Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn vẫn nằm bất tỉnh, cẩn thận kiểm tra lại một lần rồi đứng ngay đó cảnh giới hướng khác.

Cả hai người vừa canh gác, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Mai Quân Bích vận công chữa độc, trong lòng đầy hồi hộp.

Thời gian chậm chạp trôi qua...

Hiện trường vẫn im lìm, không một tiếng động.

Càng lâu, Tôn Tương Liên càng sốt ruột, nằng ân hận vì đã không hỏi Mai Quân Bích xem mất bao nhiêu thời gian.

Chừng nửa canh giờ sau, Tôn Tồn Nhân chợt mở mắt “A” lên một tiếng vẻ ngạc nhiên rồi bất ngờ nhảy dựng lên.

Mặc dù vừa được giải Mê Hồn được nhưng trước đó Tôn Tồn Nhân qua mấy phen kịch chiến đã sức cùng lực kiệt, nội lực hao tổn nghiêm trọng. Lão tỉnh lại được nhanh như vậy là nhờ công lao khổ luyện nhiều năm.

Nay do kích động quá mà nhảy dựng lên, kết hợp cả chấn động nội lực lẫn tinh thần khiến lão đầu óc tối sầm, hai chân nhũn đi ngồi phịch xuống.

Tôn Tương Liên thấy vậy không sao nén được liền chạy đến gần đỡ phụ thân lên, run giọng nói :

- Cha...

Tôn Tồn Nhân bấy giờ thần trí đã tỉnh, nghe có người gọi mình là cha, trong lòng chợt nhói lên.

Nhưng thoát tiên lão tưởng mình nghe nhầm, mở to mắt nhìn Tôn Tương Liên hồi lâu, hai giọt lệ ứa ra, run giọng hỏi :

- Cô nương... nói gì?

Tôn Tương Liên vút thanh kiếm đi, ôm chặt lấy phụ thân, không ngăn nổi hai dòng lệ trào ra, thổn thức nói :

- Cha! Con là nữ nhi bất hiếu Tương Liên đây!

Thiết Quải Tiên đang cảnh giới phía bên kia, thấy vậy thất kinh.

Hiện Mai Quân Bích đang tọa thiền chữa độc cho ba người Nhập Vân Long Cát Cẩn, Ngân Tiên Vu Tam Tĩnh và Kim Dao Vô Dịch Trúc Thọ Thần, tuyệt đối không được làm kinh động vì có thể hại một lúc đến bốn mạng người, đâu phải đùa?

Ngoài ra Tôn Tồn Nhân vừa mới được giải độc, sau khi thoát lực cần phải được yên tĩnh vận công, kích động là rất nguy hiểm.

Lão vội ẩn thiết trượng xuống đất nhảy vút tới kêu lên :

- Tôn cô nương không được làm thế! Lệnh tôn chân lực chưa được phục hồi hãy để ông ấy vận công điều tức, không được làm kinh động!

Là người trong võ lâm, ai cũng biết nguyên tắc ấy.

Tôn Tương Liên vì quá xúc động nên nhất thời quên mất, nay được cảnh tỉnh liền nén khóc, thấp giọng nói :

- Cha hãy vận công đi một lúc rồi cha con ta sẽ nói chuyện sau.

Tôn Tồn Nhân cảm thấy toàn thân nội lực không còn, tưởng rằng võ công đã bị phế, trong lòng rất sầu thảm.

Nhưng điều chủ yếu nhất là được gặp lại nữ nhi sau mười bảy năm cách biệt, lão gượng cười nói :

- Nữ nhi khổ hạnh của cha! Bây giờ cha con ta được gặp nhau rồi, chỉ là... cha thật là kẻ vô năng...

Tới đó thở dốc lên một hồi.

Tôn Tương Liên hoảng hốt nói :

- Cha! Xin cha hãy vận công điều tức đi!

Tôn Tồn Nhân cười thảm nói :

- Cha đã không còn sức lực nữa rồi... chẳng bao giờ hồi phục nữa đâu... vị Mai... nữ tể...

Thiết Quải Tiên thấy tình hình quá nghiêm trọng vội vàng xuất chỉ điểm vào Tam Tiều Du Huyệt của Tôn Tồn Nhân.

Chợt có tiếng sang sảng cất lên :

- Lão tiền bối! Tôn bá phụ mới được giải mê độc, chỉ vì kiệt lực và quá kích động mới thế...

Thiết Quải Tiên quay lại, thấy Mai Quân Bích đã đứng sau lưng từ lúc nào, giọng nói tỏ ra rất trầm tĩnh tự tin.

Nhưng lão không yên tâm, nhíu mày nói :

- Trường hợp thế này lão phu gặp đã nhiều, rất khó phục hồi lại công lực, trừ phi kịp thời phục thánh được...

Mai Quân Bích cười nói :

- Tiểu sinh trong người có Thiên Phong Hồ Phách, chỉ cần cho bá phụ uống một giọt là không lo nữa.

Thiết Quải Tiên thốt lên :

- Thiên Phong Hồ Phách?

Người trong giang hồ ai lại không biết hai vật võ lâm chí bảo là A Nậu thần kiếm và Thiên Phong Hồ Phách!

Thiết Quải Tiên ngẩn ra chốc lát rồi chợt cười kha kha nói :

- Thiên tài dị bảo, võ lâm tuyệt học đều quy về một mình lão đệ ngươi cả. Hô hô hô... Chỉ cần một giọt đó, đừng nói vị Tôn huynh nội lực thoát hết mà cho dù đã tuyệt khí muốn cứu sống cũng nào có khó gì!

Tôn Tương Liên nghe Thiết Quải Tiên nói thế, hồi hộp ngược đôi mắt long lanh nhìn Mai Tam công tử.

Chỉ thấy chàng lấy trong ngực áo ra một vật giống như quả trứng chim màu vàng, sau đó cầm chiếc kim châm thận trọng chọc vào rồi chậm rãi kéo ra.

Một hồi sau trên chiếc kim châm đọng lại một giọt chất dịch màu vàng.

Mai Quân Bích cẩn thận đưa vào miệng Tôn Tồn Nhân, sau đó cất kim châm và vật hình quả trứng vào người nói :

- Lão bá! Hãy nhanh vận công đi!

Tôn Tồn Nhân môi hiện lên nét cười, khẽ gật đầu.

Tôn Tương Liên hết sức kinh ngạc, nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ một giọt nhựa đó mà có công năng thần diệu đến thế?”

Nàng chú mục nhìn vào mặt phụ thân không chớp chờ xem diễn biến.

Lúc đó Nhập Vân Long Cát Cẩn, Ngân Tiên Vu Tam Tỉnh và Kim Dao Vô Địch Trúc Thọ Thần cũng đã tỉnh lại mở mắt ra, chỉ vì bị điểm huyết đạo nên chưa thể cử động được.

Thiết Quải Tiên bước đến giải huyết cho họ.

Ba người lập tức đứng lên.

Ngân Tiên Vu Tam Tỉnh và Kim Dao Vô Địch Trúc Thọ Thần ngơ ngác nhìn quanh rồi giật tấm khăn đen bịt mặt mình vứt đi, cùng cất tiếng hỏi :

- Chuyện gì thế này?

Thấy không ai trả lời, Kim Dao Vô Địch Trúc Thọ Thần đến trước Thiết Quải Tiên chấp tay nói :

- Thì ra Thiết Quải đại hiệp cũng ở đây. Huynh đệ thật không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đây là đâu vậy?

Ngân Tiên Vu Tam Tỉnh tiếp lời :

- Không sai! Huynh đệ cũng thế!

Nhập Vân Long Cát Cẩn được Thiết Quải Tiên mấy lần đề tỉnh nên có ý thức được phần nào, cất giọng oang oang hỏi :

- Lão hóa tử! Chúng chạy đi đâu cả?

Thiết Quải Tiên cười kha kha một tràng rồi chỉ vào Ngân Tiên Vu Tam Tỉnh và Kim Dao Vô Địch Trúc Thọ Thần nói :

- Vừa rồi tính mạng của lão hóa tử ta suýt nữa nạp vào tay bốn các người rồi!

Nhập Vân Long Cát Cẩn quát :

- Lão bằng hữu! Người nói gì thế?

Lúc đó lão mới nhận ra thi thể của Cửu U tam linh, Âm Thế Tú Tài, Công Tôn Khánh và Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị nằm rải rác xung quanh, nhũu mảy hỏi :

- Chúng đều là thuộc hạ của Cửu U môn cả hay sao?

Ngân Tiên Vu Tam Tỉnh và Kim Dao Vô Địch Trúc Thọ Thần chừng như chưa nghe nói đến Cửu U môn, đồng thanh hỏi :

- Cửu U môn? Trong giang hồ còn có Cửu U môn là môn phái nào thế?

Thiết Quải Tiên nhìn ba người, cười hô hô nói :

- Các người hỏi như thế, lão hóa tử ta có ba cái miệng cũng không trả lời kịp! Thôi nào! Trước tiên ta sẽ giới thiệu cái đã!

Lão chỉ tay sang Mai Quân Bích nói :

- Tối nay mà không có vị Mai lão đệ này đến kịp, tất cả chúng ta bây giờ đã đứng trước điện Diêm La rồi!

Tới đó lần lượt giới thiệu từng người.

Mai Quân Bích thấy hai vị Ngân Tiên Vu Tam Tỉnh và Kim Dao Vô Địch Trúc Thọ Thần tuổi đều trên dưới sáu mươi, diện mạo trông chính khí liền lễ phép chào thưa.

Hai người cũng ân cần đáp lễ.

Thiết Quải Tiên lại đem chuyện vừa xảy ra kể lại vắn tắt một lượt.

Nhập Vân Long Cát Cẩn, Ngân Tiên Vu Tam Tỉnh và Kim Đào Vô Địch Trúc Thọt Thần nghe nói mình đều trúng phải Mê Hồn dược của Cửu U môn, nhờ Mai Quân Bích dùng Chiên Đàn thần công cứu giải, trong lòng lại càng kinh ngạc, nghĩ thầm :

- “Vị thiếu niên công tử này chỉ mới trên dưới hai mươi tuổi, vì sao thân hoài tuyệt học cái thế như vậy?”

Nhập Vân Long Cát Cẩn cười nói :

- Khi lão phu nửa mê nửa tỉnh, chợt mũi ngửi thấy phảng phất mùi vị Chiên Đàn liên tỉnh dậy, thì ra đó là Mai thiếu hiệp thi triển thần công Phật môn.

Ngân Tiên Vu Tam Tỉnh và kim Đào Vô Địch Trúc Thọt Thần cùng trang trọng chấp tay nói :

- Đa tạ đại ân cứu mạng của Mai thiếu hiệp!

Mai Quân Bích vội hoàn lễ đáp :

- Không dám!

Tôn Tồn Nhân sau khi được uống Thiên Phong Hổ Phách vận công một lúc đã hồi phục lại bước đến gần mọi người.

Thiết Quải Tiên lại giới thiệu lần nữa.

Tất cả vui vẻ chuyện trò sôi nổi không dứt.

Đặc biệt là Tôn Tồn Nhân vì có cả nữ tể và nữ nhi bên cạnh nên lại càng cao hứng.

Sau khi đàm đạo một lúc, Mai Quân Bích đi về phía Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn giải khai huyết đạo cho hắn.

Tên Hộ pháp Cửu U môn tỉnh lại tung mình đứng lên, từ hai lỗ hở trên tấm khăn che mặt, hai luồng mắt như bó đuốc chiếu vào Mai Quân Bích như muốn nuốt tươi chàng.

Hồi lâu, hắn mới nghiêng răng hỏi :

- Tên họ Mai kia! Người còn muốn gì nữa?

Mai Quân Bích đứng khoanh tay nhìn hắn, cười nói :

- Lý Tàn! Người hãy nhìn mấy vị tiền bối kia xem Mê Hồn dược của các người có giải được không?

Nhập Vân Long Cát Cẩn thét to một tiếng lao tới quát lên :

- Lý Tàn! Nhi tử và con dâu lão phu hiện ở đâu, nói mau!

Bấy giờ mọi người cũng lần lượt tới gần.

Vô Tỷ Thiên Vương thấy tất cả đều tỉnh táo không còn chút gì mê muội nữa, trong lòng lập tức chấn động!

Hắn kinh ngạc nghĩ thầm :

- “Mê Hồn dược là loại thuốc mê bá đạo độc môn của Cửu U giáo chủ, cho dù người có công lực cao cường đến đâu đã uống phải nó là tâm thần bị mê loạn. Nếu không có giải dược độc môn thì khắp thiên hạ không ai tìm ra cách giải.

Nhưng giải dược độc môn thì ngoài bản thân Giáo chủ, không một người nào khác, cho dù thân tín đến đâu có thể biết được nơi cất giữ.

Vậy tiểu tử họ Mai này làm cách nào mà giải dược cho bọn kia?”

Không giải thích được điều này, hắn nhìn sang Nhập Vân Long Cát Cẩn cười độc địa nói :

- Lão họ Cát kia! Nhi tử và con dâu người đã quy hàng bốn Giáo trở thành môn hạ của Giáo chủ từ lâu, sao người còn mê muội không tỉnh ngộ? Chẳng lẽ người định làm quỷ không đầu ở Mạnh Lan Thắng Hội?

Nhập Vân Long Cát Cẩn gầm lên :

- Tên tàn phế kia! Lão phu hãy giết ngươi trước rồi sẽ nói sau!

Dứt lời cung Kim Cương trao định chộp tới.

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn vốn đã tin vào lời hứa của Mai Quân Bích nên không sợ, cười hắc hắc nói :

- Cát Cẩn! Với chút bản lĩnh tầm xoàng của ngươi thì làm gì được lão phu chứ?

Thiết Quải Tiên trừng mắt nói :

- Lý Tàn! Ngươi tưởng rằng ngoan cố như thế, chúng ta sớm kết liễu cầu mệnh của ngươi để khỏi đau đớn chứ gì? Không đơn giản thế đâu!

Mai Quân Bích nhìn Thiết Quải Tiên và Cát Cẩn nói :

- Các vị tiền bối! Mạnh Lan Thắng Hội đã tới gần. Tiểu sinh muốn tên này báo tin cho Cửu U giáo chủ. Hơn nữa tiểu sinh đã có lời trước rằng không giết hấn trước khi diễn ra Mạnh Lan Thắng Hội.

Tới đó chàng phóng ánh mắt như điện chiếu thẳng vào mặt Vô Tỷ Thiên Vương, danh giọng nói :

- Lý Tàn! Với bao nhiêu tội ác mà ngươi gây nên, chết cũng không trả hết. Nhưng ta tạm gửi cái cầu mạng ngươi lại đó vài hôm bởi vì ta đã hứa trước. Hơn nữa cũng cần ngươi giương mắt ra mà xem ở Mạnh Lan Thắng Hội sẽ là đạo tiên hay ma diệt!

Chàng dừng một lúc lại tiếp :

- Còn một việc nữa. Ngươi hãy nói với Cửu U giáo chủ rằng với một chút công phu học được từ quỹ vực của các ngươi mà muốn xưng hùng xưng bá võ lâm thì chỉ là điều vọng tưởng! Chẳng qua chỉ làm càn gây nên thảm họa cho giang hồ, cũng có nghĩa là tự tìm lấy sự diệt vong mà thôi! Nếu còn biết tỉnh ngộ trước ngày mười lăm tháng bảy, hủy bỏ Mạnh Lan Thắng Hội, phục hồi lại cho tất cả cao thủ các phái bị các ngươi bắt xưa nay rồi thả họ ra và hứa từ nay cải tà quy chính, tiểu sinh hứa rằng sẽ thương lượng với các vị Chứng môn nhân và tiền bối không gây khó cho các ngươi. Nhược bằng vẫn cứ u mê không tỉnh thì Mạnh Lan Thắng Hội sẽ là ngày mà Cửu U môn sẽ bị tận diệt!

Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn xưa nay là kẻ kiêu ngạo coi thường thiên hạ, ngay cả Giáo chủ của mình cũng không phục, bằng chứng là hấn đã bán rẻ Huyền Nữ giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ.

Nhưng trước lời lẽ danh thép, thần uy dũng mãnh và thái độ trầm tĩnh tự tin của Mai Quân Bích, hấn chợt thấy tâm thần rung động!

Nhưng chỉ lát sau, hấn trấn tĩnh lại, cười thâm trầm nói :

- Tên họ Mai! Cần chi phải nhiều lời? Ai chết bởi tay ai, cứ chờ đến Mạnh Lan Thắng Hội sẽ biết! Nếu không còn gì nữa, lão phu đi đây!

Dứt lời phất hai ống tay trống rỗng lướt như bay vào rừng.

Tôn Tương Liên thấy Mai Quân Bích thả cho Vô Tỷ Thiên Vương Lý Tàn đi thì xiu mặt lại, giẫm chân nói :

- Mai công tử sao lại thả cho hấn đi thế?

Tôn Tồn Nhân vuốt râu cười nói :

- Liên nhi! Bích ca ca của con có tấm lòng nhân hậu. Tuy biết ác đồ không dễ chuyển lay, thế mà vẫn hy vọng Cửu U giáo chủ cải tà quy chính, tạo thiện căn cho giang hồ. Đó gọi là Thượng thể thiên tâm đấy!

Mấy tiếng Bích ca ca của con làm Tôn Tương Liên xấu hổ đỏ bừng mặt, nhưng vẫn gắng gượng nói thêm :

- Con không tin rằng loại ác ma đó mà còn tỉnh ngộ.

Tôn Tồn Nhân nhìn nữ nhi mỉm cười rồi quay sang Mai Quân Bích hỏi :

- Bích nhi! Sau khi từ biệt ở Thần Châu, con đã gặp những chuyện gì?

Trong khi Mai Quân Bích kể lại những ngày qua thì Thiết Quải Tiên cùng Nhập Vân Long Cát Cẩn, Ngân Tiên Vu Tam Tĩnh và Kim Đào Vô Định Trúc Thọ Thần đào một hố lớn táng cho năm tên thuộc hạ Cửu U môn.

Xong việc, mọi người tụ tập lại bàn kế.

Thiết Quải Tiên nói :

- Chỉ còn ba ngày nữa là tới ngày mười lăm tháng bảy. Đường tới đó không gần, chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Các vị lão ca đã có ý tham gia Mạnh Lan Thắng Hội, chung tay diệt trừ ác đảng Cửu U môn thì hãy đi ngay mới kịp.

Tôn Tồn Nhân tiếp lời :

- Thiết Quải đại hiệp nói rất phải. Nghe nói Mạnh Lan Thắng Hội lần này, Cửu U giáo chủ còn mời cả ba tên ma đầu ở Âm Sơn nữa...

Thiết Quải Tiên nghe nói trong lòng chấn động, mở to mắt nhìn Tôn Tồn Nhân gấp giọng hỏi :

- Âm Sơn tam ma cũng đồng mưu với yêu đảng Cửu U môn sao?

Lão tỏ ra hốt hoảng như vậy chẳng phải không có nguyên nhân.

Nên biết Âm Sơn tam ma danh chấn giang hồ từ sáu bảy mươi năm trước, võ công cao cường và rất hung tàn.

Chúng hoành hành bạo ngược khắp giang hồ, thời đó Cửu đại môn phái khôn làm gì được chúng.

Ngay cả Thiên Thủ Quan Âm ở Hải Sơn được coi là Minh chủ của hắc đạo cũng không chế áp nổi.

Khoảng năm mươi năm trước, Âm Sơn tam ma đột nhiên mất tích trên giang hồ, sau đó khá lâu mới có truyền ngôn rằng chúng bị Thiên Mộng thiền sư ở Đông Hải đuổi lên núi Âm Sơn, dùng Ban Nhược thần công áp đảo, chúng mới chịu thoái xuất khỏi võ lâm.

Không ngờ năm mươi năm sau, Cửu U giáo chủ lại cấu kết với Âm Sơn tam ma làm chúng trùng hiện giang hồ để tàn hại võ lâm!

Nếu đúng như lời Tôn Tồn Nhân, ba tên đại ma đầu đó xuất hiện thì Mạnh Lan Thắng Hội sẽ biến thành gió tanh mưa máu chẳng nghi!

Bởi vì gộp tất cả những vị trưởng lão của Cửu đại môn phái lại liên thủ đối phó với Âm Sơn tam ma, thắng hay không còn chưa dám chắc!

Tuy hiện giờ chính phái có thêm mấy vị võ công cao tuyệt là Tôn Tồn Nhân, Hồng Đăng phu nhân, Nhập Vân Long Cát Cẩn, Ngân Tiên Vu Tam Tĩnh và Kim Đào Vô Định Trúc Thọ Thần cùng một số nhân vật nhất lưu khác, Mai Quân Bích thân hoài tuyệt học Ban Nhược thần công, nhưng Âm Sơn tam ma đã ngoài trăm tuổi, năm mươi năm bất tích, bây giờ trùng hiện giang hồ tất công phu phải có chỗ kinh nhân...

Như vậy xem ra Mạnh Lan Thắng Hội sắp tới sẽ vô cùng hung hiểm, thắng thua khó liệu, họa phúc khôn lường...

Nghĩ đến đó, mọi người đều lộ vẻ ưu tư.

Nhập Vân Long Cát Cẩn trầm ngâm nói :

- Lão hóa tử! Âm Sơn tam ma ẩn phục năm mươi năm, tĩnh cực tất sinh động, vì thế việc chúng trùng hiện giang hồ cũng là điều có thể dự liệu trước. Thế nhưng Mạnh Lan Thắng Hội lần này, Cửu U giáo chủ ngoài việc tiết lộ thời gian thì mọi việc khác đều giữ kín, kể cả địa điểm cũng thế. Vậy thì tin tức vừa rồi chẳng hay Tôn lão ca do đâu mà có?

Tôn Tồn Nhân chợt thở dài đáp :

- Chuyện này nói ra thì dài...

Lão chỉ tay vào nhi nữ Tôn Tương Liên, nói tiếp :

- Huynh đệ chia tay với Mai hiền đệ ở Trương Tây để tìm tiểu nữ này. Nào hay đến Cửu Hoa sơn thì Vô Ngại đại sư đã bỏ đi vân du, tiểu nữ mười ngày trước cũng đã hạ sơn nên không gặp được ai cả. Vì huynh đệ biết rằng Mai hiền đệ đã hẹn gặp Thiết Quải đại hiệp ở Ma Bàn Châu mà thời hạn đã gần nên vội vàng rời Cửu Hoa sơn tới Hồ Bắc. Một hôm ở phụ cận Cửu Cung Sơn, huynh đệ gặp hai người đáng vẻ rất vội, trên quan lộ đông đúc giữa ban ngày mà thi triển khinh công, điều đó làm huynh đệ chú ý...

Lão dừng một chút, hắng giọng kể tiếp :

- Hai người đó có lẽ đi đã mệt nên vội tìm một chỗ nghỉ ngơi. Huynh đệ thấy họ đều có khinh công thặng thừa, lại vội vàng như thế tất có việc gì rất trọng yếu...

Thiết Quải Tiên chợt ngắt lời hỏi :

- Hình dáng hai người đó thế nào?

Tôn Tồn Nhân À một tiếng đáp :

- Nếu lão ca không hỏi thì huynh đệ quên mất. Một trong hai người tướng mạo rất cổ quái, tầm vóc bé nhỏ lại gầy nhom, mặt choắt miệng nhọn, lại có thêm mấy sợi râu lơ thơ chẳng khác gì con chuột nhắt!

Thiết Quải Tiên tỏ ra quan tâm hỏi :

- Hắn ăn mặc thế nào?

Tôn Tồn Nhân hào hứng trả lời :

- Hắn ăn mặc lôi thôi bẩn thỉu, mỗi khi ngồi xuống là hai tay ôm gối, co đầu rụt cổ, hết sức hoạt kê...

Thiết Quải Tiên chợt cười hô hô nói :

- Tôn lão ca đã gặp thần trộm Xuyên Thiên Phi Thử rồi! Nhưng không biết hắn cùng đi với ai vậy?

Tôn Tồn Nhân gật đầu :

- Không sai! Bây giờ nghĩ lại mới nhớ ra đó là Xuyên Thiên Phi Thử, cùng Thiết Quải lão ca tề danh Nam Cối Bắc Thâu. Chẳng hiểu sao lúc đó không nghĩ ra chứ? Còn người kia là một đạo nhân mặt tròn một tấm khăn xanh nên không thấy được diện mục... Nhưng có vẻ như đạo nhân đó rất cung kính đối với Xuyên Thiên Phi Thử...

Mai Quân Bích chợt chen lời hỏi :

- Bá phụ, có phải đạo nhân đó mặc đạo y màu xanh, tầm vóc cao gầy không?

Tôn Tồn Nhân ngạc nhiên hỏi :

- Chính thế! Hiền đệ biết hắn sao?

Mai Quân Bích đáp :

- Lần trước tiểu đệ bị hãm trong Lạc Hồn trận của Ôn Hoàng đạo nhân ở trong một sơn cốc gần Vũ Lăng Sơn, nhờ có Xuyên Thiên Phi Thử tiên bối và đạo nhân đó mới giải được độc chất Ôn Hoàng tán...

Tới đó kể vắn tắt chuyện mình gặp thư muội Thôi Mẫn, Thôi Huệ rồi mọi người bị hãm trong Lạc Hồn trận.

Thiết Quải Tiên trầm ngâm nói :

- Lão trộm nói có việc gấp cần làm nên phải đến Phong Đô, tại sao hắn lại đến Cửu Cung Sơn làm gì?

Lại nhìn Tôn Tồn Nhân hỏi :

- Tôn lão ca có nghe họ nói chuyện gì không?

Tôn Tồn Nhân đáp :

- Họ ngồi nghỉ cách huynh đệ ít ra là hai mươi trượng. Nhưng vì thấy dáng vẻ của hai tên này rất khả nghi nên mới vận công phu Thiên lý thánh thị để nghe xem chúng nói gì. Sau đây là cuộc đối thoại mà huynh đệ nghe được...

Lão dừng một lúc rồi tiếp tục kể :

... Vừa ngồi xuống, thanh bào đạo nhân cất tiếng hỏi ngay :

- Lão tiền bối! Chuyến này đi Đông Hải không biết mất bao nhiêu thời gian mới trở về được?

Xuyên Thiên Phi Thử đáp :

- Dừng vội! Bây giờ tới lúc đó còn có mười ngày nữa. Ta đảm bảo rằng nội nhật ngày mai là tới được Đông Hải. Nói không phải khoe khoang, nơi khổ tu của lão hòa thượng đó chỉ e trong thiên hạ chỉ có một mình ta biết được mà thôi. Lần này có tin thư của lão mũi trâu sư phụ người, lão trọc đó không thể không ra mặt tiếp đón.

Đạo nhân lại hỏi :

- Lão tiền bối! Nghe nói Mạnh Lan Thắng Hội lần này, Cửu đại môn phái và Huyền Nữ giáo đều nhận được thiệp mời. Chẳng lẽ với lực lượng hùng hậu như thế mà không thắng nổi Âm Sơn tam ma hay sao?

Tôn Tồn Nhân kể tới đó thì dừng lại dẫn giải :

- Huynh đệ nghe đến mấy tiếng Âm Sơn tam ma thì rất sững sốt. Ba tên ma đầu đó, năm xưa đại sư huynh Trí Cơ Tử lúc mới sáng lập Thiên Lý giáo đã từng đến tận Âm Sơn bái yết chúng, vì thế càng chú ý lắng nghe.

Xuyên Thiên Phi Thử trả lời :

- Tất cả Chương môn nhân của Cửu đại môn phái liên thủ lại may ra mới đối phó nổi với một tên lão tam trong Âm Sơn tam ma mà thôi. Còn hai người Cửu Thiên Ma Nữ và Hồng Đăng phu nhân thì đối phó được với một tên lão đại. Còn lão mũi trâu sư phụ người thì có thể địch nổi với lão nhị, nhưng chỉ sợ vì rối rắm mà sư phụ người không muốn công khai đối địch với Âm Sơn tam ma mà thôi. Vậy là lão nhị không có ai đối phó! Hô hô! Mai Quân Bích thực ra có thể gắng gượng giao chiến được với lão nhị, nhưng quần hùng đã dốc toàn lực đối phó với Tam Ma rồi, vậy thì ai đánh nhau với yêu đảng Cửu U môn đây? Ấy vậy nên lão mũi trâu sư phụ người mới nghĩ nát óc, cuối cùng mới có thư này để bắt ta đưa người đến Đông Hải để nhờ Thiên Mộng lão hòa thượng mở lượng từ bi cứu vô lâm khỏi một trường kiếp nạn!

Nghe Tôn Tồn Nhân kể đến đó, Thiết Quả Tiên cả mừng nói :

- Thì ra lão trộm đến Đông Hải để cầu Thiên Mộng thiền sư nhập Trung Nguyên! Nếu Đông Hải thần tăng nhận lời thì Âm Sơn tam ma đã có người chế phục rồi!

Lão chột trằm ngâm nói :

- Theo lời Tôn lão ca thì hình như sư phụ của vị lam bào đạo nhân che mặt cũng sẽ bí mật tham gia Mạnh Lan Thắng Hội, định ra mọi kế sách, nhưng đối với Âm Sơn tam ma và Câu Hồn Luật Lệnh thì còn có quan hệ nào đó, không biết vị này là ai? Căn cứ vào cách xưng hô thì lão trộm tỏ ra khá thân thiết. Nhưng lão hóa tử ta biết thì trước đây người tri kỷ nhất của Xuyên Thiên Phi Thử là sư huynh của Tôn lão ca Trí Cơ Tử. Tiếc rằng vị đó đã lên tiên...

Ba vị lão luyện giang hồ là Nhập Vân Long Cát Cẩn, Ngân Tiên Vu Tam Tỉnh và Kim Dao Vô Dịch Trúc Thọ Thần cũng không đoán ra được người mà Xuyên Thiên Phi Thử gọi là lão mũi trâu không muốn xuất diện đối địch với Âm Sơn tam ma và Cửu U môn nhưng lại là người cố đạo nhiệt trường, viết thư nhờ lão trộm đưa đồ đệ của mình đến tận Đông Hải mời Thiên Mộng thiền sư vào Trung Nguyên cứu vô lâm khỏi trường họa kiếp đó là ai?

Bởi vì Đông Hải thần tăng Thiên Mộng thiền sư không những là vị cao tăng đắc đạo mà đối với vô lâm còn có địa vị rất tôn quý.

Nhưng từ lâu vị thần tăng đó đã không nguyện đến tục sự, giam thân ở Đông Hải mấy chục năm không ra khỏi chỗ khổ tu.

Có thể bằng một phong thư mà làm Thiên Mộng thiền sư bỏ tu nghiệp vương vào cõi trần tục, nghĩa là người viết có địa vị, uy tín và danh vọng tương đương với Đông Hải thần tăng.

Vậy người đó là ai?

Những bậc cao nhân tiền bối như thế đã lần lượt quy tiên cả rồi, ngoài Thiên Mộng thiền sư ra còn ai nữa?

Thế nhưng bất luận là ai thì đó là người chính phái, và bí mật tham gia Mạnh Lan Thắng Hội, nghĩa là cho dù Thiên Mộng thiền sư không đến, lúc tình thế quá cấp bách, ít nhất cũng đứng ra bảo vệ chính nghĩa vô lâm.

Nghĩ thế mọi người có phần yên tâm hơn.

Lúc đó trời đã ửng sáng.

Vì thời gian đã cấp bách, mọi người theo kế hoạch đã bàn định trở lại liên lạc với bọn Thiên Nhất đại sư rồi tức tốc đến Phong Đô.

76. Chương 76: Mạnh Lan Thắng Hội

Nói đến Phong Đô, người ta đều nghĩ đến Âm Tào Thành Phủ.

Thực ra Phong Đô chỉ là một huyện thành ven sông của tỉnh Tứ Xuyên.

Nhưng từ xưa vẫn cho đây là Quỷ Vực.

Tương truyền rằng trong thành có rất nhiều khách điếm, người ta đặt trước cửa một chậu nước. Muốn mua đồ vật gì trước tiên phải thả tiền vào chậu để phân biệt thật giả. Nếu là quỷ đến mua hàng thì tiền sẽ nổi lên.

Ở đây tuy gần sông nhưng núi rất cao tới hơn bốn ngàn thước, cao ngất tầng mây và vô cùng hiểm trở.

Trên núi lại có những đụn cát, qua ngàn đời cát đổ xuống không biết bao nhiêu nhưng thế núi vẫn không đổi.

Dưới chân núi Phong Đô có một thạch động rất lớn, tối om và đầy âm khí, bên trong sâu hút không ai biết bao nhiêu.

Dân bản địa nói rằng đó chính là động phủ của Diêm La Thập Điện.

Chẳng ai tin điều đó, nhưng dù sao đó là nơi thần bí đáng sợ, nghe nói tới đã thất tim lạt cốt!

Cửu U môn chủ chọn nơi quái gở đó làm địa điểm để tiến hành Mạnh Lan Thắng Hội thật là hợp tình hợp lý quá!

Ngày mười lăm tháng bảy, khi vầng trăng tròn vành vạnh vừa lên khỏi chân trời tỏa ánh sáng ngời xuống nhân gian thì trên núi Phong Đô vẫn cứ lớn vồn, trong núi cảnh sắc u tối, thăm đậm như trong truyền thuyết...

Thỉnh thoảng có những nhân ảnh thấp thoáng nhưng không nhìn rõ mặt như những bóng ma, càng tăng thêm vẻ hoang rợn...

Ở một bãi đất bằng trên sườn núi, cảnh tượng trông càng ma quái hơn.

Bãi đất đã được dọn thành một quảng trường, chính giữa dựng một lễ đài bằng tre cao tới bốn năm trượng, bốn phía cắm la liệt hàng trăm lá phan chiêu hồn.

Trên đài treo đầy tranh ảnh vẽ quỷ sứ đầu trâu mặt ngựa ở Diêm La Thập Điện. Ngay phía sau cổng đài đặt một hương án, hai bên có hai ngọn đuốc cháy bùng bùng phát ra ánh sáng ảm đạm, cùng với mùi nhang khói trong một chiếc lư hương lớn từ hương án tỏa ra càng khiến người ta thấy huyền hoặc, rùng rợn...

Trước lễ đài căng một băng vải trắng viết hàng chữ lớn: “Mạnh Lan Thắng Hội”, hai bên còn có đôi câu đối là :

Thiên đường không lối,

Sổ quỹ có tên.

Phía trước nữa, trên quảng trường rộng, Chiêu Hồn phướn bay phất phơ, có tới bốn năm chục bộ bàn ghế đã xếp sẵn.

Đây chính là vị trí mà Cửu U môn đã dành sẵn cho tân khách các môn phái về đây dự đại hội.

Hàng phía trước dãy bàn ghế cắm một hàng phan, trên viết tên các phái có trong danh sách được mời dự hội.

Cả khu vực quảng trường chìm trong sương huyền ảo toát lên vẻ ma quái, dưới ánh trăng nhìn bỗng bẽ bàng đúng như ảo ảnh!

Nếu người ta vô tình lạc bước tới đây tất đều tin rằng mình lạc tới Diêm La Thập Điện thật, những ai yếu bóng vía ắt hồn lìa khỏi xác!

Bấy giờ trước lễ đài dành cho tân khách mới chỉ có lơ thơ bốn năm chục người ngồi rải rác.

Mặc dù các phái được mời ngoài Chưởng môn nhân ra, số lượng không nhiều, nhưng so với số lượng thiệp phát ra thì còn thiếu không ít.

Đám người ngồi lặng lẽ, trầm mặc, không có chút khí thế nào của một cuộc đại hội võ lâm cả.

Dãy bàn đầu cùng bên tả dành cho lãnh tụ võ lâm là phái Thiếu Lâm, nhưng cả hàng ghế chỉ có một người ngồi.

Đó là lão hòa thượng mặt mũi từ hòa, đôi mi đã bạc, tay cầm thiền trượng, thần thái uy nghiêm nhưng có ẩn nét lo âu.

Trong võ lâm chẳng ai không biết đó là Chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm Thiên Nhất đại sư.

Chiếc phan thứ hai bên cạnh có ba chữ “Võ Đang Phái” cũng chỉ có Chưởng môn nhân Huyền Thanh Chân Nhân ngồi.

Kế đó là Chưởng môn phái Nga Mi Lăng Hư Tử mang theo hai tên môn nhân tử đệ.

Tiếp theo tới Tùng Linh đạo trưởng phái Thanh Thành.

Vì Thái Bạch Thần Ông chưởng phái Hoa Sơn vì bị Mai Quân Bích đánh bại ở Ứng Sầu giản nên tức giận bỏ đi nên phái này không có người tham gia.

Bàn Thạch bảo ở Thái Sơn, ngoài Bảo chủ Thạch Thắng Thiên còn có thêm tên đệ tử Chúc Ứng Dương.

Phái Chung Nam không có đại diện.

Phái Côn Lôn thường ngày rất ít xuất hiện trên giang hồ, lần này cử vị sư đệ của Chưởng môn nhân là Thanh Dương Vũ Sĩ tới dự.

Ngũ Đài sơn có Chưởng môn Hạo Đầu Thượng Nhân và vị sư đệ là Đăng Tâm hòa thượng.

Như vậy ngoài hai phái Hoa Sơn và Chung Nam khuyết hẳn, phái Côn Lôn không có Chưởng môn nhân mà thay bằng người khác, trong Cửu đại môn phái thì có tới sáu vị Chưởng môn nhân tham dự.

Tuy vậy so với số lượng được ấn định thì chưa tới phân nửa.

Tiếp nữa là các môn phái, trang bảo trên giang hồ, số lượng đông hơn người của Cửu đại môn phái nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều.

Trên tấm phan cắm trước dãy bàn đầu cùng từ bên phải sang viết ba chữ “Huyền Nữ giáo”.

Một thiếu phụ bận cung trang màu hồng ngồi ở ngôi chủ tọa.

Thiếu phụ rất diễm lệ, trên môi luôn nở nụ cười rất quyến rũ làm người ta không sao đoán định được tuổi tác là bao nhiêu.

Thiếu phụ đó là Hồng Đăng phu nhân.

Trong bối cảnh tĩnh lặng, âm u, ma quái, rùng rợn của Mạnh Lan Thắng Hội hôm nay thì sự có mặt của Hồng Đăng phu nhân tạo ra một sinh khí làm giảm đi không ít sự âm u rùng rợn đó.

Xét về dáng vẻ, dung mạo và cử chỉ thì nữ nhân đó giống như là danh môn thực nữ con nhà quý phái, ít ai ngờ đó là một nữ ma đầu khét tiếng vô lâm, năm xưa đã sáng lập ra Hồng Đăng giáo làm khuấy đảo giang hồ.

Hiện bà ta đến tham gia Mạnh Lan Thắng Hội với tư cách Phó giáo chủ Huyền Nữ giáo.

Hàng ghế của Huyền Nữ giáo có số người ngồi đông nhất.

Sau Hồng Đăng phu nhân có hơn hai chục thiếu nữ, tất cả đều xinh đẹp mỹ miều như hoa và tươi trẻ như mùa xuân.

Đầu tiên là ba đệ tử chân truyền của Huyền Nữ giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ xưng là Lục Thiệu tam kiều gồm lão đại Hồng Y La Sát Hạ Long Châu, lão nhị Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều và lão tam Tam tiểu thư Vu Thục Nhân.

Ngồi cùng bàn với Lục Thiệu tam kiều có hai vị tôn nữ của Nhạc Sơn lão nhân là Thôi Mẫn giả nam trang trong bộ bạch y và Thôi Huệ với bộ hồng y duyên dáng.

Ngồi sát Thôi Huệ là vị tiểu cô nương Thượng Quan Yển, nữ diệt của Thiếu Bối Thương Cù Vô Công Vọng.

Sau đó tới hai tên thư đồng của Mai Tam công tử là Cầm Nhi và Kiếm Nhi.

Không biết năm người này có phải là người của Huyền Nữ giáo không? Gia nhập hội nào?

Nếu không thì tại sao lại ngồi cùng Hồng Đăng phu nhân và Lục Thiệu tam kiều trong hàng dành riêng cho Huyền Nữ giáo?

Nhưng rất ít người chú ý tới điều này, vì ngay sau họ tiếp liền mười bốn tỷ nữ tay cầm hồng đăng, thuộc hạ thiếp thân của Hồng Đăng phu nhân.

Tuy nhân số đông nhưng Huyền Nữ giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ, một trong tam đại nữ ma đầu đệ nhất vô lâm thì không thấy bóng dáng đâu cả.

Trong Mạnh Lan Thắng Hội âm u đầy quỷ khí thì khu vực của Huyền Nữ giáo lại tươi trẻ rực rỡ như một vườn xuân!

Bên cạnh đó là dãy bàn có ghi tên Thiên Lý giáo nhưng hoàn toàn trống vắng không có người nào.

Việc đó cũng có thể lý giải được.

Bởi vì Lão giáo chủ Thiên Lý giáo Trí Cơ Tử đã chết từ lâu.

Vị truyền nhân duy nhất của Trí Cơ Tử là Thượng Quan Nghĩa với thân phận Tổng đàn chủ sau khi sư phụ chết cũng bỏ đi đâu thất tích.

Trong giáo có bốn đàn là Thanh Long đàn, Bạch Hổ đàn, Huyền Vũ đàn, Tử Vi đàn thì cả bốn Đàn chủ là Phiến Thiên Ấn Đăng Hạo, Phốc Thiên Điều Thiệu Nhất Phi, Nhật Nguyệt Đả Tây Môn Thọ và Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn sau khi Lạc Hồn trận bị phá, cả ba đều bị chết dưới kiếm của Mai Tam công tử.

Tổng đàn chủ Hoàng Đạo Tử thay thế Thượng Quan Nghĩa cũng bị chém đứt một cánh tay ôm hận mà đi.

Như vậy những nhân vật trọng yếu nhất của Thiên Lý giáo chỉ còn có hai người là Giáo chủ tân nhiệm Từ Bạch Thạch và Phó giáo chủ Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong nữa mà thôi.

Nhiều năm nay, uy danh của Huyền Nữ giáo và Thiên Lý giáo rất vang dội trên giang hồ, được xưng là Nam Bắc lưỡng đại giáo.

Hai môn phái này chưa nảy ra tranh chấp, thậm chí trước đây còn có mối quan hệ mật thiết, ủng hộ nhau.

Vậy thì sao hai phái tiềm lực tương đương mà trong Mạnh Lan Thắng Hội này Huyền Nữ giáo có số lượng người tham gia đông đảo như vậy, trong khi đó Thiên Lý giáo lại vắng hoe không có một người nào?

Điều đó là rất vô lý.

Có thể Thiên Lý giáo chưa đến kịp, hay vì chưa đến lúc nên chưa xuất diện?

Sự bất thường đó làm các phái đều quan tâm.

Thực ra Mai Quân Bích và những bằng hữu của mình sau khi bị hãm vào Lạc Hồn trận ở Tương Tây đã suy đoán rằng Thiên Lý giáo đã kết thành tử đảng với Cửu U môn để tiêu diệt giang hồ độc bá vô lâm.

Đặc biệt ba hôm trước ở Ứng Sầu giản, trong khi người của Cửu U môn do Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn chỉ huy kết hợp với các cao thủ vô lâm bị chúng dùng Mê hồn được khống chế, trong đó có Lam Bào tứ kiếm và Thiếu Lâm bát đại hộ pháp định tiêu diệt Chưởng môn nhân Cửu đại môn phái đến tham gia Mạnh Lan Thắng Hội, trong đó có Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong tham gia, bằng chứng là hai viên Ôn Hoàng đạn càn khảng định suy đoán đó.

Tiếp theo Thiên Lý giáo đến dãy bàn của Văn Hương giáo cũng bỏ trống.

Lại đến các môn phái khác trong giang hồ, lác đác chỉ có vài người tham dự.

Như vậy tình hình đã quá rõ.

Cửu U giáo chủ tổ chức Mạnh Lan Thắng Hội lần này chỉ nhằm mục đích đối phó với Cửu đại môn phái và Huyền Nữ giáo.

Tuy nhiên điều khiến người ta khó hiểu là trong khu vực quảng trường chỉ có vài chục tên bận trang phục của Cửu U môn, bận hắc y và trùm kín mặt làm nhiệm vụ hướng dẫn khách và tiếp tân, người chủ trì đại hội là Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh thì lại không thấy đâu cả.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khách nhân bắt đầu đến từ trước hoàng hôn, lúc này đã đầu canh mà vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, ngoài mấy tên thuộc hạ của Cửu U môn mời trà nước.

Sương núi càng lúc càng dày.

Không khí trong quảng trường càng lúc càng thúc tĩnh nặng nề khiến người ta cảm thấy ngạt thở.

Theo ấn định thì Mạnh Lan Thắng Hội đã đến lúc khai mạc rồi, sao vẫn chưa có động tĩnh gì cả?

Chỉ có khói trầm từ các lư hương trên hương án tỏa ra nồng đậm và sương trắng tỏa khắp quảng trường...

Vì trong sương núi mang theo nhiều hơi nước nên chỉ chờn vờn mà rất lâu tan, cứ vật vờ ngang sườn núi.

Dường như trong sương nghe phảng phất mùi hương!

Đột nhiên giữa quảng trường yên ắng bỗng vang lên tiếng kêu lạnh lạnh của một thiếu nữ :

- Trong khói có độc! Đó là Cấm La Bảo Hương!

Người vừa la chính là nghĩa nữ và là truyền nhân duy nhất của vị cao thủ dụng độc đệ nhất giang hồ Miêu Cương Độc Phụ, lão nhị trong Lục Thiệu tam kiều Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều!

Ngay từ khi nhập vào hiện trường, cô ta đã cảm thấy thần tình bất an.

Nhưng thoát tiên, cô ta nghĩ rằng vì biết đây là đại hội bất thường nên không khỏi lo lắng hồi hộp.

Thế nhưng càng trấn định càng cảm thấy bồn chồn khó chịu, dần dần cả hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Kỳ thực phần lớn cao thủ ở hiện trường cũng cảm thấy điều đó.

Chỉ nhân tại vì tại tọa hầu hết là những vị Chưởng môn nhân đức cao vọng trọng, không muốn tỏ ra mình là người thiếu bình tĩnh.

Bởi thế khi phát hiện ra triệu chứng khác thường, họ vẫn làm ra vẻ thản nhiên chờ xem diễn biến tiếp.

Nhưng Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều thì không thế!

Từ nhỏ cô đã được nghĩa mẫu chỉ dạy về cách dụng độc và nhận biết các loại độc, hiện tượng trúng độc...

Lần này đến Mạnh Lan Thắng Hội, cô ta lại càng cảnh giác đề phòng.

Chính Phiêu Sa Tiên Tử trước đây đã cảnh báo rằng Cửu U môn tẩm chất độc trong thiệp gửi cho cao thủ các phái.

Lúc này hương trầm từ hương án bay ra quyện với khói sương chờn vờn không tan, hơn nữa trong đó nghe phảng phất mùi hương, chỉ là thoang thoảng rất khó nhận ra.

Nhưng Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều về việc nhận ra các loại hương độc đương nhiên thính nhạy hơn người khác.

Cô ta kinh hãi vội ngừng hô hấp, vận công thử kiểm tra kinh mạch toàn thân, quả nhiên nhận thấy đầu hơi choáng.

Biết rằng trong khói có độc, Phiêu Sa Tiên Tử liền lấy giải dược trong túi Bách bảo luôn mang theo bên mình phân phát cho mọi người xung quanh để tạm thời kháng cự lại độc chất rồi la lên cảnh báo cho toàn thể quần hùng.

Nghe tiếng la, chúng nhân còn chưa rõ thực hư những điều chú ý nghĩ xem mới nhận ra trong không khí có mùi hương rất nhẹ.

Lại vận công kiểm tra, quả nhiên trong cơ thể có sự bất thường.

Lúc đó Cửu U giáo chủ vẫn chưa lộ diện.

Xem ra đối phương đã sắp sẵn kế hoạch rất chu toàn, không cần ra tay cũng tiêu diệt được địch thủ...

Chẳng lẽ võ lâm không thoát được đại kiếp nạn thật sao?

Mấy vị cao nhân tu vi thâm hậu như Thiên Nhất đại sư, Huyền Thanh Chân Nhân... chưa có phản ứng gì, chỉ ngậm vận công bức độc chất ra và chờ xem biến hóa.

Nhưng số đông thì không được bình tĩnh như vậy.

Mấy chục cao thủ đã có phần hoang mang, tiếng bàn tán nổi lên.

Chợt từ dãy bàn ở giữa vang lên một tràng cười rồi một người đứng lên cất giọng oang oang nói :

- Tặc đảng Cửu U môn đã mời người của các phái đến đây tham dự Mạnh Lan Thắng Hội thì nên đường đường chính chính, lấy võ công cùng thiên hạ quần hùng tranh tài cao thấp, có sao chủ nhân lại trốn biệt trong xó tối, lại còn dùng thủ đoạn hạ lưu ám toán thương nhân là có làm sao?

Người đó quét mắt nhìn quần hùng một lượt, nói tiếp :

- Chúng ta hôm nay vì võ lâm mà trừ hại, với loại ti tiện đó cũng không cần phải tuân theo quy củ giang hồ làm gì...

Trong quần hùng vang lên tiếng vỗ tay và tiếng reo hò tán thưởng, mọi người đều tỏ ý đồng tình.

Nhìn kỹ lại, thấy người vừa nói là một lão đạo nhân thấp bé, đội mũ đỏ, bận đạo y cũng màu hồng, ánh mắt sáng rực như ánh điện.

Chợt có tiếng xôn xao nổi lên :

- Người của Bích Lạc cung ở Nam Hải cũng tới!

Thì ra lão đạo đó là người của Bích Lạc cung ở Nam Hải, chỉ là tầm vóc nhỏ bé quá nên chưa ai nhìn thấy.

Tiếng vỗ tay tán thưởng làm lão đạo nhân thêm đắc ý.

Lão cao giọng nói tiếp :

- Bần đạo tuy bất tài nhưng cũng xin phá giải Cẩm La Bảo Hương của tặc đảng Cửu U môn!

Nói xong giơng tay phải lên, dùng ngón cái và ngón giữa bắn ra nhăm về phía lễ đài.

Hai tiếng xé gió vun vút, cùng hai ánh chớp đen bay tới hương án đặt giữa lễ đài, khói trầm còn bốc lên nghi ngút.

Có tiếng kêu kinh dị vang lên :

- Bích Diệm Âm Lôi!

Tiếng xì xào vang lên trong đám đông.

Tuy rất ít người biết hình thù Bích Diệm Âm Lôi ra sao nhưng chẳng ai không nghe nói đến thứ hỏa khí lợi hại này.

Nếu lão đạo nhân nhỏ bé đó đúng là vừa phát Bích Diệm Âm Lôi thì đừng nói chiếc lư hương mà ngay cả lễ đài cao ngất đó cũng phải nổ tan thành tro bụi.

Mọi người chỉ nghe nói mà chưa ai được mục kích thứ hỏa đạn đáng sợ ấy nên mấy chục cặp mắt đều chăm chú nhìn hai vật đen.

Nào ngờ hai vật nhỏ đó đang bay vút như tên, nhưng đến trước đài bỗng mất hút không thấy nữa!

Ai cũng cho rằng mình trông lầm, nhưng hồi lâu vẫn không nghe tiếng nổ mà lẽ ra cần phải có.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Nên biết tại trường đều là cao thủ rất thịnh danh trong giang hồ, công lực thâm hậu mà nhãn quan cũng rất tinh tường.

Hơn nữa khoảng cách tới lễ đài chỉ mười mấy trượng, sao tự dưng lại biến mất không thấy nữa?

Nhưng đó là sự thực!

Chẳng những không phát ra tiếng nổ mà hai vật đó rơi ở đâu cũng không một ai nhìn thấy.

Ít ra nó chạm phải vật gì cũng phải nghe có âm thanh phát ra chứ?

Nhưng tuyệt đối không!

Hiển nhiên đã có cao nhân nào đó thu mất.

Hay đúng truyền thuyết là có thật, ở Phong Đô này là lãnh địa của ma quỷ?

Quần hùng đều thất kinh biến sắc.

Lão đạo sĩ nhỏ bé bận hồng y mặt tái nhợt đi, đang định nói gì thì chợt từ trên không vang lên một chuỗi cười ma quái...

Tiếng cười như rất xa vọng tới, nhưng có khi tưởng như gần bên tai, khi ở phía đông, lúc nghe như phát từ hướng tây...

Căn bản là không xác định được khoảng cách và phương hướng.

Hơn nữa, chuỗi cười không giống như phát ra từ miệng người sống mà đầy vẻ ma quái, bí hiểm và độc địa, khiến người nghe đều cảm thấy rùng rợn, tự nhiên rùng mình sởn ốc!

Sau đó là những tiếng nói còn đáng sợ hơn :

- Diêm vương đã định canh ba chết, kẻ nào giữ được tới canh năm?

Không những giọng nói vô cảm, lạnh lùng, huyền bí đáng sợ mà nội dung của nó mới chứa đầy chết chóc.

Ngoài ra thanh âm như gần như xa, huyền hoặc vô định, không thể xác định được phát ra từ đâu.

Tiếng kêu khiếp hãi vang lên :

- Câu Hồn Luật Lệnh!

- Câu Hồn Luật Lệnh!...

...

Tuy chưa từng ai nghe câu nói khủng khiếp đó từ miệng Câu Hồn Luật Lệnh, nhưng hàng trăm nạn nhân chết vì hai câu này mấy chục năm trước là nỗi kinh hoàng của toàn thiên hạ vô lâm.

Người ta đồn rằng Câu Hồn Luật Lệnh là một tên đại ma đầu giết người như cơm bữa, võ công đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, giết người không cần dùng binh khí hay chỉ chưởng vì nạn nhân không để lại thương tích gì.

Sau này một số cao nhân kiểm nghiệm tử thi và kết luận rằng Câu Hồn Luật Lệnh đã dùng một thứ thần công nào đó đã thất truyền vào một câu nói để giết người, và đó chính là câu mà quần hùng vừa nghe!

Vì thế, ai nghe xong chẳng kinh hồn táng đờm?

Toàn trường lặng phắc không một tiếng động.

Giọng nói hư ảo đó lại vang lên :

- Hắc hắc! Trước khi các người tới đây từng hai lần nhận được thiệp mời. Như vậy là đã hai lần trúng độc. Nhưng rất khó nhận ra vì chất độc tiềm ẩn trong cơ thể. Nay lại gửi phải Cẩm La Bảo Hương. Ba loại chất độc đó kết hợp với nhau, độc tính mới phát tác...

Giọng nói dừng đi một lúc lại tiếp :

- Tính mạng của tất cả những ai có mặt ở quảng trường hôm nay đã được định đoạt. Nếu các người chịu hàng phục Cửu U môn, làm theo mọi mệnh lệnh của lão phu thì bảo toàn được tính mạng. Trái lại, trước khi trời sáng, hồn các người sẽ quy về Địa phủ!

Quần hùng lặng phắc, không ai thốt ra một tiếng.

Chừng như mọi người đang nghĩ xem lời đe dọa của Câu Hồn Luật Lệnh có đáng để tâm hay không.

Chợt có người quát lên :

- Cửu U giáo chủ! Người đã dám mời cao thủ các phái về đây, sao không chịu xuất hiện? Chẳng lẽ đó là kiểu đãi khách của Cửu U môn?

Người vừa nói là Thanh Dương Vũ Sĩ phái Côn Lôn.

Giọng Câu Hồn Luật Lệnh trả lời :

- Các người chỉ là loại tử thi đang thối rữa mà thôi, lão phu cần gì phải theo lễ đãi khách? Nhưng để các người chết có thể nhắm được mắt, lão phu sẽ chiêu ý một lần.

Nói vậy là hần sắp hiện thân?

Quần hùng đều tập trung ánh mắt lên lễ đài chờ đợi.

Trên đài vẫn không có một nhân ảnh nào, chỉ có sương khói bồng bềnh nửa hư nửa thực khiến người ta tưởng rằng đó chỉ là ảo giác.

Bây giờ trăng đã lên cao không thể nói là tối, lễ đài chỉ cách quần hùng hơn mười trượng...

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Quần hùng ngưng thần chú mục nhìn, nhưng trên đài không nghe một âm thanh, cũng không thấy một nhân ảnh.

Đột nhiên mọi người nhận ra sau thân án, giữa hai bó đuốc hiện ra hai đốm sáng màu xanh lục!

Nhìn kỹ lại mới biết đó là đôi mắt, nhưng rất đáng sợ đến nỗi ai nhìn vào cũng phải lạnh sống lưng!

Đôi mắt xanh lè phát ra từ hai lỗ nhỏ của chiếc khăn đen bịt mặt bịt mắt kín mít, bên dưới là chiếc áo choàng đen rộng thùng thình.

Có lẽ đó chính là Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh?

Không sai!

Với trang thức như thế, không phải tên ma đầu đó thì còn ai nữa?

Trước năm sáu chục ánh mắt của những cao thủ bậc nhất vô lâm nhìn đăm đăm mà Câu Hồn Luật Lệnh xuất hiện thế nào không một ai hay biết, đủ thấy võ công, thân pháp hắn đã tới mức xuất thần nhập hóa rồi!

Lão nhân thấp bé bận hồng y của Bích Lạc cung lại quát lên :

- Tặc đồ Cửu U môn! Hãy thử mấy viên Bích Diệm Âm Lôi của đạo gia thêm lần nữa!

Hiển nhiên lão cho rằng vừa rồi chính Câu Hồn Luật Lệnh đã vô hiệu hóa hỏa khí của mình.

Lão quát xong vung tay, lần này có tới ba vệt đen tạo thành hình chữ Phẩm bay thẳng tới Cửu U giáo chủ.

Lần trước thất hiệu, bây giờ hỏa khí nhiều hơn, tốc độ cũng nhanh hơn, tin rằng nhất định sẽ thành công!

Ba vệt đen xé gió bay đi vun vút, nhanh như tia chớp.

Nào ngờ cũng như lần trước, ba phát Bích Diệm Âm Lôi vừa đến trước lễ đài thì bất ngờ đổi hướng bay đi!

Lần này thì không những lão nhân thấp bé phát ra hỏa khí mà tất cả quần hùng đều thấy rõ.

Ba viên Bích Diệm Âm Lôi vừa bay đến trước đài, giống như bắn phải vật gì đột nhiên bay vút lên không biến mất!

Nhìn lại Cửu U giáo chủ, thấy hắn vẫn đứng nguyên trước hương án, không có bất kỳ hành động nào.

Như vậy tức ba viên Bích Diệm Âm Lôi đổi hướng bay đi không phải do Cửu U giáo chủ làm.

Chẳng lẽ còn có cao thủ nào khác nấp trong khu vực lễ đài xuất thủ làm vô hiệu hóa thứ hỏa khí lừng danh giang hồ của Bích Lạc cung?

Quần hùng đều đứng ngây ra.

Trong quảng trường không một âm thanh.

Trong cảnh tĩnh lặng ấy, bỗng nhiên từ các dãy bàn dành cho Cửu đại môn phái vang lên tiếng niệm Phật :

- A di đà Phật!

Thanh âm không cao nhưng vọng vào tai mọi người như rót giấm như bị mũi khoan xoay vào!

- “Sư Tử Hống” của Phật môn!

Trong giang hồ không ít cao thủ luyện thành công phu “Sư Tử Hống”. Nhưng công phu này của Phật môn thì có khác, đặc biệt hơn và khó luyện hơn, bởi vì chỉ cần dùng âm lượng không lớn nhưng vẫn phát ra nội lực không kém.

Bởi vậy trong Phật môn rất ít người luyện thành công phu này.

Người vừa dùng Phật môn Sư Tử Hống ở đây tỏ ra công lực rất thâm hậu, một số người không chịu nổi phải bịt tai lại.

Lúc đó ai cũng chăm chú nhìn lên đài mong tìm ra miếu viện bí ẩn làm đổi hướng Bích Diệm Âm Lôi, nghe tiếng niệm Phật đều quay cả lại.

Chỉ thấy Chương môn nhân Thiếu Lâm Thiên Nhất đại sư hai tay hợp thập, từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên, chiếu đôi mắt sáng quắc nhìn Cửu U giáo chủ một lúc mới thong thả nói :

- Bần nạp là người xuất gia, đáng lẽ không nên tham gia vào những chuyện thị phi trên giang hồ. Nhưng Cửu U môn bắt đi sư đệ Trí Nhất của bần nạp giữ làm con tin, sau đó còn gửi thiệp mời bần nạp tới đây tham dự Mạnh Lan Thắng Hội. Bần nạp với thân phận là Chương môn phái Thiếu Lâm, không thể không đến tham gia, nhưng vì xét mình tài hèn đức mỏng nên không muốn đua tranh cùng thiên hạ, chỉ có ý giải quyết trường ân oán riêng giữa hai nhà mà thôi. Thiên hạ vô lâm vốn là tam giáo đồng nguyên. Nếu Giáo chủ có thể ứng với thiên tâm, cải đổi mục đích lúc đầu, lấy Mạnh Lan Thắng Hội thành một cuộc trao đổi

vô học của các phái, biến xung khắc thành hòa hợp thì không những tiêu trừ sát nghiệp mà còn làm cho thiên hạ vô lâm ghi nhận công đức. Giáo chủ thấy thế nào?

Thiên Nhất đại sư vừa dứt câu thì vị Phương trưởng Thanh Lương tự Ngũ Đài sơn Hạo Đầu Thượng Nhân đứng lên nói :

- A di đà Phật! Thiên Nhất đại sư có tâm trường Bồ Tát, bụng đầy từ bi, bần tăng vô cùng cảm phục. Nhưng Câu Hồn Luật Lệnh tàn hại vô lâm không phải chỉ có một ngày. Lần này mời cao thủ các phái vô lâm tới đây để dựa vào bản lĩnh thi tài cao thấp cũng là việc nên làm, thế mà Câu Hồn Luật Lệnh lại thừa cơ mọi người không phòng bị, dùng thủ đoạn ám toán. Hiện tất cả cao thủ trong trường đều đã trúng chất kịch độc, cho dù Đại sư có thuyết giải bao nhiêu hần cũng không cải tà quy chính đâu!

Quần hùng nhao nhao hưởng ứng.

Chưởng môn nhân phái Võ Đang tuy Huyền Thanh Chân Nhân là người tu vi thâm hậu, thường ngày rất trầm tĩnh.

Nhưng gần đây sư đệ là Huyền Lôi Chân Nhân chết bởi tay Cửu U giáo chủ, tự mình tổn rất nhiều tâm lực đào tạo nên Lam Bào bát kiếm thì ba người bị giáo đồ Cửu U môn bắt, năm người khác thảm tử, đặc biệt trong đó có Vi Trần Tử là ái đồ mà lão hy vọng sẽ thay mình làm Chưởng giáo môn hộ.

Những biến cố bi thảm đó khiến Huyền Thanh Chân Nhân nuôi mối hận không sao hòa giải được.

Chờ Hạo Đầu Thượng Nhân dứt tiếng, lão vội đứng lên tiếp lời :

- Thiện tai! Thiện tai! Bần đạo thì lại cho rằng xưa nay chính tà bất lưỡng lập. Hàng ma tức là hộ đạo. Hôm nay đã tập trung ở đây, thế đã thành thủy hỏa bất dung rồi, tranh biện làm gì mất thời gian vô ích. Quần hùng các phái hiện đã trúng độc, không thể khoan tay chờ chết. Chi bằng chúng ta liều một trận tiêu diệt ác đảng, trừ hại cho vô lâm!

Phần lớn trong Cửu đại môn phái đều có đệ tử bị Cửu U môn tàn hại, khi tới đây đã xác định quyết một trận sống mái trả thù.

Nay nghe Huyền Thanh Chân Nhân nói thế đều đồng thanh hưởng ứng.

Người của các môn phái khác đa số cũng tỏ ra tán thành, đặc biệt là trong dãy bàn của Huyền Nữ giáo, Lục Thiệu tam kiều, Thôi thị thư muội, Thượng Quan Yến, Cầm Nhi, Kiếm Nhi đều đứng cả lên, rút kiếm khỏi vỏ nghe sần sật.

Chỉ có Hồng Đăng phu nhân vẫn ngồi yên.

Vì Giáo chủ Cửu Thiên Ma Nữ rất chú trọng đến Mạnh Lan Thắng Hội này nên Hồng Đăng phu nhân biết rằng nhất định Giáo chủ cũng đích thân tới đây, chỉ là vì lý do gì đó nên chưa hiện thân.

Ngoài ra Mai Tam công tử mãi đến bây giờ vẫn chưa thấy đâu, chứng tỏ tình hình rất nghiêm trọng.

Hồng Đăng phu nhân đoán rằng những nhân vật còn chưa lộ mặt không chỉ Giáo chủ với Mai Quân Bích mà còn nhiều cao nhân khác của cả hai bên, chẳng qua chưa tới lúc quan đầu nên đang ẩn kín mà thôi.

Vốn là một nữ ma đầu mấy chục năm lăn lộn trên giang hồ nên Hồng Đăng phu nhân rất biết trấn tĩnh.

Chính điều này đã tránh cho Lục Thiệu tam kiều, thư muội Thôi Mẫn, Thượng Quan Yến và hai tên thư đồng một mối hiểm họa lớn.

77. Chương 77: Huỳnh Đệ Tương Tàn

Trong lúc quần hùng đang bưng bưng khí thế sẵn sàng lao vào một cuộc chiến sanh tử với tặc đảng Cửu U môn thì chợt nghe từ trên đài vang lên một chuỗi cười rùng rợn.

Chuỗi cười phát ra từ miệng Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh, nghe như tiếng phán xử của tử thần, vọng lên từ Địa phủ, chấn động cả núi rừng, như toát ra tử khí...

Quần hùng vừa nghe hết thấy đều run lên!

Không hiểu trong tiếng cười có ma lực gì, nhưng mọi người có cảm giác rằng trước mắt mình tối sầm đi rồi lại sáng bừng lên!

Hiện tượng đó quả là cổ quái!

Khi định thần nhìn lại, mới nhận ra trên ngọn của hàng trăm cây Chiêu Hồn phướn đều được treo một cây đèn nhỏ tỏa ra ánh sáng màu lục.

Quảng trường không vì những ngọn đèn đỏ mà sáng hơn, trái lại màu lục hòa trong sương núi càng tăng thêm sự u ám ẩm đậm.

Tiếp đó, từ trên cao bỗng xuất hiện một đám bụi màu vàng sà thấp dần xuống.

Mọi người thấy trước mắt mình nhòa nhạt hẳn đi, giống như đang trong cảnh mộng, thậm chí tự hỏi đây là nhân thể hay đang ở chốn hoàng tuyền?

Bởi vì không những cảnh vật thay đổi mà nhìn sang người xung quanh cũng khác hẳn đi, cả diện mạo lẫn trang phục...

Không biết đó là do tác động của Cẩm La Bảo Hương hay do hàng trăm ngọn đèn màu lục đó là sinh ảo giác?

Bất luận do đâu, chỉ thấy vừa rồi bên cạnh mình là huynh đệ thân hữu thì nay lại là những kẻ lạ hoắc, trông tướng mạo hung dữ, mặt mày nanh ác đang trừng mắt há miệng như muốn ăn thịt mình!

Giữa quảng trường trước lễ đài, đám bụi vàng lan tỏa lan rộng dần, càng lúc càng thấp xuống...

Đột nhiên trong đám hỗn mang đó chợt vang lên những tiếng hú điên loạn, tiếp đó là nhân ảnh trùng trùng, tiếng binh khí đánh vào nhau chát chúa giống như đang giữa chiến trường khốc liệt...

Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh vừa đứng trên lễ đài bất chợt biến đi đâu không thấy.

Trong lúc đó thì hai mươi mấy hắc y nhân đứng dàn thành hàng xung quanh quảng trường bỗng lao vào giữa quần hùng.

Phút chốc, tiếng la hét và tiếng binh khí tiếp nhau vang lên dữ dội.

Cả bãi đất bằng vốn đã u tối nay càng hỗn độn, cách mấy thước đã không nhìn thấy rõ cảnh vật, càng không nhận ra mặt người. Chỉ thấy quanh mình tiếng thét, tiếng đánh, tiếng rú như trời long đất lở.

Cửu U giáo chủ thật vô cùng độc địa!

Mời cao thủ các phái tới đây, dùng thủ đoạn đầu độc ám toán khiến mọi người trúng độc đang phát tác, tính mạng không còn giữ được bao lâu, bây giờ còn dùng lực quang làm cảnh vật thay hình đổi dạng khiến chúng nhân không phân biệt được địch ta, tạo ra cuộc tàn sát lẫn nhau.

Chúng lại cho người xông vào giữa quần hùng kích động, xen vào giữa các phái xuất thủ đánh bừa.

Trong trường hợp không phân biệt được địch ta, chỉ thấy xung quanh là người lạ tướng mạo hung dữ, đương nhiên phải dốc hết bản lĩnh để khổng chế đối phương tự bảo vệ mình.

Thật là cảnh huynh đệ tương tàn thảm khốc!

Giữa lúc cuộc tàn sát đang kịch liệt thì chợt vang lên tiếng niệm Phật xoáy vào tai mọi người ong ong nhưc buốt cùng giọng nói oang oang :

- Mọi người mau dừng tay! Dừng mặc phải độc kế của tặc nhân Cửu U môn!

Đó là thanh âm của Chương môn Thiếu Lâm Thiên Nhất đại sư.

Tuy lời của vị cao tăng mọi người đều nghe rõ, biết vậy cũng có lý nhưng để tự vệ, không ai dám dừng tay.

Cuộc chiến tuy kém khốc liệt hơn nhưng vẫn tiếp tục.

Hồng Đăng phu nhân vẫn ngồi nguyên chỗ, vì thế thuộc hạ mình và bọn Thôi Mẫn không dám vọng động.

Sau khi thấy cảnh vật biến đi, bà ta biết ngay đó là độc kế của Cửu U môn nên quát bảo mọi người ngồi yên.

Với kinh nghiệm nhiều năm xông pha trong giang hồ, lại sẵn óc thông minh, Hồng Đăng phu nhân đoán chắc rằng nguyên nhân gây ra ảo giác chính là do những ngọn lục đăng kia, làm cao thủ các phái nhìn bạn hóa thù mà tàn sát lẫn nhau.

Bà đang tìm kế sách đối phó thì chợt nghe Thượng Quan Yến kêu lên :

- Các vị thư thư... sao trông dễ sợ thế?

Giọng nàng run lên vì sợ.

Hồng Đăng phu nhân nói vừa đủ trong bàn nghe :

- Đó là nguy kế của tặc đảng Cửu U môn đấy! Các người không được vọng động, hãy ngồi yên và làm theo lời ta!

Dứt lấy trong người ra một chiếc ngọc khánh đánh lên ba tiếng :

- Coong... coong... coong...

Nghe âm thanh đó, mười bốn tên hồng y tỳ nữ lập tức lấy hỏa tập đánh lửa lên thắp vào hồng đăng mình vẫn cầm trên tay.

Hồng Đăng phu nhân thấy những tỳ nữ của mình trong nguy nan như thế mà vẫn giữ được bình tĩnh, trong lòng vừa cảm mến vừa tự hào.

Bà ta tiếp tục ra lệnh :

- Bây giờ các người tản ra dàn thành hàng vây thành vòng ngoanh mặt ra ngoài quay lưng vào nhau. Nếu kẻ nào xâm phạm thì cứ xuất thủ đối địch nhưng không được rời bỏ vị trí!

Lục Thiệu tam kiều, Thôi Mẫn, Thôi Huệ, Thượng Quan Yến, Cẩm Nhi và Kiếm Nhi biết rằng tình thế đang khẩn trương, đứng trong vòng vây bọn tỳ nữ, vận sẵn công lực, tay cầm binh khí sẵn sàng xuất thủ.

Chốc lát mọi người đã lập thành thế trận.

Ngoài khu vực Huyền Nữ giáo ra, trong khu vực tân tọa, quần hùng vẫn không ngừng loạn đả.

Tuy ai cũng muốn nghe lời Thiên Nhất đại sư dừng tay nhưng đã có hai mươi mấy tên Cửu U môn đột nhập vào khuấy động nên không thể ngừng chiến được.

Giữa âm thanh vang động của cuộc hỗn chiến, bỗng nghe giọng của Huyền Thanh Chân Nhân nói to :

- Có phải Trí Nhất đại sư đó không? Bần đạo là Huyền Thanh Tử ở phái Võ Đang đây mà!

Trong lúc đó, có một hắc y nhân đang vùng vung trượng tấn công vị Chương môn Võ Đang như bão táp.

Huyền Thanh Chân Nhân là người dạn dày kinh nghiệm, nhìn trượng thế đã nhận ra ngay đó chính là Phục Hồ trượng pháp của phái Thiếu Lâm, hơn nữa đối phương có công lực rất thâm hậu.

Với hai đặc điểm đó, vị Chương môn nhân nghĩ ngay đến vị Trí Nhất đại sư của phái Thiếu Lâm bị thất tích thảng trước liền gọi to lên như vậy.

Thế nhưng hắc y nhân mà Huyền Thanh Chân Nhân cho là Trí Nhất hòa thượng vẫn phóng trượng đánh như bão táp.

Tuy không thấy rõ mặt nhưng Huyền Thanh Chân Nhân tin rằng mình suy đoán không sai, chỉ là Trí Nhất đại sư cũng như Lam Bào tứ kiếm và Thiếu Lâm bát đại hộ pháp bị Cửu U môn làm mê thất thần trí nên không nhận ra bằng hữu mà thôi.

Nhưng vì trong phái Thiếu Lâm, Trí Nhất đại sư võ công chỉ kém Chưởng môn sư huynh Thiên Nhất đại sư nên mình không đủ sức chống chế đành phải lùi tránh.

Thiên Nhất đại sư nghe tiếng liền hỏi :

- Đạo huynh thấy sư đệ của bản tăng hay sao?

Lão chỉ nghe mà hỏi vậy nhưng không thấy gì, vì trong cảnh hỗn mang đó, dù công lực cao bao nhiêu cũng không thể nhìn được quá khoảng cách một trượng.

Tiếng Huyền Thanh Chân Nhân trả lời cách chừng ba trượng :

- Không sai! Tuy nhìn không rõ lắm nhưng bản đạo tin rằng đó là lệnh sư đệ.

Lão còn nói thêm :

- Có lẽ lệnh sư đệ bị yêu nhân ám toán làm mê thất thần trí.

Thiên Nhất đại sư chấp tay nói :

- A di đà Phật! Xin đức Phật từ bi cứu giúp!

Nói xong lướt đến gần.

Quả nhiên thấy một hắc y nhân đang thi triển Phục Ma trượng pháp vung thiền trượng đánh vù vù.

Đó không phải Trí Nhất sư đệ vừa bị thất tích hồi tháng trước thì còn ai?

Trong lòng đầy bi thương, Thiên Nhất đại sư lại đọc một câu Phật chú rồi kêu lên bi thảm :

- Sư đệ...

Trí Nhất đại sư bất chấp đó là Chưởng môn sư huynh của mình cứ vung thiền trượng đánh tràn sang.

Thiên Nhất đại sư đành đưa trượng ra tiếp.

Hai cây thiền trượng đánh vào nhau tạo lên chấn lực cực mạnh khiến cả hai sư huynh đệ đều lùi lại một bước.

Thiên Nhất đại sư quát lên :

- Sư đệ điên rồi sao?

Trí Nhất không đáp chỉ Hừ một tiếng, thiền trượng xuất chiêu “La Hán Thôi Sơn” tiếp tục đánh sang.

Cùng lúc đó trong trường vang lên nhiều tiếng kêu kinh ngạc :

- A! Vị này trong Lam Bào bát kiếm của Võ Đang!

- Hòa thượng này là môn hạ của Thiếu Lâm tự!

- Thiếu Lâm bát đại hộ pháp!

- Ủa! Thanh Thành song hạc...

Thiên Nhất đại sư vừa chống đỡ sư đệ thêm một trượng nữa nhưng vì Trí Nhất đại sư dùng hết công lực tấn công nên uy lực rất lớn, vị Chưởng môn kinh hãi đành lui lại.

Lại nghe tiếng la, Thiên Nhất đại sư đoán rằng tám tên đệ tử bị mình dùng “Nhất Thiền chỉ” điểm vào huyệt đạo ở Ung Sáu giãn nhưng chưa kịp cứu, chắc tặc nhân Cửu U môn lại mang đến đây.

Phân thân chốc lát, vị Phương trượng bị Trí Nhất sư đệ bức lùi mấy bước.

Lại có người la lên :

- Kim Tú Ngân Đạn Phạm lão tam! Sao hạ thủ với huynh đệ...

Lời chưa dứt bỗng rú lên một tiếng!

Thiên Nhất đại sư hiểu ra Cửu U môn lần này lợi dụng cảnh hỗn mang cho người vào kích chiến đều là cao thủ của Cửu đại môn phái bị chúng bắt và làm mê thất thần trí trong thời gian mấy tháng vừa qua.

Lão chua xót nghĩ thầm :

- “Cửu U giáo chủ độc ác đến thế là cùng! Làm cho cao thủ Cửu đại môn phái tàn sát lẫn nhau, cho đến khi sức cùng lực kiệt, còn chúng đứng ngoài làm ngư ông đắc lợi... Biết làm cách gì để đình chỉ cuộc huynh đệ tương tàn này đây?”

Trong lòng đầy bi thảm, lão vận hết thần công đánh ra hai trượng bức lùi sư đệ, tuyên một câu Phật hiệu nói :

- Huyền Thanh đạo huynh có nghe những tiếng quát khắp nơi không? Câu Hồn Luật Lệnh xua những người vào khiêu khích đều là cao thủ của Cửu đại môn phái bị chúng bắt làm cho mê thất thần trí cả đó!

Huyền Thanh Chân Nhân đáp :

- Không sai! Ngoài lệnh sư đệ ra, hình như còn có cả Thiếu Lâm bát đại hộ pháp, Vạn Giao của Thái Sơn, Phạm lão tam ở Chung Nam, Thanh Thành song hạc... Ba tên đệ tử của bốn phái trong Lam Bào bắt kiếm đường như đều ở đây cả...

Tùng Linh đạo trưởng phái Thanh Thành đứng gần đó nghe rõ hai người giao đàm với nhau, liền lên tiếng :

- Vô lượng Phật! Hai vị có cao kiến gì không?

Bàn Thạch bảo chủ Thạch Thằng Thiên tiếp lời :

- Theo huynh đệ thấy thì không thể không chế người của Cửu đại môn phái bị Cửu U môn làm mê thất thần trí được. Chỉ có cách nén chịu hy sinh mà trừ đi...

Lão nói chưa xong bỗng “A” lên một tiếng.

Nguyên Trí Nhất đại sư bị sư huynh bức lùi, nghe Thạch Thằng Thiên nói liền vung thiền trượng đánh sang.

Lão Bảo chủ kêu lên vội tránh đi thì nghe gần đó có người thét lên, chắc không tránh kịp bị Trí Nhất đánh trúng.

Trí Nhất đại sư một chiêu đắc thủ, cười hắc hắc mấy tiếng về đắc ý, tiếp tục vung thiền trượng đánh như vũ bão.

Lại mấy tiếng rú thảm vang lên.

Thiên Nhất đại sư trầm giọng nói :

- Đành phải làm theo cách của Thạch huynh thôi, không còn biện pháp nào khác. Huyền Thanh đạo huynh tuyên bố với mọi người đi! Nếu không sẽ muộn mất đấy!

Dứt lời nghiêng rằng vung trượng truy theo sư đệ.

- Vô lượng Phật!

Huyền Thanh Chân Nhân vận huyền môn cương khí cao giọng tuyên một câu đạo hiệu rồi nói tiếp :

- Toàn thể cao thủ đến dự Mạnh Lan Thắng Hội nghe đây! Bản đạo là Huyền Thanh Tử Chương giáo Võ Đang, thay mặt cho Cửu đại môn phái phát ngôn. Lúc này trong trường đã phát hiện nhiều người của các phái bị yêu đảng Cửu U môn bắt làm cho mê thất thần trí đưa tới đây đối địch với quần hùng. Vì tình hình khẩn cấp, lấy an nguy của võ lâm làm trọng, đành nén đau hy sinh những đệ tử đó. Mọi người hãy xuất thủ không cần lưu tình!

Giọng lão vang như chuông nhưng không khỏi ần ồ nghẹn ngào.

Cao thủ trong trường đều nghe rõ, bấy giờ mới biết rằng những người vừa tấn công mình không phải là phi đồ Cửu U môn mà là đệ tử của Cửu đại môn phái bị địch nhân ám toán làm mê muội thần trí.

Chính vị Chương môn phái Võ Đang đã đại diện cho Cửu đại môn phái ra lệnh hạ sát đệ tử của mình!

Mọi người đều hiểu mệnh lệnh đó phát ra với nỗi đau đớn như thế nào!

Nhưng quả là không còn phương sách nào khác!

Trong trường lặng đi một lúc rồi mọi người đồng thanh hưởng ứng.

Bấy giờ quần hùng đã biết rằng do tác động của loại lực đăng kỳ ảo mà diện mạo người ta biến đổi đi, bởi thế muốn nhận ra thù bạn đều phải dùng âm thanh.

Cách đó quả nhiên có hiệu quả.

Thế là trong quảng trường bắt đầu rộn lên tiếng hỏi, tiếng kêu la hò hét.

Cuộc chiến lại tiếp tục.

Lần này tuy vẫn còn hỗn loạn nhưng so với trước thì đã trật tự hơn nhiều, quần hùng không đánh lộn nhau nữa mà nhằm mục tiêu vào những kẻ đã xác định mê thất thần trí.

Dần dần cao thủ các phái giành được ưu thế.

Vì tình cảnh bức bách phải xuất thủ nhưng đối phương đều là nạn nhân nên quần hùng hạ thủ lưu tình, cố không chế nhiều hơn là hạ sát thủ.

Cục diện xem ra sắp sửa giải quyết xong thì đột nhiên từ phía lễ đài vang lên một tràng tiếng hú.

Tiếng hú nghe quái đản, đáng sợ không phải từ miệng người phát ra mà giống tiếng ma gào quỷ khóc...

Trong cảnh u tối, khắp nơi cắm đầy cờ phướn, trên đài vẽ đầy hình quỷ sứ đầu trâu mặt ngựa, xung quanh là người mặt mũi hung ác, thêm tiếng hú ma quái đó khiến người ta phải phát run, không khác gì đang ở quỷ vực.

Nghe tiếng hú, bọn hắc y nhân mê thất thần trí càng tỏ ra hung mãnh.

Tiếp đó, từ bốn xung quanh có tới hai ba chục bóng đen vừa thét vừa lao vào giữa quần hùng.

Đi đầu là mấy tên trong Thập Đại Du Hồn, Chiêu Hồn bài gương lên, âm phong chưởng phát ra như cuồng phong bão lốc.

Đây đó tiếng rú thảm vang lên bất tuyệt.

Mới rồi, đối với quần hùng cục diện đã thấy khả quan, nhưng lúc này lại trở nên nghiêm trọng.

Hầu hết tinh anh của võ lâm các phái giao chiến với quần ma, quả là một cuộc đại chiến kịch liệt xưa nay hiếm thấy.

Vừa rồi biện pháp dùng thanh âm nhận dạng đối phương để khỏi đánh nhầm bây giờ do tình hình hỗn loạn nên không còn có hiệu quả nữa.

Mọi người chỉ thấy kẻ xông vào mình là đánh, không phân biệt được địch ta, người trúng thương ngã xuống ngổn ngang, không biết là cô nương hay bằng hữu.

Cho dù trong trường đấu có rất nhiều vị Chưởng môn nhân võ công cao cường, đức cao vọng trọng nhưng đã rơi vào cuộc quần đả này bản lĩnh có cao cường bao nhiêu cũng đành thúc thủ bó tay.

Hơn nữa tất cả đều bị trúng độc, nội lực hao kiệt nhanh chóng, còn lực lượng của địch nhân chưa biết còn bao nhiêu, Câu Hồn Luật Lệnh vẫn chưa hiện thân, ai có thể cứu được võ lâm thoát khỏi họa kiếp này?

Ngay cả Hồng Đăng phu nhân, tuy đã cho người mình co cụm lại trong khu vực hồng đăng nghiêm mật phòng bị, nhưng thấy tình thế nghiêm trọng đó cũng vô cùng lo lắng.

Trong trường đấu, người ngã xuống ngổn ngang, số còn giao thủ được càng lúc càng thưa thớt dần.

Giữa lúc đó, từ phía chân núi bỗng vang lên tiếng hú xé màn đêm vắng tối, nghe như long gầm hổ rống.

Nghe tiếng hú, vẻ mặt Hồng Đăng phu nhân chợt tươi giãn ra.

Thôi Huệ đứng cạnh đó nghiêng tai nghe ngóng một lúc rồi kêu lên mừng rỡ :

- Đó chính là Mai ca ca! Hồng Đăng thư thư! Mai ca ca tới rồi!

Thượng Quan Yến tiếp lời :

- Không sai! Người đang hú chính là Mai ca ca đấy!

Hồng Đăng phu nhân gật đầu :

- Phải, đó chính là Mai Tam công tử...

Nhưng giọng bà ta chợt trở nên trầm ngâm :

- Nhưng lúc này, bất cứ ai cũng không xoay chuyển được tình thế nữa rồi!

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân lo lắng hỏi :

- Phó giáo chủ! Mai công tử có tìm được chúng ta ở đây không?

Hồng Đăng phu nhân cười đáp :

- Nha đầu ngốc! Tiểu huynh đệ đó thần mục như điện, chúng ta lại ở trên cao, còn có mười bốn ngọn hồng đăng nữa, cho dù sương mù bao nhiêu cũng nhận ra.

Hơn hai chục nữ nhân và hai tên thư đồng Cầm Nhi, Kiếm Nhi đều ngễnh cổ nhìn về hướng đó.

Thế nhưng qua một hồi vẫn không thấy ai xuất hiện.

Căn cứ vào khoảng cách phát ra tiếng hú và thân pháp của Mai Quân Bích thì lẽ ra chàng đã đến lâu rồi mới phải, sao tới giờ vẫn chưa đến?

Thời gian chậm chạp qua đi.

Vẫn không thấy Mai Quân Bích hay người nào khác cả.

Mọi người đều thấp thỏm không yên.

Ngay cả vị Phó giáo chủ Hồng Đăng phu nhân cũng trở nên lo lắng.

Bởi vì không biết Cửu U giáo chủ ở đâu.

Có thể hấn ẩn hiện quanh khu vực quảng trường, nếu cần sẽ cho tăng viện.

Nhưng cũng có thể hấn đang mai phục ở một nơi nào đó dưới sườn núi để chặn viện binh của quần hùng.

Không những Mai Quân Bích mà Huyền Nữ giáo chủ cũng không thấy đâu, trong khi tình cảnh quần hùng đang rất nguy cấp, đó là điều rất khó hiểu.

Chẳng lẽ cả hai người đều bị Câu Hồn Luật Lệnh chặn lại?

Không những Hồng Đăng phu nhân cùng các thuộc hạ, bằng hữu lo lắng mà nhiều người trong số các Chưởng môn nhân cũng đang thấp thỏm trông chờ, vừa hoài vọng lại vừa thất vọng.

Giữa lúc ấy bỗng nghe văng vẳng tiếng đàn!

Quái lạ!

Giữa lúc chính tà hai phái đang vong mạng đánh nhau, sao lại có kẻ nhàn rỗi mang đàn đến nơi quỷ vực này mà gảy chứ?

Nhưng đúng là có tiếng đàn thật, không những thế, thanh âm càng lúc càng rõ.

Tình tang... Tích tịch tình tang...

Âm điệu thật khoan thai, thánh thót, lay động lòng người!

Cho dù vậy thì đó cũng chỉ là tiếng đàn thôi, giữa cuộc chiến cuồng điên, tiếng la hét, tiếng rú của người sắp tử nạn, tiếng binh khí đánh vào nhau kinh thiên động địa như vậy, làm sao tiếng đàn còn lọt tới đây được chứ?

Hơn nữa, trong khi mọi người đang đấu nhau vong mạng một mất một còn, lòng dạ đâu mà để ý đến tiếng đàn?

Thế mà lạ thay, chẳng phải tiếng chiêng giục trống dồn gi, thanh âm thánh thót đó lại vang đến tai từng người rất rõ!

Hồng Đăng phu nhân nhíu mày kinh ngạc.

Cao thủ toàn trường cũng lấy làm ngạc nhiên.

Tiếng đàn êm ái du dương là thế, nhưng cho dù tiếng la hét, tiếng sắt thép giao hòa chất chứa đến đâu vẫn không sao át được.

Tuy tiếng đàn nhẹ và khoan thai, nhưng trong trường đều là cao thủ tuyệt đỉnh, vẫn nghe ra người đánh đàn phải là một cao nhân thân hoài võ công tuyệt thế mới làm cho tiếng đàn nhỏ nhưng hàm chứa nội lực thần kỳ như vậy.

Đó là theo lý mà luận, bởi vì có như thế giai điệu mới thắng nổi âm thanh điên cuồng của cuộc kịch chiến của hàng trăm con người chứ?

Thế nhưng trái lại tiếng đàn nghe rất khoan thai dịu dặt, thanh bình như không có chút nội lực nào...

Trong tiếng đàn ấy hoàn toàn không có chỗ cho tà niệm!

Dù trong tiếng đàn có hàm chứa nội lực hay không, nhưng có một điều chắc chắn rằng nó có một lực lượng thần bí nào đó làm cho những kẻ điên cuồng nhất cũng phải hòa hoãn lại, tiếng thét nhỏ dần, chiêu thức chậm đi...

Tuy rằng ai cũng biết đó là do ma lực của tiếng đàn nhưng không sao phản kháng lại được!

- Tích tịch tình tang...

Tiếng đàn càng lúc càng cuốn hút, lọt vào tai mê đắm!

Mọi người nghe càng say sưa...

Tiếng đàn như khuyên nhủ người ta quên thù hận, đừng có chiến tranh, hãy làm cho cuộc sống được bình yên...

Cuộc chiến lắng dịu dần, mỗi người bất tự giác buông tay xuống.

Tranh danh gì đây? Đoạt lợi gì đây? Tàn sát nhau vong mạng, rốt cuộc được gì?

Không những mọi người dùng tay mà không ai nói một lời.

Phút chốc, cả quảng trường tĩnh lặng hẳn đi.

Những ngọn lục đăng vẫn phát ra ánh sáng ma quái như trước, sương núi pha lẫn bụi màu vàng vẫn chưa tan, nhưng dường như không ai để ý đến ngoại cảnh nữa mà tâm linh bị cuốn hút cả vào tiếng đàn huyền bí. Giống như người ta đang ở vào một thế giới khác.

Không ai nghĩ đến Mạnh Lan Thắng Hội và những mưu toan cũng như những lo âu trước đây nữa.

Tựa hồ tiếng đàn muốn nhắn nhủ rằng võ công chỉ là một hình thức hoạt động mà thôi, đừng lạm dụng nó để gây tội ác!

Cuộc đấu đỉnh chỉ, đó là một điều tuyệt diệu mà bất cứ ai, kể cả Hồng Đăng phu nhân cũng tin rằng không một lực lượng nào làm được.

Nhưng tiếng đàn của nhân vật thần bí kia đã làm được!

Thế nhưng lại xảy ra một hiểm họa khác!

Đó là quần hùng từng hai lần nhận thiệp mời có chất kịch độc, sau đó gửi phải khí độc Cẩm La Bảo Hương, ba loại độc chất đó kết hợp với nhau đã bắt đầu phát tác!

Vừa rồi chẳng qua tình thế cấp bách, mọi người đành phải vận công không chế độc chất để tự vệ.

Nhưng bây giờ vừa dừng tay, ai nấy đều thấy đầu váng mắt hoa, ngay cả những vị Chứng môn nhân nội lực thâm hậu bao nhiêu cũng không cưỡng lại nổi, chẳng mấy chốc đều thấy ngồi bần tọa xuống đất vận công trụ khí.

Tình hình quần hùng xem ra vô cùng nguy hiểm.

78. Chương 78: Song Phụng Kim Thoa

Bấy giờ quần hùng ngồi xuống vận công trị độc một cách tuyệt vọng thì đột nhiên một âm thanh xé gió trên đầu.

Tất cả ngẩng mặt nhìn lên, chỉ thấy một bóng đen lao ngang qua đầu như một cánh chim lớn.

Chùng như phía sau bóng đen này còn thấp thoáng một làn khói vàng lan tỏa giữa không trung.

Mọi người đều cảm thấy có vị hồng hoàng xộc vào mũi làm cho dễ chịu hẳn ra.

Lát sau, không gian sang bừng lên.

Bao nhiêu vân vụ hòa quyện với lớp bụi vàng tan dần, bị cuốn bay đi như qua một trận cuồng phong.

Tiếp đó là những âm thanh vun vút, nhìn lại thì bao nhiêu ngọn lục đăng ma quái đều bị thổi tắt ngấm!

Hơn thế nữa, hàng trăm chiếc Chiêu Hồn phan cầm la liệt khắp xung quanh đều đổ rạp cả xuống!

Mây tan, ánh đèn ma quái tắt đi, nhường chỗ cho vàng trắng rầm rập tháng bảy chiếu sáng ngời!

Tất cả những diễn biến đó xảy ra trong chớp lát.

Tuy mùi hồng hoàng làm người ta thấy có phần dễ chịu, nhưng độc chất lại đang phát tác, vì thế dù đã biết xuất hiện cứu tinh, nhưng quần hùng vẫn cứ ngồi nguyên giường mắt nhìn.

Bấy giờ mới nhận ra ngoài những người tử thương nằm rải rác còn có hơn ba chục hắc y nhân đứng ngậy ra như tượng.

Đó là bọn Thập Đại Du Hồn và những cao thủ các phái bị Cửu U môn bắt và làm mê thất thần trí.

Những ai đã điếm huyết đạo của chúng?

Chúng nhân đang ngơ ngác tự hỏi thì chợt có tiếng quát vang lên :

- Cao nhân phương nào mà dám đến Mạnh Lan Thắng Hội gây náo sự?

Chỉ thấy trên lễ đài xuất hiện hai người.

Một người bận hắc y rộng thùng thình, mặt bịt khăn đen chỉ chừa đôi mắt phát ra hai luồng sáng kinh nhân.

Đó là người trước trận đánh đã xuất hiện trên đài, chắc hẳn là Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh.

Bên cạnh hắn là một đạo nhân bận đạo y màu vàng, đầu đội khăn vàng, lưng thắt một chiếc ô màu vàng, ngay cả bộ râu lưu thừa dưới cằm cũng vàng hoe.

Tất cả cao thủ có mặt tại trường đều biết hoàng bào đạo nhân đó.

Hắn chính là Phó giáo chủ Thiên Lý giáo Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong.

Tại sao Phó giáo chủ Thiên Lý giáo lại xuất hiện bên cạnh Giáo chủ Cửu U môn?

Mọi người sực hiểu.

Thì ra những ngọn lục đăng ma quái và vân vụ màu vàng kia chính là Lạc Hồn trận, kiệt tác của Ôn Hoàng đạo nhân!

Chẳng trách nào mà những người nhận được thiệp mời của Cửu U giáo chủ đều có hiện tượng trúng độc như vậy!

Tiếng quát của Cửu U giáo chủ vừa dứt thì từ trên đỉnh lễ đài bỗng vang lên một chuỗi cười và một người lướt xuống đứng dưới lễ đài đối diện với hai tên chánh Phó giáo chủ.

Đó là một đạo nhân bận thanh bào, mặt cũng trùm khăn xanh.

Đạo nhân hướng sang Câu Hồn Luật Lệnh và Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong chấp tay nói :

- Bần đạo không được mời mà tự tiện đến dự Mạnh Lan Thắng Hội, mong Giáo chủ và Sử phó giáo chủ lượng thứ!

Tuy không biết về mặt của Câu Hồn Luật Lệnh ra sao nhưng chỉ thấy ánh mắt rực lửa của hắn cũng biết đang vô cùng tức giận.

Thế nhưng hắn không gầm lên mà chỉ cười hắc hắc nói :

- Hắc hắc! Người đã dám đến dự Mạnh Lan Thắng Hội tất không phải hạng vô danh.

Sao còn chưa chịu gỡ mặt mà cứ giấu đầu rụt cổ thế không dám nhìn người thế?

Thanh bào đạo nhân cười đáp :

- Hô hô! Giấu đầu rụt cổ không dám nhìn người đâu phải chỉ có một mình bần đạo?

Tại sao Giáo chủ không lộ bản lai chân diện của mình ra?

Câu Hồn Luật Lệnh đuối lý, đành nén giận nói :

- Những người tham gia Mạnh Lan Thắng Hội đều đã có danh sách đồ tử rồi. Người đừng ảo tưởng rằng chỉ với một chút Hùng Hoàng châu tầm thường đó mà thoát chết!

Thanh bào đạo nhân vẫn bình thản đáp :

- Mạnh Lan Thắng Hội tề tựu hầu hết danh sĩ các phái khắp võ lâm. Bần đạo đã tới đây, đương nhiên cũng sẽ báo sư thừa và môn phái. Thực ra Giáo chủ đã xếp sẵn vị trí cho sư đồ bần đạo rồi. Chỉ là gia sư đến chậm một chút lên chưa tọa vị mà thôi!

Cửu U giáo chủ nghe nói rất lấy làm kinh ngạc, nghĩ thầm :

- “Tên này thuộc môn phái nào? Mình sắp sẵn vị trí cho hắn bao giờ chứ? Sư phụ hắn là ai?”

Nghĩ đoạn lướt đôi mắt xanh lơ nhìn xuống các dãy bàn.

Nhưng trong các dãy ghế trống, về đạo gia chỉ có bốn phái không có người tham gia mà thôi, đó là Thiên Lý giáo, Văn Hương giáo, Hoa Sơn và Chung Nam.

Đương nhiên thanh bào đạo nhân không thể là người của Thiên Lý giáo và Văn Hương giáo được.

Chỉ còn hai phái Hoa Sơn và Chung Nam.

Chưởng môn của phái Hoa Sơn là Thái Bạch Thần Ông, còn Chưởng môn phái Chung Nam là Tam Nhân Chân Nhân Sở Văn Thiên, như vậy tên này không phải là môn hạ của Thái Bạch Thần Ông tất là đệ tử của Sở Văn Thiên chứ chẳng nghi!

Câu Hồn Luật Lệnh cười hắc hắc mấy tiếng, cất giọng khinh khỉnh nói :

- Người là môn hạ Hoa Sơn hay Chung Nam? Sư phụ người sao chưa tới? Hiện hắn ở đâu?

Thanh bào đạo nhân lắc đầu đáp :

- Không phải phái nào trong đó cả. Sư đồ bần đạo đâu dám liệt danh vào Cửu đại môn phái?

Câu Hồn Luật Lệnh liền trừng mắt quát :

- Vậy người là đệ tử phái nào?

Thanh bào đạo nhân chợt ngửa mặt cười to đáp :

- Tôn sư của bản đạo đã già lắm từ lâu, chẳng qua Giáo chủ không nhìn thấy mà thôi!

Câu Hồn Luật Lệnh bắt giặc nhìn xuống các dãy ghế trống lặn nữa.

Thanh bào đạo nhân dùng tay chỉ một cách vô định xuống quần hung cười nói :

- Hô hô! Ân sư ở đó, còn bản đạo thì đối với Giáo chủ còn một mối giao tình nữa đấy!

Tới đó đột nhiên giơ tay gỡ tấm vải xanh che mặt ra!

Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong đứng bên cạnh Cửu U giáo chủ bỗng giật lùi lại, kinh hãi kêu lên :

- Thượng Quan Nghĩa! Thì ra là người!

Thì ra thanh bào đạo nhân chính là Thượng Quan Nghĩa, đệ tử chân truyền của Thiên Lý giáo chủ Trí Cơ Tử!

Chẳng trách nào vị đó nói rằng mình đã được sắp sẵn vị trí.

Nhưng ai cũng biết rằng Trí Cơ Tử đã chết, vậy thì y nói đến sư phụ nào?

Có lẽ Thượng Quan Yến còn kinh dị hơn.

Nàng chồm lên lễ đài nhưng bị Hồng Đăng phu nhân giữ lại.

Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong sau lúc kinh ngạc liền trấn tĩnh lại, giật chiếc ô lao xuống Thượng Quan Nghĩa.

Đột nhiên vang lên tiếng nói từ trên không :

- Hô hô! Sử Trường Phong! Hôm nay ngươi phải đền tội cho những tội ác chồng chất của mình!

Đồng thời một bóng đen đáp xuống chắn trước mặt Thượng Quan Nghĩa, vung thiết trượng quét tới Ôn Hoàng đạo nhân.

Tên này nhướn mắt nhìn người tấn công mình, quát lên :

- Lão thọt! Ngươi cũng dẫn xác tới đây nộp mạng sao?

Dứt vung chiếc ô đánh ra.

- Choang!

Sau cú tiếp chưởng, cả hai đều bị chấn lui nửa bước.

Người vừa xuất hiện không phải ai khác, chính là Thiết Quả Tiên.

Lão vừa lùi đã tiến, cười hô hô nói :

- Tên mũi trâu! Tiếp lão hóa tử ta một trượng nữa!

Ôn Hoàng đạo nhân đáp :

- Tốt lắm!

Đồng thời vung chiếc ô ra nghênh chiến.

Dưới đài đã xảy ra cuộc kịch chiến giữa tên Phó giáo chủ Thiên Lý giáo với Thiết Quả Tiên.

Cũng lúc này trên đài đã phát sinh biến hóa.

Sau khi Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong nhảy xuống không lâu, có hai nhân ảnh lướt lên đài đến trước Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh.

Hai người này thân pháp cực nhanh.

Dưới đài hơn trăm con mắt đăm đăm nhìn lên, chăm chú quan sát xem cục diện thay đổi thế nào, trong đó có không ít Chứng môn nhân, thế mà không ai phát hiện ra hai người đó đến từ đâu và xuất hiện như thế nào.

Hai người đó gồm một tăng một đạo.

Tăng nhân bận áo xám, đeo giày cỏ, diện mực từ hòa, niên lão đã cao, đôi mày bạc dài tới cả thước.

Đạo nhân tuổi tác có kém hơn nhưng cũng đã quá cổ lai hy từ lâu, chòm râu bạc trắng, mặt mũi cũng rất thiện hiền.

Cả hai vị trông đều tiên phong đạo cốt.

Lão đạo nhân nhìn Cửu U giáo chủ nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Từ đạo hữu không nhận ra bản đạo hay sao?

Giọng nói tuy chậm rãi, từ hòa nhưng không biết có uy lực gì khiến Cửu U giáo chủ Câu Hồn Luật Lệnh bỗng run lên!

Hắn hốt hoảng lùi lại một bước, run giọng hỏi :

- Lão... Lão giáo chủ?...

Ai cũng biết Câu Hồn Luật Lệnh là một tên đại ma đầu mấy chục năm nay giết người vô số, giang hồ chỉ nghe danh nhưng chưa ai thấy mặt, nhưng nghe nhắc tên đủ kinh hồn tang đởm, và hôm nay chính hắn là kẻ đầu sỏ trong việc tiêu diệt toàn bộ võ lâm, và chừng như không ai ngăn nổi bàn tay đầm máu của hắn...

Thế mà đứng trước hai vị tu hành đã quá già, diện mạo hiền từ, nhất là lão đạo nhân trông chả có gì đặc biệt, chỉ một câu hỏi xã giao bình thường cũng làm cho hắn hốt hoảng đến thế, quả là điều bất khả tư nghị?

Do nguyên nhân nào vậy?

Lại nghe lão hòa thượng tiếp lời :

- A di đà Phật! Trí Cơ Tử đạo hữu vì không nỡ để cho nhi tử bằng hữu mình trầm luân vào con đường tà ác mà buộc lão tăng phải rời Phật môn, bước vào chốn bụi trần. Từ đạo hữu với Phật môn có duyên, sao không cởi chiếc áo đầy máu tanh kia ra, buông dao đồ tể, quay đầu hướng thiện, theo lão tăng về Đông Hải?

Nói xong vung tay lên phất nhẹ một cái.

Lập tức cả tấm khăn đen bịt mặt lẫn chiếc áo choàng đen rộng thùng thình bay đi mất, để lộ ra bản lai diện mục.

Nhiều tiếng kêu kinh ngạc cùng vang lên :

-Ồ...

Nguyên Cửu U giáo chủ chẳng phải là Câu Hồn Luật Lệnh gì cả, đơn giản chỉ là Từ Bạch Thạch, Giáo chủ tân nhiệm của Thiên Lý giáo!

Còn lão đạo sĩ chính là Trí Cơ Tử, Lão giáo chủ Thiên Lý giáo, vẫn còn sống nguyên chứ không phải đã thành người thiên cổ như lời đồn.

Vị hòa thượng kia lai đầu còn lớn hơn, đó là vị cao nhân mà giang hồ đương đại chỉ nghe danh chứ chưa ai thấy mặt.

Đó là vị Đông Hải thần tăng Thiên Mộng thiền sư, vị đệ nhất cao thủ hơn năm mươi năm trước đã đuổi ba tên nhất đại ma đầu Âm Sơn tam ma về tận núi Âm Sơn và buộc chúng phải thoái xuất giang hồ.

Chính lúc Cửu U giáo chủ lộ rõ lư sơn chân diện đang đứng ngây ra thì dưới đài nghe “Choang” một tiếng.

Mọi người nhìn lại, thấy chiếc ô của Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong bị thiết trượng của Thiết Quải Tiên đánh bật khỏi tay bay đi năm sáu trượng!

Tên đạo tặc này mặt tái mét, vội nhảy lùi lại.

Nhưng Thiết Quải Tiên là người ghét ác như cừu, lại vừa tuyên bố hôm nay buộc tên ma đầu khát máu này phải đền tội, đời nào để hắn chạy thoát?

Lão vừa cười kha kha vừa vung trượng đuổi theo, chỉ hai bước đã đuổi kịp, vung thiết trượng bổ tới...

Nhưng một người lướt ra ngăn lão lại :

- Thiết Quải huynh! Để hắn đi!

Người đó là Tôn Tồn Nhân.

Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong nhờ thế mà nhảy lùi ba trượng tới góc bên tả lễ đài, nhìn Thiết Quải Tiên và quần hùng với ánh mắt độc địa và nhếch mép cười đắc ý...

Nhanh như chớp, hắn lấy trong túi bách bảo mang bên người lấy ra một nắm hỏa khí màu đen...

Thiết Quải Tiên thấy vậy vội hốt hoảng kêu lên :

- Ôn Hoàng đạo! Lòng nhân từ của Tôn lão nhi ngươi làm hại võ lâm rồi...

Trong gang hồ chẳng ai không biết tác hại khủng khiếp của Ôn Hoàng đạo.

Trong tình cảnh quần hùng đang ngồi một chỗ vận công không cử động được, chỉ cần một viên cũng đủ giết sạch chứ đừng nói cả nắm!

Trong lúc mọi người đang trở mắt kinh hoàng nhìn Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong thì chợt nghe một tiếng quát lạnh lạnh vang lên, tiếp đó là một bóng tím lao vút tới Sử Trường Phong như ánh chớp cùng ánh bạch quang lóe lên...

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong không kịp la lên tiếng nào, bị kiếm chém xả làm hai đoạn.

Người vừa xuất kiếm giết Sử Trường Phong chính là Tôn Tương Liên, nhi nữ của Tôn Tồn Nhân, cũng là vị hôn thê của Mai Tam công tử.

Vừa rồi cũng chính nàng đã thi triển công phu Thiên Thủ Nhân Nhíp Không thủ pháp dùng Lan Hoa Phát Huyết điểm bọn Thập Đại Du Hồn và những cao thủ võ lâm mê muội làm theo lệnh chúng.

Biến hóa diễn ra quá nhanh và bất ngờ.

Vừa lúc ấy chợt từ trên đỉnh đài bỗng vang lên tiếng nói :

- Thiên Mộng tặc hòa thượng! Huynh đệ lão phu đang định tới Đông Hải tìm ngươi, không ngờ chính ngươi lại dẫn xác tới đây quấy rối! Nên biết ngươi có về được Đông Hải hay không thì phải hỏi bọn lão phu đây, còn dám mang ai theo nữa?

Thanh âm nghe non choẹt như tiếng trẻ con, mà đối với vị đệ nhất cao thủ võ lâm Thiên Mộng thiền sư lại tỏ ra cuồng ngạo như thế, há chẳng phải là kỳ sự?

Mọi ánh mắt lập tức nhìn lên đỉnh đài.

Chỉ thấy trên đó không biết từ lúc nào đã xuất hiện ba lão nhân lùn tịt.

Người đứng giữa bận đạo y đỏ chói, mặt tròn quay và nhẵn thín như một hài nhi mới năm sáu tuổi!

Có lẽ chính lão này vừa phát ngôn.

Đứng bên tả là lão nhân mặc áo da, cầm để bộ râu dê.

Lão nhân bên hữu thì mặt mũi cực kỳ xấu: mũi lệch, môi sứt, răng vầu, mắt ti hí, trán thấp, trông rất hung ác.

Cả ba lão nhân này chỉ cao không quá hai thước, đứng lọt thỏm trên đỉnh lễ đài nhưng thái độ ngạo mạn trông rất hoạt kê!

Nhiều tiếng kêu kinh hoàng vang lên trong đám đông :

- Âm Sơn tam ma!

Hầu hết cao thủ trong trường chưa từng thấy Âm Sơn tam ma mặt mũi ra sao nhưng chẳng ai không nghe nói tới ba tên ma đầu cực kỳ tàn bạo đó, nhất là vóc dáng quái đản của chúng và câu nói cuồng ngạo đối với Thiên Mộng thiên sư nên đoán ra ngay.

Lão đứng giữa với bộ mặt đồng tử là lão đại Vũ Chân Dã, lão râu dê bên tả là lão nhị Dương Giác Tẩu, còn lão đứng bên tả mặt mũi xấu xí hung ác là lão tam Thuần Vu Khuyết.

Mọi người đều phát run.

Ba tên đại ma đầu này đã ngoài trăm tuổi, tưởng rằng đã quá thế từ lâu, ai ngờ vẫn còn sống và được Cửu U giáo chủ mời đến đây?

Sau mười năm trước Âm Sơn tam ma đã không có địch thủ, may bị Thiên Mộng thiên sư đuổi chạy tới Âm Sơn bắt cam kết phải vĩnh tuyệt giang hồ.

Nhưng nay chúng lại thiên hạ vô lâm sau năm mươi năm ẩn tích, hiển nhiên võ công đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, vừa rồi chúng nói đến Đông Hải tìm Thiên Mộng thiên sư tất để phục cừu đã chứng tỏ điều đó.

Mặc dù có Đông Hải thần tăng ở đây nhưng nghe khẩu khí của chúng thì chỉ e vị Thiên Mộng thiên sư không thắng nổi như năm xưa nữa.

Nhưng với võ công của Thiên Mộng thiên sư và Trí Cơ Tử, nếu quần hùng không bị độc để liên thủ đối phó với một trong ba tên thì không đáng lo lắm.

Bây giờ chỉ còn có hai vị đó và Thiết Quả Tiên, chỉ e chuyện thắng lợi là rất mong manh.

Thiên Mộng thiên sư chấp tay hướng lên đỉnh đài nói :

- A di đà Phật! Mấy mươi năm nay lão nạp đã nhất tâm nấu thân của Phật, dứt bỏ chốn bụi trần. Lần này tới đây chỉ là để độ cho người hữu duyên thôi. Ba vị thí chủ tu luyện gần trăm năm tất đã đạt tới thiên nhân rồi, sao phải khổ tâm để bị cuốn vào chốn thị phi?

Trong tiếng cười xé tai, Âm Sơn tam ma đáp xuống trước lễ đài.

Lão nhân mặt đồng tử bần đạo y màu hồng là lão đại Vũ Chân Dã quét luồng mắt như hai tia điện nhìn Thiên Mộng thiên sư rồi quay sang Trí Cơ Tử nói :

- Trí Cơ đạo huynh! Lâu nay vẫn nghe đến đại danh...

Trí Cơ Tử chấp tay đáp :

- Vô lượng Phật! Ba vị mấy chục năm không thấy, nay vẫn tráng kiện như xưa.

Vũ Chân Dã lạnh lùng nói :

- Đạo huynh và Thiên Mộng thiên sư cùng nhau tới đây là để đối phó với Từ đạo hữu có phải không?

Trí Cơ Tử thông thả đáp :

- Thiện tai! Thiện tai! Bần đạo năm xưa nhận lời ủy thác của lão bằng hữu là Câu Hồn Luật Lệnh, muốn Từ Bạch Thạch nhậm trọng trách trong Thiên Lý giáo. Không ngờ Từ Bạch Thạch cấu kết với Ôn Hoàng đạo nhân Sử Trường Phong dùng Độc công ám toán mưu hại bần đạo. Nay còn vọng tưởng xưng hung vô lâm, giả mạo tiên nhân Câu Hồn Luật Lệnh sáng lập ra Cửu U môn, ráp tâm giảng lối diệt sạch thiên hạ vô lâm. May họa kiếp chưa thành, đó là nhờ lão Thiên sư rủ lòng từ bi thể theo thiên tâm tới kịp, đó là vận phúc của vô lâm.

Vũ Chân Dã cười hắc hắc nói :

- Huynh đệ lão phu được Từ đạo hữu thỉnh về đây hộ vệ, nên không thể vì đạo huynh xuất diện mà lui được. Hơn nữa chúng ta và Thiên Mộng tặc hòa thượng có mối ân oán chưa xong. Vậy bần đạo khuyên đạo huynh đừng tham gia vào chuyện này nữa thì hơn, để chánh tổn thương đến hào khí hai nhà!

Lão mới nói xong thì từ bên tả lễ đài có người cười to nói :

- Hô hô! Âm Sơn tam ma khẩu khí thật không nhỏ!

Tiếp đó, bốn nhân ảnh lướt tới trước đài.

Trong bốn người này có già có trẻ, đi đầu là một lão nhân bận hoàng y, người gầy như củi, râu tóc phủ xóa xuống vai.

Lão nhân không mang binh khí gì, nhưng đôi mắt phát thần quang sáng quắc, chứng tỏ nội lực vô cùng thâm hậu.

Bên cạnh lão nhân là một lão hóa tử khuyết mất một chân, tay chống thiết trượng, trên vai đeo lưng lẳng một con khỉ nhỏ lông vàng.

Sau lưng hai người này là một đôi nam nữ thiếu niên.

Nam nhân mình bận thanh bào, lưng đeo trường kiếm, dáng như ngọc thụ lâm phong, mặt ngọc môi son, mắt sao mày kiếm, quả là một bậc anh tài.

Thiếu nữ mình bận tử y, lưng đeo bảo kiếm, đẹp như thiên tiên giáng thế.

Quần hùng không ít người nhận ra bốn người này là Tôn Tồn Nhân, Thiết Quả Tiên, Mai Tam công tử và Tôn Tương Liên.

Cùng lúc ấy từ bên phải lễ đài còn hai nhân ảnh khác lướt ra.

Bọn Tôn Tồn Nhân bốn người không khỏi bất ngờ, hơi lùi lại.

Nhìn lên, thấy hai người kia gồm một lão bà tóc bạc trắng nhưng mặt lại không một nếp nhăn trông như một thiếu nữ.

Đi sau còn một thiếu phụ bận huyền y, đẹp như tiên nữ.

Tôn Tương Liên đi bên Mai Quân Bích thấy hai người vừa xuất hiện chợt kêu lên mừng rỡ :

- Sư phụ!

Rồi tung mình đâm bổ đến.

Lão đại của Âm Sơn tam ma đưa mắt nhìn lão bà tóc bạc và huyền y thiếu phụ, À một tiếng nói :

- Hải Tâm sơn chủ cũng tới đây tham gia trường náo nhiệt này sao? Còn vị này là ai?

Lại thêm một điều bất ngờ nữa!

Thì ra lão bà tóc bạc là Hải Tâm sơn chủ Thiên Thủ Quan Âm từng danh thiên hạ mấy chục năm trước.

Bà ta chính là sư phụ của Tôn Tương Liên.

Huyền y thiếu phụ đi theo bà ta đương nhiên cũng không phải tầm thường.

Hải Tâm sơn chủ lạnh lùng đáp :

- Đến lão đại của Âm Sơn tam ma mà cũng không biết vị Cửu Thiên Huyền Nữ danh mãn giang hồ sao?

Vũ Chân Dã tuy rất cuồng ngạo nhưng vốn là người tinh tế cẩn trọng.

Vừa rồi hắn đã nhìn ra bốn người Tôn Tồn Nhân, Thiết Quả Tiên, Mai Quân Bích và Tôn Tương Liên là những đối thủ không thể coi thường.

Nay thấy Hải Tâm Sơn chủ cùng đi với một vị kỳ nữ thần quang lấp lánh ngăm chứa nội lực kinh nhân, trong lòng không khỏi chấn động.

Nghe Hải Tâm sơn chủ giới thiệu xong, Vũ Chân Dã hơi cúi mình nói :

- Huynh đệ lão phu lâu nay vẫn ngưỡng mộ đại danh Huyền Nữ giáo chủ, chỉ hận mấy chục năm nay không được gặp tôn nhan, không ngờ hôm nay phương giá đến cùng Hải Tâm sơn chủ. Xin thứ lỗi bản đạo không biết trước mà cung đón!

Cửu Thiên Huyền Nữ cười đáp :

- Ba vị đạo huynh không thấy rằng tiểu muội đến có phần đột ngột hay sao?

Rồi đưa bàn tay trắng muốt chỉ xuống bọn Hồng Đăng phu nhân hơn hai chục người, nói tiếp :

- Người của Huyền Nữ giáo nhận lời mời của Cửu U giáo tham gia Mạnh Lan Thắng Hội không ít đâu!

Vũ Chân Dã đành gượng cười nói :

- Huyền Nữ giáo chủ là khách mời tham gia Mạnh Lan Thắng Hội, đương nhiên không có gì đột ngột.

Nhưng đã tới đây không lẽ rút lui?

Huống chi Âm Sơn tam ma vốn tự tin rằng ngoài Thiên Mộng thiền sư ra, võ lâm đương đại đâu còn ai xứng là đối thủ?

Hắn liền cười hắc hắc nói :

- Sáu vị hãy cùng lên đài đi! Hắc hắc! Tất cả cứ việc liên thủ! Huynh đệ lão phu nếu không thắng được thì đã không tới!

Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn giữ nụ cười trên môi đáp :

- Ba vị đạo huynh công lực thông huyền, cho dù thế nào cũng không ai cho là cuồng ngông tự đại. Nhưng hôm nay có mặt tại trường ngoài hai vị Thiên Mộng thiền sư và Trí Cơ Tử ra, Hải Tâm sơn chủ và tiểu muội nghe có phần chướng tai. Huống chi còn có vị sư đệ của Lão giáo chủ Thiên Lý giáo Trí Cơ Tử là Tôn lão anh hùng và vị môn hạ của Phật tông phái Thiên Thai Mai huynh đệ nữa. Chỉ sợ tất cả những người đó, ba vị đơn đấu độc đã vị tất đã thắng nổi!

Vũ Chân Dã chưa kịp trả lời thì lão tam là Thuần Vu Khuyết không nén nổi tức giận, quát lên :

- Không tin thì người cứ bảo tất cả bọn chúng cùng xông vào đi! Một mình lão phu cũng đủ đưa chúng thượng lộ!

Mai Quân Bích chợt cất một tràng cười, từ từ bước ra nói :

- Các hạ nếu có cầm chắc thì trước hết cứ một mình giúp tiểu sinh thượng lộ xem có nổi không?

Thuần Vu Khuyết cười khùng khục nói :

- Tiểu tử chưa ráo máu đầu kia! Ta không thể động thủ với người được!

Mai Quân Bích rần rỏi trả lời :

- Tiểu sinh đã ra đây, có lý đâu không thử đã lùi?

Thuần Vu Khuyết rít lên :

- Cút!

Vừa dứt tiếng, tay trái liền phát ra.

Hắn vì không thềm động thủ với tiểu tử chưa ráo máu đầu này nên chỉ dùng có bốn năm thành công lực.

Cho dù thế thì với kinh lực đó, phóng mắt vào võ lâm chẳng có mấy người trụ nổi mà không bị cuốn bay đi.

Một trận kinh phong mãnh liệt ập tới Mai Quân Bích.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào thiếu niên tuấn tú đó.

Nào ngờ trước kinh lực vạn cân đó, chẳng vẫn đứng y nguyên, thậm chí đến cả tà áo cũng không chút lay động!

Thiên Mộg thiền sư chợt cất tiếng niệm Phật nói :

- A di đà Phật! Vị tiểu thí chủ này công phu Ban Nhược thần công đã tinh thâm đến thế, lão nạp không còn việc gì ở đây nữa rồi! Chư vị thí chủ! Bần nạp xin cáo từ!

Vũ Chân Dã chợt quát lên :

- Tặc hào thượng! Trước mặt huynh đệ lão phu, ngươi đâu có dễ dàng nói đi là đi như thế chứ?

Dứt lời lao bổ tới.

Chợt nghe kiếm khí đã rít lên như long gầm, đồng thời ánh kiếm phát ra một đường hào quang tới cả trượng rợp mắt!

Kiếm thế thật là kinh nhân động tục, chưa ai từng thấy!

Những cao thủ đứng gần đó bất giác lùi lại một bước.

Thiên Mộg thiền sư và Cửu U giáo chủ Từ Bạch Thạch, kẻ giả mạo Câu Hồn Luật Lệnh đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa!

Vũ Chân Dã bổ tới định cản đường Thiên Mộg thiền sư nhưng bị đường kiếm kinh nhân đó cản lại, hốt hoảng nhảy lùi lại.

Mặc dù thân pháp của hắn cực kỳ thần tốc nhưng vẫn không thoát khỏi ánh hào quang rợp mắt đó!

Chỉ nghe Roạt một tiếng, tà áo của lão đại trong Âm Sơn tam ma bị chém đứt một mảng.

Ai đã phát ra chiêu kiếm quý khốc thần sầu đó?

Vũ Chân Dã lướt nhìn quanh, rồi ánh mắt dừng lại ở Mai Quân Bích, trong lòng ngạc nhiên không sao kể xiết.

Làm sao mà không kinh ngạc được?

Lão đã tu luyện cả trăm năm, thế mà không nhìn ra chiêu thức của thế kiếm đó là gì, chỉ biết đó là chiêu kiếm pháp cực kỳ tinh thâm, ảo diệu vô biên vô tận, tránh sao cho khỏi bị thương đã là vấn đề, đừng nói là đối phó!

Lão đại ma đầu run lên, biết rằng chỉ riêng bằng kiếm pháp quảng cổ tuyệt kim của thiếu niên này, cả ba huynh đệ còn khó thắng được, huống hồ trong trường còn bấy nhiêu cao thủ?

Có lẽ lời của Cửu Thiên Huyền Nữ không sai!

Thiên Mộg thiền sư bỏ đi, tất không phải là vô duyên vô cớ, thật đáng khâm phục nhân quan tinh tường của lão!

Vũ Chân Dã không hỏi là người đã tu luyện cả trăm năm, trấn tĩnh lại rất nhanh, nhìn Mai Quân Bích cười hỏi :

- Chiêu kiếm đó của tiểu huynh đệ làm lão phu rất ngưỡng phục, không biết có thể cho biết đó là kiếm pháp gì không?

Đây là lần thứ hai Mai Quân Bích thi triển Phật tâm tuệ kiếm, không ngờ kiếm pháp từ A Nậu thần kiếm mà mình tham ngộ được ra lại có uy lực đáng sợ như thế.

Nghe lão đại ma đầu hỏi bằng giọng bình hòa không có gì ác ý, chàng liền thu kiếm, cười đáp :

- Tiểu sinh vừa dùng một chiêu trong Phật Tâm Tuệ Kiếm.

- Phật Tâm Tuệ Kiếm!

Vũ Chân Dã kinh ngạc thốt lên, lại hỏi :

- Đó có phải là võ học Phật môn vô thượng của A Nậu Tôn Giả chép trong Thanh Liên chân kinh không?

Mai Quân Bích gật đầu :

- Chính thế!

Vũ Chân Dã cũng gật đầu lẩm bẩm :

- Quả là võ học chí thượng!

Tới đó chợt hướng sang hai lão đệ là Dương Giác Tẩu và Thuần Vu Khuyết nói :

- Lão nhị, lão tam! Chúng ta đi thôi!

Thuần Vu Khuyết ngơ ngác hỏi :

- Đi ư?

Nói đoạn trừng mắt hậm hực nhìn Mai Quân Bích.

Hiển nhiên hấn vẫn còn chưa phục.

Vũ Chân Dã thở dài nói :

- Sóng Trường Giang lớp sau xô lớp trước. Trên thế thượng tân nhân đổi cựu nhân! Chúng ta ở lại làm chi vô ích?

Dứt lời hú dài một tiếng, thân ảnh vút lên không thành một vệt mây hồng khuất bóng giữa màn đêm.

Lão đại đã đi, tự nhiên lão nhị, lão tam cũng lần lượt lao theo.

Thế nhưng lão tam Thuần Vu Khuyết đã lao lên tầng không, hình như còn vung tay lên phát ngược lại.

Lập tức có bốn vệt đen bay như những ánh chớp xuống lễ đài.

Thiên Thủ Quan Âm và Cửu Thiên Huyền Nữ cùng quát lên, cả bốn tay áo cùng phát tới bốn vệt đen.

Hai vị kỳ nhân công lực đầu phải tầm thường?

Bốn vệt đen do Thuần Vu Khuyết bắn tới liền đổi hướng bay ngược lại rơi trước quảng trường cách mười mấy trượng!

- Âm ầm ầm ầm ầm!

Lập tức bùng lên một quầng lửa cùng bốn tiếng nổ kinh thiên động địa làm rung chuyển cả mặt đất, đất đá bay rào rào bắn xa mấy chục trượng, khói đen cuộn cuộn bốc lên trông thật khủng khiếp!

Có người la lên :

- Bích Diệm Âm Lôi!

Thì ra đó là bốn viên Bích Diệm Âm Lôi của vị đạo nhân ở Nam Hải Bích Lạc cung trước đây ném lên lễ đài.

Có thể hiểu rằng Thuần Vu Khuyết đã ẩn từ trước dùng công phu thu lấy, trước khi đi vì chưa phục nên ném trả lại.

Trí Cơ Tử bước đến trước Thiên Thủ Quan Âm chấp tay nói :

- Vô lượng Phật! Hai vị không quản đường xa muôn dặm tới đây, vì vô lâm mà chung tay giải trừ họa kiếp, thật là công đức vô lượng!

Thiên Thủ Quan Âm đang kéo tay Tôn Tương Liên, nghe ái đồ kể lại vẫn tất những gì mình trải qua sau khi từ biệt sư phụ.

Nghe Trí Cơ Tử nói vậy, bà ta vội hoàn lễ đáp :

- Lão giáo chủ khéo nói! Nếu hôm nay không nhờ Mai tiểu huynh đệ xuất một kiếm làm kinh hồn Âm Sơn tam ma, chỉ sợ không lường trước hậu quả thế nào đâu!

Tới đó bà ta cúi xuống Tôn Tương Liên cười nói :

- Tương Liên! Con mau đến tham kiến Trí Cơ Tử lão tiên bối và sư thúc Cửu Thiên Huyền Nữ đi!

Tôn Tương Liên ngoan ngoãn vâng lời đến tham bái hai người xong quay lại bên Thiên Thủ Quan Âm cười nói :

- Sư phụ! Lão giáo chủ là đại sư bá của đồ nhi đó!

Thiên Thủ Quan Âm còn ngơ ngác chưa hiểu gì thì Tôn Tồn Nhân liền tường thuật lại cho mọi người nghe việc hai cha con trùng phùng sau mười bảy năm thất lạc, lại giới thiệu Trí Cơ Tử nguyên là đại sư huynh của mình.

Lão còn đem chuyện Mai Quân Bích và Tôn Tương Liên đã được hai nhà đính ước từ khi còn nhỏ.

Cả Tôn Tương Liên lẫn Mai Quân Bích nghe Tôn Tồn Nhân kể tuột điều đó ra trước mặt thiên hạ quần hùng, thẹn đến đỏ mặt tía tai.

Riêng Tôn Tương Liên chạy nấp sau lưng sư phụ, mãi không dám ngẩng mặt lên.

Thiên Thủ Quan Âm nhìn bộ mặt tuần tú và dáng anh phong của Mai Quân Bích, trong lòng hoan hỉ muôn phần.

Bà ta lấy trong người ra một chiếc Phụng thoa vàng lóng lánh trao cho Tôn Tương Liên, cười nói :

- Liên nhi! Lệnh của phụ mẫu đính ước khi xưa là đại sự suốt đời, có gì đáng xấu hổ đâu? Đôi Kim Phụng thoa này là tín vật của giang hồ năm xưa, lúc con hạ sơn, sư phụ đã trao cho một chiếc. Nay trao luôn chiếc này, gọi là mừng lễ đính hôn!

Tôn Tương Liên đỏ mặt, xấu hổ cầm lấy, nhưng nghĩ rằng chiếc Kim Phụng thoa kia mình đã đánh mất ở Tương Tây rồi, ngập ngừng nói :

- Sư phụ...

Nàng còn chưa biết nói gì thêm thì chợt nghe giữa quần hùng có người nói to :

- Hích hích! Nha đầu ngươi không dám nói còn một chiếc nữa mình đã đánh mất chứ gì? Hãy yên tâm, lão trộm ta đang giữ đây! Còn việc làm sao mà lão trộm ta có được vật này thì không cần biết. Nay song phụng đã hợp bích, vừa khéo người cũng kết làm đôi... hích hích!

Chẳng cần nhìn cũng biết người vừa nói là Xuyên Thiên Phi Thử.

Lão nói xong giơ cao chiếc Kim Phụng thoa lên.

Thiên Thủ Quan Âm trừng mắt quát :

- Lão trộm ngươi thật chẳng ra gì! Ngay cả vật của diệt nữ mình cũng ăn trộm! Đưa đây!

Dứt lời phất tay một cái, chiếc Kim Phụng thoa từ tay Xuyên Thiên Phi Thử bỗng bay đi.

Thiên Thủ Quan Âm đưa tay ra đón lấy.

Trí Cơ Tử ngượng nghịu nói :

- Việc này... Xin Thiên Thủ đạo hữu lượng thứ cho. Lão trộm đó là người cổ đạo nhiệt trường, nhờ hấn mà bản đạo thoát chết khỏi Độc dịch của Sử Trường Phong. Lúc đó bản đạo vì trúng phải Độc dịch của Từ Bạch Thạch liên kết với Sử Trường Phong ám toán nên phải theo kế của lão trộm dùng chiếc Kim Phụng thoa này đem cho Cát Lan lão độc vật mới đổi được mà giải được mà thoát chết.

Xuyên Thiên Phi Thử co đầu rút cổ nói liền một hơi :

- Nam mô đại từ đại bi thiên thủ thiên nhãn Quan Thế Âm Bồ Tát mà cũng hiểu lầm tai hại như thế... nay có lão mũi trâu mình oan, nếu không oan này ai giải?

Chúng nhân toàn trường cười ồ cả lên.

Trí Cơ Tử cười hỏi :

- Lão trộm! Nhiệm vụ của ngươi hoàn thành cả rồi chứ?

Xuyên Thiên Phi Thử cười rinh rích đáp :

- Gần như thế! Thủ pháp của lão trộm ta vô cùng miễn tiệp, gì mà không hoàn thành? Giải độc tán đã ở đây rồi, lão mũi trâu người hãy mở to mắt mà xem, quần hùng đã được giải độc, đang vận công đó! Trong việc này thiên kim ái nữ của đồ đệ bảo bối của người giúp ta rất đắc lực, chẳng kém diệt nữ Tương Liên của ta đâu!

Lão nói thiên kim ái nữ của đồ đệ người tức Thượng Quan Yến, như nữ của Thượng Quan Nghĩa.

Còn Tôn Tương Liên, nhi nữ của Tôn Tồn Nhân gọi Trí Cơ Tử bằng sư bá thì lão lại gọi là diệt nữ của mình.

Nguyên Xuyên Thiên Phi Thử định nói rằng mình đã lấy trộm được Giải độc tán chữa cho quần hùng. Trong lúc đó, Tôn Tương Liên và Thượng Quan Yến đã nhanh chóng phé đi võ công của bọn thuộc hạ Cửu U môn thả cho đi để phòng chúng gây họa sau này.

Trong đó đương nhiên có cả Vô Tý Thiên Vương Lý Tàn và Văn Hương giáo chủ Ôn Như Phong.

Những cao thủ các phái bị Cửu U môn bắt làm mê thất thần trí như Trí Nhất đại sư, Bát đại hộ pháp phái Thiếu Lâm, Thanh Thành song hạc, Vạn Giao phái Thái Sơn, Phạm lão tam phái Chung Nam, Thiết Bối Thương Cù Vô Công Vọng, nhi tử và con dâu của Nhập Vân Long Cát Cẩn đều được uống giải được, không lâu đều tỉnh lại.

Mạnh Lan Thắng Hội đến đây kết thúc. Trường đại kiếp nạn của võ lâm đã được giải trừ.

Thiên Thủ Quan Âm trao đôi Kim Phụng thoa cho Tôn Tương Liên, dịu dàng nói :

- Liên nhi! Sư phụ phải về Hải Tâm sơn thôi. Về con, ta rất yên tâm. Khi nào hôn lễ cử hành thì báo cho sư phụ!

Nói xong chấp tay hướng sang mọi người từ biệt rồi cùng Cửu Thiên Huyền Nữ lướt đi.

Tôn Tương Liên xúc động nhận lấy một trong hai vật võ lâm kỳ bảo, mắt rưng rưng nhìn sư phụ và sư thúc, trong lòng vừa buồn ngủi nhưng lại rộn rã niềm vui.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-kiem-kim-thoa>